
BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
1
28 -B
19
ROMA

HISTORIÆ POETICÆ
SCRIPTORES ANTIQUI.

APOLLODORUS *Atheniensis.* PTOLEMÆUS *Hephæst. F.*
CONON *Grammaticus.* PARTHENIUS *Nicaensis.*
ANTONINUS LIBERALIS.

Græcè & Latinè.

Accessère breves Notæ & Indices necessarij.

PARISIIS.
Typis F. MUGUET. Prostant apud R. SCOTT, Bibliopolam Londinensem.

MDCLXXV.

APOLLODORI ATHENIENSIS BIBLIOTHECES

Liber primus.

Caput I.

Coelus omnium primus mundi universi imperio præfuit: ductaque uxore Tellure, priores ex ea filios sustulit, quos Centimanos cognominarunt, Briareum, Gyen, ac Cœum. Qui, quòd singuli centum manus & capita quinquaginta haberent, corporis cum magnitudine, tum robore cæteris mortalibus antecelluerunt.

§. 2. Post hosce autem è Cœlo Tellus Cyclopas, Harpen, Steropen, & Bronien, quorum singuli unum oculum in media fronte habe-

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

βιβλίον α΄.

ΚΕΦΑΛ. Α.

ΟΥΡΑΝΟ`Σ πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου· γήμας δὲ Γῆν ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, Βριάρεων, Γύην, Κοῖον. οἳ μεγέθει τε ἀνυπέρβλητοι καὶ δυνάμει καθειστήκεσαν· χεῖρας μὲν, ἀνὰ ἑκατὸν, κεφαλὰς δὲ, ἀνὰ πεντήκοντα ἔχοντες.

§. β. Μετὰ τούτους δὲ, αὐτῷ τεκνοῖ Γῆ Κύκλωπας, Ἄρπην, Στερόπην, Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχε ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ με-

πύσει. ἀλλὰ τούτους μὲν Οὐρανὸς δήσας, εἰς Τάρταρον ἔρριψε· τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν ᾅδου, τοσοῦτον ἀπὸ γῆς ἔχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ.

§. γ. Τεκνοῖ δὲ αὖθις ἐκ Γῆς παῖδας μὲν τοὺς Τιτᾶνας προσαγορευθέντας, Ὠκεανὸν, Κοῖον, Ὑπερίονα, Κρεῖον, Ἰαπετὸν, καὶ νεώτατον ἁπάντων Κρόνον. θυγατέρας τε τὰς κληθείσας Τιτανίδας, Τηθὺν, Ῥέαν, Θέμιν, Μνημοσύνην, Φοίβην, Διώνην, Θείαν. ἀγανακτοῦσα δὲ Γῆ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ῥιφθέντων παίδων, πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρί· καὶ δίδωσιν ἀδαμαντίνην ἅρπην Κρόνῳ. οἱ δὲ, Ὠκεανοῦ χωρὶς, ἐπιτίθενται. καὶ Κρόνος ἀποτεμὼν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρὸς εἰς τὴν θάλασσαν ἀφίησιν· ἐκ δὲ τῶν σταλαγμῶν τοῦ ῥέοντος αἵματος Ἐριννύες ἐγένοντο, Ἀληκτὼ, Τισιφόνη, Μέγαιρα. Τῆς δὲ ἀρχῆς ἐκβαλόντες τούς τε καταταρταρωθέντας ἀνή-

bant, peperit. Sed hos Cœlus vinctos dejecit in Tartarum. Is locus est apud Inferos tenebrosissimus, qui tantum à terra distat, quantum à cœlo terram abesse ferunt.

§. 3. Cœlus item ex eadem conjuge procreavit Oceanum, Cœum, Hyperionem, Crium, Iapetumque, cognomento Titanas, & novissimum omnium Saturnum suscepit. Præterea filias, Tethyn, Rheam, Themin, Mnemosynen, Phœbénque & Dionen, ac Thiam, quas Titanidas nominarunt. Mox verò Terra, indignissimè ferens filiorum in Tartarum dejectorum internecionem, Titanas, ut patrem aggrederentur, inducit: Saturnoque adamantinam falcem suggerit. Tum ij omnes, præter unum Oceanum, in patrem impetum faciunt; & Saturnus præsecta Cœli genitalia dejecit in pelagus, déque virilium sanguinis profluentibus guttis Erinnyes, Alecto, Tisiphone, ac Megæra, enatæ sunt. Cœlo demum è regno expulso, & revocatis ab ima Tartari profunditate

germanis fratribus, Saturnum imperio suffecerunt. At hic rursus Titanas fratres compeditos demisit in Tartarum. Rheam inde sororem sibi in matrimonium copulavit. Postea cùm Cœlus ac Terra illum filij sui viribus imperio deturbatum iri prædicerent, singulos, ut quisque in lucem prodibat atque nascebatur, ita devorabat: & Vestam prius, Cererem deinde, & Junonem; post has Plutonem & Neptunum deglutivit. Quamobrem irata conjux Rhea in Cretam, quo tempore Jovem in utero ferebat, proficiscitur, ubi in antro Dictæo illum parit; & Curetibus, Adrasteæque ac Idæ Nymphis Melissarum filiabus alendum dedit. Hæ verò Amaltheæ lacte puerum educant. At Curetes, in antro armati infantem asservantes, hastilibus scuta; ne vagientis pueri vocem Saturnus audiret, quatiebant. Rhea verò involutum fasciis lapidem pro nato patri filio devorandum dedit.

γαγεν ἀδελφούς. καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ παρέδωκαν. Ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ, πάλιν δήσας, καθεῖρξε. τὴν δὲ ἀδελφὴν Ῥέαν γήμας· ἐπειδὴ Γῆ τε, καὶ Οὐρανὸς ἐθεσπιῴδουν αὐτῷ, λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννώμενα, καὶ πρώτην μὲν γεννηθεῖσαν Ἑστίαν κατέπιεν· εἶτα Δήμητραν, καὶ Ἥραν· μεθ᾽ ἃς Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα· ὀργισθεῖσα δὲ ἐπὶ τούτοις Ῥέα, παραγίνεται μὲν εἰς Κρήτην, ὁπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε. γεννᾷ δὲ ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης Δία. καὶ τοῦτον μὲν δίδωσι τρέφεσθαι Κούρησί τε, καὶ ταῖς Μελισσέων παισὶ νύμφαις, Ἀδραστείᾳ τε καὶ Ἴδῃ. αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας γάλακτι. οἱ δὲ Κούρητες, ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες, τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. Ῥέα δὲ λίθον σπαργανώσασα, δέδωκε Κρόνῳ καταπιεῖν, ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

ΚΕΦ. Β.

Ἐπειδὴ δὲ Ζεὺς ἐγενήθη τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν Ὠκεανοῦ συνεργόν· ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον· ἐφ' οὗ ἐκεῖνος ἀναγκασθεὶς, πρῶτον μὲν ἐξεμεῖ τὸν λίθον, ἔπειτα τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε. μεθ' ὧν Ζεὺς τὸν πρὸς Κρόνον, καὶ Τιτᾶνας ἐσήνεγκε πόλεμον. μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνιαυτοὺς δέκα, ἡ Γῆ τῷ Διῒ ἔχρησε τὴν νίκην, τοὺς καταταρταρωθέντας ἂν ἔχῃ συμμάχους. ὁ δὲ, τὴν φρουροῦσαν αὐτῶν τὰ δεσμὰ Κάμπην ἀποκλείνας, ἔλυσε. καὶ Κύκλωπες τότε Διῒ μὲν διδόασι βροντὴν, καὶ κεραυνόν· Πλούτωνι δὲ κυνέην, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. Οἱ δὲ, τούτοις ὁπλισθέντες κρατοῦσι Τιλάνων. καὶ καθείρξαντες αὐτοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ, τοὺς Ἑκαλόγχειρας κατέστησαν φύλακας· αὐτοὶ δὲ διακληροῦνται περὶ τῆς ἀρχῆς. καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν, τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν· Ποσειδῶν δὲ, τὴν ἐν θαλάσσῃ.

CAP. II.

Mox ubi Jupiter justæ atque integræ fuit ætatis, Metin Oceani filiam sociam capit: quæ Saturno pharmacum bibendum propinat: cujus ille vi coactus, lapidem prius, deinde, quos antea filios devorarat, evomit: quorum adjumento Jupiter adversus patrem Saturnum ac Titanas bellum gessit. Verùm decimo pòst hujusce inter eos belli anno, Tellus victoriam Jovi, si in Tartarum dejectos sibi in societatem adscisceret, vaticinata est. Tum is, Campe custode interfecta, eos è vinculis liberavit. Tum etiam Cyclopes Jovem tonitru, fulgetraque & fulmine: Plutonem autem galea, & Neptunum tridente condonarunt. His illi telis armati Titanas subigunt, & coniectos in vincula, atque in Tartarum detrusos, Centimanis custodiendos dederunt. Quo facto, iidem rerum imperium sorte inter se partiuntur: ac Jovi quidem cœli regnum, Neptuno maris,

Plutoni autem Inferorum loca obtigerunt.

§. 2. Cæterum Titanibus procreantur Oceano quidem & Tethye Oceanidum tria millia, Asia, Styx, Electra, Doris, Eurynome, Amphitrite, Metis. Cœo autem ex Phœbe, Asteria, & Latona: ex Hyperione ac Thia, Aurora, Sol, Luna. Crius ad hęc & Eurybœa Ponti filia genuerunt Astræum, Pallantem, Persen.

§. 3. Iapeto autem ex Asia Oceani filia nascitur Atlas, qui suis humeris cœlum sustinet; Prometheus item, & Epimetheus, ac Menœcius, quem in Titanico bello fulminatum Jupiter in Tartarum detrusit.

§. 4. Sed è Saturno ac Philyra natus est Chiron geminus Centaurus: ex Aurora verò & Astræo nati sunt Venti & Astra; Perses ex Asterio Hecaten genuit. Pallanti & Stygi Oceani filij procreati sunt Nice, Cratos, Zelus, Bia.

§. 5. Jupiter Stygis aquam de scopulo per Inferorum loca fluentem, jurisjurandi

Πλούτων δὲ, τὴν ἐν ᾅδῃ.

§. β. Ἐγένοντο δὲ Τιτάνων ἔκγονοι, Ὠκεανοῦ μὲν καὶ Τηθύος, τρισχίλιαι Ὠκεανίδες, Ἀσία, Στύξ, Ἠλέκτρα, Δωρίς, Εὐρυνόμη, Ἀμφιτρίτη, Μῆτις· Κοίου δὲ καὶ Φοίβης, Ἀστερία, καὶ Λητώ. Ὑπερίονος δὲ καὶ Θείας, Ἠώς, Ἥλιος, Σελήνη· Κρείου δὲ καὶ Εὐρυβοίας τῆς Πόντου, Ἀστραῖος, Πάλλας, Πέρσης.

§ γ. Ἰαπετοῦ δὲ καὶ Ἀσίας τῆς Ὠκεανοῦ, Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανόν· καὶ Προμηθεύς, καὶ Ἐπιμηθεύς, καὶ Μενοίτιος, ὃν κεραυνώσας ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ Ζεύς, κατεταρτάρωσεν.

§. δ. Ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνου καὶ Φιλύρας, Χείρων διφυὴς Κένταυρος. Ἠοῦς δὲ καὶ Ἀστραίου, ἄνεμοι καὶ ἄστρα. Πέρσου δὲ καὶ Ἀστερίας, Ἑκάτη. Πάλλαντος δὲ καὶ Στυγὸς τῆς Ὠκεανοῦ, Νίκη, Κράτος, Ζῆλος, Βία.

§. ε. Τὸ δὲ τῆς Στυγὸς ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐν ᾅδου ῥέον, Ζεὺς ἐποίησεν ὅρκον, ταύτην αὐτῇ

τιμὴν ἐδοὺς, αἳ δ' ὧν αὐτῷ κατὰ Τιτάνων μετὰ τῶν παίδων συνεμάχησε.

§ ς. Πόντου δὲ καὶ Γῆς, Φόρκος, Θαύμας, Νηρεὺς, Εὐρύβοια, Κητώ. Θαύμαντος μὲν οὖν καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ὠκεανοῦ, Ἶρις, καὶ Ἅρπυιαι, Ἀελλὼ, Ὠκυπέτη. Φόρκου δὲ καὶ Κήτους Φορκιάδες Γοργόνες. περὶ ὧν ἐροῦμεν, ὅταν τὰ κατὰ Περσέα λέξωμεν.

§. ζ. Νηρέως δὲ, καὶ Δώριδος τῆς Ὠκεανοῦ, Νηρεΐδες· ὧν τὰ ὀνόματα, Κυμοθόη, Σπειὼ, Γλαυκοθόη, Ναυσιθόη, Ἁλίη, Ἐρατὼ, Σαὼ, Ἀμφιτρίτη, Εὐνίκη, Θέτις, Εὐλιμένη, Ἀγαυὴ, Εὐδώρη, Δωτὼ, Φέρουσα, Γαλάτεια, Ἀκταίη, Πρωτομέδουσα, Ἱπποθόη, Λυσιάνασσα, Κυμὼ, Πιόνη, Ἁλιμήδη, Πλησαύρη, Εὐκράτη, Πρωτὼ, Καλυψὼ, Πανόπη, Κραντὼ, Νεόμηρις, Ἱππονόη, Δηϊάνειρα, Πολυνόη, Αὐτονόη, Μελίη, Διώνη, Ἴσαιη, Δηρὼ, Εὐαγόρη, Ψαμάθη, Εὐμόλπη, Ἰόνη, Δυναμένη, Κητὼ, Λιμνώρεια.

religione decoravit: quòd ipsi contra Titanas unà cum filiis opem tulisset.

§. 6. Ponti verò & Terræ hi sunt filij, Phorcus, Thaumas, Nereus, Eurybœa; Ceto. Ex Thaumante autem & Electra Oceani filiis, natæ sunt Iris, Harpyiæ; Aëllo & Ocypete. Phorco ex Cetone gignuntur Phorcyades Gorgones: de quibus dicendum erit, ubi de Persei rebus agemus.

§. 7. Nerei & Doridis, quos Oceanus genuit, Nereides filiæ fuerunt, quæ hisce nominibus appellantur, Cymothoë, Speio, Glaucothoë, Nausithoë, Halia, Erato, Sao, Amphitrite, Eunice, Thetis, Eulimene, Agave, Eudora, Doto, Pherusa, Galatea, Actæa, Protomedusa, Hippothoë, Lysianassa, Cymo, Pione, Halimede, Plesaure, Eucrate, Proto, Calypso, Panope, Cranto, Neomeris, Hipponoë, Dejanira, Polynoë, Autonoë, Melie, Dione, Isæa, Dero, Evagore, Psamathe, Eumolpe, Ione, Dynamene, Ceto, Limnorea.

CAP. III.

JUpiter autem Junonem sibi connubio junxit, ex eaque Heben, Ilithyan, & Argen procreavit: Ad hæc multis cum mortalibus tum immortalibus feminis rem habuit. Ex Themide igitur Cœli filia, Horas procreavit, Irenen, Eunomiam, Dicen: Parcas Clotho, Lachesin, Atropon. Ex Dione Venerem: ex Eurynome Oceani filia Gratias, Aglaiam, Euphrosynen, & Thaliam: de Styge Proserpinam: è Mnemosyne, Musas, quarum prima fuit Calliope, deinde Clio, Melpomene, Euterpe, Erato, Terpsichore, Urania, Thalia, & Polymnia.

§. 2. Atqui Calliopes & Oeagri, Linus, qui & patrem habuisse Apollinem dicitur, filius fuit, quem Hercules interemit: & Orpheus, qui citharœdicam exercuit: qui & canens lapides arboresq; movebat. Hic post Eurydicen conjugem serpentis morsu è medio sublatam, ad Inferos, revocaturus ipsam

ΚΕΦ. Γ.

ΖΕὺς δὲ γαμεῖ μὲν Ἥραν, καὶ τεκνοῖ Ἥβην, Εἰλείθυιαν, Ἄργην. μίγνυται δὲ πολλαῖς, θνηταῖς τε καὶ ἀθανάτοις γυναιξίν. ἐκ μὲν οὖν Θέμιδος τῆς Οὐρανοῦ, γεννᾷ θυγατέρας Ὥρας, Εἰρήνην, Εὐνομίαν, Δίκην. Μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐκ Διώνης δὲ, Ἀφροδίτην. ἐξ Εὐρυνόμης δὲ τῆς Ὠκεανοῦ Χάριτας, Ἀγλαΐην, Εὐφροσύνην, Θάλειαν. ἐκ δὲ Στυγὸς, Περσεφόνην. ἐκ δὲ Μνημοσύνης, Μούσας, πρώτην μὲν Καλλιόπην, εἶτα Κλειὼ, Μελπομένην, Εὐτέρπην, Ἐρατὼ, Τερψιχόρην, Οὐρανίαν, Θάλειαν, Πολυμνίαν.

§. β. Καλλιόπης μὲν οὖν καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος, Λῖνος, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε· καὶ Ὀρφεὺς, ὁ ἀσκήσας κιθαρῳδίαν· ὃς ᾄδων ἐκίνει λίθους τε καὶ δένδρα· ἀποθανούσης δὲ Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ δηχθείσης ὑπὸ ὄφεως, κατῆλθεν εἰς ᾅδου,

θέλων ἀγαγεῖν αὐτήν· καὶ Πλούτωνα ἔπεισεν ἀναπέμψαι· ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσειν, ἂν μὴ πορευόμενος Ὀρφεὺς ἐπιστραφῇ πρὶν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ παραγενέσθαι· ὁ δὲ, ἀπιστῶν, ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναῖκα. ἡ δὲ, πάλιν ἐπέστρεψεν· εὗρε δὲ Ὀρφεὺς καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια, καὶ τέθαπται περὶ τὴν Πιερίαν, διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Μαινάδων.

deſcendit: ab eoq; perſuaſus Pluto ei reducendæ uxoris poteſtatem facit, ea lege, ut inter redeundum Orpheus conjugis conſpiciendæ gratiâ antea nunquam reſpiceret, quàm cùm jam domum perveniſſet ſuam. Ille autem haudquaquam fidens, converſus Eurydicen uxorem inſequentem ſpectavit: quæ tum ad Inferos remeavit. Poſt hæc Orpheus Dionyſij myſteriis inventis, diſcerptus à Mænadibus, ad Pieriam ſepultus fuiſſe proditur.

§. γ΄ Κλειὼ δὲ Πιέρου τοῦ Μάγνητος ἠράσθη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης· ὠνείδισε γὰρ αὐτῇ τὸν τοῦ Ἀδώνιδος ἔρωτα. συνελθοῦσα δὲ ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ παῖδα Ὑάκινθον. οὗ Θάμυρις, ὁ Φιλάμμωνος καὶ Ἀργιόπης νύμφης, ἔσχεν ἔρωτα, πρῶτος ἀρξάμενος ἐρᾷν ἀῤῥένων. ἀλλ' Ὑάκινθον μὲν ὕστερον Ἀπόλλων ἐρώμενον ὄντα, δίσκῳ βαλὼν, ἄκων ἀπέκτεινε. Θάμυρις δὲ, κάλλει διενεγκὼν καὶ κιθαρῳδίᾳ, περὶ μουσικῆς ἤρισε Μούσαις, συνθέμενος, ἂν μὲν κρείττων εὑρεθῇ, πλησιάσειν πάσαις· ἐὰν δὲ ἡττηθῇ, στερηθῇ οὗ ἂν ἐκεῖναι θέλωσι.

§ 3. Clio Pierum Magnetis filium, Veneris ira, quòd ei Adonidis amorem exprobraſſet, deperivit, cujus compreſſu Hyacinthum filium concepit. Hujus amore Thamyris, Philammonis & Argiopes Nymphæ filius, inflammatus fuit; ac maſculâ Venere primus uſus dicitur. Sed Hyacinthum amaſium diſco percuſſum Apollo invitus occidit. Thamyris cùm forma corporis præſtans, tum fidibus clarus, de cantu Muſas provocavit, omniumque concubitum victor, victus autem, illarum arbitratu ſe multatum iri paciſcitur.

Muſæ

Musæ itaque superatum Thamyrin, oculorum luce & citharœdica privant.

§. 4. Cæterum Rhesus fuit Euterpes ac Strymonis amnis filius, quem in bello Trojano Diomedes obtruncavit. Nec desunt, qui hunc Calliope natum scribant. Corybantes ex Apolline, & Thalia geniti sunt. At Melpomene & Acheloo, Sirenes; de quibus, ubi de Ulysse agetur, dicemus.

§. 5. Juno citrà cujusquam concubitum peperit Volcanum. Sed Homeri testimonio, & hunc Jove natum esse confirmatur: Quem Jupiter matri in vincula conjectæ opem ferentem de cœlo præcipitem dedit. Nam conjugem, quòd Herculi ad Ilium devastandum naviganti tempestatem intulisset, ex Olympo suspenderat. Volcanum verò in Lemno insula dejectum, & eo casu claudum factum, Thetis servavit incolumem.

§ 6. Jupiter ad hæc Thetidi, varias alternanti formas quo illius vitaret amplexus, immiscetur. Quam, cùm

καθυπέρτεραι δὲ αἱ Μοῦσαι γενόμεναι, καὶ τῶν ὀμμάτων αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρῳδίας ἐστέρησαν.

§. δ. Εὐτέρπης δὲ καὶ ποταμοῦ Στρύμονος Ῥῆσος. ὃν ἐν Τροίᾳ Διομήδης ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, ὅτι Καλλιόπης ὑπῆρχεν. Θαλείας δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἐγένοντο Κορύβαντες· Μελπομένης δὲ καὶ Ἀχελώου, Σειρῆνες· περὶ ὧν ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως ἐροῦμεν.

§. ε. Ἥρα δὲ, χωρὶς εὐνῆς ἐγέννησεν Ἥφαιστον· ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει, καὶ τοῦτον ἐκ Διὸς ἐγέννησε. ῥίπτει δὲ αὐτὸν ἐξ οὐρανοῦ Ζεὺς, Ἥρᾳ δεθείσῃ βοηθοῦντα. ταύτην γὰρ ἐξεκρέμασε Ζεὺς ἐξ Ὀλύμπου, χειμῶνα ἐπιπέμψασαν Ἡρακλεῖ, ὅτε Τροίαν ἑλὼν ἔπλει. πεσόντα δ' Ἥφαιστον ἐν Λήμνῳ, καὶ πηρωθέντα τὰς βάσεις, διέσωσε Θέτις.

§. ς. Μίγνυται δὲ Ζεὺς Θέτιδι, μεταβαλλούσῃ εἰς πολλὰς ἰδέας, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνελθεῖν. καὶ αὐτὴν γενο-

μένην ἔγκυον, καταπίνει φθάσας· ἐπείπερ ἔλεγε γεννήσειν παῖδα, μετὰ τὴν μέλλουσαν ἐξ αὐτῆς γενέσθαι κόρην, ὃς οὐρανοῦ δυνάστης γενήσεται· τοῦτο φοβηθεὶς, κατέπιεν αὐτήν. ὡς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέστη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ, καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος, Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνέθορε.

ΚΕΦ. Δ.

Τῶν δὲ Κοίου θυγατέρων Ἀστερία μὲν, ὁμοιωθεῖσα ὄρτυγι, ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν ἔρριψε, φεύγουσα τὴν πρὸς Δία συνουσίαν, καὶ πόλις ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρότερον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ Δῆλος. Λητὼ δὲ, συνελθοῦσα Διὶ κατὰ τὴν γῆν ἅπασαν ὑφ' Ἥρας ἠλαύνετο, μέχρις εἰς Δῆλον ἐλθοῦσα, γεννᾷ πρώτην Ἄρτεμιν· ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα, ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησεν. Ἄρτεμις μὲν οὖν, τὰ περὶ θήραν ἀσκήσασα, παρθένος ἔμεινεν· Ἀπόλλων δὲ, τὴν μαντικὴν μαθὼν παρὰ τοῦ Πανὸς

gravidam esse persensisset, absorbere occupat, quoniam post natam ex ea puellam, filium se parituram dicebat, qui cœli dominatione potiturus esset. Id futurum veritus eam absorbuit. Ubi verò pariendi tempus advenit, Prometheus, sive, ut alij tradunt, Volcanus, ejus caput securi percussit, déque illius vertice secùs Tritonem amnem armata Pallas exilivit.

CAP. IV.

Cæterùm de Cœi filiabus Asteria fugiens Jovis complexum in coturnicem mutata seipsam demisit in mare, quæ ab ea urbs Asteria appellata fuit, quæ postea Delos nomen accepit. Siquidem Latonam ab Jove compressam per universum terrarum orbem Juno insectata est, donec Delum pervenit, atque ibi Dianam prius peperit: qua obstetrice adjuta mater Apollinem deinceps edidit. Enimvero Diana venationis studio delectata, virgo permansit: Apollo autem divinandi facultatem edoctus à Pane

Jovis & Contumeliæ filio, Delphos, quo tempore Themis illic oracula dabat, se contulit. At cùm templi custos Pytho serpens ab hiatus aditu prohiberet Apollinem, hoc perempto Deus oraculi locum occupat, neque longo pòst tempore Tityum quoque Jovis ex Elara Orchomeni filia natum interemit: quám Jupiter ubi compressit, Junonis metu sub terram occuluit, conceptumque filium Tityum inusitatæ magnitudinis in lucem edidit. Hic igitur in Pythonem contendens, Latonam conspicatus, ejusque desiderio detentus, abripit. Hæc filiorum opem implorat, ij Tityum sagitis conficiunt: qui & mortuus cruciatur. Vultures enim apud Inferos ejus cor depascere nunquam desistunt.

§. 2. Apollo etiam Marsyan Olympi filium occidit. Hic enim, cùm tibias invenisset, quas Minerva, quód informem vultum efficerent, abjecerat, Apollinem de Musica provocare non dubitavit. Hoc de compacto in

τοῦ Διὸς καὶ Ὑβρέως, ἧκεν εἰς Δέλφοις, χρησμῳδούσης τότε Θέμιδος. ὡς δὲ ὁ φρουρῶν τὸ μαντεῖον Πύθων ὄφις, ἐκώλυεν αὐτὸν παρελθεῖν ἐπὶ τὸ χάσμα, τοῦτον ἀνελὼν, τὸ μαντεῖον παραλαμβάνει. κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ Τιτυόν· ὃς ἦν Διὸς υἱὸς, καὶ τῆς Ὀρχομενοῦ θυγατρὸς Ἐλάρης, ἣν Ζεὺς, ἐπειδὴ συνῆλθε, δείσας Ἥραν, ὑπὸ γῆν ἔκρυψε· καὶ τὸν κυοφορηθέντα παῖδα Τιτυὸν ὑπερμεγέθη, εἰς φῶς ἀνήγαγεν. οὗτος ἐρχόμενος εἰς Πύθωνα, Λητὼ θεωρήσας, πόθῳ κατασχεθεὶς ἐπισπᾶται· ἡ δὲ, τοὺς παῖδας ἐπικαλεῖται, καὶ κατατοξεύουσιν αὐτόν· κολάζεται δὲ καὶ μετὰ θάνατον· γῦπες γὰρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐν ᾅδου ἐσθίουσιν.

§. β. Ἀπέκτεινε δὲ Ἀπόλλων καὶ τὸν Ὀλύμπου παῖδα Μαρσύαν. οὗτος γὰρ, εὑρὼν αὐλοὺς, οὓς ἔρριψεν Ἀθηνᾶ, διὰ τὸ τὴν ὄψιν αὐτῆς ποιεῖν ἄμορφον, ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ μουσικῆς Ἀπόλλωνι. συνθεμένων δὲ αὐτῶν, ἵνα

ὁ νικήσας, ὃ βούλεται διαθῇ τὸν ἡττημένον, τῆς κρίσεως γινομένης. τὴν κιθάραν στρέψας, ἠγωνίζετο ὁ Απόλλων, καὶ ποιεῖν ἐκέλευσε τὸν Μαρσύαν. τοῦ δὲ ἀδυνατοῦντος, εὑρεθεὶς κρείσσων ὁ Απόλλων, κρεμάσας τὸν Μαρσύαν ἔκ τινος ὑπερτενοῦς πίτυος, ἐκτεμὼν τὸ δέρμα, οὕτως διέφθειρεν.

§. γ. Ωρίωνα δὲ Αρτεμις ἀπέκτεινεν ἐν Δήλῳ. τοῦτον γηγενῆ λέγουσιν ὑπερμεγέθη τὸ σῶμα· Φερεκύδης δὲ αὐτὸν Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυάλης λέγει. ἐδωρήσατο δὲ αὐτῷ Ποσειδῶν διαβαίνειν τὴν θάλασσαν. οὗτος μὲν ἔγημε Σίδην· ἣν ἔρριψεν εἰς ᾅδου περὶ μορφῆς ἐρίσασαν Ηρα. αὖθις δὲ ἐλθὼν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος ἐμνηστεύσατο. μεθύσας δὲ Οἰνοπίων αὐτὸν, κοιμώμενον ἐτύφλωσε, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς ἔρριψεν. ὁ δὲ, ἐπὶ τὸ χαλκεῖον ἐλθὼν, καὶ ἁρπάσας παῖδα ἕνα, ἐπὶ τῶν ὤμων ἐπιθέμενος, ἐκέλευσε ποδηγεῖν πρὸς τὰς ἀνατολάς. ἐκεῖ δὲ

certamen descendunt, ut victor arbitratu suo devictum afficiat. Inito igitur certamine, conversa cithara certabat Apollo, idemque ut Marsyas faceret, imperavit: quod cùm ille nequiret, Apollo præstantior est inventus. Quare suspensum Marsyan è proxime ac patulæ pini ramo detracta pelle ita confecit.

§. 3. Sed & Diana Orionem in Delo necavit. Hunc terra natũ vastissima corporis magnitudine fuisse memorant: eum Neptuni ex Euryale filium Pherecydes esse refert. Huic à Neptuno patre in summo mari pedibus incedendi facultas data fuit. Hic Siden uxorem habuit, quem Juno secum de forma certare ausam ad Inferos detrusit; Quique cùm remeasset in Chium, Meropen Oenopionis filiam in connubium postulavit. Hunc Oenopion per ebrietatem somno gravatum excęcavit, & secus littora ejecit. Hic officinam ærariam ingressus puerùm abripuit, ac suis humeris imposuit, seque versùs orientem solem ut ductaret, imperavit: quò cùm

venisset, solis radiis excalfactus, pristinam oculorum lucem recuperavit, inde confestim adversus Oenopionem contendit. Sed & Neptuno quidem Volcani artificio subterraneum domicilium fecit.

§.4. Ad hæc Aurora Orionis amore capta ipsum rapuit, ac secum in Delum transtulit: Nam Venus, quód cum Marte concubuerat, perpetuo illam ardore cruciabat. Nec desunt qui scribant, Orionem, quód Dianam, ut secum disco luderet, invitasset, occisum fuisse. Sed aliis proditur inferentem vim Opi uni è virginibus, quæ ab Hyperboreis venerant, á Diana sagittis confixum fuisse.

§.5. Neptunus autem Amphitriten Oceani filiam sibi conjugio copulavit: ex qua Triton ac Rhode, quæ Soli nupsit, orti sunt.

CAP. V.

Pluto Proserpinæ amore succensus incredibili, eam Jovis adjumento furtim rapuit. At Ceres, accensis facibus, noctes, atque dies universum terrarum orbem

παραγινόμενος, ἀνέβλεψεν ἐκκαεὶς ὑπὸ τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος, καὶ διὰ ταχέων ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἔσπευδεν. ἀλλὰ τῷ μὲν Ποσειδῶνι, Ἡφαιστότευκτον ὑπὸ γῆν κατεσκεύασεν οἶκον.

§ δ. Ὠρίωνος δ' Ἠὼς ἐρασθεῖσα ἥρπασε, καὶ ἐκόμισεν εἰς Δῆλον. ἐποίει γὰρ αὐτὴν Ἀφροδίτη συνεχῶς ἐρᾶν, ὅτι Ἄρει συνευνάσθη. ὁ δὲ Ὠρίων, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἀνῃρέθη, δισκεύειν Ἄρτεμιν προκαλούμενος· ὡς δὲ τινες, βιαζόμενος Ὦπιν, μίαν τῶν ἐξ Ὑπερβορέων παραγενομένων παρθένων, ὑπ' Ἀρτέμιδος ἐτοξεύθη.

§. ε. Ποσειδῶν δὲ, Ἀμφιτρίτην τὴν Ὠκεανοῦ γαμεῖ· καὶ αὐτῷ γίνεται Τρίτων καὶ Ῥόδη, ἣν Ἥλιος ἔγημε.

ΚΕΦ. Ε.

Πλούτων δὲ, Περσεφόνης ἐρασθεὶς, Διὸς συνεργοῦντος, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δήμητρα δὲ, μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας, κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν

ζητοῦσα περιῄει. μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς, ἀπέλιπεν οὐρανόν· εἰκασθεῖσα δὲ γυναικὶ, ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα· καὶ πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν Ἀγέλαστον ἐκάθισε πέτραν παρὰ τὸ Καλλίχορον φρέαρ καλούμενον· ἔπειτα πρὸς Κελεὸν ἐλθοῦσα τὸν βασιλεύοντα τότε Ἐλευσινίων, ἔνδον οὐσῶν γυναικῶν, καὶ λεγουσῶν τούτων, παρ' αὐτὰς καθίζεσθαι, γραῖά τις Ἰάμβη, σκώψασα τὴν θεὰν, ἐποίησε μειδιᾶσαι· διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγουσιν. ὄντος δὲ τῇ Κελεοῦ γυναικὶ Μετανείρᾳ παιδίου, τοῦτο ἔθρεψεν ἡ Δημήτηρ παραλαβοῦσα· βουλομένη δὲ αὐτὸ ἀθάνατον ποιῆσαι, τὰς νύκτας εἰς πῦρ κατετίθει τὸ βρέφος, καὶ περιῄρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ.

§. β. Καθ' ἡμέραν δὲ, παραδόξως αὐξανομένου τοῦ Δημοφῶντος, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ παιδὶ, ἐπετήρησεν

vestigando lustravit: quæ, ubi renunciatur, à Plutone filiam fuisse abreptam, Diis irata cœlum reliquit, mortalique assimilata mulieri, Eleusinem contendit, ac primo quidem lapidem Ἀγέλαστον de suo mœrore appellatum, non procul à Callichoro puteo, insedit; Inde ad Celeum jam tum Eleusiniorum Regem profecta, ad illius mulieres introducta est: à quibus, cùm, ut assideret, rogaretur, Anus quædam, cui Iambe nomen fuit, Deam scommatibus lacessivit: eáq; ratione risum illi excussit: qua de re in Thesmophoriis, mulieribus scommatum licentiam enatam fuisse memorant. Celeo tum ex Metanira conjuge filius erat: hunc in sinu suo assumptum Ceres alebat, quem, cùm immortalem facere vellet, per noctes in igne deponebat infantem, ac eum in modum, quidquid in illo mortalitatis inerat, adimebat.

§. 2. Puer autem, cui Deiphonti nomen erat, in dies supra quàm credi posset, adolescebat: mater quidnam

Dea faceret, observat, cúmque igne coopertum deprehendisset filiolum, exclamavit; Quocirca puer ab igne fuit absumptus, seque ipsam Dea agnoscendam dedit; ac Triptolemo Metaniræ natorum maximo currum ab alatis trahendum draconibus comparat, triticúmque concessit, quod per aërem vectus universo terrarum orbi ferendum condonaret. Atqui Panyasis Triptolemum Eleusinis filium facit: ad eum enim Cererem pervenisse refert; Pherecydes autem ipsum Oceano & terra natum esse ait.

§. 3. Inter hæc Jupiter Plutoni, ut Proserpinam remitteret, imperavit. Quare Pluto, ne penes matrem ea diu remaneret, Punici mali granum dedit illi comedendum. Hæc autem, cùm quid mandaret, minimè prævideret, idipsum confecit. Ceres Ascalapho, Acherontis & Gorgyræ filio, quod falsum in eam testimonium dixisset, grave superimposuit saxum apud Inferos. Sic demum Proserpina tertiam singulorum annorum partem cum

Μεταίνειρα τί πράξει θεά. καὶ καταλαβοῦσα εἰς πῦρ ἐγκεκρυμμένον ἀνεβόησε. διόπερ τὸ μὲν βρέφος ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀνηλώθη, ἡ θεὰ δὲ αὐτὴν ἐξέφηνε· Τριπτολέμῳ δὲ τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Μετανείρας παίδων, δίφρον κατασκευάσασα πτηνῶν δρακόντων, καὶ πυρὸν ἔδωκεν, ᾧ τὴν ὅλην οἰκουμένην δι' οὐρανοῦ αἰρόμενος κατέσπειρε. Πανύασις δὲ, Τριπτόλεμον Ἐλευσῖνος λέγει. φησὶ γὰρ Δήμητραν πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν· Φερεκύδης δὲ φησὶν αὐτὸν υἱὸν Ὠκεανοῦ καὶ Γῆς.

§. γ. Διὸς δὲ Πλούτωνι τὴν Κόρην ἀναπέμψαι κελεύσαντος, ὁ Πλούτων, ἵνα μὴ πολὺν χρόνον παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνῃ, ῥοιᾶς ἔδωκεν αὐτῇ φαγεῖν κόκκον. ἡ δὲ, οὐ προειδομένη τὸ συμβησόμενον, κατηνάλωσεν αὐτόν. καταμαρτυρήσαντος δὲ αὐτῆς Ἀσκαλάφου τοῦ Ἀχέροντος, καὶ Γοργύρας, τούτῳ μὲν Δημήτηρ ἐν ᾅδου βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν. Περσεφόνη δὲ, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὸ μὲν τρίτον, μετ'

Πλούτωνος ἠναγκάσθη μένειν· τὸ δὲ λοιπὸν, παρὰ τοῖς θεοῖς. περὶ μὲν οὖν Δήμητρος ταῦτα λέγεται.

Plutone manere compellitur. Quod supereſt illi cum ſuperis degendum fuit. Hæc itaque ſunt quæ de Cerere traduntur.

ΚΕΦ. ς.

Γῆ δὲ, περὶ Τιτάνων ἀγανακτοῦσα, γεννᾷ Γίγαντας ἐξ Οὐρανοῦ, μεγέθει μὲν σωμάτων ἀνυπερβλήτους, δυνάμει δὲ ἀκαταγωνίστους· οἳ φοβεροὶ μὲν ταῖς ὄψεσι κατεφαίνοντο, καθειμένοι βαθεῖαν κόμην ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων· εἶχον δὲ τὰς βάσεις φολίδας δρακόντων· ἐγένοντο δὲ, ὡς μέν τινες λέγουσιν, ἐν Φλέγραις· ὡς δὲ ἄλλοι, ἐν Πελλιώνῃ. ἠκόντιζον δὲ εἰς οὐρανὸν πέτρας, καὶ δρῦς ἡμμένας· διέφερε δὲ πάντων Πορφυρίων τε καὶ Ἀλκυονεύς. ὃς δὴ καὶ ἀθάνατος ἦν, ἐν ᾗπερ ἐγεννήθη γῇ μαχόμενος· οὗτος δὲ καὶ τὰς Ἡλίου βόας ἐξ Ἐρυθίας ἤλασε· τοῖς δὲ θεοῖς λόγιον ἦν, ὑπὸ θεῶν μὲν μηδένα τῶν γιγάντων ἀπολέσθαι δύνασθαι· συμμαχοῦντος δὲ θνητοῦ τινος, τελευ-

CAP. VI.

Ops ad hæc Titanibus irata, Gigantes è Cœlo non modo corporis magnitudine præcellentes, ſed viribus etiam invictiſſimos procreavit : qui terribili planè vultu, ac promiſſo è capite, & prolixa è mento barba, præditi eſſe videbantur, & anguineos pedes habuiſſe produntur. Sunt qui in Phlegræis campis, alij verò ad Pellenen eos habitaſſe ferunt. In cœlum ſaxa atque accenſas arbores jaculabantur : in quibus Porphyrionem & Halcyoneum omnium facilè principes fuiſſe legimus. Qui eâ, in qua natus eſſet, terra, dimicans, erat immortalis. Hic etiam Solis boves ex Erythia abegiſſe dicitur. Cæterum inter Deos rumor erat, Gigantum poſſe occidi neminem : verum ſi mortalium quiſquam in ſocietatem arceſſatur, eos interituros

rituros eſſe. Quod cùm Terra præſenſiſſet, ne mortalis cujuſpiam viribus Gigantes occiderent, remedium quæritabat. Tum Jupiter Auroræ, Lunæ, ac Soli ne proderent, imperavit. Ipſe itaque medicamentum ne Terra comperiret, antevertens pręcidit. Siquidem ad ſe conſilio Palladis Herculem ſocium arceſſivit. Qui primus omnium Halcyoneum ſagitta confoſſum interemit: hic autem longè plus quàm antea virium reſumebat à Terra, donec Minerva ſubmonente, ipſum extra Pellenem urbem abſtraxit: atque ita mortuus eſt.

πίπτειν. αἰσθομένη δὲ Γῆ τοῦτο, ἐζήτει φάρμακον, ἵνα μηδ' ὑπὸ θνητοῦ δυνηθῶσιν ἀπολέσθαι· Ζεὺς δ' ἀπειπὼν φαίνειν Ἠοῖ τε καὶ Σελήνῃ, καὶ Ἡλίῳ· τὸ μὲν φάρμακον αὐτὸς ἔταμε φθάσας· Ἡρακλέα δὲ σύμμαχον δι' Ἀθηνᾶς ἐπεκαλέσατο, κἀκεῖνος πρῶτον μὲν ἐτόξευσεν Ἀλκυονέα· αὐτὸς δὲ ἐπὶ τῆς γῆς μᾶλλον ἀνεθάλπετο· Ἀθηνᾶς δὲ ὑποθεμένης, ἔξω τῆς Πελλήνης εἵλκυσεν αὐτόν. κἀκεῖνος μὲν οὕτω ἐτελεύτα.

§. 2. Porphyrion autem in Herculem & Junonem pugnans impetum facit. Cui tum Jupiter Junonis deſiderium injecit: quæ, cùm ſibi peplum deſcindi, ac vim parari videret, opem advocat. Tum Gigas ab Jove fulminatus, & ab Hercule ſagittis transfixus occubuit. Inter cæteros Apollo lævum Ephialtæ oculum, dexterum Hercules, ſagittarum ictu effoderunt; Eurytum verò querno

§. β. Πορφυρίων δὲ Ἡρακλεῖ κατὰ μάχην ἐφώρμησε, καὶ Ἥρᾳ. Ζεὺς δὲ αὐτῷ πόθον Ἥρας ἐνέβαλεν, ἥτις καὶ καταῤῥηγνύντος αὐτοῦ τοὺς πέπλους, καὶ βιάζεσθαι θέλοντος, βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο. καὶ Διὸς κεραυνώσαντος αὐτὸν, Ἡρακλῆς τοξεύσας ἀπέκτεινε. τῶν δὲ λοιπῶν, Ἀπόλλων μὲν Ἐφιάλτου τὸν ἀριστερὸν ἐτόξευσεν ὀφθαλμὸν, Ἡρακλῆς δὲ τὸν δεξιόν. Εὔρυτον δὲ θύρσῳ.

δρυὸς ἔκτεινε· Κλύτιον δὲ φασὶν Ἑκάτη· μᾶλλον δὲ Ἥφαιστος, βαλὼν μύδροις. Ἀθηνᾶ δὲ Ἐγκελάδῳ φεύγοντι, Σικελίαν ἐπέρριψε τὴν νῆσον. Πάλλαντος δὲ τὴν δορὰν ἐκτεμοῦσα, ταύτῃ κατὰ τὴν μάχην τὸ ἴδιον ἐπέσκεπε σῶμα. Πολυβώτης δὲ διὰ τῆς θαλάσσης διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἧκεν εἰς Κῶ. Ποσειδῶν δὲ τῆς νήσου μέρος [διαρρήξας] ἐπέρριψεν αὐτῷ, τὸ λεγόμενον Νίσυρον. Ἑρμῆς δὲ, τὴν Ἄϊδος κυνέην ἔχων κατὰ τὴν μάχην, Ἱππόλυτον ἀπέκτεινεν· Ἄρτεμις δὲ * Γρατίωνα· Μοῖραι δ' Θόωνα χαλκέοις ῥοπάλοις μαχομένους· τοὺς δὲ ἄλλους κεραυνοῖς Ζεὺς βαλὼν διέφθειρε. πάντας δὲ Ἡρακλῆς ἀπολλυμένους ἐτόξευσεν.

§ γ. Ὡς δ' ἐκράτησαν οἱ θεοὶ τῶν Γιγάντων, Γῆ μᾶλλον χολωθεῖσα, μίγνυται Ταρτάρῳ, καὶ γεννᾷ Τυφῶνα ἐν Σικελίᾳ, μεμιγμένην ἔχοντα φύσιν, ἀνδρὸς καὶ θηρίου. οὗτος μὲν καὶ μεγέθει καὶ δυνάμει πάντων διήνεγκεν, ὅσους ἐγέννησε Γῆ· ἦν δὲ αὐτῷ τὰ μὲν ἄχρι

telo peremit. Clytium ab Hecate, seu potius à Volcano candenti ferro occisum fuisse scribunt. Minerva Encelado fugienti Siciliam insulam injecit. Pallanti autem pelle detracta in pugna, suum sibi corpus contexit. Polybotes item per maris fluctus Neptuno insectante, in Cô tandem pervenit. In hunc Deus insulæ partem revulsam pro telo conjecit: quæ Nisyron dicitur. Mercurius Orci galea tectus pugna confecit Hippolytum, * Grationem Diana, Agrium deinde Parcæ & Thoonem, ænea clava pugnantes contuderunt. Reliquos autem fulmine ictos Jupiter interfecit; sed & Hercules ita pereuntes sagittis confodit.

§. 3. Post igitur debellatos à Superis Gigantas Terra longè atrocius indignata Tartaro immiscetur, ac Typhonem duplici natura, humana simul atque ferina constantem in Sicilia parit. Hic & corporis vastitate & robore cæteris omnibus quos Terra genuerat, antecellebat. Huic etiam crurum te-

nus immenſa humanæ formæ magnitudo erat, ut omnium montium cacuminibus altior eſſe videretur: cujus etiam caput ſæpenumero aſtra pertingebat. Sed & ejuſdem manuum altera ad occidentem uſque, altera ad orientem pertinebant: ex his centum draconum capita eminebant. In cruribus maximas viperarum ſpiras ille continebat: quarum volumina ad verticem ipſum uſque protendebantur; eæque viperæ ingentem ſibilum excitabant. Typhonis corpus erat totum pennis circumdatum: Squalentes autem è capite crines, & mento barba impexa prolixaque, ventilabant. Ignis oculis emicabat. Talis itaque tantuſque Typhon candentes in cœlum lapides jaculatus, cum ſibilo ſimul atque boatu ferebatur; magna etiam ex ipſius ore ignis procella defervebat. Hunc ubi Dij in cœlum proſpiciunt irrumpentem, acti in fugam properare in Ægyptum cœperunt, & ubi illum inſequentem vident, in varias animantium formas ſeſe

μηρῶν ἄπλετον μέγεθος ἀνδρόμορφον, ὥστε ὑπερέχειν μὲν πάντων τῶν ὀρῶν· ἡ δὲ κεφαλὴ, πολλάκις τῶν ἄστρων ἔψαυε· χεῖρας δὲ εἶχε, τὴν μὲν, ἐπὶ τὴν ἑσπέραν ἐκτεινομένην. τὴν δὲ, ἐπὶ τὰς ἀνατολάς. ἐκ τούτων δὲ ἐξεῖχον ἑκατὸν κεφαλαὶ δρακόντων· τὰ δὲ ἀπὸ μηρῶν, σπείρας εἶχεν ὑπερμεγέθεις ἐχιδνῶν· ὧν ὁλκοὶ πρὸς αὐτὴν ἐκτεινόμενοι κορυφὴν, συριγμὸν πολὺν ἐξίεσαν· πᾶν δὲ αὐτοῦ τὸ σῶμα κατεπτέρωτο, αὐχμηραὶ δὲ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο· πῦρ δὲ ἐδέρκετο τοῖς ὄμμασι. τοιοῦτος ὢν ὁ Τυφὼν καὶ τηλικοῦτος, ἡμμένας βάλλων πέτρας ἐπ' αὐτὸν οὐρανὸν, μετὰ συριγμῶν ὁμοῦ καὶ βοῆς ἐφέρετο· πολλὴ δὲ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασσε ζάλη. θεοὶ δ', ὡς εἶδον αὐτὸν ἐπ' οὐρανὸν ὁρμώμενον, εἰς Αἴγυπτον φυγάδες ἐφέροντο, καὶ διωκόμενοι, τὰς ἰδέας μετέβαλον

εἰς ζῷα. Ζεὺς δὲ πόρρω μὲν ὄντα Τυφῶνα ἔβαλλε κεραυνοῖς· πλησίον δὲ γενόμενον, ἀδαμαντίνῃ κατέπλησσεν, καὶ φεύγοντα ἄχρι τοῦ Κασίου ὄρους, συνεδίωξε· τοῦτο δὲ ὑπέρκειται Συρίας. κᾆθι δὲ αὐτὸν κατατετρωμένον ἰδὼν, εἰς χεῖρας συνέβαλε. Τυφῶν δὲ, ταῖς σπείραις περιπλεχθεὶς, κατέσχεν αὐτόν· καὶ τὴν ἅρπην περιελόμενος, τά τε τῶν χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν διέτεμε νεῦρα, ἀράμενος δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων, διεκόμισεν αὐτὸν διὰ τῆς θαλάσσης, εἰς Κιλικίαν· καὶ παρελθὼν, εἰς τὸ Κωρύκιον ἄντρον κατέθετο· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ νεῦρα κρύψας ἄρκτου δορᾷ, κεῖθι ἀπέθετο, καὶ κατέστησε Δελφύνην δράκαιναν· (ἡμίθηρ δὲ ἦν αὕτη ἡ κόρη) Ἑρμῆς δὲ καὶ Αἰγίπαν ἐκκλέψαντες τὰ νεῦρα, ἥρμοσαν τῷ Διὶ λαθόντες. Ζεὺς δὲ, τὴν ἰδίαν ἀνακομισάμενος ἰσχὺν, ἐξαίφνης ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πτηνῶν ὀχούμενος ἵππων ἅρματι, βάλλων κεραυνοῖς, ἐπ᾽ ὄρος ἐδίωξε Τυφῶνα, τὸ λεγόμενον Νύ-

quiſque tranſmutabant. Jupiter autem procul à ſe Typhonem conſpicatus, fulmine percuſſit: ubi verò cominùs fuit, adamantina illum falce deterruit: ac fugientem ad Caſium uſque extremæ Syriæ montem perſecutus eſt: ibíque cùm ſaucium eſſe cognoviſſet, manus conſeruit. Typho autem ſpirarum volumine circumplexum Jovem detinuit, eique harpe adempta, pedum manuumq; nervos diſſecuit, impoſitumque humeris in Ciliciam uſque tranſvexit: quò cùm perveniſſet, intra Corycium antrum depoſuit, ſimilemque ad modum nervos præciſos in urſi pelle occultatos ibidem collocavit, ac Delphynem ſerpentem, (ſemifera hæc erat puella) velut cuſtodem appoſuit. Interim verò Mercurius & Ægipan nervos ſuffurati, clanculum Jovi rurſus compegerunt. Mox Jupiter receptis priſtinis viribus, alatos equos currui repente jungit, eumq; actutùm conſcendit, ac Typhonem ad Nyſam uſque montem fulminibus impetendo, eſt per-

ſecutus, quò à Jove actum Parcæ deceperunt. Nam, cùm ipſi in animum induxiſſent, ſe valentiorem fore, matura ac mitia poma guſtavit. Proinde cùm Jovem rurſus inſequentem videret, contendit in Thraciam, pugnáq; ad Hæmum commiſſa, ſolidos montes jaculatus eſt. Hi verò contra nova fulminum vi deturbantur, multúmque in ipſo monte ſanguinis exundavit: à quo Hæmi nomen factum fuiſſe ferunt; Cuique cùm per Siculum mare fugere incœpiſſet, Jupiter Ætnam Siciliæ montem ſuperinjecit: Hic miræ vaſtitatis eſt, à quo in hanc uſque tempeſtatem ob frequentem fulminum jactum, ignium in eo fieri ſpiramenta ferunt. De his autem hæc hactenùs à nobis dicta ſunto.

σαν· ἐπεὶ Μοῖραι αὐτὸν διωχθέντα ἠπάτησαν. πεισθεὶς γὰρ ὅτι ῥωσθήσεται μᾶλλον, ἐγεύσατο τῶν ἐφημέρων καρπῶν· διόπερ ἐπιδιωκόμενος αὖθις, ἧκεν εἰς Θρᾴκην, καὶ μαχόμενος περὶ τὸν Αἷμον, ὅλα ἔβαλεν ὄρη. τούτων δὲ ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πάλιν ὠθουμένων, πολὺ ἐπὶ τῷ ὄρει ἐξέκλυσεν αἷμα· καί φασιν ἐκ τούτου τὸ ὄρος κληθῆναι Αἷμον. φεύγειν δὲ ὁρμηθέντος αὐτοῦ διὰ τῆς Σικελικῆς θαλάσσης, Ζεὺς ἐπέῤῥιψεν Αἴτνην ὄρος ἐν Σικελίᾳ· τοῦτο δὲ ὑπερμέγεθές ἐστιν· ἐξ οὗ μέχρι δεῦρο φασὶν ἀπὸ τῶν βληθέντων κεραυνῶν γίνεσθαι πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων μέχρι τοῦ δεῦρο, ἡμῶν λελέχθω.

CAP. VII.

INtereà verò Prometheus formatis ex aqua & terra hominibus, clàm Jove ignem in ferula furatus dedit. Quod ubi ſenſit Jupiter, Volcano ad montem Caucaſum religandum affigendúmque

ΚΕΦ. ζ.

ΠΡομηθεὺς δὲ, ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ λάθρα Διὸς, ἐν νάρθηκι κρύψας. ὡς δὲ ᾔσθετο Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Καυκάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ

προσηλῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. ἐν δὲ τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεὺς, πολλῶν ἐτῶν ἀριθμὸν ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος, αὐτοῦ λοβοὺς ἐνέμετο τῶν ἡπάτων αὐξανομένων διὰ νυκτός. καὶ Προμηθεὺς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔκτινε ταύτην, μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσεν, ὡς ἐν τοῖς καθ' Ἡρακλέα δηλώσομεν.

§. β. Προμηθέως δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. οὗτος βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, γαμεῖ Πύῤῥαν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρας, ἣν ἔπλασαν θεοὶ πρώτην γυναῖκα. ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ χαλκοῦν γένος ἠθέλησεν, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων τεκτηνάμενος λάρνακα, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύῤῥας εἰσέβη. Ζεὺς δὲ, πολὺν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσεν· ὥστε διαφθαρῆναι πάντας ἀνθρώπους, ὀλίγων χω-

dedit. Scythiæ mons eſt Caucaſus, ubi Prometheus clavis confixus multorum annorum curriculo religatus permanſit; ad quem Aquila quotidie devolans hujus hepatis fibras per noctem ſuccreſcentes depaſcebatur. Igitur ob ignis furtum hanc pœnam Prometheum dediſſe memorant, donec Hercules eum vinculis liberavit: quemadmodùm in rebus ab Hercule geſtis demonſtrabimus.

§. 2. Cæterùm Deucalion Promethei filius fuit. Hic imperio tenens ea loca quæ ad Phthiam ſunt, Pyrrham filiam Epimethei & Pandoræ, quam mulierem omnium primam Dij finxerunt, uxorem duxit. Pòſt, ubi prolem æneam tollendam Jupiter cenſuit, Deucalion Promethei conſilio fabrefacta è lignis arca, in eámque ad vitam tranſigendam rebus neceſſariis impoſitis, cum Pyrrha ingreſſus eſt. Mox Jupiter largè effuſis de cœlo imbribus, maximam Græciæ partem cooperuit: ut, quicquid in ea mortalium foret, interierit, præter admodum

paucos, qui in altissimos circa montes confugerant. Tum verò Thessalicos montes aquarum diluvij immunes fuisse ferunt, necnon, quæ sunt Isthmum extra & Peloponnesum loca, undarum vi omnia contecta fuerunt; quo tempore Deucalion novem dies, totidémque noctes pelago circumlatus, Parnassum demum appellit, ibique cùm imbres desiissent, egressus, Jovi Phyxio, [qui ad eum confugientibus opem ferre consuevit] sacris operatur. Jupiter intereà demisso ad Deucalionem Mercurio, ut rogaret, quid ab eo vellet, injunxit. Quo facto Deucalion humani generis reparationem deposcit: inde Jovis monitu sumptos de terra lapides trans caput jactavit: tum quos misit Deucalion, virorum faciem traxerunt: qui verò Pyrrhæ jactu transmissi sunt, in feminas abiere. Hinc itaque λαοὶ, quod est populi, translatione quadam dicti sunt, quasi lapidei. λᾶας enim lapidem significat. Porrò ex Deucalione ac Pyrrha alios, quem ab Jove ortum

εἰς, οἳ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη. τότε δὲ καὶ τὰ κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη διέστη, καὶ τὰ ἐκτὸς Ἰσθμοῦ καὶ Πελοποννήσου συνεχέθη πάντα. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι, διὰ τῆς θαλάσσης φερόμενος, ἐφ' ἡμέρας ἐννέα, καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασῷ προσίσχει, κἀκεῖ τῶν ὄμβρων παῦλαν λαβόντων, ἐκβὰς ἔθυσε Διὶ Φυξίῳ. Ζεὺς δὲ, πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν, ἐπέτρεψεν αἰτεῖσθαι ὅ, τι βούλεται. ὁ δὲ, αἰτεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι· καὶ Διὸς εἰπόντος, ὑπὲρ κεφαλῆς αἴρων ἔβαλλε τοὺς λίθους· καὶ οὓς μὲν ἔβαλλεν ὁ Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο· οὓς δὲ Πύῤῥα, γυναῖκες· ὅθεν καὶ λαοὶ μεταφορικῶς ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ Λάας λίθος. γίνονται δὲ ἐκ Πύῤῥας Δευκαλίωνι παῖδες, Ἕλλην μὲν πρῶτος. ὃν ἐκ Διὸς [ἔνιοι] γεγεννῆσθαι λέγουσι· [δεύτερος

nati sunt, Hellen, ante esse nonnuli tradunt: inde

δ'] Ἀμφικτύων ὁ μετὰ Κραναοῦ βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς· θυγάτηρ δὲ Πρωτογένεια· ἐξ ἧς καὶ Διὸς, Ἀέθλιος. Ἕλληνος δὲ καὶ νύμφης Ορσηΐδος, Δῶρος, Ξοῦθος, Αἴολος.

§. β. Αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' αὑτοῦ, τοὺς καλουμένους Γραικοὺς, προσηγόρευσεν Ἕλληνας· τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν. καὶ Ξοῦθος μὲν λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, ἐκ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως Ἀχαιὸν ἐγέννησε, καὶ Ἴωνα, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται· Δῶρος δὲ, τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ, Δωριεῖς ἐκάλεσεν· Αἴολος δὲ, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσε· καὶ γήμας Ἐναρέτην τὴν Δηϊμάχου, παῖδας μὲν ἐγέννησεν ἑπτὰ, Κρηθέα, Σίσυφον, Ἀθάμαντα, Σαλμωνέα, Δηϊόνα, Μάγνητα, Περιήρην· θυγατέρας δὲ πέντε, Κανάκην, Ἀλκυόνην, Πεισιδίκην, Καλύκην, Περιμήδην. Περιμήδης μὲν οὖν καὶ Ἀχελῴου, Ἱπποδάμας καὶ Ορέστης· Πεισιδίκης δὲ καὶ

Amphictyon, qui cum Cranao Atticæ imperavit. Huic insuper Protogenea filia fuit: ex qua & Jove Aëthlius procreatur. Ex Hellene verò & Orseide Nympha, Dorus, Xuthus & Æolus.

§. 2. Is quidem de se Hellenas, qui posteà Græci vocati sunt, nominavit: filiis & hic loca partitus est. Xuthus adeptus Peloponnesum, ex Creusa Erechthei filia, Achæum genuit & Ionem, à quibus Achivi & Iones nuncupantur. Dorus autem, quæ trans Peloponnesum est, terram nactus, incolas suo de nomine Dorienses appellavit. Æolus verò locis quæ circa Thessaliam sunt imperans, populis Æolensibus nomen imposuit. Qui ducta Enarete Deimachi filia, septem ex ea filios procreavit, Critheum, Sisyphum, Athamantem, Salmoneum, Deionem, Magnetem, & Perieren. Sed & filias quinque, Canachen, Halcyonen, Pisidicen, Calycen, ac Perimeden. Ex Acheloo verò & Perimede, Hippodamas & Orestes. Ex Pisidice & Myrmidone

Myrmidone Antiphus & Acton nati sunt.

§. 3. Cæterùm Halcyonen Ceyx Luciferi filius sibi in matrimonium duxit. Hi ob superbiam extincti fuerunt. Ille enim conjugem suam Junonem: hæc verò virum suum Jovem esse dicebat. Utrumque Jupiter in aves, illam in Halcyonem, hunc in mergum mutavit.

§. 4. Atqui Canache & Neptunus Opleum, Nereum, Epopeum, Aloeúmque & Triopem genuerunt. Sed Aloeus Iphimediam Triopis filiam, quæ Neptunum exarsit, uxorem habuit: ea continenter ad mare se conferens, & haustos manibus fluctus intra sinum ferebat; quæque á Neptuno compressa geminos peperit, Otum & Ephialten, quos Aloidas appellarunt. Hi quotquot annis, latitudine cubitum, longitudine verò ulnam increscebant: qui ubi nonum explevere annum, latitudinem cubitûm novem, & ulnarum totidem magnitudinem adepti, Jovi bellum inferre non erubuere.

Μυρμιδόνος, Ἄντιφος καὶ Ἄκτων.

§. γ. Ἀλκυόνην δὲ, Κήϋξ ἔγημεν Ἑωσφόρου παῖς. οὗτοι δὲ δι' ὑπερηφάνειαν ἀπώλοντο. ὁ μὲν γὰρ, τὴν γυναῖκα ἔλεγεν Ἥραν· ἡ δὲ, τὸν ἄνδρα Δία. Ζεὺς δὲ αὐτοὺς ἀπωρνέωσε· καὶ τὴν μὲν, Ἀλκυόνην ἐποίησε, τὸν δὲ, κήυκα.

§ δ. Κανάκη δὲ ἐποίησεν ἐκ Ποσειδῶνος Ὀπλέα καὶ Νηρέα, καὶ Ἐπωπέα, καὶ Ἀλοέα, καὶ Τείωπα. Ἀλοεὺς μὲν οὖν ἔγημεν Ἰφιμέδειαν τὴν Τείωπος· ἥτις Ποσειδῶνος ἠράσθη, καὶ συνεχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν, χερσὶν ἀφυεμένη τὰ κύματα τοῖς κόλποις ἐνεφόρει. συνελθὼν δὲ αὐτῇ Ποσειδῶν, δύο ἐγέννησε παῖδας, Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην, τοὺς Ἀλοείδας λεγομένους· οὗτοι κατ' ἐνιαυτὸν ηὔξανον πλάτος μὲν πηχυαῖον, μῆκος δὲ ὀργυαῖον· ἐννέα δὲ ἐτῶν γενόμενοι, καὶ τὸ μὲν πλάτος πηχῶν ἔχοντες ἐννέα, τὸ δὲ μέγεθος ὀργυιῶν ἐννέα, πρὸς Θεὸν μάχεσθαι διενοοῦντο.

καὶ τὴν μὲν Ὄσσαν ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἔθεσαν· ἐπὶ δὲ τὴν Ὄσσαν θέντες τὸ Πήλιον, διὰ τῶν ὀρῶν τούτων ἠπείλουν εἰς οὐρανὸν ἀναβήσεσθαι· καὶ τὴν μὲν θάλασσαν χώσαντες τοῖς ὄρεσι, ποιήσειν ἔλεγον ἤπειρον· τὴν δὲ γῆν, θάλασσαν. ἐμνῶντο δὲ, Ἐφιάλτης μὲν Ἥραν· Ὦτος δὲ Ἄρτεμιν. ἔδησαν δὲ καὶ Ἄρην· τοῦτον μέντοι Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν. ἀνεῖλε δὲ τοὺς Ἀλωείδας ἐν ἁμάξῃ Ἄρτεμις δι' ἀπάτης· ἀλλάξασα γὰρ τὴν ἰδέαν εἰς ἔλαφον, διὰ μέσου αὐτῶν ἐπήδησεν. οἱ δὲ, βουλόμενοι εὐστοχῆσαι τὸ θηρίον, ἐφ' ἑαυτοὺς ἠκόντισαν.

§. ζ. Καλύκης δὲ καὶ Ἀεθλίου παῖς, Ἐνδυμίων γίνεται· ὅστις ἐκ Θεσσαλίας Αἰολέας ἀγαγὼν, Ἦλιν ᾤκησε. λέγουσι δὲ αὐτὸν τινὲς ἐκ Διὸς γενέσθαι. τούτου κάλλει διενεγκόντος ἠράσθη Σελήνη· Ζεὺς δὲ αὐτῷ δίδωσιν ὃ βούλεται ἑλέσθαι· ὁ δὲ, αἱρεῖται κοιμᾶσθαι διὰ παντὸς ἀθάνατος καὶ ἀγήρως μένων.

Proinde Olympo Oſſam impoſuerunt, Pelioque ſuper Oſſam impoſito, eum in modum cœlum conſcenſuros ſe minitabantur. Ingeſtis ad hæc montibus, de mari continentem, déque terra rursùs maria ſe reddituros dictitabant. Quinetiam Ephialtes Junonem, Otus autem Dianam ſibi conjugem depoſcebant. Martem inſuper in vincula conjecere: quem demum Mercurius furto eripuit. Diana interim Aloidas per dolum de curru peremit; nam in cervam mutata per eorum medium exilivit. Tum hi velut in feram collimaturi, alter alterum telis conjectis occiderunt.

§. 5. Ad hæc Endymion ex Calyce & Aëthlio naſcitur: qui eductis Æolenſibus è Theſſalia Eliden tranſmigravit. Nec deſunt qui eum Jove natum eſſe memorent. Hunc ob eximiam corporis pulchritudinem Luna flagrantiſſimè deperivit. Qui data ab Jove quæcunque vellet, deligendi poteſtate, cum ſomno perpetuo immortalem ſibi juventutem concedi poſtulavit.

§. 6. Cæterùm Ætolus Endymionis & Seidis Nymphæ, aut Naidis, sive, ut quidam aiunt, Iphianassæ filius fuit. Qui cùm peremisset Apin Phoronei filium, atque in Curetidem terram aufugisset, occisis hospitibus, Phthiæ & Apollinis filiis, Doro & Laodoco, ac Polypœte, suo de nomine terram Ætoliam appellari voluit. Sed ex Ætolo & Pronoe Phorbi filia Pleuron & Calydon nati sunt: à quibus, quæ sunt illis cognomines in Ætolia urbes, nomen acceperunt.

§. 7. Pleuro ducta uxore Xanthippe, Dori filia, Agenorem procreat, & filias Steropen, Stratonicénque & filium Leophontem. Calydon autem ex Æolia Amythaonis filia, Epicasten & Protogeneam suscepit, ex qua & Marte nascitur Oxilus. Agenor Pleuronis filius, Epicasten Calydone natam conjugem duxit, de qua Parthaonem & Demonicen genuit: quæ ex Marte, Evenum, Molum, Pylum, Thestiúmque conceptos peperit.

§. ς. Ἐνδυμίωνος δὲ καὶ Σηΐδος νύμφης, ἢ Νηΐδος, ἢ, ὥς τινες, Ἰφιανάσσης, Αἰτωλός. ὃς ἀποκτείνας Ἄπιν τὸν Φορωνέως, καὶ φυγὼν εἰς τὴν Κουρῆτιδα χώραν, κτείνας τοὺς ὑποδεξαμένους, Φθίας καὶ Ἀπόλλωνος υἱοὺς, Δῶρον καὶ Λαόδοκον, καὶ Πολυποίτην, ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν χώραν Αἰτωλίαν ἐκάλεσε. Αἰτωλοῦ δὲ καὶ Πρωνόης τῆς Φόρβου, Πλευρὼν καὶ Καλυδὼν ἐγένετο· ἀφ' ὧν αἱ ἐν Αἰτωλίᾳ πόλεις ὠνομάσθησαν.

§. ζ. Πλευρὼν μὲν οὖν γήμας Ξανθίππην τὴν Δώρου, παῖδα ἐγέννησεν Ἀγήνορα· θυγατέρας δὲ, Στερόπην καὶ Στρατονίκην καὶ Λεοφόντην. Καλυδῶνος δὲ καὶ Αἰολίας τῆς Ἀμυθάονος, Ἐπικάστη [καὶ] Πρωτογένεια· ἐξ ἧς καὶ Ἄρεος, Ὀξύλος. Ἀγήνωρ δὲ ὁ Πλευρῶνος, γήμας Ἐπικάστην τὴν Καλυδῶνος, ἐγέννησε Παρθάονα καὶ Δημονίκην· ἧς καὶ Ἄρεος, Εὔηνος, Μῶλος, Πύλος, Θέστιος.

§ η. Εὔηνος μὲν οὖν ἐγέννησε Μάρπησσαν. ἣν Ἀπόλλωνος μνηστευομένου, Ἴδας ὁ Ἀπαρέως ἥρπασε, λαβὼν παρὰ Ποσειδῶνος ἅρμα, ὑπόπτερον· διώκων δὲ Εὔηνος ἐφ' ἅρματος, ἐπὶ τὸν Λυκόρμαν ἦλθε ποταμὸν καταλαβεῖν δ' οὐ δυνάμενος, τοὺς ἵππους ἀπέσφαξεν· ἑαυτὸν δ' εἰς τὸν ποταμὸν ἔβαλε· καὶ καλεῖται Εὔηνος ὁ ποταμὸς παρ' ἐκείνου.

§ 8. Evenus genuit Marpeſſam, quam cùm Apollo ſibi collocari in matrimonium quæritaret, Idas Apharei filius, accepto à Neptuno curru pennato, rapuit: illum inde è curru inſequens Evenus, ad amnem Lycormam venit, neque aſſequendi voti compos factus equos jugulavit, ſeque ipſum deinceps in fluvium præcipitem dedit: eique Eveno nomen inditum fuit.

§. θ. Ἴδας δὲ εἰς Μεσσήνην παραγίνεται, καὶ αὐτῷ ὁ Ἀπόλλων περιτυχῶν, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην. μαχομένων δὲ αὐτῶν περὶ τῶν τῆς παιδὸς γάμων, Ζεὺς διαλύσας, ἐπέτρεψεν αὐτῇ τῇ παρθένῳ ἑλέσθαι ὁπτέρῳ βούλεται συνοικεῖν. ἡ δὲ, δείσασα ὡς ἂν μὴ γηρῶσαν αὐτὴν Ἀπόλλων καταλίπῃ, τὸν Ἴδαν εἵλετο ἄνδρα.

§. 9. At Idæ Meſſenen proficiſcenti obviàm factus Apollo virginem aufert. qui cùm inter ſe de puellæ matrimonio concertarent, Jupiter eorum lite diremptâ, virgini, utri collocari vellet, optionem dedit. Hæc verita ne ſe anum factam Apollo desereret, Idam ſibi virum eſſe maluit.

§. ι Θεστίῳ δὲ ἐξ Εὐρυθέμιδος τῆς Κλεοβοίας, ἐγένοντο θυγατέρες μὲν Ἀλθαία, Ὑπερμνήστρα· ἄρρενες δὲ, Ἴφικλος, Εὔιππος, Πλήξιππος, Εὐρύπυλος.

§ 10. Theſtius verò ex Eurythemide Cleobœæ filia, fœminei ſexus quidem, Althæam & Hypermneſtram ſuſtulit: mares autem, Iphiclum, Evippum, Plexippum Eurypylúmque creavit.

§. κ. Παρθάονος δὲ καὶ Εὐρύτης Ἱπποδάμαντος, ἐγένοντο

§. 11. Parthaonis verò & Eurytes Hippodamantis filij

fuerunt OEneus, Agrius, Alcathous, Melas, & Leucopeus: filia Sterope, de qua & Acheloo Sirenas ortas esse dicunt.

CAP. VIII.

SEd OEneus Calydone imperans vitis plantam à Dionysio primus accepit, ac ducta uxore Althæa Thestij filia, Toxeum gignit, quem ipse, quòd fossam transilierit, interfecit: & post hunc, Thyreum & Clymenum, filiam quoque Georgen, quæ nupsit Andræmoni: ac Deianiram, quam nonnulli Althæam ipsam ex Dionysio genuisse ferunt. Hæc autem aurigandi perita rem bellicam exercebat: de cujus matrimonio Hercules cum Acheloo dimicavit.

§. 2. Sed Althæa ex OEneo Meleagrum conceptum peperit: quem Marte satum quidam fuisse tradunt: ad quem jam septem dies natum ipsas advenisse Parcas, ac dixisse aiunt: Tum Meleager extinguetur, cùm stipes in foco accensus perustus fuerit; Quod ubi mater audi-

παῖδες, Οἰνεὺς, Ἄγριος, Ἀλκάθοος, Μέλας, Λευκωπεύς· θυγάτηρ δὲ, Στερόπη· ἐξ ἧς καὶ Ἀχελῴου, Σειρῆνας γενέσθαι λέγουσιν.

ΚΕΦ. η.

ΟἸνεὺς δὲ, βασιλεύων Καλυδῶνος, παρὰ Διονύσου φυτὸν ἀμπέλου πρῶτος ἔλαβε. γήμας δὲ Ἀλθαίαν τὴν Θεστίου, γεννᾷ Τοξέα· ὃν αὐτὸς ἔκτεινεν ὑπερπηδήσαντα τὴν τάφρον καὶ παρὰ τοῦτον, Θυρέα καὶ Κλύμενον, καὶ θυγατέρα Γόργην, ἣν Ἀνδραίμων ἔγημε· καὶ Δηϊάνειραν, ἣν Ἀλθαίαν λέγουσιν ἐκ Διονύσου γεννῆσαι· αὕτη δ' ἡνιόχει [καὶ τὰ] κατὰ πόλεμον ἤσκει· καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῆς Ἡρακλῆς πρὸς Ἀχελῷον ἐπάλαισεν.

§. β. Ἐγέννησε δὲ Ἀλθαία παῖδας ἐξ Οἰνέως Μελέαγρον· ὃν ἐξ Ἄρεος γεγεννῆσθαι φασί. τούτου δ' ὄντος ἡμερῶν ἑπτὰ, παραγενομένας τὰς Μοίρας, φασὶ δὲ εἰπεῖν· Τότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ· τοῦτο ἀκούσα-

σα, τὸν δαλὸν ἀνείλετο Ἀλθαία, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα. Μελέαγρος δὲ, ἀνὴρ ἄτρωτος καὶ γενναῖος γενόμενος, τόνδε τὸν τρόπον ἐτελεύτησεν. Ἐτησίων καρπῶν ἐν τῇ χώρᾳ γενομένων τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς πᾶσι θύων, μόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθετο. μηνίσασα δὲ ἡ θεὸς, κάπρον ἐφῆκεν ἔξοχον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ, ὃς τήν τε γῆν ἄσπορον ἐτίθει, καὶ τὰ βοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας διέφθειρεν. ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον, τοὺς ἀρίστους ἐκ τῆς Ἑλλάδος πάντας ἐκάλεσε, καὶ τῷ κτείναντι τὸν θῆρα, τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον ἐπηγγείλατο. οἱ δὲ συνελθόντες ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν, ἦσαν οἵδε· Μελέαγρος Οἰνέως· Δρύας Ἄρεος· ἐκ Καλυδῶνος οὗτοι. Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφαρέως, ἐκ Μεσσήνης· Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Διὸς καὶ Λήδας, ἐκ Λακεδαίμονος. Θησεὺς Αἰγέως, ἐξ Ἀθηνῶν· Ἄδμητος Φέρητος, ἐκ Φερῶν· Ἀγκαῖος καὶ Κηφεὺς, Λυκούργου, ἐξ

vit, ſtipitem, ex igne ſublatum, intra arcam aſſervandi causâ condidit. Porrò Meleager cùm naturâ eſſet invulnerabilis ac fortis, hunc in modum occubuiſſe dicitur. Cùm annuæ in agro fruges rediiſſent, earum primitias OEneus Diis omnibus, unâ tantùm Dianâ per oblivionem prætermiſsâ, conſecravit. Quocircà irata Dea aprum immiſit, & magnitudine & robore inſignem, qui terram coli, ac in ea ſata fieri minimè ſinebat, pecoráque omnia, & obvium quemque tollebat è medio. In hunc itaque aprum valentiſſimum quemque convocavit, eíque qui feram tam immanem occidiſſet, pellem pulcherrimi facinoris præmium ſe daturũ pollicetur. Qui autem ad apri venationem convenerunt, hi fuere; Meleager OEnei, Dryas Martis, hi Calydonij ſunt. Idas & Lynceus Apharei, Meſſenij: Caſtor ac Pollux fratres, Jovis & Ledæ filij, Lacedæmonij: Theſeus Ægei Athenienſis: Admetus Pheretis, domo Pheris: Ancæus Cepheúſq; Lycurgi, ex

Arcadia : Iaſon Æſonis ab Iolco : Iphicles Amphitryonis, Thebanus : Pirithous Ixionis, Lariſſæus ; Peleus Æaci, à Phthia : Telamon Æaci, Salaminus : Euryton Actoris, Phthius : Atalanta Schœnei, ab Arcadia : Amphiaraus Oiclis, Argivus : Quibus cum & Theſtij filij fuerunt. Hos OEneus novem dies, ubi convenerunt, hoſpitio excepit : decimo autem póſt die Cepheum Ancæúmq; ac nonnullos alios venatum ire cum fœmina indignum facinus eſſe reputantes, Meleager Cleopatræ, quæ Idæ & Marpeſſæ filiæ erat, maritus, quód ex Atalanta quoque liberos procreare deſiderabat, illos cum ipſa ſimul in venationẽ exire compulit. Deinde veró cùm clariſſimi illi venatores aprũ ipſum circumſtitiſſent, Hyleus atque Anceus à bellua crudeliter vulnerati interierunt. Sed Peleus Euritionem nolens jaculo confodit; & Atalanta omnium prima feram in tergo ſagitta percuſſit : poſt illam veró Amphiaraus aprum in oculo vul-

Ἀρκαδίας. Ἰάσων Αἴσωνος, ἐξ Ἰωλκοῦ· Ἰφικλῆς Ἀμφιτρύωνος, ἐκ Θηβῶν· Πειρίθους Ἰξίονος, ἐκ Λαρίσσης· Πηλεὺς Αἰακοῦ, ἐκ Φθίας· Τελαμὼν Αἰακοῦ, ἐκ Σαλαμῖνος· Εὐρυτίων Ἄκτορος, ἐκ Φθίας· Ἀταλάντη Σχοινέως, ἐξ Ἀρκαδίας· Ἀμφιάραος Οἴκλέους, ἐξ Ἄργους. μετὰ τούτων καὶ οἱ Θεστίου παῖδες. συνελθόντας δὲ αὐτοὺς, Οἰνεὺς ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας ἐξένισε. τῇ δεκάτῃ δὲ, Κηφέως καὶ Ἀγκαίου καί τινων ἄλλων ἀπαξιούντων μετὰ γυναικὸς ἐπὶ τὴν θήραν ἐξιέναι, Μελέαγρος, ἔχων γυναῖκα Κλεοπάτραν, τὴν Ἴδου καὶ Μαρπήσσης θυγατέρα, βουλόμενος δὲ καὶ ἐξ Ἀταλάντης τέκνον ποιήσασθαι, συνηνάγκασεν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν θήραν μετὰ ταύτης ἐξιέναι. περιστάντων δὲ αὐτῶν τὸν κάπρον, Ὕλευς μὲν καὶ Ἀγκαῖος ὑπὸ τοῦ θηρὸς διεφθάρησαν· Εὐρυτίωνα δὲ Πηλεὺς ἄκων κατηκόντισε. τὸν δὲ κάπρον πρώτη μὲν Ἀταλάντη εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε· δεύτερος δὲ Ἀμφιάραος εἰς τὸν ὀφ-

θαλμόν. Μελέαγρος δὲ αὐτὸν εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας, ἀπέκτεινε· καὶ λαβὼν τὸ δέρας, ἔδωκεν Ἀταλάντῃ. οἱ δὲ Θεστίου παῖδες ἀδοξοῦντες, εἰ παρόντων ἀνδρῶν, γυνὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, τὸ δέρος αὐτῇ ἀφείλοντο· κατὰ γένος αὐτοῖς προσήκειν λέγοντες, εἰ Μελέαγρος λαμβάνειν μὴ προαιροῖτο. ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἔδωκε τῇ Ἀταλάντῃ.

§. γ. Ἀλθαία δὲ, λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ, τὸν δαλὸν ἧψε· καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανεν. οἱ δὲ φασὶν οὐχ οὕτω Μελέαγρον τελευτῆσαι. ἀμφισβητούντων δὲ τῆς θήρας [φασὶ] τῶν Θεστίου παίδων, ὡς Ἰφίκλου πρώτου βαλόντος, Κούρησι καὶ Καλυδωνίοις πόλεμον ἐνστῆναι. ἐξελθόντος δὲ Μελεάγρου, καί τινας τῶν Θεστίου παίδων φονεύσαντος, Ἀλθαίαν ἀράσασθαι κατ' αὐτοῦ. τὸν δὲ ὀργιζόμενον οἴκοι μένειν. ἤδη δὲ τῶν πολεμίων τοῖς τεί-

neravit: inde Meleager transfosso latere, belluam interfecit: mox detractam pellem Atalantæ muneri dedit. Tum Thestij filij, quòd viris præsentibus, fœminæ præmia concedantur, indignum putantes, pellem Atalantæ donatam abripiunt: quam sibi jure sanguinis obvenire, si Meleager eam capere nolit, affirmabant. Quamobrem irarum plenus Meleager Thestij filios obtruncavit, ac pellem Atalantæ restituit.

§. 3. Intereà verò Althæa mœrore confecta de fratrum cæde, stipitem rursùs accendit, quo facto, Meleager extempló contabuit. Sunt autem, qui Meleagrum non ita extinctum fuisse dicant: Sed cùm Thestij filij de fera ita contenderent, quód primus omnium Iphicles aprum sauciasset, Curetibus & Calydoniis bellum conflatum esse. Inde in medium progressus Meleager, nonnullos etiam è Thestij filiis occidit. Tum Althæam filium execratam fuisse aiunt, eum verò ob conceptam iram domi mansitasse. Dehinc hostibus ad mœnia

mœnia proximè accedentibus, & civibus ipsum suppliciter, ut patriæ laborãti opem ferret orantibus, ægrè ab uxore persuasum tandem domo exiisse memorant: atque ubi reliquos Thestij filios occidit, pugnando, in humanis esse desiisse. Post autem Meleagri interitum, Althæa & Cleopatra sese suspenderunt. Et, quæ mortuum deploravere mulieres, in aves sunt commutatæ.

§. 4. OEneus, Althæa ubi è vita discessit, Peribœam Hipponi filiam duxit uxorem. Is autem, qui Thebaidem conscripsit, expugnata Oleno, accepisse hanc in præmium ait, OEnea. Sed Hesiodus, ex Oleno Achaiæ oppido, defloratam ab Hippostrato Amaryncei filio, Hipponoum patrem misisse ad OEneum, qui tum procul à Græcia agebat, ut ipsam longè aliquò amandaret, præcepisse.

§. 5. Sunt quoque qui referant, Hipponoum, cùm filiam suam ab OEneo vitiatam fuisse cognovisset, gravidam ipsam ad hunc ablegasse, quæ demùm OEneo

χει προσπλαζόντων, καὶ τῶν πολιτῶν ἀξιούντων μεθ' ἱκετείας βοηθεῖν, μόλις πεισθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἐξελθεῖν, καὶ τοὺς λοιποὺς κτείναντα τῶν Θεστίου παίδων, ἀποθανεῖν μαχόμενον· μετὰ δὲ τὸν Μελεάγρου θάνατον, Ἀλθαία καὶ Κλεοπάτρα ἑαυτὰς ἀνήρτησαν. αἱ δὲ θρηνοῦσαι τὸν νεκρὸν γυναῖκες, ἀπωρνεώθησαν.

§. δ. Ἀλθαίας δὲ ἀποθανούσης, ἔγημεν Οἰνεὺς Περίβοιαν τὴν Ἱππονόου. ταύτην δὲ, ὁ μὲν γράψας τὴν Θηβαΐδα, πολεμηθείσης Ὠλένου, λέγει λαβεῖν Οἰνέα γέρας· Ἡσίοδος δὲ, ἐξ Ὠλένου τῆς Ἀχαΐας ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμαρυγκέως, Ἱππόνουν τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόῤῥω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐντειλάμενον ἀποστεῖλαι.

§. ε. Εἰσὶ δέ τινες οἱ λέγοντες Ἱππόνουν ἐπιγνόντα τὴν ἰδίαν θυγατέρα ἐφθαρμένην ὑπὸ Οἰνέως, ἔγκυον αὐτὴν πρὸς τοῦτον ἀποπέμψαι. ἐγεννήθη δ' ἐκ ταύτης

Οἰνεῖ Τυδεύς. Πείσανδρος δὲ αὐτὴν ἐκ Γόργης γενέσθαι λέγει. τῆς γὰρ θυγατρὸς Οἰνέα κατὰ τὴν βούλησιν Διὸς ἐρασθῆναι. Τυδεὺς δὲ, ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος, ἐφυγαδεύθη, κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Αλκάθοον· ὡς δὲ ὁ τὴν Αλκμαιονίδα γεγραφὼς, τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Φηνέα, Εὐρύαλον, Υπέρλαον, Αντίοχον, Εὐμήδην, Στερνοπα, Ξάνθιππον, Σθένελον· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶν, Ωλένιον ἀδελφὸν ἴδιον. Αγρίου δὲ δίκας ἐπάγοντος αὐτῷ, φυγὼν εἰς Αργος, ἧκε πρὸς Αδραστον· καὶ τὴν τούτου γήμας θυγατέρα. Δηϊπύλην, ἐγέννησε Διομήδην. Τυδεὺς μὲν οὖν, ἐπὶ Θήβας μετὰ Αδράστου στρατευσάμενος, ὑπὸ Μελανίππου τρωθεὶς ἀπέθανεν.

§. ϛ. Οἱ δὲ Αγρίου παῖδες Θέρσιππος, Ογχηστὸς, Πρόθοος, Κελεύτωρ, Λυκωπεὺς. Μελάνιππος, ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν τῷ πατρὶ ἔδωκαν· καὶ προσέτι ζῶντα

Tydeum peperit. Pisander autem ipsam ex Gorge ortam esse ait, OEneúmq, ita volente Jove, filiam ardentissimè deperisse. Tydeus verò, cùm jam vir fortissimus evasisset, interfecto, ut quidam docent, OEnei fratre Alcathoo, in exilium fuit ejectus. Sed is, qui Alcmænidem tragœdiam scripsit, testatur, Melanis filios OEneo insidiantes, nempe Phineum, Eurialum, Hyperlaum, Antiochen, Eumedem, Sternopem, Xanthippum, ac Sthenelum: ut verò Pherecydes ait, Olenium fratrem ipsum suum: Agrio autem ipsi dicam impingente, confugisse ad Argivos, Adrastúmque adisse; ductáque ejus filia Deiphyle in matrimonium, Diomedem procreasse. Tydeus itaque adversùs Thebas cum Adrasto in bellum profectus, à Menalippo vulneratus occubuit.

§. 6. Sed Agrij filij, Thersippus, Onchestus, Prothous, Celeutor, Lycopeus, Melanippus, occupatum OEnei regnum patri attribuerunt: quinetiam viventem adhuc

OEneum in vincula conjectum flagris cædebant. Deinde verò Diomedes ab Argis regressus cum altero clanculùm, Agrij quidem filios prçter Onchestum, Thersippúmque omnes è medio sustulit, quoniam illi in Peloponnesum ex fuga sese anteà recepissent. Atqui regnum, cùm jam senio confectus Oneus esset, Andræmoni OEnei filio marito concessit habendum, OEneúmque in Peloponnesum abduxit. Sed qui periculum evaserant, Agrij filij in insidiis latitantes, circa Telephi Vestam in Arcadia senem occiderunt. Verùm vitâ functum Diomedes Argos translatum, hîc, ubi nunc ab eo urbi nomen est inditum OEnoë, sepelivit: & ducta uxore Ægialeâ Adrasti filia, sive, ut aliis placet, Ægialei, contra Thebas Trojámque militasse perhibent.

τὸν Οἰνέα καθείρξαντες ᾐκίζοντο. ὕστερον δὲ Διομήδης ἐξ Ἄργους παραγενόμενος μετ' ἄλλου κρύφα, τοὺς μὲν Ἀγρίου παῖδας, χωρὶς Ὀγχηστοῦ καὶ Θερσίππου, πάντας ἀπέκτεινεν· οὗτοι γὰρ, φθάσαντες εἰς Πελοπόννησον ἔφυγον· τὴν δὲ βασιλείαν, ἐπειδὴ γηραιὸς ἦν ὁ Οἰνεὺς, Ἀνδραίμονι τῷ τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνέως γήμαντι δέδωκε· τὸν δὲ Οἰνέα εἰς Πελοπόννησον ἦγεν. οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀγρίου παῖδες, ἐνεδρεύσαντες περὶ τὴν Τηλέφου Ἑστίαν τῆς Ἀρκαδίας, τὸν πρεσβύτην ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ, τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας, ἔθαψεν, ἔνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνόη καλεῖται, καὶ γήμας Αἰγιάλειαν τὴν Ἀδράστου, ὡς ἔνιοί φασι, τὴν Αἰγιαλέως, ἐπί τε Θήβας καὶ Τροίαν ἐστράτευσε.

CAP. IX.

CÆterùm ex Æoli filiis Athamas Bœotiæ Regulus, ex Nephele marem genuit Phrixum, filiam verò

ΚΕΦ. Θ.

ΤΩν δὲ Αἰόλου παίδων, Ἀθάμας δυναστεύων Βοιωτίας, ἐκ Νεφέλης τεκνοῖ μὲν παῖδα Φρίξον, θυγατέρα δὲ

Ἕλλην· αὖθις δὲ Ἰνὼ γαμεῖ· ἐξ ἧς αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. ἐπιβουλεύουσα δὲ Ἰνὼ τοῖς Νεφέλης τέκνοις, ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρύγειν· λαμβάνουσαι δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν, τοῦτο ἔπρασσον. Γῆ δὲ, πεφρυγμένους πυροὺς δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους οὐκ ἀνεδίδου. διὸ πέμπων ὁ Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς, ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας. Ἰνὼ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἴη κεχρησμένον παύσασθαι τὴν ἀκαρπίαν, ἐὰν σφαγῇ Διῒ ὁ Φρίξος. τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φρίξον. Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε. καὶ παρὰ Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν. ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ, τὴν μεταξὺ γῆν ὑπερέβησαν, καὶ θάλασσαν. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρονήσου, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἕλλη· κἀκεῖ θανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης

Hellen. & is uxore Nephele mortuâ, Inonem sibi connubio jungit: de qua Leatchum & Melicerten filios habuit. Sed insidias nectens à Nephele natis Ino, triticum ut torrerent mulieres, persuasit, quo sumpto clàm viris, imperata faciunt. Terra, quòd fruges tostas excepisset, annonam minimè tribuebat. Quocircà Delphos Athamas de caritate ac penuria rerum vitanda misit, qui scitarentur oraculum. Ino veró, missos ad id respondendum induxit, ut, si sterilitate liberari velint, Apollinem præcepisse referant, Jovi Phrixum esse jugulandum. Quòd ubi accepit Athamas, cùm ab agrorum colonis impelleretur, Phrixum ad aram constituit. Nephele interim ipsum cum filia eripuit, & à Mercurio aurei velleris arietem acceptum dedit: quò cùm per aërem veherentur, quidquid terræ ac maris interjacebat, superarunt. Pòst cùm ad id freti, quod Sigeum inter & Chersonesum existit, venissent, Helle in profundum decidit, ibique extincta, ab ea

Helleſpõtus appellatur. Phrixus autem in Colchos uſque penetravit, huc ſcilicet, ubi Æetes Solis ac Perſeidis filius imperabat. Hanc Circe & Paſiphaes, quam Minos conjugem habuit, ſororem fuiſſe perhibent. Æetes itaque Phrixum hoſpitio ſuſcepit, eique Chalciopen unam ex filiabus nuptui dedit. Hic autem Jovi Phyxio velleris aurei arietem ſacrificavit: & ejus pellem Æetæ ſocero dono dedit. Is autem ad quercum in Martis luco eam clavis affixit. Phrixus veró ex Chalciope Æetæ filios quatuor extulit, Argũ, Melanem, Phrontidem, & Cytorum.

§.2. Athamas deinde ob Junonis iram, & filiis etiam, quos ex Inone ſuſtulerat, orbatus fuit. Ipſe enim furore percitus Learchum ſagittâ interemit. Ino autem Melicertam ſecum ipſa in mare dejecit. Is è Bœotia pulſus Deum rogavit, ubinam gentium eſſet habitaturus; oraculo veró monitus eſt, eo in loco, ubi ab agreſtibus animantibus hoſpitio exceptus fuerit, ſedem poneret. Qui, cùm

Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Φρίξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευε παῖς Ἡλίου καὶ Περσηίδος· ἀδελφῆς δὲ Κίρκης, καὶ Πασιφάης, ἣν Μίνως ἔγημεν. οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται, καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκιόπην δίδωσιν. ὁ δὲ, τὸν χρυσόμαλλον κριὸν Διῒ θύει Φυξίῳ· τὸ δὲ τούτου δέρας Αἰήτῃ δίδωσιν. ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυῒ ἐν Ἄρεος ἄλσει καθήλωσεν. ἐγένοντο δὲ ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου τέσσαρες Φρίξῳ παῖδες, Ἄργος, Μέλας, Φρόντις, Κύτωρος.

§. β. Ἀθάμας δὲ ὕστερον διὰ μῆνιν Ἥρας, καὶ τῶν ἐξ Ἰνοῦς ἐστερήθη παίδων. αὐτὸς μὲν γὰρ μανεὶς, ἐτόξευσε Λέαρχον· Ἰνὼ δὲ Μελικέρτην μεθ᾽ ἑαυτῆς εἰς πέλαγος ἔῤῥιψεν. ἐκπεσὼν δὲ τῆς Βοιωτίας, ἐπυνθάνετο τοῦ θεοῦ ποῦ κατοικήσει· χρησθέντος δὲ αὐτῷ κατοικεῖν ἐν ᾧ τῷ ἂν τόπῳ ὑπὸ ζώων ἀγρίων ξενισθῇ· πολλὴν χώραν διελ-

θὼν, ἐνέτυχε λύκοις προβάτων μηροῖς νεμομένοις· οἱ δὲ θεωρήσαντες αὐτὸν, ἃ διηροῦντο ἀπολιπόντες ἔφυγον. Ἀθάμας δὲ κτίσας τὴν χώραν, Ἀθαμαντίαν ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε. καὶ γήμας Θεμιστὼ τὴν Ὑψέως, ἐγέννησε Λεύκωνα, Ἐρυθρόην, Σχοινέα, Πτόον.

§ γ. Σίσυφος δὲ Αἰόλου κτίσας Ἐφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον, γαμεῖ Μερόπην τὴν Ἄτλαντος. ἐξ αὐτῆς παῖς γίνεται Γλαῦκος, ᾧ παῖς Βελλεροφόντης ἐξ Εὐρυμέδης ἐγεννήθη· ὃς ἔκτεινε τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν. κολάζεται δὲ Σίσυφος ἐν ᾅδου, πέτρον ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ κυλίων, καὶ τοῦτον ὑπερβάλλειν θέλων, οὗτος δὲ ὠθούμενος ὑπ' αὐτοῦ, ὠθεῖται πάλιν εἰς τοὔπισω. τινὲς δὲ ταύτην τὴν δίκην, διὰ τὴν Ἀσωποῦ θυγατέρα Αἴγιναν. ἁρπάσαντα γὰρ αὐτὴν κρύφα Δία, Ἀσωπῷ μηνῦσαι ζητοῦντι λέγεται.

§. δ. Δηίων δὲ βασιλεύων τῶν Φωκίδος, Διομήδην τὴν

multum terrarũ peragraſſet, lupis qui ovium femoribus paſcebãtur, fit obvius: quem cùm illi vidiſſent, quæ dilaniabant, relictis, in fugam ſe ſe dederunt. Póſt Athamas, regioni à ſe conditæ nomen Athamatiam impoſuit. Deinde Themiſtonem Hypſei filiam cepit uxorem, ex eaque Leuconẽ, Erythroen, Schœneum, & Ptoum genuit.

§. 3. Siſyphus autem Æoli filius conditâ Ephyrâ, cui nunc Corintho eſt nomen, Meropen Atlantis filiam ſibi uxorem conjungit: ex iis Glaucus oritur, qui Bellerophontem ex Eurymede ſuſcepit. Hic ignivomam Chimæram occidit. Ad hæc Siſyphus apud inferos ſaxo manibus & capite ſubvolvendo cruciatur, idque, ubi in ſumma ſubvolvit, deintegro mox ad ima devolvitur. Sunt, qui hanc pœnam ob Æginam Aſopi filiam illatam ei fuiſſe dicant, quòd occultum illius raptorem Jovem Aſopo filiam veſtiganti detexiſſe fertur.

§. 4. Deion autem Phocidis Rex Diomeden Xuthi filiam

duxit uxorem: quæ illi filiam Asteropeam parit, & mares Ænetum, Actorem, Phylacum, & Cephalum, qui Procrin Erechthei filiam sibi conjugavit. Hunc autem contrà Aurora impatienter amans, rapuit.

§. 5. At Perieres Messena potitus, Gorgophonem Persei filiam in matrimonium accepit: de qua Aphareus, Leucippus, Tyndareus & Icarius filij orti sunt. Plerique verò Perieren asserunt non ex Æolo, sed Cynorta, qui Anyclæ filius fuit, natum. Proinde quæ de Perieris nepotibus traduntur, ubi de Atlantis genere agetur, dicemus.

§. 6. Magnes autem Æoli filius, Naidem Nympham duxit uxorem, ex qua filios gignit Polydecten ac Dictyn. Hi Seriphum incoluere.

§. 7. Salmoneus autem priùs quidem circa Thessaliam habitavit; at reversus ipse in Elidem, urbem ibi condidit. Qui cùm contumeliosus foret, seque Jovi adæquaret, suæ ipsius impietatis pœnas luit. Nam se Jo-

Ξούθου γαμεῖ. καὶ αὐτῷ γίνεται θυγάτηρ μὲν Ἀστεροπεία· παῖδες δὲ Αἰνητὸς, Ἄκτωρ, Φύλακος, Κέφαλος, ὃς γαμεῖ Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως. αὖθις δὲ ἡ Ἠὼς αὐτὸν ἁρπάζει ἐρασθεῖσα.

§. ε. Περιήρης δὲ Μεσσήνην κατασχὼν, Γοργοφόνην τὴν Περσέως ἔγημεν· ἐξ ἧς Ἀφαρεὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος, καὶ Τυνδάρεως, ἔτι τε Ἰκάριος, παῖδες ἐγένοντο. πολλοὶ δὲ τὸν Περιήρην λέγουσιν, οὐκ Αἰόλου παῖδα, ἀλλὰ Κυνόρτα τοῦ Ἀμύκλα. διόπερ τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων, ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσομεν.

§. ς. Μάγνης δὲ Αἰόλου γαμεῖ νύμφην Ναΐδα. καὶ γίνονται αὐτῷ παῖδες, Πολυδέκτης, καὶ Δίκτυς. οὗτοι Σέριφον ᾤκησαν.

§ ζ. Σαλμωνεὺς δὲ, τὸ μὲν πρῶτον περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει. παραγενόμενος δὲ αὖθις εἰς Ἦλιν, ἐκεῖ πόλιν ἔκτισεν. ὑβριστὴς δὲ ὢν καὶ τῷ Διὶ ἐξισοῦσθαι θέλων, διὰ τὴν ἀσέβειαν ἐκολάσθη. ἔλεγε γὰρ ἑαυτὸν εἶ

Δία, καὶ τὰς ἐκείνου ἀφελόμενος θυσίας ἑαυτῷ προσέταττε θύειν. καὶ βύρσας μὲν ἐξηρημένας ἐξ ἅρματος μετὰ λεβήτων χαλκῶν σύρων, ἔλεγε βροντᾶν. βάλλων δὲ εἰς οὐρανὸν αἰθομένας λαμπάδας, ἔλεγεν ἀστράπτειν. Ζεὺς δὲ αὐτὸν κεραυνώσας, τὴν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ πόλιν καὶ τοὺς οἰκήτορας ἠφάνισε πάντας.

§ η. Τυρὼ δὲ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ καὶ Ἀλκιδίκης, παρὰ Κρηθεῖ τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ τρεφομένη, ἔρωτα ἴσχει Ἐνιπέως τοῦ ποταμοῦ· καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἀπωδύρετο. Ποσειδῶν δὲ εἰκασθεὶς Ἐνιπεῖ, συγκατεκλίθη αὐτῇ. ἡ δὲ, γεννήσασα κρύφα διδύμους, παῖδας ἐκτίθησιν. ἐγκειμένων δὲ τῶν βρεφῶν, παριόντων ἱπποφορβῶν, ἵππος μία προσψαμένη τῇ χηλῇ θατέρου τῶν βρεφῶν, πελιόν τι τοῦ προσώπου μέρος ἐποίησεν. ὁ δὲ ἱπποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρεψε. καὶ τὸν μὲν,

vem esse prædicabat, & quæ illi dedicari solebant, ea sibi immolari jubebat. Necnon pelles detractas in quadriga cum lebetibus æneis agitans tonitrua se concitare dictitabat; necnon jaculans in cœlum ardentes faces, fulgura se imitari jactitabat; Hinc ipsum Jupiter fulminat, urbémque ab eo conditam, extinctis civibus omnibus, solo æquavit.

§.8. Cæterùm Tyro Salmonei filia ex Alcidice gnata, cùm apud Cretheum Salmonei fratrem aleretur, Enipei fluvij amore flagravit, atque ad illius fluenta continenter accedens, propter amnem conqueri minimè desinebat. Neptunus interim sumptâ Enipei formâ, cum ipsa concubuit. Hæc autem, cùm geminos clanculùm peperisset, infantes exponit. Expositis autem pueris, & equariis pastoribus prætereuntibus, equarum una, cùm infantium alterum ungulâ tetigisset, faciei partem liuidulam reddidit. Tum equarius infantes ambos suscepit alendos, &, cui lividula reddita est faciei pars,

pars, Peliam jugulavit, quasi Livium dixeris: alterum verò Neleum vocat. Qui cùm ad justam integrámque ætatem pervenissent, agnitâ matre, novercam, quòd ejus operâ parentem malè affectam percepissent, facto in eam impetu, occiderunt: quæ, tametsi intra Junonis templum confugere antevertisset, eam tamen Pelias super aram ipsam jugulavit: & in omnibus rebus Junonem negligebat.

§. 9. Atqui postea inter se discordiam exercere non desierunt. Neleus demùm regno pulsus Messenam commigravit, & Pylo urbe conditâ, Chloridem, Amphionis filiam sibi copulavit: de qua Peronem puellam genuit: sed mares, hosce, Taurum, Asterium, Pylaonem, Deimachum, Eurybium, Epidaum, Rhadium, Eurymenem, Evagoram, Alastorem, Nestorem, & Periclymenum: cui etiam Neptunus in varias se se formas transmutandi potestatem fecit: hinc pugnans, quo tempore Pylum urbem Hercules vi cepit, modò in leonem, modò in serpentem,

πελιωθέντα, Πελίαν ἐκάλεσεν· τὸν δὲ ἕτερον, Νηλέα. πελιωθέντες δὲ, ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα, καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν σιδήρῳ. κακουμένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα, ὥρμησαν ἐπ' αὐτήν. ἡ δὲ φθάσασα, εἰς τὸ τῆς Ἥρας τέμενος κατέφυγεν· Πελίας δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε· καὶ καθόλου διετέλει τὴν Ἥραν ἀτιμάζων.

§. θ. Ἐστασίασαν δὲ ὕστερον πρὸς ἀλλήλους. καὶ Νηλεὺς μὲν ἐκπεσὼν, ἧκεν εἰς Μεσσήνην, καὶ Πύλον κτίζει· καὶ γαμεῖ Χλωρίδα τὴν Ἀμφίονος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται θυγάτηρ μὲν Πηρώ. ἄρρενες δὲ, Ταῦρος, καὶ Ἀστέριος, Πυλάων, Δηΐμαχος, Εὐρύβιος, Ἐπίδαος, Ῥάδιος, Εὐρυμένης, Εὐαγόρας, Ἀλάστωρ, Νέστωρ, Περικλύμενος. ᾧ δὴ Ποσειδῶν δίδωσι μεταβάλλειν τὰς μορφάς· καὶ μαχόμενος, ὅτε Ἡρακλῆς ἐξεπόρθει Πύλον, γινόμενος ὁτὲ μὲν λέων· ὁτὲ δὲ ὄφις,

ὅτι δὲ μέλισσα, ὑφ' Ἡρακλέους μετὰ τῶν ἄλλων Νηλέως παίδων ἀπέθανεν. ἐσώθη δὲ Νέστωρ μόνος· ἐπειδὴ παρὰ Γερηνίοις ἐτρέφετο. ὃς γήμας Ἀναξιβίαν τὴν Κρατιέως, θυγατέρας μὲν, Πεισιδίκην καὶ Πολυκάστην ἐγέννησε· παῖδας δὲ, Περσέα, Στράτιχον, Ἄρητον, Ἐχέφρονα, Πεισίστρατον, Ἀντίλοχον, Θρασυμήδην·

§. ι. Πελίας δὲ περὶ Θεσσαλίαν κατῴκει· καὶ γήμας Ἀναξιβίαν τὴν Βίαντος, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσι, Φιλομάχην τὴν Ἀμφίονος, ἐγέννησε παῖδα μὲν Ἄκαστον· θυγατέρας δὲ, Πεισιδίκην, Πελόπειαν, Ἱπποθόην, Ἄλκηστιν.

§. ια. Κρηθεὺς δὲ κτίσας Ἰωλκὸν, γαμεῖ Τυρὼ τὴν Σαλμωνέως [τὴν αὐτοῦ ἀδελφιδῆν] ἐξ ἧς αὐτῷ γίνονται παῖδες, Αἴσων, Ἀμυθάων, Φέρης. Ἀμυθάων μὲν οὖν οἰκῶν Πύλον, Εἰδομένην γαμεῖ τὴν Φέρητος· καὶ γίνονται παῖδες αὐτῷ Βίας καὶ Μελάμπους. ὃς ἐπὶ τῶν χωρίων διατελῶν, οὔσης πρὸ τῆς οἰκήσεως αὐτοῦ δρυὸς, ἐν ᾗ φωλεὸς ὄφεων ὑπῆρχεν, ἀποκτεινάντων τῶν θεραπόντων

nunc in apem facie conversâ, ab Hercule tamen cum cæteris Nelei filiis occisus est. Solus autem Nestor servatus est incolumis, quippe qui apud Gerenios educabatur: & ductâ uxore Anaxibiâ, Cratiei filiâ, fœminas Pisidicen & Polycasten: mares autem Perseum, Stratichum, Aretum, Echephronem, Pisistratum, Antilochum & Trasymedem suscepit.

§. 10. Pelias verò Thessaliam incolebat: ductâ Biantis filiâ Anaxibiâ, sive, ut quidam volunt, Philomache ex Amphione orta, filium Acastum genuit, & fœminei sexus Pisidicen, Pelopean, Hippothoen & Alcestin.

§. 11. At Cretheus conditâ Iolco, Tyronem Salmonei filiam cepit uxorem: ex qua ipsi filij nascuntur Æson, Amythaon & Pheres. Amythaon igitur Pylum habitans, Idomenen Pheretis filiam sibi conjugio sociavit, cui ex ea liberi oriuntur Bias & Melampus; qui, cùm ruri ageret, ac pro ipsius ædibus quercus esset, in eáq; serpentum latebra esset, occisis à ministris

serpētibus, cetera quidem reptilia congestis lignis concremavit; at serpentium pullos educavit: qui cùm ad justum corporis modum succrevissent, ipsum jam dormientem circumsistunt, & ex utroque humero illius aures linguis extergebant. Tandem expergefactus, excitatúsque, ac perterrefactus, supervolitantium avium voces intelligebat, & quæ ab iis futura edocebatur, mortalibus prædicebat. per haruspicinam præterea vaticinari ab iis didicit. Ad hæc Apollini prope Alpheum obviam factus, circa cætera vaticinandi peritissimus evasit.

§. 12. Bias verò Amythaonis filius, Peronem Nelei filiam uxorem deposcit. Hic, permultis filiam suam expetentibus, eam nulli, nisi qui Phylaci ad se boves abegisset, se traditurum, dictitabat. Eæ verò ad Phylacam urbem custodiâ canis servabantur: ad quem neque mortalium quisquam, neque ferarum ulla proximè accedere audebat. Quare cùm nullâ vi boves abigi possent, Melam-

τοὺς ὄφεις, τὰ μὲν ἑρπετὰ, ξύλα συμφορήσας, ἔκαυσε· τοὺς δὲ τῶν ὄφεων νεοσσοὺς ἔθρεψεν. οἱ δὲ, γενόμενοι τέλειοι, παραστάντες αὐτῷ κοιμωμένῳ τῶν ὤμων ἐξ ἑκατέρου, τὰς ἀκοὰς ταῖς γλώσσαις ἐξεκάθαιρον· ὁ δὲ, ἀναστὰς, καὶ γενόμενος περιδεὴς, τῶν ὑπερπετομένων ὀρνέων τὰς φωνὰς συνίει· καὶ παρ᾽ ἐκείνων μανθάνων, προὔλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. προσέλαβε δὲ καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἱερείων μαντικήν. περὶ δὲ τὸν Ἀλφειὸν συντυχὼν Ἀπόλλωνι, τὸ λοιπὸν ἄριστος ἦν μάντις.

§. ιβ. Βίας δὲ ὁ Ἀμυθάονος ἐμνηστεύετο Πηρὼ τὴν Νηλέως. ὁ δὲ πολλῶν αὐτῷ μνηστευομένων τὴν θυγατέρα, δώσειν ἔφη τῷ τὰς Φυλάκου βόας κομάσαντι αὐτῷ. αὗται δὲ ἦσαν ἐν Φυλάκῃ. καὶ κύων ἐφύλασσεν αὐτὰς· ὃν οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε θηρίον πέλας ἐλθεῖν ἐδύνατο. ταύτας ἀδυνατῶν Βίας τὰς βόας κλέψαι, παρεκάλει τὸν ἀδελφὸν συλλαβέσθαι. Μελάμ-

πους δὲ ὑπέσχετο· καὶ προεῖπεν ὅτι φωραθήσεται κλέπτων· καὶ δεθεὶς ἐνιαυτὸν, οὕτω τὰς βόας λήψεται. μετὰ δὲ τὴν ὑπόσχεσιν, εἰς Φυλάκην ἀπῄει· καὶ καθάπερ προεῖπε, φωραθεὶς ἐπὶ τῇ κλοπῇ, δεσμοῖς ἐν οἰκήματι ἐφυλάττετο. λειπομένου δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ βραχέος χρόνου, τῶν κατὰ τὸ κορυφαῖον τῆς στέγης σκωλήκων ἀκούει. τοῦ μὲν ἐρωτῶντος πόσον μέρος ἤδη τοῦ δοκοῦ διαβέβρωται· τῶν δὲ, ἀποκριναμένων λοιπὸν ἐλάχιστον εἶναι, καὶ ταχέως ἐκέλευσεν αὐτὸν εἰς ἕτερον οἴκημα μεταγαγεῖν. γενομένου δὲ τούτου, μετ᾽ οὐ πολὺ συνέπεσε τὸ οἴκημα· θαυμάσας δὲ Φύλακος, καὶ μαθὼν ὅτι ἐστὶ μάντις, λύσας παρεκάλεσεν εἰπεῖν, ὅπως αὐτοῦ τῷ παιδὶ Ἰφίκλῳ παῖδες γίνωνται. ὁ δὲ, ὑπέσχετο, ἐφ᾽ ᾧ τὰς βόας λήψεται, καὶ καταθύσας ταύρους δύο, καὶ μελίσας, τοὺς οἰωνοὺς προσεκαλέσατο· παραγενομένου δὲ αἰγυπιοῦ,

podis fratris opem ſibi conſtituit implorandam. Id illi germanus ſe præſtiturum pollicetur, eíq; abigeum deprehenſum iri prædixit: qui, ſi jam annum planè exactum in vinculis jacuerit, ita demùm boves habiturum ſe cecinit. poſt ejuſmodi pollicitationem Phylacen verſùs contendit, atque, ut prædixerat, deprehenſus in furto, conjectus in vincula domi cuſtodiebatur. Deinde verò toto propè anni circuitu revoluto, teredinum in ſummo tecti culmiue trabem corrodentium ſonum audit: & quantum è trabe deroſum eſſet, percontante, teredinibus tum minimum ſupereſſe reſpondentibus, aliò ſe ſtatim traduci jubet, quò vixdum facto, domicilium illud corruit. Id admiratus Phylacus, ubi vatem illum optimum eſſe animadvertit, ſolutum vinculis, quî poſſet Iphiclus filius prolem habere, ut vaticinetur, efflagitat. Tum ille, quatenus boves recipiat, ſe vaticinaturum pollicetur. Inde mactatis duobus tauris, eorúmque viſceribus particulatim conciſis, ad inaugurandum aves evocavit, ad quem cùm vultur advolaſ-

ſet, ab eo jam cognoſcit, quòd olim Phylacus arietes in agro caſtrans non procul ab Iphiclo ſanguine adhuc madentem cultrum locavit. Quare puer metu perculſus cùm ſeſe in fugam conjeciſſet, in ſacra quercu gladium defixit, eúmq; obductus cortex operuit. Invento itaque cultro, ſi abraſam, inquit, ferri rubiginem, denos dies Iphiclo in vino potandam dederit, filium de ſe prolem eſſe geniturum. Hæc à vulture prędoctus Melampus, cultrum reperit, & Iphiclo abraſam ex illo rubiginem denos per dies bibendam propinavit; & is Podarcen filium procreavit. At Melampus boves Pylum perduxit, fratríq; Peronem Nelei filiam cõſecutus in conjugium collocavit, & Meſſenæ aliquandiu manſit. Poſteà verò quàm Bacchus Argivis mulieribus furorem injecit, pactus regni partem, eas veſania liberavit, quò etiam cum Biante fratre commigravit.

περὶ τούτου μανθάνει δὴ, ὅτι Φύλακός ποτε κριοὺς τέμνων ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, παρὰ τῷ Ἰφίκλῳ τὴν μάχαιραν ᾑμαγμένην ἔτι κατέθετο· δείσαντος δὲ τοῦ παιδὸς, καὶ φυγόντος αὖθις, κατὰ τῆς ἱερᾶς δρυὸς αὐτὴν ἔπηξε, καὶ ταύτην ἀμφιτροχάσας ἐκάλυψεν ὁ φλοιός. ἔλεγεν οὖν εὑρεθείσης τῆς μαχαίρας, εἰ ξύσων τὸν ἰὸν ἐπὶ ἡμέρας δέκα Ἰφίκλῳ δῷ πιεῖν, παῖδα γεννήσει. ταῦτα μαθὼν παρ' αἰγυπιοῦ Μελάμπους, τὴν μὲν μάχαιραν εὗρε, τῷ δὲ Ἰφίκλῳ τὸν ἰὸν ξύσας, ἐπὶ ἡμέρας δέκα δέδωκε πιεῖν, καὶ παῖς αὐτῷ Ποδάρκης ἐγένετο. τὰς δὲ βόας εἰς Πύλον ἤλασε, καὶ τῷ ἀδελφῷ τὴν Νηλέως θυγατέρα λαβὼν ἔδωκε, καὶ μέχρι μέν τινος ἐν Μεσσήνῃ κατῴκει. ὡς δὲ τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας ἐξέμηνε Διόνυσος, ὑπὸ μέρει τῆς βασιλείας ἰασάμενος αὐτὰς, ἐκεῖ μετὰ Βίαντος κατῴκησε.

§. 13. Porrò Biantis & Peronis filius Talaus fuit, de quo & Lyſimache Abantis

§ ιγ. Βίαντος δὲ καὶ Πηροῦς Ταλαὸς, οὗ καὶ Λυσιμάχης τῆς Ἄβαντος

τοῦ Μελάμποδος, Ἄδραστος, Παρθενοπαῖος, Πρόναξ, Μηκιστεὺς, Ἀριστόμαχος, Ἐριφύλη, ἣν Ἀμφιάραος γαμεῖ. Παρθενοπαίου δὲ Πρόμαχος ἐγένετο, ὃς μετὰ τῶν Ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύθη. Μηκιστέως δὲ Εὐρύαλος, ὃς ἧκεν εἰς Τροίαν. Πρώνακτος δὲ ἐγένετο Λυκοῦργος, Ἀδράστου δὲ καὶ Ἀμφιθέας τῆς Πρώνακτος, θυγατέρες μὲν Ἀργία, Δηϊπύλη, Αἰγιάλεια. παῖδες δὲ Αἰγιαλεὺς, Κυάνιππος.

§. ιδ. Φέρης δὲ ὁ Κρηθέως, Φέρας ἐν Θεσσαλίᾳ κτίσας, ἐγέννησεν Ἄδμητον καὶ Λυκοῦργον. Λυκοῦργος μὲν οὖν περὶ Νεμέαν κατῴκησε· γήμας δὲ Εὐρυδίκην, ὡς δὲ ἔνιοί φασιν, Ἀμφιθέαν, ἐγέννησεν Ὀφέλτην κληθέντα Ἀρχέμορον.

§. ιε. Ἀδμήτου δὲ βασιλεύοντος τῶν Φερῶν, ἐθήτευσεν Ἀπόλλων αὐτῷ μνηστευομένῳ τὴν Πελίου θυγατέρα Ἄλκηστιν· ἐκείνῳ δὲ δώσειν ἐπαγγειλαμένου Πελίου τὴν θυγατέρα, τῷ καταζεύξαντι ἅρμα λεόντων καὶ

Malampodis filij, nati sunt, Adrastus, Parthenopæus, Pronax, Mecisteus, Aristomachus, Eriphyle, quę nupsit Amphiarao. Parthenopeus autem Promachum creat, qui cum Epigonis in bello contra Thebanos militavit. Mecisteus Euryalum genuit, qui adversùs Trojam navigavit. Ex Pronacte natus est Lycurgus. Sed Adrastus ex Amphithea Pronactis filia, fœminei quidem sexus Argiam, Deipylen, Ægialeam sustulit: mares autem Ægialeum Cyanippúmq; habuit.

§. 14. Pheres Crethei filius, qui Pheras urbem Thessàliæ condidit, Admetum ac Lycurgum procreavit; Lycurgus circa Nemeam habitavit. Qui ductâ Eurydice, vel, ut alij narrant, Amphitheâ uxore, Ophelten cognomento Archemorum genuit.

§. 15. Cæterùm Admeto Pheris regnanti, Apollo mercede conductus servivit, quo tempore Peliæ filiam uxorem deposcebat. Pelias ab eo currum à leone & apro trahendum postulat: Admetus Apollinis ope leonem &

aptum junctos ad Regem perduxit: & Alcestin capit, qui, cùm in nuptiis de more sacra faceret, Dianę immolare oblitus, aperto thalamo, magnum draconum globum invenit. Cui tum Apollo numinis iram placandam esse monuit, & á Parcis deinde depoposcit, ut cùm Admetus in humanis esse desiturus esset, tum mortis periculum evaderet, si quis pro eo sive pater, sive mater, aut uxor mortem ultró subierint. Póst, ubi illi moriendi dies advenit, parentes pro filio è vita migrare noluerunt, Alcestis autem pro marito suo mori non dubitavit, & eam Proserpina rursùs in vitam remisit; sed, ut quibusdam placet, Hercules commissâ cum Plutone pugnâ, ad superas auras reduxit.

§. 16. Jason autem Æsone, Crethei filio, & Polymede Autolyci filia natus, Iolcum urbem habitabat. Pelias Iolci post Cretheum regnavit: cui de regni successore sciscitanti respondit Apollo, qui alterum pedem duntaxat calceatum haberet, cavendum esse. Primò cùm id genus oraculi mi-

κάπρον Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκεν· ὁ δὲ κομίσας πρὸς Πελίαν, Ἄλκηστιν λαμβάνει. θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις, ἐξελάθετο Ἀρτέμιδι θῦσαι. διὰ τοῦτο τὸν θάλαμον ἀνοίξας, εὗρε δρακόντων σπείραμα πεπληρωμένων. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεὸν, ᾐτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾷν, ἀπολυθῇ τοῦ θανάτου, ἂν ἑκουσίως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν ἕληται, πατὴρ, ἢ μήτηρ, ἢ γυνή. ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς, μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων Ἄλκηστις ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπέθανε· καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη. ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς μαχεσάμενος Ἅδῃ.

§. 15. Αἴσονος δὲ τοῦ Κρηθέως καὶ Πολυμήδης τῆς Αὐτολύκου, Ἰάσων. οὗτος ᾤκει ἐν Ἰωλκῷ. τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευσε μετὰ Κρηθέα, ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεὸς, τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι. τὸ μὲν οὖν πρῶτον, ἠγνόει

τὸν χρησμὸν, αὖθις δὲ ὕστερον αὐτὸν ἔγνω. τελῶν γὰρ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ Ποσειδῶνι θυσίας, ἄλλοις τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ, καὶ τὸν Ἰάσονα μετεπέμψατο. ὁ δὲ πόθῳ γεωργίας ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν, ἔσπευσεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. διαβαίνων δὲ ποταμὸν Αναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον. θεασάμενος δὲ Πελίας αὐτὸν, καὶ τὸν χρησμὸν συμβαλὼν, ἠρώτα προσελθὼν, τί ἂν ἐποίησεν ἐξουσίαν ἔχων, εἰ λόγιον ἦν αὐτῷ, πρός τινος φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν. ὁ δὲ, εἴτε ἐπελθὸν ἄλλως, εἴτε διὰ μῆνιν Ηρας, ἵν' ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελίᾳ· τὴν γὰρ Ηραν οὐκ ἐτίμα· τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταττον αὖ φέρειν αὐτῷ. τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτὸν, τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν Αρεος ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυός. ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀΰπνου. ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος Ιάσων, Αργον. παρεκάλεσε τὸν Φρίξου. κἀκεῖνος Ἀθηνᾶς

nimè intellexiſſet, paulò pòſt reipsâ percepit. Nam cùm in littore Neptuno immolaret, cùm permultos, tum etiam Jaſonem eò accerſivit. Is verò, quòd rei ruſticæ deſiderio teneretur, ruri agens ad eadem ſacra properavit: & Anaurum amnem trajiciens, alterum in amnis alveo amiſit calceum. Id ubi Pelias vidit, oraculum animo reputans, propius eum accedit, rogatq; Quidnam habens poteſtatem, facturus eſſet, quando ſibi ex oraculo prædictum fuerit, à civium aliquo mortem ſibi illatum iri. Hic autem ſiue ſorte quadam ſupervenit, ſive Junonis ira, ut Medea malum veniret Peliæ, quippe qui Junonem nullo dignabatur honore, pellem velleris aurei, ut ille afferret, imperarem, reſpondet Jaſon: quòd ubi Pelias audivit, Jaſonem ad pellem ejuſmodi ire ſtatim præcepit. Hæc autem Colchis ſuſpenſa è quercu in Martis luco viſebatur: ac ſub inſomnis draconis cuſtodia aſſervabatur. Ad hanc igitur miſſus Jaſon Argum Phrixi invitavit. At is, Minervæ conſilio

consilio navim remorum quinquaginta construit, eamque à fabri nomine Argo appellavit: ad cujus proram tabulam vocalem è fago Dodonidis sylvæ Minerva accommodavit. Navi itaque confectâ, Jasoni sciscitanti oraculũ, Deus vela facere permisit, cùm totius Græciæ optimum quemque in unum congregasset, quorum nomina hæc sunt: Tiphys Hagniæ filius, cui navis gubernaculum delegatum fuit. Orpheus OEagri, Zetes, & Calais Boreæ filij, Castor & Pollux Jovis, Telamon ac Peleus Æaci, Hercules Jovis, Ægei Theseus. Idas, & Lynceus Apharei, Amphiaraus Oiclis, Cænei Coronus, Palæmon Volcani vel Ætoli, Cepheus Aleæ, Laertes Arcesij, Autolicus Mercurij, Atalanta Schœnei, Menœtius Actoris, Actor Hippasi, Admetus Pheretis, Acastus Peliæ, Eurytus Mercurij, Meleager OEnei, Ancæus Lycurgi, Erginus Neptuni, Pœas Thaumaci, Butes Teleontis, Phanus, & Staphylus Dionysi, Erginus Neptuni, Peri-

ὑποθεμένης πεντηκόντορον ναῦν κατεσκεύασε τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος, Ἀργώ. κατὰ δὲ τὴν πρῶραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. ὡς δὲ ἡ ναῦς κατεσκευάσθη καὶ χρωμένῳ, ὁ θεὸς πλεῖν ἐπέτρεψε συναθροίσαντι τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. οἱ δὲ συναθροισθέντες εἰσὶν οἵδε· Τῖφυς Ἁγνίου, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν. Ὀρφεὺς Οἰάγρου, Ζήτης, καὶ Καλαῒς Βορέου· Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διός· Τελαμὼν, καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ· Ἡρακλῆς Διός· Θησεὺς Αἰγέως· Ἴδας καὶ Λυγκεὺς Ἀφαρέως· Ἀμφιάραος Οἰκλέους· Καινέως Κόρωνος· Παλαίμων Ἡφαίστου, ἢ Αἰτωλοῦ· Κηφεὺς Ἀλεοῦ· Λαέρτης Ἀρκεισίου· Αὐτόλυκος Ἑρμοῦ· Ἀταλάντη Σχοινέως· Μενοίτιος Ἄκτορος. Ἄκτωρ Ἱππάσου· Ἄδμητος Φέρητος· Ἄκαστος Πελίου· Εὔρυτος Ἑρμοῦ· Μελέαγρος Οἰνέως· Ἀγκαῖος Λυκούργου. Ἐργῖνος Ποσειδῶνος· Ποίας Θαυμάκου· Βούτης Τελέοντος· Φάνος καὶ Στάφυλος Διονύσου· Ἔργινος Ποσειδῶνος· Πε-

εικλύμενος Νηλέως· Αὐγέας Ἡλίου· Ἴφικλος Θεστίου· Ἄργος Φρίξου· Εὐρύαλος Μηκιστέως· Πηνέλεως Ἱππάλμου· Λήϊτος Ἀλέκτορος· Ἴφιτος Ναυβόλου· Ἀσκάλαφος καὶ Ἄλμενος Ἄρεος· Ἀστέριος Κομήτου· Πολύφημος Ἐλάτου. οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀνενεχθέντες, προσίσχουσι Λήμνῳ

§. ιζ. Ἔτυχε δὲ ἡ Λῆμνος ἀνδρῶν τότε οὖσα ἔρημος, βασιλευομένη δὲ ὑπὸ Ὑψιπύλος, τῆς Θόαντος, δι᾽ αἰτίαν τήνδε. αἱ Λήμνιαι τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἐτίμων· ἡ δὲ αὐταῖς ἐμβάλλει δυσοσμίαν, καὶ διὰ τοῦτο οἱ γήμαντες αὐτὰς ἐκ τῆς πλησίον Θράκης λαβόντες αἰχμαλωτίδας συνευνάζοντο αὐταῖς. ἀτιμαζόμεναι δὲ αἱ Λήμνιαι, τούς τε πατέρας, καὶ τοὺς ἄνδρας φονεύουσι. μόνη δὲ ἔσωσεν Ὑψιπύλη τὸν ἑαυτῆς πατέρα κρύψασα Θόαντα. προσχόντες οὖν τότε γυναικοκρατουμένῃ τῇ Λήμνῳ, μίσγονται ταῖς γυναιξίν. Ὑψιπύλη δὲ Ἰάσονι συνευνάζεται, καὶ γεννᾷ παῖ-

clymenus Nelei, Augeas Helij, [seu Solis] Iphiclus Thestij, Argus Phrixi, Euryalus Mecistei, Peneleus Hippalmi, Leitus Alectoris, Iritus Nauboli, Ascalaphus, & Almenus Martis, Asterius Cometæ, Polyphemus Elati. Hi igitur navarcho Jasone evecti in Lemnum appellunt.

§. 17. Hæc insula tum viris omnibus orbata Hypsipyles Thoantis filiæ imperio regebatur, cujus rei causam hanc fuisse legimus. Lemniæ mulieres Venerem nihili faciebant, quæ ea de causa teterrimum illis graveolentiæ virus injecit. Et viri è Thracia Lemno proxima, abductis captivis mulierculis, cum iis concumbebant. Tum Lemniæ quòd à conjugibus spernerentur, non modò patres ipsos, sed & viros, suum quemque jugularunt, una tamen omnium Hypsipyle Thoantem patrem absconditum servavit illæsum. Mox Argonautæ in Lemnum, quæ tum à mulieribus tenebatur, appulsi, cum illis rem habuerunt. Hypsipyle verò ab Jasone compressa Evenum

ac Nebrophonum liberos gignit.

§. 18. A Lemno deinde ad Doliones, quibus tunc Cyzicus imperabat, pervenerunt. Hic eos benignissimè excepit. Qui nocte illinc avecti, reflantium ventorum impetu, noctu nescij rursùs ad Doliones appulerunt. Qui dum finitimorum Pelasgorum hostium copias esse arbitrarentur (continenter enim cum finitimis bellum gerebant) pugnam per noctem conserunt ignari adversùs ignaros. Cæsis itaque Dolionum plerisque, & Rege Cyzico, Argonautæ, ubi per diem rem cognoverunt, multis cum lacrymis, ac detonso sibi capillo, Cyzicum magnificè tumularunt: quo facto abiere: nec longo pòst tempore in Mysiam devenerunt.

§. 19. Hîc Herculem cum Polyphemo reliquerunt: quoniam Hylas Thiodamantis filius, & Herculis amasius aquatum emissus, ob eximiam ipsius formæ præstantiam à Nymphis raptus est. Et Polyphemus, cùm illum reclamantem audisset, nudato ense

δας, Εὔνωον καὶ Νεβροφόνον.

§. ιη. Ἀπὸ Λήμνου δὲ προσίσχουσι Δολίοσιν, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρόνως. νυκτὸς ἀναχθέντες ἐντεῦθεν καὶ περιπεσόντες ἀντιπνοίαις, ἀγνοοῦντες πάλιν τοῖς Δολίοσι προσίσχουσιν. οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι στρατὸν, ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμούμενοι, μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσιν ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. κτείναντες δὲ πολλοὺς Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν, ἀποδυρόμενοι τάς τε κόμας ἐκείραντο, καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθαψαν. καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες, Μυσίᾳ προσίσχουσιν.

§. ιθ. Ἐνταῦθα, Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλιπον. Ὕλας γὰρ ὁ Θειοδάμαντος παῖς, Ἡρακλέους δὲ ἐρώμενος, ἀποσταλεὶς ὑδράσασθαι, διὰ κάλλος ὑπὸ νυμφῶν ἡρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος,

ἐδίωξεν ὑπὸ λῃστῶν ἄγεσθαι νομίζων· καὶ δηλοῖ συντυχόντι Ἡρακλεῖ. ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὕλαν, ἡ ναῦς ἀνήχθη. καὶ Πολύφημος μὲν ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν, Κίου ἐβασίλευσεν· Ἡρακλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος. Ἡρόδοτος δὲ αὐτὸν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν φησι πλεῦσαι, ἀλλὰ παρ' Ὀμφάλῃ δουλεύειν. Φερεκύδης δὲ αὐτὸν ἐν Ἀφεταῖς τῆς Θεσσαλίας ἀπολειφθῆναι λέγει, τῆς Ἀργοῦς φθεγξαμένης, μὴ δύνασθαι φέρειν τὸ τούτου βάρος. Δημάρετης δὲ αὐτὸν εἰς Κόλχους πεπλευκότα παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα φησὶ τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι.

§. κ. Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθεν εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυνίδος· γενναῖος δὲ ὢν οὗτος, τοὺς προσχόντας ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνῄρει. παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἀργὼ, τὸν ἄριστον αὐτῶν

à latrone abduci putans, persecutus est, idque Herculi obviàm facto indicat. Intereà verò dum puerum Hylan uterque perquirunt, navis in altum ducta fuit; Mox Polyphemus conditâ in Mysia ab se urbe Cio, regni sedem illic collocavit. Verùm Hercules Argos remeavit, quem Herodotus neque jam tum statim navigasse, sed apud Omphalen servitutem servisse affirmat. Pherecydes autem illum in Aphetis Thessaliæ urbe relictum fuisse refert: propterea quòd Argo hujus herois pondus perferre haudquaquàm posse dictitabat: Atqui Demaretes ipsum in Colchos usque navigasse tradidit. Nam Dionysius quidem ipsum Argonautarum ducem fuisse recensuit.

§. 20. Inde à Mysia in Bebrycum terram, ubi Amycus Neptuni, ac Bithynidis filius regnabat. Is Amycus, cùm viribus egregiis polleret, qui in sua regna venirent, secum cestibus contendere cogebat, & devictos ita perdebat. Tum igitur advectus ad navim Argo, prestantissimum quemque

ad pugilatus certamen provocabat. Pollux cum eo ſe pugnaturum eſſe pollicitus, percuſſo illius cubito hominem interfecit. Inde cùm Bebryces in Pollucem impetum feciſſent, viri fortiſſimi, abreptis armis, eorum pleroſque in fugam actos obtruncant.

εἰς πυγμὴν προυκαλεῖτο. Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύσειν πρὸς αὐτὸν, πλήξας κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἀπέκτεινε. τῶν δὲ Βεβρύκων ὁρμησάντων πρὸς αὐτὸν, ἁρπάσαντες οἱ ἀριστεῖς τὰ ὅπλα, πολλοὺς φεύγοντας φονεύουσιν αὐτῶν.

§. 21. Hinc autem avecti Salmydeſſum, quæ Thraciæ urbs eſt, ubi vates Phineus oculorum luce orbatus, habitabat, deuenerunt. Hunc alij Agenoris filium fuiſſe ferunt, alij veró Neptuni, eúmque excæcatum fuiſſe produnt, à Diis, alij, quód futura mortalibus prædiceret: Nonnulli veró à Borea, & Argonautis, quód à noverca inductus filios ſuos oculorum luce privaſſet. Nec deſunt, qui à Neptuno id factum dicant, propterea quód Phrixi filiis à Colchis in Græciam navigationem ſignificaſſet. Ad hæc etiam Dij Harpyas in illum immiſerunt: Eæ veró alatæ erant. Quæ ubi Phineo paratam eſſe menſam intuebantur, à cœlo devolitantes majorem ferculorum partem abripiebant: ac reliqua perpau-

§. κα. Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες, καταντῶσιν εἰς τὴν Θρᾴκης Σαλμυδησσὸν, ἔνθα ᾤκει Φινεὺς μάντις, τὰς ὄψεις πεπηρωμένος. τοῦτον οἱ μὲν τὸν Ἀγήνορος εἶναι λέγουσι, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν. καὶ πηρωθῆναί φασιν αὐτὸν, οἱ μὲν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προύλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. οἱ δὲ, ὑπὸ Βορέου, καὶ τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅτι πεισθεὶς μητρυιᾷ, τοὺς ἰδίους ἐπύφλωσε παῖδας. τινὲς δὲ, ὑπὸ Ποσειδῶνος, ὅτι τοῖς Φρίξου παισὶ τὸν ἐκ Κόλχων εἰς τὴν Ἑλλάδα πλοῦν ἐμήνυσεν. ἔπεμψαν δὲ αὐτῷ καὶ τὰς Ἁρπυίας οἱ θεοί. πτερωταὶ δὲ ἦσαν αὗται. καὶ ἐπειδὰν τῷ Φινεῖ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι, τὰ μὲν πλείονα ἀνήρπαζον· ὀλίγα δὲ

ὅσα ὀσμῆς ἀνάπλεα κατέλειπον, ὥς τε μὴ δύνασθαι προσενέγκασθαι. βουλομένοις δὲ τοῖς Ἀργοναύταις τὰ περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν, ὑποθήσεσθαι τὸν πλοῦν ἔφη, τῶν Ἁρπυιῶν αὐτὸν ἐὰν ἀπαλλάξωσιν. οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῷ τράπεζαν ἐδεσμάτων· Ἅρπυιαι δὲ ἐξαίφνης σὺν βοῇ καταπτᾶσαι τὴν τροφὴν ἥρπαζον. θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες, Ζήτης καὶ Κάλαϊς ὄντες πτερωτοί, σπασάμενοι τὰ ξίφη, δι' ἀέρος ἐδίωκον. ἦν δὲ ταῖς Ἁρπυίαις χρεὼν τεθνάναι ὑπὸ τῶν Βορέου παίδων· τοῖς δὲ Βορέου παισὶ, τότε τελευτήσειν, ὅτε ἂν διώκοντες μὴ καταλάβωσι. διωκομένων δὲ τῶν Ἁρπυιῶν, ἡ μὲν κατὰ Πελοπόννησον εἰς τὸν Τίγρην ποταμὸν ἐμπίπτει. ὃς νῦν ἀπ' ἐκείνης Ἅρπυς καλεῖται· ταύτην δὲ, οἱ μὲν Νικοθόην, οἱ δὲ Ἀελλόπουν καλοῦσιν. ἡ δὲ ἑτέρα καλουμένη Ὠκυπέτη, ὡς δὲ ἔνιοι, Ὠκυθόη. Ἡσίοδος δὲ λέγει αὐτὴν Ὠκυπόδην.

ca, & ea quidem tam gravi odore fœdata remanebant, ut edere minimè posset. Argonautis igitur, quæ ad navigationem suam spectarent, discere volentibus, dixit se omnia præmoniturum, si eorum operâ ab Harpyiarum injuria liberaretur. Tum hi Phineo mensam sternunt, in qua simul ac edulia apposita erant, en repente Harpyiæ vastum clangorem fundentes devolant, & esculenta diripiunt. Id verò ubi viderunt Aquilonis filij, Zetes & Calais, alati juvenes, nudatis ensibus illas per aërem insequuntur. Cæterùm planè Harpyiis Boreæ filiorum manibus tum moriendum erat: sed & Boreæ filij jam tum quoque, cùm insectarentur, & eas minimè adepti fuissent, erat pereundum. Cùm itaque pueri persequerentur Harpyias, earum altera ad Peloponnesum in amnem Tigren decidit: qui nunc ab illa nominatur Harpys. Hanc autem alij Nicothoen, alij verò, Aëllopum: sunt qui alteram Ocypeten nominent, alij, Ocythoen; At Hesiodus eam Ocypoden

nuncupat. Hæc itaque per Propontidem fugiens ad Echinadas insulas usque pervasit, quæ nunc ab illa Strophades appellantur; Quippe quæ cùm ad eas pervenisset, iter convertit : quæ ubi littus attigisset, præ labore cum persequenti decidit. Verùm Apollonius in Argonauticis ad Strophadas insulas usque Boreæ filios Harpyiarum insectationem tenuisse refert : neque mali quicquam passas, quòd jurejurando nihil posthac injuriarum ampliùs se illaturas Phineo promiserunt.

αὕτη κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα, μέχρις Ἐχινάδων ἦλθε νήσων· αἳ νῦν ἀπ' ἐκείνης Στροφάδες καλοῦνται· ἐστράφη γὰρ ὡς ἦλθεν ἐπὶ ταύτας. καὶ γενομένη κατὰ τὴν ἠϊόνα ὑπὸ καμάτου πίπτει σὺν τῷ διώκοντι. Ἀπολλώνιος δὲ ἐν τοῖς Ἀργοναύταις ἕως Στροφάδων νήσων φησὶν αὐτὰς διωχθῆναι, καὶ μηδὲν παθεῖν, δούσας ὅρκον, τὸν Φινέα μηκέτι ἀδικῆσαι.

§. 22. Liberatus igitur Phineus Harpyarum pœnis, reliquam Argonautis navigationem explanavit : necnon illos Symplegadum petrarum discriminis admonuit. Eas verò ingentes fuisse memorant, quæ cùm ventorum impetu agitatæ vicissim concurrebant, maris transitum præpediebant. Magna insuper ab ipsis nebulæ vis, ac magnus item strepitus excitabatur, ut ne volatilibus quidem per eas transvolare liceret. Columbam itaque per Symplegadas medias ipsis mittere præcepit,

§. κβ. Ἀπαλλαγεὶς δὲ τῶν Ἁρπυιῶν Φινεὺς, ἐμήνυσε τὸν πλοῦν τοῖς Ἀργοναύταις. καὶ περὶ τῶν Συμπληγάδων ὑπέθετο πετρῶν τῶν κατὰ θάλασσαν. ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὗται, συγκρουόμεναι δὲ ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας, τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. ἐφέρετο δὲ πολλὴ μὲν ὑπ' αὐτῶν ὁμίχλη, πολὺς δὲ πάταγος· ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλθεῖν, εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν,

καὶ ταύτην ἐὰν μὲν ἴδωσι σωθεῖσαν, διαπλεῖν καταφρονοῦντας· ἐὰν δὲ ἀπολομένην, μὴ πλεῖν βιάζεσθαι. ταῦτα, ἀνήγοντο, ἀκούσαντες· καὶ ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφιᾶσιν ἐκ τῆς πρώρας πελειάδα· τῆς δὲ ἱπταμένης, τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς ἡ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν. ἀναχωρούσας οὖν ἐπιτηρήσαντες τὰς πέτρας, μετ᾽ εἰρεσίας ἐντόνου, συλλαβομένης Ἥρας, διῆλθον, τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάστων τῆς νηὸς περικοπείσης. αἱ μὲν οὖν Συμπληγάδες ἔκτοτε ἔστησαν. χρεὼν γὰρ ἦν αὐταῖς νηὸς περαιωθείσης στῆναι παντελῶς.

§. κγ. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται πρὸς Μαριανδυνοὺς παρεγένοντο. κἀκεῖ φιλοφρόνως ὁ βασιλεὺς ὑπεδέξατο Λύκος. ἔνθα θνήσκει μὲν Ἴδμων ὁ μάντις, πλήξαντος αὐτὸν κάπρου. θνήσκει δὲ καὶ Τίφυς. καὶ τὴν ναῦν Ἀγκαῖος ὑπισχνεῖται κυβερνᾶν. παραπλεύσαντες δὲ Θερμώδοντα, καὶ Καύκασον, ἐπὶ Φᾶσιν ποταμὸν

quam ſi incolumem tranſvolaſſe videant, per eas trajicere non dubitarent: ſi veró illa interiiſſet, nullis inter petras viribus tranſire conarentur. Quæ cùm accepiſſent, ſolutâ navi diſcedunt, & cùm proximè Symplegadas perveniſſent, de prora columbam dimittunt: quæ cùm per medium concurrentium ſcopulorum impetum volitaret, ſummam caudam Symplegades coëuntes deterſerunt. Obſervato igitur ſcopulorum receſſu, acerrimo remigationis certamine, Junone opitulante, ſummâ tamen puppis parte mutilatâ, incolumes trajecerunt. Itaque Symplegades ab eo tempore immotæ permanſerunt. Nam poſt hujuſce navis tranſmiſſionem eas fore omnino ſtabiles in fatis erat.

§. 23. Inde veró Argonautæ ad Mariandynos pervenerunt: ubi ab Lyco Rege benignè excipiuntur. Hìc Idmon vates ab apro percuſſus deceſſit. Tiphys hìc etiam moritur: & Ancæus navim ſe gubernaturum pollicetur. Dein prætervecti Thermodontem, Caucaſúmque, ad Phaſim amnem venere.

venere. Hic terræ Colchicæ flumen est. Navi in portum delatâ, ad Æeten contendit Jason: cui, quæ sibi à Pelia imperata essent, enarrat: illum ad vellus aureum dandum cohortatur: quòd se daturum Æetes pollicetur, si solus æripedes tauros sub jugum misisset. Hi autem duo erant & feri, ac miræ magnitudinis, Volcani munus: qui æreis præditi pedibus, ignem ore spirabant. Ad hæc ipsi, ubi hosce jugo junxisset, ut draconis dentes sereret, imperat: quippe qui à Minerva dono acceptos, dimidiam eorum, quos antea Thebis Cadmus severat, partem secum Jason habebat. Ambigentem itaque Jasonem, quanam arte tauros subjugaret, Medea illum deperire cœpit. Hæc erat Æetæ filia ex Idyia Oceano genita, veneficiis & incantationibus insignis. Quæ verita ne Jason à tauris perderetur, clam patre sociam ipsi se fore ad eos perdomandos, atque etiam vellus aureum, si se uxorem ducturum, & in Græciam simul navigantem perventurum juret, pollicetur. Id ubi

ἦλθον. ἔστι τῆς Κολχικῆς ἐπὶ γῆς. καθορμισθείσης δὲ τῆς νηὸς, ἧκε καὶ πρὸς Αἰήτην Ἰάσων. καὶ τὰ ἐπιταγέντα ὑπὸ Πελίου λέγων, παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ. ὁ δώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκόποδας ταύρους μόνος καταζεύξῃ. ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῷ ταῦροι, ταῦροι δύο μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαίστου· οἳ χαλκοῦς μὲν εἶχον πόδας· πῦρ δὲ ἐκ στομάτων ἐφύσων. τούτοις αὐτῷ ζεύξαντι ἐπιτάσσετο σπείρειν δράκοντος ὀδόντας. εἶχε γὰρ λαβὼν παρ' Ἀθηνᾶς τοὺς ἡμίσεις ὧν Κάδμος ἔσπειρεν ἐν Θήβαις. ἀπορουμένου δὲ τοῦ Ἰάσονος, πῶς ἂν δύναιτο τοὺς ταύρους καταζεῦξαι, Μήδεια αὐτοῦ ἔρωτα ἴσχει. ἦν δὲ αὕτη θυγάτηρ Αἰήτου, καὶ Ἰδυίας τῆς Ὠκεανοῦ φαρμακίς. δεδοικυῖα δὲ μὴ πρὸς τῶν ταύρων διαφθαρῇ, κρύφα τοῦ πατρὸς συνεργήσειν αὐτῷ. πρὸς τὴν κατάζευξιν τῶν ταύρων ἐπηγγείλατο, καὶ τὸ δέρας ἐγχειριεῖν. ἐὰν ὀμόσῃ αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα καὶ εἰς Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται.

ὀμόσαντος δὲ Ἰάσονος, φάρμακον δίδωσιν, ᾧ καταζευγνῦναι τοὺς μέλλοντα ταύρους, ἐκέλευσε χρίσαι τήν τε ἀσπίδα, καὶ τὸ δόρυ, καὶ τὸ σῶμα. τούτῳ γὰρ χρισθέντα ἔφη πρὸς μίαν ἡμέραν μήτ' ἂν ὑπὸ πυρὸς ἀδικηθήσεσθαι, μήτε ὑπὸ σιδήρου. ἐδήλωσε δὲ αὐτῷ, σπειρομένων τῶν ὀδόντων, ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους· οὓς ἔλεγεν ἐπειδὰν ἀθρόους θεάσηται, βάλλῃ εἰς μέσον λίθους ἄποθεν. ὅταν δὲ ὑπὲρ τούτου μάχωνται πρὸς ἀλλήλους, τότε κτείνειν αὐτούς. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας, καὶ χρισάμενος τῷ φαρμάκῳ, παραγενόμενος εἰς τὸ τοῦ νεὼ ἄλσος, ἐμάστευε τοὺς ταύρους· καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὁρμήσαντας, αὐτοὺς κατέζευξε. σπείροντος δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας ἀνέτελλον ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι. ὁ δὲ, ὅπου πλείονας ἑώρα, βάλλων ἀφανεῖς λίθους πρὸς αὐτοὺς, μαχομένους πρὸς ἀλλήλους προσιὼν ἀνῄρει. καὶ καταζευγνυμένων τῶν ταύρων, οὐκ ἐδίδου τὸ δέρας Αἰήτης· ἐβούλετο δὲ τήν τε Ἀργὼ καταφλέξαι, καὶ

præstiturum se juravit Jason, pharmacum, quo tauros sub jugum mitteret, dedit: eóque clypeum, hastámq; , ac membra corporis sui inungere præcepit. Hoc enim delibutum unum dumtaxat diem, nullâ neque ignis, neque ferri violentiâ læsum iri asserebat: Sed & illi indicavit, ut è satis dentibus viri terrâ orituri essent, & armati quidem in ipsum incursuri, quos statim quàm frequentes spectarit, inter eos eminùs lapides conjiceret. Posteà verò quàm ea de re inter se pugnam commiserint, tum illos interimat. Sic itaque instructus Jason, & pharmaco inunctus, in templi lucum penetrat, tauros perquirit, quos cum multa flammarum vi erumpentes, edomuit. Satis deinde dentibus, armati è terra viri statim prosiliere. Tum Jason ubi plures esse vidit, conjectis inter eos occultè lapidibus, pugnantes inter se adortus, occidit. Porrò perdomitis tauris, tantùm abest ut vellus aureum ex pacti & conventi formulâ tradat Æetes, sed & Argo navim inflammare voluerit: necnon

eos omnes qui cum eo navigabant, occidi studuerit. Quod ubi Medea rescivit, ad Jasonem ire antevertit, eúmque per noctem ad pellem deduxit, & draconem custodem veneficiis aggressa sopivit. Inde sumpto vellere, cum Jasone in navim Argo se contulit: eam verò Apsyrtus frater consequebatur. illi noctu cum hisce avehuntur.

§. 24. Cæterum Æetes cognitâ Medeæ audaciâ, ad navim persequendam accingitur. Quem ubi Medea in proxima venisse videt, fratrem jugulat, ac ejus membra articulatim dividit, eâque in profundum jacit: Æetes autem filij membris colligendis occupatus, filiam persequi desiit: quocircà converso itinere, servatos pueri artus sepelivit, eíque loco ab illius dissectis membris Tomis nomen fecit. Multos deinde Colchorum ad Argo navim perquirendam emisit, & nisi Medeam captam ad se retrahant, id illos supplicij, quod Medea subitura esset, daturos comminatur. Tum ij alius aliò diffusi, in perquirendis Argo-

κτεῖναι τοὺς ἐμπλέοντας. φθάσασα δὲ Μήδεια, τὸν Ἰάσονα νυκτὸς, ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε· καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμήσασα τοῖς φαρμάκοις, μετὰ Ἰάσονος ἔχουσα τὸ δέρας, ἐπὶ τὴν Ἀργὼ παρεγένετο. συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν.

§ κδ. Αἰήτης δὲ ἐπιγνοὺς τὰ τῇ Μηδείᾳ τετολμημένα, ὥρμησε τὴν ναῦν διώκειν. ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν πλησίον ὄντα Μήδεια, τὸν ἀδελφὸν φονεύει· καὶ μελίσασα, κατὰ βυθοῦ ῥίπτει. συναθροίζων δὲ Αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη, τῆς διώξεως ὑστέρησε. διόπερ ὑποστρέψας, καὶ τὰ σωθέντα τοῦ παιδὸς μέλη θάψας, τὸν τόπον προσηγόρευσε Τόμους. πολλοὺς δὲ τῶν Κόλχων ἐπὶ τὴν ζήτησιν τῆς Ἀργοῦς ἐξέπεμψεν· ἀπειλήσας, εἰ μὴ Μήδειαν ἄξουσιν, αὐτοὺς πείσεσθαι τὰ ἐκείνης. οἱ δὲ, διαχεθέντες ἄλλος ἀλλαχοῦ, ζήτησιν ἐποιοῦντο, τοῖς Ἀργοναύταις τὸν

Ἠριδανὸν ποταμὸν ἤδη παραπλέουσι μηνίσας δὲ Ζεὺς ὑπὲρ τοῦ φονευθέντος Ἀψύρτου, χειμῶνα λάβρον ἐπιπέμψας, ἐμβάλλει πλάνην· καὶ αὐτῶν τὰς Ἀψυρτίδας νήσους παραπλεόντων, ἡ ναῦς φθέγγεται, μὴ λήξειν τὴν ὀργὴν τοῦ Διὸς, εἰ μὴ πορευθέντες εἰς τὴν Αὐσονίαν, τὸν Ἀψύρτου φόνον καθαρθῶσιν ὑπὸ Κίρκης. οἱ δὲ παραπλεύσαντες τὰ Λιβύων καὶ Κελτῶν ἔθνη, καὶ διὰ τοῦ Σαρδονίου πελάγους κομισθέντες, παραμειψάμενοι Τυῤῥηνίαν, ἦλθον εἰς Αἰαίαν, ἔνθα Κίρκῃ ἱκέται γενόμενοι καθαίρονται.

§. κε. Παραπλεόντων δὲ Σειρῆνας αὐτῶν, Ὀρφεὺς τὴν ἐναντίαν μοῦσαν μελῳδῶν, τοὺς Ἀργοναύτας κατέσχε· μόνος δὲ Βούτης ἐξενήξατο πρὸς αὐτάς. ὃν ἁρπάσασα Ἀφροδίτη ἐν Λιλυβαίῳ κατῴκισε. μετὰ δὲ τὰς Σειρῆνας τὴν ναῦν Χάρυβδις ἐξεδέχετο, καὶ Σκύλλα, καὶ πέτραι πλαγκταί. ὑπὲρ ὧν φλὸξ πολλὴ καὶ καπνὸς ἀναφερόμενος ἑωρᾶτο. ἀλλὰ διὰ τούτων διεκόμισε τὴν ναῦν σὺν Νηρηΐσι Θέτις πα-

naútis occupantur, Eridanum amnem jam præterauntibus. At Jupiter ob Apſyrti cædem iratus, ingenti immiſsâ tempeſtate, Argonautis errores injicit: ac dum ſecus Apſyrtidas inſulas navigant; Argo navis eos alloquitur his verbis: Jovis iram nunquam anteà deſituram eſſe, quàm in Auſoniam profecti, Apſyrti necis ergô à Circe fuerint expiati. Hi autem Libyæ Galliæque gentes prætervecti, & per Sardiniæ pelagus delati, Hetruriam legunt. Inde ad Ææam contendunt, ubi à Circe expiantur.

§. 25. Qui cùm præter Sirenas navigarent, Orpheus, quòd contrariam occineret cantionem, Argonautas inhibuit. Verùm ſolus omnium Butes ad eas enatavit, quem raptum, Venus ad Lilybæum habitatum relegavit. Pòſt à Sirenibus navim Charybdis excepit, Scylláque, & errantia ſaxa: è quibus ingens flammarum vis ac fumus eructari videbatur. Atqui per ea Thetis cum Nereidibus; Junonis monitu, incolumem navim

transvexit. Siciliam itaque prætervecti, ubi Solis boves inerant, ad Corcyram Phæacum insulam appellunt, ubi Rex Alcinous imperabat. Porrò cùm Colchi Argo navim nusquam inveniunt, horum alij Phæacum montes incolendos occupant, alij ad maritima delati, Apsyrtidas insulas extruxerunt. Nonnulli autem ad Phæacas ierunt, ac navim Argo tandem deprehendunt, & Medeam ab Alcinoo reposcunt. Tum ille, si jam, inquit, uxor Jasoni copulata sit, eam illis se non daturum: at si nondum virum passa sit, patri remissurum, ait. Verumenimverò Alcinoi conjux Arete antevertens, Jasoni Medeam conjugavit. Hinc igitur Colchi cum Phæacibus simul habitare statuerunt.

§. 26. Argonautæ verò cum Medea in altum avehuntur: qui cùm noctu navigarent, in maximam inciderunt tempestatem. Inter hæc Apollo Menœtium impetens, secundum jugulum sagittâ percussit, eúmque in mare deturbavit. Hi verò cùm proximam insulam conspiciunt, ad eam de-

ρακληθείσης ὑπὸ Ἥρας. παραμειψάμενοι δὲ Θρινακρίας νῆσον, Ἡλίου βοῦς ἔχουσαν, εἰς τὴν Φαιάκων νῆσον Κέρκυραν ἧκον. ἧς βασιλεὺς ἦν Ἀλκίνοος. τῶν δὲ Κολχικῶν τὴν ναῦν εὑρεῖν μὴ δυναμένων, οἱ μὲν τοῖς Κερκυραίοις ὄρεσι παρῴκησαν· οἱ δὲ εἰς τὴν ἁλμυρίδα κομισθέντες, ἔκτισαν Ἀψυρτίδας νήσους. ἔνιοι δὲ, πρὸς Φαίακας ἐλθόντες, τὴν Ἀργὼ κατέλαβον, καὶ τὴν Μήδειαν ἀπῄτουν παρὰ Ἀλκινόου. ὁ δὲ, εἶπεν· εἰ μὲν ἤδη συνελήλυθεν Ἰάσονι, οὐ δώσειν αὐτὴν ἐκείνῳ· εἰ δὲ παρθένος ἐστι, τῷ πατρὶ ἀποπέμψειν. Ἀρήτη δὲ ἡ Ἀλκινόου γυνὴ φθάσασα Μήδειαν Ἰάσονι συνέζευξεν· ὅθεν οἱ μὲν Κολχικοὶ μετὰ Φαιάκων κατῴκησαν.

§. κϛ. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται μετὰ τῆς Μηδείας ἀνήχθησαν. πλέοντες δὲ νυκτὸς, σφοδρῷ περιπίπτουσι χειμῶνι. Ἀπόλλων δὲ στὰς ἐπὶ τὴν Μενοιτίου δειρὴν, τοξεύσας τῷ βέλει, εἰς τὴν θάλασσαν κατέστρεψεν. οἱ δὲ, πλησίον ἐθεάσαντο νῆσον· τῇ δὲ παρὰ προσ-

δοκίαν ἀναφανῆναι προσορμισθέντες, Ἀνάφην ἐκάλεσαν. ἱδρυσάμενοι δὲ βωμὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλαίου, καὶ θυσιάσαντες, ἐπ' εὐωχίαν ἐτράπησαν. δοθεῖσαι δὲ ὑπὸ Ἀρήτης Μηδείᾳ δώδεκα θεράπαιναι, τοὺς ἀριστέας ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ἐν τῇ θυσίᾳ συνηθές ἐστι σκώπτειν γυναιξίν. ἐντεῦθεν ἀναχθέντες, κωλύονται Κρήτῃ προσίσχειν ὑπὸ Τάλω. τοῦτον, οἱ μὲν, τοῦ Χαλκοῦ γένους εἶναι λέγουσιν· οἱ δὲ, ὑπὸ Ἡφαίστου Μίνῳ δοθῆναι· ὃς ἦν χαλκοῦς ἀνήρ. οἱ δὲ, Ταῦρον αὐτὸν λέγουσιν· εἶχε δὲ φλέβα μίαν ἀπὸ αὐχένος κατατείνουσαν ἄχρι σφυρῶν· κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς φλεβὸς ἧλος διήρειστο χαλκοῦς. οὗτος ὁ Τάλως τρὶς ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιτροχάζων ἐτήρει. διὸ καὶ τότε τὴν Ἀργὼ προσπλέουσαν θεωρῶν, τοῖς λίθοις ἔβαλεν. ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Μηδείας, ἀπέθανεν· ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, διὰ φαρμάκων αὐτῷ μανίαν Μηδείας ἐμβαλούσης·

veniunt, ac prẹter ſpem oſtentatum portum ingreſſi, Anaphen nominarunt: ubi Apollini Æglæo aram ſtatuunt, ibíque peractis de more ſacrificiis, epulati ſunt. Quæ veró ab Arete duodecim ancillæ Medeæ dono jam datæ fuerant, fortiſſimos illos viros per luſum ſugillabant. Hinc & adhuc etiam vetus ea in ſacris deridendi conſuetudo mulieribus manet. Inde avecti, in Cretam appellere prohibentur à Talo. Hunc ſanè alij ex æreo genere produnt; Sunt qui à Volcano Minoï datum eſſe ferunt. Qui vir æneus fuit, idémque ab aliis Taurus appellatur. Huic autem venam unam à collo ad calcem pertinentem fuiſſe tradunt: atque in hujuſce venæ cute clavus æneus affixus eſſe videbatur. Hic igitur Talus ter in die circum inſulam currens, eam tuebatur. Quocircà & tum Argo navim prẹtereuntem ſpectans lapidibus impetebat; Demùm Medeæ veneficiis circumventus occubuit, ſiquidem, ut nonnulli memorant, Medeæ poculis ad inſaniam redactus, exceſſit è

vita. Sed, ut alij, per immortalitatis pollicitationem, clavum illi Medeam extraxisse, omníq; ex ejus corpore effuso ichore, ipsum obiisse narratur. Nec desunt qui illum à Pœante sagitta in calce vulneratum interiisse tradunt. Noctem autem unam illic non amplius morati Argonautæ, ad Æginam aquatum contendunt, ubi de aqua pugna conseritur inter eos; inde verò per Eubœam Locridémq; navigantes, Iolcum, quarto demùm mense post initam velleris aurei expeditionem, pervenerunt.

§. 27. Verùm Pelias, quòd Argonautarum reditum desperabat, de Æsone obtruncando cogitavit. Hic autem dum sibi ipsi mortem consciscere quærit, immolati tauri sanguinem intrepidè hausit, & interiit. Atqui Jasonis mater, Peliam execrata, relicto filio parvulo, velut ad bellum antesignano, vitam suspendio finit. Deinde Pelias & relictum ab ea filium jugulavit. Intereà redit Jason, ac vellus aureum Peliæ dedit. Qui, cùm injurias, quibus affectus erat,

ὥς δέ τινες, ὑποσχομένης ποιήσειν ἀθάνατον αὐτὸν, καὶ τὸν ἧλον ἐξελύσης, ἐκχυθέντος τοῦ παντὸς ἰχῶρος ἀποθανεῖν. τινὲς δὲ αὐτὸν τοξευθέντα ὑπὸ Ποίαντος εἰς τὸ σφυρὸν, τελευτῆσαι. μίαν δὲ ἐνταῦθα νύκτα μείναντες, Αἰγίνῃ προσίσχουσιν, ὑδρεύσασθαι θέλοντες. καὶ γίνεται περὶ τῆς ὑδρείας αὐτοῖς ἅμιλλα. ἐκεῖθεν δὲ, διὰ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πλεύσαντες, εἰς Ἰωλκὸν ἦλθον, τὸν πάντα πλοῦν ἐν τέτρασι μησὶ τελειώσαντες.

§. κζ. Πελίας δὲ ἀπογνοὺς τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἀργοναυτῶν, τὸν Αἴσονα κτείνειν ἤθελεν. ὁ δὲ αἰτησάμενος ἑαυτὸν ἀνελεῖν, θυσίας ἐπιτελῶν ἀδεῶς τὸ τοῦ ταύρου αἷμα σπασάμενος ἀπέθανεν. ἡ δὲ Ἰάσονος μήτηρ ἐπαρασαμένη Πελίαν, νήπιον ἀπολιποῦσα παῖδα, ὡς πρὸς πόλεμον πρόμαχον, ἑαυτὴν ἀνήρτησε. Πελίας δὲ καὶ τὸν καταλειφθέντα παῖδα ἀπέκτεινεν αὐτῆς. ὁ δὲ Ἰάσων κατελθὼν, τὸ μὲν δέρας ἔδωκε. περὶ ὧν δὲ ἠδικήθη

μετελθεῖν ἐθέλων, καιρὸν ἐξεδέχετο. καὶ τότε μὲν εἰς Ἰσθμὸν μετὰ τῶν ἀριστέων πλεύσας, ἀνέθηκε τὴν ναῦν Ποσειδῶνι. αὖθις δὲ Μήδειαν παρακαλεῖ ζητεῖν ὅπως Πελίας αὐτῷ δίκας ὑπόσχῃ. ἡ δὲ εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Πελίου παρελθοῦσα, πείθει τὰς θυγατέρας αὐτοῦ [Ἀστερόπειαν δηλαδὴ, καὶ Ἀντινόην] τὸν πατέρα κρεουργῆσαι, καὶ καθεψῆσαι, διὰ φαρμάκων αὐτὸν ἐπαγγελομένη ποιήσειν νέον. καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν, κριὸν μελίσασα, καὶ καθεψήσασα, ἐποίησεν ἄρνα. αἱ δὲ πιστεύσασαι, τὸν πατέρα κρεουργοῦσι, καὶ καθέψουσιν.

§. κη. Ἄκαστος δὲ μετὰ τῶν τὴν Ἰωλκὸν οἰκούντων, τὸν πατέρα θάπτει. τὸν δὲ Ἰάσονα μετὰ τῆς Μηδείας, τῆς Ἰωλκοῦ ἐκβάλλει. οἱ δὲ ἧκον εἰς Κόρινθον καὶ δέκα μὲν ἔτη διετέλουν εὐτυχοῦντες· αὖθις δὲ τοῦ τῆς Κορίνθου βασιλέως Κρέοντος τὴν θυγατέρα Γλαύκην Ἰάσονι ἐγγυῶντος, παραπεμψάμενος Ἰάσων Μήδειαν, ἐγάμει. ἡ δὲ οὕς τε ὤμοσεν Ἰά-

ulcisci vellet, occasionem expectabat. Proinde sumptis secum lectissimis heroibus, in Isthmum navigavit, ac navim Neptuno dedicavit. Inde Medeam monet ut rationem ineat, quâ Pelias illi tot injuriarum pœnas luat. Tum illa Peliæ regiam ingressa, Regis filias, Asteropeam nempe & Antinoen, patrem dissecandum, elixandúmque suasu inducit suo: atque eundem in vitam mox ætate juvenem suis se veneficiis revocaturam esse pollicetur. Idque ut faciliùs credi posset, arietem in frusta dissectum, elixatúmque agnum reddidit. Tum illi credulæ, patrem occidunt, membratímque concisum elixant.

§. 28. Acastus autem unà cum Iolcensibus patrem sepelivit: Jasonémque & Medeam Iolco ejecit. Hinc illi Corinthum commigrant: ubi decennium totum fortunatè transegerunt. Inde cùm Glaucen Creon Corinthiorum Rex filiam Jasoni despondisset, eam, dimissâ Medeâ, in matrimonium duxit. Tum illa quos Jason Deos jurasset,

jurasset, obtestata, ingratúmque illius animum subinde detestata, uxori quidem peplum venenis infectum misit: quem simul ac illa sibi induit, cum adjutore patre, valido igne correpta conflagravit. Medea insuper quos ex Jasone filios habebat, Mermerum nempe ac Pheretem, trucidavit, & sumptum ab Sole alatorum draconum currum conscendit, in eóque profugit Athenas: qua in fuga, ut quidam ferunt, filios infantes adhuc, supplices ante Acrææ Junonis aram constitutos, omisit: quos surgere jussos, Corinthij multis vulneribus contrucidarunt. At Medea, quæ convolarat Athenas, mox ibi Ægeo nupta, filium, cui Medo nomen fuit, gignit. Posteà verò, cùm Theseo comparasset insidias Athenis, in fugam acta cum Medo filio ejicitur; Qui magnum apud Barbaros imperium consecutus, subjectam sibi provinciam universam Mediam vocari voluit; & bellum contra Indos inferens vitam cum morte com-

σαν θεοὺς ἐπικαλεσαμένη, καὶ τὴν Ἰάσονος ἀχαριστίαν μεμψαμένη πολλάκις, τῇ μὲν γαμουμένῃ πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ἔπεμψεν· ὃν ἀμφιασαμένη, μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει· τούς τε παῖδας, οὓς εἶχεν ἐξ Ἰάσονος, Μέρμερον καὶ Φέρητα, ἀπέκτεινε. καὶ λαβοῦσα παρὰ ἡλίου ἅρμα πτηνῶν δρακόντων, ἐπὶ τούτου φεύγουσα, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας. λέγεται δὲ ὅτι φεύγουσα, τοὺς παῖδας νηπίους ἔτι ὄντας κατέλιπεν, ἱκέτας καθίσασα ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας τῆς Ἀκραίας· Κορίνθιοι δὲ αὐτοὺς ἀναστήσαντες κατετραυμάτισαν. Μήδεια δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας. κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ· φυγὰς δὲ Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται. ἀλλ᾽ οὗτος μὲν πολλῶν κρατήσας βαρβάρων, τὴν ὑφ᾽ ἑαυτὸν χώραν ἅπασαν Μηδίαν ἐκάλεσε, καὶ στρατευόμενος ἐπὶ Ἰνδοὺς ἀπέ-

θανε. Μήδεια δὲ εἰς Κόλχους ἦλθεν ἄγνωστος. καὶ καταλαβοῦσα Αἰήτην ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πέρσου τῆς βασιλείας ἐστερημένον, κτείνασα τοῦτον, τῷ πατρὶ τὴν βασιλείαν κατέστησεν.

mutavit. Sed Medea nulli ſuorum agnita, ad Colchos remeavit: quæ cùm Æeten patrem Perſei fratris dolo ab regia ſede ejectum inveniſſet, illi regnum recuperavit.

APOLLODORI ATHENIENSIS BIBLIOTHECES

Liber secundus.

Caput I.

QUONIAM verò Deucalionis genus enarravimus, Inachi deinceps explicemus. Inachus igitur ex Oceano & Tethye procreatur: à quo Inachus Argivorum flumen nominatus est. Hujus & Melissæ Oceani filiæ, Phoroneus ac Ægialeus filij fuerunt. Ægialeus tametsi nullâ de se prole relictâ, sit extinctus, Ægialeam tamen ab eo, cui præfuerat, dictam fuisse terram legimus. Atqui Phoroneus universæ terræ, cui pòst nomen fuit Peloponneso, imperio potitus, ex Laodice nympha Apin & Nioben creavit. Apis itaque commutato in dominandi libidinem regno, vi cuncta gerens, ac

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

βιβλίον β΄.

ΚΕΦΑΛ. α.

ΕΠΕΙΔῊ δὲ τὸ τοῦ Δευκαλίωνος διεξεληλύθαμεν γένος, ἐχομένως λέγωμεν τὸ Ἰνάχου. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς Ἴναχος· ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἄργει Ἴναχος καλεῖται. τούτου, καὶ Μελίσσης τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεύς τε καὶ Αἰγιαλεὺς παῖδες ἐγένοντο. Αἰγιαλέως μὲν οὖν ἄπαιδος ἀποθανόντος, ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια ἐκλήθη. Φορωνεὺς δὲ ἁπάσης τῆς ὕστερον Πελοποννήσου προσαγορευθείσης, ἐκ τῆς Λαοδίκης νύμφης, δυναστεύειν, Ἆπιν καὶ Νιόβην ἐγέννησεν. Ἆπις μὲν οὖν εἰς τυραννίδα τὴν ἑαυτοῦ μεταστήσας δύναμιν, καὶ

βίαιος ὢν τύραννος, ὀνομάσας ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον Ἀπίαν, ὑπὸ Θελξίονος καὶ Τελχῖνος ἐπιβουλευθεὶς, ἄπαις ἀπέθανε· καὶ νομισθεὶς θεὸς, ἐκλήθη Σάραπις. Νιόβης δὲ, καὶ Διὸς, ᾗ πρώτῃ γυναικὶ Ζεὺς θνητῇ ἐμίγη, παῖς Ἄργος ἐγένετο. ὡς δὲ Ἀκουσίλαός φησι, καὶ Πελασγὸς, ἀφ᾽ οὗ κληθῆναι τοὺς τὴν Πελοπόννησον οἰκοῦντας Πελασγούς. Ἡσίοδος δὲ, τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησιν εἶναι. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου πάλιν ἐροῦμεν.

§. β. Ἄργος δὲ λαβὼν παρὰ Φορωνέως τὴν βασιλείαν, ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὴν Πελοπόννησον ἐκάλεσεν Ἄργος. καὶ γήμας Εὐάδνην τὴν Στρυμόνος καὶ Νεαίρας, ἐτέκνωσεν Ἴασον, Πείρανθον, Ἐπίδαυρον, Κρίασον· ὃς καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβεν. ἐξ Ἰάσου δὲ, Ἀγήνωρ γίνεται· τούτου δὲ Ἄργος ὁ Πανόπτης λεγόμενος. εἶχε δὲ τοῦτο ὀφθαλμοὺς μὲν ἐν παντὶ [τῷ] σώματι· ὑπερβάλλων δὲ δυνάμει, τὸν μὲν τὴν Ἀρκαδίαν λυμαινόμενον ταῦρον ἀνελὼν, τὴν τούτου δορὰν ἠμ-

planè tyrannico more administrans, Peloponnesum Apiam suo de nomine vocari jussit. Is demùm Thelxionis ac Thelchinis insidiis appetitus, sine liberis excessit è vita: & relatus inter Deos, Sarapis appellatus est. De Niobe autem, & Jove, quam primam mortalium Jupiter inivit, Argus natus est. Sed Acusilai testimonio Pelasgus is dicebatur, à quo Peloponnesus dicta deinde Pelasgia fuit. At Hesiodus Pelasgum fuisse indigenam refert. Sed hac de re nos alibi rursùs dicturi sumus.

§. 2. Argus itaque simul ac à Phoroneo regnum accepit, Peloponnesum à se Argos dici imperavit: qui posteà ductâ uxore Evadne, Strymonis ac Neæræ filiâ, Jasum, Piranthum, Epidaurum, & Criasum genuit, qui posteà regno successit. Ex Jaso autem nascitur Agenor, ex quo ille Argus, qui Panoptes dicitur, ortus est: hunc toto corpore oculeum fuisse legimus. Hic etiam viribus præstans, sublato, qui Arcadiam devastabat, tauro, ejus sese corio cir-

cumtexit. Ad hæc Satyrum, qui Arcadibus vim inferebat, pecora abigebat, fortiter pugnans interfecit. Quinetiam Echidnam, quam Tartari ac Terræ filiam dicunt, quæ viatores corripiebat, dormientem nactus interemit: idémque ſublatis cædis auctoribus, Apidis interitum ultus eſt.

§. 3. Argi verò, & Iſmenes Aſopi filiæ Jaſus eſt filius: ex quo Ionem ortam eſſe ferunt. At Caſtor, qui de temporum ignoratione conſcripſit, necnon complures tragœdiarum ſcriptores, Ionem Inachi filiam eſſe perhibent. Heſiodus & Acuſilaus eam Pirenis filiam eſſe narrant: quam Junonis ſacerdotio decoratam Jupiter vitiavit: à quo cùm violatam fuiſſe puellam hanc Juno comperiſſet, in buculam candidam transformavit, cum qua Jupiter ſe concubuiſſe abjuravit. Quare Heſiodus inquit, amantium juſjurandum irritum eſſe, neque ad Deorum iram quicquam pertinere. Juno interim vaccam ab Jove depopoſcit, acceptámque Argo Panoptæ cuſtodiendam dedit. Hanc

φιέσατο. Σάτυρον δὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀδικοῦντα καὶ ἀφαιρούμενον τὰ βοσκήματα, ὑποστὰς ἀπέκτεινε· λέγεται δὲ καὶ τὴν Ταρτάρου καὶ Γῆς Ἔχιδναν, ἣ τοὺς παριόντας συνήρπαζεν, ἐπιτηρήσας κοιμωμένην ἀπέκτεινεν. ἐξεδίκησε δὲ καὶ τὸν Ἄπιδος φόνον, τοὺς αἰτίους ἀποκτείνας.

§. γ. Ἄργου δὲ καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ παῖς Ἴασος, οὗ φασὶν Ἰὼ γενέσθαι. Κάστωρ δὲ ὁ συγγράψας τὰ χρονικὰ ἀγνοήματα, καὶ πολλοὶ τῶν τραγικῶν, Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος αὐτὴν φασὶν εἶναι· ταύτην, ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν, Ζεὺς ἔφθειρε. φωραθεὶς ὑφ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἁψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν· αὐτὴν δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος· Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν, φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν Πανόπτην· ὃν

Ἀσκληπιάδης μὲν, Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ, Ἰνάχου· Κέρκωψ δὲ, Ἄργου, καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός. Ἀκουσίλαος δὲ ἐκ γῆς γεγενῆσθαι αὐτὸν λέγει. οὗτος ἐκ τῆς ἐλαίας ἐδέσμευεν αὐτὴν, ἥτις ἐν τῷ Μυκηναίῳ ὑπῆρχεν ἄλσει. Διὸς δὲ ἐπιτάξαντος Ἑρμῇ κλέψαι τὴν βοῦν, μηνύσαντος Ἱέρακος, ἐπειδὴ λαθεῖν οὐκ ἠδύνατο, λίθῳ βαλὼν ἀπέκτεινε τὸν Ἄργον. ὅθεν Ἀργειφόντης ἐκλήθη. Ἥρα δὲ τῇ βοῒ οἶστρον ἐμβάλλει. ἡ δὲ, πρῶτον ἧκεν εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα· ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα, διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θρᾴκιον· νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. ἀπελθοῦσα δὲ εἰς Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίδα γῆν, πολλὴν χέρσον πλανηθεῖσα, καὶ πολλὴν διανηξαμένη θάλασσαν Εὐρώπης τε καὶ Ἀσίας, τελευταῖον ἧκεν εἰς Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα γεννᾷ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ

autem Asclepiades Arestoris, Pherecydes verò Inachi, sicut Cercops Argi, & Ismenes, quæ Asopi fuit, filiam scribunt: sed Acusilaus è Pirene, ut dictum anteà fuit, ortam esse refert. Hic eam ad oleam, quæ in Myceneo luco erat, alligabat. Cùm verò Jupiter eam Mercurio ut furtim abduceret, imperasset, ídque ab Hierace detectum fuisset, neque celari ampliùs posset: lapide percussum Argum peremit. Hinc itaque Mercurius ΑΡΓΕΙΦΟΝΤΗΣ cognomentum accepit. Juno demùm bovem œstro concitavit. Quo facto, ea primùm in sinum ab se Ionium appellatum penetravit: Mox per Illyricum progressa, Hæmum transcendit, ac per ea tempora trajectum Thracium nominatum, ab illa deinde Bosporum dictum, tranavit. Inde, cùm in Scythiam penetrasset, & Cimmeriam terram, cúmque per continentem multam deerrasset, multáque Europæ, atque Asiæ maria tranasset, in Ægyptum tandem pervenit: ubi cùm pristinam formam recepisset, ad Nili fluenta

Epaphum peperit. Juno Curetes ut alicubi puerum occulerent, exoravit. illi veró Junonis orata fecerunt: quod factũ ubi Jupiter rescivit, Curetas occidit. Io interim ad filium sese vestigandum accingit. Quæ cùm Syriam propè universam pervagata esset, quód illic Bybliorum Regis uxor filium educare significabatur, ea tandem, Epapho invento, in Ægyptum remeavit; ac Telegono, qui tum Ægyptiorum imperium administrabat, nupsit. Hîc ipsa Cereri, quam Isin vocarunt Ægyptij, statuam collocavit; & Ionem quoque Isidem appellarunt.

§. 4. Epaphus autem Ægyptiis imperans, Memphin Nili filiam sibi conjugavit: déque uxoris nomine conditam urbem, Memphin nominavit, ex eáque Libyam procreavit, à qua & pars una terrarum Libya vocitata est. Cæterùm ex Libya Neptunóque gemini Agenor ac Belus oriuntur. Agenor itaque in Phœnicen profectus, inibi regni sedem constituit: ubi & magnæ sobolis auctor extitit: quare de eo in præsentia di-

Ἔπαφον παῖδα. τοῦτον δὲ Ἥρα δεῖται Κουρήτων ἀφανῆ ποιῆσαι. οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. καὶ Ζεὺς μὲν αἰσθόμενος, κτείνει Κούρητας. Ἰὼ δὲ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο. πλανωμένη δὲ κατὰ Συρίαν ἅπασαν· ἐκεῖ γὰρ ἐμηνύετο τοῦ Βυβλίων βασιλέως γυνὴ ἐπιθηλάζειν τὸν υἱόν. καὶ τὸν Ἔπαφον εὑροῦσα, εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα, ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων· ἱδρύσατο δὲ ἄγαλμα Δήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἶσιν Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν Ἰὼ, Ἶσιν ὁμοίως προσηγόρευσαν.

§. δ. Ἔπαφος δὲ βασιλεύων Αἰγυπτίων, γαμεῖ Μέμφιν τὴν Νείλου θυγατέρα, καὶ ἀπὸ ταύτης κτίζει Μέμφιν πόλιν. καὶ τεκνοῖ θυγατέρα Λιβύην, ἀφ' ἧς ἡ χώρα Λιβύη ἐκλήθη. Λιβύης δὲ καὶ Ποσειδῶνος, γίνονται παῖδες δίδυμοι, Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος. Ἀγήνωρ μὲν οὖν εἰς Φοινίκην ἀπαλλαγεὶς ἐβασίλευσε· κἀκεῖ τῆς μεγάλης ῥίζης ἐγένετο γενεάρχης. ὅθεν ὑπερθησόμεθα

περὶ τούτου. Βῆλος δὲ ὑπομείνας ἐν Αἰγύπτῳ, βασιλεύει μὲν Αἰγύπτου. γαμεῖ δὲ Ἀγχινόην τὴν Νείλου θυγατέρα· καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυμοι, Αἴγυπτος καὶ Δαναός. ὡς δέ φησιν Εὐριπίδης, καὶ Κηφεὺς καὶ Φινεὺς προσέτι. Δαναὸν μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκησεν· Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ. ὃς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν [ἀφ᾽ ἑαυτοῦ] ὠνόμασεν Αἴγυπτον. γίνονται δὲ ἐκ πολλῶν γυναικῶν, Αἰγύπτῳ μὲν παῖδες πεντήκοντα· θυγατέρες δὲ Δαναῷ πεντήκοντα· στασιασάντων δὲ αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς ἀρχῆς, ὕστερον Δαναὸς τοὺς Αἰγύπτου παῖδας, πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν, διὰ τῶν τῶν αὐτοῦ θυγατέρων ἀνεῖλε, δεδοικὼς [καθότι καὶ ἐκ χρησμοῦ, ὅτι φονευθήσεται ὑπὸ ἑνὸς αὐτῶν, καὶ] ὑποθεμένης Ἀθηνᾶς αὐτῷ, ναῦν πρῶτος κατεσκεύασε, [τὴν κληθεῖσαν ὡς ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ πεντηκόντορον] ἐν ᾗ τὰς κόρας ἐνθέμενος ἔφυγε. προσάγων δὲ Ῥόδῳ, τὸ τῆς Λινδίας Ἀθηνᾶς

cere supersedebo. At Belus, quòd ex Ægypto minimè discessisset, Ægypti regnum consequitur: atque Anchinoen Nili filiam duxit uxorem, de qua filios geminos creavit; Ægyptum ac Danaum; sed &, ut Euripides ait, Cepheum, Phineúmque. Igitur Danaum Belus ad Libyam incolendam, Ægyptúmque ad Arabiam habitandam misit. Qui, cùm devastasset Melampodum terram, eam Ægypti nomine appellari de seipso voluit. Porrò & Ægypto è pluribus conjugibus filij mares quinquaginta gignuntur: at fratri Danao filiæ totidem. Qui, cùm de regno inter se contenderent, Danaus Ægypti filios præter unum aut alterum, filiarum suarum operâ necavit: nam ex oraculo cædem sibi imminere acceperat: metu perculsus Minervæ consilio, navim nominatam ab eo de filiarum suarum numero πεντηκόντορον, quasi dixeris quinquagintiremem, primus fabricavit, in quam filiabus impositis, aufugit. Inde ad Rhodum insulam cùm appulsus esset, Minervæ Lindiæ

statuam

ſtatuam dedicavit. Hinc & Argos ſe contulit, & huic regnum tradit Helanor, qui tum Argis regnabat. At ipſe Danaus ejus regionis potitus, ſuo ipſius nomine incolas Danaos appellari voluit. Sed quòd ea regio aquarum inopiâ laborabat, ex quo ſcilicet Neptunus iratus Inacho, fontes exſiccaverat, quòd eam Minervæ terram eſſe teſtatus eſt, filias ſuas interim aquatum miſit. harum una Amymone aquam quærens, telum in cervum jacit, ac fortè Satyrum dormitantem ferit: quare ille ſomno expergefactus, puellæ ineundæ miro deſiderio capitur. At Neptuni ſuperventu, Satyrus ſe dedit in fugam. Amymone autem cum hoc concubuit, eíque Neptunus Lernæos fontes indicavit.

§. 5. Porrò Ægypti filij Argos profecti, ut mutuam inter ſe ſimultatem componerent, ſeſe cohortantur, & Danai filias ſibi in matrimonium dari obſecrant. Tum Danaus, ſimul quòd parùm crederet eorum pollicitationibus, ſimul quòd fugæ exiliíque ſui

ἄγαλμα ἱδρύσατο. ἐντεῦθεν δὲ ἧκεν εἰς Ἄργος, καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ παραδίδωσι Ελάνωρ ὁ τότε βασιλεύων. [αὐτὸς δὲ κρατήσας τῆς χώρας ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἐνοικοῦντας Δαναοὺς ὠνόμασεν.] ἀνύδρου δὲ τῆς χώρας ὑπαρχούσης, ἐπειδὴ καὶ τὰς πηγὰς ἐξήρανε Ποσειδῶν μηνίων Ἰνάχῳ, διότι τὴν χώραν Ἀθηνᾶς ἐμαρτύρησεν εἶναι, τὰς θυγατέρας ὑδρευσομένας ἔπεμψε. μία δὲ αὐτῶν Ἀμυμώνη ζητοῦσα ὕδωρ, ῥίπτει βέλος ἐπὶ ἔλαφον, καὶ κοιμωμένου Σατύρου τυγχάνει. κἀκεῖνος περιαναστὰς, ἐπεθύμει συγγενέσθαι. Ποσειδῶνος δὲ ἐπιφανέντος, ὁ Σάτυρος μὲν ἔφυγεν· Ἀμυμώνη δὲ, τούτῳ συνευνάζεται. καὶ αὐτῇ Ποσειδῶν τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς ἐμήνυσεν.

§. ε. Οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες ἐλθόντες εἰς Ἄργος, τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ γαμεῖν ἠξίουν· Δαναὸς δὲ, ἅμα μὲν ἀπιστῶν αὐτῶν τοῖς ἐπαγγέλμασιν, ἅμα δὲ καὶ μνησικακῶν περὶ φυγῆς,

ὁμολόγει τοὺς γάμους, καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. Ὑπερμνήστραν μὲν οὖν, τὴν πρεσβυτέραν, ἐξεῖλε Λυγκεῖ, καὶ Γοργοφόνην Πρωτεῖ. οὗτοι γὰρ ἐκ βασιλίδος γυναικὸς Ἀργυφίης ἐγεγόνεισαν Αἰγύπτῳ. τὰς δὲ λοιπὰς ἔλαχον, Βούσειρις μὲν καὶ Ἐγκέλαδος, καὶ Λύκος καὶ Δαΐφρων, τὰς Δαναῷ γεννηθείσας ἐξ Εὐρώπης, Αὐτομάτην, Ἀμυμώνην, Ἀγαύην, Σκαιήν. αὗται δὲ ἐκ βασιλίδος ἐγένοντο Δαναῷ. ἐκ δὲ Ἐλεφαντίδος, Γοργοφόνη καὶ Ὑπερμνήστρα. Λυγκεὺς δὲ καὶ Καλύκην ἔλαχεν. Ἴστρος δὲ, Ἱπποδάμειαν· Χαλκώδων, Ῥοδίαν· Ἀγήνωρ, Κλεοπάτραν· Χαῖτος, Ἀστερίαν· Διοκορυστὴς, Ἱπποδάμειαν· Ἄλκις, Γλαύκην· Ἀλκμήνωρ, Ἱππομέδουσαν· Ἱππόθοος, Γόργην· Εὐχήνωρ, Ἰφιμέδουσαν· Ἱππόλυτος, Ῥόδην· οὗτοι μὲν οἱ δέκα ἐξ Ἀραβίας γυναικός· αἱ δὲ παρθένοι, ἐξ Ἁμαδρυάδων νυμφῶν· αἱ μὲν, Ἀτλαντείης· αἱ δὲ ἐκ Φοίβης. Ἀγαπτόλεμος δὲ ἔλαχε Πειρήνην· Κέρκεστις δὲ, Δώριον· Εὐρυδάμας, Φάρτην· Αἴγιος,

injuriam haudquaquàm oblítus esset, nuptias pactus sortitò puellas distribuere cœpit. Hypermnestram igitur, natarum maximam, Lynceo, & Gorgophonem Protheo selegit. Hos enim ex conjuge Regina Argyphia Ægyptus extulerat. Inde suam quisque sortiti sunt, Busiris quidem & Enceladus, Lycúsque ac Daiphron, Automaten, Amymonen, Agaven, Scæam, Danao ex Europa regia matrona satas ducunt. At ex Elephantide ortæ fuerunt Gorgophone, atque Hypermnestra: sed Lynceus & Calycen sorte duxit. Ister autem Hippodamiam: Chalcodon, Rhodiam: Agenor, Cleopatram: Asteriam, Chætus: Hippodamiam, Diacorystes: Alcis, Glaucen: Alcmenon, Hippomedusam: Hippothous, Gorgen: Iphimedusam, Euchenor: Rhoden, Hippolytus. Hi decem ex Arabia uxore geniti sunt. Sed puellæ ex Hamadryadibus Nymphis: aliæ ex Atlantea, aliæ ex Phœbe natæ sunt. Agaptolemo Pirene, Cercesti Dorion, Eurydamanti Pharte, Ægio,

Mneſtra, Evippe Argio: Anexibia Archelao, Menacho Nelo, obvenerunt. Hi ſeptem è Phœniſſa conjuge orti ſunt: at puellæ, ex Æthiopide. Qui verò ex Tyria erant, ſine ſorte duxerunt eas quæ ex Memphide erant, ídque propter ſimilitudinem nominum, Clitus, Cliten; Sthenelus, Sthenelen; Chryſippus, Chryſippen. At qui ex Caliande & Naide Nympha, præter eos filij duodecim nati erant, cum totidem Polyxonis filiabus, ſortito matrimonium contraxerunt. Illorum hęc ſunt nomina, Eurylochus, Phantes, Periſthenes, Hermus, Dryas, Potamon, Ciſſeus, Lixus, Imbrus, Bromius, Polyctor, Chthonius. Hæ verò ſunt ex Nympha natæ, Autonoë, Theano, Electra, Cleopatra, Eurydice, Glaucippe, Anthelea, Cleodora, Evippe, Erato, Stygne, Bryce. Qui verò de Gorgonibus Ægypto nati ſunt, eas, quę de Pieria genitæ fuerunt, ſortiti duxerunt. Nam Periphanti obtigit Actæa, OEneo Podarce, Ægypto Dioxippe, Menalcæ Adyte, Ocypete Lam-

Μνήστραν· Ἄργιος, Εὐίππην· Ἀρχέλαος, Ἀνεξιβίην· Μίναχος, Νηλώ. οἱ δὲ ἑπτὰ Φοινίσσης γυναικός. αἱ δὲ παρθένοι, Αἰθιόπιδος. ἀκληρωτὶ δὲ ἔλαχον δι' ὁμωνυμίαν τὰς Μέμφιδος, οἱ ἐκ Τυρίας. Κλεῖτος Κλειτήν· Σθένελος Σθενέλην· Χρύσιππος Χρυσίππην. οἱ δὲ ἐκ Καλιάνδης [καὶ Νηΐδος] νύμφης παῖδες δώδεκα, ἐκληρώσαντο περὶ τῶν ἐκ Πολυξοῦς Ναΐδος. ἦσαν δὲ οἱ μὲν παῖδες, Εὐρύλοχος, Φάντης, Περισθένης, Ἕρμος, Δρύας, Ποταμὼν, Κισσεὺς, Λίξος, Ἴμβρος, Βρόμιος, Πολύκτωρ, Χθόνιος· αἱ δὲ κόραι Νύμφης, Αὐτονόη, Θεανὼ, Ἠλέκτρα, Κλεοπάτρα, Εὐρυδίκη Γλαυκίππη, Ἀνθήλεια, Κλεοδώρη, Εὐίππη, Ἐρατὼ, Στύγνη, καὶ Βρύκη. οἱ δὲ Γοργόνων Αἰγύπτῳ γενόμενοι, ἐκληρώσαντο περὶ τῶν ἐκ Πιερείας, καὶ λαγχάνει. Περίφας μὲν Ἀκταίην· Οἰνεὺς δὲ Ποδάρκην· Αἴγυπτος Διωξίππην· Μενάλκης δὲ Ἀδύτην· Λάμπος,

Ὠκυπέτην· Πυλάργην Ἴδμων. ὀκτὼ δέ εἰσι νεώτατοι· Ἴδας, Ἱπποδίκην· Δαΐφρων, Ἀδιάντην (αὗται δὲ ἐκ μητρὸς ἐγένοντο Ἕρσης) Πανδίων, Καλλιδίκην· Ἄρβηλος, Οἴμην· Ὑπέρβιος, Κελαινώ· Ἱπποκορυστὴς, Ὑπερίππην. οὗτοι ἐκ Ἡφαιστίνης. αἱ δὲ ἐκ Κρινοῦς. ὡς δὲ ἐκληρώσαντο τοὺς γάμους, ἑστιάσας ἐγχειρίδια δίδωσι ταῖς θυγατράσιν· αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν, πλὴν Ὑπερμνήστρας· αὕτη δὲ Λυγκέα διέσωσε, παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα· διὸ καθείρξας αὐτὴν Δαναὸς, ἐφρούρει. αἱ δὲ ἄλλαι τῶν μὲν Δαναοῦ θυγατέρων, τὰς μὲν κεφαλὰς τῶν νυμφίων ἐν τῇ Λέρνῃ κατώρυξαν, τὰ δὲ σώματα, πρὸ τῆς πόλεως ἐκήδευσαν· καὶ αὐτὰς ἐκάθηραν Ἀθηνᾶ τε καὶ Ἑρμῆς, Διὸς κελεύσαντος. Δαναὸς δὲ ὕστερον Ὑπερμνήστραν Λυγκεῖ συνῴκισε· τὰς δὲ λοιπὰς θυγατέρας εἰς γυμνικὸν ἀγῶνα

po, Pylarge Idmoni. Sex autem novissimi, Idas, qui Hippodicen: Daiphron, qui Adianten (hæ autem sunt ex Herse matre natæ) Pandion, qui Callidicen: Arbelus, qui OEmen: Hyperbius, qui Celæno: Hippocorystes, qui Hyperipten sibi conjugarunt. Hi ex Hephæstine oriuntur: at puellæ matre Crinone fuerunt. Pòst, ubi suam quisque sortitus conjugem duxerunt, acceptos in convivium cunctos Danai filiæ datis à patre pugionibus somno sepultos, suum quæque sponsos occidunt, unâ tantummodò exceptâ Hypermnestrâ: hæc enim sola Lynceum, quód ejus virginitate abstinuisset, incolumem servavit. Quamobrem hanc Danaus onustam vinculis custodiri jubet. Reliquæ Danai filiæ præfecta sponsorum capita in Lerna defoderunt, corpora veró ante urbem deplorata sepelienda curaverunt. Has autem Minerva Mercuriúsque Jovis imperio expiarunt. Demùm posteà Danaus Hypermnestram Lynceo copulavit, cæteras in gymnicum certamen produ-

ctas victoribus habendas dedit. Amymone Neptuni semine prægnans, Nauplium peperit. Hic longævus factus, mare navigans, morientium casum permolestè ferebat: sed & ipsi tandem aliquãdo obiisse contigit, vel eo mortis genere, quo alios defungi mœstissimè conspiciebat. Verùm antequàm è vita discessit, ut Tragicorum auctoritate comprobatur, Clymenen Atrei filiam sibi uxorem conjugari placuit. Qui verò Reditus conscripsit, Philyram duxisse ait. Cercopis autem testimonio, Hesionen cepit: de qua Palamedem, OEacem, Nausimedontem gignit.

CAP. II.

Lynceus autem, qui post Danaum Argis dominatus est, ex Hypermnestra quidem Abantem filium genuit: ex quo & Ocaleâ conjuge Mantinei filiâ, gemini procreantur, Acrisius ac Proetus; qui cùm in utero matris adhuc essent, inter se dissidere cœperunt. Ubi verò per ætatem potuere, de regno certare non dubitarunt. Hique belli-

τοῖς νικῶσιν ἔδωκεν. Ἀμυμώνη ἣ ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Ναύπλιον. οὗτος μακρόβιος γενόμενος, πλέων τὴν θάλασσαν, τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ ἐδυσφόρει. συνέβη οὖν καὶ αὐτὸν τελευτῆσαι ἐκείνῳ τῷ θανάτῳ, ᾧ ἐπὶ ἄλλων τελευτησάντων ἐδυσφόρει. πρὶν δὲ τελευτῆσαι, ἔγημεν, ὡς μὲν οἱ Τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Ἀτρέως· ὡς δὲ ὁ τοὺς νόστους γράψας, Φιλύραν· ὡς δὲ Κέρκωψ, Ἡσιόνην. καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἴακα, Ναυσιμέδοντα.

ΚΕΦ. β.

Λυγκεὺς δὲ μετὰ Δαναὸν Ἄργους δυναστεύων, ἐξ Ὑπερμνήστρας τεκνοῖ παῖδα Ἄβαντα. τούτου δὲ καὶ Ὠκαλείας τῆς Μαντινέως, δίδυμοι παῖδες ἐγένοντο, Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος. οὗτοι, καὶ κατὰ γαστρὸς μὲν ἔτι ὄντες, ἐστασίαζον πρὸς ἀλλήλους. ὡς δὲ ἀνετράφησαν, περὶ τῆς βασιλείας ἐπολέμουν. καὶ πολε-

μοῦντες εὗρον ἀσπίδας πρῶτοι. καὶ κρατήσας Ακρίσιος, Προῖτον Αργους ἐξελαύνει· ὁ δ᾽ ἧκεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ιοβάτην· ὡς δέ τινες φασὶ, πρὸς Αμφιάνακτα· καὶ γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα, ὡς μὲν Ομηρος, Αντειαν· ὡς δὲ οἱ τραγικοὶ, Σθενέβοιαν. κατάγει δὲ αὐτὸν ὁ κηδεστὴς μετὰ στρατοῦ Λυκίων, καὶ καταλαμβάνει Τίρυνθα· ταύτην αὐτῷ Κυκλώπων τειχισάντων· Μερισάμενοι δὲ, τὴν Αργείαν ἅπασαν κατῴκουν. καὶ Ακρίσιος μὲν Αργους βασιλεύει· Προῖτος δὲ Τίρυνθος· καὶ γίνεται Ακρισίῳ μὲν ἐξ Εὐρυδίκης τῆς Λακεδαίμονος, Δανάη.

§. β. Προίτῳ δὲ ἐκ Σθενεβοίας, Λυσίππη, καὶ Ιφινόη, καὶ Ιφιάνασσα. αὗται δὲ ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ησίοδός φησιν, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο. ὡς δὲ Ακουσίλαος λέγει, διότι τὸ τῆς Ηρας ξόανον ἐξηυτέλισαν. γενόμεναι δὲ ἐμμανεῖς, ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Αργείαν ἅπασαν. αὖθις δὲ

gerantes primi clypeos invenerunt. Inde victor Acrisius Proetum Argis exegit: qui ad Iobaten in Lyciam pervenit: sed, ut alij produnt, ad Amphianactem confugit, cujus etiam filiam ducit: Homerus autem Anteam dicit; At si tragœdiarum scriptoribus fidem habemus, Sthenobœam. Hunc demùm socer cum Lyciorum copiis reduxit, ac Tirynthem occupavit, quam ipsius gratiâ Cyclopes mœnibus cinxerunt, atque in partem assumpti, Argivam terram propè universam coluerunt. Sic Acrisius Argis imperat: & Proetus Tirynthe. Ad hæc Acrisius ex Eurydice Lacedæmonis filiâ Danaen gignit.

§. 2. Proetus verò de Sthenobœa Lysippen, Iphinoénque, & Iphianassam: quæ cùm adultæ jam ætatis essent, in insaniam inciderunt, quòd, ut Hesiodus inquit, Dionysi ferias minimè receperant: At Acusilai sententiâ, quòd Junonis simulacrum nihili fecerant. Sic itaque furore percitæ per omnem Argivorum terram deerrabant. Inde ite-

rùm in Arcadiam ac Peloponnesum reversæ, cum omni dedecore per deserta discurrebant. Melampus autem Amythaonis filius, & Idomenes, quæ fuit Abantis, vaticinandi cognitione insignis, & qui potionandi, expurgandíque rationem primus invenerat, se virginibus sanitatem restituturum pollicetur: si tertiam regni partem accipiat. Proetus tantâ mercede deterritus, filiarum curationi minimè assentitur. Quocircà virgines longè majori vesaniâ concitantur, imò verò etiam reliquæ mulieres cum virginibus simul furere cœperunt: etenim desertis propriis sedibus, in suos ipsarum desæviebant liberos, atque in deserta sese fugâ abdebant. Cùm verò id calamitatis genus in dies magis incresceret, postulatam mercedem Proetus Melampodi ultrò concessit. Tum ille eas se curaturum esse promittit, si regni tantundem fratri suo Bianti attribuatur. Inter hæc Proetus veritus ne, si filiarum curatio longiùs traheretur, mercedem ille peteret ampliorem, postulatis as-

τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελοπόννησον διελθοῦσαι μετὰ ἀκοσμίας ἁπάσης, διὰ τῆς ἐρημίας ἐτρόχαζον. Μελάμπους δὲ ὁ Ἀμυθάονος, καὶ Εἰδομένης τῆς Ἄβαντος, μάντις ὢν, καὶ τὴν διὰ φαρμάκων καὶ καθαρμῶν θεραπείαν πρῶτος εὑρηκὼς, ὑπισχνεῖται θεραπεύειν τὰς παρθένους, εἰ λάβοιτο τὸ τρίτον μέρος τῆς δυναστείας. οὐκ ἐπιτρέποντος δὲ Προίτου θεραπεύειν ἐπὶ μισθοῖς τηλικούτοις, ἔτι μᾶλλον ἐμαίνοντο αἱ παρθένοι· καὶ προσέτι μετὰ τούτων αἱ λοιπαὶ γυναῖκες· καὶ γὰρ αὗται τὰς οἰκίας ἀπολιποῦσαι, τοὺς ἰδίους ἀπώλλυον παῖδας, καὶ εἰς τὴν ἐρημίαν ἐφοίτων. προβαινούσης δὲ ἐπὶ πλεῖστον τῆς συμφορᾶς, τοὺς αἰτηθέντας μισθοὺς ὁ Προῖτος ἐδίδου. ὁ δὲ ὑπέσχετο θεραπεύειν, ὅταν ἕτερον τοσοῦτον τῆς γῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ λάβῃ Βίας. Προῖτος δὲ εὐλαβηθεὶς, μὴ βραδυνούσης τῆς θεραπείας, αἰτηθείη καὶ πλεῖον, θεραπεύειν

συνεχώρησεν ἐπὶ τούτοις. Μελάμπους δὲ παραλαβὼν τοὺς δυνατωτάτους τῶν νεανιῶν, μετ' ἀλαλαγμοῦ καί τινος ἐνθέου χορείας ἐκ τῶν ὀρῶν αὐτὰς ἐς Σικυῶνα συνεδίωξε. κατὰ δὲ τὸν διωγμὸν, ἡ πρεσβυτάτη τῶν θυγατέρων, Ἰφινόη μετήλλαξεν. ταῖς δὲ λοιπαῖς τυχούσαις καθαρμοῦ σωφρονῆσαι συνέβη. καὶ ταύτας μὲν ἐξέδοτο Προῖτος Μελάμποδι καὶ Βίαντι. παῖδα δὲ ὕστερον ἐγέννησε Μεγαπένθην.

sensus, filias Melampodi curandas commisit. Quare Melampus, adhibitis validissimis adolescentibus ejubilatum simul, & entheam quandam choream imitatus, de montibus virgines ipsas in Sicyonem est usque insecutus. Has dum persequeretur, Iphinoë natu maxima vitam cum morte commutavit. Reliquæ verò, repurgatâ vesaniâ, resipuerunt. Harum demùm, Melampodi unam, & Bianti alteram Proetus in matrimonium collocavit: neque longo pòst tempore Magapenthem filium genuit.

ΚΕΦ. γ.

Βελλεροφόντης δὲ ὁ Γλαύκου τοῦ Σισύφου, κτείνας ἀκουσίως ἀδελφὸν Δηλιάδην, ὡς δέ τινές φασι, Πειρῆνα· ἄλλοι δὲ, Ἀλκιμένην, εἰς Ἄργος πρὸς Προῖτον ἐλθὼν καθαίρεται. καὶ αὐτοῦ [γυνὴ] Σθενέβοια, [ἡ καὶ Ἄντεια] ἔρωτα ἴσχει, καὶ προσπέμπει λόγους περὶ συνουσίας· τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς Προῖτον,

CAP. III.

Cæterùm Bellerophontes Glauci, qui Sisyphi fuit, cùm per imprudentiam Deliadem fratrem, sive, ut quidam ferunt, Pirenen, aut, ut alij volunt, Alcimenem peremisset, ad Proetum Argos confugit, ab eóque expiatur. Mox autem cùm illius amore Sthenobœa, quæ & Antea dicebatur, deperiret, spargit verba de concubitu. Qui, cùm mulieris libidini minimè consensisset, Sthenobœa Proeto Bellerophontem,

Bellerophontem, quòd se de stupro interpellasset, insimulavit. Proetus credulus, dat illi ad Iobaten socerum literas hujusce argumenti, ut Bellerophontem curaret occidendum. At Iobates re cognitâ, illum ut ad Chimæram extinguendam iret, imperavit. Siquidem ita juvenem à fera perditum iri arbitrabatur, quando ea non unius modò, sed ne multorum quidem viribus facilè perdomari poterat. Nam primâ in parte leo, postremâ draco, mediâ verò capra esse videbatur, quæ flammas evomebat, ac proxima quæque disperdebat, pecoráque vastabat: Hæc enim trium belluarum viribus sub una duntaxat natura communita erat. Aiunt hanc ipsam Chimæram ex Homeri testimonio Amisodari curâ enutritam fuisse, natámque ex Typhone & Echidna: id quod Hesiodi carminibus comprobatur.

§. 2. Conscenso igitur Pegaso, quem ex Medusa ac Neptuno satum, & aligerum habebat Bellerophontes, sublatus in altum, ex eo Chimæ-

ὅτι Βελλεροφόντης αὐτῇ περὶ φθορᾶς προσεπέμψατο λόγους. Προῖτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν ἐπιστολὰς αὐτῷ πρὸς Ἰοβάτην [τὸν πενθερὸν] κομίσειν· ἐν αἷς ἐνεγέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι· Ἰοβάτης δὲ ἐπιγνοὺς, ἐπέταξεν αὐτῷ Χίμαιραν κτεῖναι, νομίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. ἦν γὰρ οὐ μόνον ἑνὶ, ἀλλὰ πολλοῖς οὐκ εὐάλωτον. εἶχε δὲ προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δὲ δράκοντος, τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσην αἰγός· δι' ἧς πῦρ ἀνίει, καὶ τὴν χώραν διέφθειρε, καὶ τὰ βοσκήματα ἐλυμαίνετο. μία γὰρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δύναμιν. λέγεται δὲ καὶ τὴν Χίμαιραν ταύτην τραφῆναι μὲν ὑπὸ Ἀμισωδάρου, καθάπερ εἴρηκε καὶ Ὅμηρος· γεννηθῆναι δὲ ἐκ Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, καθὼς Ἡσίοδος ἱστορεῖ.

§. β. Ἀναβιβάσας οὖν ἑαυτὸν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον, [ὃν] εἶχεν ἵππον ἐκ Μεδούσης πτηνὸν γεγεννημένον, καὶ Ποσειδῶνος, ἀρθεὶς εἰς ὕψος, ἀπὸ

τούτου καταπτόξαντος τὴν χίμαιραν. μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ἐπέταξεν αὐτῷ Σολύμοις μαχέσασθαι· ὡς δὲ ἐτέλεσε καὶ τοῦτον, Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν ἀγωνίζεσθαι αὐτόν. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς τε νεότητι Λυκίων διαφέρειν δοκοῦντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. ὡς δὲ καὶ τούτους ἀπέκτεινε πάντας, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τά τε γράμματα ἔδειξε, καὶ παρ᾽ αὐτῷ μένειν ἠξίωσε, δοὺς τὴν θυγατέρα Φιλονόην. καὶ θνήσκων, τὴν βασιλείαν κατέλιπεν αὐτῷ.

ram sagitis impetebat. Quâ demùm peractâ pugnâ, Iobates eundem in Solymos pugnaturum misit. ubi & id feliciter exegit, ad Amazonas expugnandas proficisci imperavit. Quibus item devictis, collectam Lyciorum juventutem, quæ cæteris præcellere videretur, in insidiis considere jubet, atque ita Bellerophontem occidi præcepit. Ubi autem & hosce ad unum omnes ab eo cæsos accepit, admiratus juvenis præstantiam Iobates, literas illi Proeti ostendit. Inde, ut secum maneret, rogavit: eíque Philonoen filiam uxorem dedit. Qui demùm, cùm fato concessisset, Bellerophontem generum suum regni successorem instituit.

ΚΕΦ. δ.

Ἀκρισίῳ δὲ, περὶ παίδων γενέσεως ἀῤῥένων χρηστηριαζομένῳ, [ὁ θεὸς] ἔφη, γενέσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτενεῖ. δείσας οὖν Ἀκρίσιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον κατασκευάσας χάλκεον, τὴν Δανάην ἐφρούρει. ταύτην

CAP. IV.

INterim Acrisio de maribus filiis oraculum sciscitanti, numen respondit, puerum de filia oriturum esse qui avo necem illaturus esset. Id igitur Acrisius pertimescens, æneo sub terra cubiculo constructo, inclusam Danaen custodiri jubet. Hanc, ut non-

nulli tradunt, vitiavit Proetus: unde inter eos orta contentio est. sed aliorum testimonio proditur, Jovem in aureum imbrem transmutatum per impluvium in Danaes sinum delapsum cum ea concubuisse: mox ubi Perseum de filia natum esse cognovit Acrisius, ab Jove compressam filiam minimè credens, eam unà cum filio in arca lignea conclusam in mare dejecit: quæ cùm in Seriphum insulam delata fuisset, Dictys desumptum puerum educavit.

§. 2. Cæterùm; Polydectes uterinus Dictys frater, Seriphi Rex, Danaes amore correptus, cum ea (Perseus enim in virilem ætatem pervenerat) potiri nequiret, amicos, quibuscum & Perseum etiam convocat: iisque ob Hippodamiæ OEnomai filiæ nuptias eranum se coacturum edicit. Cui tum Perseus, Quanam, inquit, in re conficies eranum? equo, Polydectes respondet. Atqui Perseus, Gorgonis ego, inquit capite. Tum Rex contrà nihil subjecit. Mox verò, ab aliis equos exposcit: sed, quòd equum à Perseo

ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ἔφθειρε Προῖτος, ὅθεν αὐτοῖς καὶ ἡ στάσις ἐκινήθη. ὡς δὲ ἔνιοί φασι, Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσὸν καὶ διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς Δανάης εἰσρυεὶς κόλπους, συνῆλθεν. αἰσθόμενος δὲ Ἀκρίσιος ὕστερον ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσέα, μὴ πιστεύσας ὑπὸ Διὸς ἐφθάρθαι, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφῳ, Δίκτυς ἄρας, ἀνέθρεψε τοῦτον.

§. β. Βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης, ἀδελφὸς [ὁμομήτριος] Δίκτυος Δανάης ἐρασθεὶς, καὶ ἠνδρωμένου Περσέως μὴ δυνάμενος αὐτῇ συνελθεῖν, συνεκάλει τοὺς φίλους, μεθ' ὧν καὶ Περσέα, λέγων ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου γάμους. τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος ἐπὶ τίνι ὁ ἐρανὸς εὐωχεῖται; τοῦ δὲ φήσαντος ἐπὶ ἵππῳ· Περσεὺς δὲ εἶπεν, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνος. οὐκ ἀντερεῖ Πολυδέκτης. παρὰ μὲν οὖν τῶν λοιπῶν ᾔτησεν ἵππους· παρὰ δὲ τοῦ Περσέως

οὐ λαβὼν τοὺς ἵππους, ἐπέταξε τὴν Γοργόνος κομίζειν τὴν κεφαλήν. ὁ δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων, ἐπὶ τὰς Φόρκου γίνεται θυγατέρας, Ἐνυὼ, καὶ Πεμφρηδὼ, καὶ Δεινώ. ἦσαν [δὲ] αὗται Κητοῦς τε καὶ Φόρκου Γοργόνων ἀδελφαὶ, γραῖαι ἐκ γενετῆς· ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς, καὶ ἕνα ὀδόντα εἶχον. καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἤμειβον ἀλλήλαις. ὧν κυριεύσας ὁ Περσεὺς, ὡς ἀπῄτουν, ἔφη ἀποδώσειν, ἂν ὑφηγήσωνται τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς νύμφας φέρουσαν. αὗται δὲ αἱ νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, ἥν φασί τινες εἶναι πήραν· Πίνδαρος δὲ, καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι, ἐπὶ τοῦ Περσέως·

Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε
κάρα δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς, ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε.

Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν· εἶχον δὲ καὶ τὴν Ἄϊδος κυνῆν. ὑφηγησαμένων δὲ τῶν Φορκίδων, ἀποδοὺς τόν τε ὀδόντα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐταῖς, καὶ παραγενόμενος πρὸς τὰς νύμφας, καὶ τυχὼν ὧν

habere non posset, pro symbola Gorgonis caput illi ut afferret, imperavit. Tum Perseus, Mercurij ac Minervæ ductu, Phorci filias adiit, Ento, Pemphredo, & Dino. Hæ fuere Cætúsque & Phorci natæ, Gorgonum sorores, ab ortu ipso statim anus factæ, unóque tres oculo, & dente uno præditæ, quibus & vicissim, inter se utebantur. Hæc, ubi potitus est Perseus, reposcentibus se redditurum pollicetur, si, quæ ad Nymphas ipsas duceret, viam commonstrarent. Erant autem Nymphis alata talaria, & cibisis, quam peram quidam esse putant. Id Pindarus, & Hesiodus in clypeo, ubi de Perseo sic ait:

Horrenda totas scapulas caput occupat ingens
Gorgonis, ídque intra cibisin latet.

Nam cibisis, quòd inibi condantur indumentum, & cibaria, dicta esse videtur. Ad hæc Orci galeam habebat. Restitutis itaque Phorcidibus & dente, & oculo, quòd viam demonstrassent, ad Nymphas pervenit: Adeptus inde, quæ

cupiebat, humeris ante omnia peram induxit, ac pedibus talaria accommodavit: postremò galeam capiti imposuit. Hac igitur tectus, quoscumque voluisset, ipse invisus aliis, pervidebat. Is ubi à Mercurio adamantinam harpen accepit, ad Oceanum devolavit: hîc Gorgones dormientes deprehendit. His autem Euryalæ uni: Sthenoni alteri; tertiæ Medusæ nomen fuit, in quibus solam Medusam mortalem fuisse perhibent. Ad hujusce itaque caput reportandum Perseus emissus fuit. Erant Gorgonibus capita, squamosarum anguium spiris obsita: dentes præterea tantæ magnitudinis, quantæ suum esse videntur. Ad hæc manus æneæ, & alæ aureæ, quibus convolabant: quæ, quicumque obtueretur, eos in saxa omnes commutabant. Has demùm Perseus somno sepultas adortus, cujus manus Pallas dirigebat, aversus, oculis in æreum clypeum defixis, per quem ipsam Gorgonis imaginem respiciebat, Medusæ caput amputavit: quo resecto, Pegasus alatus equus

ἐπενδύσασι, τὴν μὲν κίβισιν περιεβάλετο· τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε· τὴν δὲ κυνῆν τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο. ταύτην ἔχων, αὐτὸς μὲν οὓς ἤθελεν, ἔβλεπεν, ὑπὸ ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο. λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Ἑρμοῦ ἀδαμαντίνην ἅρπην πετόμενος εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἧκεν. καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. ἦσαν δὲ αὗται, Σθενὼ, Εὐρυάλη, Μέδουσα. μόνη δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα. διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεὺς ἐπέμφθη. εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖρας χαλκᾶς πτέρυγας χρυσᾶς, δι' ὧν ἐπέτοντο· τοὺς δὲ ἰδόντας, λίθους ἐποίουν. ἐπιστὰς οὖν αὐταῖς ὁ Περσεὺς κοιμωμέναις, κατευθυνούσης τὰς χεῖρας Ἀθηνᾶς, ἀπεστραμμένος, καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνος ἔβλεπεν, ἐκαρατόμησεν αὐτήν. ἀποτμηθείσης δὲ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς Γοργόνος ἐξέθορε Πήγασος πτηνὸς ἵππος,

καὶ Χρυσάωρ ὁ Γηρυόνου πατήρ. τούτους δὲ ἐγέννησεν ἐκ Ποσειδῶνος.

§. γ. Ὁ μὲν Περσεὺς ἐνθέμενος εἰς τὴν κίβισιν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ὀπίσω πάλιν ἐχώρει. αἱ δὲ Γοργόνες ἐκ τῆς κοίτης ἀναστᾶσαι, τὸν Περσέα ἐδίωκον, καὶ συνιδεῖν αὐτὸν οὐκ ἠδύναντο διὰ τὴν κυνῆν· ἀπεκρύπτετο γὰρ ὑπ' αὐτῆς. παραγενόμενος δὲ εἰς Αἰθιοπίαν, ἧς ἐβασίλευε Κηφεὺς, εὗρε τὴν τούτου θυγατέρα Ἀνδρομέδαν, παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει. Κασσιόπεια γὰρ ἡ Κηφέως γυνὴ, Νηρηίσιν ἤρισε περὶ κάλλους· καὶ πασῶν εἶναι κρείσσων ηὔχησε. ὅθεν αἱ Νηρηίδες ἐμήνισαν· καὶ Ποσειδῶν αὐταῖς συνοργισθεὶς, πλημμύραν τε ἐπὶ τὴν χώραν ἔπεμψε, καὶ κῆτος. Ἄμμωνος δὲ χρήσαντος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιοπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῇ τῷ κήτει βορά. τοῦτο ἀναγκασθεὶς ὁ Κηφεὺς ὑπὸ τῶν Αἰθιόπων, ἔπραξε, καὶ προσέδησε τὴν θυγατέρα πέτρᾳ.

repente proſilivit, & Chryſaor Geryonæ pater. Hoſce autem è Neptuno creavit.

§ 3. Igitur Perſeus repoſito ſuam intra peram Meduſæ capite, receſſit. Verùm Gorgones ipſæ ſomno excitæ Perſeum inſectabantur, quem intueri ob Orci galeam minimè poterant: quòd eâ Perſeus contegebatur. Qui cùm in Æthiopiam pervolaſſet, Cephei Regis filiam Andromedam maris ceto jam-jam devorandam offendit: quoniam Caſſiopea Cephei conjux de corporis formæ præſtantia, quòd ſe omnium formoſiſſimam jactitabat, Nereïdas in certamen provocavit. Quamobrem ea ſibi Nereidas iratas fecit. Tum etiam Neptunus irâ percitus Cephei regnum, & aquarum multitudine, ac ceto immiſſo, pervaſtavit. Cepheus autem Ammonis oraculo monitus eſt, tum demùm tantæ calamitati modum fore, cùm Caſſiopea filiam Andromedam ceto devorandam propoſuerit. Id igitur Cepheus Æthiopum vi compulſus fecit, ſcopulóque filiam alligavit.

Quam conspicatus Perseus, & illius amore succensus, Cepheo sese cetum ipsum intercempturum pollicetur, si filiam ab imminenti periculo ereptam sibi in matrimonium collocet. Pactis itaque jurejurando confirmatis, Perseus monstrum aggressus occidit, atque Andromedam solvit. Huic non ita multò pòst Phineus Cephei frater insidias parat, ut is qui primus jam Andromedæ conjux designatus erat. Verùm id ubi rescivit Perseus, cum conjuratis omnibus Phineum Medusæ capite ostentato, in saxa repente convertit. Itaque Perseus reuersus in Seriphum, matrem ad aras cum Dictye, ob Polydectis violentiam confugisse deprehendit. Inde impetu facto aggressus Regem, concurrentium amicorum auxilio fretum, aversus Gorgonis caput ostendit: idque quotquot aspexerunt, qualicumque quisque formâ esset, in saxa commutatus est. Mox ubi Dictyn Seriphi Regem constituit, Mercurio talaria, peram, & galeam reddidit, & Gorgonis caput Mi-

ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς, καὶ ἐρασθεὶς, ἀναιρήσειν ὑπέσχετο Κηφεῖ τὸ κῆτος, εἰ μέλλοι σωθεῖσαν αὐτὴν αὐτῷ δώσειν γυναῖκα. ἐπὶ τούτοις γενομένων ὅρκων, ὑποστὰς τὸ κῆτος ἔκτεινε, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν ἔλυσεν. ἐπιβουλεύοντος δὲ αὐτῷ Φινέως, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Κηφέως, ἐγγεγυημένος πρῶτος τὴν Ἀνδρομέδαν, μαθὼν τὴν ἐπιβουλὴν, τὴν Γοργόνα δείξας, μετὰ τῶν συνεπιβουλευόντων, αὐτὸν ἐλίθωσε παραχρῆμα. παραγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβὼν προσπεφευγυῖαν τοῖς βωμοῖς μετὰ τοῦ Δίκτυος τὴν μητέρα, διὰ τὴν Πολυδέκτου βίαν, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς φίλους, ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἔδειξε. τῶν δὲ ἰδόντων, ὁποῖον ἕκαστος ἔτυχε σχῆμα ἔχων, ἀπελιθώθη. καταστήσας δὲ τῆς Σερίφου Δίκτυν βασιλέα, ἀπέδωκε τὰ μὲν πέδιλα, καὶ τὴν κίβισιν, καὶ τὴν κυνῆν Ἑρμῇ· τὴν δὲ κεφαλὴν τῆς Γοργόνος

Ἀθηνᾷ. Ἑρμῆς μὲν οὖν τὰ προειρημένα πάλιν ἀπέδωκε ταῖς νύμφαις. Ἀθηνᾶ δὲ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι, τὴν Γοργόνος τὴν κεφαλὴν ἀνέθηκε. λέγεται δὲ καὶ ὑπ' ἐνίων, ὅτι καὶ δι' Ἀθηνᾶν ἡ Μέδουσα ἐκαρατομήθη. φασὶ δὲ ὅτι καὶ περὶ κάλλους ἠθέλησεν ἡ Γοργὼ αὐτῇ συγκριθῆναι.

§. δ. Περσεὺς δὲ μετὰ Δανάης καὶ Ἀνδρομέδας ἔσπευδεν εἰς Ἄργος, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσηται. ὁ δὲ δεδοικὼς τὸν χρησμὸν, ἀπολιπὼν Ἄργος, εἰς τὴν Πελασγιῶτιν ἐχώρησε γῆν. Τευταμίου δὲ τοῦ Λαρισσαίων βασιλέως ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ διατιθέντος γυμνικὸν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον, τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλὼν, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. αἰσθόμενος δὲ τὸν χρησμὸν τετελεσμένον, τὸν μὲν Ἀκρίσιον ἔξω τῆς πόλεως ἔθαψεν. αἰσχυνόμενος δὲ εἰς Ἄργος ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν κλῆρον τοῦ δι' αὐτοῦ τετελευτηκότος, παραγενόμενος εἰς Τίρυνθα πρὸς τὸν Προίτου παῖδα Μεγαπένθην, ἠλλάξα-

nervæ dono dedit. Ea verò Mercurius omnia Nymphis restituit. Cæterùm Pallas in medio clypeo Medusæ caput apposuit. Nec desunt qui Gorgonis caput à Minerva præcisum fuisse dicant. Aiunt enim eam sese pulchritudine Palladi comparare non erubuisse.

§.4. Atqui Perseus cum Danae & Andromeda Argos Acrisium visurus properavit. Is autem oraculi metu Argos deseruit, atque in Pelasgiam terram commigravit. Intereà Teutamia Larissæorum Rege, patri jam vitâ functo gymnicum certamen edituro, ad id etiam Perseus decertaturus advenit: ac etiam quinquertium ludens, disci jactu Acrisij pede percusso, actutùm eum interfecit. Pòst, ubi Perseus oraculum jam expletum esse animadvertit, Acrisium quidem extra urbem sepelivit; Verùm, quòd Argos ad illius hæreditatem adeundam, qui ejus operâ occubuisset, remeare puderet, profectus Tirynthem ad Megapentem Proeti filium, cum eo regnum vicissim commutavit.

Nam

Nam illi Perseus Argos tradidit, Megapenthes Argivorum regno præficitur: Perseus verò Tirynthem adeptus, Mideámque, & Mycenas admunivit.

§. 5. Porrò ex Andromeda Perseus filios habuit ante quàm in Græciam venisset, Persen scilicet, quem apud Cepheum reliquerat. Ab hoc Persarum Reges originem duxisse feruntur. At Mycenis procreavit Ancæum; Sthenelum, Helam, ac Mestorem, & Electryonem, filiam insuper Gorgophonen, quam Perieres uxorem duxit. Item ex Alcæo, atque Hipponome Menœcei filia nascitur Amphitryo, & Anaxo filia. De Mestore, ac Lysidice Pelopis filia Hippothoe gignitur: quam, cùm rapuisset Neptunus, atque in Echinadas insulas intulisset, comprimit: ex eáque Taphium creat, qui Taphum colonos induxit habitaturos, quos Teleboas, ideò quòd procul à patria iverit, appellavit. Sed ex Taphio Pterelaus natus est. Hunc Neptunus aureo crine illius capiti imposito, fecit immortalem. Cęterùm Pterelai septem filij

το. τούτῳ τε τὸ Ἄργος ἐνεχείρισε, καὶ Μεγαπένθης μὲν ἐβασίλευσεν Ἀργείων. Περσεὺς δὲ Τίρυνθος, προσετείχισε Μίδειαν, καὶ Μυκήνας.

§ 5. Ἐγένοντο δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῷ, πρὶν μὲν ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα [Πέρσην,] ὃν παρὰ Κηφεῖ κατέλειπεν. ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς Περσῶν βασιλέας λέγεται γενέσθαι. ἐν Μυκήναις δὲ Ἀλκαῖος, καὶ Σθένελος, καὶ Ἕλας, Μήστωρ τε καὶ Ἠλεκτρύων, καὶ θυγάτηρ Γοργοφόνη, ἣν Περιήρης ἔγημεν. πάλιν ἐξ Ἀλκαίου Ἱππονόμης τῆς Μενοικέως Ἀμφιτρύων ἐγένετο, καὶ θυγάτηρ Ἀναξώ. ἐκ δὲ Μήστορος καὶ Λυσιδίκης τῆς Πέλοπος, Ἱπποθόη. ταύτην ἁρπάσας Ποσειδῶν, καὶ κομίσας ἐπὶ τὰς Ἐχινάδας νήσους, μίγνυται, καὶ γεννᾷ Τάφιον, ὃς ᾤκισε Τάφον· καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβόας ἐκάλεσεν, ὅτι τηλοῦ τῆς πατρίδος ἔβη. ἐκ Ταφίου δὲ, παῖς Πτερέλαος ἐγένετο. τοῦτον ἀθάνατον ἐποίησε Ποσειδῶν, ἐν τῇ κεφαλῇ χρυσῆν ἐνθεὶς τρίχα· Πτερελάῳ δὲ ἐγένοντο θυ-

γάτηρ Κομαιθὼ, καὶ ἄῤῥενες παῖδες, Χρόμιος, Τύραννος, Ἀντίοχος, Χερσιδάμας, Μήστωρ, Εὐήρης. Ἠλεκτρύων δὲ γήμας τὴν Ἀλκαίου θυγατέρα Ἀναξὼ, ἐγέννησε θυγατέρας μὲν Ἀλκμήνην, παῖδας δὲ Στρατοβάτην, Γοργοφόνον, Φιλόνομον, Κελαινέα, Ἀμφίμαχον, Λυσίνομον, Χειρίμαχον, Ἀνάκτορα, Ἀρχέλαον. μετὰ δὲ τούτους, καὶ νόθον ἐκ Φρυγίας γυναικὸς Μιδέας Λικύμνιον. Σθενέλου δὲ καὶ Νικίππης τῆς Πέλοπος, Ἀλκινόη καὶ Μέδουσα· ὕστερον δὲ καὶ Εὐρυσθεὺς ἐγένετο, ὃς καὶ Μυκηνῶν ἐβασίλευσεν. ὅτε γὰρ Ἡρακλῆς ἔμελλε γεννᾶσθαι, Ζεὺς ἐν θεοῖς ἔφη, τὸν ἀπὸ Περσέως γεννηθησόμενον τότε βασιλεύειν Μυκηνῶν· Ἥρα δὲ διὰ τὸν ζῆλον, Εἰλειθυίαν ἔπεισε τὸν μὲν Ἀλκμήνης τόκον ἐπισχεῖν, Εὐρυσθέα δὲ τὸν Σθενέλου παρεσκεύασε γεννηθῆναι, ἑπταμηνιαῖον ὄντα.

§ 6. Ἠλεκτρύονος δὲ βασιλεύοντος Μυκηνῶν μετὰ Ταφίου, οἱ Πτερελάου παῖδες ἐλ-

fuerunt, femina quidem Comætho, at mares, Chromius, Tyrannus, Antiochus, Cherſidamas, Meſtor, Everes. At qui Electryon ductâ in matrimonium Anaxone Alcęi filia, ſuſcepit feminei quidem ſexus Alcmenam; mares autem, Stratobaten, Gorgophonum, Philonomum, Celæneum, Amphimachum, Lyſinomum, Cherimachum, Anactorem, Archelaum: ſed poſt hoſce ſpurium ex Phrygia muliere Midea Licymnium. E Sthenelo verò & Nicippe, quæ Pelopis fuit, Alcinoe & Meduſa procreantur: mox etiam eidem Euryſteus natus eſt, qui Mycenis imperavit. Nam quo tempore Hercules gignendus eſſet, tum Jupiter inter Deos dixiſſe fertur, qui è Perſei prole oriturus eſt, Mycenis regnabit. Hinc Juno perſuaſit ob invidiam, Ilithyiæ, ut Alcmenes partum cohiberet; eámque, ut Euryſtheus Stheneli filius in lucem, jam ſeptimeſtris, prodiret, ſubornavit.

§. 6. Ad Electryonem autem Mycenis cum Taphio imperantem Pterelai filij profecti,

ab eodem Mestoris regnum avo materno repetunt: qui, quòd ab eorum postulatis maximè abhorreret Electryo, ipsius boves abegerunt. Tum Electryonis filij vim vi repellentes, mutuo concursu perimuntur. At ex Electryonis liberis Licymnius, quòd puer admodum esset, servatur incolumis. Atqui ex Pterelai natis Everes, qui naves asservabat, superstes fuit. Tum qui de Taphiis evasissent, vela vento dederunt, & abactas secum boves Polyxeno Eliensium Regi commendarunt. Cæterùm Amphitryo redemptas de Polyxeno boves Mycenas abduxit. Intereà verò Electryo filiorum cædē ulturus, regno simul cum Alcmene filia in Amphitryonis potestatem tradito, jurisjurandi religione illum priùs adegit, ut ad reditum usque filiam virginem servaret intactam, Bellum enim contra Teleboas conflare cogitabat. Is autem cùm boves reduceret, earúmque unà aufugeret, in ipsam Amphitryo tum quam manibus fortè clavam gestabat, immisit. Quæ de bovis corni-

τοῦντες, τὴν Μήστορος ἀρχὴν τοῦ μητροπάτορος ἀπήτουν. καὶ μὴ προσέχοντος Ἠλεκτρύονος, ἀπήλαυνον τὰς βόας. ἀμυνομένων δὲ τῶν Ἠλεκτρύονος παίδων, ἐκ προκλήσεως ἀλλήλους ἀπέκτειναν. ἐσώθη δὲ τῶν Ἠλεκτρύονος παίδων Λικύμνιος ἔτι νέος ὑπάρχων. τῶν δὲ Πτερελάου, Εὐήρης, ὃς καὶ ναῦς ἐφύλασσε. τῶν δὲ Ταφίων οἱ διαφυγόντες, ἀπέπλευσαν τὰς ἐλαθείσας βόας ἑλόντες· καὶ παρέθεντο τῷ βασιλεῖ τῶν Ἠλείων Πολυξένῳ. Ἀμφιτρύων δὲ παρὰ Πολυξένου λυτρωσάμενος αὐτὰς ἤγαγεν εἰς Μυκήνην. ὁ δὲ Ἠλεκτρύων τὸν τῶν παίδων θάνατον βουλόμενος ἐκδικῆσαι, παραδοὺς τὴν βασιλείαν Ἀμφιτρύωνι, καὶ τὴν θυγατέρα Ἀλκμήνην, ἐξορκίσας ἵνα μέχρι τῆς ἐπανόδου παρθένον αὐτὴν φυλάξῃ, στρατεύειν ἐπὶ Τηλεβόας διενοεῖτο. ὑπολαμβάνοντος δὲ αὐτοῦ τὰς βόας, μιᾶς ἐκθορούσης, Ἀμφιτρύων ἐπ᾽ αὐτὴν ἀφῆκεν ὃ μετὰ χεῖρας εἶχε, ῥόπαλον. τὸ δὲ ἀποκρουσθὲν ἀπὸ τῶν κεράτων

των εἰς τὴν Ἠλεκτρύονος κεφαλὴν ἐλθὸν, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν λαβὼν ταύτην τὴν πρόφασιν Σθένελος, παντὸς Ἄργους ἐξέβαλεν Ἀμφιτρύωνα, καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν Μυκηνῶν, καὶ τῆς Τίρυνθος αὐτὸς κατέσχε. τὴν δὲ Μίδειαν, μεταπεμψάμενος τοὺς Πέλοπος παῖδας Ἀτρέα καὶ Θυέστην, παρέθετο τούτοις. Ἀμφιτρύων δὲ σὺν Ἀλκμήνῃ καὶ Λικυμνίῳ παραγενόμενος ἐπὶ Θήβας, ὑπὸ Κρέοντος ἡγνίσθη· καὶ δίδωσι τὴν ἀδελφὴν Περιμήδην Λικυμνίῳ. λεγούσης δὲ Ἀλκμήνης γαμηθήσεσθαι τῷ τὸν τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐκδικήσαντι τὸν θάνατον· ὑποσχόμενος ἐπὶ Τηλεβόας στρατεύειν Ἀμφιτρύων, καὶ παρεκάλει συμβάλλεσθαι Κρέοντα. ὁ δὲ ἔφη στρατεύσειν, ἐὰν πρότερον ἐκεῖνος τὴν Καδμείαν τῆς ἀλώπεκος ἀπαλλάξῃ. ἔφθειρε γὰρ τὴν Καδμείαν ἀλώπηξ θηρίον. ὑποστάντος δὲ ὅμως, εἱμαρμένον ἦν αὐτὴν μηδένα καταλαβεῖν.

§. ζ. Ἀδικουμένης δὲ τῆς χώρας, ἵνα τῶν ἀστῶν παῖδα οἱ Θηβαῖοι κατὰ μῆνα

bus repulsa in Electryonis caput resiliens, ipsum vitâ privavit. Sthenelus itaque hanc nactus occasionem, è tota Argivorum terra Amphitryonem exegit. Inde non modò Mycenarum, sed etiam Tithis ditione potitus est: mox autem Pelopis ad se filiis Atreo Thyestéque accersitis, Mideam commendavit. Amphitryo verò cum Alcmena & Licymnio Thebas profectus, à Creone fuit expiatus, ac Perimeden sororem Licymnio tradidit. Intereà verò Alcmene dictitante ei nupturam se esse, qui fratrum suorum interitum ulcisceretur; tum Amphitryo pollicitus adversùs Teleboas sese bellum moturum, Creontem quoque ad id sibi socium advocavit. Tum is socium se belli fore inquit, si priùs ille Cadmiam à vulpe liberaret: nam fera vulpes Cadmiam devastabat. Hic etsi recepisset, fato tamen cautum erat, eam à nullo unquam mortalium captum iri.

§. 7. Interim, dum fines à vulpe diripiuntur, unum ex urbanis puerum Thebani fin-

gulis mensibus ipsi apposuerunt: quæ, nisi hoc factum fuisset, plures raptura erat. Igitur Amphitryo Athenas profectus, ad Cephalum Deionei filium, hunc Teleboarum spoliorum parte promissâ, induxit, ut in venationem adduceret canem, quem Procris è Creta sumptum à Minoe duxerat; Cui fato concessum fuerat, ut quamcumque feram insectaretur, occideret. Quamobrem canem cùm vulpem insequitur, Jupiter utrumque lapides effecit. Amphitryo Cephalum à Thorico, qui Atticæ terræ populi nomen est, belli socium habens, & de Phocensibus Panopeum, ab Elo urbe Argivorum Eleum, Persei filium: à Thebis Creontem, Taphiorum insulas devastat. Verùm Pterelaus, donec in humanis fuit, Taphum capere nunquam potuit. Pòst, ubi Comætho Pterelai filia Amphitryonis amore inflammata est, aureum de patris capite capillum prosecuit: inde Pterelai morte insecutâ, omnes ad unam insulas subegit Amphitryo. Qui interfectâ

προτεθεῖσαν αὐτῇ, πολλοὺς ἁρπάξουσα, τοῦτ' εἰ μὴ γένοιτο. ἀπαλλαγεὶς οὖν Ἀμφιτρύων, εἰς Ἀθήνας πρὸς Κέφαλον τὸν Δηϊονέως συνέπεισεν ἐπὶ μέρει τῶν ἐκ Τηλεβόων λαφύρων ἄγειν ἐπὶ τὴν θήραν τὸν κύνα, ὃν Πρόκρις ἤγαγεν ἐκ Κρήτης, παρὰ Μίνωος λαβοῦσα. ἦν δὲ καὶ τούτῳ πεπρωμένον, πᾶν ὅ, τι ἂν διώκῃ, λαμβάνειν. διωκομένης οὖν ὑπὸ τοῦ κυνὸς τῆς ἀλώπεκος, Ζεὺς ἀμφοτέρους, λίθους ἐποίησεν. Ἀμφιτρύων δὲ ἔχων ἐκ μὲν Θορίκου τῆς Ἀττικῆς Κέφαλον συμμαχοῦντα· ἐκ δὲ Φωκέων Πανοπέα· ἐκ δὲ Ἕλους τῆς Ἀργείας Ἕλειον τὸν Περσέως· ἐκ δὲ Θηβῶν Κρέοντα, τὰς τῶν Ταφίων νήσους ἐπόρθει. ἄχρι μὲν οὖν ἔζη Πτερέλαος, οὐκ ἐδύνατο τὴν Τάφον ἑλεῖν. ὡς δὲ ἡ Πτερελάου θυγάτηρ Κομαιθὼ ἐρασθεῖσα Ἀμφιτρύωνος, τὴν χρυσῆν τρίχα τοῦ πατρὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐξείλετο, Πτερελάου τελευτήσαντος, ἐχειρώσατο τὰς νήσους ἁπάσας. τὴν μὲν οὖν Κο-

μαθὼν κτείνας Ἀμφιτρύων, καὶ τὴν λείαν ἔχων, εἰς Θήβας ἔπλει, καὶ τὰς νήσους Ἐλείῳ καὶ Κεφάλῳ δίδωσι. κἀκεῖνοι πόλεις αὐτῶν ἐπωνύμους κτίσαντες, κατῴκησαν.

§. η. Πρὸς τοῦ δὲ Ἀμφιτρύωνα παραγενέσθαι εἰς Θήβας, Ζεὺς διὰ νυκτὸς ἐλθὼν, καὶ τὴν μίαν τριπλασιάσας νύκτα, ὅμοιος Ἀμφιτρύωνι Ἀλκμήνῃ συνευνάσθη· καὶ τὰ γενόμενα παρὰ Τηλεβόων διηγήσατο. Ἀμφιτρύων δὲ παραγενόμενος, ὡς οὐχ ἑώρα φιλοφρονουμένην πρὸς αὐτὸν τὴν γυναῖκα, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· εἰπούσης δὲ, ὅτι τῇ προτέρᾳ νυκτὶ παραγενόμενος αὐτῇ συγκεκοίμηται· μανθάνει παρὰ Τειρεσίου τὴν γενομένην τοῦ Διὸς συνουσίαν. Ἀλκμήνη δὲ δύο ἐγέννησε παῖδας· Διὶ μὲν Ἡρακλέα μιᾷ νυκτὶ πρεσβύτερον· Ἀμφιτρύωνι δὲ Ἰφικλέα. τοῦ δὲ παιδὸς ὄντος ὀκταμηνιαίου δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἥρα ἐπὶ τὴν εὐνὴν ἔπεμψε, διαφθαρῆναι τὸ βρέφος θέλουσα. ἐπιβοωμένης δὲ Ἀλκμήνης Ἀμφιτρύωνα, Ἡρακλῆς διαναστὰς, ἄγχων ἑκατέραις

pòst Comæthone, captis ſpoliis Thebas renavigat, & inſulas Eleo Cephalóque tradidit. Mox i.li conditas ſibi cognomines urbes habitatum commigrarunt.

§. 8. Priùs autem quàm Amphitryo Thebas rediſſet, per noctem Jupiter ad Alcmenam contendit, cum qua trinoctio facto mutatus in Amphitryonis viri formam, concubuit: quæque adversùs Teleboas geſta eſſent, omnia recenſuit. Ubi veró Amphitryo rediit, ac ſe à conjuge negligentiùs excipi videt, ab ea hujuſce rei cauſam poſtulat. Cui cùm Alcmena reſpondiſſet, priore nocte concubuiſſe: à Tireſia Jovis cum uxore concubitum factum reſciſcit. Alcmena veró duos peperit filios: Jovi quidem Herculem, unâ nocte grandiorem: Atque Amphitryoni Iphiclem. At cùm Hercules octo jam menſes natus eſſet, dracones duos inuſitatæ magnitudinis Juno infantem perdituros in lectum demiſit: Alcmenâ Amphitryonis opem implorante, Hercules in pedes erectus utráque manu

constrictos ipsos necavit. Cæterùm Pherecydes ait, Amphitryonem, dum uter esset ejus de pueris filius, scire vellet, dracones hosce in cunas lectúmve injecisse: Quo facto Iphicles planè in fugam ire conatur, at Hercules immotus stetit: atque ita Iphiclem ex ipso genitum cognovisse refert.

§. 9. Hercules currus agitare ab Amphitryone, luctandi autem artem ab Autolyco, & ab Euryto sagittandi rationem, à Castore sub armis exerceri, demùm à Lino citharœdicam didicit. Is Orphei frater fuit; Qui cùm Thebas commigrasset, ac Thebanorum civium numero allectus fuisset, citharâ percussus ab Hercule, interiit: quòd enim ab eo velut præceptore vapulasset, irâ succensus interemit: cui cùm quidam diem dicerent, & cædis, & commissi criminis postularent, ille contrà, Rhadamanthi legem recitans ejusmodi: Qui manibus injustis irritantem punierit, insons esto; hunc in modum Hercules evasit incolumis. Veritus au-

ταῖς χερσὶν αὐτοὺς διέφθειρε. Φερεκύδης δέ φησιν Ἀμφιτρύωνα βουλόμενον μαθεῖν, ὁπότερος ἦν τῶν παίδων ἐκείνου, τοὺς δράκοντας, εἰς τὴν εὐνὴν ἐμβαλεῖν. καὶ τοῦ μὲν Ἰφικλέως φυγόντος, τοῦ δὲ Ἡρακλέους ὑποστάντος, μαθεῖν ὡς Ἰφικλῆς ἐξ αὐτοῦ γεγόνηται.

§. θ. Ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς ἁρματηλατεῖν μὲν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος· παλαίειν δὲ, ὑπὸ τοῦ Αὐτολύκου· τοξεύειν δὲ, ὑπὸ Εὐρύτου. ὁπλομαχεῖν δὲ, ὑπὸ Κάστορος· κιθαρῳδεῖν δὲ ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν ἀδελφὸς Ὀρφέως, ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θηβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγεὶς ἀπέθανε. ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. δίκην δὲ ἐπαγόντων τινων αὐτῷ, φόνου, παρανέγνω νόμον Ῥαδαμάνθυος, λέγοντος, Ὃς ἂν ἀμύνηται τὸν χειρῶν ἀδίκων ἄρξαντι, ἀθῷον εἶναι. καὶ οὕτως ἀπελάθη. δείσας δὲ Ἀμφι-

τρύων μὴ πάλιν τι ποιήσῃ τοιοῦτον, ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τὰ βουφόρβια, κἀκεῖ τρεφόμενος, μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ πάντων διήνεγκεν. ἦν δὲ καὶ θεωρηθεὶς φοβερὸς, ὅτι παῖς Διὸς ἦν, τετραπηχυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα. πυρὸς δ' ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν αἴγλην. οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων. οὔτε ἀκοντίζων. ἐν δὲ τοῖς βουκολίοις ὑπάρχων ὀκτωκαιδεκαέτης, τὸν Κιθαιρώνειον ἀνεῖλε λέοντα. οὗτος ὁρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος, τὰς Ἀμφιτρύωνος ἔφθειρε βόας, καὶ τὰς Θεστίου.

§. κ. Βασιλεὺς δὲ ἦν οὗτος Θεσπιῶν, πρὸς ὃν ἀφίκετο Ἡρακλῆς, ἑλεῖν βουλόμενος τὸν λέοντα. ὁ δὲ, αὐτὸν ἐξένισε πεντήκοντα ἡμέρας· καὶ ἐπὶ τὴν θήρας ἐξιόντι νυκτὸς ἑκάστης μίαν συνεύναζε θυγατέρα. πεντήκοντα δὲ αὐτῷ ἦσαν ἐκ Μεγαμήδους γεγεννημέναι τῆ Ἀρναίου· ἐσπούδαζε γὰρ πάσας ἐξ Ἡρακλέους τεκνοποιήσασθαι. Ἡρακλῆς

tem Amphitryo ne quid iterùm ejuſmodi faceret, eum ad boum armenta amandavit, ibíque dum educatur, & corporis & virium præſtantiâ cæteris omnibus antecellebat. Ad hæc viſu terribilis erat, nempe Jovis filius, quique cubitûm quatuor erat altitudine; igneum ex oculis ſplendorem effundebat:nec fruſtrà aut ab arcu ſagittas emittebat, aut jaculo feriebat. Qui, cùm inter boum armenta eſſet annum agens decimumoctavum, leonem Cithæroneum interfecit. Hic è Cithærone impetu facto, Amphitryonis ac Theſtij boves diſſipabat.

§. 10. Is autem Theſpienſium Rex erat, ad quem, leonis illius occidendi ergô ſe contulit Hercules:apud quem dies quinquaginta exceptus hoſpitio permanſit. Huic venatum eunti noctibus ſingulis ſingulas filias ſubigendas dabat. Is autem filias quinquaginta ex Meg amede Arnæi filia natas habebat; qui ſummâ ope nitebatur, ut Herculis ſemine repletæ omnes ſibi nepotes procrearent. Hercules unam

unam eandémque sibi supponi puellam existimans, cum omnibus tandem coivit: ac subacti suis viribus leonis pellem sibi induit, & hujus hiatum galeæ loco habuit.

§. 11. Redeunti veró illi à venatione, Ergini legati missi à Thebanis tributum vectigálve exacturi, obviàm facti ierunt. Thebani veró Ergino hanc ob causam vectigales tributariive erant. Clymenum Minyarum Regem Menœcei auriga, cui nomen fuit Perieres, lapidis ictu in Onchesto Neptuni luco vulnerat, & hic Orchomenum semimortuus delatus, ac moribundus Ergino filio mortis suæ ultionem mandat. Erginus itaque ingenti cum exercitu contra Thebas profectus, non paucis trucidatis, pacem demùm jurejurando stabilitam Thebanis dedit eâ lege, ut ij ad annos viginti, boves centum quotannis tributi nomine ad eum mitterent. Hercules, legatos ad id tributi petendum Thebas adeuntes, forte quadam obviàm habens, ignominiâ affecit, desectis auribúsque & naribus, funiculis

δὲ μίαν νομίζων εἶναι τὴν ἀεὶ συνευναζομένην, συνῆλθε πάσαις. καὶ χειρωσάμενος τὸν λέοντα, τὴν μὲν δορὰν ἠμφιάσατο· τῷ χάσματι δὲ ἐχρήσατο κόρυθι.

§. κα. Ανακάμπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς θήρας, συνήντησαν κήρυκες παρὰ Εργίνου πεμφθέντες, ἵνα παρὰ Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. ἐτέλουν δὲ οἱ Θηβαῖοι τὸν δασμὸν Εργίνῳ δι' αἰτίαν τήνδε· Κλύμενον τὸν Μινυῶν βασιλέα λίθῳ βαλὼν Μενοικέως ἡνίοχος, ὄνομα Περιήρης, ἐν Ογχηστῷ Ποσειδῶνος τεμένει τιτρώσκει. ὁ δὲ, κομισθεὶς εἰς Ορχομενὸν ἡμιθανὴς, ἐπισκήπτει τελευτῶν Εργίνῳ τῷ παιδὶ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. στρατευσάμενος δὲ Εργῖνος ἐπὶ Θήβας, κτείνας οὐκ ὀλίγους, ἐσπείσατο μεθ' ὅρκων ὅπως πέμπωσιν αὐτῷ Θηβαῖοι δασμὸν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, κατ' ἔτος ἑκατὸν βόας. ἐπὶ τοῦτον τὸν δασμὸν τοὺς κήρυκας εἰς Θήβας ἀπιόντας συντυχὼν Ηρακλῆς ἐλωβήσατο. ἀποτεμὼν γὰρ αὐτῶν τὰ ὦτα καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ διὰ

κοινίων τὰς χεῖρας δήσας ἐκ τῶν τραχήλων ἔφη τοῦτον Εργίνῳ καὶ Μινύαις δασμὸν κομίζειν. ἐφ' οἷς ἀγανακτῶν ἐστράτευσεν ἐπὶ Θήβας. Ηρακλῆς δὲ λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς καὶ πολεμαρχῶν, Εργῖνον μὲν ἔκτεινε· τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο. καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠνάγκασε Θηβαίοις φέρειν. συνέβη δὲ κατὰ μάχην Ἀμφιτρύωνα γενναίως μαχόμενον τελευτῆσαι. λαμβάνει δὲ Ηρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μέγαραν· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηείμαχος, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων. τὴν δὲ νεωτέραν θυγατέρα, Κρέων Ἰφίκλῳ δίδωσιν, ἤδη παῖδα Ἰόλαον ἔχοντι ἐξ Αὐτομεδούσης τῆς Ἀλκάθου. ἔγημε δὲ καὶ Ἀλκμήνην, κατὰ τὸν Ἀμφιτρύωνος θάνατον, Διὸς παῖς Ραδάμανθυς. κατῴκει δὲ ἐν Ὠκαλέᾳ τῆς Βοιωτίας πεφευγώς. προμαθὼν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικὴν Ηρακλῆς, ἔλαβε παρὰ Ἑρμοῦ μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξα, παρὰ Ἡφαίστου δὲ θώ-

quoque suas iis collo manus circumligans, Hoc, inquit, Ergino, & Minyis tributum reportate. Quas ob res indignatus Erginus Thebis bellum intulit. At Hercules armis à Minerva sumptis, & bello præfectus Erginum quidem obtruncavit, Minyas autem in fugam vertit: eósque geminatum tributum Thebanis pendere imperavit. Quo bello cùm fortissimè pugnaret Amphitryo, interficitur. Porrò Hercules à Creonte ob rem præclarè gestam natu maximam filiam, Megaram, uxorem accepit: de qua filios tres, Therimachum, Creontiadem & Deicoontem habuit. Juniorem verò filiam Creon Iphiclo, qui jam Iolaum filium ex Automedusa Alcathoi filia, susceperat, conjugavit. Rhadamanthus autem Jovis filius post Amphitryonis cędem, Alcmenam duxit. Nempè Ocaleam Bœotiæ in exilium ejectus habitatum concesserat. Hercules per Euritum sagittandi peritiam anteà consecutus, ensem à Mercurio, ab Apolline sagittas, à Volcano thoracem

aureum, & à Minerva peplum accepit. Nam clavam ipse sibi in Nemeæa sylva cæsam comparavit.

§. 12. Post confectam cum Minyis pugnam, Iunonis odio in furorem incidit, ac suos ipse filios ex Megara procreatos, unà cum duobus Iphicli liberis, in ignem conjecit: qua de causa se ipsum exilio mancipavit, expiatur demùm à Thestio. Inde Delphos profectus, Deum sciscitatur, ubinam habitatum iturus esset. Pythia tum primùm Herculem ipsum appellavit: nam priùs Alcidę nomine vocabatur: eúmque Tirynthem habitaturum esse dixit, Eurystheóque annos duodecim serviturum, & imperatos labores totidem confecturum. Ad postremum verò peractis ærumnis, ipsum immortalitate donatum iri prædixit.

ρακα χρυσοῦν· παρὰ δὲ Ἀθηνᾶς πέπλον. ῥόπαλον μὲν γὰρ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας.

§. ιβ. Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας αὐτῷ μάχην, συνέβη κατὰ ζῆλον Ἥρας μανῆναι. καὶ τούς τε ἰδίους παῖδας, οὓς ἐκ Μεγάρας εἶχεν, εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν, καὶ τῶν Ἰφίκλου δύο. διὸ καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν, καθαίρεται μὲν ὑπὸ Θεσπίου· παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς, πυνθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσει· ἡ δὲ Πυθία τότε πρῶτον Ἡρακλέα αὐτὸν προσηγόρευσε. ὁ δὲ γὰρ πρῶτον Ἀλκίδης προσηγορεύετο. κατοικεῖν δὲ αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ τοὺς ἐπιτασσομένους ἄθλους δώδεκα ἐπιτελεῖν. καὶ οὕτω ἔφη τῶν ἄθλων συντελεσθέντων, ἀθάνατον αὐτὸν ἔσεσθαι.

CAP. IV.

ID ubi Hercules accepit, Tirynthem commigravit, ac quicquid ab Eurystheo jubebatur, faciebat. Primùm itaque illi Nemeæi leonis pellem afferre jubet: id verò

ΚΕΦ. δ.

ΤΟῦτο ἀκούσας ὁ Ἡρακλῆς, εἰς Τίρυνθα ἦλθε. καὶ τὸ προσταττόμενον ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐτέλει. πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ τοῦ Νεμέου λέοντος τὴν δορὰν κομίζειν. τοῦτο

δὲ ζῶον ἦν ἄτρωτον, ἐκ Τυφῶνος γεγεννημένον. πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὸν λέοντα, εἰς Κλεωνὰς ἦλθε, καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ. καὶ θύειν ἱερεῖον θέλοντι, εἰς ἡμέραν ἔφη τηρεῖν τριακοστήν. καὶ ἂν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διῒ σωτῆρι θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωι ἐναγίζειν. εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος, καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε πρῶτον. ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον, ἐδίωκε· συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, αὐτοῦ τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ, καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, κατέσχεν ἄγχων ἕως ἔπνιξε· καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας. καταλαβὼν δὲ τὸν Μόλορχον, ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν ἡμερῶν ὡς νεκρῷ μέλλοντα τὸ ἱερεῖον ἐναγίζειν, Σωτῆρι θύσας Διῒ, ἦγεν εἰς Μυκήνας τὸν λέοντα. Εὐρυσθεὺς

animal Typhone genitum invulnerabile fuit. Hercules contendens in leonem, Cleonas pervenit, ubi Molorchus, vir qui manibus ſuis victum ſibi quæritabat, ipſum hoſpitio excepit: cuique hoſtiam immolare volenti, eam ad diem trigeſimum ſervare jubet. Nam ſi à venatione incolumis reverteretur, Jovi eam Servatori mactaret; ſi verò occubuerit, ſibi tum per eam velut heroi inferias ageret. Poſt, ubi in Nemeam pervenit, quæſitúmque leonem reperit, ſagittis illum prius impetivit: ut verò nullis poſſe vulneribus occidi cognovit, protentâ clavâ, feram perſequitur, quæ cùm in ſpelæum anceps confugiſſet, ejus alterum oſtium obſtruxit, ac per alterum irrupit in feram: & circumpoſitâ collo manu, eò uſque aſtrictam tenuit, donec eam præfocavit, impoſitámque humeris Mycenas importavit. Sed ubi extremâ ſui reditus die Molorchum, ut mortuo hoſtiam immolaturum deprehendit, Servatori Jovi ſacris peractis, leonem Mycenas intulit. Cæterùm Eury-

stheus cognitis Herculis viribus, ipsum urbem ingredi posteà nunquam permisit: at pro portis res à se gestas ostentare præcepit. Ad hæc aiunt metu perculsum dolium sibi æneum sub terra occultè comparasse. Deinde Copreum caduceatorem Eliensis Pelopis mittit, qui, quos ille labores exantlaturus esset, injunxit. Hic, post interfectum à se Iphitum, Mycenis exulavit, ibíque, postquam ab Eurystheo expiationem est consecutus, habitavit.

§. 2. Porrò secundum Herculi certamen Hydram Lernæam obtruncandam imperavit. Hęc intra paludem Lernam enutrita, plana omnia & campestria, eruptione factâ, disperdebat, in pecora atque agros sæviebat. Hydra mirâ corporis magnitudine fuit, novem capitibus munita, quorum octo morti obnoxia fuisse dicuntur. Quod autem omnium medium erat, immortale fuisse ferunt. Hercules igitur, curru conscenso, Iolai aurigæ operâ usus, ad Lernam contendit; quò cùm pervenisset, equos sistit, Hydram

δὲ καταλαβὼν αὐτοῦ τὴν ἀνδρίαν, ἀπείπατο λοιπὸν αὐτῷ εἰς τὴν πόλιν εἰσιέναι· δεικνύειν δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐκέλευε τοὺς ἄθλους. φασὶ δὲ, ὅτι δείσας καὶ πίθον αὐτῷ χαλκοῦ εἰσκρυβῆναι ὑπὸ γῆς κατεσκεύασε. καὶ πέμπων κήρυκα Κοπρέα Πέλοπος τοῦ Ἠλείου ἐπέτασσε τοὺς ἄθλους. οὗτος δὲ Ἴφιτον κτείνας, φυγὼν εἰς Μυκήνας, καὶ τυχὼν παρ' Εὐρυσθέως καθαρσίων, ἐκεῖ κατῴκει.

§. β. Δεύτερον δὲ ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν Ὕδραν κτεῖναι. αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἕλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαινεν εἰς τὸ πεδίον, τά τε βοσκήματα, καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. εἶχε δὲ ἡ Ὕδρα ὑπερμέγεθες σῶμα, κεφαλὰς ἔχον ἐννέα, τὰς μὲν ὀκτὼ, θνητάς; τὴν δὲ μέσην, ἀθάνατον. ἐπιβὰς οὖν ἅρματος, ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην· καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε· τὴν δὲ Ὕδραν

εὑρὼν ἔν τινι λόφῳ, παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, βαλὼν βέλεσι πεπυρωμένοις, ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν. ἐκβαίνουσαν δὲ αὐτὴν κρατήσας κατεῖχεν· ἡ δὲ θατέρου τῶν ποδῶν ἐνείχετο περιπλακεῖσα· τῷ ῥοπάλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνύειν ἐδύνατο· μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. ἐπεβοήθει δὲ καρκῖνος τῇ Ὕδρᾳ ὑπερμεγέθης, δάκνων τὸν πόδα. διὸ τοῦτον ἀποκτείνας, ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον. ὃς μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγὺς ὕλης τοῖς δαλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολὰς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν, ἐκώλυεν ἀνιέναι. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε· καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλεοῦντα. τὸ δὲ σῶμα τῆς Ὕδρας ἀνασχίσας, τῇ χολῇ τοὺς οἰστοὺς ἔβαψεν. Εὐρυσθεὺς δὲ ἔφη, μὴ δεῖν καταριθμῆσαι ἐν τοῖς δώδεκα

in tumulo quodam nactus, propter Amymones fontes, ubi ea latitare consueverat: quam cùm ignitis sagittis impetiſſet, de latebris exilire compulit, egreſſámque ipſam manu prehenſat, prehenſámque tenet: ea verò pedibus ſtatim circumplicita cohibebat. Hercules capita contundens clavâ, nequicquam elaborabat: námque uno contuſo, duo ſubnaſcebantur. Inſuper Hydræ pervaſti corporis Cancer admorſo Herculis pede, opem ferebat. Quocircà, interfecto Cancro, Iolai & ipſe opem imploravit. Qui cùm proximæ ſylvæ partem ſuccendiſſet, inflammatis torribus renaſcentia Hydræ capita inurens, eum in modum renaſcentium capitum ortus ſuboriri prohibebat: victor caput illud morti haud obnoxium reciſum defodit, eíque ingentis ponderis lapidem ſuperimpoſuit, ſecus viam, quæ per Lernam ducit Eleuntem. Ad hæc Hydræ corpore conciſo, ſagittas ſuas ejus felle tinxit. At Euryſtheus hunc Herculis laborem duodecim ærumnis annumerandum eſſe

negavit, propterea quòd Hercules non solus, sed Iolai adjumento Hydram superaverat.

§. 3. Tertium verò facinus hoc illi gerendum imponit, ut cornutam cervam Mycenas vivam adferret. Erat enim ad OEnoen auratis cornibus insignis cerva Dianæ sacra. Quocircà Hercules, quòd eam neque occidere, neque vulneribus afficere vellet, annum totum est insecutus: Posteà verò, quàm fera Herculis persecutione lassatam se esse sensit, in Artemisium montem confugit, & illinc ad Ladonem amnem: quem cùm jam tranatura esset, sagittâ percussam cepit, humeris sublatam ferens: & per Arcadiam iter agebat. Cui, cum Apolline, Diana simul obviàm facta, cervam recipit: atque Herculem, quòd sacrum sibi animal occidere voluisset, objurgauit: tum ille, necessitate rei damnatâ, Eurystheum auctorem esse dixit. Placatâ Deæ iracundiâ, feram vivam adhuc Mycenas importavit.

§. 4. Quartum inde ei certamen imperavit, Eryman-

τὸν ἆθλον. οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ καὶ μετὰ Ἰολάου τὴν Ὕδραν περιεγένετο.

§. γ. Τρίτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ, τὴν κεράστην ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρυσόκερως, Ἀρτέμιδος ἱερά. διὸ καὶ βουλόμενος αὐτὴν Ἡρακλῆς μήτε ἀνελεῖν, μήτε τρῶσαι, συνεδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. ἐπεὶ δὲ κάμνον τὸ θηρίον τῇ διώξει, συνέφυγεν εἰς ὄρος τὸ λεγόμενον Ἀρτεμίσιον, κἀκεῖθεν ἐπὶ ποταμὸν Λάδωνα· καὶ τοῦτον διαβαίνειν μέλλουσαν, τοξεύσας συνέλαβε· καὶ θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, διὰ τῆς Ἀρκαδίας ἠπείγετο. μετὰ Ἀπόλλωνος δὲ Ἄρτεμις συντυχοῦσα ἀφῃρεῖτο· καὶ τὸ ἱερὸν ζῷον αὐτῆς κτείναντα κατεμέμφετο· ὁ δὲ ὑποτιμησάμενος τὴν ἀνάγκην, καὶ τὸν αἴτιον εἰπὼν Εὐρυσθέα γεγονέναι, πραΰνας τὴν ὀργὴν τῆς θεοῦ τὸ θηρίον ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκήνας.

§. δ. Τέταρτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάν-

θιον κάπρον ζῶντα κομίζειν. τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκει τὴν Ψωφῖδα ὁρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. διερχόμενος οὖν Φολόην ἐπιξενοῦται Κενταύρῳ Φόλῳ Σιληνοῦ καὶ Νύμφης Μελίας παιδί. οὗτος Ἡρακλεῖ μὲν ὀπτὰ παρεῖχε τὰ κρέα· αὐτὸς δὲ ὠμοῖς ἐχρῆτο. αἰτοῦντος δὲ οἶνον Ἡρακλέος, ἔφη δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων ἀνοῖξαι πίθον. θαρρεῖν δὲ παρακελευσάμενος Ηρακλῆς, αὐτὸν ἤνοιξε. καὶ μετ' οὐ πολὺ, διὰ τῆς ὀσμῆς, αἰσθόμενοι παρῆσαν οἱ Κένταυροι πέτραις ὡπλισμένοι, καὶ ἐλάταις ἐπὶ τὸ τοῦ Φόλου σπήλαιον. τοὺς μὲν οὖν πρώτους τολμήσαντας εἴσω παρελθεῖν, Ἄγχιον καὶ Ἄγριον, Ἡρακλῆς ἐτρέψατο βαλὼν δαλοῖς. τοὺς δὲ λοιποὺς ἐτόξευσε διώκων ἄχρι τῆς Μαλέας. ἐκεῖθεν δὲ πρὸς Χείρωνα συνέφυγον. ὃς ἐξελαθεὶς ὑπὸ Λαπιθῶν ὄρους Πηλίου, παρὰ Μαλέαν κατῴκησε, τούτῳ περιπεπτωκότας τοὺς Κενταύρους τοξεύων ἵησι βέλος· τὸ δὲ ἐνεχθὲν Ἐλά-

thium aprum ad se vivum ferat. Hæc autem fera Psophidem usque ab Erymantho monte prorumpens devastabat. Hercules itaque per Pholoen transiens, à Pholo Centauro, Sileni ac Meliæ Nymphæ filio, hospitio excipitur. Hic hospiti tostas carnes edendas apposuit: ipse veró crudis vesci maluit. Herculi interim vinum poscenti, vereri se dixit, commune Centaurorum dolium relinere: at bono illum esse animo Hercules jubet: ac ipse dolium relevit. Neque ita multò pòst Centauri, quòd vinum suboluissent, affuere lapidibus armati, & abietibus in Pholi antrum irrumpunt. E quibus Anchium & Agrium, quòd primi intrare spelæum ausi fuissent, Hercules accensis torribus percussos in fugam vertit: reliquos autem ad Maleam usque sagittis persecutus est. Inde veró ad Chironem confugêre, qui à Lapithis ejectus é Pelio monte, ad Maleam habitavit. In hunc Hercules, cùm circa delapsos Centauros sagittis impeteret, telum emisit, quod delatum per

per Elati brachium in Chironis genu infigitur. Tum Hercules tristitiâ affectus accurrit, ac sagittam extrahit, datúmque à Chirone remedium vulneri imposuit. Ille verò immedicabili vulnere sauciatus, in speläeum se recepit, quòd in eo vitâ excedere vellet: qui cùm per immortalitatem, quâ donatus erat, minimè interire posset, tamen Prometheo Jovis permissu, immortalitatem adepto, Chironis loco, tandem esse desiit. Cætera verò Centaurorum multitudo, alius aliò ex fuga sese receperunt. Nec defuerunt qui in Maleam montem confugerint: Eurytion verò in Pholoen: atque Nessus ad Evenum amnem: reliquos autem Neptunus excipiens, ad Eleusinum montem occuluit. Porrò Hercules ad Pholoen regressus, ac Pholum multis cum aliis morientem conspicatus, erutâ de mortui corporis sagittâ, quo pacto tantos tam parvâ sagittâ occidisset, mirabatur. Hæc autem è manu delapsa in illius pedem decidit, atque actutùm ipsum interemit. Igitur

τοῦ διὰ τοῦ βραχίονος τὸ γόνας τοῦ Χείρωνος ἐμπήγνυται. ἀνιαθεὶς δὲ Ἡρακλῆς προσδραμὼν, τό, τε βέλος ἐξείλκυσε, καὶ δόντος Χείρωνος φάρμακον ἐπέθηκεν. ἀνίατον ἔχων τὸ ἕλκος, εἰς τὸ σπήλαιον ἀπαλλάσσεται· κἀκεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπείπερ ἀθάνατος ἦν. ἀντιδόντος δὲ Διὸς Προμηθεῖ, τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε· οἱ λοιποὶ δὲ τῶν Κενταύρων φεύγουσιν ἄλλος ἀλλαχῆ. καί τινες μὲν παρεγένοντο εἰς ὄρος Μαλέαν· Εὐρυτίων δὲ εἰς Φολόην· Νέσσος δὲ ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον. τοὺς δὲ λοιποὺς ὑποδεξάμενος Ποσειδῶν εἰς Ἐλευσῖνα ὄρος κατεκάλυψε. ἐπανελθὼν δὲ εἰς Φολόην Ἡρακλῆς, καὶ Φόλον τελευτῶντα θεασάμενος μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν, ἑλκύσας [τε] ἐκ νεκροῦ τὸ βέλος, ἐθαύμαζεν εἰ τοὺς τηλικούτους τὸ μικρὸν διέφθειρε. τὸ δὲ, τῆς χειρὸς ὀλισθῆσαν ἦλθεν ἐπὶ τὸν πόδα, καὶ παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. θάψας δὲ

Φόλον Ἡρακλῆς, ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίνεται. καὶ διώξας αὐτὸν ἔκ τινος λοχμῆς μετὰ κραυγῆς εἰς χιόνα πολλὴν παρειμένον, ἐμβροχίσας τε ἐκόμισεν εἰς Μυκήνας.

§. ε. Πέμπτον μὲν ἐπέταξεν αὐτῷ ἆθλον, τὴν Αὐγείου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ μόνον ἐκφορῆσαι τὴν ὄνθον. ἦν δὲ Αὐγείας βασιλεὺς Ἤλιδος, ὡς μέν τινες εἶπον, παῖς Ἡλίου· ὡς δέ τινες, Ποσειδῶνος· ὡς δὲ ἔνιοι, Φόρβαντος. πολλὰς δὲ εἶχε βοσκημάτων ποίμνας. τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθέως ἐπιταγὴν, ὄφασκε μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορήσειν, εἰ δώσει τὴν δεκάτην αὐτῷ τῶν βοσκημάτων. Αὐγείας δὲ ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται. μαρτυράμενος δὲ Ἡρακλῆς τὸν Αὐγείου παῖδα Φυλέα, τῆς τε αὐλῆς τὸ θεμέλιον διεῖλε, καὶ τὸν Ἀλφειὸν ποταμὸν, καὶ τὸν Πηνειὸν σύνεγγυς ῥέοντας παροχετεύσας, ἐπήγαγεν, ἐκρεῖν δι' ἄλλης ἐξόδου ποιήσας. μαθὼν δὲ Αὐγείας ὅτι

Hercules, Pholo humi condito, ad apri venationem contendit; quem è fruteto quodam ingenti cum clamore excitatum, per altam nivem defessum, ac vinculis præpeditum Mycenas invexit.

§. 5. Quintum deinde laborem imperavit, ut Augeæ pecoris fimum unius diei curriculo solus exportaret. At Augeas Rex Elidis fuit: sunt qui illum Solis filium fuisse dicant; nec desunt qui Neptuni, & qui Phorbantis. Hunc multos pecorum greges habuisse ferunt: ad quem cùm Hercules, nullâ de Eurysthei mandato mentione factâ, unâ die fimum omnem exportaturum se pollicitus est, si decimam pecoris universi ipsi donaret. Augeas autem huic minimè credulus, se illi tamen postulata concessurum promittit. Hercules inde antestatus Phyleum Augeæ filium, stabuli fundamentum evertit, Alpheúmque & Peneum, flumina præterfluentia, per fossam deducta corrivatáque immisit: ita ut, per alienum à priore alveum defluerent, effecit. Augeas, ubi de Eury-

ſthei imperio confectum fuiſſe accepit, non modò mercedem pactam non perſolvebat, ſed etiam quicquam ſe promiſiſſe negabat: eáque de re judicum ſententiæ ſe ſtaturum eſſe dictitabat. Conſidentibus itaque judicibus, Phyleus ab Hercule citatus, in patrem teſtimonium dixit, quòd is mercedem Herculi ſe daturum pactus fuerit. Proinde Augeas irâ inflammatus, antè quàm judicum ſuffragiis ſententia ferretur, uti & Phileus & Hercules ab Elide faceſſerent, imperavit. Phyleus itaque Dulichium commigravit. Hercules autem Olenum ad Dexamenum abiit, atque ibidem habitavit. Ubi illum neceſſitate compulſum, Eurytioni Centauro Mneſimachen filiam uxorem dare deprehendit, à quo ut ſibi opem ferret, exoratus Hercules, Eurytionem, qui ad ſponſam ducendam venerat, obtruncavit. Sed Euryſtheus neque id inter duodecim certamen admiſit; quippe qui cum mercede hoc feciſſe aſſerebat.

§. 6. Sextum ei laborem, ut Stymphalidas aves fugaret,

κατ᾽ ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως τοῦτο ἐπιτετελέσθαι, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. προσέτι δ᾽ ἠρνεῖτο καὶ μισθὸν ὑποσχέσθαι δώσειν, καὶ κρίνεσθαι περὶ τούτου ἕτοιμος ἔλεγεν εἶ). καθιζομένων δὲ τῶν δικαστῶν, κληθεὶς ὁ Φυλεὺς ὑπὸ Ηρακλέους, τοῦ πατρὸς κατεμαρτύρησε, εἰπὼν ὁμολογῆσαι μισθὸν δώσειν αὐτῷ. ὀργισθεὶς δὲ Αὐγείας πρὶν τὴν ψῆφον ἐνεχθῆναι, τόν τε Φυλέα, καὶ τὸν Ηρακλέα βαδίζειν ἐξ Ἤλιδος ἐκέλευσε. Φυλεὺς μὲν οὖν εἰς Δουλίχιον ἦλθε, κἀκεῖ κατῴκει. Ηρακλῆς δὲ εἰς Ὤλενον πρὸς Δεξαμενὸν, κἀκεῖ κατῴκει. καὶ κατέλαβε τοῦτον μέλλοντα δι᾽ ἀνάγκην μνηστεύειν Εὐρυτίωνι Κενταύρῳ Μνησιμάχην τὴν θυγατέρα. ὑφ᾽ οὗ παρακληθεὶς βοηθεῖν, ἐλθόντα ἐπὶ τὴν νύμφην Εὐρυτίωνα ἀπέκτεινεν. Εὐρυσθεὺς δὲ, οὐδὲ τοῦτον ἐν τοῖς δώδεκα προσεδέξατο ἆθλον, λέγων ἐπὶ μισθῷ πεπραχέναι.

§. ς. Ἕκτον ἐπέταξεν ἆθλον αὐτῷ τὰς Στυμφαλίδας ὄρ-

νιθας ἐκδιῶξαι. ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ πόλει τῆς Ἀρκαδίας, Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη, πολλῇ συνηρεφὴς ὕλῃ. εἰς ταύτην ὄρνεις συνέφυγον πλωΐδες τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἁρπαγὴν δεδοικυῖαι. ἀμηχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλῃ, χάλκεα κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηνᾶ παρὰ Ἡφαίστου λαβοῦσα. ταῦτα κρούων ὑπό τινος ὄρους τῇ λίμνῃ παρακειμένου, τὰς ὄρνιθας ἐφόβει. αἱ δὲ τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι· μετὰ δέους ἀνίπταντο. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

§. ζ. Ἕβδομον ἐπέταξεν ἆθλον τὸν Κρῆτα ἀγαγεῖν ταῦρον. τοῦτον Ἀκουσίλαος μὲν εἶναί φασι τὸν διαπορθμεύσαντα Εὐρώπην Διΐ· τινὲς δὲ τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδοθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτι καταθύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανὲν ἐκ τῆς θαλάσσης. καί φασι θεασάμενον αὐτὸν τοῦ ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια ἀποπέμπειν, θῦσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι. ἐφ᾽ οἷς ὀργισθέντα τὸν θεὸν

injunxit. Erat autem ad Stymphalum Arcadiæ urbem Stymphalis palus multis contecta, atque umbrosis arboribus addensata: quare in hanc magna avium multitudo, luporum vim pertimescentes ex fuga sese recipiebat. Herculi itaque quanam ratione aves è sylva dispelleret, ambigenti, Pallas ænea crepitacula Volcani munere accepta dedit. Hæc ille quassans sub monte quodam paludi proximo aves territabat. Quæ sonitum minimè sustinentes præ metu subvolabant: eúmque in modum Hercules ipsas sagittis impetivit.

§. 7. Septimum inde laborem Cretensis tauri adducendi imposuit. Hunc Acusilaus quidem esse refert, qui Europam ad Jovem tulit; Nonnulli verò Neptuno è mari submissum, quo tempore Minos id se Neptuno immolaturum dixit, quod è mari apparuisset. Atque aiunt admiratum ipsum tauri formam, ac speciem, tunc planè hunc inter armenta dimisisse, pro quo alium Neptuno sacrificasse: quas ob res iratum numen

tauro feritatem immisisse. In hunc igitur Hercules profectus in Cretam, quoniam capere volenti * Minos, inquit, Ubi expugnarit, sibi caperet. Pòst, ubi illum cepit, Eurystheo translatum ostendit. Cætera verò sacrum, numinique dedicatum abire permisit. Hic Spartéque, & Arcadiâ universâ peragratâ, Isthmum trajecit, ac in Marathonem Atticæ terræ profectus, incolas pessimè habebat.

§. 8. Octavum certamen Diomedis Thracis equas Mycenas abigendi fuit. Is Martis & Cyrenes filius, Bistonum, Thracij generis ac pugnacissimi, Rex fuit, cui tum equæ erant, quas mortalium corporibus pascebat. Ad quem cùm Hercules volonum multitudine stipatus navigasset, domitis qui æquarum præsepibus præerant, eas ad mare abegit. Inter hæc, Bistonibus sumptis armis ad opem ferendam accurrentibus, equas Abdero custodiendas commisit. Hic autem Erimi fuisse filius dicitur, genere Locrus, ab Opunte, Herculis amasius, quem equæ discerptum inte-

ἀγριῶσαι τὸν ταῦρον. ἐπὶ τοῦτον παραγενόμενος εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς, ἐπειδὴ λαβεῖν ἀξιοῦντι * Μίνως εἶπεν αὐτῷ λαμβάνειν διαγωνισαμένῳ, καὶ λαβὼν πρὸς Εὐρυσθέα διακομίσας ἔδειξε. καὶ τὸ λοιπὸν εἴασεν ἄνετον. ὁ δὲ πλανηθεὶς Σπάρτην τε καὶ Ἀρκαδίαν ἅπασαν, καὶ διαβὰς τὸν Ἰσθμὸν, εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφικόμενος, τοὺς ἐγχωρίους διελυμένετο.

§. η. Ὄγδοον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρᾳκὸς ἵππους εἰς Μυκήνας κομίζειν· ἦν δὲ οὗτος Ἄρεος καὶ Κυρήνης, βασιλεὺς Βιστόνων, ἔθνους Θρᾳκίου, καὶ μαχιμωτάτου· εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. πλεύσας οὖν μετὰ τῶν ἑκουσίως συνεπομένων, βιασάμενος τοὺς ἐπὶ τῶν φάτναις τῶν ἵππων ὑπάρχοντας, ἤγαγεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. τῶν δὲ Βιστόνων σὺν ὅπλοις ἐπιβοηθούντων, τὰς μὲν ἵππους παρέδωκεν Ἀβδήρῳ φυλάσσειν· οὗτος δὲ ἦν Ἡρίμου παῖς Λοκρὸς ἐξ Ὀποῦντος, Ἡρακλέους ἐρώμενος. ὃν αἱ ἵπποι διέφθειραν ἐπισπασά-

μένοι. πρὸς δὲ τοὺς Βίστονας διαγωνισάμενος, καὶ Διομήδην ἀποκτείνας, τοὺς λοιποὺς ἠνάγκαζε φεύγειν. καὶ κτίσας πόλιν Ἄβδηρον, παρὰ τὸν τάφον τοῦ διαφθαρέντος Ἀβδήρου, τοὺς ἵππους κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκε. μεθέντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Ὄλυμπον ἐλθοῦσαι πρὸς τῶν θηρίων ἀπώλοντο.

§. θ. Ἔνατον ἆθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε, ζωστῆρα κομίζειν τὸν Ἱππολύτης. αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἳ κατῴκουν περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν, ἔθνος μέγα τὰ κατὰ πόλεμον· ἤσκουν γὰρ ἀνδρίαν· καὶ εἴποτε μιγεῖσαι γεννήσειαν, τὰ θήλεα ἔτρεφον· καὶ τοὺς μὲν δεξιοὺς μαστοὺς ἐξέθλιβον, ἵνα μὴ κωλύωνται ἀκοντίζειν· τοὺς δὲ ἀριστεροὺς εἴων, ἵνα τρέφοιεν. εἶχε δὲ Ἱππολύτη τὸν Ἄρεος ζωστῆρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἁπασῶν. ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστῆρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο λαβεῖν, αὐτὸν ἐπιθυμούσης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης. παρα-

remerunt. Hercules, devictis Bistonibus, atque occiso Diomede, reliquos in fugam abire compulit. Inde Abdero urbe ad Abderi perempti sepulchrum condita, abactas equas Eurystheo tradidit. Quæ postea ab Eurystheo sunt in Olympum montem transmissæ: eò cùm pervenissent, à feris dilaniatæ sunt.

§. 9. Nonus labor est, quo Hippolytæ cingulum ad se ferri jussit Eurystheus. Hæc erat Amazonum Regina, quæ circa Thermodontem amnem habitabant. Hæc gens erat bello gerendo præstantissima, quippe quæ viriliter fortitudinem exercebant: ac si quando viris admistæ peperissent, partus fœmineos educabant. Dextras ad hæc mammas, ne jaculis emittendis impedimento forent, exterebant; lævas autem alendi filiorum gratiâ succrescere patiebantur. Cæterùm Hippolyte Martis baltheum, argumento, ut omnibus aliis præesset, habebat. Ad hunc igitur Hercules capiendum emittebatur, ut illud capienti Admetæ filiæ Eurystheus obsequeretur. Impo-

ſitis itaque voluntariis ſociis, una in navi Hercules ſeſe navigationi accingit, ac mox ad inſulam Paron appellit, ubi tum Minois filij Eurymedon, Chryſes, Nephalion, & Philolaus habitabant. Ex omnibus quos ſecum in navi vehebat Hercules, duo à Minois filiis interfecti fuerunt: quorum interitum iniquiſſimè ferens Hercules, hoſce ſtatim è medio ſuſtulit, ac reliquos intra oppidum concluſos obſidione premebat: donec per legatos ab Hercule precibus impetrarunt, ut pro duobus è ſuis neci datis, quos ipſe vellet, acciperet: Tum ille, ſolutâ obſidione, atque Androgei filiis Alcæo Sthenelóque acceptis, in Myſiam ad Lycum Daſcyli filium contendit: atque hoſpitio exceptus Amyci Bebrycum Regis juſſu cum Mariandynis, Lycum adjuvans multos trucidavit, in quibus & Mygdonem Regem Amyci fratrem occidit, mox excisâ Bebrycum urbe, terram Lyco attribuit. Hic autem omnem illam Heracleam vocavit. Inde verò Hercule ad Themiſcyræ por-

λαβὼν οὖν ἐθελοντὰς συμμάχους, ἐν μιᾷ νηῒ ἔπλει. καὶ προσίσχει νήσῳ Πάρῳ. καὶ κατῴκουν οἱ Μίνωος υἱοὶ, Εὐρυμέδων, καὶ Χρύσης, Νηφαλίων, Φιλόλαος. ἀπὸ πάντων δύο τῶν ἐν νηῒ συνέβη τελευτῆσαι ὑπὸ τῶν Μίνωος υἱῶν. ὑπὲρ ὧν ἀγανακτῶν Ηρακλῆς, τούτους μὲν παραχρῆμα ἀπέκτεινε· τοὺς δὲ λοιποὺς κατακλείσας ἐπολιόρκει. ἕως ἐπιπρεσβευσάμενοι παρεκάλουν ἀντὶ τῶν ἀναιρεθέντων δύο λαβεῖν οὓς ἂν αὐτὸς θελήσειεν. ὁ δὲ, λύσας τὴν πολιορκίαν, καὶ τοὺς Ἀνδρόγεω τοῦ Μίνωος υἱοὺς ἀνελόμενος, Ἀλκαῖον καὶ Σθένελον, ἧκεν εἰς Μυσίαν πρὸς Λύκον τὸν Δασκύλου, καὶ ξενισθεὶς ὑπὸ [Ἀμύκου] τοῦ Βεβρύκων βασιλέως, συμβαλόντων βοηθῶν Λύκῳ, πολλοὺς ἀπέκτεινε, μεθ' ὧν καὶ τὸν βασιλέα Μύγδονα, ἀδελφὸν Ἀμύκου, καὶ τὴν Βεβρύκων πόλιν ἀπολεμόμενος, γῆν ἔδωκε Λύκῳ, ὁ δὲ, πᾶσαν ἐκείνην ἐκάλεσεν Ηράκλειαν. καταπλεύσαντος δὲ εἰς τὴν Θεμισκύραν

λιμένα, καὶ παραγενομένης εἰς αὐτὸν Ἱππολύτης, καὶ τίνος ἥκοι χάριν πυθομένης, καὶ δώσειν τὸν ζωστῆρα ὑπισχνουμένης, Ηρα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων εἰκασθεῖσα, τὸ πλῆθος ἐπεφοίτα, λέγουσα, Τὴν βασιλίδα ἀφαρπάζουσιν οἱ προσελθόντες ξένοι. αἱ δὲ, μεθ' ὅπλων ἐπὶ τὴν ναῦν κατέθεον σὺν ἵπποις. ὡς δὲ εἶδεν αὐτὰς καθωπλισμένας Ηρακλῆς, νομίσας ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἱππολύτην κτείνας, τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖται. πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀποπλεῖ· καὶ προσίσχει Τροίᾳ. συνεβεβήκει δὲ τότε κατὰ μῆνιν Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος ἀτυχεῖν τὴν πόλιν. Ἀπόλλων γὰρ καὶ Ποσειδῶν τὴν Λαομέδοντος ὕβριν πειράσαι θέλοντες, εἰκασθέντες ἀνθρώποις, ὑπέσχετο ἐπὶ μισθῷ τειχιεῖν τὸ Πέργαμον. τοῖς δὲ τειχίσασι, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. διὰ τοῦτο Ἀπόλλων μὲν, λοιμὸν ἔπεμψεν· Ποσειδῶν δὲ, κῆτος ἀναφερόμενον ὑπὸ πλημμυρίδος, ὃ τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ συνήρπαζεν ἀνθρώπους. χρησμῶν δὲ λεγόντων ἀπαλλα-

tum appulso, ad eúmque profecta Hippolyte, atque ejus adventus causam percunctata, & zonam se daturam promittente: Juno, sumptâ Amazonum unius formâ, multitudinem adit: nuncians reginam ab advectis hospitibus rapi. Tum illæ, captis armis, in navem, equo vectæ decurrunt. Hercules, ut armatas Amazonum copias prospexit, ratus id jam non sine dolo fieri, Hippolyten necat, & zonam aufert: ad hæc reliquis devictis, renavigat, & Trojam appellit. Tum fortè accidit per Apollinis & Neptuni iram, ut civitas infeliciter ageret; Quoniam Apollo Neptunúsque Laomedontis injuriam ulcisci volentes, mortalibus assimilati, ac veluti mercenarij, Pergama se ædificaturos paciscuntur: quibus cum opere absoluto constitutam mercedem Laomedon minimè solveret, tum Apollo pestilentiam, ac Neptunus cum inundatione cetum immisit: quod, quicquid, mortalium in campis ostendit, corripiebat: cùm verò ex oraculis, malorum finem tum demùm

demùm fore diceretur, cùm Laomedon Heſionem filiam ſuam ceto devorandam appoſuerit: tum ille in proximis pelago ſaxis illigatam, propoſuit. Hanc ita expoſitam ut vidit Hercules, ſe ſervaturum pollicetur, ſi ſibi, quas equas pro rapti Ganimedis jactura, ei Jupiter dederat, Laomedon tradat. Hoc illi ſe daturum pollicitus eſt Laomedon: Hercules cetum occidit, & Heſionen ſervavit: at Laomedonte mercedem pactam non ſolvente, Hercules Trojæ excidium minatus, abivit, & Ænum appulit: ubi à Poltye hoſpitio excipitur. Mox inter navigandum in littore Ænienſi Sarpedonem Neptuni filium, ac Poltyis fratrem, virum contumelioſum atque improbum, ſagitis confixum interfecit. Inde cùm ad Thaſum perveniſſet, expugnatis inibi Thracibus, eam Androgei filiis habitandam dedit. At è Thaſo profectus adversùs Toronem, Polygonum, Telegonúmque Prote, qui ex Neptuno procreatus fuerat, filios, ad luctandum provocantes, in ipſa palæſtra inte-

γὴν ἔσεσθαι τῆς συμφορᾶς, ἐὰν προθῇ Λαομέδων Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ βορὰν κήτει· ὁ δὲ προὔθηκε, ταῖς πλησίον τῆς θαλάσσης πέτραις προσαρτήσας. ταύτην ἰδὼν ἐκκειμένην Ἡρακλῆς, ὑπέσχετο σώσειν αὐτὴν, εἰ τὰς ἵππους παρὰ Λαομέδοντος λήψεται, ἃς ὁ Ζεὺς ποινὴν τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς ἔδωκεν. δώσειν δὲ Λαομέδοντος εἰπόντος, κτείνας τὸ κῆτος, Ἡσιόνην ἔσωσε. μὴ βουλομένου δὲ τὸν μισθὸν ἀποδοῦναι, πολέμησειν Τροίαν ἀπειλήσας, ἀνήχθη, καὶ προσίσχει Αἴνῳ. ἔνθα ξενίζεται ὑπὸ Πόλτυος. ἀποπλέων δὲ, ἐπὶ ἠϊόνος τῆς Αἰνίας, Σαρπηδόνα Ποσειδῶνος μὲν υἱὸν, ἀδελφὸν δὲ Πόλτυος, ὑβριστὴν ὄντα, τοξεύσας ἀπέκτεινε. καὶ παραγενόμενος εἰς Θάσον, καὶ χειρωσάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας Θρᾷκας, ἔδωκε τοῖς Ἀνδρόγεω παισὶ κατοικεῖν. ἐκ Θάσου δὲ ὁρμηθεὶς ἐπὶ Τορώνην, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον τοὺς Πρωτέως τοῦ Ποσειδῶνος υἱοὺς παλαίειν προκαλουμένους, κατὰ τὴν πάλην·

ἀπέκλεισε. κομίσας δὲ τὸν ζωστῆρα εἰς Μυκήνας, ἔδωκεν Εὐρυσθεῖ.

§. ι Δέκατον δὲ ἐτάγη ἆθλον, τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἐρυθείας κομίζειν. Ἐρύθεια δὲ ἦν Ὠκεανοῦ πλησίον κειμένη νῆσος, ἣ νῦν Γάδειρα καλεῖται. ταύτην κατῴκει Γηρυόνος Χρυσάορος, καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Ὠκεανοῦ, τριῶν ἔχων ἀνδρῶν συμφυὲς σῶμα, συνηγμένον εἰς ἓν κατὰ τὴν γαστέρα· ἐσχισμένον τὲ εἰς τρεῖς ἀπὸ λαγόνων τὲ καὶ μηρῶν. εἶχε δὲ φοινικᾶς βόας, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρυτίων· φύλαξ δὲ Ὄρθρος ὁ κύων δικέφαλος, ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος. πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας διὰ τῆς Εὐρώπης, ἄγρια πολλὰ παρελθὼν, Λιβύην ἐπέβαινε. καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχων, δύο στήλας. θερμαινόμενος δὲ ὑπὸ ἡλίου κατὰ τὴν πορείαν, τὸ τόξον

remit. Demùm illatam Mycenas zonam Eurystheo dedit.

§. 10. Tum decimum ille certamen ærumnámque indixit Geryonæ boves ab Erythea abigendas. Erythea autem non procul ab Oceano insula erat, quam nunc Gadira nominant. Hanc Geryones Chrysaoris, & Callirrhoes, quæ filia erat Oceani, habitabat. Is erat trium hominum corpore præditus, ita compacto, ut in unum ventre tenus coiret, & ab ilibus, femoribúsque in trium rursùs partes divisum esse videretur. Ad hæc illæ puniceæ boves erant, quibus bubulcum Eurytionem præesse voluerat. His autem Orthrus canis biceps ex Echidna & Typhone genitus, custos præerat. Concedens igitur ad Geryonæ boves, per Europam, monstra inter eundum multa prætergressus, in Libyam trajecit: atque cùm per Tartessum iter fecisset, itineris sui monumenta in Europæ ac Libyæ finibus oppositas inter se columnas duas construit. At, ubi in itinere Solis radiis calefieret, arcum

in Deum ipsum intendere non erubuit. Hic verò hominis vires admiratus, Herculem aureo poculo donavit, quo Oceanum trajecit, & Erytheam advectus in * Arbante monte pernoctavit. Id sentiens canis in eum prorumpit. Hunc heros clavâ percussit, necnon Eurythionem bubulcum, cani suppetias atque opem ferentem occidit. Inter hæc Menœtius Plutonis boum pastor rem omnem Geryonæ nunciavit. Hic Herculem ad Anthemuntem fluvium boves abigentem nactus, commissâ pugnâ, sagittâ perfossus interiit. Hercules autem impositis poculo bobus, Tartessum tranavit, ubi Soli poculum reddidit: transgressus inde Abderam, in Libyam pervenit: in qua Alebion ac Dercynus Neptuni filij boves abigere solebant: quibus peremptis, cùm per Tyrrheniam iter haberet, taurorum unus ab Rhegio aufugit, atque in fretum repentè delapsus, in Siciliam tranavit: ac vicinâ terrâ percursâ, quæ ab illo Italia fuit appellata (nam Tyrrheni,

ἐπὶ τὸν θεὸν ἐνέτεινεν. ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ θαυμάσας, χρύσεον ἔδωκε δέπας, ἐν ᾧ τὸν Ὠκεανὸν διεπέρασε, καὶ παραγενόμενος εἰς Ἐρύθειαν, ἐν ὄρει *Ἄρβαντι αὐλίζεται. αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὥρμα. ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει. καὶ τὸν βουκόλον Εὐρυτίωνα τῷ κυνὶ βοηθοῦντα ἀπέκτεινε. Μενοίτης δὲ ἐκεῖ τὰς Ἅδου βόας βόσκων, Γηρυόνῃ τὸ γεγονὸς ἀπήγγειλεν. ὁ δὲ, καταλαβὼν Ἡρακλέα παρὰ ποταμὸν Ἀνθεμοῦντα τὰς βόας ἀπάγοντα, συστησάμενος μάχην, καὶ τοξευθεὶς, ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐνθέμενος τὰς βόας εἰς τὸ δέπας, καὶ διαπλεύσας εἰς Ταρτησσὸν, ἡλίῳ πάλιν ἀπέδωκε τὸ δέπας. διελθὼν δὲ Ἄβδηραν, εἰς Λιβύην ἦλθεν, ἐν ᾗ τὰς βόας ἀφηρεῖτο Ἀλεβίων τε καὶ Δέρκυνος οἱ Ποσειδῶνος υἱοὶ, οὓς κτείνας διὰ Τυρρηνίας ᾔει· ἀπὸ Ῥηγίου δὲ εἷς ἀπορρήγνυσι ταῦρος, καὶ ταχέως εἰς τὴν θάλασσαν ἐμπεσὼν, καὶ διαπλευσάμενος εἰς Σικελίαν, καὶ τὴν πλησίον χώραν διελθὼν, τὴν ἀπ' ἐκείνου κληθεῖσαν Ἰταλίαν· Τυρρη-

νοὶ γὰρ Ἰταλὸν τὸν ταῦρον ἐκάλεσαν. ἦλθεν εἰς πεδίον Ἔρυκος, ὃς ἐβασίλευεν Ἐρυκινων. Ἔρυξ δὲ ἦν Ποσειδῶνος παῖς, ὃς τὸν ταῦρον ταῖς ἰδίαις συγκατέμιξεν ἀγέλαις. παραθέμενος οὖν τὰς βόας Ἡρακλῆς Ἡφαίστῳ, ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ἠπείγετο. εὑρὼν δὲ ἐν ταῖς τοῦ Ἔρυκος ἀγέλαις, ἀπαιτεῖ. καὶ λέγοντος οὐ δώσειν, εἰ μὴ παλαίσας αὐτοῦ περιγένηται, τρὶς περιγινόμενος κατὰ τὴν πάλην, ἀπέκτεινε. καὶ τὸν ταῦρον λαβὼν, μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τὸν Ἰόνιον ἤλαυνε πόντον. ὡς δὲ ἦλθεν ἐπὶ τοὺς μυχοὺς τοῦ πόντου, ταῖς βουσὶν οἶστρον ἐνέβαλεν ἡ Ἥρα. καὶ σχίζονται κατὰ τὰς Θρᾴκης ὑπωρείας. ὁ δὲ διώξας, τὰς μὲν συλλαβὼν ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἤγαγεν. αἱ δὲ ἀπολειφθεῖσαι, τὸ λοιπὸν ἦσαν ἄγριαι. μόλις δὲ τῶν βοῶν συνελθουσῶν Στρυμόνα μεμψάμενος τὸν ποταμὸν, πάλαι τὸ ῥεῖθρον πλωτὸν, ὃν ἐμπλήσας πέτραις, ἄπλωτον ἐποίησε. καὶ τὰς βόας Εὐρυσθεῖ κομίσας δέδωκε. ὁ δὲ

quem Latini taurum vocarunt ἰταλὸν dixerunt) in Erycis campos se contulit. Is Erycinis, in Siciliæ parte imperabat, ex Neptuno natus, qui hunc ipsum taurum suis armentis aggregavit. Commendatis itaque bobus Volcano, Hercules taurum quæsiturus procedit, quem cùm invenisset inter Erycis armenta, ab eo reposcit. Tum is, nisi ipsum palæstrâ superarit, taurum se redditurum esse negabat. Hercules semel atque iterùm, & tertiò, ab se victum Erycem luctando peremit; Is taurum receptum cum aliis in Ionium mare perduxit. Qui simul ac in ponti recessus penetravit, bobus asilum Juno injecit: quo perciti ad Thraciæ montana dissipantur. Hic insecutus, boum partem collectam ad Hellespontum compulit. Quæ verò reliquæ fuerunt, cætera feræ, atque agrestes evaserunt. Hercules tandem ægrè collectis bobus, Strymonem, ut olim navigabile flumen, accusans, oppletum lapidibus, innavigabilem effecit: ac traductas boves Eurystheo dedit, quas

ille posteà Junoni immolavit.

§. 11. Confectis autem hisce certaminibus intra unius mensis annorúmq; octo curriculum, Eurystheus Augeæ pecoris, & Hydræ laboribus minimè admissis, undecimam Herculi ærumnam imposuit, ut ab Hesperiis aurea mala reportaret. Hæc verò non, ut quorumdam est sententia, in Libya erant, sed in Hyperboreorum Atlante, quæ Juno suis in nuptiis Jovi muneri dedit. Ea draco immortalis Typhonis & Echidnæ [filius] centiceps asservabat. Hic variis etiam omniúmque generum vocibus utebatur: cum quo & Hesperides, Ægle, Erythia, Hestia, & Arethusa, simul custodiebant. Hercules itaque, cùm ad Echedorum amnem pervenisset, à Cygno Martis & Pyrenes filio, ad singulare certamen provocatur. Hunc autem dum Mars tuetur, & pugnam committit: demissum è cœlo fulmen inter utrosque medium diremit. Iter deinde per Illyrios faciens, ac properans ad Eridanum amnem, Nymphas Jovis & Themidis filias adiit.

αὐτὰς κατέθυσεν Ἥρα.

§. ια. Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐνὶ μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτὼ, μὴ προσδεξάμενος Εὐρυσθεὺς τόν τε τῶν τοῦ Αὐγείου βοσκημάτων, καὶ τὸν τῆς Ὕδρας, ἑνδέκατον ἐπέταξεν ἆθλον παρ' Ἑσπερίδων χρύσεα μῆλα κομίζειν. ταῦτα δὲ ἦν οὐχ, ὥς τινες εἶπον, ἐν Λιβύῃ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ὑπερβορέοις· ἃ Διῒ γήμαντι Ἥρα ἐδωρήσατο. ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, κεφαλὰς ἔχων ἑκατόν. ἐχρῆτο δὲ φωναῖς παντοίαις, καὶ ποικίλαις. μετὰ τούτου δὲ Ἑσπερίδες ἐφύλαττον, Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑστία, Ἀρέθουσα. πορευόμενος οὖν ἐπὶ ποταμὸν Ἐχέδωρον ἧκε· Κύκνος δὲ Ἄρεος καὶ Πυρήνης, εἰς μονομαχίαν αὐτὸν προὐκαλεῖτο. Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος, καὶ συνιστάντος μονομαχίαν, βληθεὶς κεραυνὸς μέσον ἀμφοτέρων, διαλύει τὴν μάχην. βαδίζων δὲ δι' Ἰλλυρίων, καὶ σπεύδων ἐπὶ ποταμὸν Ἠριδανὸν, ἧκε πρὸς Νύμφας Διὸς καὶ Θέμιδος.

αὗται μηνύουσιν αὐτῷ Νηρέα. συλλαβὼν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον, καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς, ἔδησε, καὶ οὐκ ἔλυσε, πρὶν ἢ μαθεῖν παρ' αὐτοῦ ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα, καὶ αἱ Ἑσπερίδες. μαθὼν δὲ Λιβύην διεξῄει. ταύτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἀνταῖος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν, ἀνῄρει. τούτῳ δὲ παλαίειν ἀναγκαζόμενος Ἡρακλῆς, ἀράμενος ἄγκασι μετέωρον θλίψας, ἀπέκτεινε. ψαύοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότατον συνέβη γίνεσθαι. διὸ καὶ Γῆς τινὲς ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα. μετὰ Λιβύην δὲ Αἴγυπτον ἐξῄει. ταύτης ἐβασίλευε Βούσιρις Ποσειδῶνος παῖς, καὶ Λυσιανάσσης τῆς Ἐπάφου. οὗτος τοὺς ξένους ἔθυεν ἐπὶ βωμῷ Διὸς, κατά τι λόγιον. ἐννέα γὰρ ἔτη ἀφορία τὴν Αἴγυπτον κατέλαβε. Θράσιος δὲ ἐλθὼν ἐκ Κύπρου, μάντις τὴν ἐπιστήμην, ἔφη τὴν ἀφορίαν παύσεσθαι, ἐὰν ξένον ἄνδρα τῷ Διῒ σφάξωσι κατ' ἔτος. Βούσιρις δὲ ἐκεῖνον πρῶ-

Hæ ipsi Nereum indicant: comprehensúmq; ipsum dormientem, atque omnigenas formas alternantem devinxit: neque illum priùs, quam ab eo ubi jam mala illa, & Hesperides essent, docuisset, abire permisit. Quod ubi didicit, Libyam percurrit. Huic Antæus, Neptuni filius præerat, qui peregrinos secum palæstrâ dimicare compellens, occidebat. At Hercules cum eo luctari coactus, sublimem illum è terra ulnis elisum interemit: nam si terram contigisset, is robustissimus evadebat: quapropter hunc Terræ filium nonnulli esse dixerunt. Inde à Libya Ægyptum peragravit, in qua Busiris ex Neptuno ac Lysianassa Epaphi filia natus regnabat. Hic ad Jovis aram hospites oraculo quodam monitus immolabat: annos enim novem Ægyptus agrorum sterilitate laboravit. Inter hæc Thrasius vaticinandi peritus, è Cypro advenit, qui hanc annonæ caritatem desituram esse pronuntiavit, si virum hospitem quotannis Jovi mactavissent. Tum Busiris vate illo priùs

immolato, advenientes deinceps jugulabat. Comprehensus itaque & Hercules etiam ad aras trahebatur; at disruptis vinculis, Busirímque, & ejus filium Iphidamantem, & Chalbem caduceatorem necauit. Post hæc, Asiâ percursâ, in Thermydras Rhodiorum portum appulit: & bubulci cujuspiam alterum de plaustro solutum taurum, ac mactatum comedit. Tum bubulcus, ubi nullam sibi auxilij copiam, neque spem refulgere videt, quodam in monte consistens execrari cœpit. Quocircà & nunc etiam, cùm faciunt Herculi sacrum, cum execrationibus id peragunt. Hinc Hercules in Arabiam pervasit, ubi Emathionem Tithoni filium necat, & facto per Libyam itinere, ad extimum usque mare navigabat: ubi scypho sumpto, in objectam continentem trajecit: atque aquilam, Typhonis & Echidnæ filiam, Promethei jecur in Caucaso monte depascentem, sagittis conficit: & Prometheum, detracto permolesto vinculo, solutum liberavit: eúmque ad Jovem

τὸν σφάξας τὸν μάντιν, τοὺς κατιόντας ξένους ἔσφαζε. συλληφθεὶς οὖν καὶ Ἡρακλῆς, τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο. τὰ δὲ δεσμὰ διαῤῥήξας, τόν τε Βούσιριν, καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα Ἀμφιδάμαντα ἀπέκτεινε, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην. διεξιὼν δὲ Ἀσίας Θερμυδραῖς Ῥοδίων λιμένι προσίσχει, καὶ βοηλάτου τινὸς λύσας τὸν ἕτερον τῶν ταύρων ἀπὸ τῆς ἁμάξης, εὐωχεῖτο θύσας· ὁ δὲ βοηλάτης βοηθεῖν ἑαυτῷ μὴ δυνάμενος, στὰς ἐπί τινος ὄρους κατηρᾶτο. διὸ καὶ νῦν ἐπειδὰν θύωσιν Ἡρακλεῖ, μετὰ καταρῶν τοῦτο πράττουσι. παριὼν δὲ Ἀῤῥαβίαν, Ἠμαθίωνα κτείνει παῖδα Τιθωνοῦ. καὶ διὰ τῆς Λιβύης πορευθεὶς, ἐπὶ τὴν ἔξω θάλασσαν καταπλεῖ. οὗ τὸ δέπας καταλαμβάνει. καὶ περαιωθεὶς ἐπὶ τὴν ἤπειρον τὴν ἀντικρὺ, κατατόξευσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου τὸν ἐσθίοντα τὸ τοῦ Προμηθέως ἧπαρ ἀετὸν ὄντα Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος· ὃς καὶ τὸν Προμηθέα διέλυσε δεσμὸν ἑλόμενος τὸν τῆς ἐλαίας. καὶ παρέσχε τῷ Διῒ

Χείρωνα θνήσκειν, ἀθάνατον αὐτ' αὐτοῦ θέλοντα. ὡς δὲ ἧκεν εἰς Ὑπερβορέους πρὸς Ἄτλαντα, ὑποθέντος Προμηθέως τῷ Ἡρακλεῖ αὐτὸν ἐπὶ τὰ μῆλα μὴ πορεύεσθαι· διαδεξάμενον δὲ Ἄτλαντος τὸν πόλον, ἀποστέλλειν ἐκεῖνον· πεισθεὶς δὲ, διεδέξατο. Ἄτλας δὲ δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα, ἧκε πρὸς Ἡρακλέα. καὶ μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, καὶ σπεῖραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς θέλων ποιήσασθαι. τοῦτο ἀκούσας Ἄτλας ἐπὶ γῆς καταθεὶς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. καὶ οὕτως ἀνελόμενος αὐτὰ, Ἡρακλῆς ἀπηλλάττετο. ἔνιοι δέ φασιν, οὐ παρὰ Ἄτλαντος αὐτὰ λαβεῖν, ἀλλὰ αὐτὸν δρέψασθαι τὰ μῆλα κτείναντα τὸν φρουροῦντα ὄφιν. κομίσας δὲ τὰ μῆλα Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν· ὁ δὲ λαβὼν, Ἡρακλεῖ ἐδωρήσατο. παρ' οὗ λαβοῦσα Ἀθηνᾶ, πάλιν αὐτὰ ἀπεκόμισεν, ὅσιον γὰρ οὐκ ἦν αὐτὰ τεθῆναί που.

reduxit: qui illum pro Chirone, qui mori cupiebat, immortalem eſſe declarat. Pòſt autem quàm Hyperboreos ad Atlantem pervenit, ac Promethei prudentiâ commonefactus eſt Hercules, ne ad Heſperidum mala proficiſceretur, ſed ipſe Atlanti in cœlo ſuſtinendo ſuccederet, illúmque pro ſe mitteret, perſuaſus excepit. Atlas autem, decerptis ex Heſperidum hortis tribus malis, ad Herculem redit. Qui, cùm cœlum habere ſubterfugeret, ceſticillum, inquit, ſe velle facere ſuo capiti imponendum [quo commodiùs tantum cœli pondus ferre poſſet.] Quod ubi audivit Atlas, depoſitis humi pomis cœlum, recepit: atque ita poma Hercules conſecutus diſcedit. Sunt verò qui dicant, hæc non ab Atlante habuiſſe, ſed ipſum, cœſo dracone cuſtode, decerpſiſſe, quæ ſecum delata dedit Euryſtheo. Tum ille accepta Herculi condonavit, à quo cùm Minerva accepiſſet, ea rurſùs reportavit, quoniam religioſum erat, ea alicubi collocari.

§. 12. Duode-

§. 12. Duodecimus labor injunctus est Cerberi ab inferis abstrahendi. Hunc autem terna canum capita, & draconis caudam, & in dorso serpentum omnium generum capita habuisse ferunt. Descensurus igitur ad hunc canem, Eleusinem ad Eumolpum se contulit, ut ab eo Cereris sacris initiaretur. At verò externis ad ea sacra tunc admitti non licebat. Thespius factus adoptivus Pylij filius, initiabatur, qui ne mysteria spectare quidem jam poterat, qui nondum dum Centauri cædem expiarat. Hercules demum ab Eumolpo tanti criminis contagione expurgatus, Cereris sacris initiatur. Inde ad Tænarum Laconiæ promontorium, ubi ad inferni descensum ostium patet, accessit. Hac ad inferos penetravit: quem cùm animæ conspexissent, duabus exceptis, Meleagri ac Medusæ Gorgonis filiæ, omnes in fugam abiere. In Gorgonem verò Hercules ensem ut in vivam nudavit: tum illud à Mercurio vanum spectrum esse discit. Mox, ubi ad Plutonis portas ventum est, Theseum

§. Δωδέκατον ἆθλον ἐπετάγη, Κέρβερον ἐξ ᾅδου κομίζειν. εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς μὲν κυνῶν κεφαλὰς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νώτου, παντοίων εἶχεν ὄφεων κεφαλάς. μέλλων οὖν ἐπὶ τοῦτον ἀπιέναι, ἦλθε πρὸς Εὔμολπον, πρὸς Ἐλευσῖνα βουλόμενος μυηθῆναι. ἦν δὲ οὐκ ἐξὸν ξένοις τότε μυεῖσθαι. ἐπειδήπερ Θέσπιος Πυλίου παῖς γενόμενος ἐμυεῖτο· μὴ δυνάμενος δὲ ἰδεῖν τὰ μυστήρια, ἐπείπερ οὐκ ἦν ἡγνισμένος τὸν Κενταύρου φόνον. ἁγνισθεὶς ὑπὸ Εὐμόλπου, τότε ἐμυήθη. καὶ παραγενόμενος ἐπὶ Τάναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς Ἅιδου καταβάσεως τὸ στόμιόν ἐστι, διὰ τούτου ἀπῄει. ὁπηνίκα δὲ εἶδον αὐτὸν αἱ ψυχαὶ, χωρὶς Μελεάγρου καὶ Μεδούσης τῆς Γοργόνος, ἔφυγον. ἐπὶ δὲ τὴν Γοργόνα τὸ ξίφος, ὡς ζῶσαν, ἕλκει. καὶ παρὰ Ερμοῦ μανθάνει, ὅτι κενὸν εἴδωλόν ἐστι. πλησίον δὲ τῶν Ἅδου πυλῶν γενόμενος, Θησέα

εὗρε, καὶ Πειρίθουν τὸν Περσεφόνης μνηστευόμενον γάμον, καὶ διὰ τοῦτο δεθέντα. θεασάμενοι δὲ Ἡρακλέα, τὰς χεῖρας ὤρεγον, ὡς ἀναστησόμενοι διὰ τῆς ἐκείνου βίας. ὁ δὲ Θησέα μὲν λαβόμενος τῆς χειρὸς ἤγειρε· Πειρίθουν δὲ ἀναστῆσαι βουλόμενος, τῆς γῆς κινουμένης, ἀφῆκεν· ἀπεκύλισε δὲ καὶ τὸν Ἀσκαλάφου πέτρον. βουλόμενος δὲ αἷμα ταῖς ψυχαῖς παρασχέσθαι, μίαν τῶν Ἅδου βοῶν ἀπέσφαξεν. ὁ δὲ νέμων αὐτὰς Μενοίτιος ὁ Κευθωνύμου προκαλεσάμενος εἰς πάλην Ἡρακλέα, ληφθεὶς μέσον, καὶ τὰς πλευρὰς κατεάξας, ὑπὸ Περσεφόνης παρητήθη. αἰτοῦντος δὲ αὐτοῦ Πλούτωνα τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν ὁ Πλούτων ἄγειν χωρὶς ὧν εἶχεν ὅπλων κρατοῦντα. ὁ δὲ εὑρὼν αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θώρακι συμπεφραγμένος, καὶ τῇ λεοντῇ συσκεπασθεὶς, καὶ περιβαλὼν τῇ κεφαλῇ τὰς χεῖρας, οὐκ ἀνῆκε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος, κρατῶν ἐκ τοῦ τραχήλου, καὶ

ac Pirithoum Proſerpinæ nuptias poſcentem, eàque de cauſa devinctum invenit. Hi conſpicati Herculem, velut illius viribus redituri in vitam, manus porrigebant: tum ille Theſeum manu prehenſum excitavit: ſed Pirithoum quoq; revocare in vitam cupiens, ob terræ motum dimiſit, & Aſcalaphi ſaxum revolvit. Ad hæc ſanguinem animis præbiturus, unam ex Plutonis bubus jugulavit. Cæterùm Menœtius, Ceuthonymi filius, Plutonis bubulcus, cùm provocaſſet in palæſtram Herculem, perfractis coſtis, ac medius ab eo prehenſus, Proſerpinæ deprecatione ſervatus eſt. Demùm Hercules Cerberum à Plutone depoſcit. Is illi, ſine armis, quibus communitus advenerat, canis abducendi poteſtatem facit. At Hercules nactus illum pro Acherontis portis, thorace circumſeptus, ac leonis pelle contectus, & circumjectis illius capiti manibus, haud abire permittit, etſi à dracone, qui in Cerberi cauda exiſtebat, morderetur, cervicem comprimens, ac

belluam præfocans, parere coegit. Captum itaque Cerberum ad Eurystheum regressus per Trœzenen, abduxit. At Ceres Ascalaphum in bubonem mutavit. Hercules Eurystheo monstratum Cerberum rursùs ad inferna reduxit.

ἄγχων τὸ θηρίον ἔπεισε. συλλαβὼν οὖν αὐτὸν, ἧκε [πρὸς Εὐρυσθέα] διὰ Τροιζῆνος ποιησάμενος τὴν ἀνάβασιν. Ἀσκάλαφον [μὲν] οὖν Δημήτηρ ἐποίησεν ὦτον. Ἡρακλῆς δὲ Εὐρυσθεῖ δείξας τὸν Κέρβερον, πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἅδου.

CAP. VI.

PORRÒ Hercules exantlatis laboribus, Thebas regressus, Megaram quidem Iolao conjugem dedit: ipse verò uxorem ducturus, Eurytum Oechaliæ regulum, qui sagittandi peritiâ se, ac filios suos vicerit, certaminis præmium Ioles filiæ connubium proposuisse accepit. Oechaliam igitur profectus, cùm sagittandi arte iis omnibus præstantior extitisset, uxorem certè promissum certaminis præmium minimè consecutus est. Iphitus sanè filiorum maximus Iolem Herculi concedendam esse censebat: At Eurytus, cæteríque filij dehortari, ne, quam fortè prolem ex ea susciperet, aliquando obtruncaret, pertimescentes.

ΚΕΦ. ϛ.

ΜΕτὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς ἀφικόμενος εἰς Θήβας, Μέγαραν μὲν ἔδωκεν Ἰολάῳ· αὐτὸς δὲ γῆμαι θέλων, ἐπυνθάνετο [Εὔρυτον] Οἰχαλίας δυνάστην ἆθλον προτεθῆναι τὸν Ἰόλης τῆς θυγατρὸς γάμον, τῷ νικήσαντι τοξικῇ αὐτόν τε, καὶ τοὺς παῖδας αὐτῷ ὑπάρχοντας· ἀφικόμενος οὖν εἰς Οἰχαλίαν, καὶ τῇ τοξικῇ κρείττων αὐτῶν γενόμενος, οὐκ ἔτυχε τοῦ γάμου. Ἰφίτου μὲν τοῦ πρεσβυτέρου τῶν παίδων λέγοντος διδόναι τῷ Ἡρακλεῖ τὴν Ἰόλην, Εὐρύτου δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ἀπαγορευόντων, καὶ δεδοικέναι λεγόντων, μὴ τεκνοποιησάμενος τὰ γεννησόμενα πάλιν ἀποκτείνῃ.

§. β. Μετ᾽ οὐ πολὺ δὲ κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπὸ Αὐτολύκου βοῶν, Εὔρυτος μὲν ἐνόμιζεν ὑφ᾽ Ἡρακλέους γεγονέναι τοῦτο. Ἴφιτος δὲ ἀπιστῶν, ἀφικνεῖται πρὸς Ἡρακλέα, καὶ συντυχὼν ἥκοντι ἐκ Φερῶν αὐτῷ σεσωκότι τὴν ἀποθανοῦσαν Ἄλκηστιν Ἀδμήτῳ, παρακαλεῖ συζητῆσαι τὰς βόας. Ἡρακλῆς δὲ ὑπισχνεῖται, καὶ ξενίζει μὲν αὐτόν. μανεὶς δὲ αὖθις ἀπὸ τῶν Τιρυνθίων ἔρριψεν αὐτὸν τειχῶν. καθαρθῆναι δὲ θέλων τὸν φόνον, ἀφικνεῖται πρὸς Νηλέα. Πυλίων ἦν οὗτος δυνάστης. ἀπωσαμένου δὲ Νηλέως αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς Εὔρυτον φιλίαν, εἰς Ἀμύκλας παραγενόμενος, ὑπὸ Δηϊφόβου τοῦ Ἱππολύτου καθαίρεται, καταχεθεὶς δεινῇ νόσῳ διὰ τὸν Ἰφίτου φόνον, εἰς Δελφοὺς παραγενόμενος, ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς νόσου. μὴ χρησμῳδούσης δὲ αὐτῷ τῆς Πυθίας, τόν τε ναὸν συλᾶν ἤθελε, καὶ τὸν τρίποδα βαστάσας, κα-

§. 2. Hinc verò non longo pòst tempore, abactis ex Eubœa per Autolycum bubus, Eurytus id Herculis persuasu confectum esse putavit. Contrà Iphitus id minimè credens, ad Herculem convolat, eique à Pheris venienti occurrit, quo tempore servatam ab se jam mortuam Alcestin Admeto marito restituerat. Proinde Iphitus Herculem, ut secum boves vestigaret, cohortatur. Id illi Hercules se præstiturum pollicetur, & eum quoque hospitio accepit. At furore iterùm agitatus, hunc è Tirynthiorum mœnibus dejecit. Cùm verò commissæ cædis causâ expiari vellet, ad Neleum Pyliorum Dynastam proficiscitur: exclusus autem ab eo, quod olim vetus cum Euryto sibi benevolentia intercesserat, Amyclas pervenit, ubi illum Deiphobus Hyppolyti filius sceleris contage lustravit; deinde gravi morbo de Iphiti nece correptus Delphos adiit: ac morbi finem roganti illi Pythia nihil respondet: at Hercules eo nomine spoliare templum voluit, avectóque

tripode, propriam sibi oraculorum ædem construxit : ac mox ab Apolline in eum pugnâ commissâ, Jupiter inter hosce duos medium fulmen demisit, eóque modo dirempta illorum pugna, hoc Hercules oraculum habuit: Morbi finem tum fore, cùm triennium totum venditus servierit servitutem, & commissæ cædis ergô Euryto æstimationem pependerit.

§. 3. Mercurius hoc oraculo dato, Herculem vendit, eúmque Omphale Jardani filia Lydorum regina mercatur: cui Tmolus conjux moriens regnum reliquit. Sed Eurytus oblatam fraternæ cædis æstimationem admittendam minimè censuit. Interim Hercules Omphalæ serviens, non procul ab Epheso Cercopas captos in vincula conjecit. Syleum verò in Aulide, qui peregrinos eà iter facientes terram fodere compelleret, refossis ab radice vitibus, unà cum Xenodice filia interfecit. Idémque ad Dolichen insulam delatus, ac videns Icari corpus in litore ejectum, sepulturæ dedit, ab eóque Do-

κατασκευάζει μαντεῖον ἴδιον. μαχομένου δὲ αὐτῷ Ἀπόλλωνος, ὁ Ζεὺς ἵησι μέσον αὐτῶν κεραυνόν. καὶ τοῦτον διαλυθέντων τὸν τρόπον, λαμβάνει χρησμὸν Ἡρακλῆς· ὃς ἔλεγεν ἀπαλλαγὴν αὐτῷ τῆς νόσου ἔσεσθαι πραθέντι, καὶ τρία ἔτη δουλεύσαντι, καὶ δόντι ποινὴν τοῦ φόνου τὴν τιμὴν Εὐρύτῳ.

§. γ. Τοῦ δὲ χρησμοῦ δοθέντος, Ἑρμῆς Ἡρακλέα πιπράσκει· καὶ αὐτὸν ὠνεῖται Ὀμφάλη Ἰαρδάνου, βασιλεύουσα Λυδῶν, ᾗ τὴν ἡγεμονίαν τελευτῶν ὁ γήμας Τμῶλος κατέλιπε. τὴν μὲν οὖν τιμὴν κομισθεῖσαν Εὔρυτος οὐ προσεδέξατο. Ἡρακλῆς δὲ Ὀμφάλῃ δουλεύων, τοὺς μὲν περὶ τὴν Ἔφεσον Κέρκοπας συλλαβὼν ἔδησεν. Συλέα δὲ ἐν Αὐλίδι τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα, σὺν ταῖς ῥίζαις τὰς ἀμπέλους σκάψας μετὰ τῆς θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε. καὶ προσχὼν νήσῳ Δολίχῃ, τὸ Ἰκάρου σῶμα ἰδὼν τοῖς αἰγιαλοῖς προσφερόμενον, ἔθαψε· καὶ τὴν νῆσον ἀντὶ

Δολίχην Ἰκαρίαν ἐκάλεσεν. ἀντὶ τούτου Δαίδαλος ἐν Πίσῃ εἰκόνα παραπλησίαν κατεσκεύασεν Ἡρακλεῖ. ἣν νυκτὸς ἀγνοήσας Ἡρακλῆς, λίθῳ βαλὼν, ὡς ἔμπνουν ἔπληξε. καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐλάτρευε παρ' Ὀμφάλῃ, λέγεται τὴν ἐπὶ Κόλχους πλοῦν γενέσθαι, καὶ τὴν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήραν, καὶ Θησέα παραγενόμενον ἐκ Τροιζῆνος εἰς τὸν Ἰσθμὸν καθάραι.

§.δ. Μετὰ δὲ τὴν λατρείαν ἀπαλλαγεὶς τῆς νόσου ἐπὶ Ἴλιον ἔπλει πεντηκοντόροις ὀκτωκαίδεκα συναθροίσας στρατὸν ἀνδρῶν ἀρίστων ἑκουσίως θελόντων στρατεύεσθαι· καταπλεύσας δὲ εἰς Ἴλιον, τὴν μὲν τῶν νεῶν φυλακὴν Οἰκλεῖ κατέλιπεν. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀριστέων ὥρμα ἐπὶ τὴν πόλιν. παραγενόμενος δὲ ἐπὶ τὰς ναῦς σὺν τῷ πλήθει Λαομέδων, Οἰκλέα μὲν ἀπέκτεινε μαχόμενον· ἀπελαθεὶς δὲ, ὑπὸ τῶν μετὰ Ἡρακλέους, ἐπολιορκεῖτο. τῆς δὲ πολιορκίας ἐνεστώσης, ῥήξας τὸ τεῖχος Τελα-

lichen insulam mutato nomine, Icariam vocavit: Cujus beneficij causâ Dædalus è picea Herculis imaginem consimillimam effinxit, quam cùm ignoraret, Hercules per noctem lapide, vivam esse opinatus, percussit. At quo tempore apud Omphalem serviret, aiunt tum in Colchos navigationem, Calydoniique apri venationem confectam fuisse, ac Theseum, qui Trœzene Isthmum advenerat, eum expiasse.

§. 4. Porrò post servitutem, morbo liberatus, navibus ordine remorum quinquaginta præditis decem & octo, collectâ fortissimorum volonum manu, in Ilium navigavit: Posteà verò quàm Ilium cum classe appulit, eam Oicli custodiendam reliquit. Ipse autem cum cæteris rei bellicæ peritissimis in urbem promovit. Laomedon intereà facto cum multitudine in classem impetu, Oiclem quidem pugnantem interfecit, at rejectus ab Herculis copiis intra urbem obsideri cœpit: cúmque urbis obsidione continenti premeretur, refractis Tela-

mo muris primus urbem intrat, & post eum Hercules. At ubi Telamonem priùs intrasse videt, stricto in eum ense vadit; Nam is meliorem seipso volebat neminem. Id cùm Telamon providè animadvertisset, proximos adjacentes lapides colligere aggreditur. Tum Hercules, quidnam faceret, percontatur: aram ille inquit Herculi Callinico se excitare. Tum is Telamonem laudavit. Mox verò capto Ilio, sagittis confecto Laomedonte, cum filiis suis, præter unum Podarcem, Telamoni Hesionem, Laomedontis filiam, ob rem præclarissimè gestam, præmij loco dedit: [ex qua postea Telamo Teucrum procreavit:] & huic quem vellet captivorum abducendum concedit. Ea verò cùm sibi Podarcem fratrem delegisset, Hercules hunc priùs in servitutem redigendum esse ait. Tum etiam illa adjecit, quidnam ipsi harum rerum causâ, ut eum accipiat, datura sit. Ea verò pro vendito fratre demptum è capite suo flammeum aureum dedit. Hinc pro Po-

μῶν, πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ μετὰ τοῦτον Ἡρακλῆς· ὡς δὲ ἐθεάσατο Τελαμῶνα πρῶτον εἰσεληλυθότα, σπασάμενος τὸ ξίφος, ἐπ' αὐτὸν ᾔει. μηδένα θέλων ἑαυτοῦ κρείττονα νομίζεται. συνιδὼν τοῦτο Τελαμὼν, πλησίον λίθους κειμένους συνήθροιζε. τοῦ δὲ ἐρομένου τί πράττοι· βωμὸν εἶπεν Ἡρακλέους κατασκευάζειν Καλλινίκου. ὁ δὲ, ἐπαινέσας, ὡς εἷλε τὴν πόλιν, κατατοξεύσας Λαομέδοντα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ χωρὶς Ποδάρκου, Τελαμῶνι ἀριστεῖον Ἡσιόνην τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα δίδωσι [ἐξ ἧς ὕστερον Τελαμὼν τὸν Τεῦκρον γεννᾷ.] καὶ ταύτῃ συγχωρεῖ τῶν αἰχμαλώτων ὃν ἤθελεν, ἄγεσθαι. τῆς δὲ αἱρουμένης τὸν ἀδελφὸν Ποδάρκην, ἔφη δεῖν πρῶτον αὐτὸν δοῦλον γενέσθαι, καὶ τότε, τιδήποτε δοῦσαν ἀντ' αὐτοῦ, λαβεῖν αὐτόν. ἡ δὲ πιπρασκομένου χρυσῆν τὴν καλύπτραν ἀφελομένη τῆς κεφαλῆς, ἀντέδωκεν· ὅθεν

Ποδάρκης Πρίαμος ἐκλήθη.

ΚΕΦ. ς.

Πλέοντος δὲ ἀπὸ Τροίας Ἡρακλέους, Ἥρα χαλεπούς ἔπεμψε χειμῶνας· ἐφ' οἷς ἀγανακτήσας Ζεὺς ἐκρέμασεν αὐτὴν ἐξ Ὀλύμπου. προσέπλει δὲ Ἡρακλῆς τῇ Κῷ, καὶ νομίσαντες αὐτὸν οἱ Κῷοι λῃστρικὸν ἄγειν στόλον, βάλλοντες λίθοις προσπλεῖν ἐκώλυον. ὁ δὲ βιασάμενος τὴν νῆσον εἷλε· καὶ τὸν βασιλέα Εὐρύπυλον Ἀστυπαλαίας παῖδα καὶ Ποσειδῶνος ἔκτεινε. ἐτρώθη δὲ κατὰ τὴν μάχην Ἡρακλῆς ὑπὸ Χαλκώδοντος· καὶ Διὸς ἐξαρπάσαντος αὐτὸν, οὐδὲ ἔπαθε. πορθήσας δὲ Κῶ, ἧκε δι' Ἀθηνᾶν, εἰς Φλέγραν· καὶ μετὰ θεῶν κατεπολέμησε Γίγαντας.

§. β. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπ' Αὐγέαν ἐστρατεύετο, συναθροίσας Ἀρκαδικὸν στρατὸν, καὶ παραλαβὼν ἐθέλοντας τοὺς ἀρίστων ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀριστέων. Αὐγέας δὲ τὸν ἀφ' Ἡρακλῆς πόλεμον ἀκούων, κατέστησεν Ἠλείων στρατηγοὺς, Εὔρυτον καὶ Κτέα-

darces Priamus eſt nominatus.

CAP. VII.

HErculi verò ab Ilio claſſem reducenti Juno fœdam inmiſit tempeſtatem: quamobrem Jupiter indignatus eam ex Olympo ſuſpendit. Hercules intereà cùm ad Cô navigaret, Coi, quòd piraticam ipſe claſſem ageret exiſtimantes, lapidum jactu in portum appellere prohibebant. Is autem vi illatâ, inſulam cepit: Regémque Eurylum Aſtypalææ ac Neptuni filium interemit. Sed & Hercules inter pugnandum à Chalcodonte vulneratus fuit, & Jovis ope conſervatus mali nihil pertulit. Inde Cô devaſtatâ, Phlegrum, ob Minervam adivit: ubi unà cum Diis Gigantes debellavit.

§. 2. Nec longo pòſt tempore Arcadum magnâ manu collectâ, & acceptis ſecum ex urbibus Græciæ volonibus fortiſſimis, in Augeam bellum movit. Augeas interim ab Hercule expeditionem in ſe comparari audiens, ab Elienſibus Eurytum & Cteatum

tum geminos duces delegit: qui viribus, atque opibus omnes eorum temporum mortales anteibant: hi Moliones & Actoris filij erant, licet Neptuni esse dicerentur. Actor etiam Augeæ frater erat. Enimverò accidit ut per ejusce expeditionis tempus Hercules in morbum incideret: eámque ob causam cùm Molionidis pacem inivit: qui, cùm posteà Herculem morbo pressum rescissent, ejus copias insidiis aggrediuntur, ac multos trucidant. Nec ob id tamen jam tum ab re bellicâ Hercules recessit. At cùm tertiò rursùs Isthmici ludi celebrarentur, missos ab Eleis Molionidas cum aliis simul immolaturos ad Cleonas, per insidias circumveniens trucidat, & ductis in Elin copiis urbem cepit, occisóque cum filiis Augea, Phyleum reduxit, eíque regnum attribuit. Ad hæc etiam Olympicum certamen instituit, ac Pelopi aram statuit, necnon duodecim Deorum aras deinceps excitavit.

§. 3. Post autem Elidem captam adversùs Pylum castra

τὸν συμφυεῖς· οἱ δυνάμει τοὺς τότε ἀνθρώπους ὑπερέβαλλον· παῖδες δὲ ἦσαν Μολιόνης καὶ Ἄκτορος· ἐλέγοντο δὲ Ποσειδῶνος. Ἄκτωρ δὲ ἀδελφὸς ἦν Αὐγείου. συνέβη δὲ Ἡρακλεῖ μετὰ τὴν στρατείαν νοσῆσαι. διὰ τοῦτο καὶ σπονδὰς πρὸς τοὺς Μολιονίδας ἐποιήσατο· οἱ δὲ ὕστερον ἐπιγνόντες αὐτὸν νοσοῦντα, ἐπιτίθενται τῷ στρατεύματι, καὶ κτείνουσι πολλούς. τότε μὲν οὖν οὐκ ἀνεχώρησεν Ἡρακλῆς· αὖθις δὲ τῆς τρίτης Ἰσθμιάδος τελουμένης, Ἠλείων τοὺς Μολιονίδας πεμψάντων συνθύτας, ἐν Κλεωναῖς, ἐνεδρύσας τούτους Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε. καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν Ἦλιν εἷλε τὴν πόλιν. καὶ κτείνας μετὰ τῶν παίδων Αὐγείαν, κατήγαγε Φυλέα, καὶ τούτῳ τὴν βασιλείαν ἔδωκεν. ἔθηκε δὲ καὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα· Πέλοπός τε βωμὸν ἱδρύσατο, καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἑξῆς ἐδείματο.

§. γ. Μετὰ δὲ τῆς Ἤλιδος ἅλωσιν, ἐστράτευσεν ἐπὶ

Πύλον· καὶ τὴν πόλιν ἑλὼν, Περικλύμενον κτείνει τὸν ἀλκιμώτατον τῶν Νηλέως παίδων, ὃς μεταβάλλων τὰς μορφὰς ἐμάχετο. τὸν δὲ Νηλέα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ χωρὶς Νέστορος, ἀπέκτεινε. οὗτος δὲ νέος ὢν παρὰ Γερηνίοις ἐτρέφετο. κατὰ δὲ τὴν μάχην, καὶ Ἅιδην ἔτρωσε Πυλίοις βοηθοῦντα. ἑλὼν δὲ τὴν Πύλον, ἐστράτευεν ἐπὶ Λακεδαίμονα μετελθεῖν τοὺς Ἱπποκόωντος παῖδας θέλων· ὠργίζετο μὲν γὰρ αὐτοῖς, καὶ διότι Νηλεῖ συνεμάχησαν· μᾶλλον δὲ ὠργίσθη, ὅτι τὸν Λικυμνίου παῖδα ἀπέκτειναν. θεωμένου γὰρ αὐτοῦ τὰ Ἱπποκόωντος βασίλεια, ἐκδραμὼν κύων τῶν Μολοττικῶν ἐπ' αὐτὸν ἐφέρετο. ὁ δὲ, βαλὼν λίθον ἐπέτυχε τοῦ κυνός. ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ Ἱπποκοωντίδαι, καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις, ἀπέκτειναν. τὸν δὲ τούτου θάνατον ἐκδικῶν, στρατείαν ἐπὶ Λακεδαιμονίους συνήθροιζε. καὶ παραγενόμενος εἰς Ἀρκαδίαν, ἠξίου καὶ Κηφέα μετὰ τῶν παίδων, ὧν εἶχεν, εἴκοσι, συμμαχεῖν.

promovit, & urbe expugnatâ Periclymenum Nelei filiorum fortiſſimum, qui in varias inter pugnandum formas mutabatur, Neleúmque & ejus filios omnes, uno excepto Neſtore, interfecit. Hic enim puer adhuc apud Gerenios alebatur. Quin etiam ea in pugna Plutonem Pyliis opitulantem vulneravit. Dein everſâ Pylo in Lacedæmonem Hippocoontis filios puniturus, bellum gerit: quibus, quoniam Neleo ſuppetias tuliſſent, erat iratus: &, quòd Licymnij filium occidiſſent, longè magis illis ſuccenſebat. Nam cùm ipſe Hippocoontis regiam ſpectaret, erumpit illicò in eum Moloſſici generis canis: tum puer arreptum lapidem in canem conjecit, nec lapidis conjectio puerum fefellit. Mox eruptione factâ, Hippocoontidæ virgis puerum verberantes peremerunt. Hujuſce igitur mortem ulturus, exercitum in Lacedæmonios comparavit: atque in Arcadiam caſtris promotis, Cepheum cum viginti, quos habebat, filiis, ut belli ſocius eſſe velit, obteſtatur.

At Cepheus veritus ne relictam à se Tegeam Argivi bello invaderent, expeditionem detrectabat. Tum Hercules, sumptâ de Minerva æneâ Gorgonis comâ in urnâ, Steropæ Cephei filiæ muneri dedit, hisce adjectis verbis, Quandoque militum copiis ingruentibus eam comam de mœnibus, nec tamen prævisam, sublimem ostentet, hostium futuram eversionem prænũciatura. Quo facto, Cepheus cum filiis expeditionem secutus est. Atque idem in pugna, filiíque ejus omnes occubuere: his etiam accessit Iphiclus Herculis frater. At Hercules, cæso Hippocoonte, ejúsque filiis in servitutem redactis, subjecit urbem Tyndareo: & huic etiam regnum concessit.

§. 4. Deinde Hercules Tegeam transiens, Augen Aleæ filiam, haud agnitam vitiavit. Quæ cùm anteà puerum occultè peperisset, in Minervæ templo deposuit. Interim peste per ea loca debacchante, Aleas templum ingressus, & singula rimatus, filiæ partum reperit: ac puerum in Parthe-

Δεδιὼς δὲ Κηφεὺς μὴ καταλιπόντος αὐτοῦ Τέγεαν Ἀργεῖοι ἐπιστρατεύσωνται, τὴν στρατείαν ἠρνεῖτο. Ἡρακλῆς δὲ παρ' Ἀθηνᾶς λαβὼν ἐν ὑδρίᾳ, χαλκοῦν βόστρυχα Γοργόνος, Στερόπῃ τῇ Κηφέως θυγατρὶ δίδωσιν, εἰπὼν, Ἐὰν ἐπίῃ στρατὸς, τρὶς ἀνασχούσης [ἐκ] τῶν τειχῶν τὸν βόστρυχον, καὶ μὴ προϊδούσης, τροπὴν τῶν πολεμίων ἔσεσθαι. τούτου γενομένου, Κηφεὺς μετὰ τῶν παίδων ἐστράτευε. καὶ κατὰ τὴν μάχην αὐτός τε καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ τελευτῶσι· καὶ πρὸς τούτοις Ἴφικλος ὁ τοῦ Ἡρακλέους ἀδελφός. Ἡρακλῆς δὲ κτείνας τὸν Ἱπποκόωντα, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ χειρωσάμενος, τὴν πόλιν Τυνδαρέῳ καταγαγὼν, τὴν βασιλείαν παρέδωκε τούτῳ.

§. δ. Παριὼν δὲ Τέγεαν Ἡρακλῆς, τὴν Αὔγην Ἀλεοῦ θυγατέρα οὖσαν, ἀγνοῶν ἔφθειρεν. ἡ δὲ, τεκοῦσα κρύφα τὸ βρέφος, κατέθετο ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς. λοιμῷ δὲ τῆς χώρας φθειρομένης Ἀλεὸς εἰσελθὼν, καὶ ἐρευνήσας εἰς τὸ τέμενος, τὰς τῆς θυγατρὸς ὠδῖνας εὗρε. τὸ μὲν οὖν βρέφος εἰς

τὸ Παρθένιον ὄρος ἐξέθηκε· καὶ τοῦτο μὲν κατὰ θεῶν τινὰ πρόνοιαν ἐσώθη. θηλὴν μὲν γὰρ ἀρτιτόκος ἔλαφος ὑπέσχεν αὐτῷ. ποιμένες δὲ ἀνελόμενοι τὸ βρέφος, Τήλεφον ἐκάλεσαν αὐτόν. Αὔγην δὲ ἔδωκε Ναυπλίῳ τῷ Ποσειδῶνος, ὑπερόριον ἀπεμπωλῆσαι. ὁ δὲ Τεύθραντι τῷ Τευθρανίας δυνάστῃ αὐτὴν ἔδωκεν· κἀκεῖνος γυναῖκα ἐποιήσατο.

§. ε. Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηϊάνειραν ἐμνηστεύσατο. καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῷον ἀπεικασθέντα ταύρῳ, περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων. καὶ τὴν μὲν Δηϊάνειραν γαμεῖ· τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου· τοῦτο δὲ, ὡς Φερεκύδης λέγει, δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὅπερ εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

§. ϛ. Στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρω-

num montem deferendum, exponendúmque dedit; qui divinâ quadam providentiâ conservatus est. Nam, quæ nuperrimè cerva pepererat, illi ubera præbuit: mox autem pastores assumptum infantem Telephum vocitarunt. Sed & Aleas Augen Nauplio Neptuni filio extra fines vendendam exportari jussit. Hic autem Teuthranti Teuthraniæ urbis Dynastæ tradidit, & ille eam sibi posteà uxorem fecit.

§. 5. Cæterùm Hercules Calydonem profectus, Dejaniram OEnei filiam conjugem depoposcit, ac luctatus, matrimonij hujusce de causa, cum Acheloo in taurum transformato, unum illi de cornibus perfregit. Itaque Dejaniram duxit: cornúque Acheloo redditur, cujus loco Amaltheæ cornu accepit. Hæc Hæmonij filia fuit, quæ tauri cornu habuit. Id, ut Pherecydis testimonio comprobatur, ejus erat facultatis, ut quicquid esculenti ac poculenti quispiam expetisset, copiosè admodum suppeditaret.

§. 6. Insuper Hercules pro Calydoniis contra Thespro-

tos bellum gerit, qui urbe Ephyra, cui Phylas Rex præerat, vi captâ, congreſſus cum Aſtyoche hujuſce filia, Tlepolemi fit pater. Cùm verò apud eos permaneret, ad Theſtium miſit, ac ſeptem fermè filios vi retinere dicebat, de quibus tres ablegaturum ſe Thebas, at reliquos quatuor in Sardiniam inſulam veluti colonos ſe tranſmiſſurum. Quibus confectis, cùm apud OEneum in convivio eſſet, pugno percuſſum EUnomum Architelis filium ei pocula propinantem occidit. Is autem OEneo propinquus erat. Sed pueri pater, quòd id præter ejus voluntatem factum fuiſſe contigiſſet, ei veniam dedit. Atqui Hercules legis multam ſecutus, exilium ſuſtinere voluit, atque Trachinem ad Ceycem ſeſe conferre decrevit: qui, ubi cum Deïanira uxore ad EVenum amnem pervenit, ibi Neſſum Centaurum manentem, qui viatores trajiciebat, offendit: eúmque trajiciendi laborem mercedis loco à Diis, juſtitiæ ſuæ causâ ſe recepiſſe dictitabat. Igitur Hercules ipſe per

τοὺς. καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. διατελῶν δὲ παρ' αὐτοῖς, καὶ πέμψας πρὸς Θέστιον, ἑπτὰ μὲν κατέχειν ἔλεγε παῖδας, τρεῖς δὲ εἰς Θήβας ἀποστέλλειν, τοὺς δὲ λοιποὺς τέσσαρας πέμπειν εἰς Σαρδὼ τὴν νῆσον, ἐπ' ἀποικίαν. γενομένων δὲ τούτων, εὐωχούμενος παρὰ Οἰνεῖ, καὶ κονδύλῳ παίσας, ἀπέκτεινεν Ἀρχιτέλους παῖδα Εὔνομον κατὰ χειρῶν διδόντα. συγγενὴς δὲ Οἰνέως οὗτος. ἀλλ' ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς, ἀκουσίως γεγενημένου τοῦ συμβεβηκότος, συνεγνωμόνει. Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον, τὴν φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε. καὶ διέγνω πρὸς Κήυκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηϊάνειραν, ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον ἧκεν. ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος, τοὺς παριόντας διεπόρθμευε· μισθὸν δὲ λέγων παρὰ θεῶν τὴν πορθμείαν εἰληφέναι διὰ δικαιοσύνην. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς

τὸν ποταμὸν διέβη. Δηϊανείρας δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, ἐπέτρεψεν ἔσω διακομίζειν. ὁ δὲ διαπορθμεύων αὐτὴν ἐπιχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος ὁ Ἡρακλῆς, ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾷν, προσκαλεσάμενος εἶπεν εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν, τόν τε γόνον, ὃν ἀφῆκε κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξαι. ἡ δὲ ποιήσασα τοῦτο, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ.

§. ζ. Διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν ἀπορῶν τροφῆς, ἀπαντήσαντος Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας, καὶ σφάξας, καὶ ἑψήσας εὐωχήσατο. ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήυκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὖθις δὲ ἐκεῖθεν ὁρμηθεὶς, Αἰγιμίῳ βασιλεῖ Δωριέων συνεμάχησε. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων ἐπολέμουν αὐτῷ, Κορώνου

ſe amnem tranavit, & Deïaniram, portorium pactus, in alteram ripam Neſſo tranſvehendam commiſit: tum illi Centaurus, dum trajicit, vim inferre aggreditur: eam verò acclamantem audiens Hercules, egreſſum in terram Neſſum in corde ſagittâ percuſſit. Is, ubi ſe moriturum videt, mulierem ad ſe vocat, eíque, ſi velit, inquit, philtrum apud Herculem ſibi habere, præcipit ut quod ipſe ſemen in terram effudiſſet, cum ſanguine, qui ex ſpiculi vulnere manaſſet, commiſceat. Tum illa id factum penes ſe conſervavit.

§ 7. At Hercules, Dryopum finibus peragratis, & cibi inopiâ laborans, Thiodamantem, plauſtrum, quod à binis bobus trahebatur, ducentem obvium habuit: eorum alterum è curru ſolutum, jugulatúmque, & coctum devoravit. Poſteà cùm Trachinem perveniſſet ad Ceycem, hoſpitio ab eodem acceptus, Dryopas debellavit. Inde illinc promotus Ægimio Dorienſium Regi ſe belli ſocium fecit. Nam Lapithæ, eum de terræ finibus Corono ejus

belli imperatore, armis infestabant. Is igitur obſidione preſſus Herculem in ſocietatem, atque in regni partem adjutorem arceſſierat. Cui Hercules opitulatus, Coronum cum cæteris ſuis interemit, eíque regni fines univerſas liberas reddidit. Ad hæc etiam Laogoram Dryopum Regem cum filiis in Apollinis luco epulantem, ut virum petulantem improbúmque, ac Lapitharum ſocium, obtruncavit. Nec multò póſt per Itonem iter facientem Herculem Cygnus Martis & Pelopiæ filius, ut in ſingulare ſecum certamen congrederetur, provocavit. Congreſſus itaque & hunc etiam interfecit. Ut autem Orchomenum pervenit, eum Rex Amyntor cum armis procedere minimè ſinebat: qui, dum ita pertranſire prohibetur, & hunc ipſe vitâ privavit. At, cùm Trachinem perveniſſet, exercitum in Oechaliam adunavit, ut eo bello in Eurytum animadverteret: accitis ſibi ſociis Arcadibus, & Melienſibus domo Trachine, ac Locris Epicnemidibus, Eu-

στρατηγοῦντος. ὁ δὲ, πολιορκούμενος, ἐπικαλέσατο τὸν Ἡρακλέα βοηθὸν, ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ καὶ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν παρέδωκεν ἐλευθέραν αὐτῷ. ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαογόραν, μετὰ τῶν τέκνων, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει δαινύμενον, ὑβριστὴν ὄντα Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν προκαλεῖται αὐτὸν Κύκνος Ἄρεος καὶ Πελοπίας. συστὰς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ὀρχομενὸν ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴα [μεθ' ὅπλων] διέρχεσθαι· κωλυόμενος δὲ παριέναι, καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα, στρατείαν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων· συμμαχούντων δὲ αὐτῷ Ἀρκάδων καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων

Εὔρυτον, αἱρεῖ τὴν πόλιν. καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἵππασόν τε τὸν Κήυκος, καὶ Ἀργεῖον, καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας· καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἐπ' ἀκρωτηείῳ, Διὸς Κηναίου βωμὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν, εἰς Τραχῖνα τὸν Κήυκα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ Ἰόλην Δηϊάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ [πάλιν] μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ταῖς ἀληθείαις φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτου, τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδὺς δὲ Ἡρακλῆς ἔθυεν· ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τὸν χρῶτα ἔσηπε, τὸν μὲν Λίχαν τοῖν ποδοῖν ἀράμενος, κατηκόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας [εἰς τὴν Εὐβοϊκὴν θάλασσαν.] τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτοῦ· τοιαύτῃ δὲ συμφορᾷ κατασχεθεὶς, εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηϊά-

ryto unà cum filiis occiso, urbem capit. Sepultis deinde suis commilitonibus, qui in eo bello interierant, atque Hippaso Ceycis filio, Argeum, & Melanem Licymnij filios, ac demùm oppido direpto, Iolen captivam abduxit. Inde in Cenæum Eubœæ promontorium appulsus, Jovis Cenæi aram constituit. Sacrificaturus autem Trachinem, ad Ceycem misit, qui lautam ac splendidam ad se tunicam afferret: á quo ubi quæ de Iole successerant, Deïanira percepit, verita ne illam iterùm magis arderet, rata verum esse philtrum, effusum Nessi sanguinem, eo tunicam infecit. Quam sibi Hercules indutus sacrificavit: sed, ubi vestis incaluit, hydræ veneno Herculis corpus putrescebat. Tum Licham pedibus abreptum, sublatúmque à Bœotia dejecit in Euboicum mare præcipitem: tunicam verò, quæ corpori inhæserat, rescindit: eámque ita avulsam carnis frusta subsequebantur. Tanto igitur Hercules morbo laborans navi Trachinem advehitur. Quod ubi Deïanira rescivit,

civit, suâ ipsius manu, suspendio vitam finivit. Hercules Hyllo, qui natu major ex Deïaniræ filiis erat, ut cùm per ætatem ei liceret, Iolen uxorem duceret, imperavit. Deinde ad OEtam Trachinorum montem se contulit, ibíque jam constructam ab se pyram conscendit, atque ignem subjici jubebat. Quod cùm suorum facere auderet nemo, Pœas interim quæsiturus amissos greges, cùm per id loci iter faceret, pyram succedit. Huic Hercules sagittas arcúmque dono dedit: ardente autem pyrâ, nubem cum tonitru sublatam ipsum in cœlum sustulisse dicitur. Inde immortalitâtem adeptus, & revocatus in gratiam cum Junone, Heben illius filiam uxorem duxit, de qua sibi filios Alexiaren & Anicetum procreavit.

§. 8. Herculi autem filij ex Thestij filiabus hi fuerunt: Procride quidem, Antileon & Hippeus: ea quidem natu maxima geminos peperit: ex Panope, Tripsippas, Lyses, EUmides, Creon: Epilaide, Astyanax: ex Crethe verò

νειρα δὲ αἰσθομένη τὸ γεγονὸς, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς ἐκ Δηϊανείρας ἦν αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι· παραγενόμενος εἰς Οἴτην ὄρος (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων) ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας, ἐκέλευσεν, ἐπιβαὰς ὑφάπτειν. μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων ὑφῆψε. τούτῳ καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἡρακλῆς. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. ἐκεῖθεν δὲ τυχὼν ἀθανασίας, καὶ διαλλαγεὶς Ἥρᾳ, τὴν ἐκείνης θυγατέρα Ἥβην ἔγημεν· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες Ἀλεξιάρης καὶ Ἀνίκητος ἐγένοντο.

§ η. Ἦσαν δὲ παῖδες αὐτῷ ἐκ μὲν τῶν Θεστίου θυγατέρων, Πρόκριδος μὲν, Ἀντιλέων καὶ Ἱππεύς. ἡ πρεσβυτάτη γὰρ διδύμους ἐγέννησε. Πανόπης δὲ Θρεψίππας, Λύσης. Εὐμείδης, Κρέων· Ἐπιλαΐδος, Ἀστυάναξ. Κρέθης δὲ,

Ἰόβης, Εὐρυβίας, Πολύλαος, Πατροῦς, Ἀρχέμαχος· Μελίνης, Λαομέδων, Κλυθίππης, Εὐρυκάπης· Εὐρύπυλος, Εὐβώτης· Ἀγλαΐης, Ἀντιάδης, Ὀνησίππος· Χρυσηΐδος, Ὀρείης, Λανομένης, Τέλης· Λυσιδίκης, Ἐντεδίδης, Μενιππίδης· Ἀνθίππης, Ἱπποδρόμη, Τελευταγόρας, Εὐρύκης, Πύλος, Ἵπποτος, Εὐβοίας, Ὄλυμπος, Νίκης, Νικόδρομος, Ἀργέλης, Κλεόλαος, Ἐξόλης. Ἐρύθρας, Ξανθίδος, Ὁμόλυπος, Στρατονίκης, Ἀτρόμης, Κελευστάνωρ, Ἶφις, Λαοθόης, Ἄντιδος, Ἀντιόπης, Ἀλόπιος, Ἀστυβίης, Κάλης, Μήτιδος, Φυληΐδος, Τίγασις· Αἰσχρηΐδος, Λευκώνης, Ἀνθείας, Εὐρύπυλος, Ἀρχεδίκες, Δυνάστης, Ἐράτους, Ἀσωπίδης, Μέντωρ, Ἠώνης, Ἀμήστριος, Τιφύσης, Λυγκεὺς, Ἁλοκράτης, Ὀλυμπούσης, Ἑλικωνίδος, Φαλίας· Ἡσυχείης, Οἰστρέβλης, Τερψικράτης, Εὐρύοψ, Ἐλευχείας, Βουλεὺς, Ἀντιμάχης. Νικίππης, Πάτροκλος, Πυρίππης, Νῆφος, Πραξιθέας, Λύσιππος,

Iobes, EUrybiæ, Polylaus, Patrous, Archemachus : Meline, Laomedon, Clytippæ, EUrycapes, EUrypylus, EUbotes : ex Aglaia, Antiades, Onesippus : ex Chryseide, Oreas : Lanomene, Teles : Lysidice, Entedides, Menippides : ex Anthippe, Hippodroma, Teleutagoras, EUryca, Pylus, Hippotus, EUbœas, Olympus, Nice, Nicodromus, Argela, Cleolaus, Exolæ, Erythras, Xanthidis, Homolypus, Stratonice, Atromes, Celeustanor, Iphis, Laothoe, Antidus, Antiope, Alopius, Astybie, Cala, Metidus, Phileidus, Tigasis : ex Æschreide, Leucones, Anthea, EUrypylus, Archedice, Dynastes, Eratus, Asopides, Mentor, Eone, Amestrius, Tiphyse, Lynceus, Halocrates, Olympuses, Heliconide, Phalias : ex Hesychee, OEstrebles, Terpsicratea, EUryops, Eleuchea, Buleus, Antimache, Nicippe, Patroclus, Pyrippe, Nephos, Praxitheæ, Lysippus,

Erasippe, Lycurgus, Lycius, Toxicratea, Bucolus, Marsæ, Leucippus, Euryteles, Hyppocratea, Hippozygus. Hi sunt ex Thespiadibus orti: ex aliis autem, ac Deïanira, OEnei filia, Hyllus, Ctesippus, Glycisonetes; sed ex Megara Creontis, Therimachus, Deicoon, Creontiades, Deion. Quem autem Hercules sustulit filium ex Omphale Lydorum regina, nomen fuit Agelao, unde & Crœsi genus. Ex Chalciope Eurypyli filia, Thessalus: ex Epicaste Ægei filia, Thestalus: ex Parthepe Stymphali filia, Everes: ex Auge Aleæ, Telephus: ex Astyoche Phylantis, Tlepolemus: ex Astydamia, Amyntoris, Ctesippus: ex Autonoe Perei, Palemon.

Ἐρασίππης, Λυκοῦργος, Λύκιος, Τοξικράτης, Βουκόλος, Μάρσης, Λευκίππης, Εὐρυτέλης, Ἱπποκράτης, Ἱππόζυγος. οὗτοι μὲν ἐκ τῶν Θεσπίου θυγατέρων. ἐκ δὲ τῶν ἄλλων, Δηϊανείρας τε τῆς Οἰνέως, Ὕλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης; ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρέοντος, Θηρίμαχος, Δηϊκόων, Κρεοντιάδης, Δηΐων· ἐξ Ὀμφάλης δὲ Ἀγέλαος· ὅθεν καὶ τὸ Κροίσου γένος. Χαλκιόπης τῆς Εὐρυπύλου Θεσσάλος· Ἐπικάστης τῆς Αἰγέως, Θεσάλος· Παρθενόπης τῆς Στυμφάλου, Εὐήρης, Αὔγης τῆς Ἀλεοῦ, Τήλεφος, Ἀστυόχης τῆς Φύλαντος, Τληπόλεμος· Ἀστυδαμείας τῆς Ἀμύντορος, Κτήσιππος, Αὐτονόης τῆς Περέως, Παλαίμων.

CAP. VIII.

Relato demùm inter Deos Hercule filij sui Eurystheum fugientes, ad Ceycem se receperunt. Ubi verò illos ab eo repetere cœpit Eurystheus, ac, nisi dederentur, bellum minitante, ij tum metu perculsi, relictâ Trachine, per Helladem fu-

ΚΕΦ. η.

Μεταστάντος δὲ Ἡρακλέους εἰς θεοὺς οἱ παῖδες αὐτοῦ φυγόντες Εὐρυσθέα, πρὸς Κήυκα παρεγένοντο. ὡς δὲ ἐκείνους ἐκδιδόναι λέγοντος Εὐρυσθέως, καὶ πόλεμον ἀπειλοῦντος, ἐδεδοίκεσαν, Τραχῖνα καταλιπόντες, διὰ τῆς Ἑλλάδος

ἔφυγον. διωκόμενοι δὲ, ἦλθον εἰς Ἀθήνας. καὶ καθεσθέντες ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν, ἠξίουν βοηθεῖσθαι. Ἀθηναῖοι δὲ οὐκ ἐκδιδόντες αὐτοὺς πρὸς τὸν Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν. καὶ τοὺς μὲν παῖδας αὐτοῦ Ἀλέξανδρον, Ἰφιμέδοντα, Εὐρύβιον, Μέντορα, Περιμήδην ἀπέκτειναν. αὐτὸν δὲ Εὐρυσθέα φεύγοντα ἐφ' ἅρματος, καὶ πέτρας ἤδη παρειππεύοντα Σκειρωνίδας, κτείνει διώξας Ὕλλος. καὶ τὴν μὲν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, Ἀλκμήνῃ δίδωσιν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ.

§. β. Ἀπολομένου δὲ Εὐρυσθέως, ἐπὶ Πολεπόννησον ἦλθον οἱ Ἡρακλεῖδαι, καὶ πάσας εἷλον τὰς πόλεις. ἐπὶ ἐνιαυτοῦ δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γινομένη φθορὰ, πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχε. καὶ ταύτην γενέσθαι, χρησμὸς διὰ τοὺς Ἡρακλεῖδας ἐδήλου, πρὸ γὰρ τοῦ δέοντος, αὐτοὺς κατελθεῖν. ὅθεν ἀπολιπόντες Πελοπόννησον, ἦλθεν εἰς Μα-

gerunt. Qui, cùm Eurystheus eos insectaretur, Athenas concesserunt: & confidentes ad Misericordiæ aram, opem implorabant. Athenienses non modò non dediderunt eos, sed etiam adversùs Eurystheum bellum sustinuerunt, & ejus filios, Alexandrum, Iphimedontem, Eurybium, Mentorem, Perimedémque occiderunt. Ipsum insuper Eurystheum fugientem è curru, atque ad petras Scironidas adequitãtem Hyllus insecutus obtruncat: ejúsque caput amputatum Alcmenæ dedit. Hæc autem illi textoriis radiis oculos effodit.

§. 2. Itaque post interfectum Eurystheum in Peloponnesum Heraclidæ redierunt, omnésque amissas urbes receperunt. Cæterùm, quoniam intra anni spatium, ex quo in patriam remearent, universam Peloponnesum pestis invasit, eámq; evenisse, quòd Heraclidæ priusquam liceret, ipsi sedem patriam repetissent, oraculo declaratum est. Quamobrem, relictâ rursùs Peloponneso, Marathonem

commigrarunt; Tlepolemus autem Licymnium non ſponte occidit; quippe, quòd administrum ſuum quendam baculo percuſſurus aberravit, ídque antè quàm è Peloponneſo abſcederet. Exulans igitur haudquadàm exiguâ cum hominum manu, Rhodum venit, atque ibi ſedem locavit. Hyllus ad hæc ex patris imperio Iolen Euryti filiam ſibi in matrimonium copulavit, & quanam ratione ſuis Heraclidis redeundi facultatem compararet, nihil reliqui faciebat. Proinde Delphos conceſſit, & quanam viâ reverti poſſent Apollinem ſciſcitatur: Tum Deus, ſi ad tertium uſque fructum, inquit, expectarint, eos eſſe rediturος. Hyllus verò tertium fructum, triennij curſum dici arbitratus, ad tantum temporis curriculum permoratus cum exercitu Heraclidas in Peloponneſum reducit, quo tempore Tiſamenus Oreſtis filius Peloponneſi regnum tenebat: ac novâ pugnâ commiſsâ, Peloponneſij vincunt, & Ariſtomachus interficitur. Poſteà verò quàm Cleolai filij, adultâ jam ætate,

ἐφθῶνα, καὶ κεῖ κατῴκουν. Τληπόλεμος οὖν κτείνας οὐχ ἑκὼν Λικύμνιον (τῇ βακτηρίᾳ γὰρ αὐτοῦ θεράποντα πλήσσων ἥμαρτε) πρὶν ἐξελθεῖν αὐτοὺς ἐκ Πελοποννήσου. φεύγων οὖν μετ' οὐκ ὀλίγων, ἧκεν εἰς Ῥόδον, καὶ κεῖ κατῴκει. Ὕλλος δὲ τὴν μὲν Ἰόλην [τὴν Εὐρύτου] κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐντολὴν ἔγημε. τὴν δὲ κάθοδον ἐζήτει τοῖς Ἡρακλείδαις κατεργάσασθαι. διὸ παραγενόμενος εἰς Δελφοὺς, ἐπυνθάνετο πῶς ἂν κατέλθοιεν. ὁ δὲ θεὸς ἔφησε περιμείναντας τὸν τρίτον καρπὸν κατέρχεσθαι. νομάσας δὲ Ὕλλος τρίτον καρπὸν λέγεσθαι τὴν τριετίαν, τοσοῦτον περιμείνας χρόνον σὺν τῷ στρατῷ κατῄει τοὺς Ἡρακλέους ἐπὶ Πελοπόννησον. Τισαμενοῦ τοῦ Ὀρέστου υἱοῦ βασιλεύοντος Πελοποννησίων· καὶ γενομένης πάλιν μάχης, νικῶσι Πελοποννήσιοι, καὶ Ἀριστόμαχος θνήσκει. ἐπεὶ δὲ ἠνδρώθησαν οἱ Κλεολάου παῖδες, ἐχρῶντο

περὶ καθόδου. τοῦ θεοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι καὶ τὸ πρότερον, Τήμενος ᾐτιᾶτο λέγων, τούτῳ πεισθέντας ἀτυχῆσαι. ὁ δὲ θεὸς αἰτίους τῶν ἀτυχημάτων αὐτοὺς αἰτίους εἶναι· τοὺς γὰρ χρησμοὺς οὐ συμβάλλειν. λέγει γὰρ οὐ γῆς, ἀλλὰ γενεᾶς καρπὸν τρίτον· καὶ Στένυγρον τὴν εὐρυγαστέρα δεξιὰν κατὰ τὸν Ἰσθμὸν ἔχοντι τὴν θάλασσαν. ταῦτα Τήμενος ἀκούσας, ἡτοίμαζε τὸν στρατὸν, καὶ ναῦς ἐπήξατο ἐν τῷ Αἰτωλίας τόπῳ· ἔνθα νῦν ἀπ' ἐκείνου ὁ τόπος Ναύπακτος λέγεται. ἐκεῖ δ' ὄντος τοῦ στρατεύματος, Ἀριστόδημος κεραυνωθεὶς ἀπέθανε, παῖδας καταλιπὼν ἐξ Ἀργείας τῆς Αὐτεσίωνος διδύμους, Εὐρυσθένη καὶ Προκλέα.

§. γ. Συνέβη δὲ καὶ τὸν στρατὸν ἐν Ναυπάκτῳ συμφορᾷ περιπεσεῖν. ἐφάνη γὰρ αὐτοῖς μάντις χρησμοὺς λέγων, καὶ ἐνθεάζων, ὃν ἐνόμισαν μάγον εἶναι, ἐπὶ λύμῃ τοῦ στρατοῦ πρὸς Πε-

fuerunt, de reditu Pythiam consulunt, à qua, quod anteà oraculum dederat, acceperunt, Temenus sibi, quòd responso ejusmodi fidem habuissent, infeliciter successisse, objiciebat. Tum contrà Pythia ipsos infelicitatis suæ fuisse auctores respondit, quoniam responsa data minimè intelligebant. Non enim tertium terræ, sed generis esse fructum, inquit, oraculum indicat, ac Stenygrum Isthmum innuit, quem latioris alvei pelagus dextrorsùm allidit. Quæ cùm audisset Temenus, militum copias legit, & in Ætoliæ loco naves compingit. Ubi etiam nunc loco ab ea re nomen est Naupactos. Intereà dum ibi comparatæ militum copiæ morantur, Aristodamus, relictis ex Argia Autesionis filia geminis, Eurystene, ac Procle fulmine ictus occubuit.

§. 3. Quin etiam Naupacti exercitus in morbum ingentem incidit: siquidem ipsis vates futura prædicens, atque afflatus numine apparuit: quem magum esse, atque Peloponnesiis in exercitus per-

niciem emissum existimarunt. Hunc Hippotes Phylantis Antiochi ex Hercule nati filius jaculo percussum interfecit. Quo facto rei navalis apparatus, perditâ classe dispeiriit: peditatus item fame infelicissimè egit, exercitúsque omnis dissolutus est. Tamen interim ~~ea~~ de clade oraculum postulanti, numen ob vatis cædem ea obvenisse respondit: proptereáque homicidam decennium exulare jussit: necnon ea de causa Trioculi belli prætoris operâ biennium uti illi præcepit. Quare Hippoten exilij causâ solum vertere coegerunt. Atqui Trioculum vestigantes, Oxylo Andræmonis filio equum insidenti, obviàm fiunt. Hic unoculus erat, qui oculorum alterum sagittâ excussum amiserat. Nam cùm cædis patratæ causâ in Elidem, atque illinc in Ætoliam isset exulatum, circumacto jam anno, in patriam redibat. Hunc igitur ab oraculo significari arbitrantes, copiis imperatorem præficiunt, & mox pugnâ initâ, terrâ maríque vincunt, & Tisamenum Ore-

λοπεννησίων ἀπεσαλμένον. τοῦτον βαλὼν ἀκοντίῳ Ἱππότης ὁ Φύλαντος τοῦ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους τυχὼν ἀπέκτεινεν. οὕτως δὲ γενομένου τούτου, τὸ μὲν ναυτικὸν διαφθαρεισῶν τῶν νεῶν ἀπώλετο. τὸ δὲ πεζὸν, ἠτόχησε λιμῷ, καὶ διελύθη τὸ στράτευμα. χρωμένου δὲ περὶ τῆς συμφορᾶς Τημένου, καὶ τοῦ θεοῦ διὰ τὸν μάντιν γενέσθαι ταῦτα λέγοντος, καὶ κελεύοντος φυγαδεῦσαι δέκα ἔτη τὸν ἀνελόντα, καὶ διὰ τοῦτο δύο ἔτη καὶ χρήσασθαι ἡγεμόνι τῷ Τειοφθάλμῳ, τὸν μὲν Ἱππότην ἐφυγάδευσαν, τὸν δὲ Τειόφθαλμον ἐζήτουν, καὶ περιτυγχάνουσιν Ὀξύλῳ τῷ Ἀνδραίμονος, ἐφ' ἵππου καθημένῳ, μονοφθάλμῳ· τὸν γὰρ ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἐκέκοπτο τόξῳ· ἐπὶ φόνῳ γὰρ οὗτος φυγὼν εἰς Ἦλιν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Αἰτωλίαν· ἐνιαυτοῦ δὲ διελθόντος, ἐπανήρχετο. συμβαλόντες οὖν τὸν χρησμὸν, τοῦτον ἡγεμόνα ποιοῦνται. καὶ συμβαλόντες τοῖς πολεμίοις, καὶ τῷ πεζῷ, καὶ τῷ ναυτικῷ προτεροῦσι στρατῷ· καὶ Τισα-

μανὸν κλείνουσι τὸ Ὀρέστου· θνήσκουσι δὲ συμμαχοῦντες αὐτοῖς, οἱ Αἰγιμίου παῖδες, Πάμφυλος καὶ Δύμας.

§. δ. Ἐπειδὴ ἐκράτησαν Πελοποννήσου, τρεῖς ἱδρύσαντο βωμοὺς Πατρῴου Διός. καὶ ἐπὶ τούτων ἔθυσαν, καὶ ἐκληροῦντο τὰς πόλεις· πρώτη μὲν οὖν λῆξις, Ἄργος· δευτέρα Λακεδαίμων· τρίτη δὲ Μεσσήνη. κομισάντων δὲ ὑδρίαν ὕδατος ἔδοξε ψῆφον βαλεῖν ἕκαστον. Τήμενος οὖν, καὶ οἱ Ἀριστοδήμου παῖδες, Προκλῆς καὶ Εὐρυσθένης, ἔβαλον λίθους. Κρεσφόντης δὲ βουλόμενος Μεσσήνην λαχεῖν, γῆς ἐνέβαλε βῶλον. ταύτης δὲ διαλυθείσης, ἔδει τοὺς δύο κλήρους πρώτους ἀναφανῆναι· ἑλκυσθείσης δὲ πρώτης μὲν τῆς Τημένου, δευτέρας δὲ τοῦ κλήρου τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, Μεσσήνην ἔλαβε Κρεσφόντης.

§. ε. Ἐπὶ δὲ τοῖς βωμοῖς, οἷς ἔθυσαν, εὗρον σημεῖα κείμενα· οἱ μὲν λαχόντες Ἄργος ἐπὶ τὸν ἴδιον, φρύνον. οἱ δὲ Λακεδαίμονα λαχόντες, δράκοντα· οἱ δὲ

stis filium occidunt: Verùm è suis sociis desiderantur Ægimij filiis Pamphylus ac Dymas.

§. 4. Pòst ubi Peloponneso potiti sunt, tres aras Jovi Patrio excitarunt, in quibus, peractis sacris, urbes sortiti inter se partiuntur. Prima itaq; sortitio fuit Argos; secunda, Lacedæmon, tertia demùm, Messene. Illatâ deinde sistulâ aquæ plenâ, placitum est cuiq; in eam sortes conjici. Tum Temenus, & Aristodemi filij, Procles & Eurystenes calculos conjecerunt. Cresphontes autem Messenen sortitò habere volens, terræ glebam injecit: quâ resolutâ, priores illas duas sortes antè prodire necesse erat. Eductâ igitur priùs Temeni sorte, secunda Aristodemi liberûm sortitio fuit. Quo factum est, ut illâ solutâ, hæc constiterit, & per eam Cresphonti Messena obtigerit.

§. 5. Porrò in aris, quibus immolatum erat, jacentia signa invenere. Nam quibus Argos obtigit privatim, ruberam: quibus Lacedæmon, draconem: quibus autem Messene,

Messene, vulpem. Hi in sua quisque ara privati signi symbolum offenderunt: quæ verò ad symbola spectant vates cecinerunt, nactis quidem rubetam, in urbem manere præstat. Id enim animantium genus, si peregrinetur, nullis viribus se tueri potest. Qui draconem consecuti sunt, formidabiles fore, si promoveantur. Qui verò vulpem deprehendissent, dolosos fore prædicebant. Temenus igitur, prætermissis Agelao Eurypylóque, & Calliâ filiis, Hyrnethoni filiæ, atque hujusce viro Deiphobonti adhæsit. Proinde illius filij Titanas mercede conductos, ad patrem interimendum inducunt. Commisso itaque parricidio, regnum penes Hyrnethonem ac Deiphontem exercitus fore judicavit. Cresphontes autem nôn ita multò post susceptum imperium, Messenæ duobus cum filiis interfectus est. Atqui Polyphontes eorum imperio, quòd Heraclidarum genere ortus esset, præficitur, atque occisi Cresphontis uxorem Meropen invitam perduxit. At hic

Μεσσήνην, ἀλώπεκα. περὶ δὲ τῶν σημείων, ἔλεγον οἱ μάντεις, τοῖς μὲν τὸν φρῦνον καταλαβοῦσιν, ἐπὶ τῆς πόλεως μένειν ἄμεινον. μὴ γὰρ ἔχειν ἀλκὴν πορευόμενον τὸ θηρίον. τοὺς δὲ δράκοντα καταλαβόντας, δεινοὺς ἐπιόντας ἔλεγον ἔσεσθαι· τοὺς δὲ τὴν ἀλώπεκα, δολίους. Τήμενος μὲν οὖν παραπεμπόμενος τοὺς παῖδας Ἀγέλαον καὶ Εὐρύπυλον, καὶ Καλλίαν τῇ θυγατρὶ προσανεῖχεν Ὑρνηθοῖ, καὶ τῷ ταύτης ἀνδρὶ Δηϊφόντῃ. ὅθεν οἱ παῖδες πείθουσι Τιτᾶνας ἐπὶ μισθῷ τὸν πατέρα αὐτῶν φονεῦσαι. γενομένου δὲ τοῦ φόνου, τὴν βασιλείαν ὁ στρατὸς ἔχειν ἐδικαίωσεν Ὑρνηθοῖ καὶ Δηϊφόντῃ. Κρεσφόντης δὲ οὐ πολὺν Μεσσήνης βασιλεύσας χρόνον, μετὰ δύο παίδων φονευθεὶς ἀπέθανε. Πολυφόντης δὲ ἐβασίλευσεν αὐτῶν τῶν Ἡρακλειδῶν ὑπάρχων· καὶ τὴν τοῦ φονευθέντος γυναῖκα ἄκουσαν Μερόπην ἔλαβεν. ἀνῃ-

ρέθη δὲ καὶ οὗτος. τρίτον γὰρ ἔχουσα παῖδα Μερόπη καλούμενον Αἴγυπτον, ἔδωκε τῷ ἑαυτῆς πατρὶ τρέφειν. οὗτος ἀνδρωθεὶς, καὶ κρύφα κατελθὼν, ἔκτεινε Πολυφόντην, καὶ τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀπέλαβεν.

etiam è medio ſublatus fuit. Nam cùm tertium Merope filium Ægyptum nomine haberet, patri ſuo ipſius alendum dedit: qui cùm adultæ jam ætatis eſſet, per inſidias adortus Polyphontem peremit, ac paternum ſibi regnum recuperavit.

APOLLODORI ATHENIENSIS BIBLIOTHECES.

Liber tertius.

Caput I.

Quoniam verò genus Inachium, enaratâ Beli progenie, usque ad Heraclidarum familiam exposuimus, Agenoris prolem quoque deinceps enarremus. Enimverò, ut à nobis anteà dictum fuit, duos è Libya filios, Belum & Agenorem Neptunus procreavit. Belus quidem Ægyptiorum Rex, quos superiùs, liberos genuit: Agenor autem in Europam profectus, Telephassam conjugem ducit: ex qua Europam filiam, & Cadmum, Phœnicémque mares, & Cilicem sustulit. Sunt, qui Europam non Agenoris, sed Phœnicis filiam esse affirment. Hujus amore captus

ΑΠΟΛΛΟΔΟΡΟΥ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

βιβλίον γ'.

ΚΕΦΑΛ. α.

Ἐπεὶ δὲ τὸ Ἰνάχειον διεξερχόμενοι γένος, τοὺς ἀπὸ Βήλου μέχρι τῶν Ἡρακλειδῶν δεδηλώκαμεν, ἐχομένως λέγωμεν τὰ περὶ Ἀγήνορος. ὡς γὰρ ἡμῖν λέλεκται, δύο Λιβύη ἐγέννησε παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Βῆλον καὶ Ἀγήνορα. Βῆλος μὲν οὖν βασιλεύων Αἰγυπτίων, τοὺς προειρημένους ἐγέννησεν. Ἀγήνωρ δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην, γαμεῖ Τηλεφάασσαν· καὶ τεκνοῖ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ Φοίνικα, καὶ Κίλικα. τινὲς δὲ Εὐρώπην, οὐκ Ἀγήνορος ἀλλὰ Φοίνικος λέγουσι. ταύτης Ζεὺς ἐρα-

θεὶς, ἔπλει διὰ τῆς θαλάσσης Ῥόδου ἀποπλέων ταῦρος. ὃς χειροήθης γενόμενος, ἐπιβιβασθεῖσαν διὰ τῆς θαλάσσης, ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. ἡ δὲ ἐκεῖ συνευνασθέντος αὐτῇ Διὸς, ἐγέννησε Μίνωα, Σαρπηδόνα, Ῥαδάμανθυν. καθ' Ὅμηρον Σαρπηδὼν ἐκ Διὸς καὶ Λαοδαμείας τῆς Βελλεροφόντου. ἀφανοῦς δὲ Εὐρώπης γενομένης, ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἀγήνωρ ἐπὶ ζήτησιν ἐξέπεμψε τοὺς παῖδας, εἰπὼν, μὴ πρότερον ἀναστρέφειν πρὶν ἂν ἐξεύρωσιν Εὐρώπην. συνεξῆλθε δὲ ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῆς Τηλεφάασα ἡ μήτηρ, καὶ Θάσος ὁ Ποσειδῶνος· ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶ, Κίλιξ. ὡς δὲ πᾶσαν ποιούμενοι ζήτησιν εὑρεῖν ἦσαν Εὐρώπην ἀδύνατοι, τὴν εἰς οἶκον ἀνακομιδὴν ἀπογνόντες, ἄλλος ἀλλαχοῦ κατῴκησαν. Φοῖνιξ μὲν Φοινίκην· Κίλιξ δὲ, Φοινίκης πλησίον, καὶ πᾶσαν τὴν ὑφ' ἑαυτοῦ κειμένην χώραν ποταμῷ σύνεγγυς Πυράμῳ, Κιλικίαν ἐκάλεσε· Κάδμος δὲ καὶ Τηλεφάασα, ἐν Θρᾴκῃ

perit Jupiter, necnon taurus per Rhodium mare navigat, qui ubi se puellæ mitem cicurémque præbuit, atque inde tauri dorso illam impositam velut prædam, pelago avexit in Cretam: ea inibi ab Jove compressa, Minoem, Sarpedonem, ac Rhadamanthum peperit; sed Homeri testimonio Sarpedon ex Jove ac Laodamia Bellerophontis filia, natus est. Pòst, ubi Europa nusquam appareret, Agenor pater eam filios vestigaturos emisit: iisque, ne, nisi cum reperta priùs Europa redirent, imperavit. Quibuscum & Telaphassæ mater, ac Thasus Neptuni filius; vel, ut Pherecydes ait, Cilix, ad eam perquirendam coivit. Posteà verò, cùm passim omnia vestigassent, neque usquam Europam comperissent, desperato ad suos reditu, alius aliò commigrarunt. Phœnix in Phœnicen se contulit. Cilix huic finitima loca invasit, atque omnem Pyramo amni adjacentem regionem subegit, eámque de se Ciliciam nominavit. Cadmus autem ac Telephassa in Thraciam pene-

tratunt. Necnon & Thasus conditam in Thracia urbem Thasum suo de nomine appellatam habitavit.

§. 2. Demùm Asterion Cretensium regulus, Europâ in matrimonium ductâ, ex ea natos filios aluit, qui, cùm adolevissent, mutuam inter se discordiam exercuerunt: nam Miletum puerum deperibant. Hic filius Apollinis, & Areæ Cleochi filiæ fuit. Puer cùm in Sarpedonis benevolentiam amorémque potiùs inclinare videretur, Minos conflato bello, victor fuit. Pòst illi in fugam vertuntur: ac Miletus in Cariam appulsus, ibi Miletum à seipso dictam urbem condidit. Verùm Sarpedon Cilici adversùs Lycios bellum gerenti opitulatus, ex Lyciæ parte regnum sibi comparavit: eíque Jupiter ad tres ætates vitam concessit. Nec desunt qui illum Atymnij Jovis & Cassiopeæ filij, amore conflagrasse tradant, eáq; de causa in seditionem concidisse. Sed Rhadamanthus, cùm conditis à se legibus insulanis imperaret, atque ex fuga rursùs in Bœotiam contendisset,

κατῴκησαν· ὁμοίως δὲ καὶ Θάσος ἐν Θρᾴκῃ, κτίσας πόλιν Θάσον κατῴκησεν.

§. β. Εὐρώπην δὲ γήμας Ἀστερίων ὁ Κρητῶν δυνάστης, τοὺς ἐκ τούτης παῖδας ἔτρεφεν. οἱ δὲ, ὡς ἐτελειώθησαν, πρὸς ἀλλήλους ἐστασίασαν· ἴσχουσι γὰρ ἔρωτα παιδὸς, ὃς ἐκαλεῖτο Μίλητος· Ἀπόλλωνος δὲ ἦν, καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. τοῦ δὲ παιδὸς πρὸς Σαρπηδόνα μᾶλλον οἰκείως ἔχοντος, πολεμήσας Μίνως ἐπροτέρησεν. οἱ δὲ φεύγουσι, καὶ Μίλητος μὲν, Καρίᾳ προσχὼν, ἐκεῖ πόλιν ἀφ' ἑαυτοῦ ἔκτισε Μίλητον. Σαρπηδὼν δὲ συμμαχήσας Κίλικι, πρὸς Λυκίους ἔχοντι πόλεμον, ἐπὶ μέρη τῆς χώρας Λυκίας ἐβασίλευσε. καὶ αὐτῷ δίδωσι Ζεὺς, ἐπὶ τρεῖς γενεὰς ζῆν. ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐρασθῆναι λέγουσιν Ἀτυμνίου τοῦ Διὸς, καὶ Κασσιοπείας, καὶ διὰ τοῦτον στασιάσαι. Ῥαδάμανθυς δὲ τοῖς νησιώταις νομοθετῶν, αὖθις φυγὼν εἰς Βοιωτίαν, Ἀλκμή-

την γαμεῖ. καὶ μεταλλάξας ἐν ᾅδου μετὰ Μίνωος δικάζει. Μίνως δὲ Κρήτην κατοικῶν, ἔγραψε νόμους. καὶ γήμας Πασιφάην, τὴν Ἡλίου καὶ Περσηΐδος· ὡς Ἀσκληπιάδης φησὶ, Κρήτην τὴν Ἀστερίου θυγατέρα· παῖδας μὲν ἐτέκνωσε, Καστρέα, Δευκαλίωνα, Γλαῦκον, Ἀνδρόγεων· θυγατέρας δὲ, Εκάλλην, Ξενοδίκην, Ἀριάδνην, Φαίδραν. Ἐκ Παρείας νύμφης Εὐρυμέδοντα, Νηφαλίωνα, Χρύσην, Φιλόλαον· ἐκ δὲ Δεξιθέας, Εὐξάνθιον.

§. γ. Ἀστερίου δὲ ἄπαιδος ἀποθανόντος, Μίνως βασιλεύειν θέλων Κρήτης, ἐκωλύετο· φήσας δὲ παρὰ θεῶν τὴν βασιλείαν εἰληφέναι, χάριν τοῦ πιστευθῆναι, ἔφη, εἴ τι ἂν εὔξηται, γενέσθαι. καὶ Ποσειδῶνι θύων, ηὔξατο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος καταθύσειν τὸν φανέντα. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀνέντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. τὸν δὲ ταῦρον εἰς τὰ βουκόλια πέμψας, ἔθυσεν ἕ-

Alcmenem duxit uxorem. Demùm vitâ defunctus, apud inferos cum Minoe fratre præficitur. At Minos Cretam incolens leges conscripsit, ductâque Pasiphae Solis ac Perseidis filiâ, sive, ut Asclepiades ait, Crete Asterij filiâ, Creteum, Deucalionem, Glaucum, & Androgeum mares: fœminas, Hecalen, Xenodicen, Ariadnénque, ac Phædram sustulit. Porrò ex Nympha Paria Eurymedontem, Nephalionem, Chrysen, & Philolaum: at ex Dexithea, Euxanthium.

§. 3. Deinde, ubi Asterius, nullis relictis liberis, decessit, Minos Cretæ susceptâ regni administratione, prohibetur. Qui, ut fidem faceret, se à diis regnum accepisse, aiebat, si quid voto depoposcisset, sibi id eventurum. Inde Neptuno immolans, taurum, ut sibi ex profundo mari offerri precibus depoposcit, oblatum immolaturum se pollicetur. A Neptuno itaque, tauro, qualis eum deceret, emisso, regnum accepit. Qui cùm ejusmodi taurum ad armenta deduci jussisset, alium immo-

lavit. Hic subacto sibi pelago, omnibus propè insulis præfuit.

§. At iratus illi Neptunus, quòd eundem taurum minimè immolasset, hunc ipsum efferavit: Pasiphaénque, ut illum ardentissimè deperiret, effecit. Hæc igitur tauri inflammata desiderio, adjutorem sibi Dædalum assumit architectum, qui cædis reus Athenis aufugerat: hic ligneam in rotulis vaccam concavam intrinsecùs miro artificio construit, eíque bubulam pellem circumsuit, eámque in prato, ubi taurus depascere consueverat, locavit; Inde Pasiphaen intromisit: ad quam taurus accurrens, ceu naturalem vaccam inivit. Hæc demùm Asterium cognomento Minotaurum peperit: taurino vultu, cætera vultum fuisse, fertur. Hunc Minos oraculis quibusdam monitus intra Labyrinthum conclusum custodiri jubet. Sed Labyrinthus, quem Dædalus struxit, domicilium erat, quod ob multiplices viarum ambages, occursusque, ac recursus, fallebat. Quæ verò de Minotauro, &

τερον. θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν τῶν νήσων σχεδὸν ὑπῆρξεν.

§. δ. Ὀργισθεὶς καὶ αὐτῷ Ποσειδῶν, ὅτι μὴ κατέθυσε τὸν ταῦρον, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασιφάην δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. ἡ δὲ ἐρασθεῖσα τοῦ ταύρου συνεργὸν λαμβάνει Δαίδαλον, ὃς ἦν ἀρχιτέκτων, πεφευγὼς ἐξ Ἀθηνῶν ἐπὶ φόνῳ. οὗτος ξυλίνην βοῦν ἐπὶ τροχῶν κατασκευάσας, καὶ ταύτην λαβὼν, καὶ κοιλάνας ἔσωθεν, ἐκδείρας τὴν βοῦν, τὴν δορὰν περιέρραψε. καὶ θεὶς ἐν ᾧ περ εἴθιστο ὁ ταῦρος λειμῶνι βόσκεσθαι, τὴν Πασιφάην ἐνεβίβασεν. ἐλθὼν δὲ ὁ ταῦρος, ὡς ἀληθινῇ βοῒ συνῆλθεν. ἡ δὲ Ἀστέριον ἐγέννησε τὸν κληθέντα Μινώταυρον. οὗτος εἶχε ταύρου πρόσωπον, τὰ δὲ λοιπὰ ἀνδρός. Μίνως δὲ ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ, κατά τινας χρησμοὺς κατακλείσας αὐτὸν ἐφύλαττεν. ἦν δὲ ὁ Λαβύρινθος, ὃν Δαίδαλος κατεσκεύασεν, οἴκημα καμπαῖς πολυπλόκοις πλανῶν τὴν ἔξοδον· τὰ μὲν οὖν περὶ Μινωταύρου, καὶ

Ἀνδρόγεω, καὶ Φαίδρας, καὶ Ἀριάδνης ἐν τοῖς περὶ Θησέως ὕστερον ἐροῦμεν.

ΚΕΦ. β.

Κράτιως δὲ τοῦ Μίνωος Ἀερόπη, καὶ Κλυμένη, καὶ Ἀπημοσύνη, καὶ Ἀλθημένης, υἱοὶ γίνονται. χρωμένῳ δὲ Κρητεῖ περὶ καταστροφῆς τοῦ βίου, ὁ θεὸς ἔφη, ὑπὸ ἑνὸς τῶν παίδων τεθνήξεσθαι. Κρητεὺς μὲν οὖν ἀπεκρύβετο τοὺς χρησμούς. Ἀλθημένης δὲ ἀκούσας, καὶ δείσας μὴ φονεὺς γένηται τοῦ πατρὸς, ἄρας ἐκ Κρήτης μετὰ τῆς ἀδελφῆς Ἀπημοσύνης, προσίσχει τινὶ τόπῳ τῆς Ῥόδου. καὶ κατασχὼν Κρητώνιαν ὠνόμασεν. ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος, ἐθεάσατο τὰς πέριξ νήσους. κατιδὼν δὲ καὶ Κρήτην, καὶ τῶν πατρῴων ὑπομνησθεὶς θεῶν, ἱδρύετο βωμὸν Ἀταβυρίου Διός. μετ' οὐ πολὺ δὲ, τῆς ἀδελφῆς αὐτόχειρ ἐγένετο. Ἑρμῆς γὰρ αὐτῆς ἐρασθεὶς ὡς φεύγουσαν αὐτὴν καταλαβεῖν οὐκ ἠδύνατο (περιῆν γὰρ αὐτῆς

Androgeo, ac Phædra, & Ariadna, leguntur, ubi de Theſeo pòſt dicetur, explicabimus.

CAP. II.

Aſt Aërope, Clymene, Apemoſyne, & Althemenes è Creteo Minois filio liberi nati ſunt. Creteo verò qualem ipſe vitæ exitum habiturus eſſet, oraculum ſciſcitanti, Deus ab uno è filiis ſuis interfectum iri reſpondit. Creteus itaque oraculum celat. Quod cùm accepiſſet Althemenes, & veritus ne patri mortem inferret, relictâ Cretâ cum Apemoſyne ſorore profectus, in quendam Rhodi locum appellit: quo potitus Creteniam illi de ſe nomen indidit. Conſcenſo autem Atabyrio monte, jacentes circa inſulas circumſpectavit, ac etiam deſpicatus Creten, & deûm patriorum recordatus, Atabyrio Jovi aram ſtatuit: nec longo pòſt tempore ſuam ipſe ſororem interemit. Nam Mercurius ejus amore correptus, quòd fugientem aſſequi non poſſet, (quippe quæ illi pedum pernicitate

nicitate præstabat) recentibus tergoribus viam substravit, in quibus delapsam, cùm è Creta rediret, vitiat, ac ea fratri rem commissam renunciat. Is autem Dei nomen culpæ expugnatæ pudicitiæ prætextum esse arbitratus, eam calcibus impetitam occidit.

§. 2. Mox Creteus Aëropen Clymenénque per Nauplium in longinquas terras, vendendas amandat. Ex his quidem Plisthenes Aëropen uxorem duxit: ex qua filios, Agamemnonem & Menelaum sustulit. Verùm Clymenen Nauplius in matrimonium cepit, ac filiorum Oracis & Palamedis pater efficitur. Cùm verò Creteus senio confectus esset, Althemeni filio regnum tradere cupiebat: eáque de causa Rhodum contendit: cúmque è navi cum heroibus sociis in desertum quendam insulæ locum descendisset, à bubulcis prædones ingruisse ratis ejicitur: quique vera dicens, cùm ob canum latratum, quòd ab insulanis percuteretur, exaudiri non posset: Althemenes super-

τῷ τάχει τῶν ποδῶν) κατὰ τῆς ὁδοῦ βύρσας ἐπέστρωσε νεοδάρτους ἐφ' ἃς ὀλισθήσασα ἐκείνη ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανήει, φθείρεται· καὶ τῷ ἀδελφῷ μηνύει τὸ γεγονός· ὁ δὲ σκῆψιν νομίσας εἶναι τὸν θεὸν, λὰξ ἐνθορὼν ἀπέκτεινεν.

§. β. Ἀερόπην δὲ καὶ Κλυμένην Κρητεὺς Ναυπλίῳ δίδωσιν εἰς ἀλλοδαπὰς ἠπείρους ἀπεμπολῆσαι. τούτων Ἀερόπην μὲν ἔγημε Πλεισθένης· καὶ παῖδας, Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον ἔτεκεν. Κλυμένην δὲ γαμεῖ Ναύπλιος, καὶ τέκνων πατὴρ γίνεται Ὄρακος καὶ Παλαμήδους. Κρητεὺς δὲ ὕστερον γήρᾳ κατεχόμενος, ἐπόθει τὴν βασιλείαν Ἀλθημένει τῷ παιδὶ παραδοῦναι· καὶ διὰ τοῦτο ἦλθεν εἰς Ῥόδον. ἀποβὰς δὲ τῆς ναὸς σὺν τοῖς ἥρωσι κατά τινα τῆς νήσου τόπον ἔρημον, ἠλαύνετο ὑπὸ τῶν βουκόλων, λῃστὰς ἐμβεβληκέναι δοκούντων. καὶ μὴ δυναμένων ἀκοῦσαι λέγοντος αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὴν κραυγὴν τῶν κυνῶν, ἀλλὰ

βαλλόντων κἀκεῖνον, παραγενόμενος Ἀλθημένης ἀκοντίσας ἀπέκτεινεν ἀγνοῶν Κρατέα. μαθὼν δὲ ὕστερον τὸ γεγονὸς, εὐξάμενος ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη.

ΚΕΦ. γ.

Δευκαλίωνι δὲ ἐγένοντο Ἰδομενεύς τε καὶ Κρήτη, καὶ Νόθος, καὶ Μῶλος. Γλαῦκος δὲ [ὁ Μίνωος] ἔτι νήπιος ὑπάρχων, τὸν μῦν διώκων εἰς μέλιτος πίθον πεσὼν ἀπέθανεν. ἀφανοῦς δὲ ὄντος αὐτοῦ, Μίνως πολλὴν ζήτησιν ποιησάμενος περὶ τῆς εὑρέσεως ἐμαντεύετο. Κούρητες δὲ εἶπον. αὐτῷ τριχρώματον ἐν ταῖς ἀγέλαις ἔχειν βοῦν· τὸν δὲ τὴν ταύτης θέαν ἄριστα εἰκάσαι δυνηθέντα, καὶ ζῶντα τὸν παῖδα ἀποδώσειν. συγκληθέντων δὲ τῶν μάντεων, Πολυΐδος ὁ Κοιρανοῦ, τὴν χρόαν τῆς βοὸς εἴκασε βάτου καρπῷ, καὶ ζητεῖν τὸν παῖδα ἀναγκασθεὶς, διά τινος μαντείας ἀνεῦρε· λέγοντος δὲ Μίνωος, ὅτι δεῖ καὶ ζῶντα ἀπολαβεῖν αὐτὸν, [ἔν τινι οἰκή-

veniens, telo contorto Creteum patrem haudquaquàm agnitum interfecit. Qui, ubi ſcelus patratum cognovit, deos precatus terræ hiatu abſorptus occulitur.

CAP. III.

CÆterùm Deucalioni nati ſunt filij Idomeneus, Crethe, ac Nothus, & Molus. Glaucus autem Minois filius infans adhuc murem inſequens in mellis dolium delapſus, occubuit. Qui cùm nuſquàm gentium appareret, Minos pater, quòd amiſſum non reperitet, cùm diu, multúmque quæſiviſſet, de illius inventione ſcitatum oracula miſit. Curetes illi tricolorem inter armenta bovem eſſe retulerunt: cujus qui optimè effingere ſimulacrum poſſit, ab eo filium in vitam revocatum iri. Accerſitis itaque undecumque vatibus, Polyidus Cœrani filius rubi fructui bovis colorem aſſimilavit: & puerum veſtigare coactus, vaticinij cujuſpiam adjumento tandem reperit. At cùm Minos eum ſibi vivum reddi oportere dictitaret, cum pueri

cadavere in quodam domicilio concluditur: cúmque in summa consilij inopia versaretur, draconem ad præmortui pueri corpus proserpentem vidit. Hunc lapide percussum occidit, veritus, ne illum commiseratus ipse moreretur. Interea draco alter advenit, ac priorem extinctum conspicatus, retrò abiit: mox herbam ferens redit: eáque super omni draconis mortui corpore impositâ, illum in vitam revocavit. Id cùm Polyidus summa cum admiratione conspexisset, eandem herbam illatam Glauci corpori imposuit; atque illicò mortuum suscitavit.

§. 2. At Minos neque post recuperatum filium, nisi priùs vaticinandi rationem Glaucum doceat Polyidus, illum Argos remeare permittebat. Polyidus autem coactus edocet: atque in patriam rediturus, vela faciebat: Glaucúmque suum in os inspuere jubet. Quo facto, Glaucum vaticinandi oblivio subiit. Hactenùs itaque de Europæ posteris dixisse sat est.

ματι] ἀπεκλείσθη σὺν τῷ νεκρῷ· ἐν ἀμηχανίᾳ δὲ πολλῇ τυγχάνων, εἶδε δράκοντα ἐπὶ τὸν νεκρὸν ἰόντα· τοῦτον βαλὼν λίθῳ ἀπέκτεινε· δείσας μὴ ἂν αὐτὸς τελευτήσῃ, εἰ τοῦτο συμπάθοι. ἔρχεται δὲ ἕτερος δράκων· καὶ θεασάμενος νεκρὸν τὸν πρότερον, ἄπεισιν· εἶτα ὑποστρέφει πόαν κομίζων, καὶ ταύτην ἐπιτίθησιν ἐπὶ πᾶν τὸ τοῦ ἑτέρου σῶμα· ἐπιτεθείσης δὲ τῆς πόας, ἀνίστη. θεασάμενος δὲ Πολύϊδος καὶ θαυμάσας, τὴν αὐτὴν πόαν προσενέγκων τῷ τοῦ Γλαύκου σώματι, ἀνέστησεν.

§. β. Ἀπολαβὼν δὲ Μίνως τὸν παῖδα, οὐδ' οὕτως εἰς Ἄργος ἀπιέναι τὸν Πολύϊδον εἴα, πρὶν ἢ τὴν μαντείαν διδάξαι τὸν Γλαῦκον. ἀναγκασθεὶς δὲ Πολύϊδος διδάσκει. καὶ ἐπειδὴ ἀπέπλει, κελεύει τὸν Γλαῦκον εἰς τὸ στόμα ἐμπτύσαι. καὶ τοῦτο ποιήσας Γλαῦκος, τὴν μαντείαν ἐπελάθετο. τὰ μὲν οὖν περὶ τῶν τῆς Εὐρώπης ἀπογόνων, μέχρι τοῦδέ μοι λελέχθω.

ΚΕΦ. η.

Κάδμος δὲ, ἀποθανοῦσαν θάψας Τηλέφασσαν, ὑπὸ Θρᾳκῶν ξενισθεὶς ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς Εὐρώπης πυνθανόμενος· ὁ δὲ θεὸς εἶπε περὶ μὲν Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, χρῆσθαι δὲ καθοδηγῷ βοῒ, καὶ πόλιν κτίζειν, ἔνθα ἂν αὐτὴ πέσῃ καμοῦσα. τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν, διὰ Φωκέων ἐπορεύετο. εἶτα βοῒ συντυχὼν ἐν τοῖς Πελάγοντος βουκολίοις, ταύτῃ κατόπισθεν εἵπετο. ἡ δὲ διεξιοῦσα Βοιωτίαν ἐκλίθη, πόλις ἔνθα νῦν εἰσὶ Θῆβαι. βουλόμενος δὲ Ἀθηνᾷ καταθῦσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινὰ τῶν μεθ' αὑτοῦ ληψόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης ὕδωρ. φρουρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων, ὃν ἐξ Ἄρεος εἶπόν τινες γεγονέναι, τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων διέφθειρε. ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος, κτείνει τὸν δράκοντα· καὶ τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει· τούτων δὲ σπαρέντων ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, οὓς

CAP. IV.

Porrò Cadmus cùm jam vitâ functam Telephassam sepelisset: à Thracibus hospitio exceptus, Delphos de Europa deum sciscitaturus contendit: Deus illi nihil ab eo curiosè de Europa quærendum respondit: sed bove viæ duce utatur, atque urbem condat, ubicumque ea ambulando defessa procumbat. Quo ille accepto responso, per Phocensium terram iter faciebat: mox bovi inter Pelagontis armenta obviàm factus, eam ponè sequebatur: ea verò, Bœotiâ percursâ, humi procubuit, ubi nunc extant Thebæ. Deinde bovem illam Palladi mactaturus, è sociis suis quendam ex Martio fonte desumptam aquam reportaturum mittit: draco fonti custos appositus erat: hunc Marte satum fuisse perhibebant. Is ex aquaturis plerosque absumpsit: Quare indignatus Cadmus draconem interemit: ac Minervæ consilio ejus dentes serit, quibus satis, armati è terra viri exorti sunt: quibus

Spartis, id est, satis, nomen inditum fuit: Hi posteà mutuis sese vulneribus, alteri quidem, vel inviti in pugnam congressi: alteri verò, quòd alter alterum nequaquàm cognoscerent, occiderunt. Sed Pherecydes scriptum reliquit: Cadmus, ut armatos viros è terra exoriri conspexit, lapides in eos conjecit. Tum ij vicissim percuti existimantes, mutuam inter se pugnam inierunt. Verùm ex iisce, quinque tantummodò, Echion, Udæus, Chthonius, Hyperenor, & Pelor, incolumes superfuerunt.

§. 2. At Cadmus pro cæso dracone annum integrum Marti mercenarius fuit. Jam tum annus annis octo constabat. Post exactum mercedis tempus, regi ipsi Minerva regiam adornavit. Jupiter Harmoniam Veneris & Martis filiam uxorem dedit. Ad hæc dij omnes, relicto Cœlo, in Cadmia convivio excepti, nuptias concelebrarunt. Cadmus uxori peplum, ac monile Volcani opus, quod ei ab Volcano dono missum ferunt, muneri dedit. At Pherecydes ab Eu-

ἐκάλεσαν Σπαρτούς. οὗτοι δὲ ἀπέκτειναν ἀλλήλους· οἱ μὲν εἰς ἔριν ἀκούσιον ἐλθόντες· οἱ δὲ, ἀλλήλους ἀγνοοῦντες. Φερεκύδης δέ φησιν ὅτι Κάδμος ἰδὼν ἐκ γῆς ἀναφυομένους ἄνδρας ἐνόπλους, ἐπ' αὐτοὺς ἔβαλε λίθους. οἱ δὲ ὑπ' ἀλλήλων νομίζοντες βάλλεσθαι, εἰς μάχην κατέστησαν. περιεσώθησαν δὲ πέντε, Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, Πέλωρ.

§. β. Κάδμος δὲ ἀνθ' ὧν ἔκτεινεν, ἀΐδιον ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει. ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτὼ ἔτη. μετὰ δὲ τὴν θητείαν, Ἀθηνᾶ αὐτῷ βασιλεῖ κατεσκεύασε. Ζεὺς ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα Ἁρμονίαν, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος θυγατέρα. καὶ πάντες θεοὶ καταλιπόντες τὸν οὐρανὸν, ἐν τῇ Καδμίᾳ γάμον εὐωχούμενοι ἀνύμνησαν. ἔδωκε δὲ αὐτῇ Κάδμος πέπλον, καὶ τὸν Ἡφαιστότευκτον ὅρμον. ὃν ὑπὸ Ἡφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ. Φερεκύδης

δὲ ὑπὸ Εὐρώπης· ὃν παρὰ Διὸς αὐτὴν λαβεῖν. γίνονται δὲ Κάδμῳ θυγατέρες μὲν Αὐτονόη, Ἰνὼ, Σεμέλη, Ἀγαυή. παῖς δὲ Πολύδωρος. Ἰνὼ μὲν οὖν Ἀθάμας ἔγημεν. Αὐτονόην Ἀρισταῖος· Ἀγαυὴν Ἐχίων.

§. γ. Σεμέλης δὲ Ζεὺς ἐρασθεὶς, Ἥρας κρύφα, συνευνάζεται. ἡ δὲ, ἐξαπατηθεῖσα ὑπὸ Ἥρας, κατανεύσαντος αὐτῇ Διὸς πᾶν τὸ αἰτηθὲν ποιήσειν, αἰτεῖται τοιοῦτον αὐτὸν ἐλθεῖν οἷος ἦλθε μνηστευόμενος Ἥραν. Ζεὺς δὲ μὴ δυνάμενος ἀνανεῦσαι, παραγίνεται εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς ἐφ' ἅρματος, ἀστραπαῖς ὁμοῦ καὶ βρονταῖς, καὶ κεραυνὸν ἵησιν. Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλιπούσης, ἑξαμηνιαῖον βρέφος ἐξαμβλωθὲν, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάσας, ἐνέρραψε τῷ μηρῷ. ἀποθανούσης δὲ Σεμέλης, αἱ λοιπαὶ Κάδμου θυγατέρες διήνεγκαν λόγον συνευνῆσθαι θνητῷ τινι Σεμέλην, καὶ καταψεύσασθαι Διός· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεραυνώθη. κατὰ δὲ τὸν χρόνον τὸν καθήκοντα Διόνυσον γεννᾷ Ζεὺς λύσας τὰ ῥάμματα,

ropa datum ſcribit: idque ab Jove accepiſſe. Cadmi filiæ fuere Autonoe, Ino, Semele, Agave. Verùm Polydorum unicum habuit marem. Sed Ino Athamanti nupſit. Ariſtæus Autonoen ſibi conjugavit, Echion Agaven duxit.

§. 3. Jupiter, cùm Semelen arderet, cum ea clam Junone concubuit. Hæc autem ab Junone decepta, quicquid ab eo depoſceret, ſeſe facturum Jove pollicente, ut, qualis cum conjuge congreſſurus adveniret, ſecum decumberet, poſtulavit. Quod cùm Jupiter abnuere non poſſet, curru invectus in peramatæ Semelis thalamum, præmiſſo fulmine cum fulgetris ſimul, & tonitribus advenit: quare Semele metu exſternata ſemeſtrem partum ejicit. Jupiter hunc è medio abreptum igne, femori inſuit. Mox Semele extincta, reliquæ Cadmi filiæ evulgant dictis Semelem cum mortalium quodam concubuiſſe, & ab Jove ſe compreſſam mentitam fuiſſe, eámque ob rem fulminatam fuiſſe. Congruo deinde tempore, ſolutis filis, Jupiter Dionyſium gignit,

eúmq; Mercurio tradit. Hunc ille ad Inonem & Athamantem affert: atque ut puellam educarent, suadet. Quod iniquo animo ferens Juno, iisce furorem immisit. Inde Athamas majorem natu filium Learchum, velut cervum venatus, interfecit. Ino verò Melicerta in ferventem lebetis aquam conjecto, & cum perempto filio in maris profunda desiluit. Et hæc quidem Leucothea nominatur; puer autem Palæmonis nomen accepit. Sic itaque appellati à navigantibus, quòd maris tempestatem patientibus opem ferant. Ad hæc Melicertæ Isthmiorum certamen Sisypho auctore, institutum fuit. Mox Jupiter Dionysium in hœdum transformat, ut Junonis iram evaderet. Hinc Mercurius sumptum puerum ad Nymphas, quæ tum Nysam Asiæ urbem incolebant, transportavit. Has posteà Jupiter in stellas mutatas, Hyadas appellavit.

§. 4. Sed ex Autonoe & Aristæo Actæon filius procreatur, qui à Chirone educatus, venator evasit. Posteà verò

καὶ δίδωσιν Ἑρμῇ. ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ, καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην. ἀγανακτήσασα δὲ Ἥρα, μανίαν αὐτοῖς ἐνέβαλε. καὶ Ἀθάμας μὲν τὸν πρεσβύτερον παῖδα Λέαρχον, ὡς ἔλαφον θηρεύσας ἀπέκτεινεν. Ἰνὼ δὲ τὸν Μελικέρτην εἰς πεπυρωμένον λέβητα ῥίψασα, εἶτα βαστάσασα μετὰ νεκροῦ τοῦ παιδὸς ἥλατο κατὰ βυθῶν. καὶ Λευκοθέα μὲν αὐτὴ καλεῖται· Παλαίμων δὲ, ὁ παῖς. οὕτως ὀνομαθέντες ὑπὸ τῶν πλεόντων· τοῖς χειμαζομένοις γὰρ βοηθοῦσιν. ἐτέθη δὲ ἐπὶ Μελικέρτῃ ἀγὼν τῶν Ἰσθμίων Σισύφου θέντος. Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας, τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε. καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς, πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν, ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικούσας. ἃς ὕστερον Ζεὺς καταστερίσας ὠνόμασεν Ὑάδας.

§. δ. Αὐτονόης δὲ καὶ Ἀρισταίου παῖς Ἀκταίων ἐγένετο. ὃς τραφεὶς παρὰ Χείρωνι, κυνηγὸς ἐδιδάχθη. καὶ

ὕστερον κατεβρώθη ἐν τῷ Κιθαιρῶνι ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν, καὶ τοῦτον ἐτελεύτησε τὸν τρόπον. ὡς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος λέγει, μηνίσαντος τοῦ Διὸς ὅτι ἐμνηστεύσατο Σεμέλην· ὡς δὲ οἱ πλείονες, ὅτι τὴν Ἄρτεμιν λουομένην εἶδε. καὶ φασὶ τὴν θεὸν παραχρῆμα αὐτοῦ τὴν μορφὴν εἰς ἔλαφον ἀλλάξαι· καὶ τοῖς ἑπομένοις αὐτῷ πεντήκοντα κυσὶν ἐμβαλεῖν λύσσαν, ὑφ' ὧν κατὰ ἄγνοιαν ἐβρώθη. ἀπολομένου δὲ Ἀκταίωνος, οἱ κύνες ἐπιζητοῦντες τὸν δεσπότην, κατωρύοντο. καὶ ζήτησιν ποιούμενοι, παρεγένοντο ἐπὶ τοῦ Χείρωνος ἄντρον· ὃς εἴδωλον κατεσκεύασεν Ἀκταίωνος, ὃ καὶ τὴν λύπην αὐτῶν ἐπαύσατο. τὰ ὀνόματα τῶν Ἀκταίωνος κυνῶν, ἐξ ὧν οὗτοι.

Δὴ νῦν καλὸν σῶμα περισταδὸν, ἠΰτε θῆρες
Τοῦτον ἐδάσαντο κύνες κρατεροί. * πέλας ἄγχοι
περέστη·

Μετὰ ταύτην ἄλκιμα τέκνα.

suis à canibus in Cithærone devoratus est, eúmque in modum interiit. Ut verò Acusilaus ait, Jovis irâ, quòd Semelen petisset uxorem: sed, ut pleriq; quòd Dianam lavantem vidisset: aiúntque ab dea extemplo in cervum commutatum fuisse, atque quinquaginta illius canibus insequentibus rabiem injectam fuisse, ut per eam dominum haud agnitum devorarint. Cæterùm Actæonem è medio sublatum canes dominum vestigantes, gannitu vocis & domini desiderium tristitiâ quadam significantes baubantur, ac demùm pòst diu quæsitum herum, in Chironis antrum devenerunt: quibus ille Actæonis simulachrum effinxit, quo viso, statim mœrore soluti sunt omnes. Actæonis canum nomina.

De quibus hi pulchrum validi
circum undique regis
Invadunt corpus rabidæ ceu
tigrides, ursique
Immanis soboles laniant pro-
pe retia, Prote:
Pòst alij dominum invadunt
sævissima proles,

Lynceus,

Lynceus, & Banus pedibus citus, atque Amarynthus; & quos nominatim protulit in enumeratione.

Tum Iovis imperio Actæon cecidit

** Regis námque sui nigrum absumpsere cruorem*
Argúsque, Spartúsque, Boréisque celerrimus, iidem
Artubus Actæi, atque etiam sunt sanguine pasti.
Cætera dein promptè invaserunt turba latrantum.

** Sævorum hæc hominum generi est medicina dolorum.*

Λυγκεὺς καὶ * Βαῖος πόδας αἰψηρὸς, ἠδ' Ἀμάρυνθος. καὶ οὓς ὀνομαστὶ διώεγκεν, ὡς κατέλεξε.

Καὶ τότε Ἀκταίων ἔθανεν Διὸς ἐννεσίῃσι.

Πρῶτοι γὰρ μέλαν αἷμα ἀπὸ σφετέροιο ἄνακτος
Σπαρτός τ' ὢν, Ἄργός τε, Βόρης τ' αἰψηροκέλευθος.
Τοῦ δ' Ἀκταίωνος πρῶτοι φάγον, αἷμα τ' ἔδαψαν.
Τοὺς δὲ μετ' ἄλλοι πάντες ἐπέσσυθον ἐμμεμαῶτες.

Ἀργαλέων ὀδυνῶν ἄκος ἔμμεναι ἀνθρώποισι.

CAP. V.

Porrò Dionysius post vitem inventam, à Junone furore injecto percitus, Ægyptumque ac Syriam pererravit. Hunc primus omnium Proteus Ægyptiorum rex hospitio accepit: ac rursùs ad Cybelam Phrygiæ urbem proficiscitur: atque ibi expiatus à Rhea, & cæremonias edoctus Cybeleias, stoláque ab eadem sumptâ, ad Indos per Thraciam contendit. Lycurgus Dryantis filius rex Edonorum, qui amnem Stry-

ΚΕΦ. ε.

Διόνυσος [δὲ,] εὑρετὴς ἀμπέλου γενόμενος, Ἥρας μανίαν αὐτῷ ἐμβαλούσης, περιπλανᾶται Αἴγυπτόν τε καὶ Συρίαν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον Πρωτεὺς αὐτὸν ὑποδέχεται βασιλεὺς Αἰγυπτίων. αὖθις δὲ εἰς Κύβαλα τῆς Φρυγίας ἀφικνεῖται. καθαρθεὶς ὑπὸ Ῥέας, καὶ τὰς τελετὰς ἐκμαθὼν, καὶ λαβὼν παρ' ἐκείνης τὴν στολὴν, ἐπὶ Ἰνδοὺς διὰ τῆς Θρᾴκης ἠπείγετο. Λυκοῦργος δὲ παῖς Δρύαντος Ἠδωνῶν βασιλεύσας, Στρυ-

μόνα ποταμὸν οἱ παροικοῦσι, πρῶτος ὑβρίσας ἐξέβαλεν αὐτόν. καὶ Διόνυσος μὲν εἰς θάλασσαν πρὸς Θέτιν τὴν Νηρέως κατέφυγε. Βάκχαι δὲ ἐγένοντο αἰχμάλωτοι καὶ τὸ συνεπόμενον Σατύρων πλῆθος αὐτῷ. αὖθις δὲ αἱ Βάκχαι ἐλύθησαν ἐξαίφνης. Λυκούργῳ γὰρ μανίαν ἐποίησε Διόνυσος· ὁ δὲ μεμηνὼς, Δρύαντα τὸν παῖδα, ἀμπέλου νομίζων κλῆμα κόπτειν, πελέκει πλήξας ἀπέκτεινε· καὶ ἀκρωτηριάσας ἑαυτὸν, ἐσωφρόνησε. τῆς δὲ γῆς ἀκάρπου μενούσης, ἔχρησεν ὁ θεὸς, καρποφορήσειν αὐτὴν ἂν θανατωθῇ Λυκοῦργος. Ἠδωνοὶ δὲ ἀκούσαντες, εἰς τὸ Παγγαῖον αὐτὸν ἀπαγαγόντες ὄρος ἔδησαν. κἀκεῖ κατὰ Διονύσου βούλησιν ὑπὸ ἵππων διαφθαρεὶς ἀπέθανε. διελθὼν δὲ Θρᾴκην, καὶ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, στήλας ἐκεῖ στήσας, ἧκεν εἰς Θήβας· καὶ τὰς γυναῖκας ἠνάγκασε καταλιπούσας τὰς οἰκίας, βακχεύειν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι.

§. β. Πενθεὺς δὲ γεννηθεὶς

monem incolunt, primùm ipſum contumeliâ affectum dejecit. Tum Bacchus ad Thetin Nerei filiam confugit. Bacchę autem in vincula conjectæ fuerunt, necnon, quæ magna Satyrorum multitudo eum conſecuta eſt. Contrà verò Bacchæ ſtatim ſolutæ ſunt. Nam Dionyſius Lycurgo furorem injecit. Tum ille amentiâ præceps Dryantem filium, vitis palmitem ſe ratus amputare, ſecuri percuſſum interfecit. Qui cùm extrema ſui corporis præcidiſſet, reſipuit. Deinde, ubi terra nullas ſuppeditaret fruges, numen ſuo renunciavit oraculo, terram tum fore fructiferam, cùm Lycurgus mortalitatem exuerit: Quod, ut Edoni acceperunt, ipſum in Pangæum montem abductum in vincula conjecerunt: ubi ex Dionyſij voto equis laniatus occubuit. Ad hæc Bacchus poſt Thraciam atque Indiam univerſam peragratam, & locatis inibi cum titulo ſtelis, Thebas repedavit, necnon fœminas, relictis domibus ſuis, in Cithærone debacchari compulit.

§.2. Pentheus autem Agaves

& Echionis filius à Cadmo in regno ſubrogatus, hæc ab illis fieri prohibuit: quique cùm ſe in Cithæronem montem Mimallonidas exploraturus, contuliſſet, ab Agave matre, per furorem, eum feram eſſe arbitrata, membratim conciditur. Demùm Bacchus, ubi ſe Thebanis Deum eſſe declaravit, Argos adiit: atque ibi rursùs ab illis ut numen minimè obſervatus, eorum mulieres furere ac debacchari coegit. Quæ mox in montibus lactentium, quos ſecum extulerant, filiorum carnibus veſcebantur.

§. 3. Poſteà verò, cùm ab Icaria in Naxum transſvehi cuperet, prædatoriam Tyrrhenorum triremem mercede conduxit, ac deo ipſo in navi impoſito, Naxi litora prætерlegunt, atque in Aſiam deum vendituri vela faciunt. Tum Dionyſius malum, remóſque in ſerpentes vertit, navim ad hæc hedera, & tibiarum ſonitu omnem replevit. Nautæ interim furore acti in mare præcipites fugiunt, atque in delphinos mutantur: Pòſt, ubi hunc Deum eſſe à rebus

ἐξ Ἀγαυῆς Ἐχίονι, παρὰ Κάδμου εἰληφὼς τὴν βασιλείαν, διεκώλυε ταῦτα γίνεσθαι. καὶ παραγενόμενος εἰς Κιθαιρῶνα τῶν βακχῶν κατάσκοπος ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀγαυῆς κατὰ μανίαν ἐμελίσθη· ἐνόμισε γὰρ αὐτὸν θηρίον εἶναι. δείξας δὲ Θηβαίοις, ὅτι θεός ἐστιν, ἧκεν εἰς Ἄργος· κἀκεῖ πάλιν οὐ τιμώντων αὐτὸν, ἐξέμηνε τὰς γυναῖκας· αἱ δὲ, ἐν τοῖς ὄρεσι τοὺς ἐπιμαστιδίους ἔχουσαι παῖδας, τὰς σάρκας αὐτῶν ἐσιτοῦντο.

§. γ. Βουλόμενος δὲ ἀπὸ τῆς Ἰκαρίας εἰς Νάξον διακομισθῆναι, Τυῤῥηνῶν ληστρικὴν ἐμισθώσατο τριήρη. οἱ δὲ, αὐτὸν ἐνθέμενοι, Νάξον μὲν παρέπλεον· ἠπείγοντο δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπεμπολήσοντες. ὁ δὲ τὸν μὲν ἱστὸν καὶ τὰς κώπας ἐποίησεν ὄφεις· τὸ δὲ σκάφος ἔπλησε κισσοῦ, καὶ βοῆς αὐλῶν· οἱ δὲ, ἐμμανεῖς γενόμενοι, κατὰ τῆς θαλάττης ἔφυγον, καὶ ἐγένοντο δελφῖνες. ὡς δὲ μαθόντες αὐτὸν θεὸν ἀν-

θρωποι, ἐτίμων. ὁ δὲ ἀναγαγὼν ἐξ ᾅδου τὴν μητέρα, καὶ προσαγορεύσας Θυώνην, μετ᾽ αὐτῆς εἰς οὐρανὸν ἀνῆλθεν.

gestis mortales didicerunt, divinis honoribus percolebant. Hic deinde ab inferis matrem revocavit, Thyonénque mox illam appellavit, cum ea demum in cœlum conscendit.

§ δ. Ὁ δὲ Κάδμος μετὰ Ἁρμονίας Θήβας ἐκλιπὼν, πρὸς Ἐγχελέας παραγίνεται. τούτοις δὲ ὑπὸ Ἰλλυριῶν πολεμουμένοις, ὁ θεὸς ἔχρησεν, Ἰλλυριῶν κρατήσειν, ἐὰν ἡγεμόνα Κάδμον καὶ Ἁρμονίαν ἔχωσι. οἱ δὲ, πεισθέντες, ποιοῦνται κατὰ Ἰλλυριῶν ἡγεμόνας τούτους, καὶ κρατοῦσι. καὶ βασιλεύει Κάδμος Ἰλλυριῶν. καὶ παῖς Ἰλλύριος αὐτῷ γίνεται. αὖθις δὲ μετὰ Ἁρμονίας εἰς δράκοντα μεταβαλὼν, εἰς Ἠλύσιον πεδίον ὑπὸ Διὸς ἐξεπέμφθησαν.

§. 4. Intereà Cadmus cum Harmonia conjuge post relictas Thebas ad Enchelienses commigravit. quibus, cùm ab Illyriis bello impeterentur, à Deo responsum fuit, Illyriis, si Cadmum Harmoniámque ducem haberent, imperaturos. Tum hi oraculi fidem secuti, eos adversùs Illyrios duces deligunt, ac vincunt. Sic itaque Cadmus Illyriorum regnum adipiscitur: eíq; Illyrius filius nascitur, nec longo pòst tempore in draconem cum Harmonia mutatus, in campum Elysium ab Jove demissi sunt.

§. ε. Πολύδωρος δὲ Θηβῶν βασιλεὺς γενόμενος, Νυκτηΐδα γαμεῖ Νυκτέως τοῦ Χθονίου θυγατέρα· καὶ γεννᾷ Λάβδακον. οὗτος ἀπώλετο μετὰ Πενθέα ἐκείνῳ φρονῶν παραπλήσια. καταλιπόντος δὲ Λαβδάκου παῖδα ἐνιαυσιαῖον Λάϊον, τὴν ἀρχὴν ἀφεί-

§. 5. Dein Polydorus Thebarum regno præfectus Nycteidem filiam Nyctei, qui fuit Chthonij filius, ducit uxorem: ex qua Labdacum gignit. Hic post Pentheum, quòd eadem quæ ille, sentiret, occubuit. Qui cùm Laium filium anniculum superstitem reliquisset, Lycus Nyctei fra-

ter, intereà, dum ille in pueris esset, regnum occupavit. Ambo verò ab Eubœa in fugam acti, post Phlegyam Marti[s &] Chrysæ Bœotiadis filium interfectum, in Syria sedem collocarunt: atque ob suam, quæ cum Pentheo necessitudo intercesserat, in civitatem cooptati fuere. Declaratus igitur Lycus à Thebanis belli imperator, regno præficitur: qui, cùm jam annos viginti imperasset, à Zetho & Amphione obtruncatus, diem obiit. Hujusce necis hanc fuisse causam produnt. Antiope Nyctei filia fuit: hanc Jupiter inivit: eáque, quòd gravida esset, patre comminante, in Sicyonem ad Epopeum ex fuga sese recepit: atque huic nubit. Nycteus interim mœrore confectus, cùm antea Lyco, ut in Epopeum Antiopénque animadverteret, imperasset, sibi ipsi mortem consciscit. Is autem, comparatâ magnâ militum multitudine, Sicyonem capit, & Epopeum interimit. Atque Antiopen captivam abducit, quæ, cùm abduceretur, ad Eleutheras Bœotiæ

λεῖο Λύκος, ἕως ὄντος ἦν παῖς, ἀδελφὸς ὢν Νυκτέως. ἀμφότεροι δὲ ἀπὸ Εὐβοίας φυγόντες, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν τὸν Ἄρεος, καὶ Χρύσης τῆς Βοιωτίδος, Συρίαν κατῴκουν· καὶ διὰ τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότητα, ἐγεγόνεισαν πολῖται. αἱρεθεὶς οὖν Λύκος πολέμαρχος ὑπὸ Θηβαίων, ἐπέθετο τῇ δυναστείᾳ, καὶ βασιλεύσας ἔτη εἴκοσι φονευθεὶς ὑπὸ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, θνήσκει δι' αἰτίαν τήνδε. Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως· ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθε. ἡ δὲ, ὡς ἔγκυος ἐγένετο, τοῦ πατρὸς ἀπειλοῦντος, εἰς Σικυῶνα ἀποδιδράσκει πρὸς Ἐπωπέα· καὶ τούτῳ γαμεῖται. Νυκτεὺς δὲ ἀθυμήσας, ἑαυτὸν φονεύει, δοὺς ἐντολὴν Λύκῳ περὶ Ἐπωπέως, καὶ περὶ Ἀντιόπης λαβεῖν δίκας. ὁ δὲ, στρατευσάμενος Σικυῶνα χειροῦται. καὶ τὸν μὲν Ἐπωπέα κτείνει, τὴν δὲ Ἀντιόπην ἤγαγεν αἰχμάλωτον. ἡ δὲ, ἀγομένη δύο γεννᾷ παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς

τῆς Βοιωτίας. οὓς ἐκκειμένους εὑρὼν βουκόλος ἀνατρέφει. καὶ τὸν μὲν καλεῖ Ζῆθον, τὸν δὲ Ἀμφίονα. Ζῆθος μὲν οὖν ἐπεμελεῖτο βουφορβίων· Ἀμφίων δὲ κιθαρῳδίαν ἤσκει, δόντος αὐτῷ λύραν Ἑρμοῦ. Ἀντιόπην δὲ ᾐκίζετο Λύκος καθείρξας, καὶ ἡ τούτου γυνὴ Δίρκη. λαθοῦσα δέ ποτε τῶν δεσμῶν αὐτομάτων λυθέντων, ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν παίδων ἔπαυλιν, δεχθῆναι πρὸς αὐτῶν θέλουσα. οἱ δὲ, ἀναγνωρισάμενοι τὴν μητέρα, τὸν μὲν Λύκον κτείνουσι· τὴν δὲ Δίρκην [θριξὶ] δήσαντες ἐκ ταύρου θανοῦσαν ῥίπτουσιν εἰς κρήνην, τὴν ἀπ' ἐκείνης καλουμένην Δίρκην. παραλαβόντες δὲ τὴν δυναστείαν, τὴν μὲν πόλιν ἐτείχισαν, ἐπακολουθησάντων τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ τῶν λίθων· Λάϊον δὲ ἐξέβαλον. ὁ δὲ, ἐν Πελοποννήσῳ διατελῶν, ἐπιξενοῦται Πέλοπι· καὶ τούτου παῖδα Χρύσιππον, ἁρματοδρομεῖν διδάσκων, ἐρασθεὶς ἀναρπάζει.

§. ϛ. Γαμεῖ δὲ Ζῆθος μὲν Θήβην, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Θῆβαι. Ἀμφίων δὲ

geminos parit, quos expoſitos bubulcus invenit, ac educat. Horúmque alteri, Zetho, alteri autem Amphioni, indidit nomen. Zethus rei pecuariæ ſtudio ſeſe dedit; Amphion verò, quòd à Mercurio lyrâ donatus eſſet, citharœdicam exercuit. Lycus intereà Antiopen in vinculis, & ejuſce conjux Dirce torquebat. Clam verò, tandem aliquando vinculis ultrò ſolutis, ad filiorum domicilium, ut ab eis exciperetur, contendit. Qui, matre agnitâ, Lycum occidunt, ac Dircen crinibus religatam è tauro necant, & in fontem, qui ab ea Dirce poſteà nominatus eſt, conjiciunt. Recuperato deinde imperio, urbem, ſubſecutis Amphionis lyram lapidibus, muro cinxerunt, Laïúmque fugarunt. Quem, cùm in Peloponneſo ageret, Pelops hoſpitio excipit: & hujuſce filium Chryſippum curulis artis exercendæ rationem edocens, ejúſque amore ſuccenſus, rapit.

§. 6. Zethus porrò Theben ducit, de qua Thebis urbi factum eſt nomen. Amphion

verò Nioben Tantali filiam sibi conjugavit. De qua filios mares septem procreavit, Sipylum, Minytum, Ismenum, Damasichthonem, Agenorem, Phædimum, ac Tantalum: fœminas autem totidem, * Ethodæam, sive, ut alij volunt, Theram, Cleodoxam, Astyochen, Phthiam, Pelopiam, Astycrateam, Ogygiam. At Hesiodus decem filios, totidémque filias genuisse ait. Sed Herodotus duos quidem mares, tres autem fœminas. Immò verò Homerus, sex filios, & sex item fœminas illum ex ea sustulisse refert. Quare Niobe tot filiis aucta, Latonâ se fœcundiorem esse jactavit. Latona verò id ægerrimè ferens, Dianámque ac Apollinem in ipsos irritavit. Mox autem Diana Niobes filias sagittis domi confecit: at mares ad unum omnes in Cirhærone venantes Apollo interfecit. * Amphion tamen è maribus, & è fœminis Chloris natu maxima, quæ Neleo nupserat, asservati sunt. Verùm Telesillæ testimonio, Amycla & Melibœa intactæ remanserunt: & ab iisdē Zethus etiam

Νιόβην τὴν Ταντάλου. ἣ γεννᾷ παῖδας μὲν ἑπτὰ Σίπυλον, Μίνυτον, Ἰσμηνὸν, Δαμασίχθονα, Ἀγήνορα, Φαίδιμον, Τάνταλον. θυγατέρας δὲ τὰς ἴσας * Ἐθοδαίαν, ἢ ὥς τινες, Θήραν, Κλεοδόξαν, Ἀστυόχην, Φθίαν, Πελοπίαν, Ἀστυκράτειαν, Ὠγυγίαν. Ἡσίοδος δὲ, δέκα μὲν υἱοὺς, δέκα δὲ θυγατέρας. Ἡρόδοτος δὲ, δύο μὲν ἄρρενας, τρεῖς δὲ θηλείας. Ὅμηρος δὲ, ἓξ μὲν υἱοὺς, ἓξ δὲ θυγατέρας φησὶ γενέσθαι. εὔτεκνος δὲ οὖσα Νιόβη, τῆς Λητοῦς εὐτεκνωτέραν εἶπεν ὑπάρχειν. Λητὼ δὲ ἀγανακτήσασα, τήν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῶν παρώξυνε. καὶ τὰς μὲν θηλείας ἐπὶ τῆς οἰκίας κατετόξευσεν Ἄρτεμις· τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρῶνι Ἀπόλλων κυνηγετοῦντας ἀπέκτεινεν. ἐσώθη δὲ τῶν μὲν ἀῤῥένων * Ἀμφίων· τῶν δὲ θηλειῶν Χλῶρις ἡ πρεσβυτέρα, ᾗ Νηλεὺς συνῴκησε. κατὰ δὲ Τελέσιλλαν ἐσώθησαν Ἀμύκλα καὶ Μελίβοια * ἐτοξεύθη δὲ ὑπ' αὐτῶν καὶ Ζῆθος

καὶ Ἀμφίων. αὐτὴ [δὲ] Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα, πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἧκεν εἰς Σίπυλον· κἀκεῖ Διὶ εὐξαμένη, τὴν μορφὴν εἰς λίθον μετέβαλεν. καὶ χεῖται δάκρυα νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν τοῦ λίθου.

§. ζ. Κατὰ δὲ τὴν Ἀμφίονος τελευτὴν, Λάϊος τὴν βασιλείαν παρέλαβε, καὶ γήμας θυγατέρα Μενοικέως ἣν ἔνιοι μὲν Ἰοκάστην, ἔνιοι δὲ Ἐπικάστην, λέγουσι. χρήσαντος τοῦ θεοῦ μὴ γεννᾶν· τὸν γεννηθέντα γὰρ πατροκτόνον ἔσεσθαι. ὁ δὲ οἰνωθεὶς συνῆλθε τῇ γυναικί. καὶ τὸ γεννηθὲν, ἐκθεῖναι δίδωσι νομεῖ, περόναις διατρήσας τὰ σφυρά. ἀλλ' οὗτος μὲν ἐξέθηκεν εἰς Κιθαιρῶνα. Πολύβου δὲ βουκόλοι τοῦ Κορινθίων βασιλέως τὸ βρέφος εὑρόντες, πρὸς τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Περίβοιαν ἤνεγκαν. ἡ δὲ, ἀνελοῦσα ὑποβάλλεται· καὶ θεραπεύσασα τὰ σφυρὰ, Οἰδίπουν καλεῖ, τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας ἀνοιδῆσαι. τελειωθεὶς δὲ ὁ παῖς, καὶ διαφέρων τῶν ἡλίκων ἐν ῥώμῃ, διὰ

& Amphion sagittis confixi occubuerunt. Ipsa verò Niobe, Thebis relictis, in Sipylum ad Tantalum patrem pervenit: ibíque Jovem precata, in saxum commutata fuit, ac lacrymas noctes atque dies effundit suo de lapide.

§. 7. Pòst, ubi Amphion vitâ decessit, Laïus regnum accepit, duxítque Menœcei filiam, quam nonnulli Iocastam, quidam verò Epicastam nominant. Qui, oraculo monitus est, ne filios gigneret, quòd ex eo qui nasceretur, parricida futurus esset. Is autem per ebrietatem cum uxore concubuit: ex ea natum infantem, pastori, trajectis ferreâ fibulâ calcaneis, dedit exponendum. At hic quidem puerum in Cithærone monte exposuit. Polybi verò Corinthiorum Regis bubulci repertum infantem ad Peribœam illius uxorem contulerunt: quæ sumptum puerum velut proprium sibi supponit, & curatis pedibus, OEdipum nominat, ídque ei de pedum tumore nomen imponit. Adultus interea puer, ac robore suis æqualibus antecellens, ob invidiam

invidiam contumeliosissimè suppositititius ac spurius appellatur. Qui, cùm de Peribœa id quæreret, scire minimè potuit. Profectus autem Delphos, de parentibus suis Deum sciscitatur, cui tum Apollo, ne in patriam rediret, oraculo edicit; quippe qui suo patri cædem esset illaturus, & cum matre rem habiturus. Hic, ubi id accepit, ac reputans ex iis qui dicti fuerant, se procreatum esse, Corinthum redire supersedit: & dum curru per Phocidem vehitur, angustâ quadam viâ, Laïo ac Polyphontæ, (hic erat Laïj præco) curru euntibus occurrit: cui cùm Polyphontes, ut de via cederet, imperasset, nec ille dicto audiens esset, quin potiùs cunctaretur, equorum jugalium alterum præco interfecit, iracundiâ percitus OEdipus, & Polyphontem & Laïum simul obtruncavit; inde Thebas pervenit.

§. 8. Laïum itaque Platæensium rex Damasistratus sepeliendum curavit. Regnum verò Creon Menœcei filius invasit, quo regnante non me-

φθόνον ὀνειδίζεται ὑπόβλητος. ὁ δὲ πυνθανόμενος περὶ τῆς Περιβοίας, μαθεῖν οὐκ ἠδύνατο. ἀφικόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς, περὶ τῶν ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων. ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτῷ εἰς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι· τὸν μὲν γὰρ πατέρα φονεύσειν, τῇ δὲ μητρὶ μιγήσεσθαι. τοῦτο ἀκούσας, καὶ νομίζων ἐξ ὧν ἔλεγε γεγεννῆσθαι, Κόρινθον μὲν ἀπέλιπεν. ἐφ' ἅρματος δὲ διὰ τῆς Φωκίδος φερόμενος, συντυγχάνει κατά τινα στενὴν ὁδὸν ἐφ' ἅρματος ὀχουμένῳ Λαΐῳ καὶ Πολυφόντῃ· κῆρυξ δὲ οὗτος ἦν Λαΐου· καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν, καὶ δι' ἀπείθειαν καὶ ἀναβολὴν κτείναντος τῶν ἵππων τὸν ἕτερον, ἀγανακτήσας Οἰδίπους καὶ Πολυφόντην καὶ Λάϊον ἀπέκτεινε· καὶ παρεγένετο εἰς Θήβας.

§. η. Λάϊον μὲν οὖν θάπτει ὁ βασιλεὺς Πλαταιέων Δαμασίστρατος. τὴν δὲ βασιλείαν Κρέων Μενοικέως παραλαμβάνει. τούτου δὲ βασιλεύοντος, οὐ

μικρὰ συμφορὰ κατεῖχε Θήβας. ἔπεμψε γὰρ Ἥρα Σφίγγα, ἣ μητρὸς μὲν Ἐχίδνης ἦν· πατρὸς δὲ, Τυφῶνος. εἶχε δὲ πρόσωπον μὲν γυναικὸς, στῆθος δὲ καὶ βάσιν καὶ οὐρὰν λέοντος, καὶ πτέρυγας ὄρνιθος. μαθοῦσα δὲ αἰνίγματα παρὰ Μουσῶν, ἐπὶ τὸ Φίκειον ὄρος ἐκαθέζετο· καὶ τοῦτο προὔτεινε Θηβαίοις. ἦν δὲ τὸ αἴνιγμα τί ἐστι, τὸ μίαν ἔχον φωνὴν, τετράπουν, καὶ δίπουν, καὶ τρίπουν γίνεται. χρησμοῦ δὲ Θηβαίοις ὑπάρχοντος τηνικαῦτα ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς Σφιγγὸς, ἡνίκα ἂν τὸ αἴνιγμα λύσωσι. καὶ συνιόντες εἰς αὐτὸ πολλάκις, ἐζήτει τί τὸ λεγόμενόν ἐστιν. ἐπ' ἂν δὲ μὴ εὕρισκον, ἁρπάσας ἕνα, κατεβίβρωσκε· πολλάκις δὲ ἀπολλυμένων, καὶ τὸ τελευταῖον Αἵμονος τοῦ Κρέοντος, κηρύσσει Κρέων, τῷ τὸ αἴνιγμα λύσοντι, καὶ τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν Λαΐου δώσειν γυναῖκα. Οἰδίπους δὲ ἀκούσας, ἔλυσεν,

diocris clades Thebas occupavit. Siquidem Juno Sphingem, ex Echidna & Typhone parentibus ortam immisit. Hæc muliebri facie, pectore, pedibúsque, ac caudâ leonis, & avis pennis prædita fuit. Quæ cum à Musis ænigmata didicisset, in Phiceo monte consedit: de quibus id unum Thebanis proponere solebat, quod est ejusmodi. Quodnam esset id animal, quod unam habet vocem, & quadrupes, bipes, ac demùm tripes efficitur. Ad hæc Thebanis oraculo renunciatum fuerat, jam tum Sphingis incommodo ac detrimento liberos fore, quandocumque id ænigma solverint: quin etiam in unum sæpe coeuntes, universos quid illud esset, rogabat: quod cùm minimè reperirent, abreptum ex omnibus, unum devorabat: Eáque de causa plerique subinde peribant, ac postremò ad eum modum Æmone Creontis filio perempto, Creon ænigma hujusmodi soluturo, & regnum, & Laïj uxorem se traditurum præconis voce renunciari jubet. Quod ubi ad OEdipi aures

pervenit, ipſe ita ſolvit: quod à Sphinge proponitur ænigma, hominem eſſe ait: naſcitur enim quadrupes infans, qui quatuor gradiatur membris: grandior autem effectus, homo bipes eſſe incipit: ſeneſcens verò, ac demùm, tertio aſſumpto pede, id eſt, ſcipione, tripes dici poteſt. Ipſa igitur Sphinx ex arce ſeſe præcipitem dedit. OEdipus inde regnum accepit, ac matrem ignorans duxit uxorem, de qua etiam Polynicem & Eteoclem mares, fœmineíque ſexus Iſmenen & Antigonen procreavit. Sunt autem, qui tradant hoſce filios editos eſſe ex EUrygenea Hyperphantis filia.

§. 9. Deinde, ubi quæ anteà latuerant, in lucem tandem prodiere, Iocaſta quidem laqueo ſibi collum fregit: OEdipus autem oculis orbatus, Thebis pellitur, ac filios execratur, quòd ab urbe parentem ejici ſpectantes, eum ab injuria non defenderent. Profugit igitur cum Antigone in Colonum Atticæ terræ, populíque locum, ubi Eumenidum lucus viſebatur, in eo

εἰπὼν, τὸ αἴνιγμα τὸ ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς λεγόμενον, ἄνθρωπον εἶναι. γίνεται γὰρ τετράπουν βρέφος τοῖς τέτταρσιν ὀχούμενον κώλοις· τελειούμενον δὲ τὸν ἄνθρωπον, δίπουν· γηρῶντα δὲ, τρίτην προσλαμβάνειν βάσιν τὸ βάκτρον. ἡ μὲν οὖν Σφὶγξ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἑαυτὴν ἔρριψεν· Οἰδίπους δὲ καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε, καὶ τὴν μητέρα ἔγημεν ἀγνοῶν· καὶ παῖδας ἐτέκνωσεν ἐξ αὐτῆς Πολυνείκη καὶ Ἐτεοκλέα. θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. εἰσὶ δὲ οἱ γεννηθῆναι τὰ τέκνα [ταῦτα] φασὶν ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος.

§. θ. Φανέντων δὲ ὕστερον τῶν λανθανόντων, Ιοκάστη μὲν ἐξ ἀγχόνης ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Οἰδίπους δὲ τὰς ὄψεις τυφλώσας ἐκ Θηβῶν ἠλαύνετο, ἀρὰς τοῖς παισὶ θέμενος, οἳ τῆς πόλεως αὐτὸν ἐκβαλλόμενον θεωροῦντες, οὐκ ἐπήμυναν. παραγενόμενος δὲ σὺν Ἀντιγόνῃ, τῆς Ἀττικῆς εἰς Κολωνὸν, ἔνθα τὸ τῶν Εὐμενίδων ἐστὶ τέμενος, κα-

θίζει ἱκέτης· προσδεχθεὶς ὑπὸ Θησέως· καὶ μετ' οὐ πολὺ χρόνον ἀπέθανεν.

ſupplex conſedit. Inde fuit à Thaſeo ſuſceptus : neque ita multò pòſt è vita migravit.

ΚΕΦ. ϛ.

Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. τινὲς μὲν οὖν λέγουσι πρῶτον ἄρξαντα Πολυνείκους παραδοῦναι μετ' ἐνιαυτὸν τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ. τινὲς δὲ πρῶτον Ἐτεοκλέους ἄρξαντα μὴ βούλεσθαι παραδοῦναι τὴν βασιλείαν. φυγαδευθεὶς οὖν Πολυνείκης ἐκ Θηβῶν, ἧκεν εἰς Ἄργος, τόν τε ὅρμον, καὶ τὸν πέπλον ἔχων· ἐβασίλευε δὲ Ἄργους Ἄδραστος ὁ Ταλαοῦ· καὶ τοῖς τούτου βασιλείοις νύκτωρ προσπελάζει· καὶ συνάπτει μάχην Τυδεῖ τῷ Οἰνέως φεύγοντι Καλυδῶνα· γινομένης δὲ ἐξαίφνης βοῆς, ἐπιφανεὶς Ἄδραστος διέλυσεν αὐτούς. καὶ μάντεώς τινος ὑπομνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ, κάπρῳ καὶ λέοντι συζεῦξαι τὰς θυγατέρας, ἀμφοτέρους εἵλετο νυμφίους.

CAP. VI.

Eteocles autem & Polynices de regno inter ſe gerendo paciſcuntur: placuit ut annuum imperium per vices adminiſtrarent. Sunt qui Polynicem priùs regnare cœpiſſe aiunt, deinde poſt annum Eteocli regnum reddidiſſe. Nonnulli verò Eteoclem priùs imperare cœpiſſe, nec regnum fratri tradere voluiſſe aiunt. Polynices itaque Thebis fugatus, ſecum monile ac peplum exportans, Argos adivit : quo tempore Adraſtus Talai filius Argis regnabat: ad cujus regiam per noctem accedit: ubi cum Tydeo OEnei filio, qui tum quoque Calydone Argos confugerat, manum ad pugnandum conſerit, & excitato inter eos clamore, Adraſtus repentè apparuit, eorumque pugnam diremit. Tum vaticinium, quo fuerat olim monitus, ut & Apro & Leoni filias in conjugium daret, memor, utrumque illis ſponſos deſignavit.

Illi etenim in clypeis alter apri, leonis alter faciem depictam gestabant. Deipylen itaque Tydeus, Argiam Polynices, uxorem capit. Adrastus item utrumque in patriam suam reducturum sese pollicetur. Igitur, comparato exercitu, contra Thebas priùs eundum esse statuit: Quare præstantissimum quemque ad se coire imperavit.

§. 2. Amphiaraus autem Oiclis filius vaticinandi peritissimus, quòd omnes in eo bello, præter unum Adrastum, perituros esse perspiciebat, hanc Thebanam expeditionem detrectabat: quinetiam reliquos dehortabatur. Dum verò Polynices ad Iphin Alectoris filium contendit, ab eóq; precibus expescit, ut, quâ posset ratione Amphiaraum ad militiam capessendam cogere demonstraret, huic ille, si monile, inquit, Eriphyle, consequatur. Amphiaraus ergo, ne quid à Polynice muneris capiat, Eriphylæ uxori prohibuit. Verùm Polynices eam monili suo donatam rogat ut virum suum ad rem bellicam gerendam inducat: id enim in

εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὁ μὲν πάπρου προτομήν. ὁ δὲ, λέοντος. γαμεῖ δὲ Δηϊπόλην μὲν Τυδεὺς· Ἀργείαν δὲ Πολυνείκης. καὶ αὐτοὺς Ἄδραστος ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας ὑπέσχετο κατάξειν. καὶ πρότερον ἐπὶ Θήβας· ἔσπευδε στρατεύεσθαι· καὶ τοὺς ἀρίστους συνήθροιζεν.

§. β. Ἀμφιάραος δὲ ὁ Οἰκλέους μάντις ὢν, καὶ προειδὼς, ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους χωρὶς Ἀδράστου τελευτῆσαι, αὐτός τε ὤκνει στρατεύεσθαι· καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπε. Πολυνείκης δὲ ἀφικόμενος πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος, ἠξίου μαθεῖν πῶς ἂν Ἀμφιάραος ἀναγκασθείη στρατεύεσθαι, ὁ δὲ εἶπεν, εἰ λάβοι τὸν ὅρμον Ἐριφύλη. Ἀμφιάραος μὲν οὖν ἀπεῖπεν Ἐριφύλῃ παρὰ Πολυνείκους δῶρα λαμβάνειν. Πολυνείκης δὲ δοὺς αὐτῇ τὸν ὅρμον, ἠξίου τὸν Ἀμφιάραον πεῖσαι στρατεύειν. ἦν γὰρ ἐπὶ ταύ-

της· γινομένης γὰρ αὐτῆς πρὸς Ἄδραστον, διαλυσάμενος, ὤμοσε περὶ ὧν ἂν Ἄδραστος διαφέρηται, διακρίνειν Ἐριφύλῃ συγχωρῆσαι. ὅτε οὖν ἐπὶ Θήβας ἔδει στρατεύειν, Ἀδράστου μὲν παρακαλοῦντος, Ἀμφιαράου δὲ ἀποτρέποντος, Ἐριφύλη τὸν ὅρμον λαβοῦσα, ἔπεισε τὸν Ἄδραστον στρατεύειν. Ἀμφιάραος δὲ ἀνάγκην ἔχων στρατεύεσθαι, τοῖς παισὶν ἐντολὰς ἔδωκε πλειωθεῖσι, τήν τε μητέρα κτείνειν, καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν.

ipſius erat manu; nam cùm Adraſtum conveniſſet Amphiaraus, ut, quæ cum eo jamdudum de regno erat, diſſenſionem ſolveret: ſoluto colloquio, quicquid inter eos litis ac diſcordiæ foret, ad Eriphyles judicium ſe relaturum jurejurando confirmavit. Quo igitur tempore contra Thebas belli ratio inibatur, Adraſtus ad id capeſſendum cohortabatur, contrà verò Amphiaraus diſſuadebat: quocircà Eriphyle torque aureo donata, ad belligerandum movit Adraſtum. Tum Amphiaraus eam ſubire militiam coactus, filiis imperat, ut ſimul ac per ætatem liceret, matrem occiderent, & bello Thebas maximè infeſtarent.

§. γ. Ἄδραστος δὲ συναθροίσας σὺν ἡγεμόσιν ἑπτὰ, πολεμεῖν ἔσπευδε Θήβας. οἱ δὲ ἡγεμόνες ἦσαν οἵδε, Ἄδραστος Ταλαοῦ, Ἀμφιάραος Οἰκλέους, Καπανεὺς Ἱππόνου, Ἱππομέδων Ἀριστομάχου· οἱ δὲ λέγουσι Ταλαοῦ. οὗτοι μὲν ἐξ Ἄργους. Πολυνείκης Οἰδίποδος, ἐκ Θηβῶν· Τυδεὺς Οἰνέως, Αἰτωλός· Παρθενοπαῖος

§. 3. Porrò Adraſtus collectum cum ducibus ſeptem in Thebas exercitum ductare maturat. Hujuſce belli duces hi fuerunt, Adraſtus Talai, Amphiaraus Oiclis, Capaneus Hipponoi, Hippomedon Ariſtomachi, ſive, ut aliis placet, Talai. Hi Argivi fuerunt. Polynices Oedipodis Thebanus, Tydeus Oenei filius, Ætolus, Parthenopæus

Melanionis, Arcas. Sunt qui Tydeum & Polynicem inter hoſce minimè connumerent, ſed Eteoclum, Iphium, & Mecisteum recenſent.

§. 4. Profecti verò in Nemeam, cui Lycurgus Rex præerat, aquam depoſcunt,& his ad fontem viæ dux fuit Hypſipyle Lemnia, relicto infante parvulo Ophelte nomine, Eurydices ac Lycurgi filio, cujus etiam nutrix erat: (nam cùm Lemniæ mulieres ab ea Thoantem patrem ſervatum fuiſſe comperiſſent, illum obtruncarunt: at Hypſipylen vendiderunt. Quocircà vitæ tuendæ gratjâ apud Lycurgum ſerviebat.) Ea intereà dum demonſtrat iter ad fontem, relictus puer à dracone occiditur: draconem verò Adraſti apparitores interimunt, ac puerum ſepeliunt. Tum Amphiaraus, id, inquit, prodigium futura prænuntiat. Sed & hunc puerum Archemorum vocarunt, & in ejus etiam honorem Nemeæ certamen inſtituerunt. In quo Adraſtus equo vicit, curſu verò Eteoclus, cæſtibus Tydæus, curſu & diſco Amphiaraus,

Μηλανίωνος, Ἀρκάς. τινὲς δὲ Τυδέα μὲν καὶ Πολυνείκην οὐ καταριθμοῦσι. συγκαταλέγουσι δὲ τοῖς ἑπτὰ Ἐτέοκλον, Ἴφιον, καὶ Μηκιστέα.

§. δ. Παραγενόμενοι δὲ εἰς Νεμέαν, ἧς ἐβασίλευε Λυκοῦργος, ἐζήτουν ὕδωρ. καὶ αὐτοῖς ἡγήσατο τῆς ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ, Ὑψιπύλη ἡ Λημνία, ἥτις νήπιον παῖδα ὄντα Ὀφέλτην ἀπολιποῦσα, ὃν ἔτρεφεν, Εὐρυδίκης ὄντα καὶ Λυκούργου. (αἰσθόμεναι γὰρ αἱ Λήμνιαι ὕστερον Θόαντα σεσωσμένον, ἐκεῖνον μὲν ἔκλειναν· τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπεμπόλησαν. διὸ πραθεῖσα ἐλάτρευε παρὰ Λυκούργῳ.) δεικνυούσης δὲ τὴν κρήνην, ὁ παῖς ἀπολειφθεὶς, ὑπὸ δράκοντος διαφθείρεται. τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου, κλείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσι. Ἀμφιάραος δὲ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τοῦτο τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. τὸν δὲ παῖδα, Ἀρχέμορον ἐκάλεσαν· οἱ δὲ ἔθεσαν ἐπ' αὐτῷ τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα. καὶ ἵππῳ μὲν ἐνίκησεν Ἄδραστος· σταδίῳ δὲ, Ἐτέοκλος· πυγμῇ, Τυδεύς· ἅρματι καὶ δίσκῳ, Ἀμφιάραος·

ἀκοντίῳ, Λαόδοκος· πάλῃ, Πολυνείκης· τόξῳ Παρθενοπαῖος.

§. ε. Ὡς δὲ ἦλθον εἰς τὸν Κιθαιρῶνα, πέμπουσι Τυδέα προερῶντα Ἐτεοκλεῖ τὴν βασιλείαν παραχωρεῖν Πολυνείκει καθὰ συνέθετο. μὴ προσέχοντος δὲ Ἐτεοκλέους, διαπειρῶν τῶν Θηβαίων Τυδεὺς ποιούμενος, καθ' ἕνα προκαλούμενος, πάντων περιεγένετο. οἱ δὲ πεντήκοντα ἄνδρας ὁπλίσαντες ἀπιόντι, ἐνήδρευσαν αὐτόν· πάντας δὲ αὐτοὺς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε. κἄπειτα ἐπὶ τὸ στρατόπεδον ἦλθον·

§. ϛ. Ἀργείων δὲ καθοπλισθέντες, προσήεσαν τοῖς τείχεσι. καὶ πυλῶν ἑπτὰ οὐσῶν, Ἄδραστος μὲν ἐπὶ τὰς Ὁμολωΐδας πύλας ἔστη· Καπανεὺς δὲ παρὰ τὰς Ὠγυγίας· Ἀμφιάραος δὲ παρὰ τὰς Προιτίδας· Ἱππομέδων δὲ παρὰ τὰς Ὀγκαΐδας· Πολυνείκης δὲ παρὰ τὰς Ὑψίστας· Παρθενοπαῖος, παρὰ τὰς Ἠλέκτρας. Τυδεὺς δὲ παρὰ τὰς Κρηνίδας. καθώπλισε δὲ καὶ

jaculo Laodocus, luctâ Polynices, arcu Parthenopæus.

§. 5. Igitur ubi ad Cithæronem pervenere, Tydeum Eteocli oratorem, ut ex constituto regnum Polynici restituat, prædicturum destinant. At Eteocles cùm Adrasti & commilitonum mandata nihili facere videretur, Tydeus de Thebanis periculum facturus, singillatim omnibus provocatis victor evasit. Illi verò armatos viros quinquaginta in redeuntem Tydeum in insidiis collocarunt, eósque omnes, præter unum Mæonem trucidavit, & posteà ad expercitum repedavit.

§. 6. Deinde ad Thebas castris cingendas Argivi se dederunt, atque ad urbis muros armati proximè constiterunt. Septem portas Thebarum fuisse memorant. Adrastus quidem ad Homoloidem portam tetendit: Capaneus verò ad Ogygiam: Amphiaraus ad Proetidem: Hippomedon ad Oncaidem: Polynices ad Hypsistam: Parthenopæus ad Electram: demùm juxta portam Crenidem tentoria fixerunt, Sed ipse intereà Eteocles Thebanos

Thebanos suos armis instruxit, constitutísque ductoribus, suas cuique copias regendas committit. Ad hæc, quî posset hostes superare, vaticinantium consilio conquisivit.

§. 7. Erat per ea tempora Thebis Tiresias vates, Everis & Chariclonis Nymphæ filius, ab Udæi unius Spartorum Satorúmve genere oriundus, oculis captus; déque hujus cæcitate, ac vaticinandi peritia varia est historia. Námque alij deorum irâ, qui mortalibus, quæ latere voluissent, detegeret, excæcatum fuisse aiunt. Pherecydes autem à Pallade luminibus orbatum refert. Siquidem cùm Chariclo Minervæ charissima esset, illum nudam per omnia deam vidisse contigit: eámque manibus suis erutis oculis, cæcum fecisse: at Chariclo Palladē, ut filio suo oculos restitueret, orasse. Quod cùm Dea efficere non posset, expurgatis illius aurium meatibus, omnem omnium avium garritum intelligētem fecisse, eundémque cyaneo sceptro condonasse: quod gestans, æquè atque oculatus tutò in-

Επιοχλῆς Θηβαίοις, καὶ καταστήσας ἡγεμόνας, ἴσους [ἴσοις] ἔταξε· καὶ πῶς ἂν περιγένοιτο τῶν πολεμίων ἐμαντεύετο.

§. ζ Ἦν δὲ παρὰ Θηβαίοις μάντις Τειρεσίας Εὐήρεως καὶ Χαρικλοῦς νύμφης, ἀπὸ γένους Οὐδαίου τοῦ Σπαρτοῦ, γενόμενος τυφλὸς τὰς ὁράσεις. οὗ περὶ τῆς πηρώσεως καὶ τῆς μαντικῆς λέγονται λόγοι διάφοροι. ἄλλοι μὲν γὰρ αὐτὸν ὑπὸ θεῶν φασὶ τυφλωθῆναι, ὅτι τοῖς ἀνθρώποις, ἃ κρύπτειν ἤθελον, ἐμήνυε. Φερεκύδης δὲ ὑπὸ Ἀθηνᾶς αὐτὸν τυφλωθῆναι. οὖσαν γὰρ τὴν Χαρικλὼ προσφιλῆ τῇ Ἀθηνᾷ, γυμνὴν ἐπὶ πάντα ἰδεῖν. τὴν δὲ, ταῖς χερσὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ καταλαβομένην, πηρὸν ποιῆσαι. Χαρικλοῦς δὲ δεομένης ἀποκαταστῆσαι πάλιν τὰς ὁράσεις, μὴ δυναμένην τοῦτο ποιῆσαι, τὰς ἀκοὰς διακαθάρασαν, ἅπασαν ὀρνίθων φωνὴν ποιῆσαι συνιέναι· καὶ σκῆπτρον αὐτῷ δωρήσασθαι κυάνεον, ὃ φέρων, ὁμοίως τοῖς βλέπουσι,

ἐβάδιζεν. Ἡσίοδος δέ φησιν, ὅτι θεασάμενος περὶ Κυλλήνην ὄφεις συνουσιάζοντας, καὶ τούτους τρώσας, ἐγένετο ἐξ ἀνδρὸς γυνή· πάλιν δὲ τοὺς αὐτοὺς ὄφεις παρατηρήσας συνουσιάζοντας, ἐγένετο ἀνήρ. διόπερ Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀμφισβητοῦντες πότερον τὰς γυναῖκας ἢ τοὺς ἄνδρας ἥδεσθαι μᾶλλον ἐν ταῖς συνουσίαις συμβαίνει, τοῦτον ἀνέκρινον. ὁ δὲ ἔφη δεκαεννέα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὐσῶν, τὰς μὲν ἐννέα ἄνδρας ἥδεσθαι, τὰς δὲ δέκα, γυναῖκας. ὅθεν Ἥρα μὲν αὐτὸν ἐτύφλωσε. Ζεὺς δὲ τὴν μαντικὴν αὐτῷ ἔδωκε. τὸ ὑπὸ Τειρεσίου λεχθὲν πρὸς Δία καὶ Ἥραν.

Οἴην μὲν μοίρην δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνήρ·
Τὰς δὲ δέκ' ἐμπίπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

Ἐγένετο δὲ καὶ πολυχρόνιος. οὗτος οὖν Θηβαίοις μαντευόμενος, εἶπε νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον

cedebat. Hesiodus autem enarravit, conspicatum aliquando Tiresiam non procul à Cyllene coeuntes angues baculo cecidisse, eúmque de viro in mulierem mutatum fuisse, & rursùs ita coeuntes eosdem serpentes observasse, & in priorem viri formam rediisse. Quocircà, Juno ac Jupiter ambigentes, mulieréſne an viri majorem in coeundo voluptatem caperent, hunc sibi litis arbitrum delegerunt. Tum ille, de novem ac decem, quæ inter coeundum voluptatis partes capiuntur, novem mares, ac mulierem decem sentire indicavit. Proinde illum Juno luminis usu privavit. Jupiter autem pro luminibus ademptis vaticinandi scientiam concessit. Sunt qui Tiresiam Jovi Junoníque ita respondisse ferunt.

Parte unâ è denis mas partibus oblectatur,
At mulier solidum coitus capit ipsa decunsem:

Longævam insuper Tiresiæ vitam fuisse proditur. Hic itaque Thebanis futura prædicens, eum victorem fore inquit, si Menœceus Creontis

filius sese Marti victimam devoveret. Quod ubi Menœceus audivit, seipsum ante portas mactavit. Deinde pugnâ commissâ, Cadmeos ad muros usque persecuti sunt, & arreptis scalis, Capaneus in summos muros conscendit, eúmque Jupiter fulmine ictum interemit.

§. 8. Quo facto, Argivi aufugiunt: in quo cùm multi cecidissent, ex utriusque exercitus sententia, Eteocles & Polynices singulari certamine pugnant, ac mutuis se vulneribus necant. Novâ rursùs pugnâ consertâ, Astaci filij rem fortissimè gesserunt. Ismarus enim Hippomedontem prostravit. * Leades Eteoclum. Amphidicus Parthenopæum, quem Euripides à Periclymeno Neptuni filio cæsum fuisse narrat. Melanippus ad hæc novissimus Astaci filius, Tydeum in ventre percussit: qui cùm semianimis jaceret, Pallas ab Jove imperatum remedium attulit, quo illum faceret immortalem. Quod cùm accepisset Amphiaraus], Tydeum osus, quoniam ipsum præter sententiam suam Ar-

αὐτὸν ἐπιδῷ. τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος, ἑαυτὸν πρὸς τῶν πυλῶν ἔσφαξε. μάχης δὲ γινομένης, οἱ Καδμεῖοι μέχρι τῶν τειχῶν συνεδιώχθησαν. καὶ Καπανεὺς ἁρπάσας κλίμακα, ἐπὶ τὰ τείχη δι' αὐτῆς ἀνῄει· καὶ Ζεὺς αὐτὸν κεραυνοῖ.

§. η. Τούτου δὲ γινομένου, τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται. ὡς δὲ ἀπώλλυντο πολλοὶ, δόξαν ἑκατέροις τοῖς στρατεύμασι, Ἐτεοκλῆς, καὶ Πολυνείκης περὶ τῆς βασιλείας μονομαχοῦσι, καὶ κτείνουσιν ἀλλήλους. καρτερᾶς δὲ πάλιν γινομένης μάχης, οἱ Ἀστακοῦ παῖδες ἠρίστευσαν· Ἴσμαρος μὲν γὰρ Ἱππομέδοντα ἀπέκτεινε· * Λεάδης δὲ Ἐτέοκλον. Ἀμφίδικος δὲ Παρθενοπαῖον. ὡς δὲ Εὐριπίδης φησὶ, Παρθενοπαῖον ὁ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος ἀπέκτεινε. Μελάνιππος δὲ ὁ λοιπὸς τῶν παίδων, εἰς τὴν γαστέρα Τυδέα τιτρώσκει. ἡμιθνῆτος δὲ αὐτοῦ κειμένου, παρὰ Διὸς αἰτησαμένη Ἀθηνᾶ φάρμακον ἤνεγκε, δι' οὗ ποιεῖν ἔμελλεν ἀθάνατον αὐτόν. Ἀμφιάραος δὲ αἰσθόμενος τοῦτο, μισῶν Τυδέα, ὅτι

παρὰ τὴν ἐκείνου γνώμην εἰς Θήβας ἔπεισε τοὺς Ἀργείους στρατεύεσθαι, τοῦ Μελανίππου κεφαλὴν ἀποτεμὼν, ἔδωκεν αὐτῷ. τιτρωσκόμενος δὲ Τυδεὺς, ἔκλινεν αὐτόν. ὁ δὲ διελὼν τὸν ἐγκέφαλον, ἐξεῤῥόφησεν αὐτόν. ὡς δὲ εἶδεν Ἀθηνᾶ, μυσαχθεῖσα, τὴν εὐεργεσίαν ἐπέσχε τε καὶ ἐφθόνησεν. Ἀμφιαράῳ δὲ φεύγοντι παρὰ ποταμὸν Ἰσμηνὸν πρὶν ὑπὸ Περικλυμένου τὰ νῶτα τρωθῇ, Ζεὺς κεραυνὸν βαλὼν, τὴν γῆν διέστησεν. ὁ δὲ σὺν τῷ ἅρματι καὶ τῷ ἡνιόχῳ Βάτωνι, ὡς δὲ ἔνιοι, Ελαττωνῷ, ἐκρύπτη, καὶ Ζεὺς ἀθάνατον αὐτὸν ἐποίησεν. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρείων. τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκασθεῖσα Ἐριννύϊ κατὰ τὴν συνουσίαν.

givos ad bellum Thebanum compulisset, desectum Melanippi caput ad eum tulit. Tydeus, quòd ab eo vulneratus esset, illud ultus est: nam diviso ejus capite, cerebrum absorbuit. Id ubi Pallas animadvertit, indignata beneficium ejusmodi abstinuit, & invidit. Inter hæc Amphiarao ad Ismenum amnem fugienti, priùs quàm in humeris à Peryclimeno vulnus acciperet, demisso ab Jove fulmine, terra dehiscit. Mox ille cum curru simul, & Batone auriga, sive, ut quidam ferunt, Elattono, eo terræ hiatu absorptus est, & posteà nunquam visus: Illum enim Jupiter immortalitate donavit. Verùm Adrastus ab Arione equo vectus, in tutum evasit. Hunc Ceres in Erynnyis formam versa, ex Neptuni concubitu genuit.

ΚΕΦ. ζ.

Κρέων δὲ τὴν Θηβαίων βασιλείαν παραλαβὼν, τοὺς τῶν Ἀργείων νεκροὺς ἔῤῥιψεν ἀτάφους. καὶ κηρύξας μηδένα θάπτειν, φύλακας κατέστησεν.

CAP. VII.

Creon Thebanorum regnum adeptus, Argivorum cadavera insepulta projecit. Quinetiam, ubi edicto præcepit, ne quis ea sepelire curaret, custodes apposuit.

Antigone verò sola Oedipodæ filiarùm superstes, Polynicis corpus quæ occultè humandum curarit, à Creonte deprehensa, viva conjicitur in sepulcrum. Adrastus autem Athenas profectus, ad Misericordiæ aram confugit, atque peractis supplicationibus, cadaverum tumulandi potestatem precabatur. Tum Athenienses, comparatis militum copiis, duce Theseo Thebas capiunt, cadavera suis sepelienda concedunt, & in Capanei rogum conflagrantem conjux Evadne Iphidis filia seipsam conjecit, & suo cum marito concremari non subterfugit.

§. 2. Decimo autem pòst anno, cæsorum ad Thebas ducum filij, cognomento Epigoni (ac si dicas Latinè, posteri) paternas cædes ulturi, bellum contra Thebanos gerendum statuerunt: déque belli exitu oraculum sciscitantibus ipsis, Deus victoriam vaticinatur, si Alcmœone duce bellum capessant: sed Alcmæon hujusce expeditionis præfecturā detrectabat, priùs quàm de matre supplicium

Ἀντιγόνη δὲ μία τῶν Οἰδίποδος θυγατέρων κρύφα τὸ Πολυνείκους σῶμα κλέψασα ἔθαψε. καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκρύψατο. Ἄδραστος δὲ εἰς Ἀθήνας ἀφικόμενος, ἐπὶ τὸν Ἐλέου βωμὸν κατέφυγε· καὶ ἱκετείαν θεὶς, ἠξίου θάπτειν τοὺς νεκρούς. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ Θησέως στρατεύσαντες, αἱροῦσι Θήβας. καὶ τοὺς νεκροὺς τοῖς οἰκείοις διδόασι θάψαι. τῆς δὲ Καπανέως καιομένης πυρᾶς, Εὐάδνη ἡ Καπανέως μὲν γυνὴ, θυγάτηρ δὲ Ἴφιδος, ἑαυτὴν βαλοῦσα συγκατεκαίετο.

§. β. Μετὰ δὲ ἔτη δέκα οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες, κληθέντες Ἐπίγονοι, στρατεύειν ἐπὶ Θήβας προῃροῦντο, τὸν τῶν πατέρων θάνατον τιμωρήσασθαι βουλόμενοι. καὶ μαντευομένοις αὐτοῖς, ὁ θεὸς ἐθέσπισε νίκην, Ἀλκμαίονος ἡγουμένου. ὁ μὲν οὖν Ἀλκμαίων ἡγεῖσθαι τῆς στρατείας οὐ βουλόμενος, πρὶν τίσασθαι τὴν μητέρα, ὅμως

στρατεύεται. λαβοῦσα γὰρ Ἐριφύλη παρὰ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκους τὸν ὅρμον, καὶ τὸν πέπλον, συνέπεισε καὶ τοὺς παῖδας στρατεύεσθαι. οἱ δὲ ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα ἑλόμενοι, Θήβας ἐπολέμουν. ἦσαν δὲ οἱ στρατευόμενοι οἵδε, Ἀλκμαίων Ἀμφιαράου, καὶ Ἀμφίλοχος· Αἰγιαλεὺς Ἀδράστου· Διομήδης Τυδέως· Πρόμαχος Παρθενοπαίου· Σθένελος Καπανέως· Θέρσανδρος Πολυνείκους· Εὐρύπυλος Μηκιστέως.

§. Οὗτοι πρῶτον μὲν πορθοῦσι τὰς πέριξ κώμας, ἔπειτα τῶν Θηβαίων ἐπελθόντων, Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους ἡγουμένου, γενναίως μάχονται. καὶ Λαοδάμας μὲν Αἰγιαλέα κτείνει. Λαοδάμαντα δὲ Ἀλκμαίων. καὶ μετὰ τὸν τούτου θάνατον, Θηβαῖοι συμφεύγουσιν εἰς τὰ τείχη. Τειρεσίου δὲ εἰπόντος αὐτοῖς πρὸς μὲν Ἀργείους κήρυκα περὶ διαλύσεως ἀποστέλλειν, αὐτοὺς δὲ φεύγειν· πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους κήρυκα πέμπουσιν· αὐτοὶ δὲ ἀναβιβάσαντες ἐπὶ

caperet : nihilo ſeciùs tamen ad id bellum contendit. Nam cùm Eriphyle à Therſandro Polynicis filio monile & peplum accepiſſet, eorum quoque filios ad eam provinciam belli capeſſendam induxerat. Delecto igitur ſibi omnium calculis Alcmæone Imperatore, ij Thebas oppugnatum ierunt : qui verò hanc militiam ſecuti ſunt, hi fuerunt, Alcmæon, Amphilochus, Amphiarai filij. Ægialeus Adraſti, Diomedes Tydei, Promachus Parthenopæi, Capanei Sthenelus, Polynicis Therſander, Eurypylus Meciſtei.

§. 5. Sed hi ante omnia finitimos circa vicos depopulantur : qua in re Thebani ſuis opem laturi, eruptione facta, Laodamante Eteoclis filio duce, fortiſſimè pugnant : Siquidem Laodamas Ægialeum necat, Laodamanta verò Alcmæon : quo cæſo, Thebani ad mœnia confugiunt. qui Tireſiæ vatis conſilio moniti, ad hoſtes fæciales de pace petenda mittuntur. Ipſi verò intereà fugam capeſſunt : ſiquidem conjugibus, liberiſque ſuis

omnibus suprà vehicula collocatis, relictâ urbe, abierunt. atque ubi per noctem ad Tilphusium fontem pervenerunt, Tiresias cum eo de fonte sumptam aquam avidissimè bibisset, improvisâ ac repentinâ morte vitam reliquit. Thebani verò diu multúmq; pervagati, Hestiæam urbem ab se conditam incoluerunt.

§. 4. Argivi intereà, cognitâ Thebanorum fugâ, ingrediuntur Thebas, ac prædâ collectâ, & muros evertunt, urbem totam devastant, ac prædæ partem Delphos ad Apollinem mittunt cum Tiresiæ filia, cui Manto nomen erat: voverant enim ipsi, captis direptísque Thebis, spoliorum præstantissimum ac nobilissimum illi dono missuros.

§. 5. Pòst, ubi ab Argivis Thebæ captæ sunt, Alcmæon, quòd in eum quoque dona Eriphylem matrem cepisse rescivisset, majori succensus est iracundiâ, & accepto ab Apolline responso, eam necavit. Nec desunt, qui Amphilochi etiam germani fratris adjumento matri suæ cædem

τὰς ἀπλώας τέκνα καὶ γυναῖκας, ἐκ τῆς πόλεως ἔφυγον. νύκτωρ δὲ ἐπὶ τὴν λεγομένην Τιλφυσίαν κρήνην παραγινομένων αὐτῶν, Τειρεσίας ἀπὸ ταύτης πιὼν, αὐτοῦ τὸν βίον κατέστρεψε. Θηβαῖοι δὲ ἐπὶ πολὺ διελθόντες, πόλιν Εστιαίαν κτίσαντες κατῴκησαν.

§. δ. Αργεῖοι δὲ ὕστερον τὸν δρασμὸν τῶν Θηβαίων μαθόντες, εἰσίασιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ συναθροίζουσι τὴν λείαν, καὶ καθαιροῦσι τὰ τείχη. τῆς λείας μέρος εἰς Δελφοὺς πέμπουσιν Απόλλωνι, καὶ τὴν Τειρεσίου θυγατέρα Μαντώ. ηὔξαντο γὰρ αὐτῷ Θήβας ἑλόντες, τὸ κάλλιστον τῶν λαφύρων ἀναθήσειν.

§. ε. Μετὰ δὲ τὴν Θηβαίων ἅλωσιν, αἰσθόμενος Αλκμαίων, καὶ ἐπ' αὐτὸν δῶρα εἰληφυῖαν Εριφύλην τὴν μητέρα, μᾶλλον ἠγανάκτησε, καὶ χρήσαντος Απόλλωνος αὐτῷ, τὴν μητέρα ἀπέκτεινεν. ἔνιοι μὲν μᾶλλον λέγουσι σὺν Αμφιλόχῳ τῷ ἀδελφῷ κτεῖναι

τὴν Ἐριφύλην· ἔνιοι δὲ ὅτι μόνος. Ἀλκμαίωνα δὲ μετῆλθεν Ἐριννὺς τοῦ μητρῴου φόνου. καὶ μεμηνὼς, πρῶτον μὲν εἰς Ἀρκαδίαν πρὸς Οἰκλέα παραγίνεται. ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ψωφίδα πρὸς Φηγέα. καθαρθεὶς δὲ ὑπ' αὐτοῦ, Ἀρσινόην γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα· καὶ τόν τε ὅρμον, καὶ τὸν πέπλον ἔδωκε ταύτῃ. γινομένης δὲ ὕστερον τῆς γῆς δι' αὐτὸν ἀφόρου, χρήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ, πρὸς Ἀχελῷον ἀπιέναι, καὶ παρ' ἐκεῖνον πόλιν διαλαμβάνειν· τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Οἰνέα παραγίνεται εἰς τὰ Καλυδῶνα, καὶ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ· ἔπειτα ἀφικόμενος εἰς Θεσπρωτοὺς, τῆς χώρας ἀπελαύνεται. τελευταῖον δὲ ἐπὶ τὰς Ἀχελώου πηγὰς παραγενόμενος, καθαίρεταί τε ὑπ' αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Καλλιρρόην λαμβάνει. καὶ ὃν Ἀχελῷος προσέχωσε τόπον, κτίσας κατῴκησε. Καλλιρρόης δὲ ὕστερον τόν τε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον

intuliſſe Alcmæonem memoriæ mandarunt; tametſi plures ſint auctores, qui nullius auxilio id facinus ab eo commiſſum fuiſſe teſtentur. Alcmæonem verò, ob infeliciſſimum matris ſuæ finem furiis exagitatum ac furibundum legitur in Arcadiam imprimis ad * Oiclem ſe recepiſſe: Illinc autem Pſophidem, ad Phegeum commeaſſe, à quo luſtratum, cædis ergô, Arſinoen ejuſce filiam uxorem duxiſſe, cui etiam monile ac peplum dono dediſſe. Poſteà verò quàm ea de cauſa ſumma frugum inopiâ ac fame laboraretur, conſultus Apollo, id ex oraculo reſpondit: Ad Acheloum commigrandum, ab eóque urbem capiendam. Igitur Calydonem primùm ad OEneum proficiſcitur, ejúſque hoſpitio uſus eſt. Inde ad Theſprotos profectus, ab eorum finibus repellitur. Demùm, ad Acheloi fontes conceſſit, ab eóque expiatur: nec non illius filiam Callirhoen, & quem locum Achelous exaggerarat, urbem ibi ab ſe conſtructam habitavit. Mox autem Callirhoe monilis pe-

plíque

plíque habendi cupidine ex-timulata, ni priùs ea conſequatur, ſecum coituram nunquam, dictitabat. Quamobrem Alcmæon in Pſophidem profectus, Phegeo dixit vaticinio fuiſſe renunciatum, ſe furore tum liberatum iri, cùm monile Delphos delatum Apollini dedicarit, & peplum. Hæc ille Alcmæonis verbis credulus tradit. Poſteà, cùm ei à famulo renunciatum eſſet, quòd hæc ad Callirrhoen ferret, is inſidiis á Phegei liberis Temeno & Axione, patris imperio circumventus, è medio tollitur. Arſinoen verò id factum increpantem, Phegei filij conjectam in arcam, Tegeam tranſvehunt, atque Agapenori tradunt, ementiti Alcmæonem ab ea fuiſſe interfectum.

§.6. Cæterum Callirhoe, audito Alcmæonis interitu, dum ſecum rem habet Jupiter, ab ipſo flagitat, ut, quos ex Alcmæone liberos ſuſtúliſſet, quò necem paternam ulciſcerentur, ij repente adultâ jam ætate forent. Qua re impetratâ, adulti planè filij, repente ad ad patris ultionem exilierunt.

ἐπιθυμούσης λαβεῖν, καὶ λεγούσης οὐ συνοικήσειν αὐτῷ, εἰ μὴ λάβοι ταῦτα· διὸ παραγενόμενος εἰς Ψωφίδα Αλκμαίων. Φηγεῖ λέγει τεθεσπίσθαι τῆς μανίας ἀπαλλαγὴν ἑαυτοῦ, ὅταν τὸν ὅρμον εἰς Δελφοὺς κομίσας ἀναθῇ, καὶ τὸν πέπλον. ὁ δὲ, πιστεύσας δίδωσι. μηνύσαντος δὲ θεράποντος, ὅτι Καλλιῤῥόῃ ταῦτα λαβὼν ἐκόμιζεν, ἐνεδρευθεὶς ὑπὸ τῶν Φηγέως παίδων [Τημένου καὶ Αξίονος] ἐπιτάξαντος τοῦ Φηγέως, ἀναιρεῖται. Αρσινόην δὲ μεμφομένην, οἱ τοῦ Φηγέως παῖδες ἐμβιβάσαντες εἰς λάρνακα, κομίζουσιν εἰς Τέγεαν, καὶ διδόασιν Αγαπήνορι, καταψευσάμενοι τὸν Αλκμαίωνος αὐτῆς φόνον.

§. ζ. Καλλιῤῥόη δὲ τὴν Αλκμαίωνος ἀπώλειαν μαθοῦσα, πλησιάζοντος αὐτῇ τοῦ Διὸς, αἰτεῖται τοὺς γεγεννημένους παῖδας ἐκ Αλκμαίωνος αὐτῇ γενέσθαι τελείους, ἵνα τὸν τοῦ πατρὸς τίσωνται φόνον. γενόμενοι δὲ ἐξαίφνης οἱ παῖδες τέλειοι, ἐπὶ τὴν ἐκδικίαν τοῦ πατρὸς ἐξ-

ἤεσαν. κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν, οἵτε Φηγέως παῖδες Πρόνοος καὶ Ἀγήνωρ εἰς Δελφοὺς κομίζοντες ἀναθεῖναι τὸν ὅρμον καὶ τὸν πέπλον, καταλύουσι πρὸς Ἀγαπήνορα, οἵ τοῦ Ἀλκμαίωνος παῖδες, Ἀμφότερός τε καὶ Ἀκαρνάν· καὶ ἀνελόντες τοὺς τοῦ πατρὸς φονέας, παραγενόμενοί τε εἰς Ψωφῖδα, καὶ παρελθόντες εἰς τὰ βασίλεια, τόν τε Φηγέα καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κτείνουσι. διωχθέντες δὲ ἄχρι Τεγέας, ἐπιβοηθησάντων Τεγεατῶν, καί τινων Ἀργείων, ἐσώθησαν, εἰς φυγὴν τῶν Ψωφιδίων τραπέντων.

§ ζ. Δηλώσαντες δὲ τῇ μητρὶ ταῦτα, τόν τε ὅρμον καὶ τὸν πέπλον ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς ἀνέθεντο, κατὰ πρόσταξιν Ἀχελώου. πορευθέντες δὲ εἰς τὴν Ἤπειρον, συναθροίζουσιν οἰκήτορας, καὶ κτίζουσιν Ἀκαρνανίαν. Εὐριπίδης δέ φησιν, Ἀλκμαίωνα κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον, ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου, παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον, καὶ θυγατέρα Τισιφόνην. κομίσαντα δὲ εἰς Κόριν-

Quo etiam tempore Phegei filij, Pronous & Agenor, ut monile ac peplum Delphico Apollini dedicaturi ferebant, ad Agapenorem, Alcmæonis filij, Amphoterúsque & Acarnan unà divertunt, ubi, cæsis patris sui interfectoribus, profecti Psophidem, factóque in regiam impetu, Phegeum, & uxorem ejus occidunt; sed fugientes Tegeam usque Psophidij insecuti sunt: verùm Tegeensium ope, & Argivorum quorumdam adjuncta, fugatis Psophidiis, incolumes evaserunt.

§. 7. Quique, ubi rem gestam omnem matri declararunt, monile simul, & peplum, Delphos profecti ex Acheloi imperato, Apollini consecrarunt. Progressi deinde in Epirum, collectis colonis, Acarnaniam condunt. Atqui Euripides Alcmæonem inquit per insaniæ tempora, ex Mantone Tiresiæ filia duos suscepisse, marem scilicet Amphilochum, & fœminei sexus Tisiphonen; Tralatos deinde puerulos Corinthum,

Creonti Corinthiorum Regi alendos dedisse: ac Tisiphonen forma præcellentissima à Creontis conjuge divenditam fuisse, dum tacitè, ne eam Creon maritus in conjugium sibi caperet, subveretur. Alcmæonem verò hanc mercatum esse, cùm suam ipsius filiam servituram servitutem nesciret; Mox autem profectum Corinthum liberos repetiturum, & filium etiam ipsum tulisse. Dein Amphilochus Apollinis oraculo monitus, Argos Amphilochium habitatum concessit.

θον τὰ βρέφη δοῦναι τρέφειν Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι. καὶ τὴν μὲν Τισιφόνην διενέγκουσαν εὐμορφίᾳ, ὑπὸ τῆς Κρέοντος γυναικὸς ἀπεμπωληθῆναι, δεδοικυίας μὴ Κρέων αὐτὴν γαμετὴν ποιήσηται. τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα, ἀγοράσαντα ταύτην ἔχειν, οὐκ εἰδότα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα θεράπαιναν. παραγενόμενον δὲ εἰς Κόρινθον ἐπὶ τὴν τῶν τέκνων ἀπαίτησιν, καὶ τὸν υἱὸν κομίσασθαι. καὶ Ἀμφίλοχος κατὰ χρησμοὺς Ἀπόλλωνος, Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν.

CAP. VIII.

Jam verò redeundum est ad Pelasgum, quem Acusilaus, ut anteà monuimus, Jovis & Niobes filium ait. Sed Hesiodo indigenam fuisse placet: cujus & Melibœæ Oceani filiæ, sive, ut alij volunt, Cyllenes Nymphæ filium Lycaonem fuisse memoratur. Qui Arcadibus imperans, è multis uxoribus filiorum quinquaginta factus est pater. Quorum hæc sunt nomina, Mænalus, Thesprotus, Helix, Nyctimus, Peucetius,

ΚΕΦ. η.

Ἐπανάγωμεν δὲ νῦν πάλιν ἐπὶ τὸν Πέλασγον ὃν Ἀκουσίλαος μὲν Διὸς λέγει καὶ Νιόβης, καθάπερ ὑπέθεμεν· Ἡσίοδος δὲ αὐτόχθονα. τούτου καὶ τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς Μελιβοίας, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, νύμφης Κυλλήνης παῖς Λυκάων ἐγένετο. ὃς βασιλεύων Ἀρκάδων, ἐκ πολλῶν γυναικῶν πεντήκοντα παῖδας ἐγέννησε· Μαίναλον, Θεσπρωτὸν, Ἕλικα, Νύκτιμον, Πευκέτιον,

Καύκωνα, Μηκιστέα, Ὁπλέα, Μακαρέα, Μακεδνον, Ὅρον, Πόλιχον, Ἀκοντήν, Εὐαίμονα, Ἀγκυορα, Ἀρχεβατήν, Καρτέρονα, Αἰγαίωνα, Πάλλαντα, Εὔμονα, Κάνηθον, Πρόθοον, Λίνον, Κορέθοντα, Μαίναλον, Τηλεβόαν, Φύσιον, Φάσσον, Φθίον, Λύκιον, Ἀλίφηρον, Γενέτορα, Βουκολίωνα, Σωκλέα, Φινέα, Εὐμήτην, Ἀρπαλέα, Πορθέα, Πλάτωνα, Αἵμονα, Κύναιθον, Λέοντα, Ἀρπάλυκον, Ἡραιέα, Τιταίαν, Μαντίνουν, Κλείτορα, Στύμφαλον, Ὀρχομενὸν, Νύκτιμον τὸν νεώτερον. οὗτοι πάντας ἀνθρώπους ὑπερέβαλλον ὑπερηφανείᾳ καὶ ἀσεβείᾳ. Ζεὺς δὲ αὐτῶν βουλόμενος τὴν ἀσέβειαν πειράσαι, εἰκασθεὶς ἀνδρὶ χερνήτῃ παραγίνεται. οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ξένια καλέσαντες, σφάξαντες ἕνα τῶν ἐπιχωρίων παῖδα, τοῖς ἱεροῖς τὰ τούτου σπλάγχνα συναναμίξαντες, παρέθηκαν [τῇ τραπέζῃ] συμβουλεύσαντος τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ Μαινάλου. Ζεὺς δὲ [μυσαχθεὶς] τὴν μὲν τράπεζαν ἀνέτρεψεν, ἔνθα

Caucon, Mecisteus, Opleus, Macareus, Macednus, Horus, Polichus, Acontes, Evæmon, Ancyor, Archebates, Carteron, Ægæon, Pallas, Eumon, Canethus, Prothous, Linus, Corethon, Mænalus, Teleboas, Physius, Phassus, Phthius, Lycius, Alipherus, Genetor, Bucolion, Socleus, Phineus, Eumetes, Harpaleus, Portheus, Platon, Æmon, Cynæthus, Leon, Harpalicus, Heræeus, Titanas, Mantinus, Cletor, Stymphalus, Orchomenus, Nyctimus junior. Hi, cùm superbiâ, tum impietate cunctis mortalibus antesteterunt. Quare Jupiter, ut horum impietatis periculum faceret, sumptâ hominis mercenarij formâ, ad eos accedit. Tum hi simul ac eum conspicantur, invitatum hospitem domo suâ excipiunt. Huic jugulati è conterraneis pueris unius viscera, sacris admista, Mænali fratris natu majoris suasu comedenda apposuerunt. At Jupiter id genus mensæ maximum in modum aspernatus, evertit, & eo ipso in loco, ubi nunc Trapezus (id enim

loci nomen eſt) ſpectatur. Cæterùm Lycaonem, ac ejus liberos, præter Nyctimum noviſſimum omnium, fulmine percuſſos concremavit. Terra interim, ſublatis in altum manibus, ac Jovis dexteram contactu ſuo demulcens, illius iram compeſcuit.

§. 2. Enimverò Nyctimus, ut regnum adeptus eſt, Deucalionis diluvium conſequitur. Hoc ſanè alij Deucalionis filiorum impietate ac ſcelere factum fuiſſe ſcribunt. Eumelus verò, & alij quidam Lycaonem filiam etiam Calliſtonem habuiſſe narrant. Quam quidem Heſiodus unam è Nymphis eſſe recenſuit. Aſius autem eam Nycteo, at Pherecydes Ceteo natam eſſe referunt. Hæc, cùm Diana venandi ſtudio oblectata, eandémque ſtolam induta, ſecum inibi ſe virginitati addictam fore juravit. Verùm hujus formâ captus Jupiter, ſiquidem in Dianam, ut nonnulli aiunt, mutatus, ſive, ut quidam, in Apollinem verſus, invitam ſubegit. Quod cùm Jupiter Junonem latere ſtuderet, eam in urſæ faciem

νῦν Τραπεζοῦς καλεῖται ὁ τόπος· Λυκάονα δὲ καὶ τοὺς τούτου παῖδας ἐκεραύνωσε, χωρὶς τοῦ νεωτάτου Νυκτίμου. ἀνασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ τὰς χεῖρας, καὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ Διὸς ἐφαψαμένη, τὴν ὀργὴν κατέπαυσε.

§. β. Νυκτίμου δὲ τὴν βασιλείαν παραλαβόντος, ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς ἐγένετο. τοῦτον ἔνιοί φασι διὰ τὴν τῶν Λυκάονος παίδων δυσσέβειαν γεγενῆσθαι. Εὔμηλος δὲ, καί τινες ἕτεροι, λέγουσι Λυκάονι καὶ θυγατέρα Καλλιστὼ γενέσθαι· Ἡσίοδος μὲν γὰρ αὐτὴν μίαν εἶναι τῶν Νυμφῶν λέγει· Ἄσιος δὲ Νυκτέως· Φερεκύδης δὲ Κητέως. αὕτη σύνθηρος Ἀρτέμιδος οὖσα, τὴν αὐτὴν ἐκείνῃ στολὴν φοροῦσα, ὤμοσεν αὐτῇ μεῖναι παρθένον. Ζεὺς δὲ ἐρασθεὶς, ἀκούσῃ συνευνάζεται, εἰκασθεὶς, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, Ἀρτέμιδι· ὡς δὲ ἔνιοι, Ἀπόλλωνι. βουλόμενος δὲ Ἥραν λαθεῖν, εἰς Ἄρκτον μετεμόρ-

φωσεν αὐτήν. Ἡ δὲ ἔπεισεν Ἄρτεμιν, ὡς ἄγριον θηρίον κατατοξεῦσαι. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, ὡς Ἄρτεμις αὐτὴν κατετόξευσεν, ὅτι τὴν παρθενίαν οὐκ ἐφύλαξεν. ἀπολομένης δὲ Καλλιστοῦς Ζεὺς τὸ βρέφος ἁρπάσας, ἐν Ἀρκαδίᾳ δίδωσιν ἀνατρέφειν Μαίᾳ, προσαγορεύσας Ἀρκάδα. τὴν δὲ Καλλιστὼ καταστερίσας, ἐκάλεσεν Ἄρκτον.

vertit: Juno intereà Dianæ, ut immanem belluam sagittis configat, persuasit. Nec desunt auctores, qui referant, illam promissæ virginitatis violatæ causâ, sagittis à Diana percussam obiisse. Quâ demum sublatâ, Jupiter abreptum infantem in Arcadia Maiæ enutriendum dedit, éique Arcadi nomen imposuit: & Callisto inter astra collocavit, ursámque nominavit.

ΚΕΦ. θ.

Ἀρκάδος δὲ καὶ Λεανείρας τῆς Ἀμύκλου, ἢ Μεγανείρας τοῦ Κρόκονος· ὡς δὲ Εὔμηλος λέγει, νύμφης Χρυσοπείας, ἐγένοντο παῖδες Ἔλατος καὶ Ἀφείδας· οὗτοι τὴν γῆν ἐμερίσαντο. τὸ δὲ πᾶν κράτος εἶχεν Ἔλατος· ὃς ἐκ Λαοδίκης τῆς Κινύρου, Στύμφαλον καὶ Περέα τεκνοῖ. Ἀφείδας δὲ Ἄλεον καὶ Σθενέβοιαν, ἣν γαμεῖ Προῖτος. Ἀλέου δὲ καὶ Νεαίρας τῆς Περέως, θυγάτηρ μὲν Αὔγη. υἱοὶ δὲ Κηφεὺς καὶ Λυκοῦργος. αὐτὴ μὲν οὖν ὑφ' Ἡρακλέους φθαρεῖσα, κατέκρυψε τὸ βρέφος ἐν τῷ τεμέ-

CAP. IX.

Insuper ex Arcade ac Leaneira Amyclæ filia, aut Meganira Croconis filia; ut autem Eumelus ait, ex nympha Chrysopea nati sunt filij, Elatus & Aphidas, qui terram partiti sunt. Summa verò potentia penes Elatum fuit. Hic ex Laodice filia Cinyrę Stymphalum & Pereum gignit. Sed Aphidas Aleum, & Sthenebœam, quæ Prœto nupsit. Alei verò & Neæræ Perei filiæ, Auge quidem fœmina, mares autem, Cepheus ac Lycurgus. Hæc igitur ab Hercule vitiata infantem intra Palladis lucum celavit: ubi

prius illius sacerdotio præfuit. Cùm verò ingravesceret annona, ut planè fames immineret, quòd terra sterilitate laboraret: atque oraculis significaretur, in Minervæ lûco quandam latere impietatem, deprehensa demùm à patre puella, Nauplio occidenda traditur: à quo cùm illam Teuthras Mysorum dynastes accepisset, vitiavit, & infans Parthenio in monte exponitur: quòd cerva de suis uberibus alimentum suppeditaret, Telephus est appellatur: atque à Corythi bubulcis enutritus, ac perquisitis parentibus, Delphicum Apollinem adiit, ac monitus ab oraculo in Mysiam concedit, & puer à Teuthrante adoptatur, eóque vitâ functo, Mysiæ regni hæres instituitur.

§. 2. At è Lycurgo, & Cleophile, sive Eurymone, nati sunt, Ancæus, Epochus, Amphidamas, & Idæus: ex Amphidamante verò Milanion, & Antimache filia, quam duxit Eurystheus. Ex Jaso & Clymene Minyæ filia nascitur Atalanta: cujus pater prolis cupidus, eam exposuit: ad

νει τῆς Ἀθηνᾶς, ἧς εἶχε τὴν ἱερωσύνην. ἀκάρπου δὲ τῆς γῆς μενούσης, καὶ μηνυόντων τῶν χρησμῶν εἶναί τι ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς δυσσέβημα, φωραθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς, παρεδόθη Ναυπλίῳ ἐπὶ θανάτῳ· παρ' οὗ Τεύθρας ὁ Μυσῶν δυνάστης παραλαβὼν αὐτὴν ἔφθειρε· τὸ δὲ βρέφος ἐκτεθὲν ἐν ὄρει Παρθενίῳ, θηλὴν ὑποσχούσης ἐλάφου, Τήλεφος ἐκλήθη· καὶ τραφεὶς ὑπὸ τῶν Κορίθου βουκόλων, καὶ ζητήσας τοὺς γονέας, ἧκεν εἰς Δελφούς. καὶ μαθὼν παρὰ τοῦ θεοῦ παραγίνεται εἰς Μυσίαν, θετὸς παῖς Τεύθραντος γίνεται· καὶ τελευτῶντος αὐτοῦ, διάδοχος τῆς δυναστείας γίνεται.

§. β. Λυκούργου δὲ καὶ Κλεοφίλης ἢ Εὐρυνόμης, Ἀγκαῖος καὶ Ἔποχος, καὶ Ἀμφιδάμας, καὶ Ἰδαῖος. Ἀμφιδάμαντος δὲ Μειλανίων, καὶ θυγάτηρ Ἀντιμάχη, ἣν Εὐρυσθεὺς ἔγημεν. Ἰάσου δὲ καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου, Ἀταλάντη ἐγένετο. ταύτης ὁ πατὴρ ἀῤῥένων παίδων ἐπιθυ-

μὲν, ἐξέθηκεν αὐτήν. ἄρκτος δὲ φοιτῶσα πολλάκις θηλὴν ἐδίδου μέχρις οὗ εὑρόντες κυνηγοὶ παρ' ἑαυτοῖς ἀνέτρεφον. τελεία δὲ Ἀταλάντη γενομένη, παρθένον ἑαυτὴν ἐφύλαττεν· καὶ θηρεύουσα ἐν ἐρημίᾳ, καθωπλισμένη διετέλει. βιάζεσθαι δὲ αὐτὴν ἐπιχειροῦντες Κένταυροι Ῥοῖκος καὶ Ὑλαῖος, κατατοξευθέντες ὑπ' αὐτῆς ἀπέθανον. παρεγένετο δὲ μετὰ τῶν ἀριστέων καὶ ἐπὶ τὸν Καλυδώνιον κάπρον, καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Πελίᾳ τεθέντι ἀγῶνι, ἐπάλαισε Πηλεῖ, καὶ ἐνίκησεν. ἀνευροῦσα δὲ ὕστερον τοὺς γονέας, ὡς ὁ πατὴρ γαμεῖν αὐτὴν ἔπειθεν, ἀπιοῦσα εἰς σταδιαῖον τόπον, καὶ πήξασα μέσον σκόλοπα τρίπηχυν· ἐντεῦθεν τῶν μνηστευομένων τοὺς δρόμους προϊοῦσα, ἐτρόχαζε καθωπλισμένη. καὶ καταληφθέντι μὲν αὐτοῦ θάνατος ὠφείλετο· μὴ καταληφθέντι δὲ, γάμος. ἤδη δὲ πολλῶν ἀπολλυμένων, Μειλανίων αὐτῆς ἐρασθεὶς, ἧκεν ἐπὶ τὸν δρόμον, χρύσεα μῆλα

quam ursa sæpenumerò veniens, ubera protendebat: eámque demùm venatores inventam penes se educarunt. Atalanta deinde adultæ jam ætatis se virginem servabat, & venando in solitudine armata permanebat: quin etiam ubi inviolatæ virginitati suæ à Rhæco & Hylæo Centauris vim parari perspicit, hi sagittis ab ea perfossi conciderunt: devenit præterea unà cũ viris præclarissimis, non ad venationem modò in Calydonium aprum indictam, sed etiam ad certamen in Peliæ honorem institutum propositúmque, ubi cum Peleo luctata est, ac palmam inde est consecuta. Cùm verò Atalanta non ita multò pòst genitores suos reperisset, ac patris suasu ad virum capiendum inducta esset, in stadium abit, in cujus medio trium cubitûm palum defigit. Hinc procantium virorum cursibus deductis, armata decurrebat. In quibus qui vincebatur, cædes: at victori Atalantæ conjugium debebatur. Demùm, post multorum cædes, Milanion ejus amore inflammatus, aureis malis,

quæ à Venere dono acceperat, secum allatis, in illud decurrendi certamen descendit: ea in adcurrentem puellam insequens objicit. Tum Atalanta, dum in projectis pomis è terra colligendis occupatur, cursu devicta est. Sic itaque Milanion Atalantæ conjugio potitus est. Sed fama est, eos aliquando per venationis otium in Jovis lucum penetrasse, ibique mutuo complexu coeuntes, in leones transformatos fuisse. Hesiodus autem ac plerique alij, Atalantam non Iasi, at Schœnei filiam fuisse memorârunt. Euripides, è Mænalo ortam, nec eam Milanioni, sed Hippomeni nuptam dicit. Atalanta hæc è Milanione, sive, ut alij volunt, ex Marte, Parthenopeum, qui bellum gessit in Thebanos, procreavit.

κομίζων παρὰ Ἀφροδίτης· καὶ διωκόμενος ταῦτα ἔρριπτεν. ἡ δὲ ἀναιρουμένη τὰ ῥιπτόμενα, τὸν δρόμον ἐνικήθη. ἔγημεν οὖν αὐτὴν Μειλανίων, καί ποτε λέγεται μὴ θηρεύοντας αὐτοὺς εἰσελθεῖν εἰς τὸ τέμενος Διὸς, κἀκεῖ συνουσιάζοντας, εἰς λέοντας ἀλλαγῆναι. Ἡσίοδος δὲ καί τινες ἕτεροι, τὴν Ἀταλάντην, οὐκ Ἰάσου, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον. Εὐριπίδης δὲ Μαινάλου· καὶ τὸν γήμαντα αὐτὴν οὐ Μειλανίωνα, ἀλλὰ Ἱππομένην. ἐγέννησε δὲ ἐκ Μειλανίωνος Ἀταλάντη, ἢ, ὡς ἄλλοι λέγουσιν, Ἄρεος, Παρθενοπαῖον, ὃς ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύσατο.

CAP. X.

SEd ex Atlante, ac Pleione Oceani filia in Cyllene Arcadiæ monte natæ sunt filiæ septem, quibus Pleiadibus cognomentum fuit, Alcyone, Merope, Celæno, Electra, Sterope, Tay-

ΚΕΦ. ι.

ΑΤλαντος δὲ καὶ τῆς Ὠκεανοῦ Πληϊόνης, ἐγένοντο θυγατέρες ἑπτὰ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, αἱ Πληϊάδες προσαγορευθεῖσαι, Ἀλκυόνη, Μερόπη, Κελαινὼ, Ἠλέκτρα, Στερόπη,

Ταυγέτη, Μαῖα. τούτων Στερόπην μὲν, Οἰνόμαος ἔγημε· Σίσυφος Μερόπην. δυσὶ δὲ ἐμίχθη Ποσειδῶν· πρώτῃ μὲν Κελαινοῖ, ἐξ ἧς Λύκος ἐγένετο, ὃν Ποσειδῶν ἐν μακάρων ᾤκησε νήσοις. δευτέρᾳ δὲ Ἀλκυόνη, ἣ θυγατέρα μὲν ἐτέκνωσεν Αἴθουσαν, τὴν Ἀπόλλωνι Ἐλευθῆρα τεκοῦσαν καλλίστην· υἱοὺς δὲ Ὑρέα καὶ Ὑπερήνορα. Ὑρέως μὲν οὖν καὶ Κλονίης νύμφης, Νυκτεὺς καὶ Λύκος· Νυκτέως δὲ καὶ Πολυξοῦς, Ἀντιόπη. Ἀντιόπης δὲ καὶ Διὸς, Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. ταῖς δὲ λοιπαῖς Ἀτλαντίσι Ζεὺς συνουσιάζει.

§. Μαῖα μὲν οὖν ἡ πρεσβυτάτη Διὶ συνελθοῦσα ἐν ἄντρῳ τῆς Κυλλήνης, Ἑρμῆν τίκτει. οὗτος ἐν σπαργάνοις ἔτι ἐπὶ τοῦ λίκνου κείμενος, ἐκδὺς, εἰς Πιερίαν παραγίνεται, καὶ κλέπτει βόας, ἃς ἔνεμεν Ἀπόλλων. ἵνα δὲ μὴ φωραθείη ὑπὸ τῶν ἰχνῶν, ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιέθηκεν. καὶ κομίσας εἰς Πύλον, τὰς μὲν λοιπὰς εἰς σπήλαιον ἀπέκρυψε. δύο δὲ

gete, Maia, de quibus Steropen Oenomaus uxorem sibi sociavit. Meropen Sisyphus: duas corrupit Neptunus: priorem quidem sanè Celæno, de qua Lycum filium extulit, quem Neptunus pater in fortunatorum insulas habitatum misit. Posteriorem autem Alcyonen, ex qua Æthusam filiam genuit, quæ Apollini Eleutherem filiam formosissimam peperit: sed filios Hyreum & Hyperenorem. Nycteus autem & Lycus ex Hyreo & nympha Clonia natus est. Déque Nycteo & Polyxone Antiope orta est: de qua & Jove Zethus & Amphion. Atlantidas autem cæteras Jupiter compressit.

§. 2. Siquidem Maia natarum maxima ab Jove in Cyllenes antro vitiata, Mercurium parit. Hic, cùm adhuc in cunis vagiret, erumpit, atque Pieriam pervasit, & quas Apollo boves pascebat, furto abegit: ne verò id deprehendi per vestigia posset, calces earum pedibus induit, quarum partem Pylum abduxit, ac reliquas intra speluncam abscondit: ex iis autem cùm jam duas

immolasset, earum coria scopulis defixit, at viscerum partim elixa, partim tosta esitavit. Inde in Cyllenen festinanter proficiscitur: pro antri ostio, consumptâ jam carne, testudinem depascentem invenit, quâ perpurgatâ, & abstersâ, super ejus testâ ex mactatorum boum intestino confectos nervos tetendit, & lyram conficit. Sic Mercurius carnes torrere, lyrámque ac plectrum primus invenit. MOX Apollo bubus perquirendis operam navat, & Pylum rectà concedit, ubi cives ab eo diligenter examinati, eas abigentem puerum vidisse responderunt: se verò haud quaquàm posse dicere, quonam perductæ forent, quando earum quidem vestigia deprehendi non poterant. Demùm ubi Apollo ex vaticinandi peritia abigeum comperit, ad Maiam in Cyllenem properavit, apud quam Mercurium furti accusat. Ea verò puerum ipsum fasciis involutum ostendit. Hunc Apollo manibus sublatum ad Jovem tulit, ac boves reposcit. Is, tametsi Jovis imperio reddere jubere-

καταθύσας, τὰς μὲν βύρσας πέτραις καθήλωσε· τῶν δὲ κρεῶν τὰ μὲν κατηνάλωσεν ἑψήσας, τὰ δὲ κατέκαυσε. καὶ ταχέως εἰς Κυλλήνην ᾤχετο. καὶ εὑρίσκει πρὸ τοῦ ἄντρου νεμομένην χελώνην, ταύτην ἐκκαθάρας, εἰς τὸ κύτος χορδὰς ἐντείνας, ἐξ ὧν ἔθυσε βοῶν, καὶ ἐργασάμενος, [λύραν ἐποίησε. καὶ πρῶτος κρέα ὤπτησε. καὶ] λύραν εὗρε καὶ πλῆκτρον. Ἀπόλλων δὲ τὰς βόας ζητῶν, εἰς Πύλον ἀφικνεῖται· καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἀνέκρινεν· οἱ δὲ ἰδεῖν μὲν παῖδα ἐλαύνοντα ἔφασκον· οὐκ ἔχειν δὲ εἰπεῖν πώποτε ἠλάθησαν, διὰ τὸ μὴ εὑρεῖν ἴχνος δύνασθαι. μαθὼν δὲ ἐκ τῆς μαντικῆς τὸν κεκλοφότα, πρὸς Μαῖαν εἰς Κυλλήνην παραγίνεται, καὶ τὸν Ἑρμῆν ᾐτιᾶτο. ἡ δὲ, ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τοῖς σπαργάνοις. Ἀπόλλων δὲ αὐτὸν προσδιακομίσας, τὰς βόας ἀπῄτει. Διὸς δὲ κελεύοντος ἀποδοῦναι,

δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν. τοῦ δὲ, παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην ἑλομένην, Ἰσχύϊ τῷ Ἐλάτου υἱῷ συνοικεῖν. Ἀπόλλων δὲ τὸν μὲν ἀπαγγείλαντα κόρακα καταρᾶται ὃς τέως λευκὸν ὄντα, ἐποίησε μέλανα· αὐτὴν δὲ [ἐγκύουσαν] ἀπέκλεινε. καιομένης δὲ αὐτῆς, ἁρπάσας τὸ βρέφος ἐκ τῆς πυρᾶς, πρὸς Χείρωνα τὸν Κένταυρον ἤνεγκε· παρ' ᾧ καὶ τὴν ἰατρικὴν, καὶ τὴν κυνηγετικὴν τρεφόμενος ἐδιδάχθη. καὶ γενόμενος χειρουργικὸς, καὶ τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολὺ, οὐ μόνον ἐκώλυέ τινας ἀποθνήσκειν, ἀλλ' ἀνήγειρε καὶ τοὺς ἀποθανόντας. παρὰ γὰρ Ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης ῥυὲν αἷμα, τὸ μὲν ἐκ τῶν ἀριστερῶν ῥυὲν, πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο· τὸ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν· καὶ διὰ τούτου τοὺς τεθνηκότας ἀνήγειρεν. εὗρον δέ τινας λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ, Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς δὲ Στησίχορός φησιν, Ἐριφύλην. Ἱππόλυτον, ὡς

que præter patris ſententiam nubentem, Iſchyi Elati filio conjunctam fuiſſe aiunt. Apollo autem delatorem corvum immodicis maledictis execratur: &, qui ad eum uſque diem candidus fuerat, in nigrum commutavit, & Coronidem gravidam percuſſit & necavit. Ex qua, cùm conflagraret, abreptum infantem è pyra ad Chironem Centaurum alendum tulit: à quo etiam medicinam & venandi artem perdidicit. Qui, cùm jam Chirurgus evaſiſſet, atque artem ejuſmodi jampridem exercuiſſet, non modò quoſdam ab interitu liberavit, ſed etiam præmortuos in vitam revocavit. Nam, cùm à Pallade effuſum de Gorgones venis cruorem accepiſſet, qui è lęvis defluxiſſet, in mortalium perniciem; qui autem è dextris, in conſervandis hominibus utebatur: atque hujuſce opem in mortuis ſuſcitandis adhibebat. Sed inveni quidem nonnullos, qui ab eo revocati in vitam dicuntur, Capaneum ac Lycurgum, ut autem Steſichorus ait, Eriphylen: & Hippolytum qui

Naupactica conſcripſit: Tyndareum, ut Panyaſis: Hymenæum, ut Orphici: Glaucum Minois filium, ut Mneſagoras ait.

§. 4. Demùm Jupiter veritus, ne ſi mortales hanc medendi rationem adipiſcantur, ſuis ſe viribus viciſſim adjuverint, fulmine ipſum interfecit. Quamobrem iratus Apollo, Cyclopas, quòd Jovi fulmina comparaſſent, occidit. Quem cùm Jupiter in Tartarum jam jam dejecturus eſſet, Latonæ precibus exoratus, annum totum, ut ipſe viro mercede conductus ſerviret, imperavit. Is autem Pheras ad Admètum Pheretis filium ſe contulit, apud quem ſervitutem ſerviens, armenta paſcebat: ac boves dominicas gemelliparas omnes effecit. Sunt qui & Aphareum quidem & Leucippum ex Periere Æoli filio natum eſſe dicant. Cynortæ autem Perierem filium fuiſſe, & hujuſce OEbalum. Sed OEbali & Bateæ Naidis nymphæ Tyndareum, Hippocoontem, & Icarionem.

ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας λέγει Τυνδάρεων, ὡς φησι Πανύασις· Ὑμέναιον, ὡς οἱ Ὀρφικοὶ λέγουσι. Γλαῦκον τὸν Μίνωος, ὡς Μνησαγόρας λέγει.

§. δ. Ζεὺς δὲ φοβηθεὶς μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν, παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις, ἐκεραύνωσεν αὐτόν. καὶ διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς Ἀπόλλων, κτείνει Κύκλωπας, τοὺς τὸν κεραυνὸν Διῒ κατασκευάσαντας. Ζεὺς δὲ ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς τάρταρον· δεηθείσης δὲ Λητοῦς, ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Φερὰς πρὸς Ἄδμητον τὸν Φέρητος, τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε· καὶ τὰς θηλείας βόας (πάσας) διδυματόκους ἐποίησεν. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου· Κυνόρτου δὲ, Περιήρην· τοῦ δὲ, Οἴβαλον· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίωνα.

§. ε. Ἱπποκόωντος μὲν οὖν ἐγένοντο παῖδες Δορυκλεὺς, Σκαῖος, * Ἐμαρσφορος, Εὐτύχης, Βουκόλος, Λύκων, Τέβρος, Ἱππόθοος, Εὔρυτος, Ἱπποκορυστὴς, Ἀλκινοῦς, Ἄλκων. τούτους Ἱπποκόων ἔχων παῖδας, Ἰκαρίωνα καὶ Τυνδάρεων ἐξέβαλεν Λακεδαίμονος. οἱ δὲ φεύγουσι πρὸς Θέστιον, καὶ συμμαχοῦσιν αὐτῷ πρὸς τοὺς ὁμόρους πόλεμον ἔχοντι. καὶ γαμεῖ Τυνδάρεως Θεστίου (τοῦ Αἰτωλοῦ) θυγατέρα Λήδαν. αὖθις δὲ ὅτε Ἡρακλῆς Ἱπποκόωντα καὶ τοὺς τούτου παῖδας ἀπέκτεινε, κατέρχονται. καὶ παραλαμβάνει Τυνδάρεως τὴν βασιλείαν.

§. ς. Ἰκαρίου μὲν οὖν καὶ Περιβοίας νύμφης Νηΐδος (υἱοὶ ἄρρενες πέντε.) Θόας, Δαμάσιππος, Ἰμεύσιμος, Ἀλήτης, Περίλεως· καὶ θυγάτηρ Πηνελόπη, ἣν ἔγημεν Ὀδυσσεύς. Τυνδάρεω καὶ Λήδας, Τιμάνδρα, ἣν Ἔχεμος ἔγημε· καὶ Κλυταιμνήστρα ἣν ἔγημεν Ἀγαμέμνων· ἔτι τε Φιλονόη ἣν Ἄρτεμις ἀθάνατον ἐποίησε

§ ζ. Διὸς δὲ Λήδᾳ συν-

§. 5. At Hippocoontis filij fuere, Dorycleus, Scæus, * Emarſphorus, Eutyches, Bucolus, Lycon * Tebrus, Hippothous, Eurytus, Hippocoryſtes, Alcinus, Alcon. His permunitus filiis Hippocoon, Icarionem ac Tyndareum Lacedæmone ejecit. Hi verò ad Theſtium ejecti confugerunt: Eique adversùs finitimos bellum gerenti opem tulerunt: dein Tyndareus Theſtij Ætoli filiam Ledam cepit uxorem. Rursùs autem quo tempore Hercules Hippocoontem cum liberis ſuis interemit, in patriam redeunt: ac Tyndareus regnum accipit.

§. 6. Nati verò ex Icario & Peribœa Naide nympha, mares filij quinque, Thoas, Damaſippus, Imeuſimus, Aletes, Perilaus: & filia Penelope, quæ Ulyſſi nupſit. Tyndarei autem ac Ledæ filiis Timandra, quam Echemus in conjugium duxit: Clytæmneſtra, quam Agamemnon uxorem habuit: item Philonoe, quam Diana immortalem eſſe fecit.

§. 7. Ad hæc Jupiter, qua nocte

nocte cum Leda in cygnum versus concubuit, eadem quoque Tyndareus illam implevit : déque Jove Pollux & Helena : de Tyndareo autem Castor, procreati sunt. Invenio etiam auctores, qui Helenam Nemesis & Jovis filiam fuisse dicant. Nam, cùm ea Jovis concubitum fugeret, in anserem mutatam fuisse. Jovem autem in cygnum versum coiisse memoratur : Nemesin verò ovum ex eo concubitu peperisse. Idque etiam in nemore opilionem quendam invenisse, & allatum Ledæ dedisse. Hanc autem conditum in arca reposuisse, & suo demùm tempore ortam fuisse Helenam, eámque perinde, ac si de se fuisset nata, educasse. Quæ cùm formæ præstantia polleret, eam Theseus rapuit, & Athenas abduxit. Deinde Pollux & Castor, comparato in Athenienses exercitu, cùm ad Plutonis esset Theseus, urbem capiunt; atque Helenam recuperant : necnon Aethran Thesei matrem captivam abducunt.

§. 8. Jam tum quoque hi Græciæ reges Helenam uxo-

ἐλθόντος, ὁμοιωθέντος κύκνῳ. καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα Τυνδάρεως, ἐκ Διὸς μὲν ἐγεννήθη Πολυδεύκης καὶ Ἑλένη· Τυνδάρεω δὲ Κάστωρ. λέγουσι δὲ ἔνιοι Νεμέσεως Ἑλένην εἶναι καὶ Διός. ταύτην γὰρ τὴν Διὸς φεύγουσαν συνουσίαν, εἰς χῆνα τὴν μορφὴν μεταβαλεῖν· ὁμοιωθέντα δὲ καὶ Δία τῷ κύκνῳ συνελθεῖν· τὴν δὲ ὠὸν ἐκ τῆς συνουσίας ἀποτεκεῖν· τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἄλσεσιν εὑρόντα τινὰ ποιμένα, Λήδᾳ κομίσαντα δοῦναι· τὴν δὲ καταθεμένην εἰς λάρνακα φυλάσσειν, καὶ χρόνῳ καθήκοντι γεννηθεῖσαν Ἑλένην, ὡς ἐξ αὐτῆς θυγατέρα τρέφειν. γενομένην δὲ αὐτὴν κάλλει διαπρεπῆ Θησεὺς ἁρπάσας, εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε. Πολυδεύκης δὲ καὶ Κάστωρ εἰς Ἀθήνας ἐπιστρατεύσαντες, ἐν ᾍδου Θησέως ὄντος, αἱροῦσι τὴν πόλιν, καὶ τὴν Ἑλένην λαμβάνουσι· καὶ τὴν Θησέως μητέρα Αἴθραν ἄγουσιν αἰχμάλωτον.

§ η. Παραγίνονται δὲ εἰς Σπάρτην ἐπὶ τὸν Ἑλένης

γάμον οἱ βασιλεύοντες Ἑλλάδος. ἦσαν δὲ οἱ μνηστευόμενοι οἵδε, Ὀδυσσεὺς Λαέρτου, Διομήδης Τυδέως, Ἀντίλοχος Νέστορος, Ἀγαπήνωρ Ἀγκαίου, Σθένελος Καπανέως, Ἀμφίλοχος Κτεάτου, Θάλπιος Εὐρύτου, Μέγης Φυλέως, Ἀμφίλοχος Ἀμφιαράου, Μενεσθεὺς Πετέω, Σχέδιος Ἐπιστρόφου, Πολύξενος Ἀγασθένους, Πηνέλεως Λήϊτου, Αἴας Ὀϊλέως, Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος Ἄρεος, Ἐλεφήνωρ Χαλκώδοντος, Εὔμηλος Ἀδμήτου, Πολυποίτης Πειρίθου, Λεοντεὺς Κορώνου, Ποδαλείριος καὶ Μαχάων Ἀσκληπιοῦ, Φιλοκτήτης Ποίαντος, Εὐρύπυλος Εὐαίμονος, Πρωτεσίλαος Ἰφίκλου, Μενέλαος Ἀτρέως, Αἴας καὶ Τεῦκρος Τελαμῶνος, Πάτροκλος Μενοιτίου.

§. θ. Τούτων ὁρῶν τὸ πλῆθος Τυνδάρεως, ἐδεδοίκει μὴ κριθέντος ἑνὸς, στασιάσωσιν οἱ λοιποί. ὑπισχομένου δὲ Ὀδυσσέως, ἐὰν συλλάβηται πρὸς τὸν Πηνελόπης αὐτῷ γάμον, ὑποθέσθαι τρόπον τινὰ, δι' οὗ μηδεμία γενήσεται στάσις·

rem pro se quisque petituri, Spartam advenerunt. Procantium verò nomina hæc fuisse leguntur: Ulysses Laertæ, Diomedes Tydei, Antilochus Nestoris, Agapenor Ancæi, Sthenelus Capanei, Amphilocus Cteati, Thalpius Euryti, Meges Philei, Amphilochus Amphiarai, Mnestheus Petei, Schedius Epistrophi, Polyxenus Agasthenis, Peneleus Leiti, Ajax Oilei, Ascalaphus & Ialmenus Martis, Elephenor Chalcodontis, Eumelus Admeti, Polypoetus Pirithoi, Leonteius Coroni, Podalirius & Machaion Æsculapij, Philoctetes Pœantis, Eurypylus Evæmonis, Protesilaus Iphicli, Menelaus Atrei, Ajax & Teucer Telamonis, Patroclus Menœtij.

§.9. Horum turbam conspicatus Tyndareus, ne, si ex tot competitoribus, uni Helenæ in conjugium addiceretur, reliqui seditionem ac tumultum excitarẽt, pertimescebat: quocirca Ulysses, quòd si, inquit, illi, ad Penelopes nuptias adipiscendas mihi adjumento fore te pollicearis, talem ego

cum animo meo rationem inibo, ut per eam nulla omninò sit inter procos oritura discordia. Tum verò Tyndareus, ubi ipsi laturum se opem promisit, universos, inquit Ulysses, procos jurisjurandi religione obstringito, ut, cùm filiæ tuæ Helenæ de nostri cœtu quempiam sponsum delegeris, illi à nobis adjumentum feratur adversùs eos qui in sponsum maritúmve, ac matrimonium ejusmodi vim facere conentur. Quod ubi Tyndareus audivit, procos ad Ulyssis consilium perficiendum universos per jurisjurandi religionem compellit: ac Menelaum filiæ suæ sponsum declarat, atque etiam ab Icario Ulyssi Penelopen in conjugium poposcit.

ὡς ὑπέσχετο αὐτῷ συλλήψεσθαι ὁ Τυνδάρεως, πάντας εἶπεν ἐξορκίσαι τοὺς μνηστῆρας βοηθήσειν, ἐὰν ὁ προκριθεὶς νυμφίος ἀπὸ ἄλλου τινὸς ἀδικῆται περὶ τὸν γάμον· ἀκούσας δὲ τοῦτο Τυνδάρεως, τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει. καὶ Μενέλαον μὲν αὐτὸς αἱρεῖται νυμφίον. Ὀδυσσεῖ δὲ παρὰ Ἰκαρίου μνηστεύεται Πηνελόπην.

CAP. X.

Menelaus itaque ex Helena Hermionen genuit, & ut quidam aiunt, Nicostratum ex Dule Pieride ab Ætolia oriunda: sive, ut Acusilaus ait, è Teridae Megapenthem: sed ex Nympha Gnossia, Eumelo auctore, Xenodamum procreavit.

§. 2. Cæterùm è Ledæ natis Castor planè rem militarem exercuit. Pollux autem cæsticum pugnandi genus sectatus

ΚΕΦΑΛ. ι.

Μενέλαος μὲν οὖν ἐξ Ἑλένης Ἑρμιόνην ἐγέννησε, καὶ κατά τινας, Νικόστρατον, ἐκ Δούλης Πιερίδος γένος Αἰτωλίδος, ἤ, καθάπερ Ἀκουσίλαός φησι, Τηριδάης, Μεγαπένθη. ἐκ Κνωσίας δὲ νύμφης, κατὰ Εὔμηλον, Ξενόδαμον.

§. β. Τῶν δὲ ἐκ Λήδας γενομένων παίδων, Κάστωρ μὲν ἤσκει τὰ κατὰ πόλεμον· Πολυδεύκης δὲ πυγ-

μίῳ. καὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν ἐκλήθησαν ἀμφότεροι Διόσκουροι. βουλόμενοι δὲ γῆμαι τὰς Λευκίππου θυγατέρας, ἐκ Μεσσήνης ἁρπάσαντες ἔγημαν. καὶ γίνεται μὲν Πολυδεύκους καὶ Φοίβης, Μνησίλεως· Κάστορος δὲ καὶ Ἱλαείρας, Ἀνώγων. ἐλάσαντες δὲ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας βουλείαν μετὰ τῶν Ἀφαρέως παίδων Ἴδα καὶ Λυγκέως, ἐπιτρέπουσιν Ἴδα διελθεῖν. ὁ δὲ, τεμὼν βοῦν εἰς μέρη τέσσαρα, τοῦ πρώτου καταφαγόντος εἶπε τῆς λείας τὸ ἥμισυ ἔσεσθαι, καὶ τοῦ δευτέρου τὸ λοιπόν. καὶ φθάσας κατηνάλωσε τὸ μέρος ἴδιον πρῶτον Ἴδας, καὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ. καὶ μετ' ἐκείνου τὴν λείαν εἰς Μεσσήνην ἤλασε. στρατεύσαντες δὲ ἐπὶ Μεσσήνην οἱ Διόσκουροι, τήν τε λείαν ἐκείνην καὶ πολλὴν ἄλλην συνελαύνουσι. καὶ τὸν Ἴδαν (ὑπὸ δρυῒ) ἐλόχων, καὶ τὸν Λυγκέα. Λυγκεὺς δὲ ἰδὼν Κάστορα, ἐμήνυσεν Ἴδᾳ· κἀκεῖνος αὐτὸν κτείνει. Πολυδεύκης δὲ ἐδίωξεν αὐτοὺς, καὶ τὸν μὲν Λυγκέα

est. Atque ambo ob fortitudinem Dioſcori, quaſi Jovis proles, cognomento dicti ſunt. Qui cùm Leucippi filias in matrimonium habere cuperent, è Meſſene raptas uxores ambo ſunt conſecuti. Dein ex Polluce ac Phœbe Mneſileus; at è Caſtore & Ilaeira Anogon nati ſunt. Qui cum ſociis Ida, Lynceóque, Apharei filiis, ab Arcadia boum prædam abegiſſent, Idæ arbitrio dividendam permiſere. Tunc ille bovem in partes quatuor partitus, Qui prior, inquit, devorarit, huic prædæ dimidium cedet: poſteriori, reliquum: quo dicto, Idas antevertens, privatam priùs, & fratris deinceps partem abſumpſit: atque cum eo prædam omnem Meſſenen avertit. Quare Dioſcori conductis militum copiis contra Meſſenam, cùm illam, tum multam aliam prædam ſimul abducunt, & ſub quercu per inſidias Idam Lynceúmque intercipere conabantur. Verùm Lynceus, viſo Caſtore, Idæ fratri ſignificavit: atque eum illę necavit. At Pollux ipſos inſecutus, Lynceum, te-

lum jaculatus, occidit. Inde Idam insequens, lapide secundùm caput ab eo percussus, obortâ oculorum caligine, concidit. Tum Jupiter Idam fulminat, Pollucémque in cœlum agit. Pollux verò immortalitatem tenuit, Castore mortuo, at Jupiter ambobus, alternis diebus, inter Deos, ac mortuos esse concessit. Relatis ad superos Dioscuris, Tyndareus, accersito Spartam Menelao regnum tradidit.

CAP. XI.

EX Electra autem Atlantis filia, & Jove, Jasion Dardanúsque gignuntur, è quibus Jasion Cererem deperivit, eíque vim inferre volens, fulmine ictus occubuit. At Dardanus fratris interitu mœstus, Samothrace relictâ, in objectam continentem tranavit, ubi Teucer Scamandri fluminis Idææque nymphæ filius regnabat: ab eo etiam qui regionem illam incolebant, Teucri vocabantur. Hic itaque ab rege acceptus hospitio, atque in regni partem

κλείνει τὸ δόρυ περιέμενος· τὸν δὲ Ἴδαν διώκων, βληθεὶς ὑπ' ἐκείνου πέτρᾳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, πίπτει σκοτωθείς· καὶ Ζεὺς Ἴδαν κεραυνοῖ, Πολυδεύκην δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνάγει. μὴ δεχομένου δὲ Πολυδεύκους τὴν ἀθανασίαν, ὄντος νεκροῦ Κάστορος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν, καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς, ἔδωκε. μεταστάντων δὲ εἰς θεοὺς τῶν Διοσκούρων, Τυνδάρεως μεταπεμψάμενος Μενέλαον εἰς Σπάρτην, τούτῳ τὴν βασιλείαν παρέδωκεν.

ΚΕΦ. ια.

ΗΛέκτρας δὲ τῆς Ἄτλαντος καὶ Διὸς, Ἰασίων καὶ Δάρδανος ἐγένοντο. Ἰασίων μὲν οὖν ἐρασθεὶς Δήμητρος, καὶ θέλων καταισχῦναι τὴν θεὸν, κεραυνοῦται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθρᾴκην ἀπολιπὼν, εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον ἦλθε· ταύτης δὲ ἐβασίλευε Τεῦκρος ποταμοῦ Σκαμάνδρου καὶ νύμφης Ἰδαίας· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεμόμενοι Τεῦκροι προσηγορεύοντο. ὑποδεχθεὶς δ' ὑπὸ τοῦ βασι-

λέως καὶ λαβὼν μέρος τῆς γῆς, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδανον ἔκτισε πόλιν.

§ β. Τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου, τὴν χώραν ἅπασαν Δαρδανίαν ἐκάλεσε· γενομένων δὲ αὐτῷ παίδων Ἴλου καὶ Ἐριχθονίου, Ἴλος μὲν οὖν ἄπαις ἀπέθανεν· Ἐριχθόνιος δὲ διαδεξάμενος τὴν βασιλείαν, γήμας Ἀστυόχην τὴν Σιμόεντος, τεκνοῖ Τρῶα. οὗτος παραλαβὼν, τὴν μὲν χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ Τροίαν ἐκάλεσε· καὶ γήμας Καλλιρρόην τοῦ Σκαμάνδρου, γεννᾷ θυγατέρα μὲν Κλεοπάτραν· παῖδας δὲ, Ἶλον καὶ Ἀσσάρακον καὶ Γανυμήδην. τοῦτον μὲν οὖν διὰ κάλλος ἀναρπάσας Ζεὺς δι' ἀετοῦ, θεῶν οἰνοχόον ἐν οὐρανῷ κατέστησεν. Ἀσσαράκου δὲ, καὶ * Ἱερομνήμης τῆς Σιμόεντος, Κάπυς· τοῦ δὲ, καὶ Θέμιδος τῆς Ἴλου Ἀγχίσης· ᾧ δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν, Ἀφροδίτη συνελθοῦσα, Αἰνείαν ἐγέννησε, καὶ * Λύρον, ὃς ἄπαις ἀπέθανε.

§. γ. Ἶλος δὲ εἰς Φρυγίαν ἀφικόμενος, καὶ κα-

admiſſus, Bateam ejus filiam ſibi in conjugium duxit, ac Dardanum urbem condidit.

§. 2. At poſtquam ex humanis Teucer exceſſit, univerſam provinciam Dardaniam appellavit: filios habuit duos, Ilum & Erichthonium, è quibus Ilus nullis ſuſceptis liberis extinctus eſt. Hinc Erichthonius regni heres, ductáque Aſtyoche Simeontis filiâ, Troem creat. Hic deinde regnum adeptus, regionem à ſe ipſo Trojam nuncupavit: & Callirroen Scamandri filiam ſibi collocavit, ex qua Cleopatram filiam ſuſtulit: Mares autem Ilum, & Aſſaracum, & Ganymedem. Hunc autem ob corporis formam raptum per aquilam Jupiter deorum pincernam in cœlo conſtituit. Aſſaracus verò ex * Hieromneme Simeontis filia Capyn procreat. Hujuſce, ac Themidis Ili filiæ Anchiſes filius fuit. Cum quo Venus ipſius amore flagrans congreſſa, Æneam genuit, ac * Lyrum, qui ſine liberis deceſſit.

§. 3. Ilus cùm in Phrygiam perveniſſet, atque inibi ab

Rege propositum certamen nactus esset, palæstrâ vicit: deditque illi præmij loco pueros quinquaginta, & totidem puellas. Ad hæc ex oraculi sententia discolorem bovem adjecit, monuítque, ut ubi ea procubuerit, urbem conderet. Hic bovem ipsam insequitur. Ea veró, simulatque ad Ates, quasi dicas, Noxæ, Phrygiæ, tumulum pervenit, humi procumbit: quo in loco Ilus urbem ab se conditam, Ilium nominavit. Posteà Jovem precatur ut signum sibi aliquod ostenderet; postridie veró, ubi illuxit, ab Jove demissum Palladium ante tabernaculum conspexit: id erat magnitudine trium cubitûm: ac pedibus ita compositis, ut ambulare videretur: dextráque elatam hastam, ac læva colum fusúmque gerebat. Hujusmodi de Palladio narratur historia. Aiunt natam Minervam, apud Tritonem, cui filia Pallas erat, educari cœpisse: utrasque autem fuisse rei bellicæ studiosas, & in contentionem aliquando devenisse: Palladi jamjam vulnus illatum (Minervæ) Jovem

παλαβὼν ὑπὸ τοῦ βασιλέως αὐτόθι τεθειμένον ἀγῶνα, νικᾷ πάλιν· καὶ λαβὼν ἆθλον πεντήκοντα κούρους καὶ κόρας τὰς ἴσας, δόντος αὐτῷ τοῦ βασιλέως κατὰ χρησμὸν καὶ βοῦν ποικίλην· καὶ φράσαντος ἐν ᾧ ὑπὲρ ἂν αὐτὴ κλιθῇ τόπῳ, πόλιν κτίζειν, εἵπετο τῇ βοΐ. ἡ δὲ ἀφικομένη ἐπὶ τὸν λεγόμενον τῆς Φρυγίας Ατης λόφον, κλίνεται. ἔνθα πόλιν κτίσας Ιλος, ταύτην μὲν Ιλίον ἐκάλεσε. τῷ δὲ Διῒ σημεῖον εὐξάμενος αὐτῷ τι φανῆναι, μεθ' ἡμέραν τὸ διϊπετὲς Παλλάδιον πρὸ τῆς σκηνῆς κείμενον ἐθεάσατο. ἦν δὲ τῷ μεγέθει τρίπηχυ, τοῖς δὲ ποσὶ συμβεβηκὸς, καὶ τῇ μὲν δεξιᾷ δόρυ διηρτημένον ἔχον· τῇ δὲ ἑτέρᾳ ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον. ἱστορία (δὲ ἡ) περὶ τοῦ Παλλαδίου τοιήδε φέρεται. φασὶ γεννηθεῖσαν τὴν Ἀθηνᾶν, παρὰ Τρίτωνι τρέφεσθαι, ᾧ θυγάτηρ ἦν Παλλάς. ἀμφοτέρας δὲ ἀσκούσας τὰ κατὰ πόλεμον, εἰς φιλονεικίαν ποτὲ προελθεῖν. μελλούσης δὲ πλήττειν τῆς Παλλάδος, τὸν Δία

φοβηθέντα, τὴν Αἰγίδα περιθεῖναι· τὴν δὲ, εὐλαβηθεῖσαν ἀναβλέψαι πρὸς τὴν Αἰγίδα, καὶ οὕτως ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς τρωθεῖσαν πεσεῖν. Ἀθηνᾶν δὲ περίλυπον ἐπ' αὐτῇ γενομένην, ξόανον ἐκείνης ὅμοιον κατασκευάσασαν, καὶ περιθεῖναι τοῖς στέρνοις ἣν ἔδεισεν Αἰγίδα, καὶ τιμᾶν ἱδρυσαμένην παρὰ τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ Ἠλέκτρας κατὰ τὴν φθορὰν τούτῳ προσφυγούσης, διαρρῖψαι μετ' αὐτῆς καὶ τὸ Παλλάδιον εἰς τὴν Ἰλιάδα χώραν. Ἶλον δὲ τούτου ναὸν κατασκευάσαντα τιμᾶν· καὶ περὶ μὲν τοῦ Παλλαδίου ταῦτα λέγεται. Ἶλος δὲ γήμας Εὐρυδίκην τὴν Ἀδράστου, Λαομέδοντα ἐγέννησεν, ὃς γαμεῖ Στρυμὼ τὴν Σκαμάνδρου. κατὰ δέ τινας Πλακίαν τὴν Ἀτρέως. κατ' ἐνίους δὲ Λευκίππου. καὶ τεκνοῖ παῖδας μὲν Τιθωνὸν, Λάμπωνα, Κλυτίον, Ἱκετάονα, Ποδάρκην· θυγατέρας δὲ, Ἡσιόνην καὶ Κίλλαν, καὶ Ἀστυόχην· ἐκ δὲ νύμφης

pavefactum Ægidem opposuiſſe : Palladem verò territam reſpexiſſe : atque ita à Minerva vulneratam concidiſſe. At Minervam ejus de cauſa ſummo dolore affectam ſimulacrum illi ſimile confeciſſe, ac thoraci, pectoríque ejus, quam pertimuerat Ægidem, accommodaſſe, & apud Jovem, honoris ergô conſtituiſſe. Deinceps autem Electram, per anni peſtilentiſſimi contagionem ad hoc confugiſſe, ac ſecum id Palladium in terra Iliaca expoſuiſſe. Ilum poſteà in hujuſce memoriam templum ab ſe conditum ſummopere coluiſſe. Hæc hactenus de Palladio. Cæterùm Ilus Eurydicen Adraſti filiam, uxorem cepit, ex qua Laomedontem genuit, cui Strymno Scamandri filia nupta fuit. Sed, & quorumdam teſtimonio, Placiam Atrei, ſive (ut alij) Leucippi, ab illo ductam fuiſſe legitur. Hic mares quidem Tithonum, Lamponem, Clytium, Hicetaonem, & Podarcem : fœminas autem Heſionen, Cillam, & Aſtyochen, procreavit. At è Calybe nympha,

pha Bucolionem suscepit.

§. 4. Porrò Tithonum, quòd eum arderet, Aurora præreptum in Æthiopiam abducit: ibique cum eo congressa, Emathionem ac Memnonem gignit.

§. 5. Pòst, ubi Troja ab Hercule, quo de paulò antè diximus, capta fuit: Podarces, cognomento Priamus, regnum tenuit: ac primam conjugem Neropis filiam nomine Arisbam sibi conjugavit, ex qua Æsacum filium creat: cui Asterope Cebrenis filia nupsit, quam cùm mortuam nimio luctu defleret, in mergum avem mutatus est. Mox Priamus, Arisbâ collocatâ in matrimonium apud Hyrtacum, Hecubam secundam uxorem Dymantis, sive, ut aliis placet, Cissei, vel, ut quidam aiunt, Sangarij fluminis, & Metopes filiam duxit. Nascitur autem ex ea primus Hector: deinde cùm secundum propediem esset paritura filium, facem reapse ardentem Hecuba parere, eámque omnem urbem Ilium depascere, atque concremare, in somnis sibi videbatur. Id

Καλύβης Βυκολίωνα.

§ δ. Τιθωνὸν μὲν οὖν Ἠὼς ἁρπάσασα δι' ἔρωτα, εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει· κἀκεῖ συνελθοῦσα γεννᾷ παῖδας Ἠμαθίωνα καὶ Μέμνονα.

§. ε. Μετὰ δὲ τὸ αἱρεθῆναι Ἴλιον ὑπὸ Ἡρακλέους, ὡς μικρὸν πρόσθεν ἡμῖν λέλεκται, ἐβασίλευσε Ποδάρκης ὁ κληθεὶς Πρίαμος· καὶ γαμεῖ πρώτην Ἀρίσβην τὴν Μέροπος· ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς Αἴσακος γίνεται, ὃς ἔγημε Ἀστερόπην τὴν Κεβρῆνος θυγατέρα, ἣν πενθῶν ἀποθανοῦσαν, ἀπορνεώθη. Πρίαμος δὲ Ἀρίσβην ἐκδοὺς Ὑρτάκῳ, δευτέραν ἔγημεν Ἑκάβην τὴν Δύμαντος, ἢ ὥς τινές φασι, Κισσέως, ἢ ὡς ἕτεροι λέγουσιν, Σαγγαρίου ποταμοῦ καὶ Μετώπης. γεννᾶται δὲ αὐτῇ πρῶτος μὲν Ἕκτωρ· δευτέρου δὲ γεννᾶσθαι μέλλοντος βρέφους, ἔδοξεν Ἑκάβη καθ' ὕπαρ δαλὸν τεκεῖν διάπυρον. τοῦτον δὲ πᾶσαν ἐπινέμεσθαι τὴν πόλιν, καὶ καίειν.

μαθὼν δὲ Πρίαμος παρ' Ἑκάβης τὸν ὄνειρον, Αἴσακον τὸν υἱὸν μετεπέμψατο· ἦν γὰρ ὀνειροκρίτης παρὰ τοῦ μητροπάτορος Μέροπος διδαχθείς. οὗτος εἰπὼν τῆς πατρίδος γενέσθαι τὸν παῖδα ἀπώλειαν, ἐκθεῖναι τὸ βρέφος ἐκέλευσε. Πρίαμος δὲ ὡς ἐγεννήθη τὸ βρέφος, δίδωσιν ἐκθεῖναι οἰκέτῃ κομίσοντι εἰς Ἴδην. ὁ δὲ οἰκέτης Ἀγέλαος ὠνομάζετο [ἢ Ἀρχέλαος,] τὸ δὲ ἐκτεθὲν ὑπὸ τούτου βρέφος, πένθ' ἡμέρας ὑπὸ ἄρκτου ἐτράφη· ὁ δὲ σωζόμενον εὑρὼν, ἀναιρεῖται· καὶ κομίσας ἐπὶ τῶν χωρίων, ὡς ἴδιον παῖδα ἔτρεφεν, ὀνομάσας Πάριν. γενόμενος δὲ νεανίσκος, καὶ πολλῶν διαφέρων κάλλει τε καὶ ῥώμῃ, αὖθις Ἀλέξανδρος προσωνομάσθη λῃστὰς ἀμυνόμενος, καὶ τοῖς ποιμνίοις ἀλεξήσας, ὅπερ ἐστὶ βοηθήσας. καὶ μετ' οὐ πολὺ τοὺς γονέας ἀνεῦρε. μετὰ τοῦτον ἐγέννησεν Ἑκάβη θυγατέρας μὲν Κρέουσαν, Λαοδίκην, Πολυξένην, Κασσάνδραν· ᾗ συνελθεῖν

ubi Priamo visum Hecuba recitavit, Æsacum filium hic statim arcessi jubet ad se. Eum enim Merops avus maternus somnij conjectandi rationem edocuerat. Re perceptâ, Æsacus puerum patriæ exitium illaturum esse respōdit. Proinde infantem exponi jubet. Hunc Priamus, simul ac puer in lucem prodit, familiari exponēdum tradit, asportandúmque in Idam montem. Huic servo nomen Agelao, aut Archelao fuit. Infans, ut ab eo expositus est, quinque dies ab ursa nutritus est. Hic puerum nactus incolumem tollit, secum illum attulit, & quasi filium suum, indito illi Paridis nomine, educavit. Qui, cùm jam grandiusculus evasisset, & plerisque, & corporis formâ, & robore anteiret, & quod prædonum vim, incursúsque repelleret, & ovilibus custodiendis adjumento foret, Alexandri cognomentum promeritus est. Neque multò pòst tempore inventos parentes agnovit. Post Paridem Hecuba filias peperit, Creusam, Laodicen, Polyxenam, & Cassandram: quem cùm A-

pollo in stuprum illiceret, vaticinandi facultatem, eam se docturam pollicetur. Hæc autem ubi fuit edocta, sui corporis copiam Apollini minimè fecit. Quapropter Apollo, ut illius vaticinia fide carerent, effecit. Post hosce filios adhuc Hecuba gignit, Deiphobum, Helenum, Pammonem, Politen, Antiphum, Hipponoum, Polydorum, Troilum, quem ex Apollinis concubitu natum esse ferunt. Sed ex aliis conjugibus Priamo filij nascuntur, Melanippus, Gorgythion, Philæmon, Hippothous, Glaucus, Agathon, Chersidamas, Evagoras, Hippodamas, Mestor, Atas, Doryclus, Lycaon, Dryops, Bias, Chromius, Astygonus, Telestas, Evander, Cebriones, Melius, Archemacus, Laodocus, Echephron, Idomeneus, Hyperion, Ascanius, Democoon, Arrhetus, Deioptes, Clonius, Echemon, Hypirichus, Ægeoneus, Lysithous, ac Polymedon; Filiæ verò, Medusa, Medesicasta, Lysimache, Aristodeme.

§. 6. Verùm Hector An-

βουλόμενος Ἀπόλλων, τὴν μαντικὴν ὑπέσχετο διδάξειν. ἡ δὲ μαθοῦσα, οὐ συνῆλθεν. ὅθεν Ἀπόλλων ἀφείλετο τῆς μαντικῆς αὐτῆς τὸ πείθειν. αὖθις δὲ παῖδας ἐγέννησε Δηΐφοβον, Ἕλενον, Πάμμονα, Πολίτην, Ἄντιφον, Ἱππόνοον, Πολύδωρον, Τρωΐλον. τοῦτον ἐξ Ἀπόλλωνος λέγεται γεγεννηκέναι. ἐκ δὲ ἄλλων γυναικῶν Πριάμῳ παῖδες γίνονται, Μελάνιππος, Γοργυθίων, Φιλαίμων, Ἱππόθοος, Γλαῦκος, Ἀγάθων, Χερσιδάμας, Εὐαγόρας, Ἱπποδάμας, Μήστωρ, Ἄτας, Δόρυκλος, Λυκάων, Δρύοψ, Βίας, Χρόμιος, Ἀστύγονος, Τελέστας, Εὔανδρος, Κεβριόνης, Μύλιος, Ἀρχέμαχος, Λαόδοκος, Ἐχέφρων, Ἰδομενεὺς, Ὑπερίων, Ἀσκάνιος, Δημοκόων, Ἄρρητος, Δηϊόπτης, Κλόνιος, Ἐχέμμων, Ὑπείροχος, Αἰγεωνεὺς, Λυσίθοος, Πολυμέδων. θυγατέρες δὲ, Μέδουσα, Μηδεσικάστη, Λυσιμάχη, Ἀριστοδήμη.

§. ζ. Ἕκτωρ μὲν οὖν Αν-

δρομάχην τὴν Ἠετίωνος γαμεῖ· Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνώνην τὴν Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα. αὕτη παρὰ Ῥέας τὴν μαντικὴν μαθοῦσα, προὔλεγεν Ἀλεξάνδρῳ μὴ πλεῖν ἐπὶ Ἑλένην. μὴ πείθουσα δὲ εἶπεν, ἐὰν τρωθῇ, παραγενέσθαι πρὸς αὐτήν, μόνην γὰρ θεραπεῦσαι δύνασθαι. τὸν δὲ, Ἑλένην ἐκ Σπάρτης ἁρπάσαι· πολεμουμένης δὲ Τροίας, τοξευθέντα ὑπὸ Φιλοκτήτου τόξοις Ἡρακλείοις, πρὸς Οἰνάνην ἐπανελθεῖν [εἰς] Ἴδην. ἡ δὲ μνησικακοῦσα, θεραπεύσειν οὐκ ἔφη. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν εἰς Τροίαν κομιζόμενος ἐτελεύτα· Οἰνάνη δὲ μετανοήσασα, τὰ πρὸς θεραπείαν φάρμακα ἔφερε. (ἡ γὰρ Οἰνώνη ἰατρικὴν καὶ μουσικὴν ἤσκει.) καὶ καταλαβοῦσα αὐτὸν νεκρὸν, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς Ὠκεανοῦ, καὶ Τηθύος· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, Πηροῦς, καὶ Ποσειδῶνος· ὡς δέ τινες, Διὸς καὶ Εὐρυνόμης· τούτῳ Μετώπην γημαμένῳ Μάδωνος ἢ τοῦ

dromachen Eetionis, & Alexander Oenonen Cebrenis amnis filiam ducit. Hæc à Rhea vaticinandi cognitionem edocta, Alexandro ne ad Helenam navigaret, prædixit: At ea minimè persuadens, cùm sibi vulnus illatum fuerit, ad sese venturum, dixit: quòd se ipsi mederi posse intelligebat, prætereà neminem. Hic autem, raptâ pòst Helenâ è Sparta, Trojáque bello impetitâ, sagittis Herculeis à Philoctete sauciatus, in Idam ad Oenem remeavit. Tum illa injuriarum memor, Paridem curare nolle affirmat. Alexander igitur, cùm in Trojam referretur, occubuit. Mox Oenone, quam detrectatæ medelæ pœnituerat, ad vulnus curandum pharmaca deferebat, siquidem Oenone medendi canendíque artem callebat. Quæ, ubi eum jam obiisse reperit, sibi laqueo vitam finivit. Asopus verò amnis, Oceani, & Thethyis filius: sed, ut scribit Acusilaus, Perus, & Neptuni: sed, ut alij, Jovis & Eurynomes: hic, ductâ Metope, quam Ladonis fluvij filiam

fuisse tradunt, duos filios, Ismenum ac Pelagontem, & viginti fœminas procreavit: quarum unam Æginam, cui Oenone fuit nomen, ab Jove raptam Asopus quærens, Corinthum abiit: ubi à Sisypho raptorem fuisse Jovem cognoscit. Jupiter autem post insequentem Asopum fulminatum, rursùs ad sua fluenta remisit. Quamobrem, & in hoc usque tempus, ex hujusce fluentis carbones efferuntur: sed Æginam illatam in insulam, quæ tunc Oenone vocabatur, nunc ab ea dictam Æginam, Jupiter comprimit, ac filium ex ea Æacum gignit. In cujus gratiam, quandoquidem solus in insula agebat, de formicis homines facit. Ad hæc Æacus Endeidem Chironis filiam conjugem capit, ex qua duo nati sunt filij, Peleus & Telamon. Pherecydes verò Telamonem amicum, non fratrem fuisse Pelei narrat, eúmque * Actæi filium, & Glauces * Crethei fuissè ait. Atqui & Æacus cum Psamathe Nerei filia, in fontem, quód inscendi nollet, com-

ποταμοῦ θυγάτηρ· αὕτη δύο μὲν παῖδας ἐγέννησεν, Ἰσμηνὸν καὶ Πελάγοντα, εἴκοσι δὲ θυγατέρας· ὧν μὲν μίαν Αἴγιναν, (ἥτις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο) ἥρπασε Ζεύς, ταύτην Ἀσωπὸς ζητῶν, ἧκεν εἰς Κόρινθον, καὶ μανθάνει παρὰ Σισύφου τὸν ἡρπακότα εἶναι Δία. Ζεὺς δὲ Ἀσωπὸν μὲν κεραυνώσας διώκοντα, πάλιν ἐπὶ τὰ οἰκεῖα ἀπέπεμψε ῥεῖθρα. διὰ τοῦτο, μέχρι καὶ νῦν, ἐκ τῶν τούτου ῥείθρων ἄνθρακας φέρονται. Αἴγιναν δὲ εἰσκομίσας εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν, μίγνυται, καὶ γεννᾷ παῖδα ἐξ αὐτῆς Αἰακόν. τούτῳ Ζεὺς ὄντι μόνῳ ἐν τῇ νήσῳ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. γαμεῖ δὲ Αἰακὸς Ἐνδηΐδα, τὴν Χείρωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο, Πηλεύς τε καὶ Τελαμών. Φερεκύδης δέ φησι Τελαμῶνα φίλον, οὐκ ἀδελφὸν Πηλέως εἶναι. ἀλλὰ * Ἀκταίου παῖδα καὶ Γλαύκης τῆς Κρηθέως. μίγνυται δὲ αὖθις Αἰακὸς, Ψαμάθῃ τῇ Νηρέως, εἰς * πηγὴν ἠλλαγμένῃ διὰ

τὸ βέλεσθαι αὐελθεῖν, καὶ τεκνοῖ παῖδα Φῶκον. ἦν δὲ εὐσεβέστατος ἁπάντων Αἰακός. διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατεχούσης ἀφορίας διὰ Πέλοπα, ὅτι Στυμφάλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀρκάδων πολεμῶν, τὴν Ἀρκαδίαν ἑλεῖν μὴ δυνάμενος, προσποιησάμενος φιλίαν, ἔκτεινεν αὐτὸν, καὶ διέσπειρε μελίσας. χρησμοὶ δὲ θεῶν ἔλεγον ἀπαλλαγήσεσθαι τῶν ἐνεστώτων κακῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσηται. ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ, τῆς ἀκαρπίας ἡ Ἑλλὰς ἀπαλλάττεται. τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακός· καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἅδου φυλάττει. διαφέροντι δὲ ἐν τοῖς ἀγῶσι Φώκῳ, τοὺς ἀδελφοὺς Πηλέα καὶ Τελαμῶνα ἐπιβουλεῦσαι· καὶ λαχὼν κλήρῳ, Τελαμὼν συγγυμναζόμενον αὐτὸν βαλὼν δίσκῳ κατὰ τῆς κεφαλῆς, κτείνει. καὶ κομίσας μετὰ Πηλέως, κρύπτει κατά τινος ὕλης. φωραθέντος δὲ τοῦ φόνου,

mutata coivit, & Phocum gignit. Sed & Æacus omnium pietatis servantissimus fuit. Quamobrem, cùm Græcia inusitatâ frugum caritate premeretur, Pelopis causâ, quòd ipse Stymphalum Arcadum Regem bello infestans, Arcadiam subigere minimè posset, per simulatam amicitiam ipsum interfecit, ac ejus viscera membratim consecta dispersit. Deorum intereà responsis, tum Græciam imminentibus malis ereptum iri, si illius ergô preces effuderit Æacus, renunciatum est. Quo per Æacum facto, Græcia annonæ penuriâ liberatur. Quinetiam & apud inferos Æacus in summo esse honore perhibetur: & is Plutonis claves servare proditur. Quoniam verò Phocus in certaminibus præstare videbatur, fratres Peleum ac Telamonem insidias illi comparasse ferunt: atque ubi sorte obvenit, ut cum eo Telamon pari in ludo decertaret, disco caput illi ferit, & occidit, ac sublatum, Peleo adjutore, quadam in sylva occultavit. Demùm verò, cæde detectâ,

ambo ex Ægina ab Æaco solum vertere compelluntur.

φυγάδες ἀπὸ Αἰγίνης ὑπὸ Αἰακοῦ ἐλαύνονται.

§. 7. Telamon Salaminem ad Cychreum Neptuno ac Salamine Asopi filia natum pervenit. Is, necato serpente, qui insulam, cujus ipse Rex erat, devastabat, ac nullis post se relictis filiis, moriens, regnum Telamoni concessit. Is deinde Peribœam Alcathoi Pelopis filiam sibi uxorem conjunxit: & Hercules, ut illi mascula proles enasceretur, à Diis precibus depoposcit: & post preces repente aquila apparuit, & enatum puerum Ajacem nominarunt: qui in bello contra Ilium Herculem secutus, Hesionen Laomedontis filiam muneri accepit, ex qua sibi Teucrum procreavit.

§. η. Καὶ Τελαμὼν μὲν εἰς Σαλαμῖνα παραγίνεται πρὸς Κυχρέα τὸν [Ποσειδῶνος, καὶ] Σαλαμῖνος τῆς Ἀσωποῦ (υἱὸν) κτείνας δὲ ὄφιν οὗτος ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, ἧς αὐτὸς ἐβασίλευε, καὶ τελευτῶν ἄπαις, τὴν βασιλείαν παραδίδωσι Τελαμῶνι. ὁ δὲ γαμεῖ Περίβοιαν τὴν Ἀλκάθου τοῦ Πέλοπος· καὶ ποιησαμένου εὐχὰς Ἡρακλέους ἵνα αὐτῷ παῖς ἄρρην γένηται· φανέντος δὲ μετὰ τὰς εὐχὰς αἐτοῦ, τὸν γεννηθέντα ἐκάλεσαν Αἴαντα. καὶ στρατευσάμενος ἐπὶ Τροίαν Ἡρακλεῖ, λαμβάνει γέρας Ἡσιόνην τὴν Λαομέδοντος θυγατέρα· ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Τεῦκρος.

CAP. XII.

ΚΕΦ. ιβ.

CÆterùm Peleus Phthiam ad Eurytionem Actoris filium exulatum abiit, à quo quo posteà expiatus Antigonen illius filiam in matrimonium capit: atque in tertiam regni partem adscitus est.

ΠΗλεὺς δὲ εἰς Φθίαν φυγὼν πρὸς Εὐρυτίωνα Ἄκτορος, ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται· καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Ἀντιγόνην, καὶ τῆς χώρας τὴν τρίτην μοῖραν.

καὶ γίνεται θυγάτηρ αὐτῷ Πολυδώρη, ἣν ἔγημε Βῶρος ὁ Περιήρους.

§. β. Εντεῦθεν ἐπὶ τὴν θήραν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου μετ' Εὐρυτίωνος ἐλθὼν, προέμενος ἐπὶ τὸν σῦν ἀκόντιον, Εὐρυτίωνος τυγχάνει, καὶ κτείνει τοῦτον ἄκων. πάλιν οὖν ἐκ Φθίας φυγὼν εἰς Ιωλκὸν, πρὸς Ἄκαστον ἀφικνεῖται, καὶ ὑπ' αὐτοῦ καθαίρεται.

§. γ. Αγωνίζεται δὲ καὶ τὸν ἐπὶ Πελίᾳ ἀγῶνα πρὸς Αταλάντην, διαπαλαίσας. καὶ Αστυδάμεια Ακάστου γυνὴ, Πηλέως ἐρασθεῖσα, περὶ συνουσίας προσέπεμψεν αὐτῷ λόγους. μὴ δυναμένη δὲ πεῖσαι, πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πέμψασα ἔφη, μέλλειν Πηλέα γαμεῖν Στερόπην τὴν Ακάστου θυγατέρα. καὶ τοῦτο ἐκείνη ἀκούσασα, ἀγχόνην ἀνάπτει. Πηλέως δὲ πρὸς Ἄκαστον καταψεύδεται λέγουσα, ὑπ' αὐτοῦ περὶ συνουσίας πεπειρᾶσθαι. Ακαστος ἀκούσας, κτεῖναι μὲν ὃν ἐκάθηρεν, οὐκ ἠβουλήθη· ἄγει δὲ αὐτὸν ἐπὶ θήρας εἰς τὸ Πήλιον. ἔνθεν ἁμίλλης περὶ

Mox Polydoram filiam genuit, quam Boro Perieris filio nuptui dedit.

§. 2. Inde in Calydonij apri venationem cum Eurytione ſimul egreſſus, ac miſſo in aprum telo, Eurytionem ferit, eúmque fortuito ictu cæcidit: rursùs itaque à Phthia Iolcum ex fuga ad Acaſtum ſeſe recepit, ab eóque luſtratur.

§. 3. Ad hæc, cum Atalanta ludis in Peliæ honorem inſtitutis palæſtricâ pugnâ decertavit: ubi Aſtydamea Acaſti conjux, Pelei amore correpta, ad eum literas de concubitu dedit: quæ, quoniam id illi perſuadere non potuit, ad ejus etiam uxorem miſit, qui à Peleo Steropen Acaſti filiam propediem ductum iri illi renuntiaret. Quod ubi illa accepit, laqueo ſe ſuſpendit. Peleum inſuper Acaſto, quòd eam de ſtupro interpellaſſet, calumniatur. Id ubi Acaſtus percepit, quem ipſe luſtraſſet, haudquaquàm ab ſe necandum eſſe cenſuit: at eum Peleum montem venatum abducit. Inde coortâ de venatione

venatione controversiâ, Peleus quidem captarum ab se ferarum desectas linguas intrà peram reponebat. Atqui Acasti comites eas capientes, Peleum velut nihil venatum irridere. Is autem quotquot linguas haberet, exhibitis, tot feras illis se venatum esse dictitavit. Quem, cùm in Pelio somno oppressus obdormisset, Acastus reliquit, eíque sublatum ensem in boum fimo celavit, & abivit. Is deinde experrectus, intereà dum ensem quæritat, à Centauris comprehensus, jamjam moriturus erat, verùm à Chirone servatur incolumis, eidémque quæsitum ac repertum ensem condonavit.

§. 4. Peleus verò, ut suprà dictum est, Antigonem Eurytione patre procreatam uxorem duxit, de qua sibi Polydoram gignit, quam posteà Sperchio fluminis cognomento BoroPerieris filio uxorem collocavit, ex qua Menesthius natus est.

§. 5. Sed & alteram duxit Peleus, nempe Thetin Nerei filiam, de cujus matrimonio

θήρας γινομένης, Πηλεὺς μὲν οὖν ὧν ἐχειροῦτο θηρίων, τὰς γλώσσας τούτων ἐκτέμνων εἰς πήραν ἐτίθει· οἱ δὲ μετὰ Ἀκάστου ταῦτα χειρούμενοι κατεγέλων ὡς μηδὲν τεθηρακότος τοῦ Πηλέως. ὁ δὲ τὰς γλώσσας παρασχόμενος ὅσας εἶχεν, ἐκείνοις τοσαῦτα ἔφη τεθηρακέναι. ἀποκοιμηθέντος αὐτοῦ ἐν τῷ Πηλίῳ, ἀπολιπὼν Ἄκαστος, καὶ τὴν μάχαιραν ἐν τῇ τῶν βοῶν κόπρῳ κρύψας ἐπανέρχεται. ὁ δὲ, ἐξαναστὰς καὶ ζητῶν τὴν μάχαιραν, ὑπὸ τῶν Κενταύρων καταληφθεὶς, ἔμελλεν ἀπόλλυσθαι· σώζεται δὲ ὑπὸ Χείρωνος οὗτος· καὶ τὴν μάχαιραν αὐτοῦ ἐκζητήσας, [καὶ ἐξευρὼν] δίδωσι.

§. δ. Γαμεῖ δὲ, ὡς λέλεκται, Πηλεὺς Ἀντιγόνην τὴν Εὐρυτίωνος, ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Πολυδώρη ἣν ἔγημε Σπερχεῖος ὁ ποταμὸς ἐπίκλην Βώρος ὁ Περιήρεως υἱὸς, ἐξ ἧς Μενέσθιον τεκνοῖ.

§. ε. Αὖθις δὲ Πηλεὺς γαμεῖ Θέτιν τὴν Νηρέως, περὶ ἧς τοῦ γάμου

Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισαν. Θέτιδος δὲ θεσπιῳδούσης ἔσεσθαι τὸν ἐκ ταύτης γεννηθέντα κρείττονα τοῦ πατρὸς, ἀποσχόντα. ἔνιοι δέ φασι Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν, εἰρηκέναι Προμηθέα τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα, οὐρανοῦ δυναστεύσειν. τινὲς δὲ λέγουσι· μὴ βουληθῆναι Θέτιν Διῒ συνελθεῖν ὑπὸ Ἥρας τραφεῖσαν. Δία δὲ ὀργισθέντα θνητῷ ἐθελῆσαι αὐτὴν συνοικῆσαι. Χείρωνος οὖν ὑποθεμένου Πηλεῖ συλλαβεῖν, καὶ κατέχειν αὐτὴν μεταμορφουμένην, ἐπιτηρήσας, συναρπάζει. γινομένην δὲ ὁτὲ μὲν πῦρ, ὁτὲ δὲ ὕδωρ, ὁτὲ δὲ θηρίον, οὐ πρότερον ἀνῆκε, πρὶν ἢ τὴν ἀρχαίαν μορφὴν εἶδεν ἀπολαβοῦσαν. γαμεῖ δὲ ἐν τῷ Πηλίῳ· κἀκεῖ θεοὶ τὸν γάμον εὐωχούμενοι καθύμνησαν· καὶ δίδωσι Χείρων Πηλεῖ δόρυ μείλινον, Ποσειδῶν δὲ, ἵππους Βάλιον καὶ Ξάνθον· Ἥφαιστος δὲ μάχαι-

Jupiter & Neptunus contenderunt. At cùm Thetis è se ortum filium patre futurum esse præstantiorem prædixisset, abstinuisse Jovem illius nuptiis ferunt. Nec desunt qui scribant ad ejus complexum jamjam prodeunti Jovi, Prometheum dixisse, natum ex ea cœlo dominaturum. Sunt etiam, qui memorant Thetin Junonis monitu persuasam Jovis concubitum evitasse. Hinc iratum Jovem voluisse ut ea mortalis viri conjugio locaretur. Chironis itaque consilio eam comprehendendi ac detinendi rationem Peleus iniit: eam itaque cùm in varias se formas commutantem observasset, corripit: quæ cùm interim ignis, interim aquæ, modò etiam feræ vultum caperet, non eam priùs, quàm pristinam formam recepisse videt, remisit. Hanc demùm in Pelio monte uxorem sibi copulavit: atque inibi dij convivio excepti suo quisque munere matrimonium commendarunt. Nam Chiron hastâ fraxineâ Peleum, Neptunus equis Balio & Xantho, Volcanus ense,

ac reliqui aliis muneribus condonarunt. Hi verò dij immortales fuere.

§. 6. Pòst, ubi Thetis conceptum è Peleo partum edidit, eum immortalem factura, clàm Peleo per noctem in igne abscondit, & quicquid paternæ in eo mortalitatis erat, excoquebat: per diem verò, ambrosiâ puerum inungebat. At Peleus per observationem, palpitantem natum in igne conspicatus, inclamavit. Tum Thetis, quominùs votum expleret suum, impedita, relicto infantulo, ad Nereidas âbiit. Tum Peleus sublatum manibus puerum, ad Chironem tulit: quem ille acceptum, leonum visceribus, aprorúmque & ursorum medullis enutrivit: eúmque, cui Ligyron anteà nomen fuit, quòd mammis labra minimè admovisset, Achillem nominari voluit.

§. 7. Post hæc Peleus Iasonis & Dioscurorum adjumento, Iolcum expugnavit: Astydamiámq; Acasti conjugem occidit, ac distractis illius membris, per eam intra urbem traduxit exercitum.

ραν, καὶ οἱ λοιποὶ ἕτεροι. ἀθάνατοι δὲ ἦσαν οὗτοι.

§. ζ. Ὡς δὲ ἐγέννησε Θέτις ἐκ Πηλέως βρέφος, ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι τοῦτο, κρύφα Πηλέως εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβουσα τῆς νυκτὸς, ἔφθειρεν ὃ ἦν αὐτῷ θνητὸν πατρῷον· μεθ᾽ ἡμέραν δὲ ἔχριεν ἀμβροσίᾳ. Πηλεὺς δὲ ἐπιτηρήσας, καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼν ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ἐβόησε. καὶ Θέτις κωλυθεῖσα τὴν προαίρεσιν τελειῶσαι, νήπιον τὸν παῖδα ἀπολιποῦσα, πρὸς Νηρηΐδας ᾤχετο. κομίζει δὲ τὸν παῖδα πρὸς Χείρωνα Πηλεύς. ὁ δὲ λαβὼν αὐτὸν ἔτρεφε σπλάγχνοις λεόντων. καὶ συῶν ἀγρίων, καὶ ἄρκτων μυελοῖς· καὶ ὠνόμασεν Ἀχιλλέα. πρότερον γὰρ ἦν ὄνομα αὐτῷ Λιγύρων. ὅτι χείλη μαστοῖς οὐ προσήνεγκε.

§. ζ. Πηλεὺς δὲ μετὰ ταῦτα σὺν Ἰάσονι καὶ Διοσκούροις ἐπόρθησεν Ἰωλκόν· καὶ Ἀστυδάμειαν τὴν Ἀκάστου γυναῖκα φονεύει· καὶ διελὼν μέλη, διήγαγε δι᾽ αὐτῆς τὸν στρατὸν εἰς τὴν πόλιν.

§. η. Ὡς δὲ ἐγένετο ἐνναετὴς Ἀχιλλεὺς, Κάλχαντος λέγοντος οὐ δύνασθαι χωρὶς αὐτοῦ Τροίαν αἱρεθῆναι, Θέτις προειδυῖα ὅτι δεῖ στρατευόμενον αὐτὸν ἀπολέσθαι, κρύψασα ἐσθῆτι γυναικείᾳ, ὡς παρθένον παρέθετο. κἀκεῖ τρεφόμενος τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηϊδαμείᾳ μίγνυται· καὶ γίνεται παῖς Πύῤῥος αὐτῷ, ὁ κληθεὶς Νεοπτόλεμος αὖθις. Ὀδυσσεὺς δὲ μηνυθέντα παρὰ Λυκομήδους ζητῶν Ἀχιλλέα, σάλπιγγι χρησάμενος εὗρε· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον εἰς Τροίαν ἦλθε. συνείπετο δὲ αὐτῷ Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος. οὗτος ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη καταψευσαμένης φθορὰν Κλυτίας τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος. Πηλεὺς δὲ αὐτὸν πρὸς Χείρωνα κομίσας, ὑπ' ἐκείνου θεραπευθέντα τὰς ὄψεις, βασιλέα κατέστησε Δολόπων. συνείπετο δὲ καὶ Πάτροκλος ὁ Μενοιτίου καὶ Σθενέλης τῆς

ſtituit. Inſuper Achilli

§. 8. Ubi demùm nonum ætatis ſuæ annum explevit Achilles, Calchante Trojam ſine ipſo capi non poſſe, prædicente, Thetis, quod filium eo in bello militantem interiturum omninò prævidiſſet: muliebri ipſum veſte contectum) in Scyron inſulam Lycomedi) pro puella incorrupta, ac virgine perductum commendavit: ibíque agens adoleſcentulus, Deidamiam regis filiam comprimit: ex qua Pyrrhum filium extulit, qui novo poſteà nomine Neoptolemus eſt appellatus. Cæterùm Ulyſſes, quando ei apud Lycomedem eſſe Achillem, indicatum fuit, quæſitum tuba uſus invenit. Ad huncitaque modum Achilles ad bellum Trojanum perductus eſt. Ad quod etiam Phœnix Amyntoris filius illum comitatus acceſſit. Hunc à Clytia patris pellice, ut de ſtupro interpellata, falsò inſimulatum pater oculorum luce privavit. Quem Peleus ad Chironem ductum, ab eóque curatum, oculorum luce recuperatâ, Dolopum regem con-

Patroclus Menœtij, ac Sthe-

neles Acasti, sive, ut aliis placet, Periapidis Pheretis filij, vel, ut Philocrates inquit, Polymeli Peleo nati, filius, comes accessit. Is Opuntem Locridis delatus, in talorum ludo Clysonymum Amphidamantis filium imprudenter occidit: atque in exilium actus cum patre, à Peleo domi in contubernium acceptus, Achillis amasius efficitur.

CAP. XIII.

Porrò Cecrops indigena, ac geminus, id est, humano simul & serpentino corpore præditus, in terra Attica regnavit, & quæ priùs Acta dicebatur, de suo ipsius vocabulo Cecropiam dici voluit. Sub eo quoque diis fuisse decreto concessam aiunt urbium occupandarum potestatem, sanè in quibus potissimùm privatos honores unusquisque adipisci posse videretur. Primus igitur Neptunus in Atticam venit, ac percussa tridente, ad mediam arcem terra, fretum repente excivit: id loci Erectheidem vocant. Post hunc autem Minerva comparuit: quæ lecto à se

Ἀκάστου, ἢ Περιάπιδος τῆς Φέρητος, ἤ, καθάπερ φησὶ Φιλοκράτης, Πολυμήλου τοῦ Πηλέως. οὗτος ἐν Ὀποῦντι (τῆς Λοκρίδος) διερεγχθεὶς ἐν παιδιᾷ περὶ ἀστραγάλων παίζων παῖδα Κλυσώνυμον τὸν Ἀμφιδάμαντος [ἄκων] ἀπέκτεινε. καὶ φυγὼν μετὰ τοῦ πατρὸς, παρὰ Πηλεῖ κατῴκει, καὶ Ἀχιλλέως ἐρώμενος γίνεται.

ΚΕΦ. ιγ.

Κέκροψ αὐτόχθων συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος· καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασεν. ἐπὶ τούτου φασὶν ἔδοξε τοῖς θεοῖς πόλεις καταλαβέσθαι, ἐν αἷς ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίας ἕκαστος. ἧκεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ μέσην τὴν ἀκρόπολιν, ἀνέφηνε θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθηΐδα καλοῦσι. μετὰ δὲ τοῦτον ἧκεν Ἀθηνᾶ· καὶ ποιησαμένη τῆς καταλή-

-ψεως Κέκροπα μάρτυρα, ἐφύτευσεν ἐλαίαν· ἣ νῦν ἐν τῷ Πανδροσίῳ δείκνυται. γενομένης δὲ ἔριδος, ἀμφοῖν περὶ τῆς χώρας Ἀθηνᾶν καὶ Ποσειδῶνα διαλύσας Ζεὺς, κριτὰς ἔδωκεν, οὐχ', ὡς εἶπόν τινες, Κέκροπα καὶ Κραναὸν, οὐδὲ Ἐριχθέα· θεοὺς δὲ τοὺς δώδεκα· καὶ τούτων δικαζόντων ἡ χώρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσεν· Ἀθηνᾶ μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσεν Ἀθήνας. Ποσειδῶν δὲ, θυμῷ ὀργισθεὶς, τὸ Θριάσιον [πεδίον] ἐπικάλυψε, καὶ τὴν Ἀττικὴν ὕφαλον ἐποίησεν.

Cecrope occupationis ſuæ teſte, oleam è terra produxit, quæ noſtrâ etiam ætate viſitur in Pandroſio. Coortâ deinde inter utrumque contentione, ac lite de urbe, Jupiter Minervam Neptunúmque inter ſe pacavit: iíſque non, ût quidam memorant, Cecropen, Cranaúmque, nec Erichtheum, ſed duodecim deos hujuſce controverſiæ judices dedit: quorum ſententiâ urbs Athenæ Minervæ adjudicata fuit: quando primùm ab ea oleam, Cecropis teſtimonio, productam fuiſſe perceperunt. Minerva itaque de ſe ipſa Athenis nomen impoſuit. At Neptunus mirum in modum iratus, Thriaſium campum peſſimè afflixit: atque Atticam univerſam pelago inundavit.

§. β. Κέκροψ δὲ γήμας τὴν Ἀκταίου κόρην Ἄγραυλον, παῖδας μὲν ἔσχεν Ἐρυσίχθονα, ὃς ἄτεκνος μετήλλαξε· θυγατέρας δὲ Ἄγραυλον, Ἕρσην, Πάνδροσον· Ἀγραύλου μὲν οὖν καὶ Ἄρεος Ἀλκίππη γίνεται. ταύτην βιαζόμενος Ἁλιρ-

§. 2. Ad hæc Cecrops Agraulon Actæi filiam in conjugium duxit, ex eáque marem quidem ſuſcepit, Eryſichthonem, qui ſine maribus liberis è vita deceſſit: filias verò, Agraulon, Herſen & Pandroſon. At ex Agraulo, ac Marte gignitur Alcippe. Huic vim inferre Halirrho-

thius Neptuni & Eurytes nymphæ filius à Marte deprehensus occiditur. Quamobrem Neptunus Martem in Areopago cædis reum agit. Is duodecim deorum sententiâ judicatus absolvitur.

§. 3. At Cephalus, Herses & Mercurij filius, quem cùm Aurora suprà modum amaret, correptum secum asportavit in Syriam, ibíque illius concubitu gravida fit, & Tithonum peperit: cui Phaëthontem filium fuisse produnt. Hujus autem fuit Astynous, ex quo Sandochus: qui è Syria profectus in Ciliciam, Celenderin urbem condidit: ductáque in matrimonium * Thanace Megessari filiâ, Cinyram Assyriorum Regem procreavit. Hic Cinyras cùm in Cyprum se contulisset, cum populo, Paphum condidit, ductáque inibi uxore Metharme Pygmalionis Cypriorum regis filiâ, Oxyporum & Adonin genuit: necnon filias Orsedicen, Laogorénque & Bræsiam ex eadem suscepit. Hæ veró ob Veneris iram alienigenis permistæ viris, vitam in Ægypto cum morte commutarunt.

ῥόθιος ὁ Ποσειδῶνος καὶ νύμφης Εὐρύτης, ὑπὸ Ἄρεως φωραθεὶς κτείνεται. Ποσειδῶν δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν Ἄρη, καὶ ἀπολύεται.

§. γ. Ἕρσης δὲ καὶ Ἑρμοῦ Κέφαλος, οὗ ἐρασθεῖσα Ἠὼς ἥρπασε· καὶ μιγεῖσα ἐν Συρίᾳ, παῖδα ἐγέννησε Τιθωνόν. οὗ παῖς ἐγένετο Φαέθων· τούτου δὲ Ἀστύνοος· τοῦ δὲ Σάνδοκος, ὃς ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν, πόλιν ἔκτισε Κελένδερειν. καὶ γήμας * Θανάκην τὴν Μεγεσσάρου [Κινύραν] τὸν Ἀσσυρίων βασιλέα ἐγέννησε. Κινύρας οὗτος ἐν Κύπρῳ παραγενόμενος σὺν λαῷ, ἔκτισε Πάφον· γήμας δὲ ἐκεῖ Μεθαρμην κόρην Πυγμαλίωνος Κυπρίων βασιλέως, Ὀξύπορον ἐγέννησε καὶ Ἄδωνιν· πρὸς δὲ τούτοις θυγατέρας Ὀρσεδίκην, Λαογόρην καὶ Βραισίαν. αὗται δὲ διὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἀλλοτρίοις ἀνδράσι συνευναζόμεναι, τὸν βίον ἐν Αἰγύπτῳ μετήλλαξαν.

§. δ. Ἄδωνις δὲ ἔτι παῖς ὤν, Ἀρτέμιδος χόλῳ, πληγεὶς ἐν θήραις ὑπὸ συὸς, ἀπέθανε. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν Φοίνικος καὶ Ἀλφεσιβοίας λέγει· Πανύασις δέ φησι Θόαντος βασιλέως Ἀσσυρίων, ὃ ἔσχε θυγατέρα Σμύρναν. αὕτη κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης, οὐ γὰρ αὐτὴν ἐτίμα, ἴσχει τοῦ πατρὸς ἔρωτα· καὶ συνεργὸν λαβοῦσα τὴν τροφὸν ἀγνοοῦντι τῷ πατρὶ νύκτας δώδεκα συνευνάσθη. ὁ δὲ, ὡς ᾔσθετο, σπασάμενος ξίφος, ἐδίωκεν αὐτήν· ἡ δὲ, παρακαταλαμβανομένη, θεοῖς ηὔξατο ἀφανὴς γενέσθαι. θεοὶ δὲ κατοικτείραντες, αὐτὴν εἰς δένδρον μετήλλαξαν, ὃ καλοῦσι σμύρναν· δεκαμηνιαίῳ δὲ ὕστερον χρόνῳ, τοῦ δένδρου ῥαγέντος, γεννηθῆναι τὸν λεγόμενον Ἄδωνιν, ὃν Ἀφροδίτη διὰ κάλλος ἔτι νήπιον κρύφα θεῶν εἰς λάρνακα κρύψασα, Περσεφόνῃ παρείστατο. ἐκείνη δὲ ὡς ἐθεάσατο, οὐκ ἀπεδίδου. κρίσεως δὲ ἐπὶ Διὸς γενομένης, εἰς [τρεῖς] μοίρας διῃρέθη ὁ ἐνιαυτός· καὶ μίαν μὲν παρ' ἑαυτῷ μένειν τὸν Ἄδωνιν· μίαν δὲ παρὰ Περσεφόνῃ

§. 4. Adonis autem puer adhuc, Dianæ iracundiâ, in venatione ab apro percussus interiit. Hunc Hesiodus Phœnicis & Alphesibœæ filium fuisse ait. Panyasis verò, de Thoante Assyriorum Rege, qui Myrrham filiam habuit, natum refert. Hæc Myrrha per iram Veneris, quòd eam nihili faceret, patris amore corripitur: atque usa nutricis operâ, cum inscio patre noctes duodecim concubuit. Is, ubi rem sensit, stricto in filiam ense, impetum facit: quæ, cùm jam comprehenderetur, deos rogat, ut nusquam appareat. Tum dij illam miserati, in arborem sui nominis commutarunt: ac decimo post mense, rescissâ arbore, Adonin ex ea filium fuisse ferunt. Quem Venus formæ ergô infantem adhuc clam diis in arca occultatum, ante Proserpinam constituit: quem simul ac illum conspexit, se reddituram negavit. Delato ad Jovem judicio, tres in partes annum partitus est, ut unam apud seipsum, alteram cum Proserpina, tertiam demùm cum Venere Adonis permaneret, imperavit.

peravit. Adonis autem, quæ pars sibi ab Jove distributa fuerat, eam ipsi Veneri attribuit. Nec longo pòst tempore, inter venandum Adonis ab apro vulneratus occidit.

§. 5. Post, ubi Cecrops humanitatem exuit, Cranaus indigena, sub quo Deucalionis diluvium fuisse narratur, ductâ à Lacedæmone Pediade Menetis filiâ, Cranaen genuit, & Cranæchmen, & Atthidem: quæ cùm, virginitate necdum expugnatâ, obiisset, Cranaus ab ea terram Atthidem vocitavit: ubi post Cranaum expulsum regnavit Amphictyon.

§. 6. Hunc nonnulli Deucalionis, alij verò indigenæ hominis filium fuisse dicunt: qui, cùm duodecim annos regnum tenuisset, ab Erichthonio pellitur: hunc Hephæstes, ex Cranae Atthidis nata filium esse aiunt. Sunt etiam, qui Volcani & Palladis esse velint, hunc in modum; Minerva olim arma sibi conflari volens, ad Volcanum adierat. Huncinterim relictum à Venere Minervæ

προσέταξε. τὴν δὲ ἑτέραν παρὰ Ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ Ἄδωνις ταύτῃ προσένειμε καὶ τὴν ἰδίαν μοῖραν. ὕστερον δὲ θηρεύων Ἄδωνις ὑπὸ συὸς πληγεὶς ἀπέθανε.

§. ε. Κέκροπος δὲ ἀποθανόντος, Κραναὸς * αὐτόχθων, ἐφ' οὗ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος λέγεται κατακλυσμὸν γενέσθαι· οὗτος γήμας ἐκ Λακεδαίμονος Πεδιάδα τὴν Μύνητος ἐγέννησε Κραναὴν, καὶ Κραναίχμην, καὶ Ἀτθίδα· ἧς ἀποθανούσης ἔτι παρθένου, τὴν χώραν Κραναὸς Ἀτθίδα προσηγόρευσε. Κραναὸν δὲ ἐκβαλὼν Ἀμφικτίων ἐβασίλευσε.

§. ς. Τοῦτον ἔνιοι μὲν Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ αὐτόχθονον λέγουσι. βασιλεύσαντα δὲ αὐτὸν ἐπὶ δώδεκα (ἔτη) Ἐριχθόνιος ἐκβάλλει· τοῦτον οἱ μὲν Ἡφαίστης τῆς Κραναῆς θυγατρὸς Ἀτθίδος εἶναι λέγουσιν· οἱ δὲ, Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, οὕτως· Ἀθηνᾶ παρεγένετο πρὸς Ἥφαιστον, ὅπλα κατασκευάσαι θέλουσα· ὁ δὲ ἐγκαταλελειμμένος ὑπὸ Ἀφροδίτης, εἰς

ἐπιθυμίαν ὤλισθε τῆς Ἀθηνᾶς· καὶ διώκειν αὐτὴν ἤρξατο· ἡ δὲ, ἔφευγεν· ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγένετο πολλῇ ἀνάγκῃ, ἦν δὲ γὰρ χωλὸς, ἐπειρᾶτο συνελθεῖν· ἡ δὲ ὡς σώφρων καὶ παρθένος οὖσα, οὐκ ἠνέσχετο· ὁ δὲ ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεᾶς· ἐκείνη δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸ γόνον εἰς γῆν ἔρριψεν. φευγούσης δὲ αὐτῆς, καὶ τῆς γονῆς εἰς γῆν πεσούσης, Ἐριχθόνιος γίνεται. τοῦτον Ἀθηνᾶ κρύφα τῶν ἄλλων θεῶν ἔτρεφεν, ἀθάνατον θέλουσα ποιῆσαι· καὶ καταθεῖσα αὐτὸν εἰς κίστην, Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος παρακατέθετο, ἀπειποῦσα τὴν κίστην ἀνοίγειν. αἱ ἀδελφαὶ τῆς Πανδρόσου ἀνοίγουσιν ὑπὸ περιεργίας, καὶ θεῶνται τῷ βρέφει παρεσπειραμένον δράκοντα· καὶ ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἀπ' αὐτοῦ διεφθάρησαν τοῦ δράκοντος· ὡς δὲ ἔνιοι, δι' ὀργὴν Ἀθηνᾶς, ἐμμανεῖς γενόμεναι, κατὰ τῆς ἀκροπόλεως αὑτὰς ἔρριψαν. ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος ὑπ' αὐτῆς Ἀθηνᾶς, ἐκ-

conſtuprandæ deſiderium inceſſit: eámque attrectare aggreditur. Hæc verò fugit: utque proximè eam venit, in ſumma erat neceſſitate, claudicabat enim, Deam inire conabatur. Ea verò, ut pudica erat, & virgo, virum non admittebat. Volcanus demùm tentigine ruptus in virginis femur ſemen effudit. Tum triſtata, ſemen lana deterſum in terram dejecit, ac mox in fugam ſe dedit. Intereà verò ex demiſſo in humum ſemine gignitur Erichthonius. Hunc clàm diis aliis, dum immortalem facere ſtudet, educavit: poſitúmque in ciſta Pandroſo, Cecropis filiam commendavit: interdicítque ne ciſtam retergeret. At Pandroſi ſorores, quòd curioſæ admodum forent, ciſtam aperiunt. advolutúmque ſecùs puerum draconem ſpectant. Nec deſunt qui ab eodem dracone fuiſſe interemptas aſtipulentur. Aliorum verò teſtimonio, Palladis irâ, furore percitæ, de ſumma ſeſe arce præcipites ejecerunt. Intereà verò Erichthonius in templo à Minerva

ipsa enutritus, pulso Amphictyone, Athenarum regno potitus est, ac Minervæ signum in arce constituit: necnon Panathenæorum celebritatem instituit: Pasitheámque Naidem nympham uxorem accepit: ex qua ipsi Pandion natus est.

§. 7. Denique Erichthonio vitâ functo, ac in ptimo Palladis fano sepulto, Pandion regnum adipiscitur: quo regnante, Ceres Dionysiúsque in Atticam venete. Atqui Cererem Eleusine Celeus suscepit. Dionysius verò ab Icario hospitio excipitur, à quo vitis palmitem muneri accepit, ab eóque vini faciendi rationem didicit. Is igitur dei beneficia mortalibus imperiturus, ad pastores se quosdam contulit, qui cùm gustassent vinum, atque animi causâ sese largiùs poculis invitassent: malum sibi medicamentum datum esse arbitrati, Icario necem fustibus intulerunt: verùm postridie, re cognitâ, ipsum sepeliverunt. Erigonæ verò filiæ patrem vestiganti herilis canis, cui Mæræ nomen fuit, Icarium conse&ari solita, ca-

βαλὼν Ἀμφικτύονα, ἐβασίλευσεν Ἀθηνῶν. καὶ τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς ἱδρύσατο, καὶ τὴν Παναθηναίων τὴν ἑορτὴν συνεστήσατο· καὶ Πασιθέαν Νηΐδα νύμφην ἔγημεν. ἐξ ἧς παῖς Πανδίων ἐγεννήθη.

§. ζ. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος καὶ ταφέντος ἐν τῷ ά, τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, Πανδίων ἐβασίλευσεν· ἐφ' οὗ Δημήτηρ καὶ Διόνυσος εἰς τὴν Ἀττικὴν ἦλθον. ἀλλὰ Δήμητρα μὲν Κελεὸς εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ὑπεδέξατο· Διόνυσον δὲ Ἰκάριος· καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ κλῆμα ἀμπέλου. καὶ τὰ περὶ τὴν οἰνοποιΐαν μανθάνων· καὶ τὰς τοῦ θεοῦ δωρήσασθαι θέλων χάριτας ἀνθρώποις, ἀφικνεῖται πρός τινας ποιμένας, οἳ γευσάμενοι τοῦ ποτοῦ, καὶ χωρὶς ὕδατος ἀφειδῶς δι' ἡδονὴν ἑλκύσαντες, πεφαρμάχθαι νομίζοντες, ἀπέκτειναν αὐτόν. μεθ' ἡμέραν δὲ νοήσαντες ἔθαψαν αὐτόν. Ἠριγόνῃ δὲ τῇ θυγατρὶ τὸν πατέρα μαστευούσῃ, κύων συνήθης, ὄνομα Μαῖρα, ἣ τῷ

Ἰκαρίῳ συνείπετο, τὸν νεκρὸν ἐμήνυσε. κἀκείνη κατοδυρομένη τὸν πατέρα, ἑαυτὴν ἀνήρτησε. Πανδίων δὲ γήμας Ζευξίππην τῆς μητρὸς τὴν ἀδελφὴν, θυγατέρας μὲν ἐτέκνωσε Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν· παῖδας δὲ διδύμους Ἐρεχθέα καὶ Βούτην. πολέμου δὲ ἐξαναστάντος πρὸς Λάβδακον περὶ γῆς ὅρων, ἐπεκαλέσατο βοηθὸν ἐκ Θρᾴκης Τηρέα τὸν Ἄρεος· καὶ τὸν πόλεμον σὺν αὐτῷ κατορθώσας, ἔδωκε Τηρεῖ πρὸς γάμον τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Πρόκνην· ὁ δὲ ἐκ ταύτης γεννήσας παῖδα Ἴτυν, καὶ Φιλομήλης ἐρασθεὶς, ἔφθειρε καὶ ταύτην, εἰπὼν τεθνάναι Πρόκνην, κρύπτων ἐπὶ τῶν χωρίων. αὖθις δὲ γήμας Φιλομήλαν, συνηυνάζετο, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐξέτεμεν αὐτῆς. ἡ δὲ ὑφήνασα ἐν πέπλῳ γράμματα, καὶ διὰ τούτων ἐμήνυσε Πρόκνῃ τὰς ἰδίας συμφοράς. ἡ δὲ ἀναζητήσασα τὴν ἀδελφὴν, κτείνει τὸν παῖδα Ἴτυν, καὶ καθεψήσασα, Τηρεῖ δεῖπνον ἀγνοοῦντι παρατίθησι· καὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς διὰ ταχέος ἔφυγεν. Τηρεὺς δὲ αἰσθόμενος, ἁρπάσας πέλεκυν ἐδίωκεν. αἱ δὲ, ἐν Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος

daver vbinam deliteſceret, indicavit. Tum filia patrem deflens, ſeipſam ex arbore ſuſpendio necavit. Pandion intereà, ductâ uxore Zeuxippe matris ſuæ ſorore, filias Procnen ac Philomelam, & geminos Erechtheum Buténque, ſuſcepit. Dein, conflato in Labdacum bello, de terræ finibus, in belli ſocietatem Tereum Martis filium ex Thracia convocavit: eóque bello per ejus auxilia præclariſſimè geſto, Procnen filiam ſuam Tereo nuptui collocavit. Hic, ſuſcepto ex ea Itye filio, Philomelam ductam comprimit: inde huic linguam diſſecuit; ea verò per litteras in peplo contextas, ſuas ipſius Procnæ ſorori miſerias ſignificavit. Hæc poſt quæſitam germanam, Ityn puerum trucidatum, elixatúmque Tereo inſcio epulandum appoſuit, ac repente cum ſorore profugit. Tereus, cognito facinore, abreptâ ſecuri, fugientes inſequitur. Hæ verò, cùm jam Dauliam Phocidis urbem

perveniſſent, circumſeptæ, deos rogant in avem mutari. Tum Procne fit luſcinia, Philomela verò in hirundinem transformatur. Ad hæc Tereus in upupam commutatur.

γινόμεναι περικατάληπτοι, θεοῖς εὔχονται ἀπορνεωθῆναι· καὶ Πρόκνη μὲν γίνεται ἀηδών· Φιλομήλα δὲ χελιδών. ἀπορνεοῦται δὲ καὶ Τηρεὺς, καὶ γίνεται ἔποψ.

CAP. XIV.

INde Pandion, ubi fato conceſſit, filij diviſere inter ſe patrias facultates, & Erectheus regnum cepit. Sacerdotio autem Minervæ Neptuniſque Butes Ericthonij filius honeſtatur. At Erechtheus Praxitheam Phraſimi, & Diogeneæ Cephiſo natæ filiam uxorem duxit, ex qua filios habuit mares, Cecropem, Pandorum, & Metionem: fœminas verò Procrin, Creuſam, Chthoniam Orithyiam, quam poſteà Boreas rapuiſſe dicitur. Chthoniam Butes in conjugio habuit. Atque Xuthus Creuſam duxit, & Procrin Cephalus Deionei filius. Hæc, ſumptâ coronâ aureâ, Pteleonti ſubigitur: & à Cephalo deprehenſa, ad Minoen confugit. Hic ejus etiam amore correptus eſt, ejuſque concubitum impetrat. At, ſi mulier hæc cum

ΚΕΦ. ιδ.

ΠΑνδίων δὲ ἀποθανόντος, οἱ παῖδες τὰ πατρῷα ἐμερίσαντο· καὶ τὴν μὲν βασιλείαν Ερεχθεὺς λαμβάνει· τὴν δὲ ἱερωσύνην τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ὁ τοῦ Εριχθονίου Βούτης. γήμας δὲ Ερεχθεὺς Πραξιθέαν τὴν Φρασίμου, καὶ Διογενείας τῆς Κηφισσοῦ, ἔσχε παῖδας Κέκροπα, Πάνδωρον, Μητίονα· θυγατέρας δὲ Πρόκριν, Κρέουσαν, Χθονίαν, Ὠρείθυιαν, ἣν ἥρπασε Βορέας· Χθονίαν μὲν οὖν ἔγημε Βούτης· Κρέουσαν δὲ Ξοῦθος· Πρόκριν δὲ Κέφαλος ὁ Δηϊονέως. ἡ δὲ, λαβοῦσα χρυσοῦν στέφανον, Πτελέοντι συνευνάζεται· καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κεφάλου, πρὸς Μίνωα φεύγει. ὁ δὲ αὐτῆς ἐρᾷ, καὶ πείθει συνελθεῖν· εἰ δὲ συνέλθοι γυνὴ Μίνωι,

ἀδύνατον ἦν αὐτὴν σωθῆναι. Πασιφάη γὰρ, ἐπειδὴ πολλαῖς Μίνως συνηυνάζετο γυναιξὶν, ἐφαρμάκευσεν αὐτόν· καὶ ὁπότε ἄλλῃ συνηυνάζετο, εἰς τὰ ἄρθρα ἐφίει θηρία· καὶ οὕτως ἀπώλλυντο. ἔχοντος οὖν (Κεφάλου) αὐτοῦ κύνα ταχὺν, ἀκόντιόν (τε) ἰθυβόλον· ἐπὶ τούτοις Πρόκρις ἰδοῦσα τὸν ἄνδρα, τὴν Κιρκαίαν πίει ῥίζαν, πρὸς τὸ μηδὲν βλάψαι, καὶ συνευνάζεται. δείσασα δὲ αὖθις τὴν Μίνωος γυναῖκα, ἧκεν εἰς Ἀθήνας· καὶ διαλλαγεῖσα Κεφάλῳ, μετὰ τούτου παραγίνεται εἰς θήραν· ἦν γὰρ θηρευτική. διώκουσαν γὰρ αὐτὴν ἐν τῇ λόχμῃ ἀγνοήσας, Κέφαλος ἀκοντίζει, καὶ τυχὼν ἀποκτείνει Πρόκριν. καὶ κριθεὶς ἐν Ἀρειωπάγῳ, φυγεῖν ἀΐδιον καταδικάζεται.

Minoe concubuisset, nullâ potuisset ratione servari: nam Pasiphë, quòd cum multis mulieribus Minoen rem habere non ignorabat, eum veneficiis infecit, ut quoties secum alia cubaret, in illius artus viperæ irruerent immanes: eúmque in modum pellices Pasiphaë disperdebat. * Cephalus igitur, pernicissimum habebat canem (cui Lælapi nomen fuit, & quem nulla fera poterat evitare.) Jaculum ad hæc, cujus ictus neminem unquam fefellit. Inter hæc Procris conspicata virum, Circæam sumens radicem, ne quid sibi obesset, concumbit. At verita rursùs Minois conjugem, Athenas proficiscitur: & in Cephali gratiam rediit, & cum eo ad venandum concedit: quippe quæ venandi studio mirificè oblectatur. Hæc occultè virum insecuta, inter fruteta latitabat, ejúsque motu permoveri virgultam maritus sentiens, jaculum inevitabile misit, eóque percussam uxorem Procrin interfecit. Quocircà Cephalus ab Areopagi judicibus exilio sempiterno damnatur.

§. β. Ὠρείθυιαν δὲ τ-

§. 2. Intereà verò Orithyiam

Ilissum amnem trajicientem Boreas rapuit, & cum ea concubuit. Hæc illi filias Cleopatram, & Chionen: mares autem, Zeten & Calain aligeros peperit: qui cum Jasone in Colchos navigantes, & Harpyias insectantes moriuntur: sive, ut Acusilaus ait, circa Tenum insulam ab Hercule interempti fuerunt.

περῶσαν ἐπὶ Ιλισσοῦ ποταμοῦ, ἁρπάσας Βορέας συνῆλθε. ἡ δὲ γεννᾷ θυγατέρας μὲν Κεοπάτραν, [καὶ] Χιόνην· υἱοὺς δὲ Ζήτην καὶ Κάλαϊν πτεροτούς. οἱ πλέοντες σὺν Ἰάσονι καὶ τὰς ἁρπυίας διώκοντες, ἀπέθανον· ὡς δὲ Ἀκουσίλαος λέγει, περὶ Τῆνον ὑφ᾽ Ἡρακλέους ἀπώλοντο.

§. 3. Cleopatram Phineus conjugem cepit: cui ex ea filij gignuntur Plexippus & Pandion: his auctus filiis, ex Cleopatra Idæam, deinde Dardani filiam sibi matrimonio sociavit. Ea verò privignos, quòd ipsam in stuprum illicere voluissent, falsò apud apud patrem insimulat. Huic ille credulus, ambos oculis privat. Intereà Argonautæ cum Boreæ filiis illuc appulsi, in Phineum animadvertunt.

§ γ. Κλεοπάτραν δὲ ἔγημε Φινεύς· ᾧ γίνονται παῖδες ἐξ αὐτῆς Πλήξιππος καὶ Πανδίων· ἔχων δὲ τούτους ἐκ Κλεοπάτρας παῖδας, Ἰδαίαν ἐγάμησεν τὴν Δαρδάνου. κἀκείνη τῶν προγόνων πρὸς Φινέα φθορὰν καταψεύδεται. καὶ πιστεύσας Φινεὺς, ἀμφοτέρους τυφλοῖ. παραπλέοντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορεάδαις κολάζονται αὐτόν.

§. 4. Chione autem Neptuno admiscetur: quæ cùm clam patre Eumolpum peperisset, ne detegeretur: in mare dejecit infantulum, hunc statim Neptunus exceptum, in Æthiopiam transfert, & Benthesicymæ filiæ suæ alendum

§. δ. Χιόνη δὲ Ποσειδῶνι μίγνυται. ἡ δὲ κρύφα τοῦ πατρὸς Εὔμολπον τεκοῦσα, ἵνα μὴ γένηται καταφανὴς, εἰς τὸν βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον· Ποσειδῶν δὲ ἀνελόμενος, εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει· καὶ δίδωσι Βενθεσι-

κώμη τρέφειν αὐτῷ θυγατρὶ καὶ Ἀμφιτρίτῃ. ὡς δὲ ἐτελειώθη, * ἔνδον ὁ Βενθεσικύμης αὐτῆς, τὴν ἑτέραν αὐτοῦ τῶν θυγατέρων δίδωσιν. ὁ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς γαμηθείσης ἐπιχειρήσας βιάζεσθαι. καὶ διὰ τοῦτο φυγαδευθεὶς μετὰ Ἰσμάρου τοῦ παιδὸς, πρὸς Τεγύριον ἧκε, Θρᾳκῶν βασιλέα· ὃς αὐτοῦ τῷ παιδὶ τὴν θυγατέρα συνῴκησε. ἐπιβουλεύων δὲ ὕστερον Τεγυρίῳ καταφανὴς γίνεται· καὶ πρὸς Ἐλευσινίους φεύγει καὶ φιλίαν ποιεῖται πρὸς αὐτούς. αὖθις δὲ Ἰσμάρου τελευτήσαντος, μεταπεμφθεὶς ὑπὸ Τεγυρίου παραγίνεται, καὶ τὴν πρὸς τοῦτον μάχην διαλυσάμενος, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. καὶ πολέμου ἐνστάντος πρὸς Ἀθηναίους καὶ Ἐλευσινίους, ἐπικληθεὶς ὑπὸ Ἐλευσινίων, μετὰ πολλῆς συνεμάχει Θρᾳκῶν δυνάμεως. Ἐρεχθεῖ δὲ ὑπὲρ Ἀθηναίων νίκης χρωμένῳ, ἔχρησεν ὁ θεὸς κατορθώσειν τὸν πόλεμον, ἐὰν μίαν τῶν θυγατέρων σφάξῃ. καὶ σφάξαντος αὐτοῦ τὴν νεωτάτην, καὶ αἱ λοιπαὶ ἑαυτὰς κατέσφαξαν. ἐπεποίηντο γὰρ, ὡς ἔφασάν τινες, συνωμοσίαν

commendat, & Amphitritæ. Qui, cùm ætatis integræ fuit, intus Bentheſicymes conjux, huic alteram filiarum uxorem dedit. Hic autem uxoris quoque ſuæ ſorori vim inferre aggreditur. Quamobrem exilio multatus, cum Iſmaro filio ad Tegyrium Thraciæ regem confugit: qui filiam ipſius filio conjugavit. Deinde verò inſidias Tegyrio quoque comparaſſe detectus, ad Eleuſinios aufugit, eorúmque amicitiam ſibi conciliavit. Rurſus autem, Iſmaro filio defuncto, à Tegyrio revocatus in Thraciam redit, ac ſolutâ inter eos diſcordiâ, regnum accepit. Mox conflato inter Athenienſes & Eleuſinios bello, adſcitus ab Eleuſiniis, magno cum Thracum exercitu opem laturus advenit. At Erechtheo de Athenienſium victoria ſciſcitanti, deus rem bellicam præclarè geſturum cecinit, ſi filiarum unam jugulaſſet. Qui cùm natu minimam immolaſſet, & reliquæ tum omnes ſeſe jugularunt. Siquidem, ut quidam teſtati ſunt, de ſe viciſſim occidendis conſpirarant.

con ſpirarant. Commiſsâ verò poſt immolationem pugnâ, Erechtheus Eumolpum obtruncavit.

§. 5. Inde verò ubi Neptunus cum ipſius domo Erechtheum diſſolvit, Cecrops Erechthei filiorum maximus regnum adminiſtravit, & is, ductâ in conjugium Metiaduſa Eupalami filiâ, Pandionem filium ſuſtulit. Hic unà cum Cecrope patre regnans, à Metionis liberis per ſeditionem ejectus fuit. Hinc Megara ad Pylam profectus, ejus filiam Peliam jamdudum nubilem, uxorem cepit: à qua deinde urbis regno præficitur. Nam, cùm Pylas Biantem patruum occidiſſet, Pandioni genero regnum tradit: ipſe verò traducto in Peloponneſum populo, Pylum urbem condit. Intereà Pandioni Megaris regnanti, nati ſunt filij Ægeus, Pallas, Niſus, & Lycus. Nonnulli autem Ægeum Scyrij filium eſſe aiunt; ſed ſibi Pandionem ſuppoſititium fuiſſe.

§. 6. Demùm poſt Pandionis obitum, ejus filij, perducto

ἀλλήλαις συναπολέσθαι. γενομένης δὲ μετὰ σφαγὴν τῆς μάχης, Ερεχθεὺς μὲν ἀνεῖλεν Εὔμολπον.

§. ε. Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ερεχθέα, καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καταλύσαντος, Κέκροψ ὁ πρεσβύτατος τῶν Ερεχθέως παίδων, ἐβασίλευσεν· ὃς γήμας Μητιάδουσαν τὴν Ευπαλάμου παῖδα ἐτέκνωσε Πανδίονα. οὗτος μετὰ Κέκροπος βασιλεύων, ὑπὸ τῶν Μητίονος υἱῶν κατὰ στάσιν ἐξεβλήθη. καὶ παραγενόμενος εἰς Μέγαρα πρὸς Πύλαν, τὴν ἐκείνου θυγατέρα Πελίαν γαμεῖ. αὖθις καὶ τῆς πόλεως βασιλεὺς ὑπ' αὐτῆς καθίσταται. κτείνας γὰρ Πύλας τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφὸν Βίαντα, τὴν βασιλείαν δίδωσι Πανδίονι. αὐτὸς δὲ εἰς Πελοπόννησον σὺν λαῷ παραγενόμενος, κτίζει πόλιν Πύλον. Πανδίονι δὲ ἐν Μεγάροις ὄντι, παῖδες ἐγένοντο, Αἰγεὺς, Πάλλας, Νῖσος, Λύκος. ἔνιοι δὲ Αἰγέα Σκυρίου εἶναι λέγουσιν· ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Πανδίονος.

§. ς. Μετὰ δὲ τὴν Πανδίονος τελευτὴν, οἱ παῖδες

αὐτοῦ στρατεύσαντες ἐπ᾽ Ἀθήνας, ἐξέβαλον τοὺς Μητιονίδας, καὶ τὴν ἀρχὴν τετραχῆ διεῖλον· εἶχε δὲ τὸ πᾶν κράτος Αἰγεύς. γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήταν τὴν Ὀπλῆτος· δευτέραν δὲ Χαλκιόπην τὴν Ῥηξήνορος. ὡς δὲ οὐκ ἐγένετο παῖς αὐτῷ, δεδοικὼς τοὺς ἀδελφοὺς, εἰς Πυθίαν ἦλθε, καὶ περὶ παίδων γονῆς ἐμαντεύετο. ὁ δ᾽ ὁ θεὸς ἔχρησεν αὐτῷ·

Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, φέρτατε λαῶν,
Μὴ λύσῃς πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι.

§. ζ. Ἀπορῶν [δὲ] τὸν χρησμὸν, ἀνῄει πάλιν εἰς Ἀθήνας· καὶ Τροιζῆνα διοδεύων, ἐπιξενοῦται Πιτθεῖ τῷ Πέλοπος· ὃς τὸν χρησμὸν συνεὶς, μεθύσας αὐτὸν τῇ θυγατρὶ συγκατέκλινεν Αἴθρᾳ. τῇ δὲ αὐτῇ νυκτὶ καὶ Ποσειδῶν ἐπλησίασεν αὐτῇ. Αἰγεὺς δὲ ἐντειλάμενος Αἴθρᾳ, ἐὰν ἄρρενα γεννήσῃ, τρέφειν, καὶ τίνος ἐστὶ μὴ λέγειν· ἀπέλιπε δὲ ὑπό τινι πέτρᾳ μάχαιραν, καὶ πέδιλα, εἰπὼν, ὅταν

in Athenas exercitu, Metionidas ejecerunt, ac regnum in partes quatuor distribuerunt: sed penes Ægeum summa imperij fuit. Hic primam uxorem Metam Opletis filiam, alteram verò Chalciopen Rhexenore natam duxit. At, ubi nullâ se prole augeri videt, fratrum metu ad Pythiam adit, déque filiorum progenie responsum dari sibi postulavit, cui deus ita vaticinatus est,

Macte novâ virtute, pedem, qui prominet utri,
Ne priùs exolvas, quàm scandas Palladis arcem.

§. 7. At ipse ambigens quid hoc sibi vellet oraculum, Athenas iterùm accedit, ac per Trœzenem iter faciens, à Pittheo Pelopis filio hospitio recipitur. Qui, quoniam oraculum intellexerat, Ægeo vino madenti filiam Æthram comprimendam summisit. Huic nocte eadem se Neptunus conjunxit. Ægeus intereà Æthræ præcepit, ut, si ex ea masculus nasceretur, educaret: néve, cujus ille filius esset, indicaret: ensem & calceos sub saxo abditos reliquit: hæc

locutus, cùm per ætatem puer ſaxum ſubvolvere queat, ea tolleret, eúmque clam cum hiſce omnibus ad ſe rebus emitteret. Ipſe interim Athenas contendit: necnon Panathenæorum certamen aggreditur celebrare, in quibus Minois filius Androgeus omnibus victoriâ præſtitit. Hunc Jupiter in Marathonium taurum miſit, à quo fuit interfectus. Non deſunt qui illum Athenas ad Laij certamen euntem, ab athletis ob invidiam dolo necatum fuiſſe prodant. Minos, auditâ filij morte, quo tempore in Paro Gratiis ſacra faciebat, ſublatam è capite coronam abjecit, ac tibiâ abſtinuit, & ſacrificium nihilo tamen ſeciùs abſolvit: Hinc & in hodiernam uſque tempeſtatem ſine tibiis & coronis in Paro Gratiis immolant.

§. 8. Nec longo póſt tempore in mari præpotens comparatâ claſſe Athenas oppugnavit. Megara item, Niſo Pandionis filio regnante, ſubvertit. Ad hæc Megareum Hippomenis filium, qui ex Oncheſto Niſo opitulaturus

ὁ παῖς δύνηται τὴν πέτραν ἀποκυλίσας ἀνελέσθαι ταῦτα, τότε μετ' αὐτῶν αὐτὸν ἀποπέμπειν. αὐτὸς δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας. καὶ τὸν τῶν Παναθηναίων ἀγῶνα ἐπιτέλει. ἐν ᾧ ὁ Μίνωος παῖς Ἀνδρόγεως, ἐνίκησε πάντας. τοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ἔπεμψε ταῦρον· ὑφ' οὗ διεφθάρη. ἔνιοι δὲ αὐτὸν λέγουσι πορευόμενον εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τὸν Λαΐου ἀγῶνα πρὸς τῶν ἀγωνιστῶν ἐνεδρευθέντα διὰ φθόνον ἀπολέσθαι. Μίνως δὲ ἐπελθόντος αὐτοῦ θανάτου θύων ἐν Πάρῳ ταῖς Χάρισι, τὸν μὲν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔῤῥιψε, καὶ τὸν αὐλὸν κατέσχε, καὶ τὴν θυσίαν οὐδὲν ἧττον ἐπετέλεσεν. ὅθεν ἔτι καὶ δεῦρο χωρὶς αὐλῶν καὶ στεφάνων ἐν Πάρῳ θύουσι ταῖς Χάρισι.

§. η. Μετ' οὐ πολὺ δὲ θαλασσοκρατῶν, ἐπολέμησε στόλῳ τὰς Ἀθήνας, καὶ Μέγαρα εἷλε, Νίσου βασιλεύοντος τοῦ Πανδίονος· καὶ Μεγαρέα τὸν Ἱππομένους ἐξ Ὀγχηστοῦ Νίσῳ βοηθὸν ἐλθόντα ἀ-

πέπλευσε. ἀπέθανε δὲ καὶ Νῖσος διὰ θυγατρὸς προδοσίαν. ἔχοντι γὰρ αὐτῷ πορφυρέαν ἐν μέσῃ τῇ κεφαλῇ τρίχα, ταύτης ἀφαιρεθείσης τελευτᾷ, ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σκύλλα ἐρασθεῖσα Μίνωος ἐξεῖλε τὴν τρίχα. μόνος δὲ Μεγάρων κρατήσας, καὶ τὴν κόρην τῆς πρύμνης τῶν ποδῶν ἐκδήσας, ὑποβρύχιον ἐποίησε. χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου μὴ δυνάμενος ἑλεῖν Ἀθήνας, εὔχεται Διῒ παρ' Ἀθηναίων λαβεῖν δίκας. γινομένου δὲ τῇ πόλει λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ, τὸ μὲν πρῶτον κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν τὰς Ὑακίνθου κόρας, Ἀνθηίδα, Αἰγληίδα, * Ἠνθηνίδα, Λυτοίαν, ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος τάφον κατέσφαξαν. τούτων δὲ ὁ πατὴρ, Ὑάκινθος ἐλθὼν ἐκ Λακεδαίμονος Ἀθήνας κατῴκει, ὡς δὲ οὐδὲν ὄφελος ἦν τούτου, ἐχρῶντο περὶ ἀπαλλαγῆς. ὁ δὲ θεὸς ἀπεῖπεν αὐτοῖς Μίνωϊ διδόναι δίκας ἃς ἂν αὐτὸς αἱρῆται. πέμψαντες οὖν πρὸς Μίνωα,

advenerat, interemit: & is demùm per filiæ proditionem occubuit. Nam cùm Scylla filia Minois amore flagraret, patri purpureum crinem, quo invictus esse ferebatur, è medio capitis vertice præcidit, eóque facto statim ille interiit. Minos itaque Megaris potitus, virginem vinctam pedibus, è puppe in mare dejectam summersit: Enimverò, cùm id bellum diuturnius fore videretur, quando Athenas capere minimè posset, Jovem, ut Athenienses commissi criminis pœnas luerent, obsecrat. Hinc cùm pestis ac fames simul urbem invasissent, primùm quidem ex veteri oraculo, Athenienses Hyacinthi filias Antheidem, Ægleidem,* Enthenidem, & Lytæam ad Geræsti Cyclopis tumulum jugularunt: harum pater HyacinthusLacedæmone Athenas commigrarat, cúmque nihil inde sibi emolumenti futurum viderent, oraculum de belli exitu consuluerunt. His numen, quas ipse vellet, Minoi pœnas daturos renunciavit. Igitur Athenienses, missis ad Minoem le-

gatis, permiserunt, ut ab eis, quas pœnas vellet, peteret: tum Minos iis, ut quatuordecim corpora, septem scilicet puerorum, ac totidem & ætate parium puellarum, sine armis Minotauro devoranda mitterent, imperavit. Is taurus labyrintho conclusus coercebatur, unde ingressus quispiam haud facilè exire poterat, quòd multiplici viarum ambage non agnitum exitum excludebat. Hunc Dedalus filius Eupalami, qui Metionis & Alcippæ filius fuit, exædificavit. Hic item architectus omnium præstantissimus, & primus, statuarum fuit inventor.

§. 9. Hic etiam Athenis post dejectum ex arce Talum Perdicis sororis filium, ejus discipulum, aufugit: quem, veritus ne ipsum ingenij præcellentiâ superaret, occidit. Etenim serpentis malam nactus, lignum tenue secuit. Deinde ubi puerum necasse compertum fuit, reus in Areogago peractus ad Minoen confugit. Atque inibi Pasiphaë cùm Neptuni taurum arderet, lignea vacca affabre compacta corri-

ἐπέτρεπον αἰτεῖν δίκας. Μίνως δὲ ἐκέλευσε αὐτοῖς ι. δʹ, κούρους ἑπτὰ, καὶ κόρας τὰς ἴσας, χωρὶς ὅπλων πέμπειν τῷ Μινωταύρῳ βοράν. ἦν δὲ οὗτος ἐν Λαβυρίνθῳ καθειργμένος. ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα, ἀδύνατον ἦν ἐξιέναι· πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἔξοδον ἀπέκλειε. κατεσκευάσει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὁ Εὐπαλάμου, παιδὸς τοῦ Μητίονος καὶ Ἀλκίππης. οὗτος ἦν ἀρχιτέκτων ἄριστος, καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων εὑρετής.

§. θ. Οὗτος ἐξ Ἀθηνῶν ἔφυγεν, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως βαλὼν τὸν τῆς ἀδελφῆς Πέρδικος υἱὸν Τάλῳ μαθητὴν ὄντα. δείσας μὴ διὰ τὴν εὐφυΐαν αὐτὸν ὑπερβάλλῃ. σιαγόνα γὰρ ὄφεως εὑρὼν, ξύλον λεπτὸν ἔπρισε. φωραθέντος δὲ τοῦ νεκροῦ κριθεὶς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, καταδικασθεὶς, πρὸς Μίνωα ἔφυγε. κἀκεῖ Πασιφάης ἐρασθείσης τοῦ Ποσειδῶνος ταύρου, συνήργησε τεχνησά-

μένος ξυλίνην βοῦν· καὶ τὸν Λαβύρινθον κατεσκεύασεν, εἰς ὃν κατ᾽ ἔτος Ἀθηναῖοι κούρους ἑπτὰ, καὶ κόρας τὰς ἴσας, τῷ Μινωταύρῳ βορὰν ἔπεμπον.

ΚΕΦ. ιε.

Θησεὺς δὲ γεννηθεὶς ἐξ Αἴθρας Αἰγεῖ παῖς, ὡς ἐγεννήθη τέλειος, ἀπωσάμενος τὴν πέτραν, τὰ πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν ἀναιρεῖται. καὶ πεζὸς ἠπείγετο εἰς τὰς Ἀθήνας· φρουρουμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὁδοῦ, ἡμέρωσε. πρῶτον μὲν γὰρ Περιφήτην τὸν Ἡφαίστου καὶ Ἀντικλείας, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης ἣν ἐφόρει, Κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, ἔκτεινε ἐν Ἐπιδαύρῳ· πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος, ἐφόρει κορύνην σιδηρᾶν, δι᾽ ἧς τοὺς παριόντας ἔκτεινε· ταύτην ἀφελόμενος Θησεὺς ἐφόρει.

§. β. Δεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν τὸν Πολυπήμονος καὶ Συλέας τῆς Κορίνθου. οὗτος Πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο. οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων Ἰσθμὸν, ἠνάγ-

puit, ac Labyrinthum construxit, ad quem quotannis Athenienses virgines septem, ac totidem pueros ætate pares Minotauro vorandos mittebant.

CAP. XV.

Donec Theseus ex Æthra Ægeóque natus, jam grandis factus, petrâ summotâ, calceos atque ensem aufert: & pedestri itinere Athenas adiens, obsessam jam viam à maleficis viris undecumque pacavit. Primùm quidem Periphetem Volcani & Anticliæ filium, qui, quòd clavam gestaret, Coryneta dicebatur, ad Epidaurum occidit: qui cùm imbecillis pedibus esset, ferreâ clavâ munitus, viatores interficiebat: quam ex illo præreptam Theseus ipse ferre consuevit.

§. 2. Hic Sinin, posteà Polypemonis filium, & Syleæ Corinthi filiæ, occidit. Huic Pityocamptes, à curvandis pinis nomen fuit. Nam cùm Corinthiorum Isthmum in-

ſediſſet, viatores ad pinos flectendas invitos compellebat: qui quòd eas virium imbecillitate flectere nequirent, arborum in ſe redeuntium impetu ſublati penitùs interibant. Hunc in modum Theſeus Sinin cruciatum è medio ſuſtulit.

καὶ ζεῦξαι τοὺς παριόντας πίτυς κάμπτοντας ἀνέχεσθαι· οἱ δὲ, διὰ τὴν ἀσθένειαν οὐκ ἠδύναντο κάμπτειν. καὶ ὑπὸ τῶν δένδρων ἀναῤῥιπτούμενοι, πανωλέθρως ἀπώλλυντο. τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεὺς Σίνιν ἀπέκτεινεν.

Multa deſunt.

Λείπει πολλά.

ΚΟΝΩΝΟΣ

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ Ν΄.

CONONIS NARRATIONES QUINQUAGINTA.

CONONIS NARRATIONES quinquaginta.

NARRATIO I.

PRIMA est de Mida, & Brigibus, ut in thesaurum ille incidens, ingentes subitò sit nactus opes, ut post Orpheum in Pieria monte auditum, variis artibus, Brigibus imperarit. Quomodo item Silenus juxta Brimium montem, Midâ regnante, sit visus, ad quem montem gens illa frequenter habitabat, & quomodo adductum sit illud animans & peregrina & inusitata forma, cùm tamen humanam naturam atque indolem referret. Quomodo etiam omnia, quæ pro cibis apponebantur, in aurum illi sint conversa, ut-

ΚΟΝΩΝΟΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ Ν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ α.

ΠΕΡΙΕΧΕΙ τὰ περὶ Μίδα καὶ Βρίγων. ὅπως τε θησαυρῷ περιτυχὼν, ἀθρόον τε εἰς πλοῦτον ἤρθη. καὶ Ὀρφέως κατὰ Πιερίαν τὸ ὄρος ἀκροατὴς γενόμενος, πολλαῖς τέχναις Βρίγων βασιλεύει. καὶ ὡς Σιληνὸς περὶ τὸ Βρεμίου ὄρος Μίδου βασιλεύοντος ὤφθη, ὑφ' οὗ καὶ τὸ ἔθνος ᾤκει πολυανθρωπότατον ὄν. καὶ ὡς ἤχθη τὸ ζῶον ἐξηλλαγμένον τὴν ἰδέαν, ὡς ἐν ἀνθρώπου φύσει. καὶ ὅπως αὐτῷ χρυσὸς ἐγίνετο, τὰ εἰς τροφὴν παρατιθέμενα ἅπαντα· καὶ ὡς

διὰ τοῦτο πείσας τὸ ὑπήκοον ἀπ' Εὐρώπης διαβῆναι τὸν Ἑλλήσποντον, ὑπὲρ Μυσίαν ᾤκησε, Φρύγας ἀντὶ Βριγῶν, βραχύ τι παραλλαγείσης τῆς λέξεως, μετονομασθέντας. Μίδας δὲ πολλοὺς ἔχων ἀπαγγέλλοντας αὐτῷ, τὰ ὅσα ἐλέγετό τε καὶ ἐπράττετο τοῖς ὑπηκόοις, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἀνεπιβουλεύτῳ τὴν βασιλείαν ἔχων, καὶ εἰς γῆρας ἐλθὼν, μακρὰ ὦτα ἔχειν ἐλέχθη, καὶ κατ' ὀλίγον ἡ φήμη, ὄνου ὦτα τὰ μακρὰ μετεποίει· καὶ ἀπὸ τοῦ σκῶψαι τὴν ἀρχὴν, ὁ λόγος ἔργον εἶναι ἐπιστεύθη.

que per hoc perſuaſis ſubditis, ex Europa in Helleſpontum trajicere, ultra Myſiam incoluerit, Phrygibus pro Brigibus parvâ vocis immutatione, ſuis appellatis. Porrò Midas, quòd multos haberet internuntios eorum quæ & dicerentur à ſubditis, & gererentur, atque ita tutiùs ab inſidiis uſque in extremam ætatem imperium adminiſtraret, longas habere aures dictus eſt: quas etiam paulatim famâ in aſininas commutavit. Ita è loco initio ſumpto, verum eſſe tandem, quod dicebatur, creditum eſt.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ β.

ΔΕύτερον περὶ Βυβλίδος· Ὡς παῖς ἦν Μιλητοῦ, ἔχων ἐξ αὐτῆς ἀδελφὸν Καῦνον. ᾤκουν δὲ Μίλητον τῆς Ἀσίας, ἣν ὕστερον μὲν Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν μετὰ Νηλέως ὁρμηθέντες ᾤκησαν. τὸ δ' ἐνέμοντο Κάρες, ἔθνος μέγα κωμηδὸν οἰκοῦντες. Καύνῳ δ' ἔρως ἐγείρεται ἀμήχανος τῆς ἀδελφῆς Βυβλίδος, ὡς δ' ἀπετύγχανε πολλὰ κινήσας,

NARRATIO II.

ALtera narratio de Byblide inſtituitur. Filia hæc fuit Mileti, fratrem habens Caunum. Habitarunt verò Miletum Aſiæ, quam poſt quidem Iones illi, qui Athenis cum Neleo profecti erant, tenuerunt, tunc autem Cares eam incolebant, populus frequens, ac vicatim habitans. Caunus hic impotenti correptus amore Byblidis ſororis, cùm ea potiri non poſſet, multa licèt moviſſet,

terram illam deſeruit. Qui ubi non comparuit, doloribus plurimis affecta Byblis, paternam & ipſa domum reliquit, & per deſerta diu oberrans, atque ob fruſtratos amores animo fracta, nexo de zona laqueo, ex nuce ſeipſam ſuſpendit. Inde flente illa, lachrymæ fluxerunt, fonſque hinc enatus, quem Byblida indigenæ nominant. Caunus ipſe vagus interim oberrans, in Lyciam tandem pervenit. Illic ipſi Pronoë, una è Naïadibus, flumine emergens, quæ Byblidi accidiſſent, narrat, utque amore ſit coacta mori. Suadet inſuper ſibi ut connubio jungatur, quo ejus oræ regnum occupet, quod in eam jam collatum fuerat. Ita Caunus è Pronoe Ægialum ſuſtulit, qui & ipſe regnum, patre defuncto, tenuit: collectóque populo ſparſim habitante, urbem flumini impoſitam exædificavit magnam atque opulentam, quam de patris nomine Caunum appellavit.

ἔξεισι τῆς γῆς ἐκείνης. καὶ ἀφανισθέντος, μνείᾳ ἄχει κατεχομένη ἡ Βύβλις, ἐκλείπει καὶ αὐτὴ τὴν πατρῴαν οἰκίαν· καὶ πολλὴν ἐρημίαν πλανηθεῖσα, καὶ πρὸς τοὺς ἀτελεῖς ἱμέρους ἀπαγορεύουσα βρόχον τὴν ζώνην τινὸς καρύας καθάψασα, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. ἔνθα, κλαιούσης αὐτῆς, ἐρρύη τὰ δάκρυα καὶ κρήνην ἀνῆκε, Βυβλίδα τοῖς ἐπιχωρίοις ὄνομα. Καῦνος καὶ πλανώμενος εἰς Λυκίαν φθάνει, καὶ τούτῳ Προνόη, ναῒς δ' ἦν αὐτὴ, ἀναδῦσα τοῦ ποταμοῦ, τά τε συνενεχθέντα τῇ Βυβλίδι λέγει, καὶ ὡς ἐχρήσατο τῷ ἔρωτι δικαστῇ· καὶ πείθει αὐτὸν αὐτῇ ἐπὶ τὸ τῆς χώρας λαβεῖν τὴν βασιλείαν, καὶ γὰρ εἰς αὐτὴν ἀνῆπτο, συνοικῆσαι, ὁ δὲ Καῦνος ἐκ τῆς Προνόης τίκτει Αἰγιαλόν· ὃς καὶ παραλαβὼν τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ ἐτελεύτησεν, ἤθροισέ τε τὸν λαὸν σποράδην οἰκοῦντα, καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐπὶ τῷ ποταμῷ μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, Καῦνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἐπονομάσας.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ γ.

Ἡ Παρὰ τὸν Ἰόνιον πόντον Σχερία νῆσος, οὐχ ἑκὰς οὖσα τῆς ἠπείρου, καὶ τῶν Κεραυνείων ὀρῶν, λέγεται. αὕτη Φαίακας ἔσχεν οἰκήτορας, τὸ πρότερον αὐτόχθονας, ἔθνος λαχὸν τὴν ἐπωνυμίαν ἀπό τινος τῶν ἐπιχωρίων βασιλέως· ὕστερον δ' ἐπῴκησαν αὐτὴν μοῖρα Κορινθίων, καὶ τότε ὄνομα εἰς Κορκύραν μετέβαλε· καὶ τῆς περὶ ἐκεῖνα θαλάσσης ἦρξε. Φαίακος δὲ [τοῦ] τῆς νήσου βασιλεύοντος, οἱ υἱεῖς Ἀλκίνους καὶ Λοκρὸς στασιάσαντες, συνέβησαν πάλιν ἐφ' ᾧ βασιλεύειν Ἀλκίνουν μὲν τῆς Φαιακίδος, Λοκρὸν δὲ κειμήλια καὶ μοῖραν λαβόντα τοῦ ἔθνους, ἀποικίζεσθαι τῆς χώρας. ὃς καὶ ἐπὶ Ἰταλίας πλεύσας, ξενίζεται παρὰ Λατίνῳ Ἰταλῶν βασιλεῖ, δόντι πρὸς γάμον καὶ τὴν θυγατέρα Λαυρίνην, διὰ ταῦτα ὡς συγγενεῖς Φαίακες Λοκροὺς τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ προσεποιοῦντο. ὁ δὲ Ἡρακλῆς κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τὰς

NARRATIO III.

AD Ionium mare Scheria insula non procul Epiro, & Cerauniis montibus sita dicitur. Hæc Phæacas incolas tenuit, qui initio quidem indigenæ fuerunt, imposito huic nationi nomine à quodam ejus regionis rege, donec pòst Corinthiorum pars eò commigravit, noménque exinde commutavit; ut Corcyra diceretur, quæ & maris ibidem imperium habuit. Phæacæ autem insulæ, rege mortuo, liberi ejus Alcinous & Locrus inter se dissidentes, ita tandem convenerunt, ut Alcinous quidem Phæacidi imperaret; Locrus verò pretiosas opes mobiles, partémque populi auferens, regione excederet; in Italiam igitur adnavigans, à Latino Italorum rege hospitio acceptus est, qui filiam quoque suam Laurinam eidem nuptui dedit: qua etiam ex causa Phæaces Italicos hosce Locrenses in cognatos adscivérunt. Accidit deinde ut Hercules eadem tempestate ele-

gantes Geryonis boves ex Erythia abigens, in Italiam adveniret, atque à Locro humaniter hoſpitio exciperetur. Has itaque Latinus boves cùm filiam inviſens fortè aſpexiſſet, cupiditate ductus, & ipſe abegit. Qua re cognitâ, Hercules telo ipſum trajectum occidit, bovéſque recepit. Locrus ibi Herculi metuens, ne quid gravius forſitan à Latino pateretur, (qui excellente erat & animo & corpore) mutatâ veſte in hoſpitis auxilium egreſſus eſt. Hercules verò currentem ipſum intuitus, aliúmque eſſe ratus, qui ſubſidium ferre Latino maturaret, miſſo jaculo interimit. Ubi tamen poſteà rem cognovit, amicum luxit, ac juſta illi perſolvit; vitáque cùm deceſſiſſet, populo apparens, urbem in Italia condere eodem loco juſſit, ubi Locri ſepulchrum fuit. Hinc nomen urbi manet, quæ vel ipſo ſui nominis vocabulo Locrum honorat.

τοῦ Γηρυόνου Ἡρακλεῖς ὅσαι βόες, ὅσας ἐξ Ἐρυθείας ἐλαύνων, εἰς Ἰταλίαν ἀφικνεῖται, καὶ ξενίζεται φιλοφρόνως παρὰ τῷ Λοκρῷ. ὁ δὲ Λατῖνος πρὸς τὴν θυγατέρα ἐλθὼν, τὰς βοῦς ἰδὼν, ἠράσθη τε καὶ ἤλαυνεν. ὅπερ ἀναμαθὼν Ἡρακλῆς, ἐκεῖνον τόξῳ βαλὼν, ἀνεῖλε· τὰς δὲ βοῦς ἀνεκόμισε. Λοκρὸς δὲ δεδιὼς περὶ τῷ Ἡρακλεῖ, μή τι δεινὸν ὑπὸ Λατίνου πάθῃ (ἦν γὰρ Λατῖνος σώματι γενναῖος καὶ ψυχῇ.) ἐξελαύνει ἐπὶ βοηθείᾳ τοῦ ξενιωθέντος, ἀμειψάμενος καὶ στολήν. Ἡρακλῆς δὲ ἰδὼν αὐτὸν θέοντα, καὶ νομίσας τινὰ εἶναι ἄλλον, πρὸς ἐπικουρίαν σπεύδοντα Λατίνου, βαλὼν ἄτρακτον κτείνει. ὕστερον δὲ μαθὼν, ἀπωλοφύρετο μὲν, καὶ τὰ ὅσια αὐτῷ * ἐπετέλεσε· καὶ μεταστὰς δ' ἐξ ἀνθρώπων, ἔχρησε, φάσματι φανεὶς τῷ λαῷ, πόλιν οἰκίζειν ἐπ' Ἰταλίας. ἐν ᾧ ἦν τὸ σῆμα τοῦ Λοκροῦ. καὶ διαμένει τῇ πόλει τοὔνομα τιμώσῃ τῇ κλήσει τὸν Λοκρόν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ δ.

Ἡ Τοίνυν τετάρτη διήγησις, τὰ περὶ Ὀλύνθου τῆς πόλεως, καὶ Στρυμόνος τοῦ Θρᾳκῶν βασιλεύσαντος, ἀπαγγέλλει. οὗ καὶ ὁ πάλαι Ἰωνεὺς ποταμὸς ἐπώνυμος. καὶ ὅτι παῖδες αὐτῷ τρεῖς γεγόνασι, Βράγγας καὶ Ῥῆσος, καὶ Ὄλυνθος, καὶ Ῥῆσος μὲν ἐπὶ Τροίαν Πριάμῳ συστρατεύσας, ἀναιρεῖται χειρὶ Διομήδους· Ὄλυνθος δὲ λέοντι συστὰς ἑκούσιος, ἔν τινι κυνηγεσίῳ θνήσκει· καὶ Βράγγας ὁ ἀδελφὸς πολλὰ κατολοφυράμενος τὴν συμφορὰν, Ὄλυνθον ᾧπερ ἐτελεύτησε τόπῳ θάπτει. εἰς Σιθονίαν δὲ ἀφικόμενος, πόλιν ἔκτισεν εὐδαίμονα καὶ μεγάλην, Ὄλυνθον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ παιδὸς ὀνομάσας.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ε.

Ἡ Πέμπτη τὰ περὶ Ῥηγίνου καὶ Εὐνόμου τοῦ Λοκροῦ, τῶν κιθαρῳδῶν τὴν ἱστορίαν ποίεται, καὶ ὡς εἰς Δελφοὺς ἀφίκοντο. καὶ ὅτι ποταμῷ διοριζόμενοι Ῥηγῖνοί τε καὶ λοκροὶ (Ἄληξ ὄνομα τῷ ποταμῷ) οἱ μὲν ἄφωνοι, ἢ δὲ

NARRATIO IV.

QUarta narrat de Olyntho oppido, & Strymone Thracum rege: quo item nomine fluvius ille appellatus, qui olim Ioneus dicebatur. Huic tres referuntur nati esse filij, Brangas, Rhessus, & Olynthus. In his Rhessus, pro Priamo ad Ilium militans, Diomedis manu cæsus occubuit. Olynthus ultrò cum leone in venatione congressus periit, quem Brangas frater infelicem casum vehementer deplorans, eodem, quo cecidit loco sepeliendum curavit. In Sithoniam verò delatus ipse, urbem ibi condidit, felicem sanè ac magnam, quam Olynthum pueri de nomine nuncupavit.

NARRATIO V.

QUinta de Rhegino quodam, & Eunomo Locrensi citharœdis. Refert hos venisse Delphos: Rheginos autem atque Locrenses flumine, cui nomen Alex, separari: & illos quidem mutas, Locrenses verò vocales habere

habere cicadas. Cum Rhegino item contendentem Eunomum, cicadæ cantantis auxilio vicisse adversarium. Cùm enim septem fidibus cithara esset instructa, unáque chordarum rupta dissiluisset, citharæ advolans cicada reliquum cantus supplevit.

Λοκρὶς ᾄδοντας ἔχει τοὺς τέττιγας. καὶ ὡς ἐρίζων Εὔνομος τῷ Ῥηγίνῳ, τέττιγος ᾠδῇ κρατεῖ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ. ἑπταχόρδου γὰρ τότε τῆς ἁρμονίας οὔσης, καὶ μιᾶς ῥαγείσης τῶν χορδῶν, τέττιξ ἐπιπτὰς τῇ κιθάρᾳ, τὸ λεῖπον ἀνεπλήρωσε τῆς ᾠδῆς.

NARRATIO VI.

MAntus hic atque Apollinis F. matre extinctâ, pro sorte velut hæreditariâ Clarium Apollinis oraculum obtinet. Eadem autem tempestate Calchas Colophonem venit, qua Mopsus oraculum tenens vaticinabatur, post Trojæ excidium errando jactatus. Cùm igitur diu multúmque inter se contenderent, Amphimachus tandem Lyciorum rex litem diremit. Mopsus enim ad bellum exeuntem prohibuit, victum iri denuntians: Calchas contrà victoriam pollicens, ad exeundum hortabatur. At, victo deinde Amphimacho, Mopsus majori est honore affectus, Calchas seipsum occidit.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ϛ.

ΩΣ Μόψος ὁ μάντις, καὶ Ἀπόλλωνος τῆς μητρὸς τελευτησάσης, ἐκδέχεται κλῆρον τὸ ἐν Κλάρῳ Ἀπόλλωνος μαντεῖον. κατ᾽ ἐκεῖνο δὲ καιροῦ ἀφικνεῖται Κάλχας εἰς Κολοφῶνα, ἐν ᾧ Μόψος ἔχων μαντεῖον, ἐχρᾶτο μετὰ Τροίας πλανώμενος ἅλωσιν. ἤριζον οὖν ἐπὶ πολὺ ἀλλήλοις, καὶ Ἀμφίμαχος ὁ Λυκίων βασιλεὺς λύει τὴν ἔριν. ἐπὶ πόλεμον γὰρ ἐξιόντα Μόψος μὲν ἐκώλυσεν, ἧτταν προαπαγγέλλων: Κάλχας δὲ ἐπέτρεπε νίκην σημαίνων, καὶ ἡττᾶται. καὶ Μόψος μὲν ἐπὶ μᾶλλον ἐτιμήθη, Κάλχας δ᾽ ἑαυτὸν διεχρήσατο.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ζ.

Διηγεῖται, ὡς Φιλάμμων παῖς Φιλωνίδος, ἣ γέγονεν ἐξ Βωσφόρου καὶ Κλεοβοίας, ἐν Θωρίκῳ τῆς Ἀττικῆς, οὗτος ὁ * Φιλάμμων ὑπερφυὴς τὸ κάλλος ἐγένετο. μία δὲ τῶν νυμφῶν ἐρᾷ τοῦ νεανίου, καὶ ἐγκύμων γίνεται. αἰδουμένη δ᾽ ἀπαίρει Πελοποννήσου. καὶ εἰς τὴν ἀκτὴν παραγινομένη, τίκτει κοῦρον Θάμυριν· ὃς ἡβήσας, ἐπὶ τοσοῦτον ἧκε κιθαρῳδίας, ὡς καὶ βασιλέα σφῶν, καίπερ ἐπήλυτον ὄντα, Σκύθας ποιήσασθαι. ἐρίσας δὲ ταῖς μούσαις ὑπὲρ ᾠδῆς, καὶ ἆθλον τῷ νικήσαντι τιθέντων: ἐκείνῳ μὲν τοὺς μουσῶν γάμους, ἐκείναις δὲ ὃ ἕλοιντο τῶν αὐτοῦ, ἐξεκόπη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡττηθείς.

NARRATIO VII.

Refert Philāmonem Philonidis filium, ejus quæ Boſphoro & Cleobœa in Atticæ Thorico nata eſt, excellenti corporis pulchritudine fuiſſe. Nympharum itaque unam adoleſcentis amore captam, uterum etiam ex illo geſtaſſe, ac præ verecundia è Peloponneſo digreſſam, & littori [adverſo] appulſam Tamyrin peperiſſe. Qui cùm ex Ephebis exceſſit, eam eſt fidibus canendo laudem conſecutus, ut regem eum ſibi, tametſi peregrinus eſſet, Scythæ crearint. Cantu verò cum ipſis Muſis contendens, præmiiſque victori propoſitis, illi quidem Muſarum conjugium: Muſis verò, quod ejus cúmque delegiſſent; canendo ſuperatus, oculorum luminibus orbatus eſt.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ η.

Περὶ Πρωτέως τοῦ Αἰγυπτίου μάντεως διηγεῖται, οὗ ἡ θυγάτηρ Θεονόη ἐρασθεῖσα Κανώβου (ἦν δ᾽ δὲ οὗτος κυβερνήτης Μενελάου τοῦ Τρωὸς)

NARRATIO VIII.

De Proteo Ægyptio vate narrat, cujus filia Theonoë Canobi (is Menelai illius Trojani nauclerus erat) amore capta, voto fruſtra-

tur. Addit quomodo Canobus formosus adolescens, abeuntibus ex Ægypto, qui ad eam appulerunt, Menelao atque Helena, à vipera morsus, tibia tabefacta, post non diu interiit, & à Menelao atque Helena, in Ægypto sepultus sit: ubi nunc quoque cognominis ei civitas condita est. Quin & ultimum Nili fluminis ostiorum *Canobus*, vel *Canobicum* à Nauclero illo nomen trahit.

NARRATIO IX.

NOna de Semiramide narratio est. Hanc non uxorem, ut alij prodiderunt, sed filiam fuisse Nini tradit: &, ut breviter dicam, quæcunque alij Attosæ Assyriæ attribuunt, hic ad Semiramidem omnia retulit: haud scio, an quia duobus eam nominibus appellatam censuit: an eorum quæ de Semiramide narrantur, peritior non fuerit. Refert item Semiramidem clàm primùm, & ignaram cum filio suo concubuisse: sed deinde cognitâ re, viri etiam loco publicè

ἀποτυγχάνει· καὶ ὡς ὁ Κάνωβος καλὸς καὶ νέος, ἀφαίροντος Μενελάου ἀπ' Αἰγύπτου καὶ Ελένης, καὶ προσορμησαμένων τῇ γῇ, ὑπὸ ἐχίδνης δαχθεὶς, καὶ σαπεὶς τὸ σκέλος μετ' οὐ πολὺ θνήσκει· καὶ Μενέλαος καὶ Ελένη θάπτουσιν αὐτὸν ἐπ' Αἰγύπτου, οὗ νῦν ἐπώνυμος ᾤκισαι πόλις. καὶ τῶν Νείλου στομάτων τὸ τελευταῖον ὁ Κάνωβος, ἢ Κανωβικὸν, ἐκ τοῦ κυβερνήτου τὴν ὀνομασίαν ἕλκει.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ θ.

Η Εννάτη τὰ περὶ Σεμιράμεως λέγει· καὶ Σεμίραμιν οὐχὶ γυναῖκα κατὰ τοὺς ἄλλους φησὶ Νίνου γενέσθαι, ἀλλὰ θυγατέρα· καὶ λόγῳ ἑνὶ, ὅσα οἱ ἄλλοι περὶ Ατόσσης Ασυρίου ἀναγράφουσι, ταῦθ' οὗτος εἰς Σεμίραμιν ἀναφέρει. οὐκ ἔχω δὲ λέγειν, εἴτε δυσὶν ὀνόμασι τὴν αὐτὴν νομίζων καλεῖσθαι, ἢ τὰ περὶ Σεμιράμεως ἄλλως οὐκ εἰδώς. λέγει δ' ὡς ἡ Σεμίραμις αὕτη τῷ υἱῷ λάθρα καὶ ἀγνοοῦσα, μιγεῖσα. εἶτα γνοῦσα, ἄνδρα ἐν τῷ φανερῷ ἔσχε.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ζ.

Διηγεῖται, ὡς Φιλάμμων παῖς Φιλωνίδος, ἣ γέγονεν ἐξ Βωσφόρου καὶ Κλεοβοίας, ἐν Θορίκῳ τῆς Ἀττικῆς, ἐστὶν ὁ * Φιλάμμων ὑπερφυὴς τὸ κάλλος ἐγένετο. μία δὲ τῶν νυμφῶν ἐρᾷ τοῦ νεανίου, καὶ ἐγκύμων γίνεται. αἰδουμένη δ᾽ ἀπαίρει Πελοποννήσου. καὶ εἰς τὴν ἀκτὴν παραγενομένη, τίκτει κοῦρον Θάμυριν· ὃς ἡβήσας, ἐπὶ τοσοῦτον ἧκε κιθαρῳδίας, ὡς καὶ βασιλέα σφῶν, καίπερ ἐπήλυτον ὄντα, Σκύθας ποιήσασθαι. ἐρίσας δὲ ταῖς μούσαις ὑπὲρ ᾠδῆς, καὶ ἄθλων τῷ νικήσαντι τεθέντων: ἐκείνῳ μὲν τοὺς μουσῶν γάμους, ἐκείναις δὲ ὃ ἕλοιντο τῶν αὐτοῦ, ἐξεκόπη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡττηθείς.

NARRATIO VII.

Refert Philāmonem Philonidis filium, ejus quæ Bosphoro & Cleobœa in Atticæ Thorico nata est, excellenti corporis pulchritudine fuisse. Nympharum itaque unam adolescentis amore captam, uterum etiam ex illo gestasse, ac præ verecundia è Peloponneso digressam, & littori [adverso] appulsam Tamyrin peperisse. Qui cùm ex Ephebis excessit, eam est fidibus canendo laudem consecutus, ut regem eum sibi, tametsi peregrinus esset, Scythæ crearint. Cantu verò cum ipsis Musis contendens, præmiisque victori propositis, illi quidem Musarum conjugium: Musis verò, quod ejus cúmque delegissent; canendo superatus, oculorum luminibus orbatus est.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ η.

Περὶ Πρωτέως τοῦ Αἰγυπτίου μάντεως διηγεῖται, οὗ ἡ θυγάτηρ Θεονόη ἐρασθεῖσα Κανώβου (ἦν δ᾽ δὲ οὗτος κυβερνήτης Μενελάου τοῦ Τρωὸς)

NARRATIO VIII.

De Proteo Ægyptio vate narrat, cujus filia Theonoë Canobi (is Menelai illius Trojani nauclerus erat) amore capta, voto frustra-

tur. Addit quomodo Canobus formoſus adoleſcens, abeuntibus ex Ægypto, qui ad eam appulerunt, Menelao atque Helena, à vipera morſus, tibia tabefacta, poſt non diu interiit, & à Menelao atque Helena, in Ægypto ſepultus ſit: ubi nunc quoque cognominis ei civitas condita eſt. Quin & ultimum Nili fluminis oſtiorum *Canobus*, vel *Canobicum* à Nauclero illo nomen trahit.

NARRATIO IX.

NOna de Semiramide narratio eſt. Hanc non uxorem, ut alij prodiderunt, ſed filiam fuiſſe Nini tradit: &, ut breviter dicam, quæcunque alij Attoſæ Aſſyriæ attribuunt, hic ad Semiramidem omnia retulit: haud ſcio, an quia duobus eam nominibus appellatam cenſuit: an eorum quæ de Semiramide narrantur, peritior non fuerit. Refert item Semiramidem clàm primùm, & ignaram cum filio ſuo concubuiſſe: ſed deinde cognitâ re, viri etiam loco publicè

ἀποτυγχάνει· καὶ ὡς ὁ Κάνωβος καλὸς καὶ νέος, ἀφαίροντος Μενελάου ἀπ' Αἰγύπτου καὶ Ἑλένης, καὶ προσορμισαμένων τῇ γῇ, ὑπὸ ἐχίδνης δαχθεὶς, καὶ σαπεὶς τὸ σκέλος μετ' οὐ πολὺ θνήσκει· καὶ Μενέλαος καὶ Ἑλένη θάπτουσιν αὐτὸν ἐπ' Αἰγύπτου, οὗ νῦν ἐπώνυμος ᾤκισται πόλις. καὶ τῶν Νείλου στομάτων τὸ τελευταῖον ὁ Κάνωβος, ἢ Κανωβικὸν, ἐκ τοῦ κυβερνήτου τὴν ὀνομασίαν ἕλκει.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ θ.

Ἡ Ἐννάτη τὰ περὶ Σεμιράμεως λέγει· καὶ Σεμίραμιν οὐχὶ γυναῖκα κατὰ τοὺς ἄλλους φησὶ Νίνου γενέσθαι, ἀλλὰ θυγατέρα· καὶ λόγῳ ἑνὶ, ὅσα οἱ ἄλλοι περὶ Ἀτόσσης Ἀσσυρίου ἀναγράφουσι, ταῦτα δὲ οὗτος εἰς Σεμίραμιν ἀναφέρει. οὐκ ἔχω δὲ λέγειν, εἴτε δυσὶν ὀνόμασι τὴν αὐτὴν νομίζων καλεῖσθαι, ἢ τὰ περὶ Σεμιράμεως ἄλλως οὐκ εἰδώς. λέγει δ' ὡς ἡ Σεμίραμις αὐτὴ τῷ υἱῷ λάθρα καὶ ἀγνοοῦσα, μιγεῖσα. εἶτα γνοῦσα, ἄνδρα ἐν τῷ φανερῷ ἔσχε.

καὶ ἐξ ἐκείνου, πρότερον βδελυκτὸν ὄν, Μήδοις καὶ Πέρσαις καλὸν καὶ νόμιμον ἔδοξε μητράσι μίγνυσθαι.

habuisse. Ex eo itaque tempore, quod priùs execrandum habebatur, Medis ac Persis jus fásque visum matribus commisceri.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ι.

ΩΣ Οἴθων ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ὄσσης τῆς Θρᾳκίας Κεῤῥονήσου βασιλεὺς γεννᾷ θυγατέρα Παλλήνην ἐκ Μενδηΐδος νύμφης. ἣν πολλῶν μνηστευομένων, ἆθλον ἔκειτο τῷ μάχῃ κρατήσαντι Οἴθωνος, καὶ τὴν κόρην ἔχειν καὶ τὴν βασιλείαν. ἀναιρεῖται οὖν ὑπὲρ τοῦ γάμου δι' ἄθλων Μέροψ ὁ Ἀνθεμουσίας βασιλεὺς, καὶ Περιφήτης ὁ Μυγδονίας. ἔπειτα Οἴθων ὁρίζει, μὴ πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς ἀλλήλους διαμάχεσθαι τοὺς μνηστῆρας, καὶ τῷ νικήσαντι τὸ αὐτὸ ἆθλον εἶναι. διαγωνίζεται τοίνυν Δρύας καὶ Κλῖτος καὶ πίπτει Δρύας δόλῳ Παλλήνης. οὗ διαγνωσθέντος Οἴθωνι ἔμελλε δίκην τὸν θάνατον Παλλήνη διδόναι, εἰ μὴ Ἀφροδίτη νυκτὸς ἐπιφοιτήσασα πᾶσι τοῖς πολίταις, τὴν κόρην ἥρπασε θανάτου. καὶ τελευτήσαντος τοῦ πατρὸς, Παλλήνην καὶ Κλῖτος τὴν βασιλείαν ἐκδέχονται, καὶ ἀπ' αὐτῆς χώρα Παλλήνη ἔλαβεν ὄνομα.

NARRATIO X.

OEtho Neptuni & Ossæ filius, Cherronesi Thraciæ rex, filiam ex Mendeide Nympha sustulit Pallenen: quam cùm multi ambirent, præmium ei positum est, qui Oethonem pugnando superasset, ut & filia, & regno potiretur. Igitur interfecti pro nuptiis hisce certantes, Merops Anthemusiæ, & Periphetes Mygdoniæ reges. Hinc decretum ab Oethone, ne secum amplius, sed inter se proci dimicarent, idémque victori præmium fore. Depugnarunt ergò Dryas & Clitus, cæsúsque Pallenes fraude Dryas. Id ubi rescivit Oethon, pœnas Pallene morte dedisset, nisi Venus nocte cives omnes appellans, puellam morti eripuisset. Parente verò fatis extincto, Pallene & Clitus regnũ adepti, & à Pallene regio nomen est mutuata.

NARRATIO XI.

DE Herculis sacrificio commemorat, quòd Lindij cum execratione ipsi immolant, utque originem hoc ab aratore quodam Lindio duxerit, qui, cùm Hercules alimenta pro Hyllo puero postularet (quem admodum adhuc juvenem in via sibi adjunxerat) non tantùm cibum non præbuerit, sed etiam conviciis incesserit. Qua Hercules indignatus re, alterum boum ejus mactans, cœpit ipse epulari, & puero porrigebat: agricola interim eminus ei imprecante. Verùm Hercules imprecationes irridens, nunquam se suaviores affirmabat gustasse epulas, quam quæ imprecationibus conditæ fuissent.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιαʹ.

Ἡ Ἑνδεκάτη τὰ περὶ τῆς Ἡρακλέους θυσίας, ἣν Λίνδιοι μετ' ἀρᾶς θύουσιν αὐτῷ, διέξεισι· καὶ ὡς τὴν ἀρχὴν ἀπό τινος ἀροτῆρος Λινδίου, ὃς, ἐπεὶ τροφὰς ᾔτει Ἡρακλῆς ὑπὲρ Ὕλλου τοῦ παιδὸς, ὃν κομιδῇ νέον κατὰ τὴν ὁδὸν συνεπήγετο: αἰτὶ τοῦ μὴ παρασχεῖν, καὶ προσύβρισεν. Ἡρακλῆς δὲ χαλεπήνας, ἕνα τῶν βοῶν καταστφάξας, αὐτός τε θοινᾶται, καὶ τῷ παιδὶ δίδωσιν· ἠρᾶτο δὲ πόῤῥωθεν ὁ ἀροτήρ. καὶ ὁ Ἡρακλῆς γέλωτι διδοὺς τὰς ἀρὰς, οὐδέποτε ἀπεφθέγξατο θοίνης ἡδίονος ἀπολαῦσαι, ἢ τῆς μετὰ τῶν ἀρῶν.

NARRATIO XII.

QUædam continet de Troe Erichthoni filio, & Dardani nepote qui in regione Idæ [monti] vicina regnavit: genuítque ex Callirrhoe Scamandri filia Ilum (à quo Ilium nominatum) & Assaracum, & Ganymedem,

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιβʹ.

Ἡ Δωδεκάτη τὰ περὶ Τρωὸς τοῦ Ἐριχθονίου τοῦ Δαρδάνου διαλαμβάνει, ὃς ἐβασίλευσε τῶν περὶ τὴν Ἴδην χωρίων· καὶ γεννᾷ ἐκ Καλιῤῥόης τῆς Σκαμάνδρου, Ἶλον (ἐξ οὗ τὸ Ἴλιον) καὶ Ἀσάρακον καὶ Γανυμήδην,

ὃν ἥρπασε Ζεύς. Ἀσσάρακος δὲ σὺν τῷ πατρὶ Δαρδανίας ἐβασίλευσε, καὶ ἦν τοῦτο τῶν Τρώων βασίλειον. Ἶλος δέ, ὃς κτίζει τὸ Ἴλιον, κρατεῖ μάχῃ Βεβρύκων βασιλέως Βύζου ὄνομα, καὶ ἐπὶ μέγα τὸ Ἴλιον αἴρει.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιγ.

ΤΑ περὶ Αἰθίλλας διέξεισιν, ἥτις ἦν θυγάτηρ μὲν Λαομέδοντος, ἀδελφὴ δὲ Πριάμου. ταύτην Πρωτεσίλαος ἐξ Ἰλίου μετὰ τῶν ἄλλων ναυσὶν ἄγων αἰχμαλώτων, εἰς τὸν μεταξὺ Μένδης καὶ Σκιώνης μετὰ πολλοὺς χειμῶνας μόλις ὁρμίζονται. καὶ πρὸς ὑδρείαν τῶν περὶ Πρωτεσίλαον ἁπάντων τοῦ Αἰγιαλοῦ ἄνωθεν πρὸς τὴν χώραν ἀναδραμόντων· ἄλλα τε ἡ Αἴθιλλα ταῖς συναιχμαλώτισιν εἰποῦσα, καὶ ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσᾶ ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακά. πείθει πῦρ ἐνεῖναι ταῖς ναυσί, καὶ καταμένουσι σὺν αὐταῖς ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ἄκοντες οἱ Ἕλληνες, καὶ πόλιν κτίζουσι Σκιώνην, καὶ συνοικίζουσιν.

quem Jupiter rapuit. Aſſaracus hic una cum patre Dardaniæ imperavit, quæ erat Troum regia. Ilus autem exædificavit, vicítque pugna regem Bebrycum, cui Byzæ nomen, & Ilium in immenſum auxit.

NARRATIO XIII.

REfert de Æthilla, quæ filia Laomedontis, & Priami ſoror fuit. Hanc Proteſilaus cum aliis captivis ex Ilio navibus avehens, Mendem inter & Scionem poſt varias tempeſtates vix naves appellit: cúmque aquatum Proteſilaus cum ſuis omnibus longiùs à littore ad interiora regionis loca procurreret, tum inter cætera Æthilla reliquas allocuta captivas: Si, inquit, cum Græcis in Græciam abducimur, aurea nobis, quæ ad Trojam pertulimus adverſa, videantur. Perſuaſit itaque navibus ignes immittere, hinc vel inviti cum ipſis Græci in eadem illa regione remanent, urbémque Scionem ibi conditam unà habuerunt.

NARRATIO XV.

EST de Endymione, qui Aëthuo Jovis filio, & Protogeneia Deucalionis filia natus, binos suscepit liberos, Eurypylen, & Ætolum. Hic è Peloponneso patria ditione excedens in oppositam regionem cum sequentium turba, pulsis Curetibus, commigravit: & pro Curetide, Ætolida nominari fecit. Eurypyles veró, & Neptuni filius Elis, mortuo avo materno Endymione, regnum suscepit, conditámque ab Endymione urbem Elim nominavit.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιδ.

ΤΑ περὶ Ἐνδυμίωνος ἱστορεῖ· ὅτι τε παῖς ἦν τοῦ Διὸς, καὶ Πρωτογενείας Δευκαλίωνος, καὶ ὡς δύο τέκοι παῖδας Εὐρυπύλην καὶ Αἴτωλον· ὃς ἐκ Πελοποννήσου τὴν πατρῴαν λίπων ἀρχὴν, εἰς τὴν ἀντιπέρα ταύτης γῆν μετὰ τῆς ἑπομένης μοίρας Κουρῆτας ἐκβαλὼν, ᾤκησε, καὶ ἀντὶ Κουρήτιδος Αἰτωλίδα καλεῖσθαι δίδωσιν. ὁ δὲ Εὐρυπύλης καὶ Ποσειδῶνος παῖς Ἦλις, τελευτήσαντος τοῦ μητροπάτορος Ἐνδυμίωνος, τὴν βασιλείαν ἐκδέχεται, καὶ τὴν Ἦλιν ἐπώνυμον ἔθετο.

κτισθείσῃ πόλει ὑπὸ Ἐνδυμίωνος

NARRATIO XV.

DE Pheneatensibus, & Cerere, atque Proserpina, quam Pluto raptam, matre insciâ, ad infera regna abduxit, utque Pheneatensibus Ceres, quòd ipsi locum ostendissent, quà descenderetur (erat hiatus in Cylina) cùm alia bona sit largita, tum quòd nunquam permissura esset, ut centum Pheneatenses in bello caderent.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιε.

ΠΕρὶ Φενεάτων καὶ Δήμητρος καὶ Κόρης, ἣν Πλούτων ἁρπάσας, καὶ λαθὼν τὴν μητέρα, εἰς τὰ κάτω βασίλεια ἤγαγε· καὶ ὡς Φενεάταις μηνύσασι Δήμητρι τὸ χωρίον, δι' οὗ ἡ κάθοδος (ἦν δέ τι χάσμα ἐν Κυλίνῃ) ἄλλα τε ἀγαθὰ ἐχαρίσατο, καὶ μηδέποτε ὑπερ-δεῖν ἄνδρας ἑκατὸν Φενεατῶν ἐν πολέμῳ πεσεῖν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ις.

ΤΑ περὶ Προμάχου καὶ Λευκοκόμα τῶν Κνωσσίων (πόλις δὲ Κρήτης ἡ Κνωσσὸς) διέξεισιν. ὡς ἤρα Πρόμαχος νεανίου καλοῦ τοῦ Λευκοκόμα. ὡς ἆθλα αὐτῷ μεγάλα προὔτεινε καὶ κινδύνων μεστά· ὡς πάντα ὑπέστη Πρόμαχος, ἐλπίδι τοῦ τυχεῖν· ὡς δ' οὕτω τυγχάνει, καὶ ἀντιλυπεῖ Λευκοκόμαν, τὸ τελευταῖον τῶν ἄθλων (κράνος δ' ἦν περιβόητον) ἐν ἑτέρῳ καλῷ νεανίᾳ ὁρῶντος περιθεὶς τοῦ Λευκοκόμα· καὶ ὡς οὐκ ἐνεγκὼν τὴν ζηλοτυπίαν, ξίφει ἑαυτὸν διεχρήσατο.

NARRATIO XVI.

DE Promacho & Leucocoma Gnossiis : urbs autem Cretæ Gnossus est. Quomodo Promachus, pulchrumLeucocomã adolescentem adamarit : & quomodo labores atque certamina illi magna, & periculorum plena proposuerit, quæ omnia Promachuspotiundi spe superarit. Qui ubi ne per hæc quidem voti compos evasit,Leucocomam vicissim molestia affecit,quando ultimum suum præmium (galea autem erat fama celebrata) alteri cuidam pulchrojuveni,Leucocoma spectante, imposuit. Hinc enim zelotypia victus hic,ferro se ipse interemit.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιζ.

ΔΙκαιος καὶ Συλεὺς ἀδελφοὶ, Ποσειδῶνος υἱοὶ, περὶ τὸ Πήλιον ὄρος Θεσσαλίαν ᾤκουν· καὶ ἦν ὁ μὲν Δίκαιος, καὶ ὡς ὀνομάζετο, οὕτω καὶ ἦν. Συλέα δὲ, ὑβριστὴν ὄντα, Ἡρακλῆς ἀναιρεῖ. ξενίζεται δ' ὑπὸ Δικαίου, καὶ ἐρᾷ τῆς Συλέως θυγατρὸς, ἰδὼν

NARRATIO XVII.

DIcæus & Syleus fratres, Neptuni filij, adPeleum Thessaliæ montem habitabant. In his Dicæus quidem erat, quod nomen quoque præfert, justus: Syleum verò injuriam aliis inferentem Hercules interfecit. A Dicæo deinde hospitio exceptus, & amore filiæ Sylei, quam apud illum

illum educari viderat, captus, uxorem eam duxit. Illa interim peregrè agentis Herculis desiderio amoréque saucia, interiit. Ibi Hercules cùm recens mortuæ funeri fortè rediens intervenisset, in ignem unà cremandum se conjecisset, nisi qui aderant exequiis, ægrè tandem dissuadendo prohibuissent. Vicini porrò, Hercule jam profecto, puellæ sepulchrum ædificio cinxerunt, ac pro monumento fanum Herculis effecerunt.

αὐτὴν παρ' αὐτῷ τρεφομένην, καὶ ἄγεται εἰς γυναῖκα. ἡ δὲ, ἀποδημήσαντος Ἡρακλέος, τῷ περὶ αὐτὸν ἔρωτι καὶ πόθῳ βαλλομένη θνήσκει. ὅτε προσφάτῳ τῇ κηδείᾳ ἐπανιὼν Ἡρακλῆς, ἔμελλεν αὐτὸν τῇ πυρᾷ συγκατακαίειν, εἰ μὴ παρόντες λόγοις παρηγοροῦσι μόλις ἐκώλυσαν· καὶ ἀπελθόντος Ἡρακλέος, τὸ σῆμα τῆς κόρης οἱ περίοικοι περιεδείμαντο, καὶ ἀντὶ μνήματος, ἱερὸν Ἡρακλέος ἀπέφηναν.

NARRATIO XVIII.

Locri pugnantes, quòd gentis ejusdem Ajax fuerit, in acie instructa vacuum illi locum relinquere solent, perindè ac si in eo ordine constitisset. Ita ergo cùm ordinati starent in eo prælio quod ipsis cum Crotoniatis fuit, voluit Autoleon Crotoniates per vacuam illam partem erumpere, hostésque cingere. Verùm à spectro vulneratus in femore, fugit atque contabescere cœpit, donec ex oraculo in insulam Ponti Achilleum (quæ Istrum præterna-

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιη.

Λοκροὶ μαχόμενοι, ἐπεὶ συγγενὴς αὐτοῖς Αἴας ἦν, ἐν τῇ παρατάξει χώραν κενὴν ἐῶσιν. ὡς δῆθεν Αἴας ἐν ᾗ παρατάττοιτο. παρατεταγμένων οὖν ἐν τῇ πρὸς Κροτωνιάτας μάχῃ, Αὐτολέων Κροτωνιάτης ἠβουλήθη διὰ τοῦ διαλείποντος ἐκπεσεῖν μέρους, καὶ κυκλώσασθαι τοὺς πολεμίους. τρωθεὶς δὲ ὑπὸ φάσματος τὸν μηρὸν, ἀπήρετο, καὶ ἐσφακέλιζεν, ἕως ἂν χρησμὸν εἰς τὴν ἐν πόντῳ ἀχίλλειον, νῆσον (ἔστι δὲ αὕτη παραπλεύσαντι

τὸν ἱερὸν ὑπὲρ τῆς ταυρικῆς) ἐκεῖσε παραγεγονὼς, καὶ τούς τε ἄλλους ἥρωας ἐκμειλιξάμενος, μάλιστα δὲ τὴν Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ ψυχὴν, ἰάθη. κἀκεῖθεν ἐξιόντα ἀπαγγέλλειν αὐτὸν Στησιχόρῳ Ἑλένη κελεύει τὴν εἰς αὐτὴν ᾄδειν, εἰ φιλεῖ τὰς ὄψεις, παλινῳδίαν. Στησίχορος δ' αὐτίκα ὕμνους Ἑλένης συντάττει, καὶ τὴν ὄψιν ἀνακομίζεται.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ιθ.

ΩΣ Ψαμάθη ἡ Κροτώπου, ἐξ Ἀπόλλωνος κύει· καὶ τεκοῦσα, ἐπεὶ τὸν πατέρα ἐδεδοίκει, ἐκτίθεται, Λῖνον ὀνομάσασα. καὶ ὁ δεξάμενος ποιμὴν, ὡς ἴδιον ἀνέτρεφε· κἄποτε οἱ τῆς ποίμνης κύνες διέσπασαν αὐτόν. ἡ δὲ ὑπερπαθήσασα, καταφώρος γίνεται τῷ πατρὶ, καὶ δικάζει αὐτῇ θάνατον * πεπορνεῦσθαι, καὶ καταψεύδεσθαι αὐτὴν Ἀπόλλωνος οἰηθείς. Ἀπόλλων δὲ τῷ τῆς ἐρωμένης φόνῳ χολωθεὶς, λοιμῷ κολάζει τοὺς Ἀργείους. καὶ χρωμένοις ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς, Ψαμάθην ἀνεῖλε καὶ Λι-

viganti supra Tauricam sitá est) delatus, cùm alios ibi heroas, tum verò maximè Ajacis Locrensis manes placando, sanatus est. Decedenti autem Helena negotium dedit, Stesichoro ut nunciaret, si oculos aspectúmque amaret, palinodiam eorum caneret, quæ in se conspexisset. Stesichorus igitur confestim hymnos in Helenæ laudem composuit, oculorúmque lumen recuperavit.

NARRATIO XIX.

PSamathe Crotopi filia ex Apolline gravida peperit, patrémque verita infantem exposuit, Lini nomine indito. Pastor repertum pro suo educavit; sed gregis canes infantem fortè lacerarunt. Illa verò cùm dolore ex eo valdè commoveretur, deprehenditur à patre, qui corruptam eam, & falsò in Apollinem vitium referre arbitratus, capitis damnat. Quare Apollo, ob Amatæ cædem irâ commotus, peste Argivos vexavit, consultúsque de averruncando malo, Psamathen, & Linum pla-

candos respondit. Illi verò præter cæteros honores illis exhibitos, fœminas etiam cum virginibus ad Linum deplorandum miserunt: quæ cùm deplorationes obtestationibus miscerent, non illorum solùm, sed sua etiam infortunia deplorabant. Adeò autem decenter Linum illæ luxerunt, ut ex eo à Poëtis, qui deinceps secuti sunt, in omni penè lamentationum genere Linus decantatus inseratur. Quin & mensem *Arneum* appellarunt, quod inter agnos Linus educatus. Imò sacrificium eidem, festúmque diem *Arnida* utrumque nominatum, instituerunt, mactantes eo die, quotquot uspiam reperire canes potuissent. At ne sic quidem cessavit malum, donec Crotopus ipse Argos ex oraculo reliquit, conditámque urbem in Megaride Tripodiscium nomine inhabitavit.

NARRATIO XX.

THeoclus Chalcidensis captus à Bisaltis (Thraciæ hi populi sunt, ex adversùs Pallenes habitátes) Chal-

νον ἱλάσκεσθαι. οἱ δὲ τά τε ἄλλα ἐτίμησαν αὐτούς· καὶ γύναια ἅμα κόραις ἔπεμπον θρηνεῖν Λῖνον. αἱ δὲ θρήνους ἀντιβολίαις μιγνύουσαι, τάς τε ἐκείνων, καὶ τὰς σφετέρας ἀνέκλαιον τύχας. καὶ οὕτως ἦν ἐκπρεπὴς ὁ ἐπὶ Λίνῳ θρῆνος, ὡς ἀπ' ἐκείνων καὶ τοῖς ἔπειτα ποιηταῖς, παντὸς πάθους παρενθήκη Λῖνος ᾄδεται. μῆνά τε ὠνόμασαν ἀρνεῖον, ὅτι ἀρνάσι Λῖνος * συνανετράφη. καὶ θυσίαν ἄγουσι, καὶ ἑορτὴν ἀρνίδα, κτείνοντες ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ κυνῶν ὅσους ἂν εὕρωσι. καὶ οὐδ' οὕτως ἐλώφα τὸ κακὸν, ἕως Κρότωπος κατὰ χρησμὸν ἔλιπε τὸ ἄργος, καὶ κτίσας πόλιν ἐν τῇ Μεγαρίδι καὶ τριποδίσκιον ἐπικαλέσας, κατῴκησεν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κ.

ὩΣ Θέοκλος ὁ * Χαλκιδεὺς αἰχμάλωτος ὑπὸ Βισαλτῶν γεγονώς. οἱ δὲ Βισάλται, θρακικὸν ἔθνος, ἀντιπέρα Παλλήνης οἰκοῦν-

τις. ἔτος Χαλκίδης μεταπεμψάμενος λάθρα προδίδωσι Βισάλτας· καὶ αὐτοὶ πρῶτον μὲν τῇ αἰφνιδίῳ ἐτάραξαν Βισάλτας, εἶτα τειχήρεις ποιήσαντες, Βουκόλῳ καὶ Δόλῳ αἰχμαλώτῳ παρ' αὐτοῖς γεγενημένῳ αἱροῦσι τὴν πόλιν, ἐκδιώξαντες τοὺς Βισάλτας. τὸν δὲ προδότην Βουκόλον, παραβάντες τὰς συνθήκας, κτείνουσι, καὶ μῆνις αὐτοῖς διὰ τοῦτο θεόθεν * ἐπέσκηψε. καὶ μετὰ χρησμὸν τάφον περικαλλῆ χώσαντες τῷ Βουκόλῳ, καὶ ὡς ἥρωϊ θύοντες, τοῦ κακοῦ ἀπηλλάγησαν.

cidenses occultè accersens, Bisaltas prodidit. Turbarunt itaque primùm illi subitâ suâ irruptione Bisaltas, post etiam intra mœnia compulsos, & Bucoli ac Doli apud eos captivorum operâ urbem capientes, Bisaltas ejiciunt. Bucolum tamen proditorem, ruptâ fide jam datâ cùm occidissent, divina propterea in eos ira irruit, donec ex oraculo pulchrum Bucolo illi monumentum ponentes, & tanquam heroi sacrificantes, malum tandem averterunt.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κα.

Δάρδανος καὶ Ἰάσων παῖδες ἦσαν Διὸς ἐξ Ἠλέκτρας τῆς Ἀτλαντίδος, ᾤκουν Σαμοθρᾴκην τὴν νῆσον. ἀλλ' ὁ μὲν Ἰάσων φάσμα Δήμητρος αἰσχῦναι βουληθεὶς, ἐκεραυνώθη. Δάρδανος δὲ ἐπὶ τἀδελφῷ συγχυθεὶς, εἰς τὴν ἀντιπέρας γῆν, ἐν ᾗ καὶ πεδιὰς πολλὴ, καὶ τὸ ὄρος ἡ Ἴδη, σχεδίαις (πλοίων γὰρ χρῆσις οὐδέπω ἦν) διαβαίνει. εἶχε δὲ τὸ κράτος τότε

NARRATIO XXI.

Dardanus & Jason Jovis erant filij ex Electra Atlantis filia, habitabántque Samothraciam insulam. Verùm Jason apparens, Cereris spectrum fœdare stupro conatus, fulmine ictus interiit. Dardanus autem fratris exemplo conterritus, in oppositam terram, ubi agri multi, monsque Ida fuit, ratibus (nondum enim navigiorum usus erat) profectus est. Ea verò tempestate regionem

illam tenebat Teucer Scamandri fluminis, & Nymphæ [Idææ] filius: à quo Teucri incolæ, & Teucria regio. Cum illo Dardanus ſermone habito, dimidiam regionis partem accipit: urbémque, ubi ratibus appulſus exſcenderat, Dardaniam nomine, ædificavit. Teucro deinde vitâ functo, omnis ea ora in Dardani ditionem conceſſit.

NARRATIO XXI.

Cretenſi puero tanquàm pro amaſio datus eſt draconis fœtus. Hunc eo uſque educavit ille, ſtudioſéque curavit, dum grandior factus metum etiam incolis injiceret. Coëgerunt itaque puerum in ſolitudinem draconem deferre. Et paruit ille, multùm plorans. Tandem verò cùm ad venationem aliquando adoleſcens egreſſus in latrones incidiſſet, opémque inclamaſſet: agnitâ voce draco, & corporibus ſe ſe implicans, prædones occidit, atque adoleſcentem, veteris ſigna neceſſitudinis oſtendens, periculo eripuit.

τῆς χώρας, ὁ Σκαμάνδρου τοῦ ποταμοῦ καὶ νύμφης Τεῦκρος. ἐξ οὗ Τεῦκροί τε οἱ οἰκήτορες, καὶ Τευκρία ἡ γῆ· ᾧ κατὰ λόγου συνελθὼν Δάρδανος, λαμβάνει τὴν ἡμίσειαν· καὶ πόλιν, ἐν ᾧ τῆς σχεδίας ἀπέβη, κτίζει Δαρδανίαν. ὕστερον δὲ τελευτήσαντος Τεύκρου, ἡ πᾶσα τῆς χώρας εἰς αὐτὸν ἀρχὴ περιῆλθεν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κϐ.

Μειρακίῳ Κρητὶ γέννημα δράκοντος ἐραστὴς δωρεῖται. ὁ δὲ ἔτρεφέ τε καὶ ἐπεμελεῖτο, ἕως ηὐξήθη, καὶ φόβον ἐνεποίει ὁ δράκων τοῖς ἐπιχωρίοις. οὗτοι γὰρ τότε ἠνάγκασαν τὸ μειράκιον, ἐκθεῖναι τὸ θηρίον ἐπὶ τῆς ἐρημίας· καὶ πολλὰ κλαῖον, ἐξέθετο. ὕστερον δὲ ἐπὶ θήραν ἐξελθόντος τοῦ μειρακίου, καὶ λῃσταῖς περιπεσόντος, καὶ ἀνακαλουμένου τοὺς βοηθήσαντας. ἀναγνωρίσας ὁ δράκων τὴν φωνὴν, τοὺς μὲν λῃστὰς διέφθειρεν, ἑκάστῳ περιπλακεὶς· σημεῖα δὲ τῷ παιδὶ παλαιᾶς αἰδήσεως ἐνδειξάμενος, ἀπαλλάσσει τῆς ἐπιβουλῆς.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κγ.

ΩΣ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος, καὶ Οἰνώνης, ἣν ἐγήματο πρὶν ἢ τὴν Ἑλένην ἁρπάσαι, παῖς Κόρυθος γίνεται, κάλλει νικῶν τὸν πατέρα. τοῦτον ἡ μήτηρ Ἑλένῃ προσέπεμπε, ζηλοτυπίαν τε κινοῦσα Ἀλεξάνδρῳ, καὶ κακόν τι διαμηχανωμένη Ἑλένῃ. ὡς δὲ συνήθης ὁ Κόρυθος πρὸς Ἑλένην ἐγένετο, Ἀλέξανδρός ποτε παρελθὼν εἰς τὸν θάλαμον, καὶ θεασάμενος τὸν Κόρυθον τῇ Ἑλένῃ παρεζόμενον, καὶ ἀναφλεχθεὶς, ἐξ ὑποψίας εὐθὺς ἀναιρεῖ. καὶ Οἰνώνη τῆς τε εἰς αὐτὴν ὕβρεως, καὶ τῆς τοῦ παιδὸς ἀναιρέσεως, πολλὰ Ἀλέξανδρον ἀρασαμένη, καὶ ἐπειποῦσα (καὶ γὰρ ἦν ἐπίπνους μαντείας, καὶ τομῆς φαρμάκων ἐπιστήμων) ὡς τρωθείς ποτε ὑπ' Ἀχαιῶν, καὶ μὴ τυγχάνων θεραπείας, δεήσεται αὐτῆς. οἴκαδε ᾔει. ὕστερον δ' Ἀλέξανδρος ἐν τῇ πρὸς Ἀχαιοὺς ὑπὲρ Τροίας μάχῃ τρωθεὶς ὑπὸ Φιλοκτήτου, καὶ δεινῶς ἔχων δι' ἀπήνης ἐκομίζετο πρὸς τὴν Ἴδην.

NARRATIO XXIII.

ALexandri, seu Paridis & Oenones (quam uxorem priusquam Helenam raperet, domum duxerat) filius fuit Corythus, pulchritudine patrem superans. Hunc mater ad Helenam misit, cùm ut Alexandrum ad zelotypiam provocaret, tum ut Helenæ malum machinaretur. Ut ergo Corythus Helenæ familiarior esse cœpit, superveniens aliquando in thalamum Alexander, & cum Helena filium sedentem conspicatus, ira incensus, suspectum gnatum occidit. Oenone, & ob hanc injuriam, & ob filij interitum, multa Alexandro imprecata, hoc insuper adjecit (ut erat vaticinandi perita, legendarúmque herbarum gnara) vulneratum eum aliquando ab Achivis, neque medelam reperientem, se etiam obsecraturum, atque ita domum discessit. Post igitur Paris in pugna pro Troja adversus Achivos á Philoctete vulneratus, gravitérque saucius, ad Idam curru vehebatur, præmissoq;

nuntio, Oenonem deprecatus est. Hæc contumeliosè valdè nuntio rejecto, ad Helenam ire Paridem per convitium jussit. Ille interim per viam ex vulnere diem clausit extremum. Antequam tamen de interitu quidquam Oenone inaudisset, pœnitentiâ gravi ducta est, herbísque lectis, curriculo festinabat prævertere. At ubi mortuum esse jam, & quidem ab ea necatum, nuntius retulit: hunc primùm lapide in caput impacto, ob illatam [exprobrando] injuriam, occidit: cadaver verò Paridis amplexa, & communem utriusque fortunam diu questa, zona seipsam strangulavit.

καὶ προεκπέμψας κήρυκα, ἐδεῖτο Οἰνώνης· ἡ δὲ ὑβριστικῶς μάλα τὸν κήρυκα διωσαμένη, πρὸς Ἑλένην ἰέναι Ἀλέξανδρον διωνείδιζε. καὶ Ἀλέξανδρος μὲν κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ τοῦ τραύματος τελευτᾷ· τῆς δὲ μήπω πεπυσμένης τὴν τελευτὴν, μεταμέλος ὅμως δεινῶς εἶχε. καὶ δρεψαμένη τὰς πόας, ἔθει φθάσαι ἐπειγομένη. ὡς δ' ἔμαθε παρὰ τοῦ κήρυκος ὅτι τεθνήκοι, καὶ ὅτι αὐτὴ αὐτὸν ἀνῄρηκεν· ἐκεῖνον μὲν αὐτῇ τῆς ὕβρεως, λίθῳ τὴν κεφαλὴν πατάξασα, ἀναιρεῖ· τῷ δ' Ἀλεξάνδρου νεκρῷ περιχυθεῖσα, καὶ πολλὰ τὸν κοινὸν ἀμφοῖν καταμεμψαμένη δαίμονα, ἑαυτὴν ἀνήρτησε τῇ ζώνῃ.

NARRATIO XXIV.

IN Bœtiæ civitate Thespeia, quæ non longè ab Helicone sita est, puer natus Narcissus, pulcher admodum, sed amoris amatorúmque contemptor. Quare alij quidem despondere animum amantes cœperunt: Aminiásque tantùm assiduus erat, & pertinax precator. At cùm

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κδ.

ΕΝ Θεσβείᾳ τῆς Βοιωτίας (ἔστι δ' ἡ πόλις οὐχ ἑκὰς τοῦ Ἑλικῶνος) παῖς ἔφυ Νάρκισσος πάνυ καλὸς, καὶ ὑπερόπτης ἔρωτός τε καὶ ἐραστῶν. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι τῶν ἐραστῶν, ἐρῶντες ἀπηγορεύθησαν. Ἀμεινίας πολὺς ἦν ἐπιμένων καὶ δεόμενος. ὡς δ' οὐ προσ-

ἵετο, ἀλλὰ καὶ ξίφος προσέπεμψεν, ἑαυτὸν πρὸ τῶν θυρῶν Ναρκίσσου διαχειρίζεται, πολλὰ καθικετεύσας τιμωρόν οἱ γενέσθαι τὸν θεόν. ὁ δὲ Νάρκισσος ἰδὼν αὐτοῦ τὴν ὄψιν, καὶ τὴν μορφὴν ἐπὶ κρήνης ἰνδαλλομένην τῷ ὕδατι, καὶ μόνος καὶ πρῶτος ἑαυτοῦ γίνεται ἄτοπος ἐραστής. τέλος ἀμηχανῶν, καὶ δίκαια πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνθ' ὧν Ἀμεινίου ἐξύβρισε τοὺς ἔρωτας, ἑαυτὸν διαχρῆται. καὶ ἐξ ἐκείνου θεσπίσας, μᾶλλον τιμᾶν καὶ γεραίρειν τὸν ἔρωτα, πρὸς ταῖς κοιναῖς θεραπείαις, καὶ ἰδίᾳ θύειν ἔγνωσαν. δοκοῦσι δ' οἱ ἐπιχώριοι τὸν Νάρκισσον τὸ ἄνθος ἐξ ἐκείνης πρῶτον τῆς γῆς ἀναχεῖν, εἰς ἣν ἐξεχύθη τὸ τοῦ Ναρκίσσου αἷμα.

neque hunc audiret ille, sed gladium insuper mitteret, se ipse pro Narcissi foribus occidit, Deum vehementer precatus, ultor sibi ut fieret. Narcissus igitur vultum aliquando suum contemplatus, formæque simulacrum in aqua fontis apparens, & solus & primus incipit cæco sui amore flagrare. Ergò consilij tandem inops, & justas sese dare pœnas arbitratus, quòd Aminiam amatorem injuriâ læsisset, mortem sibi conscivit. Ex eo, responso dato, ut amor magis honoraretur, coleretúrque, præter communem cultum, privatim quoque sacrificare decreverunt. Ea autem incolarum opinio est, primùm ex illa terra extitisse Narcissum florem, in quam effusus Narcissi sanguis fuisset.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κε.

ὩΣ Μίνως υἱὸς Διὸς καὶ Εὐρώπης, ὁ βασιλεύων Κρήτης, κατὰ ζήτησιν Δαιδάλου στόλῳ πλεύσας εἰς Σικανίαν (αὕτη δ' ἐστὶν ἡ νῦν Σικελία) ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων, ἐβασίλευε δ' αὐτὸς *

NARRATIO XXV.

MInos Jovis & Europæ filius Cretam rex tenuit, Dædalúmque quæsiturus classe instructâ navigavit in Sicaniam (quæ hodie *Sicilia* dicitur, ubi à Cocali oræ illius regis filiabus est interfectus.

ctus. Natio hinc Cretensium, regis sui cædem ultura, bellum adversùs Siculos suscepit. Sed victi Cretes cùm domum redeunt, ad Iapygas sunt tempestate delati: ibique tum sedes fixerunt, Iapyges pro Cretensibus facti. Post, horum pars quædam per seditionem inde expulsa, oraculi responsum illud consulentes acceperunt, ubi quis ipsis terram & aquam præberet, ibi ut habitarent: atque ita Bottiæorum terram incoluerunt. Ibi enim pueri panis cæterorúmque condimentorum varia genera per ludum & jocum ex luto fingentes, petentibus ipsis panis loco distribuerunt luteos panes: & illi impletum esse oraculum interpretati, sedem à Macedonum rege postulantes, Bottiæorum oram habitandam acceperunt, & Cretensium nomen jam tertiò cum Bottiæorum commutantes, portio nunc sunt Macedonum.

σκιῶν. ἀναιρεῖται, καὶ τὸ Κρητικὸν πολεμεῖ Σικελοῖς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, καὶ ἡττᾶται· καὶ ἐπανιόντες, ὑπὸ χειμῶνος ἐξέπεσον εἰς Ἰάπυγας· καὶ αὐτόθι τότε ἱδρύσαντο, ἀντὶ Κρητῶν γεγονότες Ἰάπυγες· χρόνῳ δὲ ὕστερον μοῖρά τις κατὰ στάσιν ἐκπεσόντες τῆς χώρας, χρησμὸν ἔλαβον, ἔνθα ἄν τις αὐτοῖς γῆν καὶ ὕδωρ ὀρέξῃ, ἐνταῦθα οἰκίζεσθαι. καὶ ᾤκισαν τὴν Βοττιαίων. ἐκεῖ γὰρ παῖδες ἄρτων εἴδη, καὶ ἄλλων ὄψων παίζοντες ἀπὸ πηλοῦ καὶ πλάττοντες, αἰτουμένοις ἐπέδωκαν αὐτοῖς ἀντὶ ἄρτων, τοὺς πηλίνους ἄρτους· καὶ οἵγε τὸν χρησμὸν τετελέσθαι νομίσαντες, ᾐτήσαντο τὸν βασιλέα Μακεδόνων, καὶ ἔλαβον οἰκεῖν τὴν Βοττιαίων. καὶ Βοττιαῖοι μὲν τρίτον γένος ἀπὸ Κρητῶν ἀμείψαντος, μοῖρα νῦν εἰσι Μακεδόνων.

NARRATIO XXVI.

NArrat Apollinis spectrum, cui *Carno* nomen, Dorienses sequi soli-

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κϛ.

ΔΙέξεισιν, ὡς φάσμα Ἀπόλλωνος, ὄνομα Κάρνος, Δωριεῦσιν ἑπό-

μένον, Ἱππότης τις τῶν ἀφ' Ἡρακλέους ἀναιρεῖ, ὅτε κατῄεσαν εἰς Πελοπόννησον Ἡρακλεῖδαι. καὶ λοιμοῦ τούτοις προσπεσόντος, χρησμὸν λαβόντες, ἤλασαν τὸν Ἱππότην τοῦ στρατοπέδου· μάντις δ' ἦν τὸ φάντασμα τοῖς Δωριεῦσιν. Ἡρακλείδαις μὲν κάθοδος εἰς Πελοπόννησον ἐγένετο· ὁ δ' Ἱππότης ἀλώμενος, τίκτει παῖδα, ἐκ τοῦ πράγματος ἀλήτην καλέσας· ὃς ἀνδρωθεὶς, καὶ μοῖραν τοῦ δωρικοῦ συλλέξας, καὶ Σισυφίδας ἐκβαλὼν Κορίνθου βασιλέας ὄντας, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς Ἴωνας, ἀνοικίζει τὴν πόλιν· καὶ ἐπῄει κατὰ τῆς Ἀττικῆς, ὅτε καὶ χρησμὸν λαμβάνει νικήσειν, εἰ ἀπόσχοιντο τοῦ βασιλέως Ἀθηναίων. καὶ τοῦ χρησμοῦ γνωσθέντος Ἀθηναίοις, πείθουσι Κόδρον ἑβδομηκοντούτην ὄντα, ἑκόντα δοῦναι ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. καὶ ἀμειψάμενος τὴν στολὴν, ὡς εἰς τῶν ξυλοφόρων ὑφ' ἑνὸς τῶν Δωριέων ἀναιρεῖται. καὶ γνόντες ὕστερον Δωριεῖς, καὶ ἀπογνόντες τὴν νίκην ἐσπείσαντο Ἀθηναίοις.

tum, ab Hippota quodam è ſtirpe Herculis tum eſſe interfectum, cùm in Peloponneſum Heraclidæ redirent. Cùm ergò propterea peſte graviter laborarent, oraculo accepto è caſtris Hippoten expulerunt. Erat autem ſpectrum hoc Dorienſibus vatis loco. Et Heraclidæ quidem tum in Peloponneſum trajecerunt: Hippotes verò ille oberrans, filium genuit, cui ex re Aletæ nomen dedit. Hic ubi ad ætatem virilem pervenit, Dorici populi parte collectâ, pulſiſque Siſyphis, qui tum Corinthi reges erant, cum ipſorum ſociis Ionibus, urbem illam denuò incolis replet, pergebàtque adversùs Atticam, cùm oraculi reſponſum eidem datum, victorem fore, ſi ab Athenienſium rege abſtineret. Hoc oraculo ab Athenienſibus cognito, Codro ſeptuagenario perſuadent, libens ſe pro patria ut devoveat. Ille, veſte mutatâ, quaſi lignatorum unus eſſet, à Dorienſi quodam interficitur. Dorienſes, re poſteà cognitâ, de victoria deſperantes, cum Athenienſibus pacis fœdera inierunt.

NARRATIO XXVII.

Refert de rebus Deucalionis, qui in Phthiotide regnavit, déque Græciæ inundatione ejus temporibus: ac de Hellene filio ejus (quidam Jovis esse dicunt) qui & Deucalione mortuo, in regno successit, habuítque filios tres. Ex his Æolum natu maximum, meritò voluit ejus regionis sceptrum tenere, cui ipsemet anteà imperaverat, quámque Asopo, & Enipeo fluviis disterminaverat. Atque hinc Æolicum genus derivatur. Alter deinde Dorus, acceptâ à parente populi parte, coloniam aliò traduxit, condidítq; has ad Parnassi montis urbes, Bœum, Ctinium, & Erineum. Ab hoc Dores dicti. Natu denique minimus cùm Athenas pervenit, Atticæ, quam vocant Tetrapolim ædificavit, duxítque uxorem Creusam Erectei filiam, è qua Achæum & Iona sustulit. Achæus hic, cùm cædem imprudens patrasset, pulsus, in Peloponnesum venit, condidítque Achaiam tetrapolim. A quo etiam Achæi originem

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κζ.

Τὰ περὶ Δευκαλίωνος ἀπαγγέλλει, ὃς ἐβασίλευσε τῆς Φθιώτιδος. καὶ τοῦ κατ' αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος κατακλυσμοῦ· καὶ περὶ Ἕλληνος τοῦ παιδὸς αὐτοῦ, ὃν ἔνιοι τοῦ Διὸς παῖδα εἶναί φασιν, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν βασιλείαν, τελευτήσαντος Δευκαλίωνος, καὶ τίκτει παῖδας τρεῖς· ὧν Αἴολον μὲν τὸν πρῶτον βασιλεύειν ἐδικαίωσεν, ἧς ἦρχε γῆς Ἀσωπῷ καὶ Ἐνιπεῖ δυσὶ ποταμοῖς τὴν ἀρχὴν διορισάμενος, ἐξ οὗ τὸ Αἰολικὸν κατάγεται γένος. Δῶρος δ' ὁ δεύτερος, μοῖραν τοῦ λαοῦ λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἀποικίζεται, καὶ ὑπὸ τὸν Παρνασὸν τὸ ὄρος κτίζει πόλεις, Βοιὸν, * Κτίνιον, Ἐρινέον, ἐξ οὗ Δωριεῖς. ὁ δὲ νεώτατος ἀθήναζεν ἀφικόμενος, κτίζει τετράπολιν καλουμένην τῆς Ἀττικῆς, καὶ γαμεῖ Κρέουσαν τὴν Ἐρεχθέως, καὶ τίκτει ἐξ αὐτῆς Ἀχαιὸν καὶ Ἴωνα. καὶ ὁ μὲν Ἀχαιὸς ἀκούσιον φόνον ἐργασάμενος, ἠλάθη. καὶ εἰς Πελοπόννησον ἐλθὼν, Ἀχαΐαν κτίζει τετράπολιν, ἐξ οὗ

Ἀχαιοί. Ἴων δὲ, θανόντος τοῦ μητροπάτορος, διά τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἄλλην ἀξίωσιν αἱρεθεὶς, βασιλεύει Ἀθηναίων, ἐξ οὗ Ἴωνες οἵ τε Ἀθηναῖοι ἤρξαντο καλεῖσθαι, καὶ τὸ ἄλλο πᾶν Ἰονικόν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κη.

Ὡς Τέννης καὶ Ἡμιθέα παῖδες ἦσαν Κύκνῳ βασιλεῖ Τρῳάδος. Κύκνος δὲ ἀποθανούσης αὐτῷ τῆς γυναικὸς, ἑτέραν ἐπεισάγεται· ἡ δ' ἐπιμανεῖσα Τέννῃ, καὶ μὴ τυγχάνουσα, καταψεύδεται τοῦ παιδὸς τὰ ἑαυτῆς· καὶ ὁ πατὴρ ἀκείτος λάρνακι Τέννην κατακλείει, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἡμιθέαν περιαλγοῦσαν ἀδελφοῦ, καὶ ἀφίησι τῇ θαλάσσῃ. Ἡ δὲ εἰς νῆσον ἐκφέρεται, καὶ οἱ ἐπιχώριοι τὴν λάρνακα ἀνακομίζονται, καὶ τὸ κράτος τῆς γῆς ἐκείνης ἴσχουσι Τέννης καὶ Ἡμιθέα. καὶ ἡ νῆσος, Τένεδος ἀντὶ Λευκόφρυος ὠνομάσθη. ὁ δὲ Κύκνος μεταγνοὺς, καὶ ὁρμησάμενος πρὸς νῆσον, ἐδεῖτο τοῦ παιδὸς ἀπὸ τῆς νεὼς ἀμνηστίαν ἔχειν· ὁ δὲ, ὡς

ducunt. Ion veró, mortuo avo materno Erectheo, cùm virtutis, tum reliquæ dignitatis ergô creatus rex, Atheniensibus imperavit. Unde & Iones appellari cœperunt Athenienses, omnísque adeó regio Ionia dicta.

NARRATIO XXIX.

Tennes & Hemithea liberi erant Cygni regis Troadis. Cygnus autem, mortuâ conjuge, duxit alteram, quæ insano Tennæ privigni amore capta, cùm potiri non posset, suum crimen falsò illi imponens, accusavit. Parens igitur, indictâ causâ, Tennem filium arculæ inclusit, quin & una Hemitheam, fratris infortunio immodicè dolentem, atque ita mari commisit. Hæc arcula in insulam quandam delata, atque ab incolis sublata est, & totius regionis imperio potiuntur Tennes atque Hemithea: ipsa veró insula Tenedos pro Leucophry dici cœpta. Cygnus posteà facti pœnitens, & ad insulam profectus, filium precabatur è navi præteritarum rerum ut oblivisceretur. Ille

autem, ne ad insulam appelleret parens, securim arripiens, navis retinacula dissecuit. Unde dici cœptum in omni abrupto atque præciso negotio, Tennæ bipennem fuisse adhibitam.

NARRATIO XXIX.

Magnetes, qui Magnesiam Asiæ nunc incolunt, anteà ad Peneum flumen, montémque Pelium habitarunt, & adversùs Trojam ductu atque auspiciis Prothoi militantes, Magnetes item dicti sunt. Ille posteà hos, decimam Troja reportantes, Delphis ex voto collocavit. Pòst tamen, relicto fano, navibúsque conscensis, in Cretam transmiserunt. Inde quoque vi repulsi Cretam deserunt, & in Asiam adnavigantes, malis afflictam nuper conditam Ioniam atque Æolidem liberant, pugnantes unà cum his adversùs eos, qui mala illa inferebant. Hinc denique eodem quo nunc sunt loco pervenerunt, urbémque condunt, quam veteri de nomine patriæ *Magnesiam* item nuncuparunt.

μὴ ἐπιβαίη τῆς νήσου, πέλεκυν ἀράμενος, τὰ πείσματα τῆς ναὸς διακόπτει. καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ παντὸς ἀποτόμου πράγματος, τὸν Τέννου πέλεκυν ἐπιλέγουσιν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ κθ.

Ὡς Μάγνητες οἱ Μαγνησίαν τὴν ἐν Ἀσίᾳ νῦν οἰκοῦντες, τὸ πρότερον περὶ Πηνειὸν ποταμὸν καὶ τὸ Πήλιον ὄρος ᾤκησαν. συνεστράτευσαν δὲ Ἀχαιοῖς κατὰ Τροίας, ἡγουμένου αὐτῶν Προθόου, καὶ ἐκαλοῦντο Μάγνητες. εἶτα δεκάτην Μαγνήτων ἀνακομιζομένων [αὐτῶν] ἀπὸ Τροίας, οἰκίζει κατ' εὐχὰς εἰς Δελφούς. μετὰ χρόνον δὲ ἀναστάντες τοῦ ἱεροῦ, καὶ κατιόντες ἐπὶ θάλασσαν, ἐπεραιώθησαν εἰς Κρήτην. ὕστερον δὲ βιασθέντες, ἀνέστησαν ἐκ Κρήτης, καὶ περάσαντες εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐρρύοντο κακῶν νεόκτιστον οὖσαν τὴν Ἰωνίαν, καὶ τὴν Αἰολίδα, συμμαχοῦντες αὐτοῖς μετὰ τῶν ἐπιτιθεμένων. ἐκεῖθεν ἀφικνοῦνται, ἐν ᾧπερ νῦν εἰσὶ, καὶ κτίζουσι πόλιν, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ ἀρχαῖον πατρίδος Μαγνησίαν αὐτὴν ἐπικαλέσαντες.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λ.

Η Τριακοστὴ, τὰ περὶ Πειθηνίου τοῦ Ἀπολλωνιάτου, ὃς τὰ ἱερὰ τοῦ ἡλίου νέμων πρόβατα, ἐπεὶ, ἀμελήσαντος τούτου αὐτῶν, ἑξήκοντα λύκοι διεσπάραξαν, τὰς ὄψεις ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐκκόπτεται· καὶ ἡ γῆ καρπὸν Ἀπολλωνιάταις, μηνίσαντος αὐτοῖς τοῦ θεοῦ, οὐκ ἐδίδου, ἕως τίχνῃ καὶ προαστείοις δυσὶν ἱλασάμενοι Πειθήνιον, καὶ οἰκίᾳ μιᾷ ὧν αὐτὸς ἠρετίσατο, τὴν ἀκαρπίαν διέφυγον. τῶν δ' ἐπιφανῶν ἦν ὁ Πειθήνιος, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον προβάτων τὴν ἐπιμέλειαν. καὶ ἡ Ἀπολλωνία, πόλις Ἑλλάς ἐστιν ἐν τῇ Ἰλλυρίων γῇ, κεῖται δ' ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ποταμὸς Λῶος διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων, καὶ οὗτος ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λα.

Τηρεὺς, βασιλεὺς Θρᾳκῶν τῶν περὶ Δαυλίαν καὶ τὴν ἄλλην Φωκίδα, ἄγεται Πρόκνην γυναῖκα τὴν Πανδίονος βασιλεύοντος Ἀθηνῶν. καὶ ὡς ἐπεμάνη

NARRATIO XXX.

Tricesima de Pithenio Apolloniate, qui oves Soli sacras pascens, cùm suâ incuriâ sexaginta de grege lupi oves discerpsissent, oculis à civibus est orbatus; quare tellus, irato Deo, fructus Apolloniatis non protulit, donec astu, & suburbanis prædiis duobus Pithenium placantes, & una insuper domo, quam ipsemet elegisset, sterilitatem effugerunt. Erat autem Pithenius illustris genere, sicut & quotquot alij ejus successores sacrarum curam ovium gesserunt. Ipsa verò Apollonia Græca civitas est in Illyrica regione mari adjacens, quam Lous fluvius, qui in Ionium mare exit, mediam dividit.

NARRATIO XXXI.

Tereus, Thracum rex, eorum qui ad Dauliam, cæterámque Phocida pertinent, uxorem duxit Procnen, Pandionis Athenarum regis filiam. Hic postquam insano

captus amore, per vim constupravit invitam Philomelam, Procnes sororem, linguam quoque ejus exsecuit, veritus nimirùm ne factum proderet. At illa peplum texens, dolorem ei suum filis inscripsit. Procne, re cognitâ, & facinus ulcisci cupiens, filium marito suum epulandum in cœna apposuit. Tum Tereus, ubi vel ex ipsa Procne execrandum convivium didicit, & hanc, & sororem veluti facti consciam gladio percussurus insequitur. Illis verò per fabulam, inde sublatis, Procne quidem in lusciniam, Philomela verò in hirundinem vertitur, canúntque perpetuò suas illas calamitates. Sed & Tereus in upupam avem, ut fabulæ referunt, mutatus: aiúntque hos, ne aves quidem factos, iram deposuisse, quando upupæ perpetuò hirundines atque luscinias insectantur.

καὶ ἐμίγη ἀκούσῃ Φιλομήλᾳ τῇ ἀδελφῇ Πρόκνης· καὶ τέμνοι τὴν αὐτῆς γλῶσσαν, δεδιὼς τὸν ἐκλόγων θείαμβον. ἡ δὲ πέπλον ὑφαίνουσα, γράφει τὰ πάθη τοῖς νήμασι. καὶ ἡ Πρόκνη μαθοῦσα καὶ ἀμυνομένη, παρατίθησιν αὐτῷ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ γεννήματα. ὁ δὲ Τηρεὺς, μαθὼν τοῦ δείπνου τὸ μύσος ὑπ᾽ αὐτῆς Πρόκνης, ἐδίωκεν αὐτήν τε καὶ τὴν ἀδελφὴν ὡς συνεργὸν ξίφει ἀνελεῖν. τὰς δὲ (ὡς μῦθος) λαβὼν ἐντεῦθεν, Πρόκνην μὲν ἀηδόνα ποιεῖ, Φιλομήλαν δὲ χελιδόνα· καὶ ᾄδουσι διὰ παντὸς τὰς τότε συμφοράς. ἀλλὰ καὶ ὁ Τηρεὺς εἰς ἔποπα ἔπλη τῷ μύθῳ· καὶ οὐδ᾽ ἐν ὄρνισιν αὐτούς φασι πεπαῦσθαι τῆς ὀργῆς, ἀλλ᾽ ἔποπες ἀεὶ χελιδόνας καὶ ἀηδόνας διώκουσιν.

NARRATIO XXXII.

De Europa Phœnicis filia è conspectu sublata, utque filios pater ad sororem investigandam dimiserit. In

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λϐ.

Τὰ περὶ Εὐρώπης τῆς Φοίνικος θυγατρὸς ἀφανοῦς γεγενημένης. καὶ ὡς πέμψειε τοὺς υἱεῖς ὁ πατὴρ κατὰ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς· ὧν ἦν

καὶ Κάδμος· μεθ' οὗ συναπαίρει καὶ Πρωτεὺς ἐξ Αἰγύπτου, τὴν Βουσίριδος δεδιὼς βασιλείαν. καὶ ὡς κατὰ πολλὴν πλάνην, μηδὲν εὑρόντες, κατέσχον εἰς Παλλήνην· καὶ ὡς Πρωτεὺς ξένια δοὺς Κλείτῳ, καὶ λαβὼν φιλίαν (βασιλεὺς δ' ἦν ὁ Κλεῖτος σώφρων καὶ δίκαιος Σιθώνων Θρακίου ἔθνους) ἄγεται Πρωτεὺς γυναῖκα, τὴν θυγατέρα Χρυσονόην. καὶ Βισαλτῶν ἀπελαθέντων τῆς οἰκείας γῆς τῷ πρὸς αὐτοὺς πολέμῳ, ὃν ἐπολέμησε Κλεῖτος καὶ Πρωτεύς. βασιλεύει τῆς χώρας Πρωτεύς, καὶ τίκτει παῖδας οὐχ ὁμοίους αὐτῷ, ἀλλ' ὠμοὺς καὶ παρανόμους· οὓς Ἡρακλῆς, μισοπόνηρος ὤν, ἀναιρεῖ. καὶ αὐτοῖς ὁ πατὴρ χῶμα ἔχωσεν· Ἡρακλέα δὲ (ἦν γὰρ ἐναγὴς) καθῆρε τοῦ φόνου.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λγ.

ΩΣ Δήμοκλος ὁ Δελφὸς γεννᾷ παῖδα ἐκπρεπῆ, Σμικρὸς ὄνομα· καὶ ὡς πλεῖ κατὰ χρησμὸν ἐπὶ Μιλήτου, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ

his etiam Cadmus fuit, qui cum unà & Proteus, Busiridis tyrannidem veritus, ex Ægypto trajicit. Addit quomodo post varios errores nihil invenientes, in Pallenam venerint, utque Proteus, hospitalibus muneribus Clito oblatis, amicitiâque initâ (erat Clitus hic rex prudens & justus Sithónum Thraciæ populorum) filiam ejus Chrysonoën uxorem duxerit. Bisaltis deinde patriâ suâ eo bello pulsis, quod ipsis à Clito & Proteo illatum est, regioni illi Proteus imperavit, genuítque patris longè dissimiles liberos, crudeles admodum atque injustos, qui pòst ab Hercule, quòd improbos valdè odisset, occisi sunt. Et parens ipse tumulum suis effodit, Herculémque cæde pollutum expiavit.

NARRATIO XXXIII.

DEmoclus Delphus filium genuit insigni formâ, cui *Smicro* nomen, navigavítque Miletum, ad consulendum oraculum, ducto secum filio annorum tredecim:

cim: quem, nimis festinato navigandi studio, atque imprudens, ibi reliquit. Inventum itaque tristem Smicrum, caprarius quidam, Eritharsi filius, ad patrem adducit: qui non secus atque suum filium, cognitâ pueri & conditione & stirpe, honestè eum apud se habuit. Narrat & de Cycno cum duobus filiis capto, deque contentione, ac de Leucotheæ spectro. Quomodo hæc pueris dixerit, Milesios ut admonerent, ipsam honorandam, & puerorum certamen gymnicum ipsi exhibendum: lætari enim se se puerorum contentione. Addit etiam, ut Smicrus, clari cujusdam apud Milesios viri filiam uxorem duxerit, quæ pariens secundùm quietem videre visa sit Solem per os ipsam subire, & per ventrem atque verenda egredi. Quod visum bonum esse omen vates interpretati, peperit illa filium, Brancúmque á somnio nominavit, eò quód per fauces ex ipsa Sol egressus esset. Hic mortalium formosissimus puer, ab Apolline est adamatus, cùm oves pascen-

καὶ τὸν παῖδα ἐν ἡλικίᾳ. καὶ ὡς καταλιμπάνεις τοῦτον σπουδῇ, τοῦ ἐκπλεῦσαι καὶ ἀγνοίᾳ, τρισκαιδέκατον ἔχοντα ἔτος. καὶ ὡς παῖς Ερειθάρσου αἰπόλος καταλαμβάνει τὸν Σμικρὸν ἀθυμοῦντα, καὶ ἄγει πρὸς τὸν πατέρα. καὶ ὁ Ερειθάρσης οὐκ ἔλαττον τοῦ ἰδίου παιδὸς, μαθὼν τὰς τύχας καὶ τὸ γένος τοῦ Σμικροῦ, τοῦτον περιεῖπε. καὶ περὶ τοῦ Κύκνου τοῦ συλληφθέντος ἄμφω τοῖς παισὶ, καὶ τῆς ἔριδος, καὶ τοῦ τῆς Λευκοθέας φάσματος. καὶ ὡς εἶ τούτοις τοῖς παισὶ, πρὸς Μιλησίους φάναι τιμᾶν αὐτὴν, καὶ παίδων ἀγῶνα γυμνικὸν τελεῖν αὐτῇ· ἥδεσθαι γὰρ αὐτὴν τῇ ἔριδι τῶν παίδων. καὶ ὡς ὁ Σμικρὸς, τινὸς τῶν ἐν Μιλησίοις ἐνδόξων θυγατέρα γαμεῖ. καὶ αὕτη τίκτουσα, ὁρᾷ ὄψιν αὐτῇ τὸν ἥλιον διὰ τοῦ στόματος εἰσδύοντα, διὰ τῆς γαστρὸς δὲ καὶ τῶν αἰδοίων διεξελθεῖν. καὶ ἦν τὸ ὅραμα τοῖς μάντεσιν ἀγαθὸν, καὶ ἔτεκε κόρον, Βράγχον ἀπὸ τοῦ ὀνείρου καλέσασα· ὅτι ὁ ἥλιος αὐτῆς διὰ τοῦ Βράγχου ἐξῆλθε. καὶ ἦν ὁ παῖς κάλλιστος ἀνθρώπων· καὶ αὐτὸν ἐφίλησεν

ἐρασθεὶς Ἀπόλλων, ἀερὸν ποιμαίνοντα, ἔνθα βωμὸς Ἀπόλλωνος φιλίου ἵδρυται. ὁ δὲ Βράγχος ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπίπνους μαντικῆς γεγονὼς, ἐν Διδύμοις τῷ χωρίῳ ἔχρα. καὶ μέχρι τοῦ νῦν χρηστηρίων Ἑλληνικῶν, ὧν ἴσμεν μετὰ Δελφοὺς, κράτιστον ὁμολογεῖται τὸ τῶν Βραγχιδῶν.

tem reperisset. Ubi & ara *Apollinis amantis* consecrata. Branchus veró, Apollinis dono vaticinandi arte donatus, Didymus oracula reddidit, hodiéque, inter omnia quæ novimus, Græca oracula, Branchidarum oraculum post Delphicum maximum, prædicatur.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λδ.

Ὡς μετὰ τελευτὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ Πάριδος, οἱ Πριάμου παῖδες Ἕλενος καὶ Δηΐφοβος ἤριζον ὑπὲρ τῆς Ἑλένης γάμων· καὶ κρατεῖ βίᾳ καὶ θεραπείᾳ τῶν δυνατῶν Δηΐφοβος, νεώτερος ὢν Ἑλένου. Ἕλενος δὲ τὴν ὕβριν οὐ φέρων, εἰς τὴν Ἴδην ἀποχωρήσας, ἡσύχαζε. καὶ κατὰ συμβουλὴν Κάλχαντος, οἱ πολιορκοῦντες Τροίαν Ἕλληνες, λόχῳ τὸν Ἕλενον συλλαμβάνουσι· καὶ τὰ μὲν ἀπειλαῖς, τὰ δὲ δώροις, πλέον δὲ τῇ πρὸς Τρῶας ὀργῇ, ἀποκαλύπτει αὐτοῖς Ἕλενος, ὡς ξυλίνῳ ἵππῳ πεπρωμένον ἐστὶν Ἴλιον ἁλῶναι. καὶ λάβωσι τὸ διοπετὲς Ἀθηνᾶς

NARRATIO XXXIV.

Paride mortuo, Helenus & Deiphobus Priami filij super Helenæ nuptiis contenderunt, vicitque per vim & potentium opem Deiphobus, ætate licet minor. Helenus ergo injuriæ impatiens, in Idam secedens otium egit: ubi Calchantis suasu, qui Trojam obsidebant Græci, ex insidiis eum capiunt: ille partim minis, partim donis, vel potiùs odio Trojæ, Græcis indicavit, ligneo equo Trojam capiendam, fato esse designatum. Immò & hoc denique, cùm Achivi cœpissent cœlo delapsum illud Minervæ Palladium, quod inter τὸ τελευταῖον, ἐπειδὰν Ἀχαιοὶ Παλλάδιον, πολλῶν ὄντων τὸ

multa erat minimum. Igitur missi ad Palladium furto auferendum, Diomedes & Ulysses: evadítque in murum per Ulyssis humeros conscendens Diomedes, neque tamen manus tendentem socium attraxit, sed ad Palladium abiit, eóque ablato, ad Ulyssem revertit. Ita cùm per plana redirent, interroganti singulatim omnia Ulyssi, hominis astutiam non ignorans, respondit, non quód Helenus Palladium indicasset se accepisse: sed pro eo aliud quoddam. Verùm, moto forte fortunâ Palladio, agnovit Ulysses illud ipsum esse. Quare à tergo se statuens Diomedis, interfecturus illum, gladium strinxit, quò ipsemet Achivis Palladium adferret. At dum plagam inflicturus esset, vidit Diomedes, splendente tum fortè Lunâ, ensis vibrati lucem. Ita Ulysses à cæde abstinuit, stringente vicissim gladium Diomede, qui & timiditatem illi exprobrans, & gladij lamina, quod antecedere nollet, humeros verberans, eundem ante se egit.

σμικρότατον. στέλλονται οὖν ἐπὶ τῇ κλοπῇ τοῦ Παλλαδίου Διομήδης καὶ Ὀδυσσεύς. καὶ ἀναβαίνει ἐπὶ τὸ τεῖχος Διομήδης, ἐπιβὰς τῶν ὤμων Ὀδυσσέως. ὁ δὲ οὐκ ἀνελκύσας Ὀδυσσέα, καίτοι τὰς χεῖρας ὀρέγοντα, ᾔει τὴν ἐπὶ τὸ Παλλάδιον. καὶ ἀφελόμενος αὐτὸ, πρὸς Ὀδυσσέα ἔχων ὑπέστρεφε. καὶ διὰ τοῦ πεδίου κατιόντων, πυνθανομένῳ ἕκαστα τῷ Ὀδυσσεῖ, Διομήδης τὸ δόλιον τοῦ ἀνδρὸς εἰδὼς, οὐχ ὅπερ ἔφησεν Ἕλενος Παλλάδιον λαβεῖν αὐτὸν, ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου ἕτερον, ἀποκείνεται· κινηθέντος δὲ τοῦ Παλλαδίου, κατά τινα δαίμονα, γνοὺς Ὀδυσσεὺς αὐτὸ ἐκεῖνο εἶναι· καὶ κατόπιν γεγονὼς, σπᾶται τὸ ξίφος, ἐκεῖνον μὲν ἀνελεῖν βουληθείς· αὐτὸς δ' Ἀχαιοῖς τὸ Παλλάδιον κομίζειν· καὶ αὐτοῦ μέλλοντος πληγὴν ἐμβαλεῖν (ἦν γὰρ σελήνη) ὁρᾷ Διομήδης τὴν αὐγὴν τοῦ ξίφους. Ὀδυσσεὺς δ' ἀναιρεῖν μὲν ἀπέσχετο· ἀνασπασαμένου μὲν κἀκείνου ξίφος, δειλίαν δ' ὀνειδίσας, πλατεῖ τῷ ξίφει οὐκ ἐθέλοντα προϊέναι τύ-

πίλων τὰ νῶτα ἤλαυνεν. ἐξ οὗ ἡ παροιμία· ἡ Διομήδειος ἀνάγκη, ἐπὶ παντὸς ἀκουσίου λεγομένη.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λε.

Δύο ποιμένας ὑπὸ Λισσὸν τὸ ὄρος τῆς Ἐφεσίας γῆς εἰσάγει νέμοντας· οἱ μελισσῶν ἑσμὸν ἔν τινι βάθει καὶ δυσκαθόδῳ θεασάμενοι σπηλαίῳ, ὁ μὲν εἰς φορμίδα κατιέναι ἐνέβη, ὁ δὲ καθίει, κάλῳ ἀρτησάμενος. ὁ κατελθὼν δὲ μέλι καὶ χρυσὸν πολὺν εὑρὼν, καὶ τῇ φορμίδι ἕως τρὶς ἐμβαλὼν, ἀνιμᾶν ἐκέλευσεν· ἐκλείψαντος καὶ τοῦ χρυσοῦ, ἑαυτὸν ἐμβαίνειν λοιπὸν προσβοήσας· ἐπεὶ δ' ἐπιβουλῆς ἔννοια αὐτῷ ἅμα τῷ ῥήματι συνιστήει, λίθον ἀνθ' αὑτοῦ τῇ φορμίδι βαλὼν, ἐκέλευσεν ἀνιμᾶν. ὡς δ' ἐγγὺς τῆς στεφάνης ὁ ἀνιμῶν ἀπῃωρήσατο. αὐτίκα, ὡς διαφθερῶν τὸν ἕτερον, ἀφίησι κατά τινος φάραγγος, καὶ τὸ χρυσίον κατορύξας, πιθανὰς ὑπὲρ τοῦ ἀφανοῦς ποιμένος ἐπλάττετο τοῖς πω-

Unde proverbium natum: *Diomedeia necessitas*, adhiberi solitum in eo, qui aliquid faciat invitus.

NARRATIO XXXV.

DUos inducit pastores ad Lyssum Ephesini agri montem pascentes: qui apum examen in profundo quodam atque ad descendendum perdifficili antro cùm vidissent, alter sportulam ad descendendum ingressus est, alter eam è fune suspensam demittebat. Cùm autem qui descenderat, mellis atque auri ingentem copiam reperisset, impositum sportulæ onus tertiò attrahere sursùm jussit. Auro dein deficiente, seipsum deinceps sportam ingredi acclamavit. At postquam insidiarum ipsi suspicio cum verbo illo in mentem venit, lapidem pro se sportæ imposuit, jussitque attrahere. Alter itaque, ut jam penè ad oram vsque speluncæ onus attraxit, ratus se socium occidere, confestim per præcipitium quoddam sportam præcipitavit, auróque humi defosso, verisimiles de pastore qui desideraba-

tur, causas interrogantibus commentus est. Hinc cùm alter ille in spelunca pastor nullam salutis viam reperiret, Apollo in somnis jussit, ut acuto lapide sibi corpore lacerato, quietus jaceret. Paruit ille monenti, & vultures tanquam ad cadaver advolantes, unguésque alij comæ, alij vestibus insigentes, in sublime hominem sustulerunt, avexéruntque illæsum in subjectam vallem. Inde profectus in curiam, cuncta magistratui exposuit. Quare Ephesij insidiatorem illum convictum, aurúmque defossum vel invitum ostendere coactum [pro meritis] multarunt: injuria veró affecto, auri dimidium attribuentes, alterum dimidium Apollini ac Dianæ obtulerunt. Servatus ergo pastor ille, auróque donatus, ad summas pervenit divitias, & aram in summo montis vertice Apollini, *Vulturij* nomine, in rei gestæ memoriam sempiternam dedicavit.

θανομένοις τὰς προφάσεις. ὡς δ' ἦν ἄπορα πανταχόθεν τῷ ἐν τῷ σπηλαίῳ ποιμένι τὰ τῆς σωτηρίας· Ἀπόλλων ὄναρ κελεύει, ὀξεῖ λίθῳ τὸ σῶμα ἀμύξαντα, κεῖσθαι ἠρέμα· τοῦ δὲ πράξαντος τὸ προσταχθὲν, γῦπες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ἐφιπτάμενοι, καὶ τοὺς ὄνυχας οἱ μὲν εἰς τὴν χαίτην, οἱ δ' εἰς τὴν ἐσθῆτα πηξάμενοι ἀνεκούφιζον, καὶ κατέφερον αὐτὸν κακῶν ἀπαθῆ ἐπὶ τὸν ὑποκείμενον αὐλῶνα. ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον, ἅπαντα φράζει· καὶ τὸν μὲν ἐπιβουλεύσαντα οἱ Ἐφέσιοι ἐλεγχθέντα, καὶ τὸν χρυσὸν κατορωρυγμένον, καὶ ἄκοντα ἐπιδείξαντα, τιμωροῦνται. τῷ δ' ἠδικημένῳ τὴν ἡμίσειαν τοῦ χρυσοῦ νείμαντες, τὴν ἑτέραν ἡμίσειαν ἱερὰν ἀπέφηναν Ἀρτέμιδι καὶ Ἀπόλλωνι· ὁ δὲ διασωθεὶς, καὶ τῷ χρυσίῳ τιμηθεὶς, ποιμὴν τῶν τε πάνυ πλουσίων ἐγένετο· καὶ βωμὸν ἐπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀπόλλωνος εἵσατο, γυπαίεως εἰς μνημεῖον τῶν συνενεχθέντων ὀνομάσας.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λϛ.

Ὡς Φιλόνομος ὁ Σπαρτιάτης προδοὺς Λακεδαίμονα Δωριεῦσι, δῶρον ἔχει Ἀμύκλας, καὶ συνοικίζει ταύτην ἐξ Ἴμβρου καὶ Λήμνου. Τρίτῃ δὲ γενεᾷ, στασιάσαντες πρὸς Δωριέας, μετανίστανται Ἀμυκλῶν· συμπαραλαβόντες δέ καί τινας Σπαρτιατῶν, ἡγουμένων αὐτοῖ Πόλιδος καὶ Δελφοῦ, ἔπλεον ἐπὶ τῆς Κρήτης. ἐν τῷ παράπλῳ δὲ τοῦ στόλου, Μῆλον Ἀπόδασμος οἰκίζει. καὶ τὸ τῶν πηλιέων γένος ἐνθάδε οἰκειοῦται Σπαρτιάταις· οἱ δὲ λοιποὶ ἅπαντες Γόρτυναν, μηδενὸς εἴργοντος, λαβόντες, ταύτην ἅμα τοῖς περιοίκοις Κρησὶ συνοικίζουσιν.

NARRATIO XXXVI.

Philonomus Lacedæmonius, Sparta Doriensibus prodita, Amyclas mercedis loco accepit, in eámque ex Imbro atque Lemno incolas coëgit. Qui cùm tertiâ dein ætate seditionem adversùs Dorienses, excitassent, Amyclis pulsi sunt. Adsumptis itaque secum è Spartiatis quibusdam, ducibúsque usi Poline & Delpho, in Cretam adnavigarunt. Sed dum classis præternavigat, Apodasmus Melum habitatoribus instruit, indéque Peliorum genus Spartanos sibi conciliat. Cæteri omnes Gortynam, repugnante nemine, occupantes, unà cum Cretensium accolis eam incoluerunt.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λζ.

Ὡς ἀπὸ Θάσου τοῦ Κάδμου ἀδελφοῦ, Θάσος ἡ νῆσος ὀνομάσθη. ἐκεῖ γὰρ αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς, δοὺς τοῦ στρατοῦ μοῖραν, ἀπολείπει. καὶ ὡς Κάδμος ὑπὸ τοῦ φοινίκων βασιλέως μέγα καὶ αὐτὸς δυνάμενος παρὰ φοίνι-

NARRATIO XXXVII.

A Thaso Cadmi fratre Thasum insulam appellatam refert. Ibi enim illum frater, datâ exercitus parte, reliquit. Cadmus hic à Phœnicum rege, magnæ alioquin & ipse apud Phœnicas auctoritatis, in Euro-

pam missus est. Quippe Phœnices eo tempore viribus plurimùm ac potentiâ, ut ferunt, valebant, magnáque Asiæ parte in potestatem redactâ, regiam sedem Thebis Ægyptiis constituerant. Missùs ergo Cadmus non (ut Græci fabulantur) Europam quæsiturus, quam Phœnicis filiam, tauri mentitus formam Jupiter rapuisset, sed proprium sibi in Europa imperium constituere molitus, raptæ sororis investigationem prætexuit. Atque hinc illa de Europa fabula ad Græcos prodiit. Europam igitur circumnavigans ille, Thasum fratrem, ut diximus, in ea insula reliquit, ipse in Bœotiam tendens, Thebas illas, quæ nunc appellantur, ædificavit, muróque comitum operâ cinctum locum, à patriis ita Thebis appellavit. Bœotis autem pugnâ concurrentibus; victi primùm Phœnices, per insidias mox, ac stratagemata, & inusitatum armorum aspectum, superiores evaserunt: neque galea & scutum fuerant unquam Græcis ad eam diem cognita. Ita Cadmus Bœoto-

ξιν, ἐπὶ τὴν Εὐρώπην σταλείη. οἱ δὲ φοίνικες τότε μέγα τε (ὡς λόγος) ἴσχυον· καὶ πολλὴν τῆς Ἀσίας καταστρεψάμενοι, τὸ βασίλειον ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις εἶχον. σταλῆναι δὲ Κάδμον, οὐχ, ὡς Ἕλληνες φασι, κατὰ ζήτησιν Εὐρώπης, ἣν παῖδα Φοίνικος οὖσαν ἥρπασε Ζεὺς ἐν σχήματι ταύρου· ἀλλ' ἀρχὴν μὲν ἰδίαν ἐν Εὐρώπῃ μηχανώμενον πλάττεσθαι ἀδελφῆς ἡρπασμένης ποιεῖσθαι ζήτησιν. ἐξ οὗ καὶ ὁ τῆς Εὐρώπης μῦθος ἥκεν εἰς Ἕλληνας. περιπλέων δὲ τὴν Εὐρώπην, τὸν μὲν ἀδελφὸν Θάσον, ὡς εἴρηται, τῇ νήσῳ λείπει. αὐτὸς δὲ εἰς Βοιωτίαν πλεύσας, ἄνεισι καὶ τὰς νῦν καλουμένας Θήβας· καὶ σὺν τῇ δυνάμει περιτειχίσας τὸ χωρίον, Θήβας ἀπὸ τῆς οἰκείας ἐπωνόμασε πατρίδος. τῶν δὲ Βοιωτῶν εἰς μάχην αὐτοῖς συμπλακέντων· ἡττῶνται φοίνικες· εἶτα κρατοῦσιν, ἐνέδραις καὶ προλοχισμοῖς, καὶ τῇ ἀήθει τῶν ὅπλων ὄψει. κράνος δὲ καὶ ἀσπὶς οὔπω αὐτοῖς ἔγνωσο, καὶ κρατεῖ Κάδμος τῆς

Βοιωτῶν γῆς, καὶ φυγόντων τῶν διασωθέντων ἐπὶ τὰς οἰκείας πόλεις, οἰκίζει Φοίνικας ἐν Θήβαις, καὶ τὴν Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης Ἁρμονίαν γαμεῖ. Βοιωτοῖς δὲ πρὸς τὴν ἔκπληξιν τῶν ὅπλων καὶ τῶν προλοχισμῶν, καὶ τῆς ἐνέδρας, δόξα παρέστη, αὐτοῖς ὅπλοις ἀνεῖναι τῆς γῆς τοὺς ἄνδρας· καὶ Σπαρτοὺς, ὡς ἐκ τοῦ χωρίου φύντας αὐτοὺς ἐκάλεσαν. περὶ μὲν οὖν Κάδμου καὶ Θηβῶν οἰκίσεως, οὗτος ὁ ἀληθὴς λόγος· τὸ δ' ἄλλο μῦθος καὶ γοητεία ἀκοῆς.

rum potius regione, fugientibus qui cladi superer ant in suas quisque urbes, Thebis Phœnicas qui incolerent; collocat, ipse Harmoniam Martis ac Veneris filiam uxorem ducit. Bœotorum interim animis ob armorum illum, atque insidiarum metum hæc opinio insedit, cum armis ipsis viros illos è terra exstitisse, ut inde etiam *Spartas*, velut ex eo ipso loco satos, nominarint. Igitur de Cadmo, Thebarúmque inhabitatione vera hæc narratio est: altera illa, fabula, auriúmque præstigiæ.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λη.

Ὥς Μιλήσιός τις ἀνὴρ, τῆς πατρίδος αὐτῷ ὑφ' Ἁρπάγου τοῦ Κύρου ἐν κινδύνῳ οὔσης, εἰς τὸ ἐν Σικελίᾳ Ταυρομένιον ἀπῆρε, κἀκεῖ φίλῳ τινὶ τραπεζίτῃ παραθέμενος τὸ χρυσίον, οἴκαδ' ἐπανῆλθε. εἶτα δεδούλωτο μὲν Μίλητος Κύρῳ. δεινὸν δ' οὐδὲν ἄλλο, ὧν ὑφωρᾶτο, ἐπεπόνθει. καὶ ὁ Μιλήσιος ἧκεν εἰς Ταυρομένιον, ἀνακομισάμενος τὴν παρακαταθήκην. ὁ δὲ λαβὼν, ὁμολογεῖ μὲν.

NARRATIO XXXVIII.

Milesius quidam periclitante sub Harpago Cyri F. patria, Tauromenium, Siciliæ urbem adnavigauit, ibidémque apud notum quendam trapezitam auro deposito, domum rediit. Cyrus post hæc Miletum in potestatem redegit, nihilque in eam gravius, ut metuerant, constituit. Rediit itaque Milesius Tauromenium, ut depositum illum suum reciperet. Ibi mensarius quidem depositum

accepisse

accepisse non abnegabat, sed reddidisse contendebat. Ut verò Milesius post multas tandem rixas atque contentiones, ad jusjurandum hominem adegit, Trapezita tale quid machinatus est. Ferulam tibiæ instar excavans, in eáque depositum liquefactum infundens, probè obturat. Accedens igitur ad jurandum, ferénsque pro scipione ferulam, quasi pedibus æger ea fulciebatur. Antequam tamen juraret, Milesio sibi adstanti, veluti mox repetiturus, arundinem tradidit. Ita dum manibus sublatis dejerat, se depositum eidem, à quo accepisset, reddidisse, Milesius indignans arundinem projecit, simul etiam hominum fidem defecisse clamans. Tum fractâ arundine, oculis etiam patuit compositum illud auri causâ perjurium. Milesius itaque aurum sibi suum vindicavit: Trapezita verò præ verecundia, & quód improbus coràm omnibus deprehenderetur, laqueo vitam sibi abrupit.

λαβεῖν, διετείνετο δ' ἀποδεδωκέναι. ὡς δὲ μετὰ πολλὴν ἔριν καὶ λογομαχίαν ὁ Μιλήσιος εἰς ὅρκον τὸν ἀδικοῦντα προὐκαλεῖτο· ὁ τραπεζίτης μηχανᾶται τοιόνδε. νάρθηκα κοιλάνας, καθάπερ αὐλὸν, καὶ συντήξας τὴν παρακαταθήκην τῷ νάρθηκι, ἐγχεῖ καὶ ἀσφαλίζεται. ἐπὶ δὲ τὸν ὅρκον ἰὼν, καὶ κατέχων ὡς βακτηρίαν· προφάσει τῆς τῶν ποδῶν ἀσθενείας, τῷ νάρθηκι, ἐπηρείδετο. μέλλων δ' ὀμνύειν, πλησίον ἑστῶτι τῷ Μιλησίῳ, ὡς αὐτίκα πάλιν ἀναληψόμενος τὸν νάρθηκα ἐπιδίδωσιν. ὡς δὲ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν κατώμνυτο τὴν παρακαταθήκην ἀποδοῦναι τῷ παραθεμένῳ· περιπαθήσας ὁ Μιλήσιος, ῥίψας τὸν νάρθηκα, ἔῤῥειν ἅμα ἀνακραγὼν τὴν ἐν ἀνθρώποις πίστιν. καὶ ὁ νάρθηξ ἐῤῥήγνυτο, καὶ περιφανὴς ἦν πρὸς τὴν ὄψιν τῶν χρυσίου τὸ σόφισμα τῆς ψευδορκίας. καὶ ὁ μὲν Μιλήσιος τὸ ἴδιον εἶχεν· ὁ δὲ τραπεζίτης ὑπ' αἰδοῦς καὶ τῶν κακίζεσθαι πρὸς ἁπάντων, βρόχῳ τοῦ ζῆν ἑαυτὸν ἐξάγει.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ λθ.

Ὡς Μέλανθος γένος μὲν ἦν τῶν Ἡλίδων, οἳ Πύλου καὶ Μεσσήνης ἀπὸ Ποσειδῶνος ἐβασίλευον· τοῦτον ἀναστήσαντες Ἡρακλεῖδαι, πολέμῳ τὴν γῆν ἔσχον. ὁ δὲ κατὰ χρησμοὺς Ἀθήναζε ἀφικνεῖται, καὶ πολίτης γίνεται, καὶ εἷς τῶν τιμωμένων. Ἀθηναίοις δὲ καὶ Βοιωτοῖς πόλεμος ὑπὲρ Οἰνόης συνίστατο· καὶ ἐδόκει ἐν τῇ τῶν βασιλέων μονομαχίᾳ τὴν κρίσιν εἶναι. Θυμοίτης μὲν οὖν βασιλεύων Ἀθηναίων, ἐδεδοίκει τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐξίστατο τῆς βασιλείας, τῷ βουλομένῳ διακινδυνεῦσαι πρὸς Ξάνθον, ὃς ἐβασίλευσε Βοιωτῶν. καὶ Μέλανθος ἐπ' ἄθλῳ τῆς βασιλείας, ὑπέχεται τὸν ἀγῶνα, καὶ προβαίνουσιν αἱ συνθῆκαι. ἐπειδὴ δ' εἰς μάχην ἧκον, καθορᾷ ὁ Μέλανθος φάσματι τῷ Ξάνθῳ ἄνδρα ἑπόμενον ἀγένειον. ὡς δ' ἀνεβόησε μὴ δίκαια ποιεῖν, παρὰ τὰς συνθήκας ἐπαγόμενον βοηθὸν: μεταστρέφη ὁ Ξάνθος, πρὸς τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου ἐκπλαγείς· καὶ αὐτὸν εὐθὺς ὁ Μέλαν-

NARRATIO XXXIX.

Melanthus ex genere fuit Elidarum, qui Pylo & Messanæ jam inde à Neptuno imperarunt. Hunc cum Heraclidæ expulissent, armis regione potiti sunt. Ille Athenas versùs ex oraculo discessit, civitatéque donatus, claruit ibi in paucis, civitatéque donatus, claruit in paucis. Accidit autem ut Athenienses cum Bœotis super Oenoë bellum gererent, placuítque singulari regum certamine litem dirimi. Ibi Thymœtes, qui tum Athenis regnabat, duellum formidans, regno etiam cessit ei, quicumque cum Xantho Bœotorum rege dimicare vellet. Melanthus itaque regni præmio invitatus, pugnandi conditionem accipit, & pacta conficiuntur. Ubi ad manus ventum est, vidit Melanthus visum quoddam imberbis viri specie Xantum sequi. Ut verò injustè fieri ille exclamavit, quòd contra pacta auxiliatorem adduxisset, Xanthus falsò sermone turbatus, vertit se: atque ita illicò Me-

lanthus lanceâ traiectum transfodit. Sic uno certamine Oenoën Atheniensibus, sibi regnum acquisivit. Certè Erechtidarum genus ad Melanthidas, quo in numero & Codrus erat, ab hoc traductum est. Athenienses verò posteà *Baccho Melanthidæ* ex oraculo fanum dedicarunt, & quotannis rem divinam fecerunt: *Iovi* insuper *deceptori* sacras litantes victimas, quòd in pugna dolo fuissent usi.

NARRATIO XL.

DE Andromeda secùs narrat, quàm Græci fabulantur. Duos fratres fuisse refert Cephea, & Phinea: ac Cephei quidem regnum, Phœnices posteà nomen induisse, cùm ad eum diem Ioppe à maritima civitate appellatum fuisset, habuisséque imperij terminos à mari nostro, ad eam usque Arabiam, quæ ad Erythræum mare pertinet. Fuisse item Cepheo insigni pulchritudine filiam Andromedam, quem proci ambirent, Phœnix qui-

θος τῷ δόρατι βαλὼν, κτείνει. καὶ τήν τε Οἰνόην Ἀθηναίοις, καὶ ἑαυτῷ τὴν βασιλείαν, ἑνὶ περιεποιήσατο ἀγωνίσματι. τὸ μὲν δὴ τῶν Ερεχθειδῶν γένος, εἰς τοὺς Μελανθίδας, ὧν ἦν καὶ Κόδρος, ἀπὸ τούτου μετέστη. Ἀθηναῖοι δ' ὕστερον Διονύσῳ Μελανθίδῃ κατὰ χρησμὸν ἱερὸν ἱδρυσάμενοι, θύουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος, καὶ τῷ ἀπατηνείῳ Διῒ ἱερὰ ἀνάπτοντες, ὅτι αὐτοῖς ἐκ τῆς ἀπάτης ἀγώνισμα ἐγένετο.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μ.

ΤΑ περὶ Ἀνδρομέδας ἱστορεῖ ἑτέρως, ἢ ὡς ὁ Ἑλλήνων μῦθος. ἀδελφοὺς μὲν γὰρ δύο γενέσθαι [φασὶ] Κηφέα καὶ Φινέα, καὶ εἶναι τὴν τοῦ Κηφέως βασιλείαν τότε ἐν τῇ μετονομασθείσῃ μὲν ὕστερον Φοινίκῃ, τηνικαῦτα δ' ὅπα ἀπὸ Ἰόππης τῆς ἐπιθαλασσιδίου πόλεως τοὔνομα λαβούσῃ· καὶ ἦν τὰ τῆς ἀρχῆς ὅρια ἀπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάσσης μέχρι Ἀῤῥάβων τῶν πρὸς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ᾠκημένων. εἶναι δὲ τῷ Κηφεῖ καὶ θυγατέρα πάνυ καλὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ αὐτὴν μνᾶσθαι Φοί-

νικᾷ τε, καὶ τὸν ἀδελφὸν Κηφέως Φινέα. Κηφεὺς δὲ μετὰ πολλοὺς τοὺς ἐφ' ἑκατέρῳ λογισμοὺς, ἔγνω δοῦναι μὲν Φοίνικι. ἁρπαγῇ δὲ τοῦ μνηστῆρος τὸ αὐτοῦ ἑκούσιον ἀποκρύπτειν· καὶ ἁρπάζεται ἀπό τινος νησίδος ἐρήμου ἡ Ἀνδρομέδα. ἐν ᾧ εἰώθει ἀπιοῦσα θυσίας τῇ Ἀφροδίτῃ θύειν. Φοίνικος δ' ἁρπάσαντος νηὶ (κῆτος δ' αὐτὴ ἐκαλεῖτο, ἢ μίμησιν ἔχουσα τοῦ ζώου, ἢ καὶ κατὰ τύχην) ἡ Ἀνδρομέδα, ὡς κατὰ ἄγνοιαν τοῦ πατρὸς ἁρπαζομένη, ἀνωλοφύρατό τε καὶ μετ' οἰμωγῆς τοὺς βοηθήσοντας ἀνεκαλεῖτο. Περσεὺς δ' ὁ Δανάης κατὰ δαίμονα παραπλέων κατῆχει· καὶ πρὸς τὴν πρώτην ὄψιν τῆς κόρης, οἴκτῳ καὶ ἔρωτι συσχεθεὶς· τό, τε πλοῖον, τὸ κῆτος, διαφθείρει· καὶ τοὺς ἐμπεσόντας ὑπὸ ἐκπλήξεως μονονουχὶ λιθωθέντας, ἀναιρεῖ. καὶ τοῦτο Ἕλλησι τὸ τοῦ μύθου κῆτος, καὶ οἱ παγέντες ἐς λίθους ἄνθρωποι Γοργόνος τῇ κεφαλῇ· ἄγεται δ' οὖν γυναῖκα τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ οἴχεται

dam, & ipſe Cephei frater Phineus. At Cepheum poſtquam varia de utroque ſecum ipſe conſideraſſet, Phœnici tandem deſpondere filiam ſtatuiſſe, ac per filiæ raptum conſentientem ſuam voluntatem obtegere. Abreptam igitur fuiſſe ex deſerta quadam inſula Andromedam, in quam ſoleret Veneri ſacrificia oblatura ſecedere. Ita cùm Phœnicis hujus rapientis navi (quæ Cetus dicta eſt, ſive à piſcis illius ſimilitudine, ſive caſu aliquo) Andromeda tanquam inſciente patre aveheretur, miſerè eam ejulaſſe, opémque cum lachrymis invocaſſe. Ad ea Perſeum Danaës filium, fortè fortunâ prætervavigantem, curſum inhibuiſſe: primóque mox puellæ aſpectu, pietate ſimul, & amore captum: tum navigium illud Ceti nomine expugnaſſe, & vectores tantùm non in lapides præ metu verſos, occidiſſe. Atque hunc illum eſſe Græcæ fabulæ Cetum, hos homines, Gorgonis viſo capite, in ſaxa mutatos. Perſeum igitur Andromedam uxorem accepiſſe, ſe-

cúmque in Græciam navigio vexisse, atque Argos sub illius imperio habitari cœptum.

αὐτὴ συμπλεύσασα εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ Πορωεῖ καὶ βασιλεύοντος τὸ Ἄργος οἰκεῖται.

NARRATIO XLI.

ANtandrum habitarunt Pelasgi. Verùm (ut quidam narrant) ex eo, quòd hanc ipsis Ascanius pro redemptionis suæ pretio donasset, cùm ex insidiis captus ab his, dimissúsque fuisset: hinc enim *Antandri* nomine urbẽ dixisse, quàm ἀντὶ ἑνὸς ἀνδρὸς [*pro uno viro*] accepissent. Ascanius autem hic Æneæ filius fuit, qui captâ jam Trojâ, in Ida regnavit. Alij hinc potiùs referunt Pelasgos Antandrum incoluisse. Ex Apolline, aiunt, atque Creusa gignitur Anius, & ex hoc Andrus, qui unam insularum inhabitans, nomen quoque suum insulæ reliquit. Sed exortis deinde seditionibus hinc exactus, locum quendam contẽplatus est sub Ida, Andro vicinum, in quo urbem ædificavit, quam ob similitudinem *Antandrum* nominavit. Andrum interim desertum Pelasgorum gens inhabitavit. Ita Cyzicus quoque incolas habuit Pelasgos.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μα.

ΩΣ Ἄντανδρον ᾤκησαν Πελασγοί. ἀλλ' ὡς μὲν ἔνιοί φασι, δόντος αὐτοῖς Ἀσκανίου λύτρον αὐθ' αὑτοῦ· ἐπεὶ ἐνέδρᾳ συνελήφθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀπολυθέντος· διὸ καὶ Ἄντανδρος, ὅτι ἀντὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλαβον πόλιν. ὡς δ' Ἀσκάνιος υἱὸς μὲν ἦν Αἰνείου· μετὰ δὲ Τροίας ἅλωσιν, ἐβασίλευσεν Ἴδης. οἳ δέ φασιν ἐντεῦθεν οἰκῆσαι Πελασγοὺς Ἄντανδρον. Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης Ἄνιος γίνεται, παρὰ τοῦδε Ἄνδρος, ὃς μίαν οἰκήσας τῶν νήσων, τὸ ὄνομα λείπει τῇ νήσῳ. κατὰ στάσιν δ' ἐκπεσὼν, καὶ χωρίον ἰδὼν ὑπὸ τὴν Ἴδην παραπλήσιον Ἄνδρῳ, πολίζει τὸ χωρίον, καὶ Ἄντανδρον πρὸς τὴν ὁμοιότητα ὀνομάζει. τὴν δ' Ἄνδρον ἔρημον οὖσαν λαὸς Πελασγῶν εἰσῳκήσατο· καὶ ὁ Κύζικος δὲ Πελασγοὺς ἔσχεν

οἰκήτορας· καὶ γὰρ Κύζικος ὁ Ἀπόλλωνος, Πελασγῶν τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ βασιλεύων, ὑπὸ Αἰολέων μετὰ Πελασγῶν ἐκπεσὼν, τὴν Χερρόνησον τῆς Ἀσίας πολίζει, δοὺς αὐτῇ καὶ τοὔνομα· καὶ ηὐξήθη ἐκ ταπεινῆς Κυζίκῳ εἰς μέγα ἡ ἀρχή. ἀφ' οὗ Κλείτην Μέροπος, ὃς τὴν περὶ Ῥυνδακὸν χώραν ἐβασίλευε, γυναῖκα ἠγάγετο. οἱ δὲ, Ἰάσονος ἐπὶ τὸ δέρας ἰόντες, κατίσχουσι πρὸς τὴν Κύζικον τῇ Ἀργοῖ, καὶ μαθόντες οἱ Πελασγοὶ Θεσσαλίδα τὴν ναῦν, κατὰ μῆνιν τῆς ἐκβολῆς, νυκτὸς ἐμάχοντο τῇ Ἀργοῖ. Κύζικον δὲ λῦσαι τὴν μάχην ἐπιστάντα, ἀγνοῶν Ἰάσων κτείνει, πεσόντων καὶ ἄλλων Πελασγῶν. καὶ ἡ μὲν Ἀργὼ ἔπλει ἐπὶ Κόλχους· οἱ δὲ τότε μὲν ὑπερηχθέσθησαν ἐπὶ τῇ τοῦ βασιλέως τελευτῇ, καὶ τοῖς παρ' αὐτοῖς δυνατοῖς τὰ τῆς πόλεως ἐνεχείρισαν. οὐδὲ γὰρ ἦν παῖς Κυζίκῳ διάδοχος. ὕστερον δὲ ὑπὸ Τυρρηνῶν Κυζίκου μετανέστησαν· καὶ Τυρρηνοὶ τὴν Χερρόνησον ἔσχον, καὶ τούτους

Etenim Cyzicus Apollinis filius, Pelaſgis, qui in Theſſalia erant, imperans, ab Æolenſibus cum ſuis Pelaſgis ejectus, in Cherroneſo Aſiæ urbem de ſuo nomine exſtruxit, ibíque ex humili magnam in potentiam erexit, poſtquàm Cliten filiam Meropis, qui vicina Ryndaco loca rex tenuit, connubio ſibi junxit, Jaſonis poſteà comites, qui cum illo ad vellus aureum proficiſcebantur, Argo navi ad Cyzicum appulerunt, quam ut Pelaſgi Theſſalicam eſſe navim didicerunt, ex veteri illo odio, quód ab his olim expulſi fuiſſent, nocťu Argo oppugnant. Cyzicum ibi pugnam dirimere conantem Jaſon occidit imprudens, cæſis cum illo & aliis aliquot Pelaſgis: ipſa verò Argo in Colchida vela fecit. Itaque Pelaſgi de regis ſui interitu admodum mœſti, tunc quidem optimatibus ſuis, quód Cyzicus hæredem nullum reliquiſſet, Remp. commiſerunt: donec poſtmodum Cyzico pulſi à Tyrrhenis, qui Cherroneſo occupatâ, & his

qui Mileſiorum pars erant, pugnâ ſuperatis, ipſimet Cyzicum incoluerunt.

NARRATIO XLII.

GElon Siculus tyrannidem invadere ſtudens, Himeræorum populum colebat, ac pro eo adversùs potentiores pugnabat. Unde ipſum plebs adeò adamabat, ut petenti ſibi dari corporis cuſtodes, promptiſſimè eos conceſſerit. Steſichorus tamen Himeræus poëta, ſuſpicatus regnum affectare illum velle, apologum hunc populo recitavit, imaginem eorum, quæ pòſt acciderent, malorum. Equus*, inquit, fortè paſcens ad fontem bibiturus accedebat, cùm cerva interim per agrum illum tranſiens, & herbam proculcavit, & aquam turbavit. Equus itaque vindictæ admodum cupidus, ſed pedum celeritate inferior, venatoris opem imploravit. Ille, ſi frenum ore acciperet, &tergo ſedere pateretur, facillimè ſe hujus injuriam ulturum pollicetur. Quod ubi ſic factum eſt, cerva quidem telis con-

Μιλησίων μοῖρα μάχῃ νικήσαντες, αὐτοὶ Κύζικον ᾤκησαν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μβ.

ΩΣ Γέλων ὁ Σικελιώτης τυραννίδι ἐπιθέσθαι διανοούμενος, Ἱμεραίων ἐθεράπευε τὸν δῆμον, καὶ κατὰ τῶν δυνατῶν ὑπερεμάχει, καὶ αὐτὸν ἠγάπα τὸ πλῆθος, καὶ φυλακὴν τοῦ σώματος αἰτοῦντι ὡρμᾶτο διδόναι. Στησίχορος δ' ὁ Ἱμεραῖος ποιητὴς ὑποτοπήσας ἐπιχειρεῖν αὐτὸν τυραννίδι, στὰς αἶνον ἔλεξεν εἰς τὸ πλῆθος, εἰκόνα τοῦ μέλλοντος πάθους. ἵππος φησὶ νεμόμενος, ἐφοίτα πιόμενος ἐπὶ κρήνην. ἔλαφος δὲ τὸ πεδίον διελθοῦσα, τήν τε πόαν κατέστειβε, καὶ τὸ νᾶμα ἐτάραττε. καὶ ὁ ἵππος ποθῶν τὴν ἀδικοῦσαν τιμωρῆσαι, τάχει δὲ ποδῶν λειπόμενος, ἄνδρα κυνηγέτην βοηθὸν ἐκάλει. ὁ δὲ εἰ χαλινὸν δέξοιτο καὶ ἀναβάτην, ῥᾷστα ἀμύνειν αὐτῷ ὑπισχνεῖτο. καὶ ἐγίνετο οὕτω· καὶ ἡ μὲν ἔλαφος ἀκοντίοις ἔκειτο βλη-

θεῖσα. ὁ δ' ἵππος ᾔσθετο δεδουλωμένος τῷ κυνηγέτῃ. τοῦτ', ἔφη, δέδοικα αὐτὸς, ὦ Ἱμεραῖοι, μὴ νῦν δῆμος ὄντες, τῶν ἐχθρῶν μὲν διὰ Γέλωνος περιγένησθε· αὐτοὶ δ' ὕστερον Γέλωνι δουλεύσητε. φίλην γὰρ ἅπασαν δύναμιν τῷ λαβόντι ἐπὶ τὸν δόντα εἶναι ὅταν ὥσπερ δοῦναι αὐτὴν μηκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου κομίσαι ἔχῃ.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μγ.

ΟΙ τῆς Αἴτνης τοῦ πυρὸς κρατῆρες ἀνέβλυσάν ποτε, ποταμοῦ δίκην, φλόγα κατὰ τῆς χώρας, καὶ Καταναίοις (πόλις δ' Ἑλλὰς ἐν Σικελίᾳ ἡ Κατάνη) ἔδοξε παντελὴς ἔσεσθαι φθορὰ τῆς πόλεως· καὶ ἀπὸ ταύτης φεύγοντες ὡς εἶχον τάχους, οἱ μὲν χρυσὸν, οἱ δὲ ἄργυρον ἔφερον, οἱ δὲ ὅ, τι ἄν τις βούλοιτο ἐπικούρημα τῆς φυγῆς. Ἀναπίας δὲ καὶ Ἀμφίνομος ἀντὶ πάντων τοὺς γονεῖς γηραιοὺς ὄντας ἐπὶ τοὺς ὤμους ἀναθέμενοι ἔφευγον, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἡ φλὸξ ἐπικαταλαβοῦσα,

fossa jacuit, sed equus etiam à venatore subjugatum se sensit. Idem, inquit, ego vereor, ô Himeræi! ne nunc cùm in populari statu sitis, hostibus quidem per Gelonem superiores reddamini; sed tandem adhuc eidem Geloni serviatis. Grata enim omnis potentia, adversùs eum qui dederit, accipienti est, quando hanc ille non ampliùs tam facilè auferre potest, quàm antea contulit.

NARRATIO XLIII.

IGnis Ætnæi crateres tantas aliquando, fluminis instar, flammas per eam regionem effudêrunt, ut Catanæis (urbs autem Græca Siciliæ Catana est) extremum urbi interitum certissimo allaturæ viderentur. Ex ea igitur cives quàm citissimè fugientes, aurum alij, alij argentum efferebant, alij verò quæcunque subsidium in exilio allatura videbantur. Anapias tantùm, & Amphinomus, præ omnibus parentes senio confectos, humeris impositos fugientes extulerunt. Cæteros interim flamma adurens extinxit,

extinxit, quæ in horum circuitu ita diffindi visa est, ut insulæ in modum circumcirca locus igne liber fieret. Quare Siculi *Piorum regionem* locum eum appellarunt, & lapideas in horum virorum monumento statuas, divinorum simul illorum atque humanorum factorum testes, collocarunt.

NARRATIO XLIV.

Refert quomodo Leodamas & Phitres de Milesiorum regno contenderint, regiâ uterque stirpe oriundi. Plebs ergo cùm per horum contentionem malis vexaretur, post multa tandem incommoda finem rixæ imposuit, facto decreto, ut qui de Milesiis melius mereretur; is demùm regnaret. Erant ipsis duo tunc hostes Carystij & Melienses. Adversus Melum, Phitres (huic enim sorte bellum illud obvenerat) expeditione susceptâ, re infectâ, rediit. Leodamas verò, re contra Carystios naviter ac præclarè gestâ, urbéque eorum vi expugnatâ, atque in servitutem redactâ, Miletum vi-

ἔφθειρεν· αὐτοὺς δὲ περιεσχίσθη τὸ πῦρ, καὶ ὥσπερ νῆσος ἐν τῇ φλογὶ πᾶς ὁ περὶ αὐτοὺς χῶρος ἐγένετο. διὰ ταῦτα οἱ Σικελιῶται τόν τε χῶρον ἐκεῖνον, εὐσεβῶν χῶρον ἐκάλεσαν· καὶ λιθίνας εἰκόνας ἐν αὐτῷ τῶν ἀνδρῶν τῷ μνημείῳ, θείων τε ἅμα καὶ ἀνθρωπίνων ἔργων, ἀνέθεσαν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μδ.

ΩΣ Λεωδάμας καὶ Φίτρης ἤρισαν ὑπὲρ τῆς Μιλησίων βασιλείας, γένους ἄμφω ὄντες βασιλείου. τὸ κοινὸν δὲ τῇ ἐκείνων κακούμενοι στάσει, τῆς μὲν φιλονεικίας μετὰ πολλὰ πάθη ἐξίσταντο· ἐκεῖνον δ' ἐκεῖνον βασιλεύειν, ὃς Μιλησίους πλείω ἀγαθὰ ἐργάσοιτο. ἦσαν δ' αὐτοῖς τότε δύο πόλεμοι Καρυστίοις καὶ Μηλιεῦσι. καὶ πρὸς μὲν Μῆλον (αὐτῷ γὰρ ὁ κλῆρος οὗτον ἐδίδου τὸν πόλεμον) Φίτρης στρατεύσας, ἄπρακτος ἀναστρέφει. Λεωδάμας δὲ λαμπρῶς κατὰ Καρυστίων ἀνδραγαθήσας, καὶ κατὰ κράτος ἑλὼν τὴν πόλιν, καὶ ἀνδραποδισάμε-

νος Μιλήτου ἐπανιὼν, κατὰ τὰ συγκείμενα βασιλεύει. αἰχμάλωτον δὲ κατὰ χρησμὸν γυναῖκα Καρυστίαν, παῖδα φέρουσαν ὑπομάζιον, μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων ἀναθημάτων, ἃ δεκάτη τῶν λαφύρων ἐτύγχανον, ἀνέπεμψεν εἰς Βραγχίδας. αὐτὸς δὲ τότε Βράγχος προΐστατο τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τοῦ μαντείου, ὃς τήν τε αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε, καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς ἔθετο. ηὔξανε δ' ὁ παῖς οὐ κατὰ λόγον, ἀλλὰ θείᾳ τινὶ τύχῃ· καὶ πλέον ἢ πρὸς τὴν ἡλικίαν ἅπαντα τὸ συνετόν. ποιεῖται δ' αὐτὸν ὁ Βράγχος καὶ ἄγγελον τῶν μαντευμάτων, Εὐάγγελον ὀνομάσας. ὕστερον ἡβήσας, τὸ Βράγχου μαντεῖον ἐξεδέξατο, καὶ ἀρχὴ γένους Εὐαγγελιδῶν παρὰ Μιλησίοις ἐγένετο.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ με.

Ὡς Ὀρφεὺς, ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης μιᾶς τῶν μουσῶν, ἐβασίλευε Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀδρυσίδος. ἐπετήδευε δὲ μουσικὴν, καὶ μάλιστα κιθαρῳδίαν. καὶ φιλόμουσον γὰρ τὸ Θρᾳκῶν καὶ

ctor reversus, secundùm pacta conventa regnavit. Quare ex oraculo præscripto Carystiam fœminam captivam infantem uberibus lactantem, cum aliis plurimis donariis, manubiarum decimis, ad Branchidas misit. Ipse verò tunc Branchus & templo & oraculo præerat, qui captivam mulierem magnâ curâ nutrivit, ejusque filium adoptavit. Puer ipse non tam hominum usitato modo, quàm divinâ quadam fortunâ crevit, & supra ætatem prudens evasit. Fit igitur à Brancho oraculorum nuntius, *Evangelus* appellatus. Hic jam adultâ ætate in oraculo Brancho successit, principiúmque fuit, & caput Evangelidarum apud Milesios.

NARRATIO XLV.

ORpheus Oeagri filius atque Calliopes, quæ una in novem Musis numeratur, Macedonum rex fuit, & Odrysidis. Musicam hic artem exercuit, maximéque citharisticam (etenim Thracum illud & Macedonum ge-

nus Musicæ studiosum est, vel imprimis) plebi per eam supra modum gratus. Fama autem fuit, ad inferos ipsum amore Eurydices conjugis adductum, descendisse, ibique Plutonem ac Proserpinam cantu sic conciliasse, ut dono uxorem caperet. Verùm hac gratiâ frui, qua ad vitam illa revocata est, non potuit, quòd quæ de ipsa mandata essent, non servasset. Adeò autem oblectare, cantibúsque demulcere peritus erat, ut & feræ, & aves, atque adeò ligna ac lapides, cum ipso unà præ jucunditate oberrarent. Interfectus autem est, lacerantibus ipsum Thressis ac Macedonicis fœminis, quòd Orgia cum illis non communicaret: ac forsitan etiam aliis de causis. Aiunt enim illum de uxore infelicem, muliebrem omnem sexum odisse. Igitur cùm statis diebus Thracum ac Macedonum vulgus armis tectum Libethris conveniret in domum magnificè exstructam, & ad rem divinam comparatam, ibíque Orgia celebraturi domum ingressi ad portam arma depo-

Μακεδόνων γένος, ἤρεσκεν ἐν τούτοις διαφερόντως τῷ πλήθει. κατεῖχε δὲ δόξα, ὡς εἰς ᾅδου κατάβοι, ἔρωτι τῆς γυναικὸς Ευρυδίκης, καὶ ὡς τὸν Πλούτωνα, καὶ τὴν Κόρην ᾠδαῖς γοητεύσας, δῶρον λάβοι τὴν γυναῖκα· ἀλλ' οὐ γὰρ ὄνασθαι τῆς χάριτος ἀναβιωσκομένης, λαθόμενον τῶν περὶ αὐτῆς ἐντολῶν. οὕτω δὲ θέλγειν καὶ κατακηλεῖν αὐτὸν ᾠδαῖς ἦν σοφὸν, ὡς καὶ θηρία καὶ οἰωνοὺς, καὶ δὴ καὶ ξύλα, καὶ λίθους συμπερινοστεῖν ὑφ' ἡδονῆς. τελευτᾷ δὲ, διασπασαμένων αὐτὸν τῶν Θρακίων καὶ Μακεδόνων γυναικῶν, ὅτι οὐ μετεδίδου αὐταῖς τῶν Οργίων, τάχα μὲν καὶ κατ' ἄλλας προφάσεις. φασὶ δ' οὖν αὐτὸν δυστυχήσαντα περὶ γυναῖκα, πᾶν ἐχθῆραι τὸ γένος. ἐφοίτα μὲν οὖν τακταῖς ἡμέραις ὡπλισμένον πλῆθος Θρακῶν καὶ Μακεδόνων ἐν Λιβήθροις, εἰς οἴκημα συνερχόμενον μέγα τε καὶ πρὸς τελετὰς εὖ πεποιημένον. ὁπό-

τι δ' ὀργιάζειν εἰσίασι, περὶ τῶν πυλῶν ἀποτέθεισαν τὰ ὅπλα, ὃ αἱ γυναῖκες ἐπιτηρήσασαι, καὶ τὰ ὅπλα ἀφαρπασάμεναι, ὑπ' ὀργῆς τῆς διὰ τὴν ἀτιμίαν, τούς τε περιπίπτοντας κατειργάσαντο, καὶ τὸν Ὀρφέα κατὰ μέλη ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν σποράδην. λοιμοῦ δὲ τῆς χώρας, ὅτι μὴ ἀπῃτήθησαν δίκην αἱ γυναῖκες, κακουμένης· δεόμενοι λωφῆσαι τὸ δεινὸν, ἔλαβον χρησμὸν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὀρφέως, ἣν ἂν εὑρόντες θάψωσι, τυχεῖν ἀπαλλαγῆς. καὶ μόλις αὐτὴν περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Μέλητος, δι' ἁλιέως ἀνεῦρον ποταμοῦ, καὶ τότε ᾄδουσαν, καὶ μηδὲν παθοῦσαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, μηδέ τι ἄλλο τῶν ὅσα κῆρες ἀνθρώπιναι νεκρῶν αἴσχη φέρουσιν, ἀλλ' ἐπακμάζουσαν αὐτὴν, καὶ ζωτικῷ αἵματι μετὰ πολὺν χρόνον ἐπανθοῦσαν. λαβόντες οὖν ὑπὸ σήματι μεγάλῳ θάπτουσι. τέμενος αὐτῷ περιείρξαντες, ὃ τέως μὲν ἡρῷον ἦν, ὕστερον δ' ἐξε-

nerent, obſervaſſe hoc mulieres, correptiſque armis illis, magnâ irâ inflammatas, quòd contemnerentur, cùm cæteros ibi procumbentes interfeciſſe, tum Orphea ipſum membratim diſſectum, in mare paſſim projeciſſe. Peſtilentia deinde regionem illam vaſtante, eò quòd de fœminis minimè ſumptum eſſet ſupplicium, rogantes incolas luem depelli, reſponſum è tripode accepiſſe, Si Orphei caput repertum humi conderent, fore ut contagio defineret. Ita vix tandem illud ad oſtia Meletis fluminis à piſcatore quodam eſſe inventum, etiam tunc canens, nihilque à marinis fluctibus deformatum, nec quicquam eorum paſſum, quæ ſolita ſint per mortale fatum in hominum cadaveribus fœda exoriri: ſed elegans potius ipſum, natívóque ſanguine imbutum tanto pòſt tempore viguiſſe. Caput ergo iſtud acceptum ingenti tumulo mandaſſe, monumentúmque ipſi heroicum ab initio circumdediſſe, donec id poſtmodùm obtinuit, ut pro divi-

no fano haberetur. Sacrificiis enim, aliisque rebus, quibuscunque dij honorari solent, etiam ipse colitur. Fœminis interim omninò inaccessum templum illud est.

NARRATIO XLVI.

DUm Troja expugnaretur, emisit Priamus in Lydiam duos Hectoris filios, Oxynium & Scamandrum. Capto dein Ilio, Æneas Anchisæ ac Veneris filius, Græcos fugiens, Idam primò incoluit: sed cùm reversi è Lydia Oxynius & Scamander, omnia circum Ilium loca ex paterna velut hæreditate relicta, sibi vindicarent: adsumpto Æneas patre Anchise, & quotquot potuit è profugis, Solem versùs Orientem de Veneris matris mandato tetendit. Trajecto igitur Hellesponto, venit ad sinum, qui Thermus est nominatus, ubi Anchisem vitâ functum sepelit, ipséq; oblatum ab incolis regnum recusat. Hinc in Brusiadem regionem profectus est, ubi omnibus, quibuscunque uteretur, expetitus gratúsque fuit, ob morum nimi-

νίκησεν ἱερὸν εἶναι. θυσίαις τε γὰρ, καὶ ὅσοις ἄλλοις θεοὶ τιμῶνται, γεραίρεται. ἔστι δὲ γυναιξὶ παντελῶς ἄβατον.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μϛ.

ΩΣ Τροίας πορθουμένης, ὑπεκτίθεται Πρίαμος εἰς Λυδίαν δύο παῖδας Ἕκτορος, Ὀξυνίον καὶ Σκάμανδρον. ἐπεὶ δὲ καὶ Ἴλιον ἥλω, Αἰνείας ὁ Ἀγχίσου καὶ Ἀφροδίτης, διαφυγὼν τοὺς Ἀχαιοὺς, τὸ μὲν πρῶτον ᾤκει τὴν Ἴδην. Ὀξυνίου δὲ καὶ Σκαμάνδρου ἐπανελθόντων ἀπὸ Λυδίας, καὶ ὡς πατρῴας λήξεως μεταποιουμένων τῶν περὶ τὸ Ἴλιον τόπων· ἀναλαβὼν Ἀγχίσην τὸν πατέρα, καὶ ὅσους δύναιτο τῶν συμφυγάδων, πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, ᾤχετο κατὰ Ἀφροδίτης ἐπίσκηψιν. διαβὰς οὖν τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ ἀφικόμενος εἰς θερμὸν καλούμενον κόλπον· Ἀγχίσην μὲν ἀποθανόντα θάπτει, αὐτὸς δὲ τῶν ἐπιχωρίων δεομένων, ὥστε βασιλεύειν αὐτῶν, οὐκ ἐδέξατο. εἶτα εἰς τὴν Βρουσιάδα γῆν ἔρχεται, πᾶσι δ' ἦν ἐφήμερος οἷς ἐντυγχάνοι, κατὰ χάριν

τῆς Ἀφροδίτης· ἐνταῦθα μυκησαμένης τῆς συνεπομένης αὐτῷ βοὸς ἐξ Ἴδης (τοῦτο γὰρ Ἀφροδίτη ἐπέσκηψε) λαμβάνει τὸ κράτος τῆς γῆς διδόντων τῶν ἐπιχωρείων, καὶ βοῦν θύει Ἀφροδίτῃ, καὶ κτίζει πόλιν, ἣ τότε μὲν Αἴνεια ἀπὸ τοῦ μὲν κτίσαντος, ὕστερον δὲ παρενεγκόντος τοῦ ὀνόματος, Αἶνος ἐκλήθη. λόγος μὲν οὖν εἷς οὗτος, ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπὶ πολλοῖς ἄλλοις λέγεται· ὁ δὲ τὸ ῥωμαῖον γένος εἰς αὐτὸν ἀναφέρων, καὶ οἰκιστὴν ποιῶν Ἄλβας, καὶ τὸ χρηστήριον, ὃ κατοικεῖν ἔφρασε, ὁπότ' ἂν αὐτὸς ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ θύσας, μετὰ τῶν σιτίων καταφάγοι, καὶ τὰς τραπέζας, οὗτος καταμάξευται.

rùm à Venere inditam ſuavitatem. Ibi mugiente, quæ ipſum ex Ida ſequebatur, bove (ſic enim Venus anteà mandarat) ejus oræ imperium, donantibus incolis, ſuſcepit, bovémque matri mactavit. Ad hæc urbem condidit, quæ tunc quidem à conditoro *Aeneia*, poſt inflexo nonnihil nomine, *Aenus* dicta. Hæc igitur una narratio præter alia multa refertur á Græcis. Altera tamen illa, quæ Romanæ gentis originem ab ipſo repetit, & Albæ conditorem facit, ſimul etiam oraculum, quo incolere jubebatur, ubi ipſe cum ſociis, ſacris operatus, menſam quoque abſumpſiſſet; hæc, inquam, narratio, valde jam trita eſt.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μζ.

ΩΣ Ἀλθαιμένης τῶν Ἡρακλειδῶν γένους τρίτη γενεὰ ἀπὸ Τημένου, στασιάζει πρὸς τοὺς ἀδελφούς. νεώτατος δ' ὤν, καὶ μετανίσταται Πελοποννήσου, στρατὸν Δωριέων ἔχων, καὶ τινὰς Πελασγῶν. ἔστελλον δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τότε τὴν σὺν Νηλέως τε καὶ τοῖς Κοδρίδαις ἀποικίαν·

NARRATIO XLVII.

ALthæmenes, Heraclidarum generis ſoboles á Temene tertia, fratribus diſſentiens tumultuabatur. Natu ergo minimus cùm eſſet, Peloponneſo diſcedit, Dorienſium ſecum copias, & Pelaſgorum quoſdam ducens. Miſerunt tum quoque Athenienſes coloniam cum Neleo, & Codri poſteris.

Similiter verò & Lacedæmonij eo ipso tempore Philonomi populum aliò habitatum miserunt, quem duxit Delphus quidam nomine, & Polis. Utrique Althæmenem in operis societatem vocarunt. Dores quidem, ut in Cretam unà navigaret, quòd & ipse Doriensis esset. Iones verò, ut in Asiam secum trajiceret, invitabant. Verùm Althæmeni cum neutris sese conjungere placuit, maluítque ex oraculi responso quod acceperat, ad Jovem & Solem proficisci, atque ab his habitandi locum postulare. Cretam autem esse Jovis, Solis Rhodum. Evectus igitur è Peloponneso, in Cretam appulit, populíque partem, quæ residere ibi vellet, reliquit. Ipse plurimos secum habens Dorienses in Rhodum adnavigavit: quam quidem insulam antiquitùs incolæ ibidem nati tenuerant, Iliadum ipsis gente præpositâ, quos tamen Phœnices pòst everterant, & insulam occuparant. Phœnicibus quoque aliquando ejectis, Cares successerant: quâ tempestate

ὁμοίως δὲ καθ' ἑαυτοὺς καὶ Λακεδαιμόνιοι τὸν Φιλονόμου λαὸν ἀπῴκιζον. ὧν ἡγεῖτο Δελφὸς ὄνομα καὶ Πόλις. καὶ ἑκάτεροι παρεκάλουν Ἀλθαμένην συμμετέχειν αὐτοῖς τοῦ ἔργου· οἵ τε Δωριεῖς τοῦ ἐπὶ Κρήτην πλοῦ, ἅτε καὶ αὐτὸν Δωριέα ὄντα. οἵ τε Ἴωνες εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ σφῶν παραιωθῆναι. τῷ δ' οὐδ' ἑτέροις ἐδόκει συμπλεῖν· ἀλλὰ κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ χρησμὸν, ἐπὶ Δία καὶ Ἥλιον κομίζεσθαι, καὶ παρ' αὐτῶν αἰτεῖν εἰς κατοίκησιν, γῆν. εἶναι δὲ Διὸς μὲν Κρήτην· Ἡλίου δὲ, Ῥόδον. ἀναγόμενος οὖν ἐκ Πελοποννήσου, προσίσχει πρὸς τὴν Κρήτην· καὶ μέρος τοῦ λαοῦ τοὺς βουλομένους αὐτόθι οἰκεῖν, καταλείπει· αὐτὸς δὲ τοὺς πλείους ἔχων Δωρικὸν, ἔπλει ἐπὶ Ῥόδον· τὴν δὲ Ῥόδον τὸ μὲν Ἀρχαῖον, λαὸς αὐτόχθων ἐνέμοντο, ὧν ἦρχε τὸ Ἰλιάδων γένος, οὓς Φοίνικες ἀνέστησαν, καὶ τὴν νῆσον ἔσχον, Φοινίκων δ' ἐκπεσόντων, Κᾶρες ἔσχον· ὅτε καὶ τὰς

ἄλλας νήσους τὰς περὶ τὸ Αἰγαῖον ᾤκησαν· οἷς ἐπιπλεύσαντες οἱ Δωριεῖς, πολέμῳ τὸ Καρικὸν καταστρεψάμενοι, τρεῖς πόλεις ἔκτισαν, Λίνδον, Ἰήλυσον καὶ Κάμειρον. Οἱ μὲν οὖν Δωριεῖς ἀπὸ Ἀλθαιμένους ἀρξάμενοι, μέχρι καὶ δεῦρο καταβεβήκασιν. αἱ δὲ τρεῖς πόλεις εἰς μίαν ἀποκλεισθεῖσαι μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, ταὐτὸν ὄνομα τῇ νήσῳ Ῥόδον ἔδοσαν καλεῖσθαι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μη.

Τὰ περὶ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου διηγεῖται, παραλλάσσουσα πρὸς τοὺς ἄλλους ἔν τισι. φησὶ δὲ ὡς Ἀμύλιος ἐπιβουλεύσας Νουμέτορα τὸν ἀδελφὸν κτείνει, καὶ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἰλίαν, ἵνα μὴ τίκοι, μήδ' ἀνδρωθείη, τῆς Ἑστίας ἱέρειαν ἀπέφηνε. ταύτῃ μιχθεὶς Ἄρης, ἀπολυόμενος τῆς ὁμιλίας. ὅστις τε ἦν ἐδήλωσε, καὶ ὅτι δύο κόρους τέξεται ἐξ αὐτοῦ, καὶ χρὴ θαρρεῖν. ἀλλὰ τεκοῦσαν αὐτὴν μὲν Ἀμύλιος εἰς δεσμωτήριον ἔτυχε βαλών· τινὶ δὲ ποιμένι τῶν αὐτῷ πιστῶν διαφθεῖραι δίδωσι. ὁ δὲ

& alias maris Ægæi insulas incoluerunt. Ad hos ergo adnavigantes Dorienses, armis Cares pepulerant, tresque urbes condiderunt, Lindum, Iëlysum, & Camirum. Igitur Dorienses, ductâ ab Althæmene origine, ad hanc usque ætatem descenderunt. Tria verò illa oppida in unam magnam, opibúsque potentem urbem coaluerunt, cui & insulæ Rhodi nomen indiderunt.

NARRATIO XLVIII.

De Romo & Romulo narrat, nonnihil à reliquis diversa. Amulius, inquit, Numitori fratri necem ex insidiis intulit, filiámque ejus Iliam, ne pareret, néve cum viro consuesceret, Vestæ sacerdotem fecit. Hæc tamen à Marte compressa est, qui post congressum, & quis esset declaravit, & geminos parituram prædixit, bono eam animo esse jubens. Verùm partu liberatam, Amulius patruus in vincula missam compegit: fœtum autem fido cuidam pastori necandum tradidit. Quem ut accepit, patrare

re ille suis manibus scelus noluit, sed alveo per Tiberim deportandos imposuit. Alveus autem post multam jactationem tandem circa prominentem ripam caprifici cujusdam, quæ ingens ibi excreverat, radicibus inhæsit, atque inde pueros in ripam, molli & arenoso solo, ejecit. Ibi lupa, quæ recens pepererat, in puerulos fortè incidit, & circumgressa, vagientibus, manúsque tendentibus mammas præbuit. Ita illi alebantur solo suo casu indignantem lupam compescentes. Hoc vbi vidit Faustulus pastor, divinum quid latere ratus, pueros tollit, & pro suis educat. Longo pòst tempore in eum fortè Faustulus pastorem incidit, qui exposuerat, réque omni de pueris cognitâ, narrat jam adultis, regno illos esse stemmate natos, Martisque sobolem, quæque cùm matri, tum avo materno acciderant. Erant autem egregiâ formâ, & corporis robore invicti, insignitáque audaciâ. Extempló igitur pugiones arreptos vestibus tegunt, Albámque accedunt.

λαβὼν, τὸ μὲν μίασμα χερσὶν ἰδίαις πρᾶξαι οὐ προσίετο· εἰς σκάφην δὲ μεθῆκε κατὰ τοῦ Θύμβρεως φέρεσθαι. αὕτη δὲ μετὰ πολλὴν φορὰν περὶ προύχουσαν ἠϊόνα κατέσχετο ῥίζαις ἐρινεοῦ, ὃς μέγας ἐκεῖσε πεφύκει. καὶ ἡ σκάφη ἐκεῖθεν τὰ παιδία πρὸς τὴν ἠϊόνα ἐκβάλλει, ἐπὶ μαλακῆς καὶ ψαμμώδους γῆς. λύκος δὲ νεοτόκος ἐπιτυγχάνει τοῖς παιδίοις καὶ ἀμφιβᾶσα κλαυθμυριζομένοις, καὶ χεῖρας ὀρέγουσι, παρεῖχε τὰς θηλάς. τὰ δὲ ἐτρέφετο βαρυνομένην ἀναπαύοντα ἐκ τῆς συντυχίας τὴν λύκον· Φαιστύλος δὲ τῶν ποιμένων τοῦτο ἰδὼν, καὶ θεῖον νομίσας, ἀναλαμβάνεται, καὶ ὡς ἑαυτοῦ τρέφει τὰ παιδία. Κρόνῳ δ' ὕστερον περιτυγχάνει τῷ ἐκθεμένῳ ποιμένι, καὶ ἅπαντα παρ' αὐτοῦ μαθὼν τὰ περὶ τῶν παίδων, ἀπαγγέλλει τούτοις ἡβήσασιν ἤδη, ὡς εἴησαν βασιλείου γένους, καὶ Ἄρεως γοναί· καὶ ὅσα ἡ μήτηρ καὶ ὁ μητροπάτωρ πάθοι. οἱ δὲ ἦσαν καλοὶ τὴν ὄψιν, καὶ ῥώμην ἄμαχοι, καὶ τόλμαν γενναῖοι· καὶ αὐτίκα ἐγχειρίδια ἀναλαβόμενοι καὶ κρύψαντες, ἐπὶ τὴν Ἄλβαν

ἐχώρουν, καὶ ἐπιτυχόντες Ἀμυλίῳ, διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς ἐπιβουλῆς ἀφυλάκτῳ, ἐπάγουσι τὴν τιμωρίαν, ξίφεσιν ἀνελόντες· καὶ τὴν μητέρα λύουσι τῶν δεσμῶν. τό, τε πλῆθος δεξιοῦται, καὶ βασιλεύουσιν Ἄλβας καὶ τῶν περὶ αὐτήν. πολλοῦ δὲ αὐτοῖς προσρυέντος πλήθους, μεταστάντες Ἄλβας, κτίζουσι πόλιν, Ῥώμην ἐπονομάσαντες, ἣ νῦν (ὡς εἰπεῖν) τὸ ἀνθρώπων ἔχει κράτος. δείκνυται δὲ μαρτύρια τῶν τότε παρὰ Ῥωμαίοις ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐρινεὸς ἱερὰ, τοῦ βουλευτηρίου κιγκλίσι χαλκαῖς περιειργμένη, καὶ καλύβη τις ἐν τῷ τοῦ Διὸς ἱερῷ γνώρισμα τοῦ Φαυστύλου διαίτης, ἣν ἐκ φορυτῶν καὶ νέων φρυγάνων συνιστῶντες διασώζουσιν.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ μθ.

Ὡς ἐν Ἀνάφῃ τῇ νήσῳ (αὕτη δ' ἐστὶν ὑπὲρ νήσου Θήρας, οὐχ ἑκὰς τῆς Λακεδαιμονίων) ἱερὸν Ἀπόλλωνος αἰγλήτου ἵδρυται, ἐν ᾧ σὺν τωθασμῷ οἱ ἐπιχώριοι θύουσι, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

Hîc, quòd inexſpectatum eſſet eorum incœptum, Amulium ſine corporis cuſtodibus reperiunt, pœnáſque exigentes, ferro confodiunt, & matrem è cuſtodia educunt. Plebs quoque dextras jungit, regnántque Albæ, & finitimis in locis. Ingenti deinde hominum multitudine ad eos confluente, relictâ Albâ, urbem novam ædificant, *Romámque* appellant, quæ nunc, ut ſic dicam, mortalium tenet imperium. In eorum porrò, quæ tunc acciderunt, fidem oſtenditur in Romano foro ſacra caprificus, æneis Curiæ cancellis circumdata; tugurium item in Jovis templo (argumentum illius vivendi formæ, quam Fauſtulus ſuſtinuit) è quiſquiliis & tenerioribus virgultis ſtructum, conſervant.

NARRATIO XLIX.

IN Anaphe inſula, quæ ſuprà Theram jacet, non procul Lacedæmone, templum erat Apollini Egletæ ſacrum, in quo ſacrificabant inſulani cum irriſione, tali ferè de cauſa. Jaſonem, è

Colchide rapta Medea domum redeuntem, valida oppressit tempestas, réque omni desperatâ, Argivi in navi ad preces votáque confugiunt. Apollo igitur arcum ipsis obtendens, mala omnia avertit, & fulgure è cœlo erumpente, insulam subitò terra ex imo maris gurgite emisit, in quam desilientes, quòd primùm eam Sol tunc aspexisset, *Anaphen* ab eventu nominarunt, & tanquam sacram ædem Apollini Egletæ statuerunt, festúmque diem hilarè egerunt cum epulis, eò quòd incredibile effugissent malum. Medea interim cum suis ancillis, quas ad contractas cum Jasone nuptias dono acceperat, post vini potum ludens, scommatis Heroas pervigilio excipiebat. Illi verò convitia vicissim mulieribus regerebant. Unde nata consuetudo, ut insulani isti (habitata enim post Anaphe est) anniversario ritu Apollini Egletæ invicem convitiantes, festum diem ad illorum imitationem celebrarent.

ὅτι Ιάσων ἐκ Κόλχων Μήδειαν ἁρπάσας, οἴκαδ' ἔπλει, χειμὼν αὐτοὺς ἄφατος περιέσχε, καὶ ἀμηχανία πᾶσι· εὐχομένων δὲ, καὶ πολλὰ τῶν ἐν τῇ Ἀργοῖ δεομένων, Ἀπόλλων τόξον αὐτῶν ὑπερανασχὼν, τὰ δεινὰ διέλυσεν ἅπαντα. καὶ σέλατος ἐξ οὐρανοῦ διάττοντος, νῆσον ἀνέσχεν ἡ γῆ ἐκ τοῦ βυθοῦ, εἰς ἣν ὁρμισάμενοι, ὡς πρῶτον ὀφθεῖσαν ὑφ' ἡλίου τότε, Ἀνάφην ἀπὸ τῆς σωτυχίας ἐκάλεσαν. καὶ ὡς ἱερὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου ἱδρύσαντο· καὶ εὐφραίνοντο τῆς ἀνελπίστου τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς, καὶ ταῖς ἄλλαις εὐωχίαις. Μήδεια δὲ σὺν ταῖς ἀμφ' αὐτὴν γυναιξὶν, αἳ δῶρον ἦσαν γάμων τῶν Ἰάσωνος, παίζουσαι μετὰ μέθην, ἔσκωπτον τοὺς ἥρωας ἐν τῇ παννυχίδι· οἱ δὲ ἀντετώθαζον τὰς γυναῖκας. ἐκ τούτου πειγαεθὸν καὶ Ἀνάφης ὁ λαὸς (ᾠκίσθη γὰρ ἡ νῆσος) ἀνὰ πᾶν ἔτος Ἀπόλλωνι Αἰγλήτῃ κερτομοῦντες ἀλλήλους, καὶ ἑορτὴν κατὰ μίμησιν ἐκείνων ἄγουσι.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ν.

ΩΣ Ἀλέξανδρον τὸν τύραννον Θήβη ἀναιρεῖ ἡ αὐτοῦ γυνή· αὕτη δ' ἦν Ἰάσωνος μὲν θυγάτηρ, τοῦ ποτε Θετταλίαν τυραννήσαντος· ἀδελφοὺς δ' εἶχε τρεῖς, Τισίφονον καὶ Λυκόφρονα καὶ Πυθόλαον. ὁμομήτριοι δ' ἦσαν. πατὴρ δ' αὐτῶν Εὐλαβὴς ἦν. τούτους Ἀλέξανδρος περὶ ὁ φέρων, δι' ὑποψίας ἔχων, ἐμελέτα ἀνελεῖν. εἰδὼς δ' ὡς οὐκ ἀνάσχοιτο Θήβη περιϊδεῖν τοὺς ὁμομητρίους ἀναιρουμένους ἀδελφούς, καὶ αὐτὴν ἐπενόει συνανελεῖν. καὶ νήφων μὲν ἔκρυβε τὸ βούλευμα. μεθύων δέ, ἦν γὰρ ἥττων οἴνου, παρεγύμνου τε καὶ ἀπεκάλυπτε. Θήβη δὲ τὸ βούλευμα μαθοῦσα, τοῖς μὲν ἀδελφοῖς ἐγχειρίδια δοῦσα, παρασκευάζεσθαι πρὸς τὴν σφαγὴν παρεκάλει· οἴνῳ δὲ πολλῷ Ἀλέξανδρον βαπτίσασα, καὶ κατευνάσασα, ἐκπέμπει τοὺς τοῦ θαλάμου φύλακας, προφάσει ὡς λουτροῖς χρησομένη, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ ἔργον ἐκάλει. οἱ δὲ ἀπεδειλίων, καὶ μάλιστα αὐτῶν ὁ

NARRATIO L.

ALexander tyrannus à Thebe conjuge interfectus est. Hæc Jasonis ejus, qui in Thessalia quondam regnarat, filia fuit, fratrésque uterinos tres, patre Eulabe genitos, habuit, Tisiphonum, Lycophrona, & Pytholaum. Hos Alexander, ille Pheræorum suspectos habens, è medio tollere studebat. Cognito autem Theben nequaquam æquo laturam animo uterinorum suorum fratrum cædem, ipsam quoque interimere decrevit. Sobrius igitur facilè consilium tegebat: at vino captus (ebriosus enim erat) rem aperiebat. Ut ergò Thebe consilium illud intellexit, dato singulis fratribus pugione ad cædem faciendam, ut se comparent, hortatur. Ipsa Alexandrum mero implens & sopiens, dimissis è conclavi custodibus, quæsito colore, quasi in balneo lavare vellet, fratres mox ad facinus incitat. Qui cùm timidiùs agerent, & maximè natu mini-

mus, inter alia comminata est, se & Alexandrum confestim excitaturam, & ut cædis reos accusaturam. Sic vi illi ad audendum adacti, dormientem Alexandrum jugulant. Nec mora, Thebe, corporis custodum Præfectis ad se accersitis, & quà minis, quà pollicitationibus usa, persuadet, sibi ut in acquirendo regno adsint. Illi postulata concedunt, atque ipsa imperium quidem sibi sumpsit, nomen verò titulúmque regni Tisiphono fratrum natu maximo concessit.

νεώτερος. ἡ δὲ ἄλλα τε διαπειλησαμένη, καὶ ὡς τὸν Ἀλέξανδρον αὐτίκα τε ἀνεγερεῖ, καὶ καταγορεύσει αὐτῶν τὸν φόνον, θαρρεῖν αὐτοὺς ἐβιάσατο· καὶ κτείνουσι κοιμώμενον τὸν Ἀλέξανδρον. Θήβη δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν φυλάκων εἰσκαλεσαμένη, καὶ τὰ μὲν ἀπειλαῖς, τὰ δ' ἐπαγγελίαις ὑπελθοῦσα, πείθει συγκατασκευάσειν αὐτῇ τὴν τυραννίδα. καὶ οἱ μὲν ἐπέτρεπον. καὶ αὐτὴ τὴν μὲν ἰσχὺν δέχεται· τοὔνομα δὲ, καὶ τὴν δόξαν τῆς τυραννίδος, Τισιφόνῳ τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν ἀδελφῶν δίδωσι.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ

ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

περὶ τῆς εἰς πολυμαθίαν καινῆς ἱστορίας

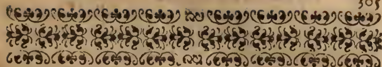
ΛΟΓΟΙ Ζ.

PTOLEMÆI

HEPHÆSTIONIS

Novæ ad variam eruditionem historiæ

LIBRI VII.

PTOLEMÆI HEPHÆSTIONIS

Novæ ad variam eruditionem historiæ Libri VII.

Liber I.

PRimo igitur libro Sophoclis mortem enarrat, præmissa etiam Protesilai. Dein quoque de Hercule scribit, ut igne vitam sibi abstulerit, quód arcum suum intendere non posset, annos jam natus quinquaginta. De Crœso servato in rogo: de Achillis interitu, de Laide meretrice ossis olivæ haustu extincta. Quæ ubi singulatim retulit, eadem non rectè ab aliis anteà fuisse tractata docet. Deinceps verò de Alexandro rege commemorat, dum Ephesi Palamedem per dolum occisum in tabula spectaret, turbatum animo fuisse, quod illi per fraudem interempto similis

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ

περὶ τῆς εἰς πολυμαθίαν καινῆς ἱστορίας λόγοι ζ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Α΄.

ΠΕριέχει μὲν οὖν τὸ πρῶτον βιβλίον περὶ Σοφοκλέους τῆς τελευτῆς, καὶ περὶ αὐτοῦ περὶ τοῦ Πρωτεσιλάου. εἶτα καὶ περὶ τοῦ Ηρακλέους, ὡς πυρὶ αὐτὸν ἀνεῖλε, μὴ δυνηθεὶς τὸ οἰκεῖον ἐντεῖναι τόξον, πεντηκοντούτης γενόμενος· περί τε τοῦ Κροίσου ἐν τῇ πυρᾷ σωτηρίας· περί τε τοῦ Ἀχιλλέως τελευτῆς, καὶ περὶ Λαΐδος τῆς ἑταίρας, ὡς τελευτήσοι, ὀστοῦν ἐλαίας καταπιοῦσα. τούτων ἕκαστον διεξιὼν, ἀποφαίνεται τοὺς περὶ αὐτοῦ ἐσφαλμένως τὰ περὶ τούτων ὑπολαβεῖν τε καὶ ἀναγράψαι. ἐφεξῆς δὲ περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως φησὶν, ὡς ἐν Ἐφέσῳ θεασάμενος Παλαμήδην δολοφονούμενον ἐν πίνακι, ἐθορυβήθη· διότι ἐῴκει τῷ δολοφονου-

μένῳ Ἀριστόνικος ὁ σφαιριστὴς Ἀλεξάνδρου· τοιοῦτος γὰρ ἦν Ἀλέξανδρος τὸ ἦθος ἐπιεικὴς καὶ φιλέταιρος. εἶτα ὅτι τὸ παρ' Εὐφορίωνι ἐν Ὑακίνθῳ ἀπορούμενον.

Κωκυτὸς μοῦνος τὰ ἀφειλκέα νίψεν Ἄδωνιν.

τοιοῦτόν ἐστι· Κωκυτὸς ὄνομα, Χείρωνος ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ μαθητὴς, ἐθεράπευσε τὸν Ἄδωνιν ὑπὸ τοῦ συὸς τρωθέντα. λέγει δ' ὅτι ὁ παρ' Ἡροδότῳ, ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν, ὑπὸ Ἀδράστου τοῦ Γορδίου ἀνῃρημένος, Ἀγάθων ἐκαλεῖτο, καὶ ἀναιρεθῆναι αὐτὸν περὶ ὄρτυγος φιλονεικοῦντα. καὶ ὡς Κάδμος, καὶ Ἁρμονία εἰς λέοντας μετεμορφώθησαν καὶ ὡς Τειρεσίας ἑπτάκις μετεμορφώθη, διὰ τί τε ὑπὸ Κρητῶν ἐστὶ Φόρβαντος κόρη ἐκαλεῖτο. ὅτι Ἐρύμανθος ὁ παῖς Ἀπόλλωνος ἐτυφλώθη, διότι ἴδοι λουομένην Ἀφροδίτην, ἀπὸ τῆς Ἀδώνιδος μίξεως· καὶ Ἀπόλλων μηνίσας, ἑαυτὸν εἰς σύαγρον μετεμόρφωσε, καὶ τοῖς ὀδοῦσι πλήξας, ἀνεῖλε τὸν Ἄδωνιν. Διὰ τί ὁ ποιητὴς πελειάδας ἐποίησε τῆς τροφῆς τῶν θεῶν

esset Aristoneicus Alexandri in pilæ lusu socius. Tanta nimirùm erat Alexandri animi mansuetudo, tantúmque amicorum studium. Illud deinde apud Euphorionem in Hyacintho ignoratum:

Solus Cocytus sua vulnera
lavit Adonim.

hoc [ait] significat: Cocytus quidam nomine, Chyronis in re medica discipulus, Adonim curavit ab apro sauciatum. Refert item illum, qui apud Herodotum libro 1. historiarum ab Adrasto Gordij filio interfectus dicitur, Agathonem fuisse appellatum, & de coturnice quidem contendentem occubuisse. Cadmum quoque & Harmoniam in leones esse transformatos. Tiresiam ad hæc formam suam septies mutasse, & cur apud Cretas ipse Phorbantis sit filia dictus. Erymanthum Apollinis filium excæcatum, quòd post congressum cum Adonide lavantem Venerem vidisset, & Apollinem indignatum, apri formam induta, dentibus vulneratum necasse Adonim. Quare Poëta columbas cibi

Deorum ministras fecerit, & quid Alexander rex, atque adeò Aristoteles super hac re censuerit: & de Homero ipso atque columbis. Epicharmum poëtam ab Achille Pelei filio genus ducere. Patroclum per excellentiam *Equitem* ab Homero nominari, quasi à Neptuno aurigandi artem didicerit, cùm illius hic amator fuit. Ulyssem, quòd magnas aures haberet, *Outin* initio appellatum. At quia pluvia aliquando exorta, cùm ampliùs partum gestare mater gravida non posset, in via pepererat, Odyssea inde esse nominatum. Arcas quidam Peritetanus nomine, Helenam apud Paridem in Arcadia agentem adulterarat: quare Páris adulterij pœnam irrogans, genitalia illi exsecuit. Unde factum, ut Arcades sic affectos atque exsectos περιτάνους vocent. Achillem Aristonicus Tarentinus cum virginibus apud Lycomedem versantem *Cercyseram* appellatum esse scribit. *Issan* quoque *Pyrrham*, *Aspetum*, atque *Promethea*. Botrias item Myn-

διακόνους. καὶ τίνα Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς καὶ Ἀριστοτέλης εἰς τοῦτο εἶπον. καὶ περὶ Ὁμήρου καὶ πελειάδων· ὅτι Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς ἀπ' Ἀχιλλέως τοῦ Πηλέως εἷλκε τὸ γένος. ὅτι Πάτροκλον ἐξόχως Ὅμηρος ἱππέα καλεῖ, ὥσπερ Ποσειδῶνος ἐραστοῦ γεγονότος, μαθόντα τὴν ἡνιοχείαν. ὅτι Ὀδυσσεὺς, διότι ὦτα μεγάλα εἶχεν, Οὖτις πρότερον ἐκαλεῖτο. ὑετοῦ δέ φησι γενομένου, μὴ ἀντισχοῦσαν τὴν μητέρα ἔγκυον οὖσαν, κατὰ τὴν ὁδὸν τεκεῖν, καὶ τὸν Ὀδυσσέα διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομασθῆναι. ὅτι Περιτέτανος τις ὄνομα Ἀρκὰς, Ἑλένην συνοῦσαν Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἀρκάδι ἐμοίχευσεν· Ἀλέξανδρος δ' αὐτὸν ποινὴν τῆς μοιχείας εἰσπραττόμενος, τὰ παιδογόνα ἀπέτεμε. καὶ ἐξ ἐκείνου Ἀρκάδες τοὺς οὕτω παθόντας καὶ ἐκτεθλιμμένους περιτάνους λέγουσιν. ὡς Ἀχιλλέα μὲν Ἀριστόνικος ὁ Ταραντῖνος, διατρίβοντα ἐν ταῖς παρθένοις παρὰ Λυκομήδει, Κερκυσέραν καλεῖσθαί φησιν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἴσσαν καὶ Πύρραν καὶ Ἄσπετον. καὶ Προμηθέα ὅτι Βότρυας

ὁ Μυώδης τῆς Νιόβης παῖδας πάντας ὑπὸ Ἀπόλλωνός φησιν ἀνῃρῆσθαι. ὅτι Ὀδυσσεῖ ἕπεσθαι δίδωσιν ὁ πατὴρ μνήμονα Μυΐσκον τοὔνομα Κεφαλλῆνα. εἵπετο καὶ Ἀχιλλεῖ μνήμων τοὔνομα Νοήμων, γένει Χαρχηδόνιος, καὶ Πατρόκλῳ Εὔδωρος. Ἀντίπατρος δέ φησιν ὁ Ἀκάνθιος, Δάρητα πρὸ Ὁμήρου γράψαντα τὴν Ἰλιάδα, μνήμονα γενέσθαι Ἕκτορος, ὑπὲρ τοῦ μὴ ἀνελεῖν ἑταῖρον Ἀχιλλέως. καὶ Πρωτεσιλάου δέ φησι Δάρδανον γενέσθαι, γένος Θεσσαλόν. καὶ Ἀντιλόχῳ δὲ Χάλκωνα ὑπασπιστὴν καὶ μνήμονα ὑπὸ Νέστορος συνεζεῦχθαι τοῦ πατρός.

dius Niobes liberos omnes ab Apolline interemptos tradit. Ulyſſi [ait] monitorem parens addicit Myiſcum nomine, ex inſula Cephalenia. Sequebatur & Achillem monitor [Phœnix] nomine, Prudens, Calydonius genere: ut & Patroclum Eudorus. Cæterùm Antipater Acanthius refert Daretem, qui ante Homerum Iliadem conſcripſit, monitorem fuiſſe Hectoris, auctorémque ne Achillis ſocium interimeret. Sic Proteſilao docet Dardanum adfuiſſe, origine Theſſalum: & Antilocho Chalconem armigerum ſimul, & monitorem à Neſtore patre datum.

BIBΛΙΟΝ Β.

Η δὲ δευτέρα περὶ Ἡρακλέους, ὡς κατὰ τὴν μανίαν ἐλλεβόρῳ καθαρθείη ὑπὸ Ἀντικυρέως, τοῦ καὶ τὸ φάρμακον εὑρόντος τὸ ἐν Ἀντικύρᾳ τῆς Φωκίδος πλεονάζον. καίτοι ἄλλοι ἄλλως αὐτόν φασι καθαρθῆναι. ὅτι Νέστορά φασιν ἐρώμενον Ἡρακλέους γενέσθαι. ὅτι οὐ Φιλοκτήτης, φησίν, ἀλλὰ Μόρσι-

LIBER II.

Altero deinde libro de Hercule agit, ut à dementia elleboro ſit liberatus ab Anticyreo, qui hoc remedium Anticyræ Phocidis valde frequens, primus reperit: etſi alij aliter purgatum memoriæ prodiderunt. A Neſtore quoque Herculem adamatum narrat. Item non Philoctetem, ſed Morſimum

Trachinium pyram Herculi incendiſſe. Herculem prætereà, devorato à Nemæo leone digito uno, novem dumtaxat digitos habuiſſe, exſtaréque tumulum digiti avulſi. Alij tamen paſtinacæ piſcis aculeo digitum amiſſum ferunt. Leonem verò ex lapide Lacedæmone videre eſt digiti tumulo impoſitum, ſymbolum nimirùm Herculei roboris. Unde mos inolevit in reliquorum quoque ſepulchris, lapideos ſtatuere leones. Verùm alij aliter de leone in cippo monumentis impoſitum tradunt. Ex Herculis rogo magnam locuſtarum vim enatam, quæ regionem veluti peſte vaſtavit, & quo modo ea lues extincta fuerit. Ut Venus propter Adonidem, ſuum & Herculis amaſium, Neſſum Centaurum, quas Herculi inſidias strueret, edocuerit. Ut Nireus, Symæus, Herculis amaſius, contra Heliconium leonem unà pugnarit: quidam tamen Herculis filium Nirea faciunt. Quænam ſint illæ apud poëtam gratiæ, cum quibus Euphorbi crines com-

μος ὁ Τραχίνιος ὑφῆψεν Ἡρακλεῖ τὴν πυράν. ὅτι Ἡρακλῆς, ἀποβρωθέντος αὐτῷ τῶν δακτύλων ἑνὸς ὑπὸ τοῦ Νεμαίου λέοντος, ἐννεαδάκτυλος γέγονε, καὶ ἔστι τάφος τοῦ ἐκκεκομμένου δακτύλου. οἱ δὲ κέντρῳ τρυγόνος ἀποβαλεῖν τὸν δάκτυλον ἔφασαν. λέοντα δ' ἐστὶν ἰδεῖν τῷ τοῦ δακτύλου τάφῳ ἐφεστῶτα λίθινον ἐν Λακεδαίμονι, σύμβολον τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀλκῆς· ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ τοῖς ἄλλων τάφοις λιθίνους ἐφεστῶσι λέοντας. ἄλλοι δὲ ἄλλως περὶ τῆς τοῦ λέοντος ἀναστηλώσεως φασίν· ὡς ἐκ τῆς Ἡρακλέους πυρᾶς, ἀκρίδων πλῆθος ἀνήφθησαν, καὶ λοιμοῦ δίκην τὴν χώραν ἐσίνοντο· καὶ ὡς ἀνῃρέθησαν. Ὡς Ἀφροδίτη δι' Ἄδωνιν τὸν αὐτῆς τε καὶ Ἡρακλέους ἐρώμενον, Νέσσον τὸν Κένταυρον διδάξειε τὴν κατὰ Ἡρακλέους ἐνέδραν· Ὡς Νηρεὺς ὁ Συμαῖος, Ἡρακλέους ἦν ἐρώμενος, καὶ συγκατειργάσατο τὸν Ἑλικώνιον λέοντα· οἱ δὲ υἱὸν Ἡρακλέους τὸν Νιρέα φασί. Τίνες αἱ παρὰ τῷ ποιητῇ χάριτες, αἷς παραβάλλει τὰς Εὐφόρβου

κόμας. ὅτι Νεῖλος ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ γενέσεώς φασιν ἐκαλεῖτο. ἐπεὶ δ' Ἥραν ἔσωσεν, ἐπερχόμενον αὐτῇ ἀνελὼν τὸν Ἀνώνυμον καὶ Πνείπνοον γίγαντα· ἐκεῖθεν διὰ τὸ ἀπαλαλκεῖν τῆς Ἥρας τὸν πόλεμον, μετέβαλε τὴν κλῆσιν. ὅτι Αὔδηρος ὁ Ἡρακλέους ἐρώμενος τὰ περὶ τῆς πυρᾶς αὐτοῦ Θησεῖ ἀναγγείλας· ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεῖται. ὅτι τὴν μέσην κεφαλὴν τῆς ὕδρας Ἀριστόνικός φησιν ὁ Ταραντῖνος χρυσοῦν εἶναι. ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιός φησι δράκοντα γηγενῆ συμμαχῆσαι Ἡρακλεῖ πρὸς τὸν Νεμεαῖον λέοντα, ὃν καὶ ἀνατραφῆναι ὑπὸ Ἡρακλέους, καὶ συνακολουθήσαντα αὐτῷ ἐς Θήβας, ἐν αὐλίδι μεῖναι, καὶ τοῦτον εἶναι τὸν τοὺς νεοσσοὺς καταφαγόντα τῆς στρουθοῦ, καὶ ἀπολιθωθέντα. Ὡς τὴν Ἀργὼ ἐν Ὄσσῃ τῆς Θεσσαλίας Ἡρακλῆς μὲν κατασκευάζει, ὄνομα δ' αὐτῇ τίθησιν ἀπὸ Ἄργου τοῦ Ἰάσονος, ὃς ἦν ἐρώμενος αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ Ἰάσονι τὸν ἐπὶ Σκυθίας συνήρατο πλοῦν. Ὡς Ἥρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρυόνῃ, τιτρώσκεται ὑφ' Ἡρα-

ponit. Herculem à natali Nilum fuiſſe appellatum aſſerit: at poſt ſervatam Junonem, interfectis qui illam invadebant, Anonymo & Peripnoo gigantibus, exinde (quod bellum à Junone profligaſſet) nomen mutaſſe. Auderus Herculis amaſius, cùm de hujus rogo Theſeo nuntiaſſet, ab eodem eſt interemptus. Dimidium Hydræ caput aureum fuiſſe, auctor eſt Ariſtonicus Tarentinus. Alexander verò Myndius refert, Draconem terrâ genitum unà cum Hercule pugnaſſe, adversùs Nemeæum leonem: quem & enutritum ab Hercule, Thebáſque ductum in hujus tentorio manſiſſe, eundémque illum eſſe, qui pullos paſſeris cùm devoraſſet, in lapidem converſus fuerit. Argo navem in Oſſa Theſſaliæ monte Hercules quidem exædificavit: nomen verò ipſi inditum ab Argo Jaſonis filio, qui ipſi in delitiis erat, propter quem etiam ille cum Jaſone ad Scythas adnavigavit. Junonem cum Geryone pugnantem ab Hercule vulnus acce-

pisse secundùm dexterum uber, & quæ inde consecuta sint. Corythus, genere Iberus atque Herculis amasius, galeam primus fabricavit. Hinc & his armis nomen id primum datum. Sepulchrum illud in Creta, quod Jovis appellatur, Olympi illius Cretensis esse, qui ereptum Saturno Jovem educavit, religionémque edocuit. Verùm enimverò nutritorem doctorémque suum Jupiter fulmine, inquit, percussit, quòd gigantes regnum ejus invadere velle suspicaretur. At cùm Jovem posteà icti cadaver jam habentem facti pœnituisset, neque posset aliter dolorem lenire, suum saltem nomen interempti sepulchro indidit. Cujus sit hoc dictum ab Alexandro Philippi filio usurpatum.

Protea, cape, bibas vinum
humanâ carne refectus.

Et rursùm Proteæ: *Quali consuevit cantione uti Alexander? & Cujus id fuit Poëma?* In quemnam Epicedium idem ille Philippi F. Alexander conscripsit?

κλέους κατὰ τὸν δεξιὸν μαζὸν, καὶ ὅσα ἐξ ἐκείνου τελεῖται. Ὡς Κόρυθος, Ἴβηρ τὸ γένος ὢν, καὶ Ἡρακλέους ἐρώμενος, πρῶτος κόρυθα κατεσκεύασεν, ἐξ οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν φησι τὸ ὅπλον. Ὡς ἐν Κρήτῃ λεγόμενος τάφος τοῦ Διὸς, Ὀλύμπου τοῦ Κρητός ἐστιν· ὃς παρὰ τοῦ Κρόνου λαβὼν τὸν Δία, ἔτρεφέ τε καὶ ἐπαίδευε τὰ θεῖα. ἀλλὰ γὰρ βάλλει (φησὶν) ὁ Ζεὺς τὸν τροφέα καὶ διδάσκαλον κεραυνῷ, ὅτι δὴ τοὺς γίγαντας αὐτοῦ τῇ βασιλείᾳ ἐπιθέσθαι ὑπετίθετο. ἀλλὰ βαλὼν καὶ νεκρὸν ἔχων, μετεμελεῖτο. μὴ ἔχων δ' ἄλλως τὸ πάθος ἐκκλῖναι, δίδωσι τὸ ἴδιον ὄνομα τῷ τάφῳ τοῦ ἀνῃρημένου. Τίνος ἐστὶ τὸ ὑπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου εἰρημένον.

Πρωτέα, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ
φάγες ἀνδρόμεα κρέα.

Καὶ πάλιν Πρωτέως, ποίαν ᾠδὴν εἶχεν ἐν συνηθείᾳ Ἀλέξανδρος: καὶ τίνος ἦν ποίημα: εἰς τίνα ἔγραψεν ἐπικήδειον ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

Molossus, Briarei nomine. De Polydamante, quid sit apud poëtam:

Vt cùm Pandarei soboles
Chloreis Aëdon,

& quæ sequuntur. De Palladio à duobus, id est, Diomede & Ulysse, furto fuisse sublatum. De calamo sic sonante: *Auriculas asini Midas habet.* De avibus Acestalis apud Stesichorum quæsitis. De lapide Gigonio juxtà Oceanum, quodque solo asphodelo moveatur, cùm vi nullâ aliâ cieri aut moveri queat. Ropalum Herculis filium fuisse, & hunc unâ eadémque die patri ut Heroi parentasse, & ut Deo sacrificasse. Amphiaraum sic appellatum, quód uterque matris parens precatus sit, ut filiæ sine labore parere concederetur. Cujus sit hymnus, qui apud Thebanos in Herculis honorem canebatur, dicebátque ei: *Iovis ac Iunonis filius.* Ibidémque de iis qui hymnos per singulas vrbes cani solitos composuerunt. Philostephanum vatem ac poëtam jam inde à natali die veste nunquam esse usum. Matrim quoque

γῶος Μολοττὸς, ὄνομα Βριαρέως. περὶ Πολυδάμαντος. τί ἐστι [τὸ] παρὰ τῷ ποιητῇ.

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη
Χλωρηῒς Ἀηδών.

Καὶ τὰ ἑξῆς. περὶ τοῦ Παλλαδίου, ὅτι δύο κλέψειαν Διομήδης καὶ Ὀδυσσεύς. περὶ τοῦ Καλάμου τοῦ εἰπόντος, ὅτι Μίδας ὄνου ἔχει ὦτα. περὶ τῶν παρὰ Στησιχόρῳ ζητουμένων Ἀκεσταλίων ὀρνίθων. περὶ τοῦ περὶ τὸν Ὠκεανὸν Γιγωνίας πέτρας. καὶ ὅτι μόνῳ ἀσφοδέλῳ κινεῖται, πρὸς πᾶσαν βίαν ἀμετακίνητος οὖσα. ὅτι Ῥόπαλος υἱὸς Ἡρακλέους ἦν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, καὶ ὡς ἥρωϊ τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. ὅτι Ἀμφιάραος ἐκλήθη, ἐπεὶ ἄμφω οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς ἠράσαντο αὐτὴν ἄνευ τεκεῖν μόγου. Τίνος ἐστὶν ὁ ὕμνος ὁ ᾀδόμενος ἐν Θηβαίοις εἰς Ἡρακλῆ, ἐν ᾧ λέγει· Διὸς καὶ Ἥρας υἱός· ἔνθα περὶ τῶν κατὰ πόλεις τοὺς ὕμνους ποιησάντων. καὶ ὡς Φιλοστέφανος ὁ μαντινεὺς ὁ ποιητὴς, ἐκ γενετῆς ἱματίῳ οὐκ ἐχρήσατο. καὶ ὡς Μάτρις ὁ Θηβαῖος ὑμνο-

γράφος, μυῤῥίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο. καὶ ὡς Εὐπόμπου τοῦ Σαμίου, ὃς δράκοντα θεῖον τέρας ἔτρεφεν, ἄπιστον καὶ εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι, τούτου τοῦ Εὐπόμπου παῖδα Δράκοντα τοὔνομα, ὀξυωπέστατον γενέσθαι φασὶν, ὡς διὰ σταδίων εἴκοσι θεωρεῖν ῥαδίως. ὃν καὶ Ξέρξῃ ἐπὶ χιλίοις συνθέμενον ταλάντοις, καὶ συγκαθεζόμενον ὑπὸ τῇ χρυσῇ πλατάνῳ διηγεῖσθαι βλέποντα τὴν Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων ναυμαχίαν· καὶ τὴν Ἀρτεμισίας ἀνδρίαν. καὶ ὡς Πλησίῤῥος ὁ Θεσσαλὸς ὁ ὑμνογράφος, ἐρώμενος γεγονὼς Ἡροδότου, καὶ κληρονόμος τῶν αὐτοῦ, ἐστὶ ποιήσεις τὸ προοίμιον τῆς πρώτης ἱστορίας Ἡροδότου Ἁλικαρνασσέως. τὴν γὰρ κατὰ φύσιν εἶναι τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἀρχήν. Περσέων οἱ λόγιοι, Φοίνικας αἰτίους γενέσθαι φασὶ τῆς διαφορῆς. καὶ ὡς Κυρηναῖος ὁ Πολύζηλος οὐδέ ποτε γελάσειν· ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπώνυμον αὐτῷ ὁ Ἀγέλαστος. καὶ ὡς ἐπὶ θεοσεβείᾳ πάντων διενεγ-

Thebanum hymnorum scriptorem per omnem vitam mirti baccis, assiduè victitasse. Eupompum Samium, (qui, quod visu, auditûque incredibile est, ferum admodum monstrum [id est] draconem alebat) filium habuisse Draconem nomine, acutissimi visus, planè ut per viginti stadia commodè cerneret. Hunc igitur mille talentis conductum, & Xerxi sub aurea Platano assidentem, narrasse quam videret Græcorum ac Barbarorum navalem pugnam, & Artemisiæ fortitudinem. Plesirrhoum Thessalum hymnorum scriptorem ab Herodoto adamatum, bonorúmque hæredem institutum fuisse: eundem etiam exordium libri primi historiarum Herodoti Halicarnassei fecisse: Principium enim historiarum Herodoti proprium hoc fuisse: *Persarum doctiores memorant, dissensionum auctores exstitisse Phœnicas.* Polyzelum Cyrenæum risisse nunquam: indéque *Agelasti* cognomentum illi datum. Deorum cultu cæteros omnes su-

peraſſe ferunt, alij quidem Antigonum Epheſium, alij Lucium Hermionium, cujus & Theophraſtus in epiſtolis meminit. Achilli atque Deidameiæ natos filios duos, Neoptolemum & Oneirum: occiſúmque ab imprudente Oreſte Oneirum in Phocide, cùm hic de figendis tentoriis adversùs illum certare cœpiſſet. Diſſerit deinde & de hiſtoricis quibuſdam caſibus. Amyci ſepulchro Rhododaphnem innatam ait, quam qui guſtaſſent, pugilatus ſtudio capi ſolitos. Antodorum itaque, cùm ex ea lauro ediſſet, victorem tredecies coronam retuliſſe: eundem tamen à Dioſcoro Theræo in quartodecimo certamine victum, quemadmodum & ipſe Amycus dicitur ab altero Dioſcurorum luctâ ſuperatus. Crœſum quoque feſto Veneris die natum: quo item die Lydi omnes divitias pompæ nomine illi Deæ apponunt. Taurum aliquando ſacrificanti patri nunciatum natum ipſi eſſe Themiſtoclem; & verò hauſto idem taurino ſanguine periit: Da-

κεῖν, οἱ μὲν Ἀντίγονον τὸν Ἐφέσιον, οἱ δὲ Λύκιον τὸν Ἑρμιονέα, οὗ καὶ Θεόφραστος ἐν ἐπιστολαῖς μνημονεύει, φασίν. καὶ ὡς Ἀχιλλέως καὶ Δηϊδαμείας δύο ἐγένοντο παῖδες, Νεοπτόλεμος καὶ Ὄνειρος· καὶ ἀναιρεῖται κατ' ἄγνοιαν ὑπὸ Ὀρέστου ἐν Φωκίδι ὁ Ὄνειρος, περὶ σκηνοπηγίας αὐτῷ μαχεσάμενος. εἶτα διαλαμβάνει περὶ συνεκπτώσεως ἱστορικῆς· ὡς Ἀμύκου τῷ τάφῳ ῥοδοδάφνη ἔφυ, καὶ οἱ φαγόντες αὐτῆς, ἐπιθυμοῦσι πυκτικῆς. καὶ ὡς Ἀντόδωρος φαγὼν αὐτῆς, δεκατρεῖς στεφάνους ἀνείλετο. πλὴν ὑπὸ Διοσκόρου τοῦ Θηραίου ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἀγωνίᾳ ἡττήθη, ὥσπερ καὶ αὐτὸς ὁ Ἄμυκος λέγεται ὑφ' ἑνὸς τῶν Διοσκούρων καταπαλαισθῆναι. καὶ τὸν Κροῖσον γεννηθῆναι ἐν ἑορτῇ Ἀφροδίτης, καθ' ἣν Λυδοὶ τὸν ἅπαντα πλοῦτον προτιθέντες αὐτῇ πομπεύουσι. Καὶ ταῦρον θύοντι τῷ πατρὶ ἀπήγγελται τεχθῆναι Θεμιστοκλῆς, καὶ ταύρου πιὼν αἷμα, ἀπεβίω. ὡς ὁ Ὑστάσπου Δαρεῖος

ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς, ἵππου θηλείας ἀνετράφη ὑπὸ Σπαργαπίσῃ τοῦ ἱπποφορβοῦ· καὶ ἵππου χρηματισμοῦ βασιλεύει. καὶ ὡς Ἴβυκος τοῦ μελοποιοῦ θεράπων, τοὔνομα Ἡρακλῆς, ζῶν ἐκαύθη, συνεργάμενος τοῖς λῃσταῖς κατὰ τοῦ δεσπότου. ὡς Ὀρέστης κατὰ τὴν ἑορτὴν τεχθείη τῆς Δήμητρος, τῆς καλουμένης Ἐριννύος. ὡς Φίλιππος ἔτι παῖς ὢν τοὺς ἀφαλλομένους τῆς κινήσεως ὡς ἀστέρας, ἐπειρᾶτο καθ' ἑσπέραν τοξεύειν, καὶ Διόγνητον μετὰ εἰπεῖν τὸν μάντιν, ἐγκρατῆ πολλῶν τὸ παιδάριον ἔσεσθαι. Ἀστὴρ δ' ἦν ὄνομα, καὶ τῷ ἐκκόψαντι αὐτοῦ βέλει τὸν ὀφθαλμόν. ὡς Μαρσύας ὁ αὐλητὴς, ὃς ἐξεδάρη, ἐν ἑορτῇ Ἀπόλλωνος ἐτέχθη· ἐν ᾗ πάντων τῶν θυομένων ζώων τὰ δέρματα αὐτῷ ἐνδεδερμένα ἀνατίθεται. περὶ Τίτυος τοῦ ἐπιβουλεύσαντος Ἀλεξάνδρῳ. ὡς Κλαύδιον κύουσα ἡ μήτηρ, βωλήτων τοὺς μύκητας ἐπιθυμήσουσα φάγοι· καὶ Κλαύδιος μύκητας πεφαρμακευμένους φαγὼν, ἀπεβίωσε. περὶ Κενταύρου τοῦ Λαμίου, ὡς μοιχεύων ληφθεὶς,

rius Hyſtaſpis F. à matre expoſitus, equæ uberibus lactatus eſt, ab Spargapiza equorum paſtore: idémque poſteà hinnitu equi rex creatus. Ibyci poëtæ melici ſervus Hercules nomine, vivus exuſtus, quòd cum latronibus in dominum conſpiraſſet. Oreſtes Cereris illius feſto die, quæ Erinnys dicta, natus eſt. Philippus puer etiamnum illas quaſi ſtellas, quas ſuo decurſu deſilire advertebat, veſperi ſagittis petere conabatur: & Diognetum vatem prædixiſſe ferunt, dominaturum multis adoleſcentem. Et ſanè Aſter illi nomen fuit, qui eidem oculum ſagitta eruit. Marſyas tibicen, ille qui pelle exutus eſt, auram vitalem haurire cœpit eo feſto Apollinis, quo die omnium quę ſacrificarentur animantium pelles dereptæ illi dedicabantur. De Tityo, qui Alexandro ſtruxit inſidias. Claudium Imper. gravida geſtans mater, boletum fungorum deſiderio capta comedit, & Claudius fungos veneno infectos devorans periit. De Centauro Lamiæ F. ut adulterans captus ſit,

quem alij à Peirithoo eunucho : alij à Theseo interfectum aiunt. Tales varij in istis historiis casus atque eventa referuntur.

οἱ μὲν ὑπὸ Πειρίθου τοῦ ἡμιάρρενος. οἱ δ' ὑπὸ Θησέως ἀναιρεθῆναι. οὕτω πολλὰ ταῖς ἱστορίαις τὴν συμπτώσιαν ἕπεται.

LIBER IV.

Libro autem quarto hæc narrantur. Helenam primùm excogitasse digitis micando sortitionem, & cum Alexandro sortientem vicisse, fuisseque Veneris filiam. Helenâ ad hæc & Achille filium in Beatorum insulis cum alis natum, quem ob regionis fertilitatem, Euphorionem appellarint : ejus autem amore captum Jovem, & minimè potientem, fulmine in Melo insula percussisse fugitantem, nymphásque, quòd eum terræ mandassent, in ranas commutasse. Helenam quosdam referre ait venantem in virginali monte raptam à Paride, & hujus pulchritudine captam tanquam Deum esse secutam. De zona acu picta, quam à Venere acceptam Juno dederit Helenæ, à qua rursùm ancilla Astyanassa furto sustulerit, donec eam

ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

Τὸ δὲ τέταρτον διεξέρχεται, ὡς Ἑλένη πρώτη ἐπενόησε τὸν διὰ δακτύλων κλῆρον, καὶ Ἀλεξάνδρῳ λαχοῦσα ἐνίκησε· καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἴη θυγάτηρ. καὶ ὡς Ἑλένης καὶ Ἀχιλλέως ἐν μακάρων νήσοις παῖς πτερωτὸς γεγόνοι, ὃν διὰ τὸ τῆς χώρας εὔφορον, Εὐφορίωνα ὠνόμασαν. καὶ ὡς ἐρᾷ τούτου Ζεὺς, καὶ ἀποτυχὼν κεραυνοῖ ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ καταλαβὼν διωκόμενον· καὶ τὰς νύμφας, ὅτι θάψειαν αὐτὸν εἰς βατράχους μετέβαλε. καὶ ὡς κυνηγοῦσαν Ἑλένην ἔνιοί φασιν ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει ἁρπασθῆναι ὑπ' Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐκπλαγεῖσαν τὸ κάλλος, ἀκολουθῆσαι ὡς θεῷ. περὶ τοῦ κεστοῦ ἱμάντος, ὡς λάβοι μὲν αὐτὸν ἡ Ἥρα παρὰ Ἀφροδίτης, δοίη δ' Ἑλένῃ, κλέψοι δ' αὐτὸν ἡ Ἑλένης θεράπαινα Ἀστυάνασσα, ἀφέλοι δ'

αὐτὸν ἐξ αὐτῆς πάλιν Ἀφροδίτη. τί δὲ τὸ παρ' Ὁμήρου περὶ τῆς Ἑλένης εἰρημένον,

Πάντων Ἀργείων φωνὴν
ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.

Ὡς Ἡλίου θυγάτηρ καὶ Λήδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λεοντή. καὶ ὡς κατ' ὀργὴν Ἀφροδίτης τῆς πρὸς Μενέλαον, τὴν ἁρπαγὴν λέγουσιν Ἑλένης γενέσθαι· ἐπεὶ ὑποσχόμενος Ἀφροδίτῃ ἑκατόμβην ὑπὲρ τοῦ γάμου, οὐκ ἀπέδωκε. περὶ τῆς Ἑλενείου βοτάνης, ἣ ἐν Ῥόδῳ φύεται· ὅτι τε ἀπὸ τῆς Ἑλένης ἐπωνομάσθη. παρὰ γὰρ τὴν δρῦν ὤφθη φυεῖσα, ἀφ' ἧς ἑαυτὴν ἀπῆγξεν Ἑλένη· καὶ ὡς οἱ φαγόντες αὐτῆς πάντως εἰς ἔριν καθίστανται. ὡς Μενελάου ἠράσθη Ἑλένη, καὶ οὕτως ἔγημεν αὐτήν. Ὡς ἔνιοί φασι, τὴν Ἑλένην παραγενομένην εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας σὺν Μενελάῳ ἐπὶ τὴν Ὀρέστου ζήτησιν, σφαγιασθῆναι ὑπὸ Ἰφιγενείας τῇ Ἀρτέμιδι σὺν Μενελάῳ. οἱ δέ φασιν, ὡς Θέτις αὐτὴν ἀνέλοι, ἐν τῷ ἀπόπλῳ τῶν Ἑλλήνων, ἀπεικασθεῖσα φώκῃ. φασὶ Ἠχὼ μετὰ τὴν Ἑλένην τὸ κύριον

Venus & huic abstulit. Quid sit illud ab Homero de Helena sic dictum.

*Arginûm uxores imitata est
vocibus omnes.*

Dictum Solis & Ledæ filiam fuisse Helenam, vocatámque Leontem: raptam autem fuisse ob iratam Menelao Venerem, quòd hecatomben pro nuptiis pollicitus, voti reus Deæ non solvisset. De Heleneio herba, quæ in Rhodo nascitur, ab Helena nomen hanc sumpsisse. Visam enim ad eandem nasci quercum, ex qua se Helena strangularit; quin & eam qui ederint, ad rixam omninò concitari. Adamatum priùs ab Helena Menelaum, sic tandem eam uxorem duxisse. Addit narrare quosdam, in Tauros Scythiæ profectam cum Menelao Helenam ad investigandum Orestem, immolatam ibi hanc Dianæ unà cum Menelao fuisse ab Iphigeneia. Velle tamen alios à Theti, marini formâ vituli induta, sublatam illam, dum Græci navibus domum redirent. Ferunt, ait, Echo proprium Helenæ nomen indi-

tum, quòd aliorum illa vocem imitari egregiè posset: Helenam verò dictam, quòd eam Leda, ἐν ἕλει [in palude] ediderit. Lacedæmone locum quendam *Sandalium* appellatum ab Helenæ sandalio, quòd illic exciderit, dùm illam Alexander persequitur. Sustulisse Alexandrum ex Helena filiam, ortáque de nomine contentione, illum quidem Alexandram, hanc autem Helenam nominari voluisse. Vicisse tandem Helenam talorum jactu superiorem, atque ita filiam matri cognominem factam: quam ab Hecuba, capto jam Ilio, interemptam ferunt. Ab Iliacis usque temporibus, ait, Helenæ multæ nomen sunt mutuatæ: ut Ægisti & Clytemnestræ filia, ab Oreste interfecta: Veneris item in congressu cum Adonide ministra, Epidamnij filia, & ab Epidauniis Veneris figura culta, divitias inhiantibus largiens: Faustuli prætereà illius filia, qui Romum & Romulum educandum curavit: ut & illa est Helena appellata, quæ

κληθῆναι, διὰ τὸ φωνόμιμον αὐτὴν γενέσθαι. Ἑλένην δὲ ἀπὸ τοῦ, ἐν ἕλει ὑπὸ Λήδας τεχθῆναι. ὅτι ἐν Λακεδαίμονι τόπος τὸ Σανδάλιον, ἀπὸ τοῦ τῆς Ἑλένης σανδαλίου ἐκπεσόντος, αὐτῆς ἐν αὐτῷ διωκομένης ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, ἕλκει τὴν κλῆσιν. Ὡς γένοιτο παῖς θήλεια ἐξ Ἀλεξάνδρου Ἑλένῃ, διαφιλονεικησάντων δὲ περὶ τῆς κλήσεως, ὁ μὲν γὰρ Ἀλεξάνδραν, ἡ δὲ Ἑλένην ὀνομάζειν ἠξίου· νικῆσαι Ἑλένην, ἀστραγάλοις λαβοῦσα τὸ κῦρος, καὶ ἡ παῖς τῇ μητρὶ ὁμώνυμος ἐγεγόνει. ταύτην ἀναιρεθῆναί φασιν ὑπὸ Ἑκάβης ἐν τῇ Ἰλίου ἁλώσει. ὅτι ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ὀνομασταὶ γεγόνασιν Ἑλέναι, ἡ Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγάτηρ, ἣν ἀνεῖλεν Ὀρέστης· καὶ ἡ διακονήσασα Ἀφροδίτῃ ἐν τῇ πρὸς Ἄδωνιν ὁμιλίᾳ, ἡ Ἐπιδαμνίου θυγάτηρ, ἣν Ἐπιδαύνιοι ἐν Ἀφροδίτης σχήματι τιμῶσι, χρήματα λιμώττουσιν ἐπιδιδοῦσαν· καὶ ἡ Φαιστύλου θυγάτηρ τοῦ ἀναθρεψαμένου Ῥῶμον καὶ Ῥώμυλον. καὶ ἡ τρεῖς ἐρίφους ἐσθίουσα καθ' ἡμέραν·

Ελένη ἐκαλεῖτο. καὶ Δικαιάρχου τοῦ Τελεσίνου ἀδελφή· καὶ ἕτεραι ὀκτωκαίδεκα, ὧν καὶ ἡ πρὸ Ὁμήρου Ελένη, ἡ τὸν Ιλίακον συγγραψαμένη πόλεμον, Μουσαίου τοῦ Ἀθηναίου θυγάτηρ γενομένη· παρ' ἧς καὶ Ὅμηρον λέγεται λαβεῖν ὑπόθεσιν, καὶ κτήσασθαι τὸ δίγλωσσον ἀρνίον, καὶ ἡ Τιτύρου τοῦ Αἰτωλοῦ θυγάτηρ, ἥτε εἰς μονομαχίαν Ἀχιλλέα μετακαλεσαμένη, ἐκεῖνον μὲν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἐγγὺς θανάτου τραυματίαν ἐποίησεν· αὐτὴ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἀνῄρηται. καὶ ἡ ζωγράφος Ελένη τοῦ καταλόγου ἐστὶ τούτου, Τίμωνος τοῦ Αἰγυπτίου θυγάτηρ, ἥτε τὴν ἐν Ἰσσῷ μάχην, ἐκείνοις ἀκμάζουσαν τοῖς χρόνοις, ἔγραψε· καὶ ἐν τῷ τῆς Εἰρήνης τεμένει ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ ἀνέκειτο ἡ γραφή. Ἀρχέλαος δὲ ὁ Κύπριος, Στησιχόρου φησὶ τοῦ ποιητοῦ Ελένην ἱμεραίαν ἐρωμένην γενέσθαι Μικύθου θυγατέρα· ἀποστᾶσαν δὲ Στησιχόρου, καὶ πρὸς Βούπαλον προσδεθεῖσαν, ἀμυνόμενον τὴν ὑπερηφανίαν τὸν ποιητὴν γράψαι, Ελένη ἑκοῦσα ἀπῆρε. Ψευδῆ δὲ

ternos edebat quotidie hœdos. Dicæarchi quoque Telesini soror, aliæque octodecim, in quibus & ea Homero antiquior Helena est, quæ bellum Trojanum conscripsit, Musæi Atheniensis filia: à qua & Homerus accepisse argumentum creditur, & bilinguem agnum possedisse. Tityri insuper Ætoli filia, quæ singulari Achillem certamine provocans, læsit quidem illum, inflicto mortali penè secundùm caput vulnere, sed ipsa occubuit.

Helena quoque in hunc sensum refertur illa pingendi perita, Timonis Ægyptij filia, quæ suis temporibus gestum Issicum bellum penicillo pinxit, & in Pacis templo à Vespasiano Imperatore collocata pictura est. Archelaus porrò Cyprius, Stesichori poëtæ amicam unicè dilectam fuisse ait Helenam quandam, Micythi filiam: & discessisse hanc à Stesichoro, atque ad Bupalum se contulisse: iratum ergo hinc sui contemptu poëtam scripsisse [carmen] *Helena volens discessit*. Falsam autem esse

esse vult narrationem illam de Stesichoro excæcato. De Moly deinde herba apud Homerum agit, quam è sanguine interfecti in Circes insula gigantis enatam ferunt, haberéque candidum florem: Circes autem in pugna socium Solem, etiam gigantem interemisse, atque inde, quód *μῶλος* pugnam significet, inditum herbæ nomen. Refert quoque Dionysium fuisse Chironis amasium, & ab eodem comessationes, bacchationésque ac sacrificia didicisse. De Myrtillorum patris ac filij Taraxippo in Olympia. Solum item Neoptolemum Maciotem oraculum Phemonoes ab Aetho, uno è fratribus audivisse, aiunt. Ac de hoc Aetho libro primo historiarum Herodotum dicere: *Etsi nomen ejus tibi notum, non tamen memorabo.* De duplici apud Homerum appellatione, altera apud Deos, altera apud homines, quódque Xanthus solus inter flumina fuerit Jovis filius. De aliis item duplici præditis nomine. Esse ad hæc in Tyrrhenia Halis

τὸν περὶ τῆς πηρώσεως εἶναι λόγον. Περὶ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ μώλυος τῆς βοτάνης, ἣν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ ἀναιρεθέντος ἐν τῇ Κίρκης νήσῳ γίγαντος λέγουσι φῦναι, ἣ καὶ τὸ ἄνθος ἔχει λευκόν. ὅτι ὁ συμμαχῶν τῇ Κίρκῃ, καὶ ἀνελὼν τὸν γίγαντα, ὁ Ἥλιος ἦν: μῶλος δ' ἡ μάχη, ἐξ οὗ καὶ ἡ βοτάνη. Ὡς Διόνυσος ἐρώμενος Χείρωνος, ἐξ οὗ καὶ μάθοι τούς τε κώμους, καὶ τὰς βακχείας, καὶ τὰς τελετάς. περὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ταραξίππου τῶν Μυρτίλλων πατρὸς καὶ παιδός. ὅτι τὸν ὑπὸ Φημονόης χρησμὸν μόνον Νεοπτόλεμον τὸν Μακιώτην παρὰ Αἴθου πρὸς τῶν ἀδελφῶν ἀκοῦσαί φασιν. περὶ τούτου δὲ τοῦ Αἴθου καὶ Ἡρόδοτός φησιν ἐν πρώτῃ ἱστορίων. ὅτι εἰδὼς αὐτοῦ τὸ ὄνομα οὐκ ἐπιμνησθήσομαι. περὶ τῆς παρ' Ὁμήρῳ διωνυμίας παρὰ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις. καὶ ὅτι Ξάνθος μόνος ποταμῶν Διὸς υἱός. περὶ ἄλλων διωνύμων. καὶ ὡς ἐν Τυῤῥηνίᾳ φασὶν εἶναι Ἁλιὸς

πύργον καλούμενον· ὀνομασθῆναι δὲ ἀπὸ Ἁλὸς Τυῤῥηνῆς φαρμακίδος, ἣ Κίρκης θεράπαινα γενομένη, διέδρα τῆς δεσποίνης. πρὸς ταύτην δέ φησι παραγενόμενον τὸν Ὀδυσσέα, εἰς ἵππον μετέβαλε τοῖς φαρμάκοις, καὶ ἔτρεφε παρ' αὐτῆς, ἕως γηράσας ἐτελεύτησεν. ἐκ ταύτης τῆς ἱστορίας λύεται καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἀπορούμενον,

θάνατος δέ τι ἐξ Ἁλὸς αὐτῷ.

BIBΛION E.

Η Δὲ πέμπτη βίβλος, ὥς μετὰ Ἀμύκου φασὶν Ἰάσων, ἀλλ' οὐχὶ Πολυδεύκης ἐμαχέσατο. καὶ ὁ χῶρος μαρτυρεῖ, Ἰησόνιος αἰχμὴ καλούμενος, καὶ πηγὴ ἀνατέλλει ἄγχου Ἑλένην καλουμένην. ἐκ τούτου λύεται καὶ τὸ Κριναγόρου ἐπίγραμμα. ὅτι τὸ,

Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλακάνθαν ἔχουσιν.

ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ Κωμικοῦ εἰς Διόνυσον κωμῳδία· καὶ περὶ τῆς παρῳδήσεως τοῦ στίχου. ἡ ψαλάκανθα βοτάνη ἐστὶν Αἰγυπτία, ἥτις ἵπποις περια-

turrim, quæ vocatur, sumpto nomine ab Hali Tyrrhena venefica, quæ Circes famula cùm esset, ex heræ ædibus aufugit. Ad hanc autem delatum Ulyssem, in equum incantationibus commutatum, atque apud eam educatum, donec senio confectus obiit: Ex hac igitur historia etiam nodum illum apud Homerum dissolvi, cùm ait:

LIBER V.

QUintus post hæc liber ista commemorat. Pugnavit, aiunt, Jason cum Amyco, non autem Pollux. Testatur id regio *Iasonia cuspis* dicta, & fons juxta manans *Helena* appellatus. Ex hoc etiam illud Crinagoræ solvitur epigramma:

Et Procli equi viridem psalacantham habent.

Quod ignoravit Callimachus, cùm sit Eubuli Comici, in Bacchum comœdia. Agit & de parodia versus illius. Psalacantha autem herba est Ægyptia, quæ equis circumli-

gata victoriam præbet & felicitatem. Ferunt, addit, alij Pſalacantham Nympham fuiſſe in Icaria inſula, quæ Bacchum adamans allaborarit ipſi ad potiendum Ariadna, quòd & cum ipſa poſteà congrederetur, quod ubi Bacchus recuſaſſet, Ariadnæ hanc eſſe inſidiatam, atque illum indignatum, convertiſſe eam in herbam: pœnitentiâ tamen poſteà ductum, honoris ergô plantam illam Ariadnæ coronæ, quæ cœleſtia jam inter ſidera tranſlata erat, circumpoſuiſſe. Herbam ipſam alios Artemiſiæ, Meliloto alios ſimilem facere.

Athenodorus [inquit] Eretrienſis, octavo libro memorabilium refert, Thetin & Medeam de pulchritudine in Theſſalia certaſſe, arbitrúmque adhibitum Idomenea Thetidi victoriam adjudicaſſe. Medeam ergo indignabundam illud protuliſſe: *Cretenſes ſemper mendaces*: eidémque imprecatam, ne verum unquam diceret, ut ne in hac quidem ſententia dixiſſet. Hinc factum ſcribit,

πτομένη, νίκην παρέχει καὶ εὐδαιμονίαν. φασὶ δὲ ὡς ἡ Ψαλάκανθα, νύμφη ἐγένετο ἐν Ἰκαρίᾳ τῇ νήσῳ, ἥτις ἐρασθεῖσα Διονύσου, συνέπραξεν αὐτῷ τὴν περὶ Ἀριάδνην ὁμιλίαν· ἐφ᾽ ᾧ καὶ αὐτῇ συγγένοιτο. καὶ ὡς Διόνυσος μὲν οὐκ ἐβουλήθη, Ψαλάκανθα δ᾽ ἐπεβούλευσεν Ἀριάδνῃ· ὁ δ᾽ ὀργισθεὶς μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς τὴν πόαν· μεταγνοὺς δὲ ἐπὶ τῇ τιμῇ τοῦ φυτοῦ, τῷ Ἀριάδνης αὐτὸ περιέθηκε στεφάνῳ, τῷ κατηστερισμένῳ ἐν οὐρανῷ. τὴν δὲ πόαν, οἱ μὲν Ἀρτεμισίᾳ ἐοικέναι, οἱ δὲ Μελιλώτῳ.

Ὡς Ἀθηνόδωρος ὁ Ἐρετριεὺς ἐν ὀγδόῳ ὑπομνημάτων φησὶ Θέτιν καὶ Μήδειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ κριτὴν γενέσθαι Ἰδομενέα, καὶ προσνεῖμαι Θέτιδι τὴν νίκην: Μήδειαν δ᾽ ὀργισθεῖσαν, εἰπεῖν· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ ἐπαρᾶσθαι αὐτῷ, μηδέ ποτε ἀλήθειαν εἰπεῖν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς κρίσεως ἐποίησε. καὶ ἐκ τούτου φησὶ τοὺς

Κρῆτας, ψεύστας νομισθῆναι. παρατίθεται δὲ τοῦτο ἱστοροῦντα ὁ Ἀθηνόδωρος Ἀντίοχον ἐν δευτέρῳ τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν. ὅτι Ἶλος φασὶν ὁ Λαομέδοντος πατὴρ ἱππουριν εἶχε. καὶ τῶν Πριάμου παίδων Μελάνιππος καὶ Ἰδαῖος, ὡς Ξάνθος καὶ Βαλίος οἱ Ἀχιλλέως ἵπποι, πρότερον γίγαντες ἦσαν· καὶ μόνοι γιγάντων συνεμάχησαν τοῖς θεοῖς κατὰ τῶν ἀδελφῶν. Ὡς περὶ τὰς Θύλας τῆς Σικελίας ναυαγήσαντος Ὀδυσσέως, ἡ Ἀχιλλέως ἀσπὶς ἐξεβράσθη περὶ τὸ μνημεῖον τοῦ Αἴαντος. καὶ ἀνατεθεῖσα τῷ τάφῳ τῇ ἐπαύριον ἐκεραυνώθη. Ὡς ὁ Ἡρακλῆς οὐχὶ τὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος δέρας ἠμπίσχετο, ἀλλὰ λέοντός τινος ἑνὸς τῶν γιγάντων, ὃς ἐπὶ μονομαχίαν προσκλήσεις ὑφ' Ἡρακλέους ἀνῃρημένου. Ὡς ὁ φυλάσσων τὰ χρυσᾶ μῆλα Δράκων, ἀδελφὸς ἦν τοῦ Νεμεαίου λέοντος. ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ Ἶρος Βοιωτὸς ἦν. ὡς ἡ Κανδαύλου γυνή, ἧς Ἡρόδοτος οὐ λέγει τοὔνομα, Μυσία ἐκαλεῖτο· ἦν καὶ δίκορειν καὶ ὀξυωπεστάτην φασὶ

ut mendaces habeantur Cretenses : adducítque hoc idem narrantem Antiochum lib. 2. civilium fabularum. Ilus, ut narrant, Laomedontis pater, equinis setis comante galeâ utebatur, ut & è Priami liberis Melanippus & Idæus. Achillis item equi, Xanthus & Balius appellati, gigantes primùm fuere, solíque gigantum pro Diis pugnarunt adversùs fratres. Ad Thylas Siciliæ naufragium passo Ulysse, Achillis scutum ad Ajacis monumentum emersit, & sepulchro appositum postridie fulmine est ictum. Herculem non Nemeæi leonis pellem gestasse ait, sed leonis cujusdam è gigantum numero ; ob provocatum ad singulare certamen Herculem ab eodem interemptum : & aurea mala custodiens Draco, ait, fratrem habuit leonem illum Nemeæum. Irus apud Homerum Bœotius fuit. Candaulæ conjugem, cujus Herodotus nomen reticet, dictam esse *Mysiam*. Eam & duplici pupillâ, & acutissimi visus fuisse, quòd dracontitem la- γλῆναι, τὸν, δρακοντίτην

pidem gestaret : ut per ipsas etiam foras Gygen, ad inquirendum egressum viderit. Quidam tamen ipsam *Tudum* dictam volunt, alij *Clytiam*. Abas autem *Abro* nuncupatam tradit. Ideò vero ejus fœminæ nomen ab Herodoto silentio pressum aiunt, quòd cùm ejus amasius Plesirrhous Nyssiam nomine amicam haberet, Halicarnasseam genere, nec eâ potiri, repulsam passus, potuisset, de superiori loco vitam sibi laqueo abruperit. Hinc velut odiosum, ejus ubique nomen refugisse Herodotum. Centauros Herculem fugientes per Tyrseniam fame periisse, suavi Sirenarum cantu deceptos. Abdêrum Herculis amasium, Patrocli fratrem fuisse. Epipolam Carystiam, Trachionem filiam, muliebrem sexum dissimulantem cum Græcis militasse, sed per Palemedem tandem detectam, à Græcis obrutam esse lapidibus. Quo tempore Alexander Helenam rapiebat, Menelaum Gortynæ, quòd Cretensium oppidum est, Jovi Hecatomben im-

κτησαμένην λίθον, διὸ καὶ ἰδεῖν τὸν Γύγην ἐξιόντα εἰς ζήτησιν διὰ τῶν θυρῶν· ἄλλοι Τύδουν αὐτὴν καλεῖσθαι, οἱ δὲ Κλυτίαν, Ἄβας δὲ Ἀβρὼ ταύτην καλεῖσθαι. σιγῆσαι δὲ τοὔνομά φασι τῆς γυναικὸς τὸν Ἡρόδοτον, ἐπεὶ ὁ ἐρώμενος Ἡροδότου Πλησίρροος, Νυσσίας ὀνόματι ἐρασθεὶς, Ἁλικαρνασσίας τὸ γένος, ἐπεὶ μὴ τύχοι τῆς ἑταίρας οὐκ αἰσχυνομένης, ὑψόθεν βρόχῳ ἑαυτὸν ἀνήρτησε. διὸ καὶ φυλάξασθαι ὡς ἀπεχθὲς εἰπεῖν τὸ τῆς Νυσσίας ὄνομα Ἡρόδοτον. Ὡς οἱ Κένταυροι φεύγοντες Ἡρακλέα διὰ Τυρσηνίας, λιμῷ διεφθάρησαν, θελχθέντες ὑπὸ τῆς Σειρήνων ἡδυφωνίας. ὡς Ἄβδηρος ὁ Ἡρακλέους ἐρώμενος, ἀδελφὸς ἦν Πατρόκλου. Θς Ἐπιπολὴ ἡ Καρυστία, ἡ Τραχίωνος θυγάτηρ, κρύψασα τὴν γυναικείαν φύσιν, συνεστρατεύετο τοῖς Ἕλλησι· μηνυθεῖσα δ' ὑπὸ Παλαμήδους, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατελεύσθη. ὡς Ἀλεξάνδρου Ἑλένην ἁρπάζοντος, Μενέλαος ἐν Γορτύνῃ τῆς Κρήτης ἑκατόμβην ἔθυε τῷ Διΐ.

Ὡς Παλαμήδης ἀντ' Ἀγαμέμνονος Ἑλλήνων βασιλεύοι. ἐν Αὐλίδι γὰρ παραγενόμενος Ἀγαμέμνων, αἶγα ἀγρίαν ἱερὰν Ἀρτέμιδος κατατοξεύσοι· ἀπλοίας δὲ γενομένης τοῖς Ἕλλησι, κεχρῆσθαι Κάλχας, λυθῆναι τὸ δεινὸν, εἰ θύσει τὴν θυγατέρα Ἰφιγένειαν Ἀγαμέμνων Ποσειδῶνι. τοῦ δὲ μὴ ἀναδεχομένου, ὀργισθέντες οἱ Ἕλληνες, ἀφείλοντο αὐτοῦ τὸ κράτος, καὶ κατέστησαν βασιλέα Παλαμήδην. ὡς Φιλοκτήτης ὑπὸ ὄφεως πληγεὶς, ἀνῃρέθη. καὶ Ἀλέξανδρος ὑπὸ Μενελάου δόρατι τὸν μηρὸν πληγεὶς, πεσε. ὅτι τελευτήσαντος Δημητρίου τοῦ Σκηψίου, τὸ βιβλίον Τέλλιδος πρὸς τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ εὑρέθη, τὰς δὲ κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος πρὸς τῇ κεφαλῇ Τιτωνύχου τοῦ Χαλκιδέως φασὶν εὑρεθῆναι· τοὺς δ' ὑβριστοδίκας Εὐπόλιδος πρὸς τῇ Ἐφιάλτου. τοὺς δὲ εὐνίδας Κρατίνου, πρὸς τῇ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων. τὰ δ' ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας Ἡσιόδου, πρὸς τῇ τοῦ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος κεφαλῇ. ὁ μέντοι νομοθέτης

molasse. Palamedem pro Agamemnone Græcis imperasse. Cùm enim in Aulidem delatus Agamemnon agrestem capram, Dianæ sacram telo confixisset, atque hinc Græcis navigatione prohibitis Calchas vates respondisset, placari numen, expiarique malum posse, si Iphigeneiam filiam Neptuno immolaret Agamemnon: detrectanti id facere indignati Græci imperium ademerunt, & Palamedem regem crearunt. Addit Philoctetem à serpente percussum periisse: & Paridem à Menelao femur hastâ ictum, interemptum. Demetrio [inquit] Scepsio mortuo, Tellidis librum ad caput ejus repertum ferunt: ut & Alcmanis natantes [fœminas] ad cervical Titonychi Chalcidensis: & Eupolidis Hybristodicas ad Ephialti caput. Cratinique Eunidas apud Alexandrum Macedonum regem. Ita Hesiodi opera & dies Seleucus Nicatoris filius ad caput semper admovit. Quin & Arcadum legislator Cercidas tumulo suo primum Ἀρχύδαν Κερκίδας, συνταφῆναι

& secundum Iliados librum inferri jussit. Pompeius quoque Magnus non priùs in expeditiones tendebat, quàm primum Iliados librum perlegisset, quòd æmulus esset imitatórque Agamemnonis. Cicero item Romanus Euripidis Medeam evolvens, in lectica, quâ gestabatur, capite truncatus est. Diognetus Cretensis [ait] pugilatu victor, coronam non solùm non accepit, sed etiam ab Eleensibus pulsus fuit, propterea quòd victus, cæsúsque ab illo, communi cum heroë nomine Hercules appellatus est. Hunc autem Diognetum ut Heroa Cretenses colunt. Homericum illum versum de iamiam vulnerando [Menelao:]

Nec Menelae tui duxere
oblivia Divi.

hunc [inquam] versum per parodiam Pythius, mutato Menelai nomine in Menedemi, usurpavit. Posita autem fuit quæstio in cœna Augusti Imperatoris, qualem versum oraculum per parodiam enuntiasset, & quis oraculo referretur. Menedemum Eleen-

αὐτῷ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον τῆς Ἰλιάδος κελεύσειν. ὁ δὲ Πομπήϊος ὁ Μάγνος, οὐδ' εἰς πόλεμον προήει [ἢ] πρὶν ἂν τὸ πρῶτον τῆς Ἰλιάδος ἀναγνῶσαι· ζηλωτὴς ὢν Ἀγαμέμνονος. ὁ δὲ Ρωμαῖος Κικέρων, Μήδειαν Εὐριπίδου ἀναγινώσκων, ἐν φορείῳ φερόμενος, ἀποτμηθείη τὴν κεφαλήν. Ὡς Διόγνητος ὁ Κρὴς, ὁ πύκτης νικήσας, οὐ λάβοι τὸν στέφανον, ἀλλὰ καὶ ἐλαθείη ὑπὸ Ἠλείων· διότι ὁ νικηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Ἡρακλῆς ἐκαλεῖτο ὁμονυμῶς τῷ ἥρωϊ. τοῦτον τὸν Διόγνητον ἥρωα [οἱ] Κρῆτες τιμῶσιν. ὅτι τὸ Ὁμηρικὸν τιτρώσκεσθαι μέλλοντος.

Οὐδὲ σέθεν Μενέλαε θεοὶ
μάκαρες λελάθοντο.

τοῦτον τὸν στίχον παρῴδησεν ὁ Πύθιος Μενέδημε [καὶ θεοί] ἀντὶ τοῦ Μενέλαε. προετάθη δὲ τὸ ζήτημα παρὰ δεῖπνον Αὐγούστου τοῦ βασιλέως, ποῖον στίχον παρῴδησεν ὁ χρησμὸς, καὶ τίς ἐστιν ὁ ἐν τῷ χρησμῷ ἱστορούμενος. καὶ ὡς Μενέδημος Ἠλεῖος,

Βουνέα υἱὸν ὑποδεῖξαι Ἡρακλεῖ περὶ τῆς καθάρσεως τῆς Αὐγαίου κόπρου, ὥστε ἀποστρέψαι τὸν ποταμόν· ὃν καὶ συμμαχῆσαι Ἡρακλεῖ ἐν τῷ πρὸς Αὐγαίαν πολέμῳ φασὶ, καὶ ἀναιρεθέντα ταφῆναι ἐν Λεπρέῳ παρὰ λευκῇ δένδρῳ. ἀγῶνα δὲ θεὶς ἐπ᾽ αὐτῷ Ἡρακλῆς ἐπάλαισε Θησεῖ. ἰσοπαλοῦς δὲ τοῦ ἀγῶνος γενομένου, ἐῤῥέθη παρὰ τῶν θεατῶν περὶ τοῦ Θησέως, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. ὅτι Φαντασία τις Μεμφῖτις Νικάρχου θυγάτηρ συνέταξε πρὸ Ὁμήρου τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον, καὶ τὴν περὶ Ὀδυσσείας διήγησιν. καὶ ἀποκεῖσθαί φασι τὰς βίβλους ἐν Μέμφιδι. Ὅμηρον δὲ παραγενόμενον, καὶ τὰ ἀντίγραφα λαβόντα παρὰ Φανίτου τοῦ ἱερογραμματέως, συντάξαι ἐκείνοις ἀκολούθως. ὡς Ἄδωνις ἀνδρόγυνος γενόμενος, τὰ μὲν ἀνδρῶα πρὸς Ἀφροδίτην πράσσειν ἐλέγετο· τὰ θήλεα δὲ πρὸς Ἀπόλλωνα.

Ὡς Ἀλφειῷ τῷ ποταμῷ γέρας δωρούμενος Ἡρακλῆς, νικήσας ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐκάλεσε τὸ ἄλφα, καὶ προέταξε τῶν στοιχείων.

ſem Buneæ filium ferunt Herculi oſtendiſſe expurgandi ſtabuli Augæi rationem, atque adeò flumen avertiſſe. Eundem unà cum Hercule bello Augæam oppugnaſſe, interfectum humo eſſe conditum in Lepreo, propter piceam arborem. Inſtituto autem ejus causâ certamine, Herculem ibi cum Theſeo certaſſe: cúmque viribus pares eſſent, jactatum à ſpectatoribus de Theſeo: *Alter hic Hercules*. Phantaſiam aiunt quandam Memphitida, Nicarchi filiam ante Homerum Iliacum bellum & narrationem de Ulyſſe compoſuiſſe, depoſitúmque opus Memphide. Homerum ergo profectum eò, à Phanite ſacro ſcriba commodato illud accepiſſe, ejuſque eſſe ordinem inſecutum. Adonis [narrant] Androgynus cùm eſſet, ut vir cum Venere, ut mulier cum Apolline congreſſus eſt.

Alpheio item flumini remuneraturus in Olympicis victor Hercules, Alpha ab eo litteram nominavit, primámque omnium collocavit.

Nugatur

Nugatur etiam fabularum hic scriptor, dum ait, Moysem Hebreorum legislatorem *Alpha* idcirco fuisse appellatum, quòd ἀλφῶ [hoc est vitiligine] corpus infectum haberet. Galerius Crassus, imperante Tiberio Cæsare, tribunus militum, *Beta* est appellatus, quòd illâ libentiùs herbâ uteretur, quæ à Romanis Beta nominatur. Orpyllis verò, Cyzicenum scortum, *Gamma* dicebatur. Antenor, is qui Cretensium historiam conscripsit, *Delta* cognominatus est, quòd bonus esset, & civitatis amans. Cretensibus enim *bonum* δέλτον significare affirmant. Sic Apollonius, Philopatoris temporibus Astronomia clarus, Εψιλὸν dictus est à figura litteræ E, quæ circumagitur cum Luna, in quam ille multum studii contulerat. Satyrus item Aristarchi familiaris Ζῆτα est nuncupatus, ab investigandi rerum causas studio. Narrant & Æsopum ab Idmone hero suo Θῆτα appellatum, quòd servili esset indole ac versipellis; nam Θῆτες servos significat. Cu-

ὅτι φλυαρεῖν ἐστὶν ὁ μυθογράφος· Μωσῆς [φησιν] ὁ τῶν Ἑβραίων νομοθέτης, Ἄλφα ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἀλφοὺς ἔχειν ἐπὶ τοῦ σώματος. Γαλέριος δὲ Κράσσος ὁ ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος χιλίαρχος Βῆτα ἐκαλεῖτο, ἡδέως σευτλῷ χρώμενος, ὃ δὴ βητάκιον καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Ὀρπυλλὶς δὲ ἡ Κυζικηνὴ ἑταίρα, Γάμμα· Ἀντήνωρ δὲ, ὁ τὰς Κρητικὰς γράψας ἱστορίας, Δέλτα, διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι καὶ φιλόπολις· τοὺς γὰρ Κρῆτας, τὸ ἀγαθὸν δέλτον καλεῖν φασιν. Ἀπολλώνιος δ᾽ ἐν τοῖς τοῦ Φιλοπάτορος χρόνοις ἐπ᾽ ἀστρονομίᾳ περιβόητος γενόμενος, Εψιλὸν ἐκαλεῖτο, διότι τὸ σχῆμα τοῦ ε συμπεριφέρεται τῷ τῆς Σελήνης, περὶ ἣν ἐκεῖνος μάλιστα ἠκρίβωτο. Σάτυρος δ᾽, Ἀριστάρχου γνώριμος, Ζ ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ. καὶ Αἴσωπον δέ φασιν, ὡς ὑπὸ Ἴδμονος τοῦ δεσπότου Θῆτα ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ δουλικός [τις] εἶναι καὶ πολύτροπος· Θῆτες γὰρ οἱ δοῦλοι.

Κυψέλου δὲ μήτηρ, χωλὴ οὖσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ πυθίου. Δημοκύδης δὲ Πυθαγόραν, φησὶ, καταγράψαντα πάντας τοὺς ἀριθμοὺς, τῷ τρίτῳ στοιχείῳ κληθῆναι· τοσαῦτα καὶ τὸ πέμπτον βιβλίον.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΤ.

ΤΟ δὲ ἕκτον βιβλίον κεφάλαια περιέχει τάδε, ὡς Ἀχιλλεὺς ὑπὸ Πενθεσιλείας ἀναιρεθεὶς, δεήσεως αὐτοῦ τῆς μητρὸς Θέτιδος, ἀναβιοῖ· καὶ ἀνελὼν Πενθεσίλειαν, εἰς ᾅδου πάλιν ὑποστρέφει. ὡς ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ Λυκόφρων εἶπε;

Ποία δ' ἀηδὼν στεῖρα Κενταυροκτόνος,

τὰς Σειρῆνας Κενταυροκτόνους εἶπεν. ὡς Ἕλενος ὁ Πριάμου, ἐρώμενος Ἀπόλλωνος γένοιτο· καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ δῶρον, τόξον ἐλεφάντινον, ᾧ Ἀχιλλέα τοξεύσειε κατὰ τῆς χειρός. ὅτι μετὰ Ἀνδρομάχης καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Πρίαμος ὑπὲρ τῶν Ἕκτορος ὀστῶν ἱκέτης ἀφίκετο πρὸς Ἀχιλλέα. ὡς Θέτις τοὺς ἐκ Πηλέως

pseli ad hæc mater, quòd pedibus valga esset, Λαμβδα vocata Apollini Pythio. Pythagoram insuper eum, qui numeros omnes descripsit, refert Democydes à tertia cognominatum esse littera. Et hæc quidem quintus continet liber.

LIBER VI.

SExtus posteà liber capita hæc complectitur. Occisum à Penthesilea Achillem, Thetidis matris precibus in vitam revocatum, & Penthesileâ interemptâ, rursum ad Orcum rediisse. Lycophronem in Alexandra poëmate dicentem:

Qualis Lucinia sterilis Centauricida.

Sirenas ibi *Centauricidas* significasse. Helenum Priami filium, dilectum ab Apolline, munerique accepisse arcum eburneum, quo Achillem secundùm manum feriret. Priamum cum Andromacha, suisque liberis supplicem accessisse ad Achillem pro Hectoris ossibus. Thetin sex numero liberos è Peleo susceptos

latenti igne sustulisse, tandémque Achillem esse aggressam. Peleum ergo re cognitâ, vi hunc eripuisse, talo tantùm dexteri pedis adusto, & apud Chironem collocasse, qui effosso Damysi gigantis corpore, in Palene sito (hic gigantum omnium velocissimus fuerat) sublatóque ejus telo, Achillis aptavit pedi, & medicamentis firmavit. Hunc posteà talum excidisse refert, insequente ipsum Apolline, & collapsum sic esse interemptum. Ferunt autem & interemptum ab Homero Ποδάρκην appellari, quòd Arces alas infanti nato Thetis addiderit: ut sit Ποδάρκης, quasi in pedibus Arces alas tenens. Arce hæc, aiunt, Thaumantis erat filia, & Iridis soror, quæ utræque alas habuerunt. Bello verò Deorum cum Titanibus, desciscens à Diis Arce ad Titanas transfugit: quare profligato jam bello, partâque victoriâ, Jupiter ei in Tartarum detrusæ alas ademit. Ad Pe-

αὐτῇ γινομένους παῖδας πυρὶ λαθραίῳ κατηνάλου, ἓξ γεγονότας. ὡς δὲ καὶ Ἀχιλλέα ἐπιχείρησε, γνοὺς Πηλεὺς, ἐξείλετο τὸν ἀστράγαλον μόνον τοῦ δεξιοῦ ποδὸς κεκαυμένον, καὶ Χείρωνι παρατίθησιν. ὁ δὲ ἀνορύξας τὸ Δαμύσου τοῦ γίγαντος σῶμα, ἐν Παλλήνῃ κείμενον (ταχύτατος δ' ἦν ὁ Δάμυσος πάντων γιγάντων) καὶ ἀνελόμενος αὐτοῦ τὸν ἀστράγαλον, ἐναρμόζει τῷ Ἀχιλλέως ποδὶ, καὶ φαρμάκοις αὐτὸν σωματοποιεῖ. τοῦτον δὲ τὸν ἀστράγαλον ἀποπεσεῖν, διωκομένου αὐτοῦ ὑπὸ Ἀπόλλωνος, καὶ οὕτως αὐτὸν ἀναιρεθῆναι, καταπεσόντα. φασὶ δὲ Ποδάρκην αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεσθαι, ὅτι φασὶ τῆς Ἄρκης τὰ πτερὰ τὴν Θέτιν παραθεῖναι τῷ παιδὶ γεννηθέντι. καὶ εἶναι τὸ Ποδάρκης ἀντὶ τοῦ ὁ ἐν τοῖς ποσὶ τὰ τῆς Ἄρκης πτερὰ ἔχων. ἡ δὲ Ἄρκη, Θαύμαντος ἦν θυγάτηρ· ἧς ἡ ἀδελφὴ, Ἶρις· πτερὰ δ' εἶχεν ἑκατέρα. ἐν δὲ τῷ πρὸς Τιτᾶνας τῶν θεῶν πολέμῳ, ἀποπτᾶσα τῶν θεῶν ἡ Ἄρκη πρὸς τοὺς Τιτᾶνας ἦλθε. μετὰ δὲ τὴν νίκην ὁ Ζεὺς τὰ μὲν πτερὰ αὐτῆς ἀφείλετο, αὐτὴν δὲ Ταρταρώσας· παραγινόμενος δὲ καὶ ἐπὶ τῷ

Πηλέως καὶ Θέτιδος γάμῳ, δῶρον τὰ πτερὰ τῇ Θέτιδι προσάγει. ὡς Πηλεῖ ἐπὶ τῷ γάμῳ φασὶ δωρήσασθαι Ἡφαιστον μὲν μάχαιραν· Ἀφροδίτην δὲ, φιάλην ἐγγεγλυμμένην ἔρωτα χρυσοῦν. Ποσειδῶνα δὲ, ἵππους, Ξάνθον καὶ Βαλίον· Ἥραν δὲ χλαμύδα, καὶ Ἀθηνᾶν αὐλοὺς, Νερέα δὲ τοὺς θείους ἅλας κειμένους ἐν κοίτιδι· τούτοις δὲ δύναμιν ἔχειν ἀμήχανον πρὸς πολυφαγίαν καὶ ὄρεξιν καὶ πέψιν, ἐξ οὗ λύεταί σοι καὶ τό·

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο.

περὶ Ἀχιλλέως τοῦ γηγενοῦς· καὶ ὅσοι [ἀπὸ τῶν Ιλιακῶν] ἐγένοντο Ἀχιλλεῖς περιώνυμοι. καὶ ὅτι ὁ γηγενὴς φεύγουσαν τὴν Ἥραν ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς μίξεως, ὑπεδέξατο ἐν τῷ αὐτοῦ ἄντρῳ· καὶ ἀνέπεισε συνελθεῖν τῷ Διΐ· καὶ πρώτην μίξιν Ἥρας, καὶ Διὸς ταύτην γενέσθαι φασίν· ὁ δὲ Ζεὺς ἐπηγγείλατο Ἀχιλλεῖ, πάντας τοὺς τῷ ὀνόματι αὐτοῦ κληθησομένους, περιωνύμους ποιήσειν. διὰ τοῦτο καὶ Ἀχιλλεὺς περιώνυμος, ὁ τῆς

lei deinde & Thetidis nuptias accedens, muneri alas istas Thetidi obtulit, sicut Peleo in nuptiis donasse aiunt Vulcanum ensem: Venerem scyphum aureum, qui insculptum habebat Cupidinem: Neptunum equos duos, Xanthum & Balium, Junonem pallium, Minervam tibias, Nerea denique *Salem*, quem vocant *divinum* in arcula, qui sal incredibilem habeat virtutem ad juvandam edacitatem, edendíque appetitum, & ciborum concoctionem. Atque hinc locum illum clarum evadere:

Sale aspersit sacro.

Agit tum de Achille terrâ genito, & quot post Iliaca tempora fama clari Achilles fuerint. Hic terræ filius Junonem, Jovis congressum fugientem, antro suo recepit, persuasitque ad Jovem redire: & hæc prima fuit, ut ferunt, Jovis & Junonis coitio. Quamobrem Jupiter quoque Achilli pollicitus est, facturum se, ut quotquot ejus nomen sortirentur, clari existerent. Propterea & Achilles ille Thetidis filius, illustris

exstitit. Chironis quoque præceptor Achilles nominatus: unde Pelei filius per Chironem sic appellatus. Ad hæc, qui primus ostracismum Athenis excogitavit, Achilles dictus, filius Lysonis. Jovi quoque & Lamiæ Achilles quidam natus, aiunt, præstantissima planè forma, ut etiam de pulchritudine contendens, Pane Deo judice, vicerit. Ea ergo de causa Venerem indignatam, Pani Echus amorem immisisse: & certè sic deformasse, ut ipsa dumtaxat specie turpis & amabilis nemini videretur. Insuper & Galati cujusdam filius Achilles vocatus, quem ab ipsa nativitate canum fuisse refert. Fuere & alij famâ illustres quinquaginta quatuor Achilles: quorum duo canum instar impudentes, nefandis quoque operibus admirandi. Priamus, inquit, Jovis amasius factus, auream ab eo accepit vitem, quam ille pòst Eurypylo Telephi filio, quòd bello auxilium portasset, muneri dedit. Æsopus quoque Delphis interfectus vitam recepit, & ad Ther-

Θέτιδος. καὶ ὁ Χείρωνος διδάσκαλος, Ἀχιλλεὺς ἐκαλεῖτο, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Πηλέως ἐκλήθη ὑπὸ Χείρωνος. καὶ ὁ ὀστρακισμὸν ἐπινοήσας Ἀθήνησιν Ἀχιλλεὺς ἐκαλεῖτο, υἱὸς Λύσωνος. καὶ Διὸς, καὶ Λαμίας Ἀχιλλέα γενέσθαι φασὶ τὸ κάλλος ἀμήχανον· ὃν καὶ ἐρίσαντα περὶ κάλλους, νικῆσαι, τοῦ Πανὸς κρίναντος. καὶ διὰ τοῦτο Ἀφροδίτην μισήσασαν, ἐμβάλλειν Πανὶ τῆς Ἠχοῦς ἔρωτα· καὶ μὴν, καὶ κατεργάσατο εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὸν, ὅπως ἐκ τῆς μορφῆς αἰσχρὸς καὶ ἀνέραστος φαίνοιτο. καὶ Γαλάτου τινὸς υἱὸς, Ἀχιλλεὺς ἐκλήθη, ὃν ἐκ γενετῆς πολιὸν γενέσθαι φησί. καὶ ἕτεροι Ἀχιλλεῖς ἐπιφανεῖς γεγόνασιν ἐδ'· ὧν οἱ δύο, κύνες ἦσαν, καὶ θαυμάσιοι τὰ κυνῶν ἔργα. ὅτι Πρίαμος, Διὸς ἐρώμενος γένοιτο, καὶ λάβοι παρ' αὐτοῦ τὴν χρυσῆν ἄμπελον, ἣν δῶρον Εὐρυπύλῳ τῷ Τηλέφου, ὑπὲρ συμμαχίας δίδωσιν. ὡς Αἴσωπος ἀναιρεθεὶς ὑπὸ Δελφῶν ἀνεβίωσε. καὶ συνεμά-

χει τοῖς Ἕλλησι, περὶ Θερμοπύλης. ὡς Φιλοκτήτην ἐν Λήμνῳ Πήλιος ἰάτρευσεν υἱὸς Ἡφαίστου, καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ τὴν τοξικήν. ὡς Σκαμάνδρου τοῦ ποταμοῦ υἱὸς Μῆλος γένοιτο καλὸς τὴν ὥραν, περὶ οὗ ἐρίσαι φασὶν Ἥραν τε καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην, τίνος γένοιτο ἱερεύς. Ἀλέξανδρον δὲ κρῖναι νικᾶν Ἀφροδίτην. ἐκ ταύτης γοῦν τῆς ἱστορίας ὁ περὶ τοῦ μήλου λόγον διεδόθη. Ὑπερμένης ἐν τῷ περὶ Χίου, Ὁμήρου φησὶ γενέσθαι θεράποντα Σκινδαψὸν ὀνόματι· καὶ τοῦτον ζημιωθῆναι ὑπὸ Χίων χιλίας δραχμὰς, διὰ τὸ μὴ καῦσαι τελευτήσαντα τὸν δεσπότην. ὁ δὲ τὸ ὄργανον εὑρὼν τὸ οὕτω καλούμενον Σκινδαψὸν, Ἐρέτριος ἦν, Ποικίλης αὐλητρίδος υἱός.

mopylas unà cum Græcis militavit. Philoctetem in Lemno insula Pylius Vulcani F. medendo sanavit, jaculandi artem vicissim ab eo edoctus. Scamandro flumini natum aiunt filium Melum, insigni corporis formâ, ejusque causâ contendisse aiunt Junonem, Palladem, & Venerem, cujus potissimùm sacerdos esset. Paridem ergo judicando secundùm Venerem sententiam dixisse, atque ex ea historia fabulam esse de malo ortam. Hypermenes ad hæc in sua de Chio narratione, Homeri famulum fuisse refert *Scindapsum* nomine, húncque mille dragmis à Chiis multatum, quòd herum mortuum non exussisset. At qui Σκινδαψὸν ab eo nominatum instrumentum lyricum reperit, Eretrius fuit, & Pœciles tibicinæ filius.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ.

ΕΝ δὲ τῷ ἑβδόμῳ περιέχεται, ὡς Θεόδωρος ὁ Σαμοθρᾷξ τὸν Δία φησὶ γεννηθέντα, ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἀκατάπαυστον γελάσαι, καὶ διὰ τοῦτο τέλειος ὁ-

Liber VII.

Septimo denique libro de his agit: Theodorus Samothrax narrat Jovem natum septem continuos dies risisse, indéque septenarium

numerum pro perfecto æstimatum.

Achillem, quòd ex igne servatus, cùm illum mater adureret, Pyrissoum [quasi *ab igne servatum*] priùs esse dictum. At quia labrum ipsius alterum adustum erat, propterea eum pater Achillem appellavit. Sirenes Telemachum, cùm eum Ulyssis filium esse didicissent, interfecerunt. Ulysses in Tyrrhenia, tibia certavit, ac vicit. Cecinit autem Demodoci poëma de Trojæ excidio. Inventus est Stichius Ætolus, Herculis amasius, cùm secaretur, hirsutum cor habere. Interfectus verò est ab ipso Hercule, dum furore correptus hic, suos quoque liberos occidit: addúntque propter solum hunc heroëm illum luxisse. Mercurius Pollucis, unius gemellorum amore captus, Thessalico eum equo muneris loco donavit. Cùm Apollo funebres ederet ludos Pythoni, certavit ibi Mercurius ac Venus, & victrix illa, præmij loco citharam accepit, quâ pòst donavit Paridem, cujus & Homerus sic meminit.

μίσθη ὁ ἕβδομος ἀριθμός.

Ὡς Ἀχιλλεὺς διὰ μὲν τὸ ἐκ πυρὸς αὐτὸν σωθῆναι καιόμενον ὑπὸ τῆς μητρὸς, Πυρίσοος ἐκαλεῖτο. διότι δὲ ἓν τῶν αὐτοῦ χειλέων κατακαυθείη, Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὠνομάσθη. ὅτι Τηλέμαχον Ὀδυσσέως υἱὸν μαθοῦσαι εἶναι, ἀνεῖλον αἱ Σειρῆνες. ὡς Ὀδυσσεὺς ἐν Τυῤῥηνίᾳ ἠγωνίσατο αὐλητικὴν, καὶ ἐνίκησεν. ηὔλησε δὲ Δημοδόκου ποίημα, Ἰλίου ἅλωσιν· ὡς Στήχος ὁ Αἰτωλὸς, ἐρώμενος ὢν Ἡρακλέους, εὑρέθη ἀνασχισθεὶς, τετριχωμένην ἔχων τὴν καρδίαν· ἀνῃρέθη δ' ὑπ' αὐτοῦ Ἡρακλέους, ὅτε μανεὶς καὶ τοὺς ἰδίους ἀνεῖλε παῖδας, καὶ ἐπὶ τούτῳ μόνῳ φασὶ θρηνῆσαι τὸν Ἥρωα. καὶ ὡς Ἑρμῆς Πολυδεύκους ἑνὸς τῶν Διοσκουρείδων γεγονὼς ἐραστὴς, ἐδωρήσατο αὐτῷ δῶρα Θέσσαλον ἵππον. ὅτι Ἀπόλλωνος ἐπιτελοῦντος ἐπιτάφιον Πύθωνι, παλαίοι Ἑρμῆς καὶ Ἀφροδίτη· καὶ κρατήσασα, ἆθλον ἔλαβε κιθάραν. ἣν καὶ ἐδωρήσατο Ἀλεξάνδρῳ. περὶ ἧς καὶ Ὅμηρος,

Οὐκ ἂν τοι χραίσμῃ κίθαρις. καὶ τὰ ἑξῆς.

τί ἐστι τὸ παρὰ Βακχυλίδῃ ὡς ἀπὸ Σειληνοῦ εἰρημένον, καὶ πρός τινα εἶπε τὸ ἔπος. ὡς ἡ Λευκὰς πέτρα ἀπὸ Λευκοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρου τὴν κλῆσιν ἔλαβεν· ὃς Ζακύνθιος μὲν γένος ἦν, ἀνῃρέθη δ' (ὡς φησὶν ὁ ποιητὴς) ὑπ' Ἀντίφου. τοῦτον ἱδρύσασθαί φασι καὶ ἱερὸν Λευκάτου Ἀπόλλωνος. τοὺς μὲν οὖν καθαλλομένους ἀπὸ τῆς πέτρας, παύεσθαί φασι τοῦ ἔρωτος· καὶ ἡ αἰτία· μετὰ τὸν Ἀδώνιδος φησὶ θάνατον περιερχομένη καὶ ζητοῦσα ἡ Ἀφροδίτη, εὗρεν αὐτὸν ἐν Ἄργει πόλει τῆς Κύπρου, ἐν τῷ Ἐριθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ, καὶ ἀνεῖλεν αὐτὸν, ἀνακοινωσαμένη Ἀπόλλωνι καὶ τὸν περὶ Ἀδώνιδος ἔρωτα. ὁ δ' Ἀπόλλων ἀγαγὼν αὐτὴν ἐπὶ τὴν Λευκάδα πέτραν, προσέταξε ῥίψαι κατὰ τῆς πέτρας. ἡ δὲ ἑαυτὴν ῥίψασα, ἐπαύσατο τοῦ ἔρωτος. ζητούσης δὲ τὴν αἰτίαν, εἰπεῖν λέγεται τὸν Ἀπόλλωνα, ὡς μάντις ὢν ἐγνώκει, διότι ὁ Ζεὺς ἀεὶ ἐρῶν Ἥρας, ἐρχόμενος ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ἐκαθίζετο, καὶ

Non tibi profuerit cithara, & quæ sequuntur.

Apud Bacchylidem quid sit, quòd tanquam à Sileno dictum refert, & cui hoc carmen pronunciatum. Leucas petra, inquit, à Leuco Ulyssis socio nomen sumpsit, qui genere Zacynthius, interfectus est (ut refert Homerus) ab Antipho. Hunc quoque dedicasse ferunt templum Apollini Leucatæ. Eos igitur, qui hoc saliant saxo, amore liberari: atque hanc esse caussam. Post interfectum Adonidem, obambulasse narrant, atque eum investigasse Venerem, repertúmque Argi, Cypri civitate, in Apollinis Erithij fano, corpus secum avexisse, sermone etiam cum Apolline de Adonidis amore collato. Hunc ergo eam in Leucada petram adduxisse, & præcipitem inde dare sese jussisse: & verò saxo salientem, amoris æstu liberatam. Interrogante porrò Deâ caussam, respondisse ferunt Apollinem, quòd vates cùm esset, sciverit Jovem quoque semper Junonis amore captum, ad saxum hoc accessisse, atque ei

ei insidendo, amoris impotentiam sedasse, compluresque alios utriusque sexus mortales amore ardentes, eodem liberatos, ex hoc saxo desilientes. Sic Artemisiam illam Lygdamidis filiam, quæ Persæ militavit, amore captam Dardani Abydeni, dormientis oculos, cùm is eam contempsisset, eruisse: Amore verò illius Deorum ita crescente, ex oraculo ad Leucadem profectam, seipsam præcipitasse, & interfectam ibidem esse sepultam. Hippomedonta quoque Epidamnium, adolescentis cujusdam oræ illius amore possessum: cúmque repulsam pateretur, quòd alteri ille se applicaret, eundem occidisse. Verùm ad Leucadem profectum, se se ex alto præcipitantem periisse. Nicostratum item comicum Tettigidæam Myrrhinæam amantem, indéque se dejicientem, amore solutum ferunt. Maceta autem Buthrotium aiunt *Leucopetram* cognominatum esse, quòd quater inde se demittens, amoris sit impotentiâ liberatus. Magnam quoque homi-

ἀνεπαύετο τοῦ ἔρωτος. καὶ πολλοὶ δὲ ἄλλοι, καὶ πολλαὶ ἔρωτι κάμνουσαι ἀπηλλάγησαν τοῦ ἔρωτος, ἐπεὶ τῆς πέτρας καθήλαντο. Ὡς καὶ Ἀρτεμισία ἡ Λυγδάμιδος ἡ τῷ Πέρσῃ συστρατεύσασα, ἐρασθεῖσα Δαρδάνου Ἀβυδηνοῦ καὶ ὑπερορωμένη, ἐκκόψειε τοὺς ὀφθαλμοὺς κοιμωμένου. τῆς δ' ἐπιθυμίας κατὰ θεῶν μῆνιν ἐπιταθείσης, πορευθεῖσα κατὰ χρησμὸν εἰς Λευκάδα, ἔρριψεν ἑαυτὴν κατὰ τῆς πέτρας· καὶ ἀναιρεθεῖσα, ἐτάφη. καὶ Ἱππομέδοντά φασιν Ἐπιδάμνιον, παιδὸς ἐγχωρίου ἐρασθέντα, καὶ μὴ τυγχάνοντα, ὅτι πρὸς ἕτερον κλίνειεν, ἀνελεῖν· εἰς δὲ τὴν Λευκάδα παραγενόμενον, καὶ ῥίψαντα ἑαυτὸν ἀποθανεῖν. Νικόστρατον δὲ τὸν κωμικὸν Τεττιγιδαίας τῆς Μυῤῥιναίας ἐρασθέντα, ῥίψαι ἑαυτὸν, καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ ἔρωτος. Μάκητα δέ φασι τὸν Βουθρώτιον Λευκοπέτραν ἐπικληθῆναι, διότι τετράκις αὑτὸν καταβαλὼν, τῶν ἐρωτικῶν κακώσεων ἀπηλλάττετο. καὶ πλῆθος ἄλλο οὕτως

ἀπαλλαγῆναι λέγεται. καὶ Βυλαγόραν δὲ τὸν Φαραγορείτην, ἐρασθέντα Διοδώρου τοῦ αὐλητοῦ, καταβαλόντα αὐτὸν, ἀναιρεθῆναι γηραιὸν ἤδη ὄντα. ἀναιρεθῆναι καὶ Ῥόπην Αμισηνὴν, καταβαλοῦσαν ἑαυτὴν, διδύμων παίδων σωματοφυλάκων Αντιόχου τοῦ βασιλέως ἐρασθεῖσαν, οἷς ὀνόματα Αντιφῶν καὶ Κῦρος. Χαρῖνος δὲ Ιαμβογράφος ἠράσθη Ερωτος ἠμιάῤῥενος τοῦ Εὐπάτορος οἰνοχόου· καὶ πιστεύσας τῷ περὶ τῆς πέτρας λόγῳ, κατέβαλεν ἑαυτόν. ἐπεὶ δὲ καταβαλὼν, τὸ σκέλος κατεάγη, καὶ ὑπὸ ὀδύνης ἐτελεύτα: ἀπέῤῥιψε τάδε τὰ Ιαμβεῖα.

Ἐῤῥοις πλανῆτι καὶ κακὴ
πέτρη Λευκαὶ,
Χαρῖνον, αἶ, αἶ, τὴν
Ιαμβικὴν μοῦσαν,
Κατηθάλωσας ἐλπίδες
κενοῖς μύθοις.
Τοιαῦτ' Ερωτος Εὐπάτωρ
ἐρασθείη.

Νηρεὺς δὲ Καταναῖος ἠράσθη τῆς Ατ͂ικῆς Αθηναίας, καὶ ἐλθὼν κατέβαλεν ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς πέτρας, καὶ ἀπελύθη τῆς δο-

num copiam ita liberatam prædicant. Sic enim Bulagoram Pharagoritem, Diodorum Auleten perditè amantem, indéque se præcipitantem, in senecta periisse. Periisse quoque Rhodopen Amissenam, dum se inde præcipitat, geminorum duorum, qui Antiochi regis corporis custodes erant, amore captam, quibus nomina erant Cyri & Antiphontis. Charinus quoque Iamborum scriptor, Eunuchum quemdam Erota, Eupatoris pincernam, perditè amavit, fabulæque de petra illa fidem habens, præcipitavit & ille. At cùm ex lapsu crure fracto, doloris jam vi exspiraret, hos versus Iambicos effudit.

Fallax peri, peri mala, ô
Leucas petra!
Charinon, heu! heu! me
poëtam Iambicum
Spes adußisti inanibusque
fabulis.
In tantum Erωta, ô Eupa-
tor! si diligat.

Nereus insuper Catanæus Palladis Atticæ amore possessus, saxo accedens se præcipitavit, & liberatus est molestiâ.

Igitur illapsus in piscatoris rete subjectum, quo unà cum auri plena cistula extractus est, piscatori etiam de auri capsula litem intendit. Verùm Apollo secundùm quietem visus, à litigando minis deterruit. Oportere enim ob solutum amorem gratum esse, non autem alienum aurum appetere.

χλοῦνος· πεσὼν δ᾽ οὖν, εἰς δίκτυον ἐνέπεσεν ἁλίεως, ἐν ᾧ ἀνειλκύσθη σὺν κιβωτῷ χρυσίου. ἐπεδικάζετο δὲ πρὸς τὸν ἁλέα περὶ τοῦ χρυσίου. ἀλλ᾽ ὁ Ἀπόλλων νυκτερινῇ ὄψει ἀπέστησεν αὐτὸν τοῦ ἐπιδικάζεσθαι, δέον εὐχαριστεῖν ὑπὲρ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀπειλησάμενος, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀλλότριον περιεργάζεσθαι χρυσίον.

Pana piscem ait esse marinum, Balenæ magnitudine, formâ Pani non absimilem. In hoc pisce lapidem reperiri asteritem, quem Soli oppositum incendi ferant: valere etiam ad philtrum: adeóque hunc Helenam lapidem habuisse, insculptâ Panis piscis imagine, quo & in obsignando sit usa.

Πᾶνα δέ φησιν ἰχθῦν εἶναι θαλάσιον κητώδη, ὅμοιον τῷ Πανὶ κατὰ τὴν ὄψιν· ἐν τούτῳ λίθον εὑρίσκεσθαι τὴν ἀστερίτην, ὃν εἰς ἥλιον τεθέντα, ἀνάπτεσθαι· ποιεῖν δὲ καὶ πρὸς φίλτρον. τοῦτον δὴ τὸν λίθον εἶχεν Ἑλένη, γλυφὴν ἔχοντα αὐτὸν τὸν ἰχθῦν τὸν Πᾶνα, καὶ ταύτῃ ἐκέχρητο τῇ σφραγῖδι.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ

ΝΙΚΑΕΩΣ

περὶ ἐρωτίκων Παθημάτων

PARTHENII

NICAENSIS

De amatoriis Affectionibus

LIBER.

Iano Cornario Zuiccaviensi interprete.

PARTHENII NICAENSIS

De amatoriis Affectionibus

LIBER.

Parthenius Nicaensis Cornelio Gallo S.

QUUM maximè convenire tibi, Corneli Galle, putarem amatoriarum affectionum lectionem, eas quàm potui brevissimè collectas transmisi. Multa enim apud poëtas sunt, quæ magnâ consideratione indigeant, ubi illæ non perfectè sint expressæ. Licebit autem tibi ex illis plurima in poëmata ac Elegias transferre, quæ videlicet maximè jucunda videbuntur, cùm aliàs nihil superfluum in illis sit comprehensum, quod transilire possis ob verbositatis tædium ei factus iniquior; commentariolorum enim vice illas congessimus, ut & tibi

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΝΙΚΑΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΕΡΟΤΙΚΩΝ Παθημάτων.

Παρθένιος Κορνηλίῳ Γάλλῳ Χαίρειν.

ΜΑΛΙΣΤΑ σοι δοκῶν ἁρμόττειν, Κορνήλιε Γάλλε, τὴν ἄθροισιν τῶν ἐρωτικῶν παθημάτων, ἀναλεξάμενος ὡς ὅτι μάλιστα, ἐν βραχυτάτοις ἀπέσταλκα. τὰ γὰρ παρά τισι τῶν ποιητῶν κείμενα, τούτων μὴ αὐτοτελῶς λελεγμένων, κατανοήσεις ἐκ τῶνδε. τὰ πλεῖστα αὐτῷ τε παρέσται εἰς ἔπη καὶ ἐλεγείας ἀνάγειν, τὰ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἁρμόδια, διὰ τὸ μὴ παρεῖναι τὸ περίττον αὐτοῖς. ὃ δὴ σὺ μετέρχῃ χεῖρον ἂν περὶ αὐτῶν ἐνενοήθης· οἱονεὶ γὰρ ὑπομνηματίων τρόπον αὐτὰ συνελεξάμεθα, καὶ

σοὶ νυνὶ τὴν χρῆσιν ὁμοίαν, ὡς ἔοικε παρέξεται.

ΠΕΡΙ` ΛΥΡΚΟΥ.

ΚΕΦ. α.

Ἱστορεῖ Νικαίνετος Λύρκῳ, καὶ Ἀπολλώνιος Καύνῳ.

ΑΡπασθείσης Ἰοῦς τῆς Ἀργείας ὑπὸ λῃστῶν, ὁ πατὴρ αὐτῆς Ἴναχος μαστῆράς τε καὶ ἐρευνητὰς πολλοὺς καθῆκεν. ἐν δὲ αὐτοῖς Λύρκον τὸν Φορωνέως, ὃς μάλα πολλὴν γῆν ἐπιδραμὼν, καὶ πολλὴν θάλασσαν περαιωθεὶς, τέλος ὡς οὐχ εὕρισκεν, ἀπεῖπε τῷ καμάτῳ, καὶ εἰς μὲν Ἄργος δεδοικὼς τὸν Ἴναχον, οὐ μάλα τι κατῄει. ἀφικόμενος δὲ εἰς Καῦνον πρὸς Αἰβίαλον, γαμεῖ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα Εἰλεβίην. ἔφασαν γὰρ τὴν κόρην ἰδοῦσαν Λύρκον, εἰς ἔρωτα ἐλθεῖν, καὶ πολλὰ τοῦ πατρὸς δεηθῆναι κατασχεῖν αὐτόν. ὁ δὲ τῆς τε βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδωσάμενος, καὶ τῶν λοιπῶν ὑπαργμάτων, γαμβρὸν εἶχεν.

similem usum exhibiturus sperem.

DE LYRCO.

CAPUT I.

Hæc historia est & apud Nicanetum in Lyrco, & Apollonium Rhodium in Cauno.

QUum rapta esset à prædonibus Io Argiva, pater ejus Inachus inquisitores ac indagatores multos misit, in quibus Lyrcum quoque filium Phoronei, qui multam terram peragrans, mariáque plurima emensus, ad finem ubi illam non reperiret, renuntiavit labori, & ad Argos redire ob timorem Inachi non valde festinabat. Quare profectus est in Caunum ad Aebialum, atque in uxorem duxit ejus filiam nomine Ilebiam. Prædictum enim ante fuerat, puellam mox ubi Lyrcum conspectura esset, in ejus amorem venturam, ac plurimis precibus à parente impetraturam, quô ejus matrimonio potiretur. Ille ergo parte regni non minima unà cum reliquis bonis oblatâ, eum sibi generum ascivit.

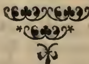
Temporis

Temporis verò progressu, cùm Lyrco filij nulli nascerentur, adiit Didymei templum de sobolis generatione oraculum sciscitaturus. Cui sanè numen respondit, filios geniturum eum ex ea cui primùm è templo digressus commisceatur. Ex quo ille valde gavisus ad uxorem festinabat, confisus ex animi sententia sibi oraculum processurum. Cùm autem navigio pervenisset in Bubastum, divertissétque ad Staphylum Dionysij filium, valde amicè ab eo exceptus est, ac multo vino repletus, & posteaquàm præ multa ebrietate decumberet, filiam suam ille collocavit Hemitheam. Hoc autem faciebat, quoniam oraculum illi redditum sciebat, & quòd cuperet illi ex filia sua filios gigni, adeò ut contenderent etiam Rhœo & Hemithea utraque ejus filia, utra tandem hospiti condormiret. Tantus amor utramque novi hospitis ceperat. Lyrcus autem cùm posterâ die factum resciret, Hemitheámque condormientem videret, valde graviter ferebat, ac

Χρόνου δὲ πολλοῦ προϊόντος, ὡς τῷ Λύρκῳ παῖδες οὐκ ἐγίγνοντο, ἦλθεν εἰς Διδυμέως χρησόμενος περὶ γονῆς τέκνων· καὶ αὐτῷ θεσπίζει ὁ θεὸς, παῖδαι φύσειν, κἂν ἐκ τοῦ ναοῦ χωρισθεὶς πρώτῃ συγγένηται. ὁ δὲ μαλα γεγηθὼς ἠπείγετο πρὸς τὴν γυναῖκα, πειθόμενος κατὰ νοῦν αὐτῷ χωρήσειν μαντεῖον. ἐπεὶ δὲ πλέων ἀφίκετο ἐς Βύβασον πρὸς Στάφυλον τὸν Διονύσου, μάλα φιλοφρόνως ἐκεῖνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος, εἰς πολὺν οἶνον προετρέψατο. καὶ ἐπειδὴ πολλῇ μέθῃ παρεῖτο, συγκατέκλινεν αὐτῷ Ἡμιθέαν τὴν θυγατέρα. ταῦτα δὲ ἐποίει προπεπυσμένος τὸ τοῦ χρηστηρίου, καὶ βουλόμενος ἐκ ταύτης αὐτῷ παῖδας γένεσθαι· δι' ἔριδος μέν τοι ἐγένοντο Ῥοιώ τε καὶ Ἡμιθέα αἱ τοῦ Σταφύλου, τίς αὐτῶν μιχθείη τῷ ξένῳ. τοσοῦτος ἀμφοτέρας κατέσχε πόθος. Λύρκος δὲ ἐπιγνοὺς τῇ ὑστεραίᾳ ποῖα ἐδεδράκει, καὶ τὴν Ἡμιθέαν ὁρῶν συγκατακεκλιμένην, ἐδυσφόρει τε καὶ

πολλὰ κατεμέμφετο τὸν Στάφυλον, ὡς ἀπατεῶνα γενόμενον αὐτοῦ. ὕστερον δὲ μηδὲν ἔχων ὅ, τι ποιῇ, περιελόμενος τὴν ζώνην δίδωσι τῇ κόρῃ, κελεύων ἡβήσαντι τῷ παιδὶ φυλάττειν, ὅπως ἔχῃ γνώρισμα ὁπότ' ἂν ἀφίκοιτο πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ εἰς Καῦνον, καὶ ἐξέπλευσεν. Αἰβίαλος δὲ ὡς ᾔσθετο τά τε κατὰ τὸ χρηστήριον καὶ τὴν Ἡμιθέαν, ἤλαυνεν τῆς γῆς αὐτόν. ἔνθα δὴ μάχη συνεχὴς ἦν τοῖς τε τὸν Λύρκον προσιεμένοις, καὶ τοῖς τὰ Αἰβιάλου φρονοῦσι. μάλιστα δὲ συνήργος ἐγένετο Εἰλεβίη. οὐ γὰρ ἀπεῖπεν τὸν Λύρκον. μετὰ δὲ ταῦτα ἀνδρωθεὶς ὁ ἐξ Ἡμιθέας, καὶ Λύρκου, Βάσιλος αὐτῷ ὄνομα, ἦλθεν εἰς τὴν Καυνίαν, καὶ αὐτὸν γνωρίσας ὁ Λύρκος ἤδη γηραιὸς ὤν, ἡγεμόνα καθίστησι τῶν σφετέρων λαῶν,

ac vehementer indignabatur Staphylo, qui has ei fraudes struxisset. Cùm autem facti nullum remedium reperiret, arripit zonam, & dat puellæ, jubens eam pubescenti puero servari, ut signum esset cognitionis ejus, si quando ad parentem in Caunum proficisceretur: quo facto, rursùs navigavit. Aebialus autem, cùm & ipse oraculum cognovisset, & quæ facta erant cum Hemithea, expulit terrâ suâ Lyrcum. Unde sanè perpetuum bellum ortum est inter eos qui Lyrco adhærent, atque ejus qui Aebiali partibus favent. Uxori verò Ilebiæ familiariter convixit: Ea enim Lyrco nihilo iniquior fuit. Post hæc autem vir jam factus is qui ex Hemithea & Lyrco natus est, nomine Basileus, venit in Caunum, quem agnitum senex jam Lyrcus, ducem populi sui constituit.

DE POLYMELA.

CAP. II.

Hanc historiam Philetas ad Hermen scribit.

Ulysses cùm erraret circà Siciliam, Tyrrhenúmque & Siculum mare, pervenit ad Aeolum, & insulam Meligunidem: qui ipsum pro sapientiæ fama veneratus, cum multa dignitate tractavit, & de Trojæ excidio, & quo modo ipsis ab Ilio discedentibus, naves dispersæ fuerint, percunctabatur. Multo autem tempore ejus hospitio usus est. Huic ergo ipsi unica erat filia unicè dilecta. Polymela ea erat Æolidarum genere, quæ clàm cum Ulysse coibat. Is verò ventos secundos nactus navigavit: Puella autem deprehenditur Trojana quædam spolia habens apud se relicta, & super his multis cum lachrymis provoluta. Quare Aeolus Ulyssem etiam absentem plurimis malis affecit, Polymelam verò in animo habuit occidere. Porrò Diores frater ejus amore captus,

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΜΗΛΗΣ

ΚΕΦ. β.

Ἱστορεῖ Φιλητᾶς Ἑρμῇ.

Ὀδυσσεὺς ἀλώμενος περὶ Σικελίαν, καὶ τὴν Τυρρηνῶν καὶ τὴν Σικελῶν θάλασσαν, ἀφίκετο πρὸς Αἴολον καὶ Μελιγουνίδα νῆσον· ὃς αὐτὸν κατὰ κλέος σοφίας τεθηπὼς ἐν πολλῇ φροντίδι εἶχεν, τά τε περὶ Τροίης ἅλωσιν, καὶ ὃν τρόπον αὐτοῖς ἐσκεδάσθησαν αἱ νῆες κομιζομένοις ἀπὸ τοῦ Ἰλίου διεπυνθάνετο· ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διῆγε. τῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένη. Πολυμήλη γὰρ τῶν Αἰολίδων τις ἐρασθεῖσα αὐτοῦ κρύφα συνῆν. ὡς δὲ τοὺς ἀνέμους ἐγκεκλεισμένους παραλαβὼν ἀπέπλευσεν, ἡ κόρη φωρᾶταί τινα τῶν Τρωϊκῶν λαφύρων ἔχουσα, καὶ τούτοις μετὰ πολλῶν δακρύων καλινδουμένη, ἔνθα ὁ Αἴολος τὸν μὲν Ὀδυσσέα, καίπερ οὐ παρόντα ἐκάκισεν, τὴν δὲ Πολυμήλην ἐν νῷ ἔσχεν τίσασθαι. ἔτυχεν δὲ αὐτῆς ἠρασμένος ὁ ἀδελφὸς

Διώρης, ὃς αὐτὴν παραιτεῖταί τε καὶ ποιεῖ τὸν πατέρα αὐτῷ συνοικίσαι.

ΠΕΡΙ ΕΥΙΠΠΗΣ.

ΚΕΦ. γ.

Ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ.

ΟΥ μόνον δὲ Ὀδυσσεὺς περὶ Αἴολον ἐξήμαρτεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἄλην, ὡς τοὺς μνηστῆρας ἐφόνευσεν, εἰς Ἤπειρον ἐλθὼν χρηστηρίων τινῶν ἕνεκα, τὴν Τυρίμμα θυγατέρα ἔφθειρεν Εὐίππην, ὃς αὐτὸν οἰκείως ὑπεδέξατο, καὶ μετὰ πάσης προθυμίας ἐξένιζε. παῖς δὲ αὐτῷ γίνεται ταύτης Εὐρύαλος. τοῦτον ἡ μήτηρ ἐπεὶ εἰς ἥβην ἦλθεν ἀποπέμπεται εἰς Ἰθάκην συμβόλιά τινα δοῦσα ἐν δέλτῳ κατεσφραγισμένα. τοῦ δὲ Ὀδυσσέως κατὰ τύχην τότε μὴ παρόντος, Πηνελόπη καταμαθοῦσα ταῦτα, καὶ ἄλλως δὲ προπεπυσμένη τὸν τῆς Εὐίππης ἔρωτα, πείθει τὸν Ὀδυσσέα παραγενόμενον πρὶν ἢ γνῶναί τι τούτων ὡς ἔχει, κατακτεῖναι τὸν Εὐρύαλον, ὡς ἐπιβουλεύοντα

eam à parente impetravit, ac persuasit quo concederet eam secum cohabitare.

DE EVIPPE.

CAP. III.

Est & apud Sophoclem ad Euryalum.

ULysses non solùm apud Aeolum deliquit: sed & post errorem cùm procos peremisset, in Epirum oraculorum quorumdam sciscitandorum gratiâ profectus, filiam corrupit, Evippen, qui eum familiariter exceptum cum omni benevolentia hospitio dignatus erat. Porrò filius ei nascitur ex ea Eurialus. Hunc mater cùm ad pubertatem accessisset, dimittit in Ithacam, signis quibusdam ei exhibitis in tabula expressis, ex quibus cognosceretur. Ulysses autem cùm fortè fortunâ non adesset, Penelope ea cognoscens, cùm aliàs etiam de Evippes amore anteà audivisset, Ulyssem redeuntem, antequàm quid de hac re cognosceret, persuadet occidere Euryalum, tanquàm qui insidias ei struxis-

set. Et Ulysses quidem præ iræ impotentia, atque aliàs feroci natura existens suâ manu filium occidit, & non multo pòst tempore ubi hoc facinus perpetrasset, ipse quoque à propria sobole marinæ turturis spina sauciatus interiit.

DE OENONE.

CAP. IV.

Eandem historiam habet & Nicander in libro de Poëtis, & Cephalon Gergithius in Troicis.

ALexander Priami filius in Ida pastor Cebrenis filiam amabat Oenonem. Dicitur autem hanc numine correptam, futura prædicere solitam, atque alioqui etiam ob singularem animi prudentiam, ubique magni nominis fuisse. Alexander igitur abductam eam à parente in Idam, ubi stativa sua posuerat, habuit pro uxore, sermone pollicitus, se nunquam illam deserturum, in maximóque honore habiturum. Verùm illa cohabitare quidem illum sibi nunc dixit,

αὐτῷ. καὶ Ὀδυσσεὺς μὲν διὰ τὸ μὴ ἐγκρατὴς φῦναι, μηδὲ ἄλλως ἐπιεικὴς, αὐτόχειρ τοῦ παιδὸς ἐγένετο, καὶ οὐ μετὰ πολὺν χρόνον ἢ τόδε ἀπεργάσασθαι. πρὸς τῆς αὐτὸς αὐτοῦ γενέας ἀκάνθῃ θαλασσίας τρύγονος ἐτέλευσεν.

ΠΕΡΙ' ΟΙΝΩΝΗΣ.

ΚΕΦ. δ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, καὶ Κεφάλων ὁ Γεργίθιος ἐν Τρωϊκοῖς.

ΑΛέξανδρος ὁ Πριάμου βουκολῶν κατὰ τὴν Ἴδην, ἠράσθη τῆς Κεβρῆνος θυγατρὸς Οἰνώνης. λέγεται δὲ ταύτην ἔκ του κατεχομένην, θεσπίζειν περὶ τῶν μελλόντων, καὶ ἄλλως δὲ ἐπὶ συνέσει φρενῶν ἐπὶ μέγα διαβεβοῆσθαι. ὁ οὖν Ἀλέξανδρος αὐτὴν ἀγαγόμενος παρὰ τοῦ πατρὸς εἰς τὴν Ἴδην, ὅπου αὐτῷ οἱ σταθμοὶ ἦσαν, εἶχε γυναῖκα, καὶ αὐτῇ φιλοφρονούμενος μηδαμὰ προλείψειν, ἐν περισσοτέρᾳ τε τιμῇ ἄξειν. ἡ δὲ συνιέναι μὲν ἔφασκεν εἰς τὸ

παρῆν, ὡς δὴ πάνυ αὐτῆς ἐρῶν. χρόνον μέν τοι τινὰ γενήσεσθαι, ἐν ᾧ ἀπαλλάξας αὐτὴν, εἰς τὴν Εὐρώπην περαιωθήσεται, κἀκεῖ πτοηθεὶς ἐπὶ γυναικὶ ξένῃ πόλεμον ἐπάξεται τοῖς οἰκείοις. ἐξηγεῖτο δὲ, ὡς δεῖ αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ τρωθῆναι, καὶ ὅτι οὐδεὶς αὐτὸν οἷός τε ἔσται ὑγιῆ ποιῆσαι, ἢ αὐτή. ἑκάστοτε δὲ ἐπιλεγομένης αὐτῆς, ἐκεῖνος οὐκ εἴα μεμνῆσθαι. χρόνου δὲ προϊόντος, ἐπειδὴ Ἑλένην ἔγημεν, ἡ μὲν Οἰνώνη μεμφομένη τῶν πραχθέντων τὸν Ἀλέξανδρον, εἰς Κεβρῆνα ὅθεν περ ἦν γένος, ἀπεχώρησεν. ὁ δὲ παρήκοντος ἤδη τοῦ πολέμου διατοξευόμενος Φιλοκτήτῃ, τιτρώσκεται. ἐν νῷ δὲ λαβὼν τὸ τῆς Οἰνώνης ἔπος, ὅτι ἔφατο αὐτὸν πρὸς αὐτῆς μόνης οἷόν τε εἶναι ἰαθῆναι, κήρυκα πέμπει, δεησόμενον, ὅπως ἐπειχθεῖσα, ἀκέσηταί τε αὐτὸν, καὶ τῶν παροιχομένων λήθην ποιήσηται, ἅτε δὴ κατὰ θεῶν βούλησίν τε ἀφικόμενον. ἡ δὲ αὐθαδέστερον ἀπεκρίνατο, ὡς

tanquàm qui valdè amaret: Tempus autem futurum, quo ipsâ neglectâ, in Europam esset penetraturus, ubi amore peregrinæ mulieris implicitus, bellum propriæ patriæ esset inducturus. Exposuítque ampliùs quomodo futurum esset, ut in bello saucietur, & quòd nemini possibile esset eum posse sanare, præter ipsam. singulatim autem ipsâ hæc recensente, ille animum non advertebat, neque sinebat ulteriùs meminisse. Temporis autem progressu, cùm Helenam uxorem duxisset, Oenone indignata ob ea quæ fecerat Alexander, ad Cebrenem, unde genus duxit, reversa est. Ille verò instante belli jam tempore, jaculo à Philoctete petitus vulneratur. In animum itaque revocatis Oenone verbis, quibus dixerat scilicet, ab ipsa sola eum posse sanari, præconem mittit oraturum ut ad se accedat ac medeatur, præteritorúmq; omnium oblivionem faciat, tanquam sanè ex voluntate deorum omnia ista perpessa. Ea autem valdè contumeliosè respondit:

Debere eum ad Helenam ire, illámque precari. Sed tamen interim maximè eò festinabat, ubi eum decumbere perceperat. Cùm ergo præco responsum ab Oenone citiùs retulisset, præ animi molestia Alexander expiravit. Oenone autem superveniens, cùm mortuum jam in terra jacentem videret, magno gemitu ac ejulatu turbatâ, seipsam interemit.

χρῆ παρ᾽ Ἑλένην αὐτὸν ἰέναι, κἀκείνης δεῖσθαι. αὐτὴ δὲ μάλιστα ἠπείγετο, ἔνθα δὴ ἐπέπυστο κεῖσθαι αὐτόν. τοῦ δὲ κήρυκος τὰ λεχθέντα παρὰ τῆς Οἰνώνης θᾶττον ἀπαγγείλαντος, ἀθυμήσας ὁ Ἀλέξανδρος ἐξέπνευσεν. Οἰνώνη δὲ, ἐπεὶ νέκυν ἤδη κατὰ γῆς κείμενον ἐλθοῦσα ἴδεν, ἀνῴμωξέν τε, καὶ πολλὰ κατολοφυραμένη, διεχρήσατο ἑαυτήν.

DE LEUCIPPO.

CAP. V.

Scribit & Hermesianax ad Leontem.

LEucippus Xanthii filius, genus à Bellerophonte ducens, omnes sui temporis robore longè superabat. Is res bellicas exercebat magno adeò apparatu, ut multus sermo de ipso esset, tum apud Lycios, tum apud vicinos his populos: utpote qui ab eo persecutiones paterentur, ac omnes ferè molestias perferrent. Ille igitur ex indignatione Veneris in amorem incidit sororis suæ, & ferebat sanè aliquandiu fortiter ma-

ΠΕΡΙ᾽ ΛΕΥΚΙΠΠΟΥ.

ΚΕΦ. ε.

Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεόντι.

ΛΕύκιππος δὲ Ξανθίου παῖς, γένος τῶν ἀπὸ Βελλεροφόντου, διαφέρων ἰσχύϊ μάλιστα τῶν καθ᾽ ἑαυτὸν, ἤσκει τὰ πολεμικά. διὸ πολὺς ἦν λόγος περὶ αὐτοῦ, παρά τε Λυκίοις καὶ τοῖς προσεχέσι τούτοις, ἅτε δὴ ἀγομένοις, καὶ πᾶν ὁποῖον δυσχερὲς πάσχουσιν. οὗτος κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης εἰς ἔρωτα ἀφικόμενος τῆς ἀδελφῆς, τέως μὲν ἐκαρτέρει οἰόμενος ῥᾷστα

ἀπαλλάξεσθαι τῆς νόσου. ἐπεὶ μέντοι χρόνου διαγινομένου οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἐλώφα τὸ πάθος, ἀνακοινοῦται τῇ μητρὶ, καὶ πολλὰ καθικέτευε, μὴ περιιδεῖν αὐτὸν ἀπολλύμενον· εἰ γὰρ αὐτῷ μὴ συνεργήσειεν, ἀποσφάξειν αὐτὸν ἠπείλει. τῆς δὲ παραχρῆμα τὴν ἐπιθυμίαν φαμένης τελέσειν, ῥᾴων ἤδη γέγονεν. ἀνακαλεσαμένη δὲ τὴν κόρην συγκατακλίνει τῷ ἀδελφῷ. κἀκ τούτου συνῆσαν οὐ μάλα τινὰ δεδιότες, ἕως τις ἐξαγγέλλει τῷ κατηγγυημένῳ τὴν κόρην μνηστῆρι. ὁ δὲ τόν τε αὐτοῦ πατέρα παραλαβὼν καὶ τινὰς τῶν προσηκόντων πρόσεισι τῷ Ξανθίῳ, καὶ τὴν πρᾶξιν καταμηνύει, μὴ δηλῶν τοὔνομα τοῦ Λευκίππου. Ξάνθιος δὲ δυσφορῶν ἐπὶ τοῖς προσηγγελμένοις πολλὴν σπουδὴν ἐτίθετο φωρᾶσαι τὸν φθορέα, καὶ διεκελεύσατο τῷ μηνυτῇ, ὁπότε ἴδοι συνόντας, αὐτῷ δηλῶσαι. τοῦ δὲ ἑτοίμως ἐπακούσαντος, καὶ αὐτίκα τὸν πρεσβύτην ἐπαγομένου τῷ

lum hoc, ſperans ſe facilè à morbo convaliturum: poſtquàm verò tempore procedente, nihilo mitior affectus fieret, convenit matrem, valdè ſupplicans ne ſe contemneret pereuntem. Imò niſi auxilium ferret, minabatur ampliùs ſe ipſum peremptururum. Ea itaque ſtatim cupiditatem ejus ſe impleturam pollicita, mitiorem eum reddidit: advocatâque puellâ, eam condormire fecit fratri, atque ab hoc ſanè tempore conſuetudinem invicem habebant illi, omni formidine exclusâ, donec quiſpiam adnunciat rem cui deſponſata erat puella proco. Is ergo parente ſuo adſumpto, una cum quibuſdam aliis amicis adiit Xanthium, ac factum ei indicat, nomen tamen non revelans Leucippi. Xanthius autem maximè iniquo animo hoc nuntium accipiens, multam diligentiam adhibebat, quo filiæ corruptorem deprehenderet, jubebátque delatorem ipſum manifeſtare tempus, quo condormientes illos ſciret: qui cùm promptè planè obediret, ac ſenem ad thalamum

thalamum statim perduceret, puella, repentino strepitu facto, exiliit per fores, spe latendi ingredientes. Quare pater ipsam opinatus corruptorem esse, machærâ eam transverberavit: & cùm præ dolore exclamasset, Leucippus auxilium laturus ei, & præ mentis turbatione non prævidens quem peteret, occidit parentem. Atque ob eam causam, relictâ Thessalis domo, in Cretam abiit. Inde autem ab incolis expulsus, in Ephesiam pervenit, ubi regionem occupavit nomine Cretinæam. Porrò Leucippum dicunt à Leucophrya Mandrolyti filia adamatum fuisse, quæ prodiderit civitatem hostibus, quorum Leucippus erat præfectus. Captus autem est & ipse posteà ex vaticinio, ab his qui missi erant ex Pheris ab Admeto.

θαλάμῳ, ἡ παῖς αἰφνιδίου ψόφου γενηθέντος, ἵετο διὰ θυρῶν, οἰομένη λήσεσθαι τοὺς ἐπιόντας· καὶ αὐτὴν ὁ πατὴρ ὑπολαβὼν εἶναι τὸν φθορέα, πατάξας μαχαίρᾳ καταβάλλει. τῆς δὲ περιωδύνου γενομένης καὶ ἀνακραυγούσης, ὁ Λεύκιππος ἐπαμύνων αὐτῇ, καὶ διὰ τὸ ἐκπεπλῆχθαι μὴ προειδόμενος ὅστις ἦν, κατακτείνει τὸν πατέρα. δι' ἣν αἰτίαν ἀπολιπὼν τὴν οἰκίαν Θετταλοῖς ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσιν εἰς Κρήτην ἡγήσατο. κἀκεῖθεν ἐξελαθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων εἰς τὴν Ἐφεσίαν ἀφίκετο, ἔνθα χωρίον ᾤκησε τὸ Κρητιναῖον ἐπικληθέν. τοῦ δὲ Λευκίππου τούτου λέγεται τὴν Μανδρολύτου θυγατέρα Λευκοφρύην ἐρασθεῖσαν, προδοῦναι τὴν πόλιν τοῖς πολεμίοις, ὧν ἐτύγχανεν ἡγεμὼν ὁ Λεύκιππος, ἑλομένων αὐτὸν κατὰ θεοπρόπιον τῶν δεκατευθέντων ἐκ Φερῶν ὑπ' Ἀδμήτου.

ΠΕΡΙ ΠΑΛΛΗΝΗΣ.

ΚΕΦ. ς.

Ἱστορεῖ Διογένης Ἡγήσιππος ἐν Παλληνιακοῖς.

Λέγεται καὶ Σίθωνα τὸν Ὀδομαντῶν βασιλέα γεννῆσαι θυγατέρα Παλλήνην, καλὴν δὲ καὶ ἐπίχαριν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ πλεῖστον χωρῆσαι κλέος αὐτῆς, φοιτᾶν τε μνηστῆρας οὐ μόνον ἀπ' αὐτῆς Θρᾴκης, ἀλλὰ καὶ ἔτι πρόσωθέν τινας, ἀπό τε Ἰλλυρίδος καὶ τῶν ἐπὶ Τανάϊδος ποταμοῦ κατῳκημένων. τὸν δὲ Σίθωνα πρῶτον μὲν κελεύειν τοὺς ἀφικνουμένους μνηστῆρας, πρὸς μάχην ἰέναι τὴν κόρην ἔχοντα. εἰ δὲ ἥττων φανείη, τεθνάναι. τούτῳ τε τῷ τρόπῳ πάνυ συχνοὺς ἀνῃρήκει. μετὰ δὲ ὡς αὐτόν τε ἡ πλείων ἰσχὺς ἐπιλελοίπει, ἔγνωστό τε αὐτῷ τὴν κόρην ἁρμόσασθαι, δύο μνηστῆρας ἀφικνουμένους, Δρύαντά τε καὶ Κλεῖτον, ἐκέλευεν ἄθλου προκειμένου τῆς κόρης ἀλλήλοις διαμάχεσθαι. καὶ τὸν μὲν τεθνάναι, τὸν δὲ περιγενόμενον, τήν τε βασιλείαν καὶ τὴν παῖδα ἔχειν. τῆς δὲ ἀφωρισμένης ἡμέρας παρούσης, ἡ Παλλήνη,

DE PALLENE.

CAP. VI.

Scribit & Diogenes & Hegesippus in Palleniacis.

Aiunt Sithona Hodomanthum regem genuiſſe filiam Pallenen, pulchram ſanè & gratioſam, ut eo nomine plurimùm ejus fama increbreſceret, veniréntque ad eam proci non ſolùm à Thracia, ſed etiam à remotioribus locis quidam, ex Illyride, & ex habitantibus ad fluvium Tanaim. Sithonem autem aiunt primùm cùm veniſſent proci, pugnam ſecum committere juſſiſſe, & ſiquidem quis fortiter prælietur, filiam habiturum: ſi verò ignavior adpareat, moriturum. Hoc autem modo valde multos ſuſtulit. Poſteà verò cùm vires ipſum deſtituerent, filiam ſibi placare volens, duos procos invicem confligere juſſit, Dryantem & Clitum, propoſito victoriæ præmio, ita ut altero occiſo, qui ſupereſſet & regno & filia potiretur. Definitâ autem inſtante die, Pallenè ve-

hementi Cliti amore flagrans, maximè timebat illi; neque tamen ulli ex familia ejus audebat id indicare. Multas itaque lachrymas incassum effundebat, donec nutritor ejus Præsyntes eam percunctatus, cognito dolore, bene sperare jussisset, tanquam quò ipse velit res omnis sit inclinatura. Is igitur clàm convenit aurigam Dryantis, auróque multo promisso, persuadet ut ne fibulas per currus rotas connectat. unde sanè cùm ad pugnam procederent, ac inveheretur Dryas in Clitum, rotæ ei de curru deciderunt, atque sic ipsum de curru prolapsum invadens Clitus occidit. Sithon verò amore & insidiis filiæ cognitis, ingentem pyram extruxit, cui imposuit Dryantem, in animo habens simul mactare & Pallenen. Porrò, spectro divinitùs adparente, ac aquâ multâ repente de cœlo effusâ, sententiam mutavit, ac nuptiis adparatis, præsentem Thracum multitudinem placat, filiámque Clito in uxorem ducere permittit.

τὸν παρόντα Θρᾳκῶν ὅμιλον, ἐφίησι

ἔτυχε γὰρ ἐρῶσα τοῦ Κλείτου. πάνυ ὀῤῥωδεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ. καὶ σημῆναι μὲν οὐκ ἐτόλμα τινὶ τῶν περὶ αὐτόν· δάκρυα δὲ πολλὰ ἐχεῖτο τῶν παρειῶν αὐτῆς, ἕως ὅτε τροφεὺς αὐτῆς Πρεσωιτης ἀναπυνθανόμενος καὶ ἐπιγνοὺς τὸ πάθος, τῇ μὲν θαῤῥεῖν παρεκελεύσατο, ὡς ἡ βούλεται ταύτῃ τοῦ πράγματος χωρήσαντος· αὐτὸς δὲ κρύφα ὑπέρχεται τὸν ἡνίοχον τοῦ Δρύαντος, καὶ αὐτῷ χρυσὸν πολὺν ὁμολογήσας, πείθει διὰ τῶν ἁρματηγῶν τροχῶν μὴ διεῖναι τὰς περόνας. ἔνθα δὴ ὡς ἐς μάχην ἐξῄεσαν, καὶ ἤλαυνεν ὁ Δρύας ἐπὶ Κλεῖτον, καὶ τροχοὶ περιερρύησαν αὐτῷ τῶν ἁρμάτων, καὶ οὕτως πεσόντα αὐτὸν ἐπιδραμὼν ὁ Κλεῖτος ἀναιρεῖ. αἰσθόμενος δὲ ὁ Σίθων τόν τε ἔρωτα καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς θυγατρὸς, μάλα μεγάλην πυρὰν νήσας, καὶ ἐπιθεὶς τὸν Δρύαντα, οἴετο συνεπισφάξειν καὶ τὴν Παλλήνην. φαντάσματος δὲ θείου γενομένου, καὶ ἐξαπιναίως ὕδατος ἐξ οὐρανοῦ πολλοῦ καταῤῥαγέντος, μετέγνω τε, καὶ γάμοις ἀρεσάμενος τῷ Κλείτῳ τὴν κόρην ἄγεσθαι.

ΠΕΡΙ ΙΠΠΑΡΙΝΟΥ.

ΚΕΦ. ζ.

Ἱστορεῖ Φανίας ὁ Ἐρέσιος.

Ἐν δὲ τῇ Ἰταλίᾳ Ἡρακλείᾳ, παιδὸς διαφόρου τὴν ὄψιν, Ἱππαρῖνος ἦν αὐτῷ ὄνομα, τῶν πάνυ δοκίμων Ἀντιλέων ἠράσθη. ὃς πολλὰ μηχανώμενος, οὐδαμῇ δυνατὸς ἦν αὐτὸν ἁρμόσασθαι. περὶ δὲ γυμνάσια διατρίβοντι, πολλὰ τῷ παιδὶ προσερυεὶς, ἔφη τοσοῦτον αὐτοῦ πόθον ἔχειν, ὥς τε πάντα πόνον ἀνατλῆναι, καὶ ὅ,τι ἂν κελεύοι, μηδενὸς αὐτὸν ἁμαρτήσεσθαι. ὁ δὲ ἄρα κατειρωνευόμενος, προσέταξεν αὐτῷ ἀπό τινος ἐρυμνοῦ χωρίου, ὃ μάλιστα ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ τῶν Ἡρακλεωτῶν τυράννου, τὸν κώδωνα κατακομίσαι, πειθόμενος μὴ ἄν ποτε τελέσειν αὐτὸν τόνδε τὸν ἆθλον. Ἀντιλέων δὲ κρύφα τὸ φρούριον ὑπελθὼν, καὶ λοχήσας, τὸν φύλακα τοῦ κώδωνος κατακαίνει· καὶ ἐπειδὴ ἀφίκετο πρὸς τὸ μειράκιον, ἀποτελέσας τὴν ὑπόσχεσιν, ἐν πολλῇ αὐτῷ εὐνοίᾳ ἐγένετο, καὶ

DE HIPPARINO.

CAP. VII.

Est apud Phaniam Eresium.

In Italiæ urbe Heraclea excellentem formâ puerum Hipparinum nomine, celebri familiâ ortum, Antileon amabat, qui multa machinatus nullo modo poterat eum ſibi conciliare. Circa gymnaſia autem verſanti ut plurimùm puero ſe accommodans, tanto ejus deſiderio ſe teneri adfirmavit, ut ejus gratiâ omnem laborem ſubire velit, & quicquid jubeat in nulla re delinquere. Puer ergo per ludibrium mandavit ei, ut ex munito quodam loco, qui magnâ cuſtodiâ ab Archelao Heracleotarum tyranno ſervabatur, tintinnabula deturbaret, confiſus nunquam ipſum hoc certamen perfecturum. Antileon autem occultè præſidium aggreſſus, ex inſidiis cuſtodem tintinnabuli occidit, atque inde ad adoleſcentulum confecto opere reverſus in magna apud eum benevolentia fuit, atque ab hoc tempore

amor inter eos vehementer excrevit. Accidit autem ut aliquando tyrannus puerum de ſtupro ſollicitaret: qui cùm potens eſſet vel vi cogere, moleſtiſſimè rem tulit Antileon, atque illum quidem propter periculum vitandum admonuit ut nihil contradiceret. Ipſe verò è domo exeuntem tyrannum invadens, occidit; quo perpetrato, curſu abiit: & aufugiſſet ſanè, niſi in oviculas colligatas obviam ſibi fectas incidens, captus fuiſſet. Quare civitate in priſtinum ſtatum & libertatem reſtituta, utriſque apud Heracleotas imagines æreæ ſunt erectæ, ac lex ſcripta eſt, Ne quis colligatas in poſterùm oviculas exigeret.

ἐκ τοῦδε μάλιστα ἀλλήλους ἐφίλουν. ἐπεὶ δὲ ὁ τύραννος τῆς ὥρας ἐγλίχετο τοῦ παιδὸς, καὶ οἷός τε ἦν αὐτὸν βίᾳ ἄγεσθαι, δυσαναχετήσας ὁ Ἀντιλέων, ἐκείνῳ μὲν παρεκελεύσατο μὴ ἀντιλέγειν κινδυνεύειν· αὐτὸς δὲ οἴκοθεν ἐξιόντα τὸν τύραννον προσδραμὼν, ἀνεῖλεν· καὶ τοῦτο δράσας, δρόμῳ ἵετο. καὶ διέφυγεν ἄν, εἰ μὴ προβάτοις συνδεδεμένοις ἀμφιπεσὼν, ἐχειρώθη. διὸ τῆς πόλεως εἰς τ᾽ ἀρχαῖον ἀποκαταστάσης, ἀμφοτέροις παρὰ τοῖς Ἡρακλεώταις ἐπέθησαν εἰκόνες χαλκαῖ, καὶ νόμος ἐγράφη, μηδένα ἐλαύνειν τοῦ λοιποῦ πρόβατα συνδεδεμένα.

DE ERIPPE.

CAP. VIII.

Scribit Ariſtodemus Nyſaenſis in primo hiſtoriarum eadem, præterquam quod nomina commutat, pro Erippe Gythymiam nominans, barbarum verò Cavaran vocat.

QUum Galli incurſionem facerent in Io-

ΠΕΡΙ` ΗΡΙΠΠΗΣ.

ΚΕΦ. η.

Ἱστορεῖ Ἀριστόδημος ὁ Νυσαεὺς ἐν ᾱ ἱστοριῶν περὶ τούτων, πλὴν ὅτι τὰ ὀνόματα ὑπαλλάττει, ἀντὶ Ἠρίππης καλῶν Γυθυμίαν, τὴν δὲ βάρβαρον Καυάραν.

ΟΤε δὲ οἱ Γαλάται κατέδραμον τὴν Ἰω-

νίαν καὶ τὰς πόλεις ἐπόρθουν, ἐν Μιλήτῳ θεσμοφορείων ὄντων, καὶ συνηθροισμένων γυναικῶν ἐν τῷ ἱερῷ ὃ βραχὺ τῆς πόλεως ἀπέχει, ἀποσπασθέν τι μέρος τοῦ βαρβαρικοῦ, διῆλθεν εἰς τὴν Μιλησίαν, καὶ ἐξαπιναίως ἐπιδραμὸν, ἀνεῖλεν τὰς γυναῖκας. ἔνθα δὴ τὰς μὲν ἐρύσαντο, πολὺ ἀργύριόν τε καὶ χρυσίον ἀντιδόντες· τινὲς δὲ τῶν βαρβάρων αὐταῖς οἰκειωθέντων, ἀπήχθησαν. ἐν δὲ αὐταῖς, καὶ Ἡρίππη γυνὴ ἡ Ξάνθου, ἀνδρὸς ἐν Μιλήτῳ πάνυ δοκίμου, γένους τε τοῦ πρώτου, παιδίον ἀπολιποῦσα διετές. ταύτης πολὺν πόθον ἔχων ὁ Ξάνθος, ἐξηργυρίσατο μέρος τῶν ὑπαργμάτων, καὶ κατασκευασάμενος χρυσοῦς χιλίους, τὸ μὲν πρῶτον, εἰς Ἰταλίαν ἐπεραιώθη. ἐντεῦθεν δὲ, ὑπὸ ἰδιοξένων τινῶν κομιζόμενος, εἰς Μασσαλίαν ἀφικνεῖται. κἀκεῖθεν, εἰς τὴν Κελτικήν. καὶ προσελθὼν τῇ οἰκίᾳ, ἔνθα αὐτοῦ συνῆν ἡ γυνὴ ἀνδρὶ τῶν μάλιστα παρὰ Κελτοῖς δοξαζομένων, ὑπο-

niam, civitatésque depopularentur, in Mileto fortè Cereris ſacra Theſmophoria nuncupata erant, & mulieres eorum congregatæ in templo erant, quod non longè aberat à civitate. Tum ſanè pars quædam barbarici agminis à reliquis avulſa in Mileſium agrum pervenit, & improviſo incurſu facto mulieres rapuit, unde ſanè multo auro & argento dato, Mileſij eas liberarunt. Quidam autem ex barbaris aliquas domeſticâ conſuetudine adſuefactas ſecum abduxerunt. In quarum numero Erippe quoque fuit uxor Xanthi, hominis magnæ autoritatis ac primi generis in Mileto, relicto domi puero bienni. Hujus igitur vehementi deſiderio ardens Xanthus, magnam bonorum ſuorum partem argento commutavit, ac comparatis aureis mille, primùm in Italiam tranſiit, inde à propriis hoſpitibus deductus, in Maſſiliam pervenit, atque inde in regionem Celtarum: cúmque ad domum acceſſiſſet, in qua uxor ejus inerat; cum viro apud Celtas reputatione

planè maximo, ut hoſpitio exciperetur, rogabat. Illis autem promptè (quæ eorum hoſpitalitas eſt) eum excipientibus, ingreſſus domum vidit uxorem, atque illa eum viciſſim ulnis inſuper amplexa, amicè penitùs abduxit. Mox verò ubi Celta ſuperveniſſet, exponit ei Erippe adventum viri, & quòd ejus gratiâ venerit, liberationis præmia exoluturus. Celta itaque animum Xanthi laudavit, conuocatíſque ſtatim amicis maximè cognatis, hoſpitaliter eum tractavit, adparatóque convivio, uxorem ei collocavit: Et per interpretem interrogavit, quanti æſtimet univerſam rerum ſuarum ſummam. Xantho verò in numerum mille aureorum reſpondente: Barbarus eam ſummam in quatuor partes dividere juſſit, ita ut tres ſibi, uxori, & filio tolleret, quartam verò relinqueret, pretium redemptionis uxoris. Cùm verò in cubile perveniſſent, plurimùm increpavit Xanthum uxor, propterea quòd tantum auri non haberet, quantum barbaro

ἀρχῆς ἐδεῖτο τυχεῖν. τῶν δὲ διὰ φιλοξενίαν ἑτοίμως αὐτὸν ὑποδεξαμένων, εἰσελθὼν ὁρᾷ τὴν γυναῖκα· καὶ αὐτὸν ἐκείνη τὼ χεῖρε ἀμφιβαλοῦσα, μάλα φιλοφρόνως προσηγάγετο. παραχρῆμα δὲ τοῦ Κελτοῦ παραγενομένου, διεξῆλθεν αὐτῷ τήν τε ἄλην τ' ἀνδρὸς ἡ Ἡ'είππη, καὶ ὡς, αὐτῆς ἕνεκα, καὶ ἥκοι λύτρα καταθησόμενος. ὁ δὲ ἠγάσθη τῆς ψυχῆς τὸν Ξάνθον, καὶ αὐτίκα συνουσίαν ποιησάμενος, τῶν μάλιστα προσηκόντων, ἐξένιζεν αὐτόν. παρατείνοντος δὲ τοῦ πότου, τὴν γυναῖκα συγκατακλίνει αὐτῷ· καὶ δι' ἑρμηνέως ἐπυνθάνετο, πηλίκην οὐσίαν εἴη κεκτημένος τὴν σύμπασαν. τοῦ δὲ εἰς ἀριθμὸν χιλίων χρυσῶν φήσαντος, ὁ βάρβαρος εἰς τέσσαρα μέρη κατανέμειν αὐτὸν ἐκέλευε, καὶ τὰ μὲν τρία, ὑπεξαιρεῖσθαι, αὐτῷ, γυναικὶ, παιδίῳ. τὸ δὲ τέταρτον, ἀπολείπειν ἄποινα τῆς γυναικός. ὡς δὲ ἐς κοῖτόν ποτε ἀπετράπετο, πολλὰ κατεμέμφετο τὸν Ξάνθον ἡ γυνή. διὰ τὸ μὴ ἔχοντα τοσοῦτο χρυσίον

ὑποσχέσθαι τῷ βαρβάρῳ· κινδυνεύσειν τε αὐτὸν, εἰ μὴ ἐμπεδώσειε τὴν ἐπαγγελίαν. τοῦ δὲ φήσαντος, ἐν ταῖς κρηπῖσι τῶν παίδων καὶ ἄλλους τινὰς χιλίους χρυσοῦς κεκρύφθαι, διὰ τὸ μὴ ἐλπίζειν ἐπιεικῆ τινα βάρβαρον καταλήψεσθαι, δεήσειν δὲ πολλῶν λύτρων· ἡ γυνὴ τῇ ὑστεραίᾳ τῷ Κελτῷ καταμηνύει τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ παρεκελεύετο κτεῖναι τὸν Ξάνθον, φάσκουσα πολὺ μᾶλλον αἱρεῖσθαι αὐτὸν, τῆς τε πατρίδος, καὶ τοῦ παιδός· τὸν μὲν γὰρ Ξάνθον, παντάπασιν ἀποστυγεῖν. τῷ δὲ ἄρα, οὐ πρὸς ἡδονῆς ἦν τὰ λεχθέντα· ἐν νῷ δὲ εἶχεν αὐτὴν τίσασθαι. ἐπειδὴ δὲ ὁ Ξάνθος ἐσπούδαζεν ἀπιέναι, μάλα φιλοφρόνως προὔπεμπεν ὁ Κελτὸς, ἐπαγόμενος δὲ τὴν Ἡρίππην. ὡς δὲ ἐπὶ τοὺς ὅρους τῆς Κελτῶν χώρας ἀφίκοντο θυσίαν βάρβαρος ἔφη τελέσαι βούλεσθαι πρὶν αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων χωρισθῆναι. καὶ κομισθέντος ἱερείου τὴν Ἡρίππην κέλευεν ἀντιλαβέσθαι. τῆς δὲ κατασχούσης ὡς καὶ ἄλλοτε συνήθες αὐτῇ, ἐπανατεινάμενος τὸ ξίφος, καθικνεῖται,

esset pollicitus, periclitaturum ob id ipsum inquiens, nisi promissis satisfaciat. Xanthus itaque respondit, adhuc alios mille aureos in servorum crepidis sibi occultatos esse, quòd non sperasset tam æquum aliquem barbarum se reperturum fuisse, ac non longè majora pretia expostulaturum. Sequenti ergo die uxor Celtæ indicat multitudinem auri, jussitque ob id occidi debere Xanthum, confitens se ipsius amore plus quàm & patriæ & pueri teneri: Xantho verò se penitùs esse infestam. Quare nullâ voluptate ea dicta Celta accepit, in animóque habuit ipsam occidere. Cùm autem abitionem pararet Xanthus, eum valde amanter à se dimisit Celta, deferens ac deducens simul cum eo Erippen. Pervenerat verò jam ad montes regionis Celticæ, ubi Barbarus se sacrum facturum dicebat, antequàm abinvicem discederent: victimâ itaque adornatâ, Erippen jussit adtingere: quæ cùm, ut aliàs consueverat, apprehendisset, extenso gladio eam penetrat,

capútque

capútque ei amputat, consolatus Xanthum ne ægrè factum ferat, revelans simul insidias illi ab ea paratas, permisitque omne aurum illi absportare.

DE POLYCRITA.

CAP. IX.

Hæc historia transcripta est ex libro primo Andrisci de rebus Naxicis, meminit & Theophrastus in IV. librorum περὶ τοὺς καιρούς.

QUo tempore contra Naxios Milesij cum auxiliaribus copiis profecti sunt, vallóque ante civitatem extructo, regionem exciderunt, prohibitis insuper Naxiis ne custodias egrederentur: eo tempore virgo nomine Polycrita, circa numen quoddam in Delio templo, quod prope civitatem erat, relicta, Erythræorum ducem Diognetum in amorem sui traxit, qui sanè domesticâ facultate potens auxiliarius erat Milesiorum. Is itaque multo ejus desiderio captus, legationem misit ad illam. Non enim fas erat supplicem puellam maxi-

καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀφαιρεῖ, τῷ τε Ξάνθῳ παρεκελεύετο μὴ δυσφορεῖν, ἐξαγγείλας τὴν ἐπιβουλὴν αὐτῆς, ἐπιτρέπει τε τὸ χρυσίον ἅπαν κομίζειν αὐτῷ.

ΠΕΡΙ` ΠΟΛΥΚΡΙΤΗΣ.

ΚΕΦ. θ.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἐλήφθη ἐκ τοῦ α΄ Ἀνδρίσκου Ναξιακῶν, γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ τοὺς καιρούς.

ΚΑθ' ὃν δὲ χρόνον ἐπὶ Ναξίους Μιλήσιοι συνέβησαν σὺν ἐπικούροις, καὶ τεῖχος περὶ τῆς πόλεως ἐνοικοδομησάμενοι, τήν τε χώραν ἔτεμνον, καὶ καθείρξαντες τοὺς Ναξίους ἐφρούρουν. τότε παρθένος ἀπολειφθεῖσα κατά τινα δαίμονα, ἐν Δηλίῳ ἱερῷ πλησίον τῆς πόλεως κεῖται, Πολυκρίτη ὄνομα αὐτῇ, τὸν τῶν Ἐρυθραίων ἡγεμόνα Διόγνητον εἷλεν· ὃς οἰκείαν δύναμιν ἔχων, συνεμάχει τοῖς Μιλησίοις. πολλῷ δὲ ἐνεχόμενος πόθῳ. διεπέμπετο πρὸς αὐτήν. οὐ γὰρ δή γε θεμιτὸν ἦν, ἱκέτιν οὖσαν

ἐν τῷ ἱερῷ βιάζεσθαι. ἡ δὲ ἕως μέν τινος οὐ προσίετο τοὺς παραγινομένους. ἐπεὶ μέντοι πολὺς ἐνέκειτ', οὐκ ἔφη πείθεσθαι αὐτῷ, εἰ μὴ ὁμόσειεν ὑπηρετήσειν αὐτῇ ὅ, τι ἂν βουληθῇ. ὁ δὲ Διόγνητος οὐδὲν ὑποτοπήσας τοιόνδε, μάλα προθύμως ὤμοσεν Ἄρτεμιν, χαριεῖσθαι αὐτῇ ὅ, τι ἂν προαιρῆται. κατομοσαμένου δὲ ἐκείνου, καὶ λαβομένη τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἡ Πολυκρίτη, μιμνήσκεται περὶ προδοσίας τοῦ χωρίου, καὶ πολλὰ καθικέτευεν αὐτήν τε οἰκτείρειν, καὶ τὰς συμφορὰς τῆς πόλεως. ὁ Διόγνητος ἀκούσας τοὺς λόγους, ἐκτός τε ἐγένετο αὐτοῦ, καὶ σπασάμενος τὴν μάχαιραν ὥρμησεν διεργάσασθαι τὴν κόρην. ἐν νῷ μέν τοι λαβὼν τὸ εὔγνωμον αὐτῆς, καὶ ἅμα ὑπ' ἔρωτος κρατούμενος· ἔδει γὰρ ὡς ἔοικε καὶ Ναξίοις μεταβολὴν γενέσθαι τῶν παρόντων κακῶν, τότε μὲν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, βουλευόμενος τί ποιητέον εἴη· τῇ δ' ὑστεραίᾳ, καθωμολογήσατο προδώσειν. καὶ ἐν τῷ δὴ τοῖς Μιλησίοις ἑορτὴ μετὰ τρίτην ἡμέραν, Θαργήλια ἐπῄει.

mè in templo vi cogere. Illa autem aliquandiu legatos non admittebat. Cùm verò plurimùm instaret, dixit se non persuaderi posse, nisi juramento præstito effecturum se polliceretur, quicquid tandem ipsa vellet. Diognetus autem nihil tale suspicatus, valde promptè juravit per Dianam se præbiturum quicquid tandem cuperet: facto itaque juramento, adprehendit eum manu Polycrita, ac meminit de prodenda regione, suppliciter planè precata, quo ejus misereretur, imò calamitatum totius civitatis. Diognetus verò audito sermone, obstupuit, ac quasi extra se positus fuit, extractâque machærâ puellam penetrare parabat: verùm æstimata apud se ejus benignitate, cùm simul vinceretur ab amore: oportebat etiam, ut verisimile est, Naxios à præsentibus malis liberari, tunc quidem nihil respondit, consultans quid faciendum esset. Sequenti autem die despondit se proditurum. Et cùm post triduum Milesiis festus instaret dies Thargeliorum,

in quo multùm meri insumunt, ac maximos sumptus faciunt, eo sanè tempore adparabat prodere regionem. Et statim opera Polycrites impositam in panem plumbeam epistolam fratribus puellæ transmisit: Erant enim hi urbis præfecti: quo in illa ipsa nocte præparati veniant. Signum eis fore ardentem faculam, quam seipsum erecturum promisit. Polycrita autem eum cui panem deferendum dabat, fratribus dicere jussit, ne quid dubitarent, futurum ut res ad exitum perducatur, modò ipsi nihil cunctarentur. Nuntius ergo cùm confestim in civitatem venisset, Polycles Polycritæ frater multâ sollicitudine angebatur, numne fidem præstaret epistolæ aut non: postremùm verò cùm omnes obsequendum esse censerent, & instaret nox, in qua jussi erant venire, supplices anteà diis facti, suscipientibus eos his quorum præfectus erat Diognetus, irruunt in præsidium Milesiorum, aliqui quidem per apertam portam, aliqui au- παρὰ ἀνεῳγμένην πυλίδα, οἱ δὲ

ἐν ᾗ πολὺν ἄκρατον εἰσφορεῖται, καὶ τὰ πλείστου ἄξια καταναλίσκουσι, τότε παρεσκευάζετο προδιδόναι τὸ χωρίον. καὶ εὐθέως διὰ τῆς Πολυκρίτης ἐνθέμενος εἰς ἄρτον μολυβδίνην ἐπιστολὴν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς. ἐτύγχανον δὲ ἄρα τῆς πόλεως ἡγεμόνες οὗτοι, ὅπως εἰς ἐκείνην τὴν νύκτα παρασκευασάμενοι ἥκωσιν. σημεῖον δ' αὐτοῖς, ἀναχήσειν αὐτὸς ἔφη λαμπτῆρα. καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον, φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιάσαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν. τοῦ δὲ ἀγγέλου ταχέως εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντος, Πολυκλῆς ὁ τῆς Πολυκρίτης ἀδελφὸς ἐν πολλῇ φροντίδι ἐγίνετο, εἴτε πεισθείη τοῖς ἐπεσταλμένοις, εἴτε μή. τέλος δὲ ὡς ἐδόκει πᾶσι πείθεσθαι, καὶ νὺξ ἐπῆλθεν ἐν ᾗ προσετέτακτο πᾶσι παραγίνεσθαι, πολλὰ κατευξάμενοι τοῖς θεοῖς, δεχομένων αὐτοὺς τῶν ἀμφὶ Διόγνητον, ἐσπίπτουσιν εἰς τὸ τεῖχος τῶν Μιλησίων· οἱ μέν τινες κατὰ τὸ τεῖχος ὑπερελ-

θοντες, ἀθρόοι τε ἐντὸς γενόμενοι, κατέκτεινον τοὺς Μιλησίους. ἔνθα δὴ κατ᾽ ἄγνοιαν ἀποθνήσκει καὶ Διόγνητος. τῇ δὲ ἐπιούσῃ οἱ Νάξιοι πάντες, πολὺν πόθον εἶχον βιάσασθαι τὴν κόρην. καὶ οἱ μέν τοι αὐτὴν μίτραις ἀνέδουν· οἱ δὲ ζώναις. αἷς βαρηθεῖσα ἡ παῖς διὰ πλῆθος τῶν ἐπιρριπτομένων, ἀπεπνίγη. Καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν, ἐν τῷ πεδίῳ πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. φασὶ δέ τινες, καὶ Διόγνητον ἐν τῷ αὐτῷ καῆναι ἐν ᾧ καὶ ἡ παῖς σπουδασάντων Ναξίων.

tem transgredientes vallum, Sicque acervatim intra propugnaculum existentes Milesios occiderunt. Ubi sanè & per ignorantiam occisus est Diognetus. Porrò sequenti die omnes Naxii magno desiderio puellam certatim honorare cupientes, alij vittis, alij cingulis eam circumdederunt, ita ut puella pondere eorum quæ injiciebantur oppressa suffocaretur. Quare ipsam publicè in campo sepelierunt, cùm anteà ei singulis victimarum omnium centenariis parẽtassent. Aiunt autem aliqui Diognetum exustum esse in eodem loco cum puella adparatu scilicet Naxiorum.

ΠΕΡΙ᾽ ΛΕΥΚΩΝΗΣ.

ΚΕΦ. ι.

ΕΝ δὲ Θεσσαλίᾳ Κυάνιππος ὑιὸς Φάρακος μάλα καλῆς παιδὸς εἰς ἐπιθυμίαν Λευκώνης ἐλθὼν, παρὰ τῶν πατέρων αἰτησάμενος αὐτὴν, ἠγάγετο γυναῖκα· ἦν δὲ φιλοκυνήγος. μεθ᾽ ἡμέραν μὲν, ἐπί τε λέοντας καὶ κάπρους ἐφέρετο· νύκτωρ δὲ,

DE LEUCONE.

CAP. X.

IN Thessalia Cyanippus filius Pharacis in amorem valdè pulchræ puellæ Leucones venit, quam etiam à parentibus impetratam uxorem duxit. Erat autem plurimùm deditus venationi, ita ut per diem leones & apros insequeretur, noctu autem,

adfatigatus penitus accederet puellam, adeò ut aliquando neque sermone cum ea habito, in profundum somnum deferretur. Unde illa præ mœstitia & doloribus consilij inops facta, diligentiam adhibebat quo cognosceret, quid faceret tandem Cyanippus, qui ita perpetua delectaretur circa montes conversatione. Quare mox usque in genua vestibus sublatis cincta, clàm ministris omnibus, sylvam ingreditur. Porrò Cyanippi canes fortè cervum insequebantur, & quia ob longam venationem ex mansuetis feriores erant redditi, cùm puellam olfecissent, eam invaserunt, neminéque prohibente, totam dilaniarunt. Atque ita ob amorem juvenis viri hîc mortem sortita est. Cyanippus verò superveniens, ac truncatam deprehendens Leuconem, magno dolore repletus est, vocatísque ad se ministris, illam in extructum rogum imponit, & primùm quidem canes simul ad rogum mactat, posteà verò vehementer ob puellam lamentatus, seipsum interfecit.

κατῄει πάνυ κεκμηκὼς πρὸς τὴν κόρην. ὥστε μηδὲ διὰ λόγου ἔσθ' ὅτε γινόμενον αὐτῇ, ἐς βαθὺν ὕπνον καταφέρεσθαι. ἡ δ' ἄρα ὑπό τε ἀνίας ἀλγηδόνων συνεχομένη, ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ ἦν, σπουδήν τε ἐποιεῖτο κατιδέσθαι τὸν Κυάνιππον, ὅ τι ποιῶν ἥδοιτο τῇ κατ' ὄρος διαίτῃ. αὐτίκα δὲ εἰς γόνυ ζωσαμένη, κρύφα τῶν θεραπαινίδων, εἰς τὴν ὕλην καταδύεται. αἱ δὲ τοῦ Κυανίππου κύνες, ἐδίωκον μὲν ἔλαφον· οὖσαι δὲ οὐ πάνυ κτίλοι, ἅτε δὴ ἐκ πολλοῦ ἠγριωμέναι, ὡς ὠσφρήσαντο τῆς κόρης, ἐπιφερόμεναι... ἐπενέχθησαν αὐτῇ, καὶ μηδενὸς παρόντος, πᾶσαν διεσπάραξαν. καὶ ἡ μὲν διὰ πόθον ἀνδρὸς κουριδίου, ταύτῃ τέλος ἔσχει. Κυάνιππος δὲ ὡς ἐπελθὼν κατελάβετο λελωβημένην τὴν Λευκώνην, μεγάλῳ τε ἄχει ἐπληρώθη, καὶ ἀνακαλεσάμενος τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐκείνην μὲν πυρὰν νήσας ἐνέθετο, αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν τὰς κύνας ἐπικατέσφαξε τῇ πυρᾷ· ἔπειτα δὲ πολλὰ ἀποδυρόμενος τὴν παῖδα, διεχρήσατο ἑαυτόν.

ΠΕΡΙ ΒΥΒΛΙΔΟΣ.

ΚΕΦ. ια.

Ἱστορεῖ Ἀριστόκριτος, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος, Καύνου κτίσει.

ΠΕρὶ δὲ Καύνου καὶ Βιβλίδος τῶν Μιλήτου παίδων, διαφόρως ἱστορεῖται. Νικαίνετος μὲν γάρ φησι τὸν Καῦνον ἐρασθέντα τῆς ἀδελφῆς. ὡς οὐκ ἔληγε τοῦ πάθους ἀπολιπεῖν τὴν οἰκίαν, καὶ ὁδεύσαντα πόῤῥω τῆς οἰκείας χώρας, πόλιν τε κτίσαι, καὶ τοὺς ἀποσκεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικῆσαι. λέγει ἔπεσι τοῖσδε.

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσε κιὼν οἰκούσιον ἄστυ
Κτίσσατο Τραγασίη δὲ καλαινέες ἔχετο παιδί,
Ἥ οἱ Καῦνον ἔτικτεν ἀεὶ φιλέοντα θέμιστας.
Γείνατο δ' ἐραδαλῆς ἐναλίγκιον ἀρκεύθεισι.
Βιβλίδα, τῆς ἤτοι ἀέκων ἠράσατο Καῦνος.
Βῆ δὲ φερένδιος φεύγων ὀφιώδεα Κύπρον.
Καὶ κάπρος ὑλιγενὲς καὶ κέρεια ἱερὰ λοετρά.

DE BUBLIDE.

CAP. XI.

Scribit Aristocritus de Mileto, & Apollonius in Cauni extructione.

DE Cauno & Byblide Mileti filiis diversimodè narratur. Nicænetus enim ait Caunum adamasse sororem, & cùm non quiesceret in eo hic affectus, reliquisse paternam domum, procúlque à patria terra peregrinatum esse, civitatem extruxisse, & dispersos adhuc eo tempore Ionas in unam regionem habitandam coegisse. Versus quibus hæc dicit, hi sunt,

Longiùs inde abiens urbem construxit: at ipsi
Tragasiæ uxori semper conjunctus, ab illa
Suscepit Caunum gaudentem legibus æquis,
Atque etiam excelsis similem suscepit ab illa.
Biblyda Iuniperis, quam invitus Caunus amavit.
Quare abiit fugiens Cyprum serpentibus auctum,
Sylvosúmque Caprum, Carum quoque balnea sacra.

Pόstque urbe inclusit constructa primus Iones.
At soror ipsius sortem miserata malorum,
Pro reditu planxit Cauni pulcherrima Biblis.

Ενθ' ἤ τοι πτολίεθρον ἐδείματο πρῶτος Ἰώνων.
Αὐτῇ δὲ γνωτὴ ὀλολυγόνος οἶκτον ἔχουσα
Βιβλὶς ἀπὸ προπυλῶν Καύνου ὠδύρατο νόστον.

Plures autem Biblida aiunt amore Cauni flagrasse, sermonésque cum eo contulisse, ac rogasse ne se contemneret in omne malum proclivem. Verùm Caunum eam aversatum in regionem à Lelegibus tum inhabitatam penetrasse, in qua etiam fons Echeneis existit: ibíque civitatem condidisse, quæ ab ejus nomine Caunos sit appellata. Biblida verò cùm adfectus amoris non relinqueret, putarétque se ampliùs caussam esse, cur Caunus à patrio solo discessisset, alligato ad quercum quandam baltheo collum innexuisse: quod à me ipso his versibus descriptum est,

Οἱ δὲ πλείους, τὴν Βιβλίδα φασὶν ἐρασθεῖσαν τοῦ Καύνου, λόγους αὐτῷ προσφέρειν, καὶ δέεσθαι μὴ περιιδεῖν αὐτὴν, εἰς πᾶν κακὸν προελθοῦσαν· ἀποστυγήσαντα δὲ οὕτως τὸν Καῦνον, περαιωθῆναι εἰς τὴν τότε ὑπὸ Λελέγων κατεχομένην γῆν, ἔνθα κρήνη Ἐχενηΐς. πόλιν τε κτίσαι, τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν, Καῦνον. τὴν δὲ ἄρα ὑπὸ τοῦ πάθους μὴ ἀνιεμένην, προς δὲ καὶ δοκοῦσαν, αἰτίαν γεγονέναι Καύνῳ τῆς ἀπαλλαγῆς, ἀναψαμένην ἀπό τινος δρυὸς τὴν μίτραν, ἐνθεῖναι τὸν τράχηλον. λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν οὕτως.

Atque ea fratris ubi mentem cognovit iniquam,
Luxit ut Aonides quondam planxere puellum
Sithonium, ad claram fontis Permessidos undam.

Ἡ δ' ὅτε δὴ ὀλοοῖο κασιγνήτου νόον ἔγνω,
Κλαῖεν Ἀονίδων θαμινώτερον, αἵτ' ἐνὶ βήσσῃ
Σιθονίῳ κούρῳ Πειμνείον αἰάζουσιν,

Καὶ ῥα κατὰ στυφελοῖο σαρωνίδος αὐτίκα μίτρην
Αἁψαμένη, δειρὴν ἐνεθήκατο· ταὶ δ' ἐπ' ἐκείνῃ
Βεῦδεα παρθενικαὶ Μιλήσιδες ἐῤῥήξαντο.

Φασὶ δέ τινες, καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων, κρήνην ῥυῆναι ἰδίᾳ, τὴν καλουμένην Βυβλίδα.

Alligat hinc dura quercus ad brachia baltheum,
Innexo & collo periit. turbatus ob ipsam
Virginibus cultus Mileti est pulchri comatis.

Aiunt etiam aliqui ex lachrymis ejus fontem scaturire, qui propriè Biblidos nomine appelletur.

ΠΕΡΙ ΚΑΛΚΟΥ.

ΚΕΦ. ιβ.

ΛΕ'γεται δὲ καὶ Κίρκης πρὸς ἣν Ὀδυσσεὺς ἦλθε, Δαύνιόν τινα Κάλχον ἐρασθέντα, τήν τε βασιλείαν ἐπιτρέπειν τὴν Δαυνίων αὐτῇ, καὶ ἄλλα μειλίγματα παρέχεσθαι· τὴν δὲ ὑποκνιζομένην Ὀδυσσέως· τότε γὰρ ἐτύγχανε παρὼν, ἀποστυγεῖν τε αὐτὸν, κωλύειν ἐπιβαίνειν τῆς νήσου. ἐπεὶ μέντοι οὐκ ἀνίει φοιτῶν καὶ διὰ στόμα ἔχων τὴν Κίρκην, μάλα ἀχθεσθεῖσα, ὑπέρχεται αὐτόν. καὶ αὐτίκα εἰσκαλεσαμένη, τράπεζαν αὐτῷ παντοδαπῆς θοίνης

DE CALCHO.

CAP. XII.

DIcitur etiam amore Circes, ad quam Ulysses quoque devenit, Daunium quendam Calchum nomine arsisse, adeò ut universum regnum Dauniorum ei detulerit, aliáque plurima mulcimenta exhibuerit; illam veró tum Ulyssis amore correptam: nam eo tempore cum illa erat, odio Daunium habuisse, ac ne insulam contingeret prohibuisse. Cùm autem non quiesceret ob oculos Circæ venire, ac eam sæpè in ore habere, ea vehementer indignata, illum convenit ac statim accersit, mensámque ei omnis generis

eduliorum

eduliorum refertam adponit. Erant autem omnia pharmacis infecta, ut mox ubi Calchus comedisset, mente percelleretur, quare eum in porcorum haram détrusit. Postquàm autem, interjecto tempore, exercitus Daunorum ad insulam Circes pervenisset, inquisitionémque Calchi faceret, dimisit illa ipsum, juramento tamen priùs obligans, ne unquam in insulam rediret, neque ut procus, neque ullius alterius rei gratia.

DE HARPALYCE.

Cap. XIII.

Scribit Euphorion ad Thracem & Dectadas.

CLymenus Telei filius in Argo uxóre ductâ Epicaste, filios genuit masculos quidem Idam & Theragrum, filiam verò Harpalycen, multùm sanè coætaneas puellas, formâ præcellentem. In ejus amorem Clymenus incidit, & tempore quidem aliquo se continebat ac superabat affectum. Cùm autem multò magis increſceret morbus, per nutricem conciliavit sibi puel-

πλήσασα, παρατίθησιν. ἦν δ' ἄρα φαρμάκων ἀνάπλεα τὰ ἐδέσματα, φαγών τε ὁ Κάλχος, εὐθέως παραπλὴξ ἴσαι, καὶ αὐτὸν ἤλασεν ἐς συφεούς. ἐπεὶ μέντοι μετὰ χρόνον Δαύνιος στρατὸς ἐπῄει τῇ νήσῳ, ζήτησιν ποιούμενος τοῦ Κάλχου, μεθίησιν αὐτὸν πρότερον ὁρκίοις καταδησαμένη, μὴ ἀφίξεσθαί ποτε εἰς τὴν νῆσον, μήτε μνηστείας. μήτε ἄλλου του χάριν.

ΠΕΡΙ ἉΡΠΑΛΎΚΗΣ.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρᾳκὶ καὶ Δεκτάδας.

ΚΛύμενος ὁ Τελέως, ἐν Ἄργει γήμας Ἐπικάστην, γεννᾷ παῖδας· ἄρρενας μὲν, Ἴδαν καὶ Θήραγρον· θυγατέρα δὲ Ἁρπαλύκην πολύ τι τῶν ἡλικιῶν θηλειῶν κάλλει διαφέρουσαν· ταύτης εἰς ἔρωτα ἐλθὼν, χρόνον μέν τινα ἐκαρτέρει, καὶ περιῆν τοῦ παθήματος. ὡς δὲ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν ὑπέρρει τὸ νόσημα, τότε διὰ τῆς τροφοῦ κατεργασάμενος τὴν

κόρην, λαθραίως αὐτῇ συνῆλθεν. ἐπεὶ μέντοι γάμου καιρὸς ἦν, καὶ παρῆν Ἀλάστωρ εἰς τὴν Νηλειδῶν ἀξόμενος αὐτὴν ᾧ καθωμολόγητο, παραχρῆμα μὲν ἐνεχείρισε πάνυ λαμπροὺς γάμους θύσας· μεταγνοὺς δὲ οὐ πολὺ ὕστερον διὰ τὸ ἔκφρων εἶναι, καταθεῖ τὸν Ἀλάστορα, καὶ περὶ μέσην ὁδὸν αὐτῶν ἤδη ὄντων, ἀφαιρεῖται τὴν κόρην, ἀγόμενός τε εἰς Ἄργος, ἀναφανδὸν αὐτῇ ἐμίσγετο. ἡ δὲ δεινὰ καὶ ἔκνομα πρὸς τοῦ πατρὸς ἀξιοῦσα πεπονθέναι, τὸν νεώτερον ἀδελφὸν κατακόπτει, καί τινος ἑορτῆς καὶ θυσίας παρ' Ἀργείοις τελουμένης, ἐν ᾗ δημοσίᾳ πάντες εὐωχοῦνται, καὶ τότε σκευάσασα τὰ κρέα τοῦ παιδὸς, παρατίθησι τῷ πατρί. καὶ ταῦτα δράσασα, αὐτὴ μὲν εὐξαμένη θεοῖς ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι, μεταβάλλει τὴν ὄψιν εἰς Χαλκίδα ὄρνιν. Κλύμενος δὲ ὡς ἔννοιαν ἔλαβε τῶν συμφορῶν, διαχρῆται ἑαυτόν.

lam, ac clàm cum ea coivit. Posteà verò ubi nuptiarum tempus advenisset, adessétque Alastor, cui desponsata erat, eam in Nelidarum terram adducturus, statim sanè splendidis nuptiis instructis eam illi concessit. Pœnitentia autem non longè pòst ductus, ac delirus factus, propter amentiam Alastorem transverberavit, è medióque itinere aufert puellam, ductámque in Argos palàm habuit pro uxore. Illa autem gravia atque enormia se passam à parente existimans, juniorem fratrem mactat, ac festo quopiam sacrificiorum apud Argivos die, in quo publicè omnes convivabantur, adparatas pueri carnes parenti adponit: quo perpetrato à diis petiit ex hominibus auferri. Mutata itaque est in Chalcidem avem. Clymenus autem mente calamitates suas volvens, seipsum interemit.

DE ANTHEO.

Cap XIV.

Est & apud Aristotelem, & eos qui res Milesiorum prodiderunt.

ANtheus regij generis ex Halicarnasso adolescens Phobio Nelidæ tunc Milesiis imperanti obses datus fuit. In hujus amorem Cleobœa (quam quidam Philachmen vocaverunt) Phobij uxor illapsa, multa sanè machinata est, quibus adolescentem illiceret. Cùm autem ille eam aversaretur, aliquando quidem timorem prætexuit, ne videlicet manifestum id fieret, aliquando autem hospitij jus, & communem mensam causatus est, tamdiu ut Cleobœa ægrè rem ferens, in animo haberet ulcisci eum, immisericordem ipsum & superbum vocans. Quare temporis progressu amorem in se extinctum simulabat, ac perdicem cicurem in profundum puteum demittens, Antheum rogabat ut descenderet, atque extraheret illam. Ille itaque cùm

ΠΕΡΙ᾽ ΑΝΘΕΩΣ.

ΚΕΦ. ιδ.

Ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά.

ΕΚ δὲ Ἁλικαρνασσοῦ παῖς Ἀνθεὺς ἐκ βασιλείου γένους, ὡμήρευσε παρὰ Φοβίῳ ἐπὶ τῶν Νηλειδῶν, τότε κρατοῦντι Μιλησίων. τούτου Κλεόβοια, ἣν τινες Φιλαίχμην ἐκάλεσαν, τοῦ Φοβίου γυνὴ ἐρασθεῖσα, πολλὰ ἐμηχανᾶτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι τὸν παῖδα. ὡς δὲ ἐκεῖνος ἀπωθεῖτο, ποτὲ μὲν φάσκων ὀρρωδεῖν, μὴ κατάδηλος γένοιτο· ποτὲ δὲ διὰ ξένιον καὶ κοινὴν τράπεζαν προϊσχόμενος, ἡ Κλεόβοια κακῶς φερομένη, ἐν νῷ εἶχε τίσασθαι αὐτὸν, ἀνηλεῆ τε, καὶ ὑπέραυχον ἀποκαλουμένη. ἔνθα δὴ χρόνου προϊόντος, τοῦ μὲν ἔρωτος ἀπηλλάχθαι προσεποιήθη· πέρδικα δὲ τιθασσὸν εἰς βαθὺ φρέαρ κατασοβήσασα, ἐδεῖτο τοῦ Ἀνθέως κατελθὼν ἀνέλοιτο αὐτόν. τοῦ δὲ ἑτοίμως

ὑπακούσαντος διὰ τὸ μηδὲν ὑφορᾶσθαι, ἡ Κλεόβοια ἐπισείει στιβαρὸν αὐτῷ πέτρον. καὶ ὁ μὲν παραχρῆμα ἐτεθνήκει· ἡ δὲ ἄρα συννοηθεῖσα ὡς δεινὸν ἔργον δεδράκοι, καὶ ἄλλως δὲ καιομένη σφοδρῷ ἔρωτι τοῦ παιδὸς, ἀναρτᾷ ἑαυτήν. Φόβιος μέν τοι διὰ ταύτην αἰτίαν ὡς ἐναγὴς, παρεχώρησε Φρυγίῳ τῆς ἀρχῆς. ἔφασαν δέ τινες οὐ πέρδικα, σκεῦος δὲ χρυσοῦν εἰς τὸ φρέαρ βεβλῆσθαι, ὡς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς μέμνηται ἐν τοῖσδε ἐν Ἀπόλλωνι.

Παῖς Ἱπποκλῆος φόβιος νηληϊάδαο
Ἔσται ἰθαιγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων.
Τῷ δ' ἄλοχος μνήστη, δόμον ἵξεται. ἧς ἔτι νύμφης,
Ἠλάκατ' ἐν θαλάμοις καλὸν ἑλισσομένη,
Ἀσησοῦ βασιλῆος ἐλάσσεται ἔκγονος Ἀνθεὺς,
Ὅρκι' ὁμηρείης πίστ' ἐπιβωσάμενος,
Πρωθήβης ἔαρος θαλερώτερος, οὐ δὲ Μελισσῷ
Πειρήνης τοιόνδ' Ἀλφεσίβοιον ὕδωρ,

promptè obediret (nihil enim mali suspicabatur) Cleobœa super eum dejicit petram, unde ille statim mortuus est. Ipsa verò animo volvens quàm grave flagitium perpetrasset, atque aliàs etiam vehementi adolescentis amore flagrans, seipsam suspendit. Porrò Phobius ob eandem causam tanquam scelestus Phrygio regnum cessit. Dixerunt autem quidam non perdicem, sed vasculum aureum in puteum projectum fuisse, ut Alexander Aetolus his versibus commeminit in Apolline.

Filius Hippoclei Phobius de gente creatus
Nelida, patrum vera erit hic soboles.
Cui nova nupta domum intrabit pulcherrima nympha,
Ad tenerum lanas ducere docta thorum.
Ast olim Aßesi demissus eò inclitus Antheus
Perpetuum pignus obsidionis erit.
Vernanti juvenis forma, quali ipsa Melißo
Saxea non fulsit Amphesiboea palus.

Præcipitem ob natum cùm se
dedit. Vnde Corintho.
Gaudia, sed miseris tot mala Bacchiadis.
Antheus Mercurio facili gratissimus, ob quem
Mox furiis nymphæ concita amoris erit.
Quare ipsum supplex genubus prostrata rogabit,
Quæ fieri hospitij jura verenda vetant.
Iuppiter imprimis, dein pacti splendida fama,
Fluctibus absurdos diluet ergo sonos.
At verò ut thalamos ejus contempserit Antheus,
Huic struet occultos insidiata dolos.
Sermonem blandum falso commenta loquetur.
Vas mihi inauratum decidit in puteum.
Extracturus at id tum Antheus descendet in undas,
Atque petet nymphas promptus Ephydriadas.
Námque illi instabat blando sermone precata
Nelidæ conjunx multa movens Phobij.
Inde mihi semper fueris charissimus, inquit,

Θελήσει μέγαν υἱόν. ἀφ' οὗ μέγα χαρμα Κορίνθῳ
Ἔσται καὶ δειλοῖς ἄλγεα Βακχιάδαις,
Ἀνθεὺς Ἑρμείῃ τυχνῷ φίλος. ᾧ ἔνι νύμφη
Μαινὰς, ἄφαρ σχήσει τὸν λιθόλευστον ἔρων.
Καί ἑκαθαψαμένης γουνῶν, ἀτέλεστα κομίσσαι
Πείσει. ὁ δὲ Ζῆνα ξείνιον αἰδόμενος.
Σπονδάς τ' ἐν φοβίῳ, καὶ ἅλα ξυνεῶνα θαλάσσης,
Κρήνας καὶ ποταμοῖς νίψετ' ἀεικὲς ἔπος.
Ἦ δ' ὅταν ἀρνῆται μελεὸν γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεὺς,
Δὴ τότε οἱ τεύξει μητιόεντα δόλον,
Μύθοις ἐξαπάφουσα. λόγος δέ οἱ ἔσσεται οὗτος.
Γαυλός μοι χρύσειος φρείατος ἐκ μυχάτου,
Νῦν ὅγ' ἀνελκόμενος, διὰ μὲν καλὸν ἤειχε νῦσον,
Αὐτὸς δ' ἐς νύμφας ᾤχετ' Ἐφυδριάδας.
Πρός σε θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι ἔπει καὶ πᾶσιν ἀκύαστομίυ,
Ῥηϊδίην οἶμον τὴν δ' ἔμεναι
Ἰθύσας ἀνέλοιο τοι αὖ μάλα φίλτατος εἴης.

Ὧδε μὲν ἡ Φοβίου Νηλιάδαο δάμαρ
Φθέγξατ'. ὁ δ' οὐ φρασθεὶς, ἀπὸ μὲν λελεγήϊον εἷμα
Μητρὸς ἑῆς ἔργον θήσεται ἑλλαμένης.
Αὐτὸς δὲ σπεύδων κοῖλον καταβήσεται ἄγκος
Φρείατος. ἡ δ' ἐπὶ οἱ λιερὰ νοεῦσα γυνὴ,
Ἀμφοτέραις χείρεσσι μυλακρίδα λᾶαν ὀνήσει.
Καὶ τόθ' ὁ μὲν ξείνων πολλὸν ἀπολμάτατος,
Ἠρίον ὀγκώσει τὸ μεμορμένον. ἡ δ' ὑπὸ δειρὴν
Ἀψαμένη, σὺν τῷ βήσεται εἰς ἀΐδην.

His modo si votis ipse satisfacies.
Sic ait, & stupidum juvenem persuasit, amictum
Abjicere, & pronum mittere se in puteum.
Cùm foret ima putei jam valle receptus,
Explicuit taciti pectoris insidias
Fœmina: nam geminis manibus saxum injicit ingens,
Sicque ruit praeceps in exitium.
Infelix undas tumulum sortitus, at ipsa
Collum fune ligans huic comes orcum adiit.

ΠΕΡΙ ΔΑΦΝΗΣ.

ΚΕΦ. ιϛ.

Ἡ ἱστορία παρὰ Διοδώρῳ τῷ ἐπαΐτῃ ἐν ἐλεγείαις, καὶ Φυλάρχῳ ἐν ιε'.

Περὶ δὲ τῆς Ἀμύκλα θυγατρὸς τάδε λέγεται Δάφνης. αὕτη τὸ μὲν ἅπαν εἰς πόλιν οὐ κατῄει, οὐδ' ἀνεμίσγετο ταῖς λοιπαῖς παρθένοις· παρασκευασαμένη δὲ πυκνὰ ἐθήρευεν, ἔστιν ὅτε καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ, καὶ ἐπιφοιτῶσα εἰς

DE DAPHNE.

Cap. XV.

Haec historia est & apud Diodorum Elaiten in elegiis, & Phylarchum libro IV.

De Daphne Amyclæ filia hæc traduntur. Ea omnino ad urbem non progrediebatur, neque etiam reliquis virginibus convivebat. Verùm adparatu magno frequenter venabatur, aliquando etiam usque ad Laconiam regionem pervagata, pro-

gressáque ulteriùs per reliquos Peloponnesi montes, adeò ut hanc ob causam valdè grata esset Dianæ, quæ eam certè penitùs spicula faciebat ejaculari. In ejus cum æqualibus per sylvas oberrantis amorem Leucippus incidit Oenomai filius, qui cum aliàs viam quâ eam aggrederetur desperasset, muliebribus vestibus indutus, ac puellæ adsimilatus cum ea venabatur. Erat autem omnino jucunda ipsi Daphnæ illius conversatio, adeò ut nunquam dimitteret eum, talísque colluderet, ac quasi ex eo penderet omni horâ. Apollo autem qui & ipse puellæ desiderio ardebat, iráque & invidia ob Leucippi præsentiam tenebatur, puellæ in animum injicit, ut cum reliquis virginibus ad fontem accedat ac lavet. Quò sanè cùm pervenissent, omnes exuebantur: & cùm Leucippum invitum ad hoc viderent, vestes ei détraxerunt. Cognitâ autem fraude & insidiis sibi paratis, omnes eum spiculis transfixerunt, atque ita ille, diis volentibus, dispa-

τὰ λοιπὰ τῆς Πελοποννήσου ὄρη. δι' ἣν αἰτίαν μάλα καταθύμιος ἦν Ἀρτέμιδι, καὶ αὐτὴν εὔστοχα βάλλειν ἐποίει. ταύτης περὶ τὴν ἡλικίαν ἀλωμένης, εὔιππος Οἰνομάου παῖς εἰς ἐπιθυμίαν ἦλθε, καὶ τὸ μὲν ἄλλως πως αὐτῆς πειρᾶσθαι, ἀπέγνω· ἀμφιεσάμενος δὲ γυναικείαις ἀμπεχόναις, καὶ ὁμοιωθεὶς κόρῃ, συνεθήρα αὐτῇ. ἔτυχε δέ πως αὐτῇ κατὰ νοῦν γενόμενος, οὐ μεθιείς τε αὐτὸν, ἀμφιπεσοῦσά τε καὶ ἐξηρτημένη, πᾶσαν ὥραν. Ἀπόλλων δὲ καὶ αὐτὸς τῆς παιδὸς πόθῳ καιόμενος, ὀργῇ τε καὶ φθόνῳ εἴχετο, τοῦ Λευκίππου συνόντος, καὶ ἐπὶ νοῦν αὐτῇ βάλλει, σὺν ταῖς λοιπαῖς παρθένοις ἐπὶ κρήνην ἐλθούσαις λούεσθαι. ἔνθα δὴ ὡς ἀφικόμεναι ἀπεδιδύσκοντο, καὶ ἑώρων τὸν Λεύκιππον μὴ βουλόμενον, περιέρρηξαν αὐτόν. μαθοῦσαι δὲ τὴν ἀπάτην, καὶ ὡς ἐπεβούλευεν αὐταῖς, πᾶσαι μεθίεσαν εἰς αὐτὸν τὰς αἰχμάς. καὶ ὁ μὲν δὴ κατὰ θεῶν βούλησιν ἀφανὴς γίνεται.

Ἀπόλλωνα δὲ Δάφνη αὐτὴν ἰόντα προϊδομένη, μάλα ἐῤῥωμένως ἔφευγεν. ὡς δὲ συνεδιώκετο, παρὰ Διὸς αἰτεῖται ἐξ ἀνθρώπων ἀπαλλαγῆναι. καὶ αὐτὴν φασὶ γενέσθαι τὸ δένδρον, τὸ ἐπικληθὲν ἀπ' ἐκείνης Δάφνην.

ΠΕΡΙ' ΛΑΟΔΙΚΗΣ.

ΚΕΦ. ιϛ.

Ἱστορεῖ Ἡγήσιππος, Μιλησιακῶν α.

Ἐλέχθη δὲ καὶ περὶ Λαοδίκης ὅδε λόγος. ὡς ἄρα παραγινομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος, πολλὴν ἐπιθυμίαν ἔχειν μιγῆναι παντάπασι νέῳ ὄντι Ἀκάμαντι, καὶ μέχρι μέν τινος, ὑπ' αἰδοῦς κατέχεσθαι· ὕστερον δὲ νικωμένην ὑπὸ τοῦ πάθους, ἀνακοινώσασθαι Περσέως γυναικί. Φιλοβίη αὐτῇ ὄνομα. παρακαλεῖν τε αὐτὴν ὅσον οὐκ ἤδη διοιχομένην, ἀρήγειν αὐτῇ. κατοικτείρουσα δὲ τὴν συμφορὰν τῆς κόρης, δεῖται Περσέως, ὅπως συνεργὸς αὐτῇ γένηται, ἐκέλευέ τε ξενίαν καὶ φιλότητα τίθεσθαι πρὸς

ruit. Daphne verò cùm Apollinem se petentem perspexisset, strenuè valdè fugit. Illo autem pariter insequente, à Jove petiit ex hominibus excedere. Aiunt itaque ipsam factam arborem, quæ adhuc illius nomine Daphne appelletur.

DE LAODICE.

CAP. XVI.

Scribit Hegesippus libro primo de rebus Milesiorum.

Fertur autem de Laodice hic sermo. Cùm ob Helenam repetendam Diomedes & Acamas venissent, eam multo desiderio flagrasse, quo possit omnibus modis juveni Acamanti misceri, & aliquamdiu quidem præ pudore se cohibuisse. post verò ab affectu victam communicasse rem Persei uxori nomine Philobiæ, illámque sic advocasse, ut quantùm tandem posset, jamiam pereunti auxilium ferret. Quare illa puellæ calamitatem miserta, Perseum quo se in re consequenda juvet, jubens eum hospitalitatem & amicitiam cum Acamante

Acamante inire. Perſeus itaque partim ut uxoris voluntatem impleret, partim Laodices miſertus, omni conatu Acamantem perſuadet, quò ſe in Dardanum conferat: Ejus enim regionis præfectus Perſeus erat. Venit ergo eò quoque Laodice tanquam ad feſtum quoddam, Troadibus quibuſdam comitata, adhuc virgo exiſtens. Ubi ſanè cùm opiparum convivium adparaſſet, in eodem lecto collocat Laodicem cum ipſo, inquiens unam ex regiis pellicibus eſſe. atque hoc quidem modo Laodice deſiderium ſuum explevit. Progreſſu autem temporis filius naſcitur Acamanti Munitus, quem ſub dio enutritum poſt Trojæ captivitatem tranſportavit in domum, ipſúmque venantem in Olyntho Thraciæ ſerpens occidit.

τὸν Ἀκάμαντα. Περσεὺς δὲ, τὸ μὲν καὶ τῇ γυναικὶ βουλόμενος ἁρμόδιος εἶναι, τὸ δὲ καὶ τὴν Λαοδίκην οἰκτείρων, πάσῃ μηχανῇ ἐπὶ τὸν Ἀκάμαντα εἰς Δάρδανον ἀφικέσθαι πείθει· καθίστατο γὰρ ὕπαρχος τοῦ χωρίου. ἦλθε καὶ Λαοδίκη ὡς εἰς ἑορτήν τινα σὺν ἄλλαις τῶν Τρωάδων, ἔτι παρθένος οὖσα. ἔνθα δὴ παντοδαπὴν θοίνην ἑτοιμασάμενος, συγκατακλίνει καὶ τὴν Λαοδίκην αὐτῷ, φάμενος μίαν εἶναι τῶν τοῦ βασιλέως παλλακίδων. καὶ Λαοδίκη μὲν οὕτως ἐξέπλησε τὴν ἐπιθυμίαν. χρόνου δὲ περιιόντος, γίνεται τῷ Ἀκάμαντι υἱὸς Μώιτος. ὃν ὑπ' Αἴθρας τραφέντα μετὰ Τροίας ἅλωσιν, διεκόμισεν ἐπ', οἴκου. καὶ αὐτὸν θηρεύοντα ἐν Ὀλύνθῳ τῆς Θρᾴκης ὄφις ἀνεῖλεν.

DE PERIANDRI MATRE.

Cap. XVII.

FErtur & de Periandro Corinthio, quod primùm mitis ac benignus fue-

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΥ ΜΗΤΡΟΣ.

ΚΕΦ. ιζ.

ΛΈγεται δὲ καὶ Περίανδρον τὸν Κορίνθιον, τὸ μὲν ἀρχὴν ἐπιεικῆ τε καὶ πρᾶον

εἶναι· ὕστερον δὲ φονικώτερον γενέσθαι, δι' αἰτίαν τήνδε. ἡ μήτηρ αὐτοῦ κομιδῇ νέου, πολλῷ κατείχετο, καὶ τέως ἀνεπίμπλατο τῆς ἐπιθυμίας, περιπλεκομένη τῷ παιδί. προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, τὸ πάθος ἐπὶ μεῖζον ηὔξετο, καὶ κατέχειν νόσον οὐκ ἔτι οἵα τε ἦν, ἕως ἀποτολμήσασα προσφέρει λόγους τῷ παιδί. ὡς αὐτοῦ γυνή τις ἐρῴη, τῶν πάνυ καλῶν. παρεκάλει τε αὐτὸν, μὴ περιορᾶν αὐτὴν περαιτέρω καταξαινομένην. ὁ δὲ τὸ μὲν πρῶτον, οὐκ ἔφη φθερεῖν ἐζευγμένην γυναῖκα, ὑπό τε νόμων καὶ ἐθῶν· λιπαρῶς δὲ προσκειμένης τῆς μητρὸς, συγκατατίθεται. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἐπῆλθεν εἰς ἣν ἐτέτακτο τῷ παιδὶ, προεδήλωσεν αὐτῷ, μήτε νύκτα φαίνειν ἐν τῷ θαλάμῳ, μήτε ἀνάγκην αὐτῇ ἐπάγειν πρὸς τὸ διαλεχθῆναί τι· ἐπιπροσθεῖσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπ' αἰδοῦς. καθομολογησαμένου δὲ τοῦ Περιάνδρου πάντα ποιήσειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῆς μητρὸς, ὡς ὅτι κράτιστα αὐτὴν ἀσκήσασα, εἰσέρχεται παρὰ τὸν παῖδα.

rit, poſteà verò crudelior factus ſit, eam ſanè ob cauſam: Mater ejus eum valdè adhuc juvenem vehementer ſecum continebat, eò uſque etiam ut, ejus amore implexa in concupiſcentiam ipſius veniret. Progreſſu autem temporis malum ſemper increſcebat, adeò ut ſe ampliùs continere non poſſet. Quare confidenti animo puerum his verbis alloquitur: Eſſe videlicet fœminam quandam formoſam planè, quæ eum immodicè amet, quare ſuadeat ne illam deſpiceret, ac ſe ulteriùs adfligere ſinat. Periander verò primùm ſe corrupturum negabat eam quæ eſſet conjuncta viro, præter leges & publicos mores. Cùm autem ſupplicibus verbis inſtare non ceſſaret, ſe facturum recepit. Poſtquàm itaque nox ſtatuta veniſſet, admonuit ipſum, ne lumen ad thalamum inferret, neque cogeret etiam ad alloquium, atque id pudori illius condonaret. Is ergo cùm pollicitus eſſet omnia ſe facturum quæ mater injunxerat, ipſa pulcherrimè adornata ad filium

ingreditur, ac priusquam aurora illucesceret, clàm rursùs exit. Sequenti verò die interrogat filium, quomodo placuerit ei amica, & numne velit illam rursùs se accedere. Periander verò se illud meditari respondit, non modicéque se erga illam affici. Quare ab hoc tempore non cessabat sæpè ad filium redire, ita ut tandem cupido Periandrum caperet, atque diligentiam ipse adhiberet, quò cognosceret, quæ tandem homo ei congrediens esset, atque aliquandiu apud matrem precibus impetrare studuit, quo apud illam obtineret, ut in mutuum colloquium veniret, atque ut ejus cujus desiderio flagraret, aliquam notitiam haberet. Nunc sanè se rem omnino difficilem ac ingratã perpeti, inquiens, quòd ne contueri quidem eam permitteret, cui jam multo tempore fuerit congressus: verùm eùm id fieri posse ob verecundiam fœminæ mater omninò negaret, ipse aliquem ex ministris lumen in cubiculo occulere jubet. Et cùm ea pro consuetudine accederet, ac

καὶ πρὶν ἢ ὑποφαίνειν ἕω, λαθραίως ἔξεισιν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἀναπυνθανομένης αὐτῆς εἰ κατὰ νοῦν αὐτῷ γένοιτο, καὶ εἰ αὖθις λέγει αὐτὴν παρ' αὐτὸν ἀφικέσθαι, ὁ Περίανδρος σπουδάζειν τε ἔφη, καὶ ἡσθῆναι οὐ μετρίως. ὡς δὲ τοῦτο οὐκ ἀνίει φοιτῶσα πρὸς τὸν παῖδα, καί τις ἔρως ἐπῄει τὸν Περίανδρον, ἤδη σπουδὴν ἐτίθετο γνωρίσαι τὴν ἄνθρωπον ἥτις ἦν. καὶ ἕως μέν τινος ἐδεῖτο τῆς μητρὸς ἐξικετεῦσαι ἐκείνην, ὅπως τε εἰς λόγους αὐτῷ ἀφίκοιτο. καὶ ἐπειδὴ εἰς πολὺν πόθον ἐπάγοιτο αὐτὸν, δήλη πότε γένηται. νυνὶ δὲ παντάπασι πρᾶγμα ἄγνωμον πάσχειν, διὰ τὸ μὴ ἐφίεσθαι αὐτῷ καθορᾶν τὴν ἐκ πολλοῦ χρόνου συνοῦσαν αὐτῷ· ἐπεὶ δὲ ἡ μήτηρ ἀπεῖργεν, αἰτιωμένη τὴν αἰσχύνην τῆς γυναικὸς, κελεύει τινὰ τῶν ἀμφ' αὐτὸν οἰκετῶν λύχνα κατακρύψαι. τῆς δὲ κατὰ τὸ σύνηθες ἀφικομένης, καὶ μελλούσης κα-

συγκλίνεσθαι, ἀναδραμὼν ὁ Περίανδρος, ἀναιρεῖ τὸ φῶς. καὶ κατιδὼν τὴν μητέρα, ὥρμησεν ἐπὶ τὸ διεργάσασθαι αὐτήν. κατασχεθεὶς δὲ ὑπό τινος δαιμονίου φαντάσματος, ἀπετράπετο. κἀκ τούτου, παραπλὴξ ἦν, νοῦ τε καὶ φρενῶν. κατέσκηψέ τε εἰς ὠμότητα, καὶ πολλοὺς ἀπέσφαξε τῶν πολιτῶν. ἡ δὲ μήτηρ, πολλὰ κατολοφυραμένη τὸν αὐτῆς δαίμονα, ἀνεῖλεν ἑαυτήν.

ΠΕΡΙ ΝΕΑΙΡΑΣ.

ΚΕΦ. ιη.

Ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν α΄ τῶν περὶ τοὺς καιρούς.

Ὑψικρέων δὲ Μιλήσιος καὶ Προμέδων Νάξιος, μάλιστα φίλοι ἤστην. ἀφικομένου οὖν ποτε Προμέδοντος εἰς Μίλητον, θατέρου λέγεται τὴν γυναῖκα Νέαιραν ἐρασθῆναι αὐτοῦ. καὶ παρόντος μὲν τοῦ Ὑψικρέοντος μὴ τολμᾶν αὐτὴν διαλέγεσθαι τῷ ξένῳ· μετὰ δὲ χρόνον, ὡς ὁ μὲν Ὑψικρέων ἐτύγχανεν ἀποδημῶν, ὁ δὲ αὖθις ἀφί-

condormire pararet, exurgens Periander producit lumen, atque cùm videt esse matrem, præ animi impotentia transverberare eam statuit: sed à quodam genio subitò adparente retractus, à facto temperavit, ac ex eo tempore mente perculsus insanivit, in crudelitatémque incidit, & multos suorum civium mactavit. Mater verò multùm super genio suo lamentata, seipsam interemit.

DE NEÆRA.

CAP. XVIII.

Scribit Theophrastus in lib. I. περὶ τοὺς καιρούς.

Hypsicreon Milesius & Promedon Naxius magni invicem amici erant. Cùm ergo tempore quodam Promedon in Miletum venisset, alterius uxorem Neæram ferunt adamasse, atque ob præsentiam Hypsicreontis non ausam fuisse sermonem cum hospite conferre. Contigit autem aliquando Hypsicreontem de domo proficisci, atque illum alterum rursùs in Mi-

letum redire. Quare ad eum dormientem noctu accedit Neæra, & sperabat sanè primùm eum persuaderi posse. Sed cùm ille nihil concederet, reveritus communem amicitiam & hospitalitatis munus, Neæra famulis demandat, quo thalamum concludant: atque sic multis inductionibus uso, coegit eum sibi misceri: Sequenti verò die valdè malum facinus se patrasse ratus, instructâ navi abiit in Naxum. Posteà autem & ipsa Neæra ob timorem Hypsicreontis navigavit in Naxum. Quam cùm isthic quæsivisset Hypsicreon, supplicem invenit sedentem in templo Vestæ in Prytaneo. Naxij autem petenti Hypsicreonti daturos se eam negabant; concesserunt autem ut à se persuasam ultrò abduceret. Hypsicreon verò impium quiddam admittere timens, ad Milesios redit, eósque ut Naxiis bellum inferant, persuadet.

κετο, νύκτωρ αὐτοῦ κοιμωμένου ἐπεισέρχεται ἡ Νεαίρα. καὶ πρώτη μὲν, οἵατε ἦν πείθειν αὐτόν. ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος οὐκ ἐδίδου, διά τε ἑταιρήϊον καὶ ξένιον αἰδούμενος, προσέταξεν Νεαίρα ταῖς θεραπαίναις ἀποκλεῖσαι τὸν θάλαμον. καὶ οὕτως πολλὰ ἐπαγωγὰ ποιούσης, ἠναγκάσθη μιγῆναι αὐτῇ. τῇ μέν τοι ὑστεραίᾳ δεινὸν ἡγησάμενος εἶναι τὸ πραχθὲν, ᾤχετο πλέων ἐπὶ τῆς Νάξου. ἔνθα καὶ ἡ Νεαίρα δείσασα τὸν Ὑψικρέοντα, διέπλευσεν τὴν Νάξον. καὶ ἐπειδὴ αὐτὴν ἐζήτει ὁ Ὑψικρέων, ἱκέτις προσκαθίζετο ἐπὶ τῆς ἑστίας τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ. οἱ δὲ Νάξιοι λιπαροῦντι τῷ Ὑψικρέοντι ἐκδώσειν μὲν οὐκ ἔφασαν· ἐκέλευον μέν τοι πείσαντα αὐτὴν ἄγειν. δόξας δὲ ὁ Ὑψικρέων ἀσεβεῖσθαι, πείθει Μιλησίους πολεμεῖν τοῖς Ναξίοις.

ΠΕΡΙ ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

ΚΕΦ. ιθ.

Ἱστορεῖ Ἀνδρίσκος ἐν Ναξιακῶν β.

Σκέλλις τε καὶ Κασσάμενος Κήτορος οἱ Θρᾷκης, ὁρμήσαντες ἀπὸ νήσου, τῆς πρότερον μὲν Στρογγύλης, ὕστερον δὲ Νάξου κληθείσης, ἐληίζοντο μὲν τήν τε Πελοπόννησον, καὶ τὰς πέριξ νήσους· προσσχόντες δὲ Θεσσαλίᾳ, πολλάς τε ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν· ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωέως γυναῖκα Ἰφιμέδην, καὶ θυγατέρα αὐτῆς Παγκρατώ. ἧς ἀμφότεροι εἰς ἔρωτα ἀφικόμενοι, ἀλλήλους κατέκτειναν.

DE PANCRATO.

CAP. XIX.

Scribit Andriscus de rebus Naxicis libro secundo.

Scellis & Cassamenos Cetoris filij Thracensis concitatâ navi ab insula Strongyle priùs, nunc verò Naxo dicta prodierunt, deprædatíque sunt Peloponnesum & circumjacentes insulas; aggressi autem Thessaliam, multas fœminas secum abduxerunt, inter quas Iphimedam Halotei uxorem, ejúsque filiam Pancrato, in cujus amore ambo perplexi mutuo se interemerunt.

ΠΕΡΙ ΑΙΡΟΥΣ.

ΚΕΦ. κ.

Λέγεται δὲ καὶ Οἰνοπίωνος καὶ νύμφης Ἑλίκης, Αἱρὼ κόρην γενέσθαι. ταύτης δὲ Ὠρίωνα τὸν Ὑριέως ἐρασθέντα, παρ᾽ αὐτοῦ παραιτεῖσθαι τὴν κόρην. καὶ διὰ ταύτην, τήν τε νῆσον ἐξημερῶσαι, τότε θηρίων ἀνάπλεων οὖσαν. λείαν τε πολλὴν περιελαύνοντα

DE HAERO.

CAP. XX.

Refertur quoque Hæro puellam fuisse Oenopionis & nymphæ Helices filiam, eámque ipsam ab Horione Hyriei filio adamatam, petitámque à parente ejus Oenopione, ejúsque gratiâ insulam cicurem factam esse, quæ tum feris multis erat referta, nimirùm cùm magnam

prædam ipſarum à ſe captarum pro dote offerret. Verùm Oenopione ſemper nuptias differente, quòd eum ſibi generum adſciſcere dedignaretur, Horionem præ ebrietate amentem factum thalamum confregiſſe, in quo puella cubabat, atque ob id factum coactum eſſe ab Oenopione ſibi oculos exuri.

τῶν προσχώρων, ἕδνα διδόναι. τοῦ μέν τοι Οἰνοπίωνος ἑκάστοτε ὑπερτιθεμένου τὸν γάμον, διὰ τὸ ἀποστυγεῖν αὐτῷ γαμβρὸν τοιοῦτον γενέσθαι, ὑπὸ μέθης ἐκφρενα γενόμενον τὸν Ὠρίωνα, καταπάξαι τὸν θάλαμον, καὶ ἔνθα ἡ παῖς ἐκοιμᾶτο, καὶ βιαζόμενον, ἐκκαῦσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος.

DE PISIDICE.

Cap. XXI.

Fertur etiam de Achille, eum cùm inſtructis navibus pertingentes ad continentem inſulas depopularetur, acceſſiſſe ad Leſbon quoque, atque in ſingulis urbibus captis omnia diripuiſſe ac trucidaſſe. Cùm autem Methymnæ incolæ potenti manu ei reſiſterent, in magna conſilii inopia poſitus fuit, quòd putaret impoſſibile eſſe urbem capere. Tum ſanè puellam Methymnæam Piſidicem nomine regis filiam, Achillem à muro conſpexiſſe, ac mox amore illius correptam, nutricem ad eum

ΠΕΡΙ` ΠΕΙΣΙΔΙΚΗΣ.

ΚΕΦ. κα.

Λέγεται δὲ καὶ ὅτι Ἀχιλλεὺς πλέων τὰς προσεχεῖς τῇ Ἠπείρῳ νήσους ἐπόρθει, προσχεῖν αὐτὸν Λέσβῳ· ἔνθα δὴ καθ' ἑκάστην τῶν πόλεων αὐτὸν ἐπιόντα κεραΐζειν. ὡς δὲ Μήθυμναν οἰκοῦντες μάλα κρατερῶς ἀντεῖχον, καὶ ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ ἦν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν τὴν πόλιν, Πεισιδίκην τινὰ Μηθυμναίαν τοῦ βασιλέως θυγατέρα, θεασαμένην ἀπὸ τοῦ τείχους τὸν Ἀχιλλέα, ἐρασθῆναι αὐτοῦ, καὶ οὕτως τὴν τροφὸν διαπεμψαμένην, ὑ-

πισχνεῖσθαι ἐγχειρίσειν αὐτῷ τὴν πόλιν, εἴ γε μέλλοι αὐτὴν γυναῖκα ἕξειν. ὁ δὲ τὸ μὲν παραυτίκα καθωμολογήσατο. ἐπεὶ μέντοι ἐγκρατὴς πόλεως ἐγένετο, νεμεσήσας ἐπὶ τῷ δρασθέντι, προὐτρέψατο τοὺς στρατιώτας καταλεῦσαι τὴν κόρην. μέμνηται τοῦ πάθους τοῦδε, καὶ ὁ τὴν Λέσβου κτίσιν ποιήσας, ἐν τοῖσδε,

Ἐνθάδε Πηλείδης κατὰ μὲν κτάνε Λάμπεδον ἥρω,
Ἐκ δ' Ἱκετάονα πέφνεν. Ἰθαγενέος Λεπετύμνου
Υἱέα. Μηθύμνης τε καὶ ἀλκηέστατον ἄλλων,
Αὐτοκασίγνητον Ἑλικάονος ἔνδοθι πάτρης
Τηλίκον Ὑψίπυλον, θαλερὴ δέ μιν ἄασε Κύπρις.
Ἣ γὰρ ἐπ' Αἰακίδῃ κούρην φρένας ἐπτοίησε
Πεισιδίκην, ὅτε τόν γε μετὰ προμάχοισιν Ἀχαιῶν,
Χάρμῃ ἀγαλλόμενον θηέσκετο. πολλὰ δ' ἐς ὑγρὴν
Ἠέρα χεῖρας ἔτεινεν, ἐελδομένη φιλότητος.
Εἶτα μικρὸν ὑποβάς.
Δέκτο μαὶ αὐτίκα λαὸν Ἀχαϊκὸν ἔνδοθι πάτρης,

misisse, quæ polliceretur tradituram se illi urbem, si quidem velit ipsam habere pro uxore. Achilles itaque statim promisit. Postquam autem civitatem obtinuisset, indignatus ob factum, exhortatus est milites, ut puellam lapidibus obruerent. Meminit autem hujus facti etiam is qui Lesbi conditionem scripsit his sanè versibus.

Hic ubi Pelides Heronem occidit, & ipsum
Post Hicetaonem Ithageneo natum Lepetynno,
Methymnæ & cunctum germen, qui robore vicit
Fratrem uterinum Helicaonis in medio urbis
O qualem Hypsipylon! Veneris sed facta maligna
Qualia sunt? námque Æaciden conspexit ubi ipsum
Pisidice hic primos interfuit altus Achivos
Viribus exultans, & fortis robore dextra:
In cœlum extensis manibus cupit esse maritum.

Nec ita longè pòst subjungit:

Excepit populum, reseratis undique portis,

Stulta

Stulta puella intra patriam, dulcésque parentes
Sustinuit mactari, oculis & cernere siccis
Ferrea fœmineam gestantem vincula turbam,
Distrahi & ad naves, promissis læta in Achillis.
Scilicet ut glaucæ Thetidis nurus sit, & extent
Æacidæ affines, Phthiorum & regna gubernet
Magni victoris conjunx. Sed nescia quod non
Hæc facturus erat. Nam cladi innexuit atræ
Vna hanc, cum patria. thalamum sic intrat Achillis,
Argivûm infœlix manibus prostrata jacens nunc,
Cunctorum unanimi consensu & adobruta saxis.

DE NANIDE.

CAP. XXII.

Historia est & apud Licymnium Chium Lyricum Poëtam, & apud Hermesianactem.

RElatum & illud est ab aliquibus, Sardiorum arcem a Cyro Persarum rege captam esse, prodente illam

Παρθενικὴ κληῖδας ὑποχλίσασα πυλάων.
Ἔτλη δ' εἴσιν ἰδέσθαι ἐν ὀφθαλμοῖσι τοκῆας
Χαλκῷ ἐληλαμένους, καὶ δείλια δεσμὰ γυναικῶν
Ἑλκομένων ἐπὶ νῆας. ὑποσχέσιος Ἀχιλλῆος,
Ὄφρα νόος γλαυκῆς Θέτιδος πέλοι. ὄφρα οἱ ἦεν
Πενθεροὶ Αἰακίδαι, φθίη δ' ἐνδώματα ναίοι.
Ἀνδρὸς ἀριστῆος πινυτὴ δάμαρ. οὐδ' ὅγ' ἔμελλε
Τὰ ῥέξειν, ὀλοῇ δὲ ἐπαγάσσετο πατρίδος οἴτῳ,
Ἔνθ' ἥγ' αἰνότατον γάμον εἴσιδε Πηλείδαο
Ἀργείων ὑπὸ χερσὶ δυσάμμορος. οἱ μὲν ἔπεφνον,
Πανσυδίῃ θαμινῆσιν ἀράσσοντες λιθάδεσσιν.

ΠΕΡῚ ΝΑΝΙΔΟΣ.

ΚΕΦ. κϐ.

Ἡ ἱστορία παρὰ Λικυμνίῳ τῷ Χίῳ μελοποιῷ, καὶ Ἑρμησιάνακτι.

ΕΦασαν δέ τινες καὶ τὴν Σαρδίων ἀκρόπολιν, ὑπὸ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως ἁλῶναι, προδούσης

τῆς Κροίσου θυγατρὸς Νανίδος. ἐπειδὴ γὰρ ἐπολιόρκει Σάρδεις Κῦρος, καὶ οὐδὲν αὐτῷ εἰς ἅλωσιν τῆς πόλεως προὔβαινεν, ἐν πολλῷ τε δέει ἦν, μὴ ἀθροισθὲν τὸ συμμαχικὸν αὐτῆς τοῦ Κροίσου, διαλύσειεν αὐτῷ τὴν στρατιάν, τότε τὴν παρθένον ταύτην εἶχε λόγος περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτήν, κατὰ τὴν ἄκραν μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου εἰσδέξασθαι τοὺς πολεμίους, συνεργῶν αὐτῇ καὶ ἄλλων τινῶν γενομένων. τὴν μέντοι Κῦρον μὴ ἐμπεδῶσαι αὐτῇ τὴν ὑπόσχεσιν.

Crœſi filia Nanide. Cùm enim Sardes obſideret Cyrus, neque ulla ſpes capiendæ urbis adfulgeret, vehementérque timeret, ne ab auxiliaribus Crœſi copiis exercitus ſuus diſſolveretur: tunc ſanè puellam hanc curiosè adeò cum Cyro de proditione pepigiſſe, ut ſi quidem juxta Perſarum ritum ſe vellet uxorem, cuſtode nullo in ſuprema arcis parte præſente, per ipſam loci munitionem hoſtes intromitteret, unà cum quibuſdam aliis, quarum operâ in hac re velit uti. Verùm Cyrum pactis non ſtetiſſe.

ΠΕΡΙ` ΧΕΙΛΩΝΙΔΟΣ.

ΚΕΦ. κγ.

Κλεώνυμος ὁ Λακεδαιμόνιος βασιλείου γένους ὤν, καὶ πολλὰ κατορθωσάμενος Λακεδαιμονίοις, ἔγημε Χειλωνίδα, προσήκουσαν αὐτῷ κατὰ γένος. ταύτῃ σφοδρῶς ἐπιτεταγμένου τοῦ Κλεωνύμου, καὶ τὸν ἔρωτα οὐκ ἠρέμα φέροντος, τοῦ μὲν κατηλόγει. πᾶσα δὲ ἀνέκειτο

DE CHILONIDE.

Cap. XXIII.

Cleonymus Lacedæmonius regii generis adoleſcens, & qui multa præclara facinora apud Spartanos deſignaverat, uxorem duxit Chilonidem genere ſibi cognatam. Quam cùm vehementer contineret, impatientérque amaret, ab ea deſpectus eſt: tota autem teneba-

tur amore Acrotati filij regis. Etenim adolescens is palàm eam deperibat, ut omnibus in ore esset eorum consuetudo. Quam rem gravatè ferens Cleonymus, & qui aliàs Lacedæmoniorum mores non probaret, ad Pyrrhum abiit in Epirum, ipsúmque persuadet ut aggrediatur Peloponnesum: futurum enim ut si acriter bellum urgeant, facilè urbes in eo expugnent. Dixit etiam rem sibi præmeditatam esse, ut & victus bellici certa ratio ei sit adfutura.

Ἀκροτάτῳ τῷ τοῦ βασιλέως υἱεῖ. καὶ γὰρ ὁ μειρακίσκος αὐτῆς ἀναφανδὸν ὑπεκαίετο, ὡς τε πάντας ἀνὰ στόμα ἔχειν τὴν ὁμιλίαν αὐτῶν. δι' ἣν αἰτίαν δυσαναχετήσας ὁ Κλεώνυμος, καὶ ἄλλως δὲ οὐκ ἀρεσκόμενος τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤθεσιν, ἐπεραιώθη πρὸς Πύῤῥον εἰς Ἤπειρον, καὶ αὐτὸν ἀναπείθει πειρᾶσθαι τῆς Πελοποννήσου. ὡς εἰ καὶ ἐντόνως ἅψαιντο τοῦ πολέμου, ῥᾳδίως ἐκπολιορκήσοντες τὰς ἐν αὐτοῖς πόλεις. ἔφη δὲ καὶ αὐτῷ τι ἤδη προδιειργάσθαι, ὥστε καὶ στάσιν ἐγγενέσθαι τισὶ τῶν πολεμίων.

DE HIPPARINO.

CAP. XXVI.

Hipparinus Syracusiorum tyrannus in amorem incidit valdè pulchri pueri nomine Achæi. Eum itaque pollicitationibus multis inductum persuadet, relictâ paternâ domo, secum cohabitare. Progressu autem temporis, cùm hostium incursio in quasdam subjectas sibi regiones fuisset annunciata, oporterétque eum ob id ce-

ΠΕΡΙ' Ι'ΠΠΑΡΙ'ΝΟΥ.

ΚΕΦ. ιϛ.

Ἱππαρῖνος δὲ Συρακοσίων τύραννος εἰς ἐπιθυμίαν ἀφίκετο πάνυ καλοῦ παιδός· Ἀχαιὸς αὐτῷ ὄνομα. τοῦτον ἐξαλλάγμασι πολλοῖς ὑπαγόμενος, πείθει τὴν οἰκίαν ἀπολιπόντα, σὺν αὐτῷ μένειν. χρόνου δὲ προϊόντος, ὡς πολεμίων τις ἔφοδος προσηγγέλη πρός τι τῶν ὑπ' ἐκείνου κατεχομένων χωρίων, καὶ ἔδει κατὰ τάχος

βοηθεῖν, ἐξορμῶν ὁ Ἱππαρῖνος παρεκελεύετο τῷ παιδὶ, εἴ τις ἐντὸς τῆς αὐλῆς βιάζοιτο, κατακαίνειν αὐτὸν τῇ σπάθῃ, ἣν ἐτύγχανεν αὐτῷ κεχαρισμένος. καὶ ἐπειδὴ συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις, κατὰ κράτος αὐτοὺς εἷλεν, ἐπὶ πολὺ οἶνον ἐσπάσατο καὶ συνουσίαν. ἐκκαιόμενος δὲ ὑπὸ μέθης καὶ πόθου τοῦ παιδὸς, ἀφίππασεν εἰς τὰς Συρακούσας, καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔνθα τῷ παιδὶ παρεκελεύσατο μένειν, ὃς μὲν ἦν, οὐκ ἐδήλου· θετταλίζων δὲ τῇ φωνῇ, τὸν Ἀχαιὸν ἔφησεν ἀποκτονηκέναι. ὁ δὲ παῖς διαγανακτήσας, σκότους ὄντος, παίει καιρίαν τὸν Ἱππαρῖνον. ὁ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἐπιβιοὺς, καὶ τοῦ φόνου τὸν Ἀχαιὸν ἀπολύσας, ἐτελεύτησεν.

lerrimè ferre auxilium, Hipparinus alacri quidem animo abiit, puero autem præcepit ut si quis intra aulam vim ei inferre pararet, eum ense occideret, quem ea gratia ei donaverat. Posteà autem ubi cum hostibus congressus, robore suo eos sustulisset, multo vino inebriatus, Veneris adpetens factus est. Quare præ ebrietate ac desiderio pueri penitùs ardens eques ad Syracusas rediit, ingressúsque domum, ubi puerum ipse manere jusserat, quisnam esset non indicabat: Thessalica autem simulatâ voce Achæum adoriebatur. Puer ergo indignatus, proprium herum Hipparinum in tenebris ferit: qui triduo quidem supervixit, & ubi Achæum à cæde sua immunem declarasset, è vita decessit.

ΠΕΡΙ' ΦΑΥΛΛΟΥ.

ΚΕΦ. κε.

Ἱστορεῖ καὶ Φύλαρχος.

DE PHAYLLO.

CAP. XXV.

Scribit & Phylarchus.

Φάϋλλος δὲ τύραννος, ἠράσθη τῆς Ἀρίστωνος γυναικὸς, ὃς Οἰταίων προεστάτης ἦν. οὗτος διαπεμπόμενος

Phayllus tyrannus Aristonis Oetæorum præfecti uxorem amavit. Itaque per internuntium auri & argenti

vim magnam se daturum pollicebatur, jussitque dicere quacunque saltem indigeret re, nihil enim frustrà à se eam petituram esse. Illa ergo multo desiderio monilis tenebatur, illius scilicet quod in templo Minervæ providæ suspensum erat, quod Eryphyles fuisse ferebatur, vehementérque se dignam videri cupiebat, quæ hoc munus ab eo acciperet. Quare Phayllus, detractis reliquis ex Delphis oblationibus, aufert etiam monile, ídque in domum Aristonis delatum, aliquandiu quidem gestabat ejus uxor valdè gloriabunda: non longè verò posteà casus accidit consimilis planè illis quæ de Eriphyle narrantur. Minor enim natu filius ejus furore correptus, domum incendit, matrémque simul cum plurimis opibus exussit.

περὶ αὐτὴν, χρυσόν τε πολλὴν καὶ ἄργυρον ἐπηγγέλλετο δώσειν· εἴτε τινὸς ἄλλου δέοιτο, φράζειν ἐκέλευεν, ὡς οὐχ ἁμαρτησομένην. τὴν δ' ἄρα πολὺς εἶχε πόθος ὅρμου, τοῦ τότε κειμένου ἐν τῷ τῆς προνοίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ, ὃν εἶχε λόγος Ἐριφύλης γεγονέναι, ἠξίου τε ταύτης τῆς δωρεᾶς τυχεῖν. Φάϋλλος δὲ τά τε ἄλλα κατασύρων ἐκ Δελφῶν, ἀναθήματα, ἀναιρεῖται καὶ τὸν ὅρμον. ἐπεὶ δὲ διεκομίσθη εἰς οἶκον τὸν Ἀρίστωνος, χρόνον μέν τινα ἐφόρει αὐτὸν ἡ γυνὴ, μάλα περίπυστος οὖσα. μετὰ δὲ ταῦτα, παραπλήσιον αὐτῇ πάθος συνέβη τῶν περὶ τὴν Ἐριφύλην γενομένων. ὁ γὰρ νεώτερος τῶν υἱῶν αὐτῆς μανεὶς, τὴν οἰκίαν ὑφῆψε, καὶ τήν τε μητέρα καὶ τὰ πολλὰ τῶν κτημάτων κατέφλεξε.

ΠΕΡΙ' ΑΠΡΙΑΤΗΣ.

ΚΕΦ. κϛ.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Θρᾳκί.

ἘΝ Λέσβῳ παιδὸς Ἀπριάτης Τράμβηλος ὁ Τελαμῶνος ἐρασθεὶς, πολλὰ ἐποιεῖτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι τὴν κόρην. ὡς δ' ἐκείνη οὐ πάνυ ἐνεδίδου, ἐνενόει τὴν δόλῳ καὶ ἀπάτῃ περιγενέσθαι αὐτῆς. πορευομένην οὖν ποτε σὺν θεραπαινιδίοις ἐπί τι τῶν πατρῴων χωρίων, ὃ πλησίον τῆς θαλάσσης ἔκειτο, λοχήσας εἷλεν. ὡς δὲ ἐκείνη πολὺ μᾶλλον ἀπεμάχετο περὶ τῆς παρθενίας, ὀργισθεὶς Τράμβηλος, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν. ἐτύγχανεν δὲ ἀγχιβαθὴς οὖσα. καὶ ἡ μὲν ἄρα οὕτως ἀπολώλει· τινὲς μέντοι ἔφασαν, διωκομένην ἑαυτὴν ῥῖψαι. Τράμβηλον δὲ οὐ πολὺ μετέπειτα, τίσις ἐλάμβανεν ἐκ θεῶν. ἐπειδὴ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐκ τῆς Λέσβου πολλὴν λείαν ἀποτεμόμενος ἤγαγε, οὗτος ἐπαγομένων αὐτὸν τῶν ἐγχωρίων βοηθὸν, συνίσταται αὐτῷ. ἔνθα δὴ πληγεὶς

DE APRIATE.

CAP XXVI.

Scribit Euphorion ad Thracem.

TRambelus Thelamonis filius Apriates puellæ in Lesbo amore captus, multa faciebat, quò puellam illectaret. Verùm cùm illa nihilo mitior fieret, meditabatur dolo ac fraude eam circumvenire. Euntem itaque aliquando unà cum ancillis in paternum rus puto, non procul à mari situm, ex insidiis adortus deprehendit, & cùm illa multò magis pro virginitate sua tutanda obluctaretur, iratus Trambelus projecit eam in altum valdè tum existens mare, & sic quidem interiit illa. Quanquam alij scripserint eam ob persecutionem Trambeli seipsam præcipitasse. Porrò Trambelum non longè pòst ultio quoque deorum sequuta est. Cùm enim Achilles multam ex Lesbo prædam partam abduceret, ille ab indigenis ad auxilium ferendum inductus, contra Achillem se opposuit. Vbi sanè in pectore vulnera-

tus statim concidit. Admiratus autem robur ejus Achilles spirantem adhuc interrogavit, quis & unde esset? cúmque cognovisset eum Telamonis esse filium, in multo luctu ei tumulum effodit, qui adhuc hodie Heroum Trambeli adpellatur.

DE ALCINOE.

Cap. XXVII.

Scribit & Mœro in execrationibus.

CIrcumfertur quoque de Alcinoë sermo, Polybi Corinthii filia fuit illa, uxor autem Amphilochi Dryantis. Eam scilicet ob amorem Samii cujusdam hospitis Xanthi nomine insanivisse, atque id irata ei contigisse Minerva, quòd à se mercede conductam mulierculam, artis texendi doctam Nicandram, quæ totum annum in ejus opere fuerat, postremùm ædibus expulisset, neque integram mercedem persolvisset. Illam verò Minerva sæpiùs precibus invocata, ultionem petiisse ob injustam præmii privationem. Undè sanè in

εἰς τὰ στέρνα, παραχρῆμα πίπτει. ἀγάμενος δὲ τῆς ἀλκῆς αὐτὸν Ἀχιλλεὺς, ἔτι ἔμπνουν ἀνέκρινεν ὅς τις τε εἴη, καὶ ὁπόθεν. ἐπεὶ δὲ ἔγνω παῖδα Τελαμῶνος ὄντα, πολλὰ κατοδυρόμενος, ἐπὶ τῆς ἠϊόνος μέγα χῶμα ἔχωσε. τοῦτο ἔτι νῦν Ἡρῷον Τραμβήλου καλεῖται.

ΠΕΡῚ ἈΛΚΙΝΟΗΣ.

ΚΕΦ. κζ.

Ἱστορεῖ Μοιρὼ ἐν ταῖς ἀραῖς.

ἜΧει δὲ λόγος καὶ Ἀλκινόην τὴν Πολύβου μὲν τοῦ Κορινθίου θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Ἀμφιλόχου τοῦ Δρύαντος, κατὰ μῆνιν Ἀθηνᾶς ἐπιμανῆναι ξένῳ Σαμίῳ, Ξάνθος αὐτῷ ὄνομα. ἐπὶ μισθῷ γὰρ αὐτὴν ἀγαγομένην χερνῆτιν γυναῖκα Νικάνδρην, καὶ ἐργασαμένην ἐνιαυτὸν, ὕστερον ἐκ τῶν οἰκείων ἐλάσαι, μὴ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἀποδοῦσαν. τὴν δὲ ἀράσασθαι πολλὰ Ἀθηνᾷ, τίσασθαι αὐτὴν ἀντ᾽ ἀδίκου στερήσεως. ὅθεν εἰς το-

τοσοῦτον τῆς μανίας ἐλθεῖν, ὥστε ἀπολιπεῖν οἶκον τὸ καὶ παῖδας ἤδη γεγονότας, συνεκπλεῦσαί τε τῷ Χαίνθῳ. γενομένην δὲ κατὰ μέσον πόρον, ἔννοιαν λαβεῖν τῶν εἰργασμένων, καὶ αὐτίκα πολλά τε δάκρυα προΐεσθαι, καὶ ἀνακαλεῖν ὅτε μὲν ἄνδρα κουρίδιον, ὅτε δὲ τοὺς παῖδας. τέλος δὲ πολλὰ τοῦ Χαίνθου παρηγοροῦντος, καὶ φαμένου γυναῖκα ἕξειν μὴ πειθομένην, ῥίψαι ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν.

tantam insaniam inciderit, ut relictâ domo & filiis nuper genitis, nave abiret unà cum Xantho. In medio autem cursu cùm rem altiùs memoria repeteret, multas lachrymas profudisse, ac inclamasse nunc quidem juvenem domi maritum, nunc etiam natos. Ad finem verò Xantho multa promittente, ac se eam pro uxore habiturum spondente, illam nullis verbis placatam seipsam præcipitasse in mare.

ΠΕΡΙ ΚΛΕΙΤΗΣ.

ΚΕΦ. κη.

Ἱστορεῖ Εὐφορίων Ἀπολλοδώρῳ, τὰ ἑξῆς Ἀπολλώνιος Ἀργοναυτικῶν ᾱ.

Διαφόρως δὲ ἱστορεῖται περὶ Κυζίκου τοῦ Αἰνέου. οἱ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔφασαν ἁρμοσάμενον Λάεισαν τὴν Πιάσου, ᾗ ὁ πατὴρ ἐμίγη πρὸ γάμου, μαχόμενον ἀποθανεῖν· τινὲς δὲ προσφάτως γήμαντα Κλείτην, συμβαλεῖν δι' ἄγνοιαν τοῖς μετὰ Ἰάσονος ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς πλέουσι. καὶ οὕτως πεσόντα,

DE CLITE.

CAP. XXVIII.

Scribit Euphorion Apollodoro, & Apollonius Argonauticõn quarto.

Diversimodè autem narratur de Cyzico Æneæ filio. Aliqui enim dixerunt in concilianda sibi Larisa Piasi filia, quam pater ante nuptias adamarat, pugnantem obiisse. Aliqui autem cùm recens uxorem duxisset Cliten, congressum per ignorantiam aiunt cum illis qui in Argo navi cum Jasone navigaverunt, atque sic interiisse,

ac

ac omnibus ingens sui desiderium reliquisse, maximè autem ipsi Clitæ. Prostratum enim ipsum conspicata, amplexa est, ac vehementer lamentata, noctu verò clàm ancillis, ab arbore quadam se suspendit.

DE DAPHNIDE.

Cap. XXIX.

Scribit Timæus de rebus Siculis.

IN Sicilia Daphnis Mercurii filius fistulicen bonus, sed deformi specie præditus erat. Is in frequentiam hominum non veniebat, verùm circa Ætnam boum pastor & hyemis & æstatis tempore in agro pernoctabat. Hujus amore aiunt Echenaidem nympham captam, injunxisse ei ne cuiquam mulieri se adplicaret. Si enim non obediret, futurum ut oculis privetur. Ille itaque aliquandiu fortiter restitit, quamvis à plurimis vehementer impeteretur. Postremùm autem una ex Siculis reginis multo vino eum inficiens, in concu-

πᾶσι μεγάλως ἀλγεινὸν πόθον ἐμβαλεῖν, ἐξόχως δὲ τῇ Κλείτῃ. ἰδοῦσα γὰρ αὐτὸν ἐρριμμένον, περιεχύθη, καὶ πολλὰ κατωδύρατο. νύκτωρ δὲ λαθοῦσα τὰς θεραπαινίδας, ἀπό τινος δένδρου ἀνήρτησεν.

ΠΕΡΙ` ΔΑΦΝΙΔΟΣ.

ΚΕΦ. κθ.

Ἱστορεῖ Τίμαιος Σικελικοῖς.

ΕΝ Σικελίᾳ δὲ, Δάφνις Ἑρμοῦ παῖς ἐγένετο, σύριγγι δή τε δεξιῶς χρήσασθαι, καὶ τὴν ἰδέαν ἐκπρεπής. οὗτος εἰς μὲν τὸν πολὺν ὅμιλον ἀνδρῶν, οὐ κατῄει· βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Αἴτνην χείμαζέ τε καὶ θέρους, ἠγραύλει. τοῦτον λέγουσιν Ἐχεναΐδα νύμφην ἐρασθεῖσαν, παρακελεύσασθαι αὐτῷ γυναικὶ μὴ πλησιάζειν. μὴ πειθομένου γὰρ αὐτοῦ, συμβήσεσθαι τὰς ὄψεις ἀποβαλεῖν. ὁ δὲ, χρόνον μέν τινα καρτερῶς ἀντεῖχεν, καί περ οὐκ ὀλίγων ἐπιμαινομένων αὐτῷ. ὕστερον δὲ μία τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν βασιλίδων, οἴνῳ πολλῷ δηλησαμένη αὐτὸν, ἤγαγεν

εἰς ἐπιθυμίαν αὐτῷ μιγῆναι. καὶ οὗτος ἐκ τοῦδε, ὁμοίως Θαμύρᾳ τῷ Θρακὶ, δι' ἀφροσύνην ἐπεπήρωτο.

piſcentiam induxit, ut cum ea commiſceretur: atque ab hoc tempore ille ſimili modo, quo Thrax Thamyras, per inſipientiam oculis caruit.

ΠΕΡΙ' ΚΕΛΤΙΝΗΣ.

ΚΕΦ. λ.

Λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα ὅτε ἀπ' Ἐρυθείας τὰς Γηρυόνου βοῦς ἤγαγεν, ἀλώμενον διὰ τῆς Κελτῶν χώρας, ἀφικέσθαι παρὰ Βρεταννόν. τῷ δὲ ἄρα ὑπάρχειν θυγατέρα, Κελτίνην ὄνομα. ταύτην δὲ ἐρασθεῖσαν τοῦ Ἡρακλέους, κατακρύψαι τὰς βοῦς, μὴ θέλειν τε ἀποδοῦναι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ μιχθῆναι. τὸν δὲ Ἡρακλέα, τὸ μέν τοι καὶ τὰς βοῦς ἐπειγόμενον ἀνασώσασθαι, πολὺ μᾶλλον τὸ κάλλος ἐκπλαγέντα τῆς κόρης, συγγενέσθαι αὐτῇ. καὶ αὐτοῖς χρόνου περιήκοντος γενέσθαι παῖδα Κελτὸν, ἀφ' οὗ δὴ Κελτοὶ προσηγορεύθησαν.

DE CELTINE.

CAP. XXX.

Referunt Herculem cùm ab Erythia Gerionis boves abduceret, per Celtarum regionem penetraſſe ac perveniſſe ad Bretannum, cui filia fuerit Celtine adpellata. Eam autem Herculis amore incenſam, occultaſſe illi boves, neque reddere voluiſſe, niſi priùs cum ea coiret. Herculem autem boves ſuas recipere cupidum, multò verò magis puellæ formâ concitatum, cum ea coiviſſe, natúmque eis poſt temporis revolutionem filium nomine Celtum, à quo ſanè poſteà Celtæ ſunt appellati.

DE DIMOETA.

CAP. XXXI.

Scribit etiam Phylarchus.

Fertur de Dimœta quoque, eum ambiisse quidem Trœzenis fratris filiam Evopin: cùm autem perciperet ipsam ob vehementem amorem cum fratre rem habere, indicasse id Trœzeni. Illam ergo ob timorem & pudorem seipsam suspendisse, multa mala priùs imprecatam ei qui hujus calamitatis sibi fuisset causa. Unde sanè non multo tempore pòst Dimœten in mulierculam quandam incidisse specie valdè pulchram, quæ à marinis fluctibus erat ejecta, atque cum ea cupidè penitùs congressum esse. Cujus corpus cùm ob longum situm marcesceret, ingentem ei tumulum extruxisse. atque cùm ne sic quidem remitteret dolor, insuper seipsum mactasse.

ΠΕΡΙ ΔΙΜΟΙΤΟΥ.

ΚΕΦ. λα.

Ἱστορεῖ Φύλαρχος.

Λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην, ἁρμόσασθαι μὲν Τροιζῆνος τοῦ ἀδελφοῦ θυγατέρα Εὐῶπιν. αἰσθανόμενος δὲ συνοῦσαν αὐτὴν διὰ σφοδρὸν ἔρωτα τῷ ἀδελφῷ, δηλῶσαι τῷ Τροιζῆνι. τὴν δὲ διὰ τὸ δέος καὶ αἰσχύνην, ἀναρτῆσαι αὐτήν, πολλὰ πρότερον λυπηρὰ καταρασαμένην τῷ αἰτίῳ τῆς συμφορᾶς. ἔνθα δὴ τὸν Διμοίτην μετ᾽ οὐ πολὺν χρόνον ἐπιτυχεῖν γυναικὶ μάλα καλῇ τὴν ὄψιν ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκβεβλημένῃ. καὶ αὐτῆς εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθόντα, συνεῖναι. ὡς δὲ ἤδη ἐνεδίδου τὸ σῶμα διὰ μῆκος χρόνου, χῶσαι αὐτῇ μέγαν τάφον, καὶ οὕτως μὴ ἀνιέμενον τοῦ πάθους, ἐπικατασφάξαι αὐτόν.

ΠΕΡῚ ΑΝΘΙΠΠΗΣ.
ΚΕΦ. λϐ.

Παρὰ δὲ Χάοσι μειρακίσκος τις τῶν πάνυ δοκίμων Ἀνθίππης ἠράσθη. ταύτην ὑπελθὼν πάσῃ μηχανῇ, πείθει αὐτῷ συμμιγῆναι. ἡ δὲ ἄρα καὶ αὐτὴ, οὐκ ἐκτὸς ἦν τοῦ πρὸς τὸν παῖδα πόθου. καὶ ἐκ τοῦδε λανθάνοντες τοὺς αὐτῶν γονεῖς, ἐξεπίμπλασαν τὴν ἐπιθυμίαν. ἑορτῆς δέ ποτε τοῖς Χάοσι δημοτελοῦς ἀγομένης, καὶ πάντων εὐωχουμένων, ἀποσκεδασθέντες εἴς τινα δρυμὸν κατεκλίθησαν. ἔτυχε δὲ ἄρα τοῦ βασιλέως υἱὸς Κίχυρος Πάρδαλιν διώκων. ἧς συνελαθείσης εἰς ἐκεῖνον τὸν δρυμὸν, ἀφίησιν ἐπ' αὐτὴν τὸν ἄκοντα, καὶ τῆς μὲν ἁμαρτάνει, τυγχάνει δὲ τῆς παιδός. ὑπολαβὼν δὲ τὸ θηρίον καταβεβληκέναι, ἐγγυτέρω τὸν ἵππον προσελαύνει. καὶ καταμαθὼν τὸ μειράκιον ἐπὶ τοῦ τραύματος τῆς παιδὸς ἔχον τὰς χεῖρας, ἐκτός τε φρενῶν ἐγένετο, καὶ περιδινηθεὶς, ἀπολισθάνει τοῦ ἵππου εἰς χωρίον ἀπόκρημνον καὶ πετρῶδες. ἔνθα δὴ, ὁ μὲν

DE ANTHIPPE.
CAP. XX.

Apud Chaones adoleſcens quidem primæ nobilitatis, Anthippen amavit, quam omni arte circumveniens, perſuadere conatus eſt ſibi commiſceri. Neque verò ipſa exors erat penitus erga adoleſcentem amoris. Quare clàm parentibus concupiſcentias ſuas ſimul expleverunt: feſtivitatem autem aliquando publicam Chaonibus agentibus, omnibúſque convivantibus, digreſſi, in ſylvam quandam pervenerunt. Et tum fortè fortunâ regis filius Cichyrus Pardalim fugientem in eam uſque ſylvam perſequens, jaculum in eam immittit, atque ab ea quidem aberrat, impetit autem puellam. Opinatus autem ſe in feram eſſe jaculatum, equum propiùs adigit, & cùm videret adoleſcentem in vulnere puellæ manus habentem, amens factus eſt, ac vertigine affectus, ab equo in præruptum ac petroſum locum delapſus eſt, ubi ſanè

interiit. Chaones autem in honorem regis eundem locum muro cinxerunt, & civitatem Cichyrum adpellarunt. Quidam autem ſylvam hanc Echiones eſſe Epiri filiæ aiunt, quæ ex Bœotia digreſſa unà cum Harmonia & Cadmo abierit, ac Penthei reliquias ſecum deferens, juxta ſylvam hanc expirarit, ac ſepulta ſit: propterea terram etiam ipſam Epirum ab illa nominatam.

ἐπιθνήσκει. οἱ δὲ Χάονες τιμῶντες τὸν βασιλέα, κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον τείχη περιεβάλοντο, καὶ τὴν πόλιν ἐκάλεσαν Κίχυρον. φασὶ δέ τινες τὸν δρυμὸν ἐκεῖνον εἶναι, τὸν Ἐχίονος θυγατρὸς Ἠπείρου, ἣν μεταναστᾶσαν ἐκ Βοιωτίας, βαδίζειν μεθ' Ἁρμονίας καὶ Κάδμου, φερομένην τὰ Πενθέως λείψανα· ἀποθανοῦσαν δὲ, περὶ τὸν δρυμὸν τόνδε, ταφῆναι. διὸ καὶ τὴν γῆν Ἤπειρον ἀπὸ ταύτης ὀνομασθῆναι.

DE ASSAONE.

CAP. XXXIII.

Scribit Xanthus in Lydiacis, & Neanthus libro II. & Simmias Rhodius.

DIverſimodè multi narrant de Niobe quoque. Non enim Tantali filiam ipſam faciunt, ſed Aſſaonis, uxorem verò Philotti. In contentionem autem veniſſe aiunt cum Latona ob pulchritudinem filiorum, eâque cauſâ ultionem hanc ab ipſa paſſam eſſe. Maritum quidem ejus Philottum in venatione dilaniatum eſſe; Aſſaonem verò filiæ amore correptum,

ΠΕΡΙ ΑΣΣΑΟΝΟΣ.

ΚΕΦ. λγ.

Ἱστορεῖ Ξάνθος Λυδιακοῖς, καὶ Νέανθος β. καὶ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος.

ΔΙαφόρως δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἱστορεῖται καὶ τὰ Νιόβης. οὐ γὰρ Ταντάλου φασὶν αὐτὴν γενέσθαι, ἀλλ' Ἀσσάονος μὲν θυγατέρα, Φιλόττου δὲ γυναῖκα. εἰς ἔριν δὲ ἀφικομένην Λητοῖ περὶ καλλιτεκνίας, ὑποσχεῖν τίσιν τοιάνδε, τὸν μὲν Φίλοττον, ἐν κυνηγίᾳ διαφθαρῆναι· τὸν δὲ Ἀσσάονα τῆς θυγατρὸς πόθῳ χρώμενον,

αὐτὴν αὐτῷ γήμασθαι. μὴ ἐνδιδούσης δὲ τῆς Νιόβης, τοὺς παῖδας αὐτῆς εἰς εὐωχίαν καλέσαντα, καταπρῆσαι. καὶ τὴν μὲν διὰ ταύτην τὴν συμφορὰν, ἀπὸ πέτρας ὑψηλοτάτης αὑτὴν ῥίψαι. ἔννοιαν δὲ λαβόντα τῶν σφετέρων ἁμαρτημάτων, διαχρήσασθαι τὸν Ασσάονα ἑαυτόν.

eam in uxorem cupivisse: quod cùm recusaret Niobe, illum vocatos in convivium pueros ejus exussisse. Et Nioben quidem ob hanc calamitatem ab altissima rupe seipsam præcipitem dedisse: Assaonem verò facinora sua in memoriam revocantem se interfecisse.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΥΘΟΥ.

ΚΕΦ. λδ.

Ἱστορεῖ Ἑλλανικὸς Τρωϊκῶν καὶ Κεφάλων ὁ Γεργίθιος.

ΕΚ δὲ Οἰνώνης καὶ Αλεξάνδρου, παῖς ἐγένετο Κόρυθος. οὗτος ἐπίκουρος ἀφικόμενος εἰς Ἴλιον, Ἑλένης ἠράσθη. καὶ αὐτὸν ἐκείνη μάλα φιλοφρόνως ὑπεδέχετο. ἦν δὲ τὴν ἰδέαν κράτιστος. φωράσας δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ, ἀνεῖλεν. Νίκανδρος μέν τοι τὸν Κόρυθον, οὐκ Οἰνώνης, ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Αλεξάνδρου φησὶν γενέσθαι, λέγων ἐν τούτοις.

Ἠρίαι' ἐν ἀΐδαο κατοιχομένου Κορύθοιο

DE CORYTHO.

CAP. XXXIV.

Scribit Hellanicus in Troicis, & Cephalon Gergithius.

EX Oenone & Alexandro puer natus est Corythus. Is auxiliarius in Ilium profectus, Helenam amare cœpit, atque illa ipsum vicissim valdè amanter amplexa est: Erat enim formâ pulcherrimus. Deprehensum autem ipsum pater occidit. Nicander sanè Corythum non Oenones, sed Helenes & Alexandri filium his versibus dicit:

Hic tumulus Corythi nuper qui missus ad orcum

Est, patrium obscuris thalamum fœdare hymeneis.
Ausus amore Helenes, gemitus qua est ante bubulco.

DE EULIMENE.

CAP. XXXV.

Scribit Asclepiades Myrleanus in Bithynicis libro primo.

IN Creta Lycastus Cydonis filiam deperibat Eulimenen, jam tum Aptero Cretensium principi à parente desponsatam: cum hac igitur clàm rem habebat Lycastus. Cùm autem quædam ex Cretensibus urbibus adversùm Cydonem insurgerent, ac eum vehementer urgerent, mittit ad Numen legatos, qui percunctentur quid faciendum esset, ut hostibus superior evaderet. Et responsum accepit, Immolandam esse virginem Heroibus patriis. Accepto ergo oraculo sortiebatur Cydon de virginibus omnibus, & fortunâ sic ferente, obtingit filia. Lycastus autem illi timens, indicat ejus corruptio-

Οὔτε καὶ ἁρπακτοῖσιν ὑποδμηθεὶς ὑμεναίοις,
Τυνδαρεὶς αἰν' ἀχέουσα κακὸν γόον ἤρατο βούτεω.

ΠΕΡῚ ΕΥΛΙΜΕΝΗΣ.

ΚΕΦ. λε.

Ἱστορεῖ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, Βιθυνιακῶν ᾱ.

ἘΝ δὲ Κρήτῃ ἠράσθη Λύκαστος τῆς Κύδωνος θυγατρὸς Εὐλιμένης, ἣν ὁ πατὴρ Ἀπτέρῳ καθωμολόγητο, προὔχοντι τότε Κρητῶν· ταύτῃ κρύφα συνὼν ἐλελήθει. ὡς δὲ τῶν Κρητικῶν τινες πόλεων ἐπισυνέστησαν Κύδωνι, καὶ πολὺ περιῆσαν, πέμπει τοὺς πευσομένους εἰς θεοῦ, ὅ, τι ἂν ποιῶν κρατήσειν τῶν πολεμίων. καὶ αὐτῷ θεσπίζεται, τοῖς ἐγχωρείοις ἥρωσι σφαγιάσαι παρθένον. ἀκούσας δὲ τοῦ χρηστηρίου Κύδων, διεκλήρου τὰς παρθένους πάσας. καὶ κατὰ δαίμονα, ἡ θυγάτηρ τυγχάνει. Λύκαστος δὲ δείσας περὶ αὐτῆς, μηνύει τὴν φθο-

ἐᾶν, καὶ ὡς ἐκ πολλοῦ χρόνου συνείη αὐτῇ. ὁ δὲ πολὺς ὅμιλος, πολὺ μᾶλλον ἐδικαίου αὐτὴν τεθνάναι. ἐπειδὴ δὲ ἐσφαγιάσθη, ὁ Κύδων τὸν ἱερέα κελεύει αὐτῆς διατεμεῖν τὸ ἐπομφάλιον· καὶ οὕτως εὑρέθη ἔγκυος. Ἄπτερος δὲ δόξας ὑπὸ Λυκάστου δεινὰ πεπονθέναι, λοχήσας αὐτὸν ἀνεῖλε, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἔφυγε πρὸς Ξάνθον εἰς Τέρμερα.

nem, & quòd multo jam tempore cum ea coiverit. Plurimus verò populi cœtus eò ampliùs justum censebat eam mori. Postquam ergo mactata est, jubet Cydon sacrificum discindere eam circa umbilicum, atque ita inventa est prægnans. Quare Apterus Lycastum grave facinus in se commisisse ratus, ex insidiis adortus eum occidit, eámque ob causam ad Xanthum, in Termera aufugit.

ΠΕΡΙ ΑΡΓΑΝΘΩΝΗΣ.

ΚΕΦ. λϛ.

Λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον, πρὶν ἐς Τροίαν ἐπίκουρον ἐλθεῖν, ἐπὶ πολλὴν γῆν ἰέναι, προσαγόμενόν τε καὶ δασμὸν ἐπιτιθέντα. ἔνθα δὴ καὶ εἰς Κίον ἀφικέσθαι κατὰ κλέος γυναικὸς καλῆς, Ἀργανθώνη αὐτῇ ὄνομα. αὕτη τὴν μὲν κατ' οἶκον δίαιταν καὶ μονὴν ἀπεστύγει, ἀθροισαμένη δὲ κύνας πολλοὺς ἐθήρευεν, οὐ μάλα τινὰ

DE ARGANTHONA.

Cap. XXXVI.

Dicitur & Rhesum priusquàm ad Trojam auxiliarius proficisceretur, multam terram peragrasse, subjugasséque, ac vectigalem sibi reddidisse. Unde & ad Cium pervenerit, ad famam mulierculæ illectus pulcherrimæ, cui nomen Arganthone. Atque hæc quidem domesticum victum ac habitationem perosa, canibus coacervatis venabatur, nullius hominis familiaritate valdè gavisa.

gavisa. Cùm igitur in eam regionem venisset Rhesus, per vim quidem nihil in eam commisit: Dixit autem se cum ea in venationem exire velle. Nam se quoque velut illam, frequentiam ac conversationem hominum odio habere. Illa ergo vera dicere eum putans sermonem ejus adprobavit. Ac temporis progressu in multum amorem devenit ipsius Rhesi: & primùm quidem verecundia prohibente, se tacitè continebat: sed ubi invalesceret adfectus, ausa est interpellare ipsum, atque sic volens eam sibi ille duxit uxorem. Posteà verò, bello Trojanis instante, miserunt eum reges auxiliarium. Verùm Arganthona, sive amore ejus nimio, sive quòd aliàs cognovisset, quid de eo esset futurum, eum proficisci vetabat. Rhesus autem, quanquam ejus familiaritate multùm delectaretur, tamen nihil moratus ad Trojam abiit, ubi ad fluvium, qui usque in hunc diem Rhesus ab eo adpellatur, à Diomede sauciatus moritur. Arganthone autem

προσιεμένη. ἐλθὼν οὖν ὁ Ῥῆσος εἰς τήνδε τὴν χώραν, βίᾳ μὲν αὐτὴν οὐκ ἦγεν. ἔφη δὲ θέλειν αὐτῇ συγκυνηγεῖν. καὶ αὐτὸς γὰρ ὁμοίως ἐκείνῃ τὴν πρὸς ἀνθρώπους ὁμιλίαν ἐχθαίρειν. ἡ δὲ ταῦτα λέξαντος ἐκείνου, κατήνεσε, πειθομένη αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν. χρόνου δὲ πολλοῦ διαγινομένου, εἰς πολὺν ἔρωτα παραγίνεται τοῦ Ῥήσου. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχάζειν αἰδοῖ κατεχομένη· ἐπειδὴ δὲ σφοδρότερον ἐγίνετο τὸ πάθος, ἀπετόλμησεν εἰς λόγους ἐλθεῖν αὐτῷ, καὶ οὕτω ἐθέλων αὐτὴν ἐκεῖνος ἠγάγετο γυναῖκα. ὕστερον δὲ πολέμου γενομένου τοῖς Τρωσὶ, μετῄεσαν αὐτὸν οἱ βασιλεῖς ἐπίκουρον. ἡ δὲ Ἀργανθώνη, εἴτε καὶ δι' ἔρωτα ὃς πολὺς ὑπῆν αὐτῇ, εἴτε καὶ ἄλλως καταμαντευομένη τὸ μέλλον βαδίζειν αὐτὸν οὐκ εἴα. Ῥῆσος δὲ μαλακιζόμενος ἐπὶ μονῇ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ ἦλθεν εἰς Τροίαν. καὶ μαχόμενος ἐπὶ ποταμῷ τῷ νῦν ἀπ' ἐκείνου Ῥήσῳ καλουμένῳ πληγεὶς ὑπὸ Διομήδους, ἀποθνήσκει. ἡ δὲ

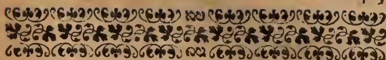
ὡς ᾔσθετο τεθνηκότος αὐτοῦ, αὖθις ἀπεχώρησεν εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἐμίγη πρῶτον αὐτῷ. καὶ περὶ αὐτὸν ἀλωμένη, θαμὰ ἐβόα τ' ὄνομα τοῦ Ῥήσου· τέλος δὲ, εἶτα καὶ ποταμῷ προσιεμένη διὰ λύπην, ἐξ ἀνθρώπων ἀπηλλάγη.

ejus morte cognitâ, rursùs abiit in eum locum, ubi primùm cum ipſo erat congreſſa, ibique divagata frequenter nomen Rheſi inclamabat, ac tandem fluvium quoque adgreſſa, ex mœrore è vivis ſublata eſt.

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ
Μεταμορφώσεων συναγωγή.

ANTONINI
LIBERALIS
TRANSFORMATIONVM
SYNAGOGE.

Guillielmo Xylandro Augustano Interprete.

ANTONINI LIBERALIS Transformationum SYNAGOGE.

CTESYLLA.

CAP. I.

Narrat Nicander Heteræumenon tertio.

CTESYLLA Julide Cei insulæ urbe nata fuit, filia Alcidamantis. Hanc cùm Hermochares Atheniensis choream agere vidisset Pythiis ad aram Apollinis Carthææ, amore ejus est correptus. Itaque in malum inscripsit juramentum, quo per Dianam juraret virgo, se Hermochari Atheniensi nupturam: id malum abjecit in fanum Dianæ, sublatúmque id Ctesylla legit, lectóque juramento, præ pudore abjecit, neque æquiore tulit animo quàm

ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΛΙΒΕΡΑΛΙΣ Μεταμορφώσεων ΣΥΝΑΓΩΓΗ.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ.

ΚΕΦ. α.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων γ.

ΚΤΗΣΥΛΛΑ ἐγένετο Κεία τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος Ἀλκιδάμαντος θυγάτηρ. ταύτην ἰδὼν Ἑρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυθίοις παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ, ἐπεθύμησεν αὐτῆς· καὶ ἐπιγράψας μῆλον, ἔρριψεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος· ἡ δὲ ἀνείλετο, καὶ ἀνέγνω. ἐγέγραπτο δὲ ὅρκος κατὰ τῆς Ἀρτέμιδος, ἦ μὴν γαμηθήσεσθαι Ἑρμοχάρει Ἀθηναίῳ. ἡ μὲν οὖν Κτήσυλλα ἀπέρριψε τὸ μῆλον αἰδεσθεῖσα καὶ χαλεπῶς ἤνεγκεν, ὅσ-

περ ὅτε Κυδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἑρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κληρώσειν τὸν γάμον ὁ πατὴρ ὁ τῆς Κτησύλλης, καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἁψάμενος. ἐπεὶ δὲ διῆλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐκλαθόμενος τὸν ὅρκον, ὃν ὤμοσεν, ἑτέρῳ συνῴκιζε τὴν θυγατέρα· καὶ ἡ παῖς ἔθυεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ, χαλεπῶς δὲ φέρων Ἑρμοχάρης ἐπὶ τῷ τέλει διαμβλῆς, εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον· καὶ ἡ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον, ἠράσθη. καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφοῦ διαλαθοῦσα τὸν πατέρα, νύχιον ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἑρμοχάρει. δ' ἡ Κτήσυλλα, καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου διατεθεῖσα. ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ὅρκον· καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντος, ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν· ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πελειὰς ἐξέπτη, καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. Χρωμένῳ δ' Ἑμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπε ἱδρύσασθαι ἱερὸν

Cydippe ab Acontio decepta. Cæterùm Hermochari petenti nuptias pactus est Alcidamas, laurúmque tangens Apollinem juravit. Exacto autem Pythiorum tempore, oblitus juramenti, filiam alteri despondit. Cùm autem Ctesylla rem sacram faceret in fano Dianæ, repulsæ impatiens Hermochares eódem irrupit: & eo conspecto, Ctesylla divino impulsu amorem ejus concepit: réque cum nutrice composità, noctu clàm patre Athenas navigavit, nuptiæque cum Hermochare sunt perfectæ. In partu autem Ctesylla adversâ usa valetudine, decessit, dei voluntate, propter patris perjurium. Cujus cadaver cùm ad sepulturam efferretur, columba è Sandapila evolavit, corpúsque mortuæ nusquam apparuit. Consulenti porrò oraculum Hermochari, respondit deus, ut apud Iulitas templum poneret, sacrum Veneri Ctesyllæ. Ceis etiam oraculum datum est: híque etiamnum Veneri

παρὰ τοῖς Ἰουλιήταις ἐπώνυμον Ἀφροδίτης Κτησύλλης· ἔχρησε δὲ καὶ τοῖς Κείοις· οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ.

sacrificant, Ctesyllam eam appellantes, alij Ctesyllam Hecaergam.

MELEAGRIDES.

Cap. II.

Nicander ibidem.

OEneus Porthei F. Martis N. regnavit Calydone. Ex Althæa Thestii filia tulit filios, Meleagrum, Pherea, Agelaum, Toxeum, Clymenum, & Periphantem: filias Gorgem, Curimedam, Deianiram, Melanippam. Is cum primitias frugum pro regione diis offerret, oblitus fuit Dianæ. Quæ irata, aprum immisit, qui & terram vastavit, & multos interfecit. Idcircò Meleager & Thestij filii virtute præstantissimos è Græcia conduxerunt, apri ejus occidendi gratiâ: qui cùm convenissent, & aprum necassent, Meleager carnes ejus distribuit, caput autem & pellem sibi eximia præmii loco seruavit. Diana autem, ira ob cædem sacri apri aucta, rixam inter eos excitavit. Etenim Thestii filii ac

Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην.

ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ.

ΚΕΦ. β.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος.

Οἰνεὺς ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρεως, ἐβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου, Μελέαγρος, Φηρεὺς, Ἀγέλεως, Τοξεὺς, Κλύμενος, Περίφας· θυγατέρες δὲ Γόργη, Εὐρυμήδη, Δηϊάνειρα, Μελανίππη. ἐπεὶ δ' ἔθυεν ἀπαρχὰς ὑπὲρ τῆς χώρας, ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος· αὕτη κατὰ μῆνιν, ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον, ὃς κατέφθειρε τὴν γῆν, καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινεν. ἔπειτα Μελέαγρος, καὶ οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν τοὺς ἀριστέας ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σῦν. οἱ δὲ ἀφικόμενοι, κτείνουσιν αὐτόν· ὁ δὲ Μελέαγρος διανείμας τὰ κρέα αὐτοῖς τοῖς ἀριστεῦσι, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος, ἐξαίρει γέρας ἑαυτῷ. Ἄρτεμις δὲ ἐπὶ τὴν ἱερὸν σῦν ἔκτειναν, ἔτι μᾶλλον ἐχολώθη, καὶ νεῖκος ἐνέβαλεν αὐτοῖς. οἱ γὰρ παῖ-

δας Θεστίου, καὶ οἱ ἄλλοι Κουρῆτες ἅπτονται τοῦ δέρους, φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεα τῶν γερῶν ἑαυτοῖς. Μελέαγρος ἀφαιρεῖται μετὰ βίαν, καὶ κτείνει τοὺς Θεστίου παῖδας, ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κουρῆσι καὶ Καλυδωνίοις· καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξῄει, μεμφόμενος ὅτι αὐτῷ κατηράσατο ἡ μήτηρ, διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον· ἤδη δὲ τῶν Κουρήτων μελλόντων αἱρεῖν τὴν πόλιν, ἔπεισε τὸν Μελέαγρον ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμῦναι. ὁ δὲ ἀναστὰς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κουρήτων, καὶ αὐτὸς ἐθνήσκει, τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης τὸν παρὰ τῶν μοιρῶν αὐτῷ δοθέντα δαλόν. ἐπέκλωσαν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸν ἔσεσθαι χρόνον, ἐφ᾽ ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμένῃ· ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι. καὶ πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίοις. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνουν ἀδιαλείπτως, ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἁψαμένη ῥάβδῳ μεταμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας, καὶ ἀπῴκισεν εἰς Λέρον τὴν νῆσον ὀνομάσασα Μελεαγρίδας.

reliqui Curetes pellem attrectauêre, dimidium præmiorum ad se pertinere dicentes: sed Meleager vi ea ademit, ac filios Thestij occidit, quâ occasione bellum inter Curetes & Calydonios ortum est: ad quod Meleager non exiit, iratus ob diras quibus ipsum mater, propter fratrum necem devoverat. Cùm autem Curetes jam essent urbem capturi, uxor Cleopatra ei persuasit, ut Calydonios tueretur. Egressus autem contra Curetas, periit: cremata à matre face, quam ei Parcæ dederant. Nam hoc fatum Meleagro dederant, ut tandiu viveret, quàm diu fax ista duraret. Reliqui etiam Oenei filii in pugna mortem oppetierunt: maximúsque apud Calydonios luctus Meleagri causâ extitit. Sorores autem ad sepulchrum ejus absque ulla intermissione fleverunt, donec eas Diana virgâ tactas in aves mutavit, & in Lerum insulam deportavit, imposito Meleagridum nomine: at-

que

que eæ etiamnùm certo anni tempore dicuntur Meleagrum lugere. Duæ autem de filiabus Althææ, Gorgo & Deianira feruntur formam non mutasse, beneficio Bacchi, cui eam gratiam Diana fecerit.

HIERAX.

CAP. III.

Bœus in Ornithogonia.

FUit apud Mariandynos Hierax, vir justus, & illustris. Is templa Cereri posuit, primósque ex ea fructus percepit. At postquàm Teucri tempore legitima sacra Neptuno non persolverunt, sed ea præ negligentia omiserunt, indignatus Neptunus fruges eorum perdidit, ingentémque à mari cetum ipsis immisit. Teucri cùm ceto simul & fami ferendo non essent, ad Hieracem miserunt, qui auxilium adversùs famem ab eo poscerent. ísque cùm triticum, tum alia misit alimenta. Irritatus eo facto Neptunus, ob suos ab eo honores diminu-

αἱ δὲ ἄχρι νῦν ἔτι καθ' ὥραν ἔτους λέγονται πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ φέρειν· δύο δὲ τῶν Ἀλθαίας θυγατέρων, Γόργην καὶ Δηϊάνειραν φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν, ὅτι τὴν χάριν αὐτῷ Ἄρτεμις δίδοι.

ΙΕΡΑΞ.

ΚΕΦ. γ.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίᾳ.

ΙΕραξ ἐγένετο ἐν τῇ Μαριανδυνῶν γῇ δίκαιος ἀνὴρ καὶ ἐπιφανής. οὗτος ἱερὰ Δήμητρος ἱδρύσατο, καὶ πλείστους αὐτῆς καρποὺς ἐλάβεν· ἐπεὶ δὲ Τεῦκροι κατὰ χρόνον τὸν ἱκνούμενον οὐκ ἀπεδίδοσαν ἱερὰ Ποσειδῶνι, ἀλλὰ ὑπ' ὀλιγωρίας ἐξέλειπον, χαλεπήνας Ποσειδῶν τοὺς μὲν ἐκείνης καρποὺς ἔφθειρε· κῆτος δ' ἐξαίσιον ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφώρμησεν αὐτοῖς. οὐ δυνάμενοι δὲ πρὸς τὸ κῆτος καὶ τὸν λιμὸν ἀντέχειν, ἀπέστελλον οἱ Τεῦκροι πρὸς τὸν Ἱέρακα, καὶ ἐδέοντο πρὸς τὸν λιμὸν ἐπαμῦναι· κἀκεῖνος ἔπεμπέ τε καὶ πυρὸν καὶ ἄλλην τροφήν. Ποσειδῶν δὲ μηνίσας, ἐπεὶ κατέλυεν αὐτοῦ τὰς τι-

μαὶ, ἐποίησεν ὄρνιθα, ὃς ὀνομάζεται νῦν Ἱέραξ. καὶ τὸ ἦθος ἤλλαξεν, ἀφανίσας. μέγιστα γὰρ ὑπ' ἀνθρώπων φιληθέντα πλεῖστον ἐποίησεν ὑπὸ τῶν ὀρνέων μισηθῆναι· καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀποθανεῖν κωλύσαντα, πλείστους ἐποίησεν αὐτὸν ὀρνίθων ἀποκτεῖναι.

tos, in avem ipsum convertit, quæ nunc Græcis Hierax, accipiter Latinis dicitur. Mores quoque ejus pristinos prorsùs immutavit: eum enim qui hominibus fuerat charissimus, volucribus invisissimum reddidit; & qui ab interitu multos homines vindicaverat, fecit ut is plurimas necaret aves.

ΚΡΑΓΑΛΕΥΣ. ΚΕΦ. δ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων α. καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.

Κραγαλεὺς ὁ Δρύοπος, ᾤκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ τὰ λουτρὰ τὰ Ἡρακλέους, ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλήξαντα τῇ κορύνῃ τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν. ὁ δὲ Κραγαλεὺς οὗτος ἐγεγόνει γηραιὸς ἤδη, καὶ τοῖς ἐγχωρίοις ἐνομίζετο δίκαιος εἶναι, καὶ φρόνιμος· καὶ αὐτῷ νέμοντι βοῦς παραγίνεται Ἀπόλλων, καὶ Ἄρτεμις, καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπείρῳ. καὶ ὁ μὲν Ἀπόλλων ἑαυτοῦ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν

CRAGALEVS. CAP. IV.

Nicander in Heter. & Athanadas in Ambracicis.

Dryopis filius Cragaleus, in terra Dryopide habitabat, ad lavacra Herculis, quæ ferunt Herculem clavâ percussis montis tabulis apparuisse. Erat is Gragaleus jam provectâ ætate, habebatúrque à popularibus justus ac prudens. Ad eum boves pascentem accedunt Apollo, Diana, & Hercules, disceptaturi causam de Ambracia Epiri. Apollo eam urbem sibi vindicabat, quia pater esset Melanei, qui Dryopum rex

fuiſſet, bellóque totam Epirum cepiſſet : ac procreaſſet Eurytum & Ambraciam, à qua urbi Ambraciæ nomen ſit factum : ſed & à ſe maxima in urbem profecta eſſe beneficia. Suo enim juſſu Siſyphi poſteros advenisse, & bellum quod Ambraciotis erat contra Epirotas, confeciſſe. Torgum quoque Cypſeli fratrem, ſuis motum oraculis, coloniam à Corintho Ambraciam deduxiſſe. Tum Ambraciotas ipſius ductos oraculis, contra Phalæcum, qui tyrannidem eam in urbe arripuiſſet, inſurrexiſſe : ex eáque occaſione multos fuiſſe á Phalæco interfectos. In ſumma ſe in ea urbe ſæpè bellum civile, rixas, & ſeditionem ſedaſſe, & horum loco jus juſtitiámque & leges introduxiſſe : atque ob id hodiéque ſe ab Ambraciotis in feſtivitatibus & publicis conviviis ſervatorem Pythium cantari. Diana verò litigare cum Apolline deſinens, petebat ut ultró ſibi Ambraciam concederet, quam hac ductâ

Δρυόπων, καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν Ἤπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας, Εὔρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἐφ' ἧς ἡ πόλις Ἀμβρακία καλεῖται· καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι ταύτῃ τῇ πόλει. Σισυφίδας μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντος ἀφικομένους κατορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις, τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς Ἠπειρώτας. Τόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ χρησμοὺς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου· Φαλαίκῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι· καὶ παρὰ τοῦτο πολλοὺς ἀπολέσθαι τὸν Φάλαικον. τὸ δὲ ὅλον, αὐτὸς ἐν τῇ πόλει ποιῆσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἔριδας, καὶ στάσιον, ἐμποιῆσαι αὐτῇ τούτων δ' εὐνομίας, καὶ θέμιν, καὶ δίκην. ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις, σωτῆρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίναις ᾄδεσθαι. Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· παρ' ἑκόντος δ' ἠξίου τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν. ἐδίεσθαι γὰρ

τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην. ὅτε Φάλαικος ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ δέος ἀνελεῖν, αὐτὴ κυνηγετοῦντι τῷ Φαλαίκῳ προφῆναι σκύμνον λέοντος. ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας, ἐκδραμοῦσαν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα, καὶ προσπεσοῦσαν ἀναῤῥῆξαι τὰ στέρνα τοῦ Φαλαίκου. τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν, Ἄρτεμιν ἡγεμόνην ἱλάσασθαι. καὶ ποιησαμένους ἀγροτέρης εἴκασμα παραστήσασθαι χάλκεον αὐτῇ θῆρα· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυεν Ἀμβρακίαν τε, καὶ τὴν σύμπασαν Ἤπειρον οὖσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοὺς, καὶ Χάονας, καὶ Θεσπρώτους, καὶ σύμπαντας Ἠπειρώτας, ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γηρυόνου βοῦς συνελθόντες ἀφελέσθαι. χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου, καὶ τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι· Κορίνθιοι δὲ πάντες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους. διακούσας ὁ Κραγαλεὺς, ἔγνω τὴν πόλιν Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλλων δὲ κατ' ὀργὴν ἁψάμενος

occasione sibi deposceret, Quo tempore Phalæcus eam tyrannide premebat, metúsque omnes ab ejus cæde detinebat, se venanti tyranno catulum leonis exhibuisse: quem cùm is in manus sumpsisset, leænam matrem è sylva erupisse, & in Phalæcum impetu dato, pectus ejus dilaniasse. Ideò Ambraciotas, servitutis excusso jugo, Dianam principem placasse: venatricísque Dianæ simulacro facto, feram ei apposuisse. At Hercules cùm Ambraciam, tum universam Epirum ad se pertinere ostendebat. Nam Celtas, Chaonas, Thesprotos, & universos Epirotas bello, quod intulissent, à se subactos, quo tempore, conjunctis viribus sibi boves Geryonis adimere essent aggressi. Aliquanto pòst colonos à Corintho venisse, qui pulsis Ambraciæ civibus, urbem denuò tenuerint: atqui omnes Corinthios esse ab Hercule ortos. His auditis, Cragaleus urbem Herculi adjudicavit. Apollo autem iratus, manu

eum corripuit, inque saxum mutavit, eo quo steterat loco. Ambraciotæ autem sacrificant quidem Apollini servatori: urbem tamen Herculis esse, ejúsque liberorum statuerunt: & post festum Herculis, in hunc usque diem Cragaleo exta immolant.

αὐτοῦ τῇ χειρί, πέτρον ἐποίησεν, ἵναπερ εἱστήκει. Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σωτῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παίδων νενομίκασι· Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους, ἔντομα θύουσιν ἄχρι νῦν.

AEGYPIVS

CAP. V.

Aegypius Anthei filius, Nomionis, in extremis Thessaliæ habitavit finibus: charus fuit, & diis ob pietatem & hominibus, magnanimitatis justitiæque causâ. Is cùm vidisset Timandram, amore ejus captus est: cúmque viduam esse intellexisset, pecuniâ datâ, impetravit, ut ipsi ad se domum ventitanti corporis sui potestatem faceret. Ægrè id ferens Neophron Timandræ filius, Ægypij æqualis: insidiásq; ei struens, multis donis Bulidem Aegypii matrem eò pellexit, ut cum ea domum suam deducta rem haberet. Horam

ΑΙΓΥΠΙΟΣ.

ΚΕΦ. ε.

Ἄνθεος τοῦ Νομίονος ἐγένετο παῖς Αἰγύπιος· ᾤκει δὲ παρὰ τὴν ἐσχατιὰν τῆς Θεσσαλίας· καὶ αὐτὸν ἐφίλησαν θεοὶ ὁσιότητος ἕνεκα καὶ ἄνθρωποι, ὅτι ἦν μεγαλόφρων καὶ δίκαιος· οὗτος ἰδὼν Τιμάνδραν ἠράσθη· μαθὼν δ' ὅτι ἀνδρὸς ἦν χήρα, πείσας χρήμασιν, ἐμίγνυτο φοιτῶν εἰς τὰ ἐκείνης οἰκεῖα· πρὸς δὲ τοῦτο Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης, χαλεπῶς εἶχε· τῷ Αἰγυπιῷ δ' ἦν ἡλικιώτης· κατ' ἐκείνου δόλον ἐβούλευε, δοὺς πλεῖστα δῶρα, καὶ ἀναπείσας Βουλίδα τὴν Αἰγυπιοῦ μητέρα, καὶ ἀγαγὼν εἰς τὰ οἰκεῖα συνάζεται σὺν αὐτῇ· προσμα-

θὼν δὲ τὴν ὥραν, ἣν εἰώθει παρὰ Τιμάνδρην ὁ Αἰγυπιὸς φοιτᾶν· τὴν μὲν αὐτοῦ μητέρα, καθ' ἥντινα πρόφασιν ἐκ τῆς οἰκίας μετίστησιν· αὐτὴ δ' ἐκείνης τὴν Αἰγυπιοῦ μητέρα παρήγαγεν εἰς τὸν οἶκον, ὡς ἐπανήξων πρὸς αὐτὴν, καὶ ἀμφοτέρους ἐξηπάτησεν· Αἰγυπιὸς δὲ οὐδὲν ἐπλεξάμενος ὧν εἰς αὐτὸν ἐμηχανᾶτο Νεόφρων, μίγνυται τῇ μητρὶ, δοκῶν εἶναι Τιμάνδρην. καὶ ἐπεὶ αὐτὸν ὕπνος ἔλαβεν, ἡ Βουλὶς ἔγνω τὸν παῖδα τὸν ἑαυτῆς, καὶ ἀναλαβοῦσα ξίφος, ἤθελεν ἐκείνου μὲν τὰς ὄψεις ἀφελέσθαι, ἑαυτὴν δὲ κτεῖναι· βουλῇ δ' Ἀπόλλωνος ἀνίησι τὸν Αἰγυπιὸν ὁ ὕπνος· ὁ δὲ γνοὺς οἷον ἔργον ἐμηχανήσατο Νεόφρων ἐπ' αὐτῷ, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας, ηὔξατο σὺν ἑαυτῷ πάντα ἀφανισθῆναι. Ζεὺς δὲ μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας. καὶ ἐγένοντο Αἰγυπιὸς μὲν καὶ Νεόφρων, Αἰγυπιοὶ ὁμώνυμοι. Χρόαν δὲ καὶ μέγεθος, οὐχ ὅμοιοι, ἀλλὰ ἐλάττων ὄρνις Αἰγυπιὸς ἐγένετο Νεόφρων· ἡ δὲ Βουλὶς ἐγένετο πῶϋγξ, καὶ αὐτῇ τροφὴν ἔδωκεν ὁ Ζεὺς, μηδὲν ἐκ γῆς φυόμενον, ἀλλὰ ἐσθίειν ὀφθαλμοὺς ἰχθύος, ἢ ὄρνιθος, ἢ ὄφεως, ὅτι ἔμελλεν Αἰγυπιοῦ

deinde maturè cognoſcens, quâ ad Timandram erat Aegypius venturus, ſuam matrem quacunque occaſione domo emiſit, ínque ejus locum matrem Aegypij introduxit, ſe ad eam rediturum ſimulans: itáque ambobus impoſuit. Aegypius nihil eorum quæ Neophron machinatus fuerat, ſupputans, cum matre corpus miſcuit, quam eſſe Timandram putabat. Eum ſomno jam captum Bulis agnovit, arreptóque gladio, oculos filio eruere, & ſeipſam necare ſtatuit. Apollinis interim voluntate ſomno Aegypius ſolvitur: intellectíſque Neophronis inſidiis, in cœlum ſublatis oculis, optavit omnia ſecum aboleri. Jupiter porró eos in volucres mutavit, factíque Aegypius & Neophron, Ægypii cognomines, minor tamen corpore Neophron. Bulis in mergum abiit, eíque Jupiter alimentum tale deſtinavit, ut nihil terra editum edat, ſed tantùm oculis piſcium, avium, aut ſerpentum veſca-

tur, quia filio Aegypio oculos erat ademptura. Timandra in parum est mutata: neque unquam eodem loco hæ aves visæ sunt.

PERIPHAS.

CAP. VI.

TErrigena fuit in Attica Periphas, natus antequam terræ filius Cecrops existeret. Is regnum in priscos homines obtinuit, fuitque justus, dives, ac pius: & templa plurima condidit Apollini, plurimásque dijudicavit controversias: neque eum ullus hominum culpavit; sed omnibus volentibus electus fuit: atque ob excellentiam factorum ejus, honori Jovi debitos homines ad Periphantem transtulerunt, eíque templa & delubra posuerunt, Jovísque Servatoris, Inspectoris, & Benigni nomine coluerunt. Itaque Jupiter succensens, statuit totam ejus domum fulmine comburere. Apolline autem deprecante extremam fami-

τοῦ παιδὸς ἀφέλεσθαι τὰς ὄψεις. Τιμάνδραν δὲ ἐποίησεν αἰγιθαλλὸν, καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ ταὐτὸν οὐδέποθ' οἱ ὄρνιθες οὗτοι.

ΠΕΡΙΦΑΣ.

ΚΕΦ. ϛ.

ΠΕρίφας ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθων, πρόσθεν ἢ φανῆναι Κέκροπα τὸν γῆς. οὗτος ἐβασίλευε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων, καὶ ἐγένετο δίκαιος, καὶ πλούσιος, καὶ ὅσιος, καὶ ἱερὰ πλεῖστα ἐποίησεν Ἀπόλλωνι, δίκας τε πλείστας ἐδίκασε, καὶ αὐτὸν ἐμέμψατ' ἄνθρωπος οὐδεὶς, ἀλλὰ ἑκόντων πάντων, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν αὐτοῦ τῶν ἔργων, μετέβαλον οἱ ἄνθρωποι τὰς τιμὰς τοῦ Διὸς, καὶ ἔγνωσαν αὐτὰς εἶναι Περίφαντος, καὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς ἐποίησαν αὐτοῦ, καὶ Δία σωτῆρα προσηγόρευσαν, καὶ ἐπόψιον, καὶ μειλίχιον. Ζεὺς δὲ νεμεσήσας, ἐβούλετο μὲν σύμπασαν αὐτοῦ τὴν οἰκίαν κεραυνῷ συμφλέξαι. δεηθέντος δ' Ἀπόλλωνος μὴ αὐτὸν ἀπολέσθαι πανώλεθρον,

ἐπείπερ ἴσος, αὐτὸν ἐτίμα, τοῦτο μὲν Ἀπόλλωνι δίδωσι. Ζεὺς δ' ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία τοῦ Περίφαντος, καὶ καταλαβὼν ὁμιλοῦντα τῇ γυναικὶ, πιέσας ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἐποίησεν ὄρνιθα αἰετόν· τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ, δεηθεῖσαν καὶ αὐτὴν ὄρνιθα ποιῆσαι σύννομον τῷ Περίφαντι, ἐποίησε φήνην. καὶ τῷ μὲν Περίφαντι δωρεῖται τιμὰς ἀντὶ τῆς ἐν ἀνθρώποις ὁσιότητος· ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἐν πᾶσι τοῖς ὄρνισι βασιλέα, καὶ δίδωσι φυλάσσειν τὸ ἱερὸν σκῆπτρον, καὶ προσιέναι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ θρόνον· τῇ γυναικὶ δὲ τοῦ Περίφαντος ἣν ἐποίησε φήνην, δίδωσι πρὸς ἅπασαν πρᾶξιν ἀνθρώποις αἰσίαν ἐπιφαίνεσθαι.

ΑΝΘΟΣ.

ΚΕΦ. ζ.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίας α΄.

Αὐτονόου τοῦ Μελανέως καὶ Ἱπποδαμείας ἐγένοντο υἱοὶ μὲν Ἐρωδιὸς καὶ Ἄνθος, Σχοινεὺς, Ἄκανθος. θυγάτηρ δὲ Ἀκανθὶς, ᾗ κάλλιστον εἶδος ἔδωκαν

liæ ejus perniciem, à quo nimirùm ipse coleretur: Jupiter Apollini hoc dans, in domum Periphantis venit, eúmque cum uxore versantem offendens, utraque manu pressum, in aquilam commutavit: uxorémque orantem ut se quoque in avem Periphantis consuetudine utentem verteret, phanam, id est fulicam fecit. Periphanti porrò ob pietatem quâ inter homines præstiterat, hoc honoris tribuit, ut rex omnium avium esset, sacríque custos fulminis, & ad suum adiret solium. Uxori autem Periphantis, ut avis ea ad omnes actiones hominibus secunda appareret.

ANTHVS.

CAP. VII.

Bœus Orn. I.

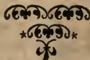
Autonous Melanei F. ex Hippodamia filios nactus est, Erodium, Anthum, Schœneum, Acanthum: & filiam Acanthidem, quam formâ pulcherrimam

rimam dij fecerunt. Habuit is Autonous equorum armenta plurima, eáque pascebantur ab Hippodamia uxore & filiis eorum. Cæterùm Autonoo plurimum agri possidenti nullus cùm fructus perciperetur, ob culturæ neglectum; sed juncos ei solùm, spinásque ferret: inde nomina filiis Acantho & Schœneo, filiæque Acanthidi imposuit: maximúmque natu Erodium appellavit, quòd ipsum destituisset terra. Is Erodius armentorum equorum studiosissimus, ea pastum in pratum compulerat. Unde cùm ea Anthus Autonoi filius expulisset, equæ à pabulo exclusæ in furorem versæ sunt: nactæque Anthũ devorarunt, multa deos opem flagitantem. Et pater quidem Autonous præ dolore attonitus, equas abigere cunctatus est, itémq; adolescentis famulus: mater verò cum equabus depugnans, ob corporis imbecillitatem pestem filio depellere non potuit. Cum autem hoc modo extinctum Anthum

οἱ θεοί. τῷ δὲ Αὐτονόῳ τούτῳ ἐγένοντο ἵππων ἀγέλαι πλεῖσται, καὶ ἔνεμον αὐτὰς Ἱπποδάμεια τούτου γυνὴ, καὶ οἱ παῖδες αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ Αὐτονόῳ γῆν ἔχοντι πλείστην, οὐδεὶς καρπὸς ἐφαίνετο, κατ᾽ ὀλιγωρίαν ἔργων, ἀλλ᾽ ἔφερεν αὐτῷ σχοίνους ὁ χῶρος καὶ ἀκάνθας, ἀπ᾽ αὐτῶν ὠνόμασε τοὺς παῖδας, Ἄκανθον καὶ Σχοινέα, καὶ Ἀκανθίδα. καὶ τὸν πρεσβύτατον Ἐρωδιὸν, ἐπεὶ αὐτὸν ἠρήμησεν ὁ χῶρος· οὗτος ὁ Ἐρωδιὸς πλεῖστον ἐφίλησε τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων καὶ ἔτρεφον αὐτὰς ἐν τῷ λειμῶνι· ἐπεὶ δὲ Ἄνθος τοῦ Αὐτονόου παῖς ἐξήλασε τὰς ἵππους ἐκ τοῦ λειμῶνος, αὗται εἰργόμεναι τροφῆς, ἐξεθύμηναν, καὶ τὸν Ἄνθον ἐπιστᾶσαι κατεβίβρωσκον πλεῖστα ἐπιβοώμενον ἀμῦναι τοὺς θεούς· ὁ μὲν οὖν πατὴρ ὑπὸ ἄχους ἐκπλαγεὶς, ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους, καὶ ὁ θεράπων τοῦ παιδός. ἡ δὲ μήτηρ διεμάχετο πρὸς τὰς ἵππους, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ σώματος ἀσθένειαν οὐδὲν ἐδυνήθη πρὸς τὸν ὄλεθρον ἐπαμῦναι· Κἀκεῖνοι μὲν οὕτω τεθνεῶτα τὸν Ἄνθον

ἔκλαιον, Ζεὺς δὲ καὶ Ἀπόλλων οἰκτείραντες πάντας αὐτοὺς ἐποίησαν ὄρνιθας· Αὐτόνοον μὲν εἰς τὸν ὄκνον, ὅτι αὐτοῦ ὁ πατὴρ ὤκνησεν ἀπελάσαι τὰς ἵππους. τὴν δὲ μητέρα κορυδὸν, ὅτι ἐκορύσσετο πρὸς τὰς ἵππους, μαχομένη περὶ τοῦ παιδός. αὐτὸν δὲ τὸν Ἄνθον, καὶ τὸν Ἐρωδιὸν, καὶ Σχοινέα, καὶ Ἄκανθον, καὶ Ἀκανθυλλίδα γενομένοις ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ ἐποίησαν ὀνόματι καλεῖσθαι, καθὰ καὶ πρὶν ἢ μεταβαλεῖν αὐτοὺς ὠνομάζοντο· τὸν δὲ θεράποντα τὸν ὀπαδὸν τοῦ Ἄνθου κατὰ ταῦτα τῷ ἀδελφῷ τοῦ παιδὸς ἐποίησαν Ἐρωδιὸν, οὐχ ὅμοιον· ἥσσων γάρ ἐστιν ἱκανῶς τοῦ Πελλοῦ· καὶ οὐ γίνεται σύνεδρος οὗτος ὁ Ἐρωδιὸς Ἄνθῳ, καθάπερ οὐδ' ὁ Ἄνθος τῷ Ἐφίππῳ, ὅτι μέγιστα κακὰ ἔπαθεν ὁ Ἄνθος ὑπὸ τῶν ἵππων· καὶ ἔτι νῦν ὅταν ἀκούσῃ φωνοῦντος ἵππου, φεύγει μιμούμενος ἅμα τὴν φωνήν.

deflerent, Jupiter & Apollo misericordiâ ducti, universos in aves mutaverunt. Autonoum in Ocnum, quòd pater ad ferendum filio auxilium segnis fuisset: matrem in corydum, quòd se adversùs equas armasset, pro filio propugnans: ipsum autem Anthum, Erodium: Schœneum, Acanthum, & Acanthyllida in aves pristi-stinis suis nominibus insignes: famulum Anthi comitem itidem in Erodium, sed Pello longè minorem: atque hic Erodius nuspiam Antho adsidet, neque Anthus Ephippo, quòd ab equis pessimè fuisset tractatus: atque etiamnum Anthus equi vocem audiens fugit, simul eam imitans.

LAMIA, siue SYBARIS.

CAP. VIII.

Narrat Nicander Heter. quarto.

IN imo Parnassi versùs meridiem mons est Cirphis, ponè Crissam, ínque etiamnum antrum prægrande, in quo fera degebat olim ingens & monstrosæ magnitudinis adeò, quam alij Lamiam, alij Sybarin nominabant. Ea fera singulis diebus in agros grassabatur, pecus hominésque rapiens. Jámque Delphi de mutandis sedibus cogitabant, & oraculum consulebant de loco in quem migrarent. Tum Deus, malo eos isto liberatum iri pronunciauit, si manentes vellent ad antrum exponere puerum unum de ciuium filiis: ipsi mandata peragebant. Sorte ad hoc ductus est Alcyoneus, Diomi & Meganiræ filius, quem unum pater genuerat, & vultu & indole præditus eleganti: eum coronis redi-

ΛΑΜΙΑ, ἢ ΣΥΒΑΡΙΣ.

ΚΕΦ. ο.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ.

ΠΑρὰ τὰ σφυρὰ τοῦ Παρνασοῦ πρὸς νότον, ὄρος ἐστὶν ὃ καλεῖται Κίρφις, παρὰ τὴν Κεῖσαν, καὶ ἐν αὐτῷ ἐστιν ἔτι νῦν σπήλαιον ὑπερμέγεθον, ἐν ᾧ θηρίον ᾤκει μέγα καὶ ὑπερφυὸν, καὶ αὐτοὶ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον. τοῦτο καθ' ἡμέραν ἑκάστην τὸ θηρίον ἐπιφοιτῶν ἀνήρπαζεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους· ἤδη δὲ τῶν Δελφῶν βουλευομένων ὑπὲρ ἀναστάσεως, καὶ χρηστηριαζομένων εἰς ἥντινα παρέσονται χώραν· ὁ θεὸς ἀπόλυσιν ἐσήμανε τῆς συμφορᾶς, εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκθεῖναι παρὰ τῷ σπηλαίῳ ἕνα κοῦρον τῶν πολιτῶν. κἀκεῖνοι καθάπερ ὁ θεὸς εἶπεν ἐποίουν. Κληρουμένων δ', ἔλαχεν Ἀλκυονεὺς ὁ Διόμου καὶ Μεγανείρης παῖς, μονογενὴς ὢν τῷ πατρὶ, καὶ καλὸς καὶ κατὰ τὴν ὄψιν, καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος· καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν Ἀλκυονέα

στέψαντες, ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς Συβάριδος σπήλαιον. Εὐρύβατος δὲ κατὰ δαίμονα ἐκ τῆς Κουρήτιδος ἀπιὼν ὁ Εὐφήμου παῖς, γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, νέος δ' ὢν καὶ γενναῖος, ἐνέτυχεν ἀγομένῳ τῷ παιδί, πληγεὶς ἔρωτι, καὶ πυθόμενος καθ' ἣν τινα πρόφασιν ἔρχεται, δεινὸν ἐποιήσατο μὴ οὐκ ἀμῦναι πρὸς δύναμιν, ἀλλὰ περιιδεῖν οἰκτρῶς ἀναιρεθέντα τὸν παῖδα· περισπάσας οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀλκυονέως τὰ στέμματα, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος, ἐκέλευεν ἀπάγειν ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον, εἰσδραμὼν καὶ τὴν Σύβαριν ἐκ τῆς κοίτης συναρπάσας, προήνεγκεν εἰς ἐμφανές, καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριψεν· ἡ δὲ καταφερομένη, προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν περὶ τὰ σφυρὰ τῆς Κείσσης· καὶ αὐτὴ μὲν ἐκ τοῦ τραύματος ἀφανὴς ἐγένετο. ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνεφάνη πηγή· καὶ αὐτὴν οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι Σύβαριν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἔκτισαν.

mitum, ſacerdotes ad Sybaridis ſpeluncam abduxerunt. At verò genij cujuſdam impulſu Eurybatus Euphemi filius, ab Axio fluvio genus trahens, generoſo animo juvenis, à Curetide proficiſcens, in Alcyoneum, cùm is ad antrum duceretur, incidit: & amore ejus correptus, ſciſcitatus cauſam viæ, indignum facinus ſe facturum putavit, ſi puerum ita miſerè interfici ſineret, neque ei pro viribus ſuis opitularetur. Itaque Alcyoneo detractas coronas ſuo impoſuit capiti, ſeque ejus loco duci juſſit: adductúſque ad antrum à ſacerdotibus, irrupit, Sybarínque è lecto vi abreptam in lucem protulit, ac de ſaxis præcipitem egit. ea capite ad imos Criſſæ proceſſus alliſo, eo è vulnere deceſſit. Cæterùm iſto è ſaxo fons erupit: qui ab incolis Sybaris dicitur. Inde etiam Locri urbem Sybarim condiderunt in Italia.

EMATHIDES.

Cap. IX.

Nicander ibid.

JUpiter in Pieria congressus cum Mnemosyna, Musas genuit. Regnabat eo tempore in Emathia Pierius indigena, eique novem erant filiæ, quæ chorum suum Musis opposuerunt : certaménque musicum est in Helicone commissum. Quando autem filiæ Pierij canebant, omnia caligine obscurabantur, nihilque ad choream obtemperabat. At Musarum cantu sistebatur cœlum, astra, mare, flumina : & Helico voluptate delinitus, ad cœlum usque crescebat: donec eum consilio Neptuni Pegasus inhibuit, verticem pede percutiens. Quoniam autem certamen iniverant mortales cum deabus, Musæ eas in aves transformarunt, numero novem: quæ etiamnum inter homines nominantur, Colymbas,

ΗΜΑΘΙΔΕΣ.

ΚΕΦ. Θ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων δ.

ΖΕὺς Μνημοσύνῃ μιγεὶς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν. ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἐβασίλευσε Πίερος αὐτόχθων, Ἠμαθίας. καὶ αὐτῷ θυγατέρες ἐγένοντο ἐννέα, καὶ χορὸν ἐναντίον ἔστησαν αὗται Μούσαις, καὶ ἀγὼν ἐγένετο μουσικῆς ἐν τῷ Ἑλικῶνι· ὅτε μὲν οὖν αἱ θυγατέρες ᾄδοιεν τοῦ Πιερίου, ἐπήχλυεν πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπήκουεν πρὸς τὴν χορείαν. ὑπὸ δὲ Μουσῶν ἵστατο μὲν οὐρανὸς, καὶ ἄστρα, καὶ θάλασσα, καὶ ποταμοὶ, ὁ δ' Ἑλικὼν ηὔξετο κηλούμενος ὑφ' ἡδονῆς εἰς τὸν οὐρανὸν, ἄχρις αὐτὸν βουλῇ Ποσειδῶνος ἔπαυεν ὁ Πήγασος, τῇ ὁπλῇ τὴν κορυφὴν πατάξας· ἐπεὶ δὲ νεῖκος ἤραντο θνητοὶ θεαῖς, μετέβαλον αὐτὰς αἱ Μοῦσαι, καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἐννέα· καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζονται παρ' ἀνθρώποις, Κολύμβας,

Ἴυγξ, Κεγχρὶς, Κίσσα, Χλωρὶς, Ἀκαλανθὶς, Νῆσσα, Πιπὼ, Δρακοντίς.

ΜΙΝΥΑΔΕΣ.

ΚΕΦ. ι.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων δ. καὶ Κόριννα.

Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες, Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη· καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεργοί· πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιποῦσαι τὴν πόλιν, ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχευον· ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρῃ παρῄνεσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ. αἱ δὲ οὐ προσεῖχον· πρὸς δὲ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος, ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος, καὶ λέων, καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεόντων ἐῤῥύη νέκταρ αὐτῷ καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλῆρος ἐξέπεσε Λευκίππης, εὔξατο θῦμα τῷ θεῷ δώσειν. καὶ Ἵππασον τὸν ἑαυτῆς παῖδα διέσπα-

Iynx, Cenchris, Ciſſa, Chloris, Acalanthis, Neſſa, Pipo, Dracontis.

MINYADES.

CAP. X.

Nicander Heter. quarto, & Corinna.

Minyas Orchomeni filius, habuit filias, Leucippam, Arſippam, & Altathoëm. Hæ operum nimio ſtudio arſerunt, plurimúmque alias mulieres reprehenderunt, quòd urbe relictâ in montibus eæ baccharentur. Tandem Bacchus puellæ ſumptâ formâ, eas hortatus eſt, ne ſacra & myſteria Dei deſererent. Cúmque animum non adverterent, indignè ferens Bacchus, è puella in t urum, leonem, & pardalim eſt mutatus: fluxítque ei ex * nectar & lac. His prodigiis territæ, paulò pòſt ſortes in urnam conjectas concuſſerunt: exiítque ſors Leucippæ. Ea vovit Deo ſacrificium, ſuúmque filium Hippaſum, adjuvanti-

bus sororibus, dilaniavit. Inde paternâ domo desertâ, in montibus bacchatæ sunt, pastæque hederam, smilacem, & laurum: donec eas Mercurius virga tactas, in volucres convertit, vespertilionem, ululam, & byzam: & hæ tres fugiunt radios Solis.

AEDON, seu LVSCINIA.

CAP. XI.

Bœus in Ornithogonia.

PAnderus in agro Ephesio habitavit, quo loco nunc juxta urbem est Prion. Huic Ceres id largita est beneficij, ut venter ejus cibis nunquam gravaretur, quantumcunque ingessisset. Fuit Pandareo filia Aëdon: eam duxit Polytechnus faber, Colophone Lydiæ habitans: plurimúmque temporis suaviter unà vixerunt, unico filio procreato, cui nomen Itys. Fuerunt autem felices, quandiu deos debito affecere honore. At postquàm inani voce glo-

σε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς· καταλειποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρὸς, ἐβάκχευον ἐν τοῖς ὄρεσιν, καὶ ἐνέμοντο κισσὸν, καὶ σμίλακα, καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἑρμῆς ἀψάμενος τῇ ῥάβδῳ, μετέβαλεν εἰς ὄρνιθας· καὶ αὐτῶν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερὶς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου.

ΑΗΔΩΝ.

ΚΕΦ. ια.

Ἱστορεῖ Βοῖος ἐν Ὀρνιθογονίᾳ.

ΠΑνδάρεως ᾤκει τῆς γῆς Ἐφεσίας, ἵν' ἐστὶ νῦν ὁ Πειὼν παρὰ τὴν πόλιν, ᾧ δίδωσι Δημήτηρ δῶρον μηδέποτε βαρυνθῆναι τὴν γαστέρα ὑπὸ σιτίου, ὁπόσον ἂν πλῆθος εἰσενέγκηται. ἐγένετο δὲ Πανδάρεῳ θυγάτηρ Ἀηδών· ταύτην Πολύτεχνος ὁ τέκτων ἔγημεν, ὃς ᾤκει ἐν Κολοφῶνι τῆς Λυδίας, καὶ πλεῖστον χρόνον ἐτέρποντο συνοικοῦντες ἀλλήλοις· ἐγένετο δ' αὐτοῖς παῖς μονογενὴς Ἴτυς· ἄχρι μὲν οὖν θεοὺς ἐτίμων, εὐδαίμονες ἦσαν· ἐπεὶ δὲ λόγον ἀχρεῖον ἀπέρ-

ῥίψαι, ὅτι πλέον ἀλλήλους Ἥρας καὶ Διὸς φιλοῦσιν, καὶ Ἥρα μεμψαμένη τὸν λόγον, Ἔριν αὐτοῖς ἔπεμψεν, ἡ δὲ νεῖκος ἐνέβαλεν εἰς τὰ ἔργα· καὶ Πολυτέχνῳ μὲν ὀλίγον ἦν ἔτι δίφρον ἁρμάτιον ἐκποιῆσαι, Ἀηδόνι δὲ τὸν ἱστὸν ἐξυφῆναι, καὶ συντίθενται εἰς ἀλλήλους, ὅπως ἂν θᾶττον ἀνυσθῇ τὸ ἔργον, τούτῳ θεράπαινα παρὰ τοῦ ἑτέρου γένηται· καὶ ἐπειδὴ θᾶσσον ἡ Ἀηδὼν τὸν ἱστὸν ἐξύφαινε, (Ἥρα γὰρ αὐτῇ συνελάμβανεν) ὁ Πολύτεχνος ἀχθόμενος τῇ νίκῃ τῆς Ἀηδόνος, προσεποιήσατο πεμφθῆναι, ὅπως αὐτῇ Χελιδόνα τὴν ἀδελφὴν ἀναπαγάγῃ. καὶ ὁ Πανδάρεως οὐδὲν ὑπονοήσας πονηρὸν δίδωσιν ἀπάγειν. ὁ δὲ Πολύτεχνος παραλαβὼν τὴν κόρην ᾔσχυνεν ἐν τῇ λόχμῃ, καὶ ἄλλοις ἠμφίεσεν αὐτὴν ἐσθήμασι, καὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἀπέκειρε τὴν κόμην, καὶ ἠπείλησε θάνατον εἰ ἐξερεῖ ποτε ταῦτα πρὸς τὴν Ἀηδόνα· καὶ ὁ μὲν ἐλθὼν εἰς τὰ οἰκία παραδίδωσι τῇ Ἀηδόνι κατὰ τὰ συγκείμενα, ὡς θεράπαιναν, τὴν ἀδελφήν. ἡ δὲ αὐτὴν διέφθειρε πρὸς τὰ ἔρ-

riati ſunt, magis ſe invicem amare, quàm Jupiter & Juno ſe mutuò diligant: Juno offenſa eo dicto, Eridem ad eos miſit, quæ contentionem operum injiceret ipſis. Paululùm reſtabat Polytechno ad curulem ſellam conficiendam, & Aëdoni ad pertexendam telam. Itaque hanc ſponſionem coëunt, ut uter ipſorum celerius ſuum opus abſolviſſet, ei alter famulam daret. Citiùs telam pertexuit Aëdon, Junone opus adjuvante. Cui invidens victoriam Polytechnus, ad ſocerum proficiſcitur, ſimulans ſe ab uxore miſſum, ad adducendam ſecum ſororem Chelidonem: & Pandareus nihil mali ſuſpicatus, filiam Chelidonem ei committit. Ei Polytechnus in ſylva virginitatem eripit: tonſóque capite, aliis eam veſtibus induit: mortémque minatus, ſi quid horum unquam Aëdoni indicaſſet, ita domum reverſus, eam uxori loco ancillæ, ex pacto tradit. Aliquandiu eam ſoror operis exigendis

attrivit,

attrivit, donec Chelidonis cum urna ad fontem prolixè suam deplorans calamitatem, à sorore exaudita est. Postquàm se mutuò agnoverunt, & consultaverunt, malum illicò Polytechno sunt machinatæ. Filium ejus in frusta conciderunt, carnes in ollam conjectas coxerunt: cúmque Aëdon vicino suo mandasset, ut Polytechnum eas juberet edere, ipsa cum sorore ad Pandareum patrẽ pervenit, indicavítque in quas devenisset miserias. Polytechnus cognito, se de filij sui carnibus epulatum fuisse, eas ad patrem usque insecutus est. At famuli Pandarei eum, quòd tantum familiæ Pandarei probrum intulisset, correptum insolubili vinculo constrinxêre: corpúsque melle inunctum, in pascuum projecerunt. ubi cùm muscæ adsidentes eum divexarent, Aëdon ob pristinam miserata amicitiam, eas abigebat. Quod cùm deprehendissent parentes & frater, odio concitati eam statuerunt inter-

γα, μέχρις ἡ Χελιδονὶς ἔχουσα κάλπιν πλεῖστα παρὰ τὴν κρηνίδα κατωδύρετο, καὶ αὐτῆς ἐπηκροάσατο τὸν λόγον ἡ Ἀηδών. ἐπεὶ δὲ ἀλλήλας ἔγνωσαν καὶ ἠσπάσαντο, ἐπεβούλευον τῷ Πολυτέχνῳ συμφοράν· καὶ τὸν παῖδα κατακόψασαι τὰ κρέα ἐν λέβητι συνέθεσαν· ταῦτα μὲν ἧψον. Ἀηδὼν δὲ φράσασα πρὸς ἑαυτῆς γείτονα, εἰπεῖν Πολυτέχνῳ δαίσασθαι τῶν κρεῶν· ἀφίκετο σὺν τῇ ἀδελφῇ πρὸς τὸν πατέρα Πανδάρεων, καὶ ἐδήλωσεν οἵᾳ ἐκέχρητο συμφορᾷ. Πολύτεχνος δὲ μαθὼν ὅτι τοῦ παιδὸς ἐδαίσατο τὰ κρέα, μετεδίωξεν αὐτὰς ἄχρις πρὸς τὸν πατέρα, καὶ αὐτὸν οἱ θεράποντες οἱ τοῦ Πανδαρέου συνέλαβον καὶ ἔδησαν ἀφύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδαρέου, καὶ τὸ σῶμα ἐναλείψαντες μέλιτι, κατέβαλον εἰς τὰ ποίμνια· καὶ Πολύτεχνον μὲν αἱ μυῖαι προσιζουσαι ἐλυμαίνοντο· Ἀηδὼν δὲ οἰκτείρασα πρὸς τὴν παλαιὰν φιλίαν, ἀπεῖργεν ἐκ τοῦ Πολυτέχνου τὰς ἐσόβησεν μυίας· ἐπεὶ δὲ αὐτὸ κατεστοχάσθησαν οἱ γονεῖς τε καὶ ὁ ἀδελφὸς, μισήσαντες, ἐνεχείρησαν ἀποκτεῖναι.

Ζεὺς δὲ περὶ τοῦ μεῖζον κακὸν ἐμπεσεῖν τῷ οἴκῳ τοῦ Πανδαρέου οἰκτείρας, ἐποίησε πάντας ὄρνιθας· καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐξέπτησαν ἄχρι πρὸς τὴν θάλασσαν, οἱ δὲ εἰς τὸν ἀέρα. Πανδάρεος μὲν οὖν ἐγένετο ἁλιαίετος· ἡ δὲ μήτηρ τῆς Ἀηδόνος, ἀλκυών. καὶ εὐθὺς ἐβούλοντο καταβαλεῖν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ Ζεὺς ἐκώλυσεν· οὗτοι τοῖς πλέουσιν οἱ ὄρνιθες αἴσιοι φαίνονται· Πολύτεχνος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο πελεκᾶν, ὅτι Ἥφαιστος αὐτῷ πέλεκυν ἔδωκεν τεκταίνοντι· καί ἐστιν ἀγαθὸς οὗτος ὁ ὄρνις φανεὶς τέκτονι· ὁ δὲ τῆς Ἀηδόνος ἀδελφὸς ἐγένετο ἔποψ αἴσιος καὶ πλέουσι καὶ ἐπὶ γῆς φανεὶς σὺν ἀλιαίτῳ δὲ ἢ ἀλκυόνι μᾶλλον· Ἀηδὼν δὲ καὶ Χελιδονὶς ἡ μὲν περὶ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ· Χελιδονὶς δ' ἐγένετο σύνοικος ἀνθρώποις Ἀρτέμιδος βουλῇ, διότι κατ' ἀνάγκας ἐκλιποῦσα τὴν παρθενίαν, πλεῖστα τὴν Ἄρτεμιν ἐπεβοήσατο.

ficere. Sed Jupiter Pandareum miseratus, antequàm in domum ejus graviora inciderent mala, eas omnes personas in aves convertit: quæ partim ad mare volarunt, partim in aërem subvolarunt. Pandareus mutatus est in haliæetum, mater Aëdonis in Alcyonem: statímque se in mare voluerunt dejicere, sed Jupiter id prohibuit: atque hæ aves navigantibus sunt secundæ. Polytechnus in pelecanem transiit, quòd ei Vulcanus fabrificanti securim dedisset. atque ea avis fabris visa fausta est. Frater Aëdonis upupa extitit, quæ avis terrâ maríque est auspicata: idque magis si conjungitur haliæto, aut alcyoni. Aëdon, quæ est luscinia, circum fluvios & nemora filium Ityn deplorat. Chelidonis hirundo facta est, hominum contubernalis, Dianæ consilio: quòd invita virginitatem amittens, plurimùm invocasset Dianam.

CYGNVS.

CAP. XII.

Nicander Heter. quarto, & Areus Laco in carmine Cygno.

APollini è Thyria Amphinomi filia natus eſt Cygnus, facie formoſâ, moribus inelegantibus & agreſtibus, nimio ſtudio venationibus deditus: habitabat ruri inter Pleuronem & Calydonem. Multos habuit ob pulchritudinem amatores: quorum cùm præ ſuperbia admitteret neminem: mox omnibus inviſus, ab iiſque eſt deſertus, ſolo Phylio apud ipſum perſeverante: quanquam hunc quoque non mediocribus affecit contumeliis. Extiterat ſub id tempus apud Aetolos ingens leo, qui & in ipſos & in pecus graſſabatur. Hunc Cygnus juſſit Phylium ſine ferro interficere: ídque is in ſe recepit, leonémque tali necavit aſtu. Cùm ſciret quâ horâ leo eſſet superventurus, ven-

ΚΥΚΝΟΣ.

ΚΕΦ. ιϐ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων γ. καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ᾄσματι Κύκνῳ.

ἈΠόλλωνος καὶ Θυρίης τῆς Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύκνος· οὗτος ἦν εὐσχήμων τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἦθος ἄχαρις καὶ ἄγροικος· περὶ κυνηγέσια ἐκτόπως φιλότιμος· ᾤκει δ᾽ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος· ἐγένοντο δ᾽ αὐτοῦ καὶ ἐρασταὶ πλεῖστοι διὰ τὸ κάλλος· ὁ δὲ Κύκνος καθ᾽ ὑπερηφανίαν προσίετο αὐτῶν οὐδένα, τάχα δὲ διαμισηθεὶς ἀπὸ μὲν τῶν ἄλλων ἐραστῶν καταλείπεται· Φύλιος δὲ μόνος αὐτῷ συνέμενεν. ὁ δὲ καὶ τοῦτον οὐ μετρίως ἐξύβρισεν· ἐφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα τι χρῆμα λέοντος ἐν Αἰτωλοῖς, ὃς αὐτούς τε καὶ τὰ θρέμματα διελυμαίνετο. τοῦτον οὖν τῷ Φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύκνος ἄνευ σιδήρου κτεῖναι· κἀκεῖνος ὑπέσχετο καὶ ἀνεῖλε μηχανῇ τοιαύτῃ· εἰδὼς ἣν τινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων ἐπιφοιτή-

σερ ἐνέπλησε τὴν γαστέρα πολλῶν σιτίων, καὶ οἴνου· καὶ ἐπεὶ προσεπέλασεν ὁ θὴρ, ἐξήμεσεν ὁ Φύλιος τὰ σιτία· καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμοῦ τροφῇ ταύτῃ χρησάμενος, ἐχαρακώθη ὑπὸ τοῦ οἴνου· ὁ δὲ Φύλιος περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἐσθῆτι ἣν ἐφόρει, ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος· ἀνελὼν δὲ αὐτὸν, καὶ ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ὦμον, ἀπήνεγκε πρὸς τὸν Κύκνον· καὶ διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ἐπὶ τῷ κατορθώματι τούτῳ· ὁ δὲ Κύκνος ἕτερον ἆθλον ἐπέταξεν ἀτοπώτερον· ἐγένοντο γὰρ ἐν τῇ γῇ ταύτῃ γῦπες, ὑπερφυές τι καὶ μέγα χρῆμα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτίννυον ἀνθρώπους· τούτους ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας, καὶ ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσῃ μηχανῇ· ἀπορουμένῳ δὲ τῷ Φυλίῳ πρὸς τὸ ἐπίταγμα, κατὰ θεὸν ἀετὸς ἡρπαγὼς λαγωὸν ἡμιθνῆτα κατέβαλε πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεῖα· ὁ δὲ Φύλιος ἀναῤῥήξας τὸν λαγωὸν καὶ τοῦ αἵματος ἑαυτὸν ἀναπλήσας ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο· οἱ μὲν οὖν ὄρνιθες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν· ὁ δὲ Φύλιος πιέσας τῶν σφυρῶν δύο, καὶ κατασχὼν ἀπήνεγκεν πρὸς

trem implevit multo cibo ac vino : cúmque bellua appropinquaret, ea evomit. Quæ leo famelicus devorans, vini è ſtupido ſopore obrutus : & Phylius brachio, cui veſtem ſuam circumvolverat, in os inſerto, leonem ſuffocavit : ſublatúmque in humeros, ad Cygnum attulit, noménque apud homines illuſtre eo facinore ſibi paravit. Sed Cygnus alium adhuc difficiliorem ei laborem injunxit. Erant ea in regione vultures mønſtroſæ magnitudinis, qui multos homines interficiebant: hos eum vivos capere, & ad ſe perducere quavis ratione juſſit. Dubitante Phylio quomodo hoc mandatum conficeret, divinitùs evenit, ut aquila raptum leporem, ſemianimémque eódem dejiceret, non perlatum ad nidum. Phylius, direpto lepore, ſanguine ejus ſe implevit, & humi procubuit. Itaque vultures ad eum ut mortuum devolarunt: quorum ille duos pedibus arreptos tenuit, atque ad Cy-

gnum pertulit. Tertium ei
hic, prioribus adhuc magis
arduum impoſuit laborem :
taurum ab armento jubens
manu abducere ad aram Jo-
vis. Phylius cùm perficien-
dæ hujus rei rationem nul-
lam inveniret , Herculis
auxilium imploravit. Voto
facto , duo ei tauri apparue-
runt , qui propter vaccam ,
quam uterque ardebat , pu-
gnantes ſe mutuò in terram
proſternebant : cúmque e-
languiſſent , Phylius alte-
rum pede correptum ad a-
ram uſque attraxit. Volun-
tate autem Herculis * ne-
gligere mandata pueri. Ac-
cidit hoc graviſſimum Cy-
gno , quod ſe , quod mini-
mè opinatus erat fore , con-
temptum videret. Itaque
præ mœrore animi ſeipſum
abjecit in Conopam lacum,
viderìque inter homines de-
ſiit. Eodémque etiam ſe
Thyria mater , filij mortem
non ferens , præcipitavit :
ambóque in aves mutati
ſunt in lacu , Apollinis nu-
tu. Ab iis quoque lacus Cy-
gnea appellata eſt : ac tem-
pore arationis multi ibi vi-

τὸν Κύκνον· ὁ δὲ αὐτῷ τρίτον
ἔτι χαλεπώτερον ἆθλον ἐπέ-
ταττεν· ἐκέλευε τὸν ἀπαγαγεῖν
ταῦρον ἐκ ἀγέλης ταῖς χερσὶ
λαβόντα μέχρι πρὸς τὸν βω-
μὸν τὸν τοῦ Διός· ὁ δὲ Φύλιος
ἀμηχανῶν , ὅτι χρήσεται
πρὸς τὸ ἐπίταγμα , εὔξατο
συλλαβέσθαι αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα·
καὶ πρὸς τὴν εὐχὴν ταύτην
ἐφάνησαν δύο ταῦροι περὶ
μίαν οἰστρήσαντες βοῦν, καὶ τοῖς
κέρασι τύπτοντες ἀλλήλους ,
κατέβαλον εἰς τὴν γῆν· ὁ δὲ
Φύλιος ἐπειδὴ παρείθησαν τὸν
ἕτερον ταῦρον ἀναψάμενος ἐκ
τοῦ σκέλους , ἀπήγαγεν ἄχρι
πρὸς τὸν βωμόν· βουλήσει δὲ τοῦ
Ἡρακλέους ἀμελῆσαι τῶν ἐπι-
ταγμάτων τοῦ παιδός· τῷ δὲ
Κύκνῳ παρέστη δεινὸν ἀτιμω-
θέντι παρὰ τὴν δόξαν· ἀθυμή-
σας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς
τὴν Κονώπην λεγομένην λίμ-
νην , καὶ ἠφανίσθη· πρὸς δὲ
τὸν θάνατον αὐτοῦ , καὶ Θυρίη ἡ
μήτηρ κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς
τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ λίμνην· καὶ
ἐγένοντο βουλῇ Ἀπόλλωνος
ὄρνιθες ἀμφότεροι ἐν λίμνῃ·
ἀφανισθέντων δὲ καὶ ἡ λίμνη με-
τωνομάσθη, καὶ ἐγένετο Κυκνείη,
καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρότου ἐν-

ταῦθα φαίνονται Κύκνοι. πλησίον δὲ κεῖται καὶ τὸ τοῦ Φυλίου σῆμα.

suntur olores. Propè extat etiam Phylij monimentum.

ΑΣΠΑΛΙΣ.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων β.

Διὸς καὶ νύμφης Ὀθρηΐδος ἐγένετο παῖς Μελιτεύς· τοῦτον ἡ μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλην κατὰ δέος Ἥρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς ἐμίχθη· ὁ δὲ παῖς Διὸς βουλῇ οὐκ ἠφανίσθη· ἀλλ' ηὔξετο τρεφόμενος ὑπὸ μελισσῶν· ἐνέτυχε δὲ αὐτῷ ποιμαίνων πρόβατα, Φάγρος ὁ Ἀπόλλωνος καὶ Ὀθρηΐδος νύμφης, ἥπερ ἔτεκε Μελιτέα τὸν ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα· θαυμάσας δὲ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος καὶ ἔτι πλέον πρὸς τὰς μελίσσας, ἀνείλετο καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὰ οἰκία, καὶ ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ, θέμενος αὐτῷ Μελιτέα ὄνομα, διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτράφη· ὑπῆλθεν αὐτὸν καὶ χρησμὸς, ἐν ᾧ ποτε θεὸς εἶπε σώζειν ὁμόγνιον ὄντα τὸν ὑπὸ τῶν μελισσῶν τρεφόμενον. ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος, καὶ πλεί-

ASPALIS.

CAP. XIII.

Nicander in Heter.

Meliteus, Jove & nympha Othreide natus est: Eum mater, Junonis metu, quòd cum Jove concubuisset, in sylvam exposuit. Puer Jovis voluntate servatus, & ab apibus nutritus, adolevit. In eum oves pascens incidit Phagrus, frater ejus uterinus, Apollinis F. miratúsque molem corporis, magísque etiam apum facinus, secum eum domum transtulit, magnóque studio educavit: imposito Melitei nomine, quòd esset ab apibus nutritus. Venit ei etiam oraculi in mentem, quo illum Deus aliquando salutem fratri ab apibus nutrito allaturum monuerat. Puer simul atque virilem attigit ætatem, præclarè se gessit, plurimísque

vicinorum præfuit : & in Phtia urbem Melitam condidit. Extitit in urbe tyrannus violentus atque contumeliosus , cujus adeò nomen incolæ non edunt:peregrini Tartarum appellabant. Is , si quâ ejus loci virgo ob formæ pulchritudinem celebraretur , vi eam ante nuptias abductam vitiabat. Atque eo tum tempore ministros jusserat adducere sibi Aspalidem , Argæi non ignobilis viri filiam. Quæ rei fama divulgata, ante adventum eorum quibus abducendi sui negotium erat datum , seipsam suspendit. Facto adhuc latente frater puellæ Astygites jurat, priusquàm sororis corpus deponeret , se in tyrannum vindicaturum. Illicò vestem Aspalidis induit , gladióque ad sinistrum latus abdito , quòd adolescens etiamnum esset , nemine sexum è vultu agnoscente , in domum tyranni pervenit , eúmque nudum incustoditúmque interfecit. Melitenses Astygitem coronâ decorant, Pæanásq; accinendo deducunt.

ςων ἦρξε περιοίκων, καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην· ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένετο βίαιος καὶ ὑβριστής· ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσι· ὑπὸ δὲ τῶν ξένων Τάρταρος ἐκαλεῖτο. οὗτος εἴ τις διαβοηθείη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτήν. καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. τότε δ' οὖν εἴρητο πρὸς τοὺς θεράποντας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα τὴν θυγατέρα τὴν Ἀργαίου τῶν οὐκ ἀσήμων· ἡ δὲ παῖς ὡς ἔκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας αἰήρτησεν ἑαυτήν· τῆς δὲ πράξεως οὔπω διαβοηθείσης ἀδελφὸς ὁ τῆς Ἀσπαλίδος Ἀστυγίτης ὤμοσεν, ὅτι πρότερον τίσεται τὸν τύραννον ἢ τὸ σῶμα καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδελφῆς. ἐνδὺς δὲ τάχιστα τὴν στολὴν τῆς Ἀσπαλίδος, καὶ κρύψας παρὰ τὸ εὐώνυμον πλευρὸν τὸ ξίφος, ἔλαθε πρὸς τὴν ὄψιν αὐτίπαις ὤν. παρελθὼν δὲ εἰς τὰ οἰκία γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλακτον τὸν τύραννον, κτείνει· οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀστυγίτην ἐστεφάνουν, καὶ κατὰ Παιάνων προσ-

πεμπον· τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου καταπόντωσαν, εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι. τὸ δὲ σῶμα τῆς Ἀσπαλίδος ἐξερευνῶντες πάντα τρόπον ὅπως κηδεύσωσιν ἐπισήμως, οὐκ ἠδυνήθησαν εὑρεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἠφανίσθη κατὰ θεόν· ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἑστηκός· ὀνομάζεται δὲ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς ἀμειλήτη ἑκαέργη, ᾧ καθ' ἕκαστον ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκκρήμνων, ὅτι καὶ ἡ Ἀσπαλὶς παρθένος οὖσα, ἑαυτὴν ἀπηγχόνισεν.

Cadaver tyranni in flumen demergunt, quod ab eo usque tempore hodiéque Tartarum vocant. Corpus autem Aspalidis ad honestam sepulturam summo studio requirentes, nuspiam invenire potuerunt, quòd id Deus de medio sustulisset. Loco autem corporis statua juxta Dianæ stans apparuit: ídque simulacrum incolæ Aspalidem vocant, Ameiletam, & Hecaergam: & quotannis virgines hœdum intactum in ejus honorem, præcipitem dabant, quòd & Aspalis virgo seipsam suspendisset.

ΜΟΥΝΙΚΟΣ.
ΚΕΦ. ιδ.

Μούνιχος ὁ Δρύαντος ἐβασίλευσε Μολοσσῶν, καὶ ἐγένετο μάντις ἀγαθὸς, καὶ ἀνὴρ δίκαιος ἔσχεν δὲ παῖδας ἐκ Ληλάντης Ἄλκανδρον ἀμείνονα μάντιν ἑαυτοῦ καὶ Μεγαλύτορα, καὶ Φίλαιον, καὶ θυγατέρα Ὑπερίππην. τούτους γενομένους πάντας ἀγαθοὺς καὶ δικαίους ἐφίλησαν οἱ θεοί. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν νυκτὸς

MVNICHVS.
CAP. XIV.

Molossorum rex fuit Munichus Dryantis filius, vates egregius, idémque vir justus. Is è Lelanta filios habuit, Alcandrum, qui vaticinio præstabat: Megalytorem, Philæum, filiámque Hyperippam. Eos omnes ob probitatem dij dilexerunt. Quadam nocte eos latrones subitò in agris circum-

circumvenerunt, cúmque pugnæ impares de turribus se defenderent, ignémque latrones domibus injicerent: Jupiter, habitâ pietatis eorum ratione, miserrimâ morte perire non est passus, sed in aves transmutavit. Et Hyperyppa quidem, quoniam ignem fugiens, aquam subiit, facta est fulica. Cæteri ex igne evolarunt, Munichus buteo, Alcander orchilus factus. Megaletor & Philæus, quòd ignem fugientes per parietem ad terram se demisissent, in exiguas aviculas abierunt: hic in eam quæ canis dicitur, ille in ichneumonem: mater in piponem, quæ culices muliones legit. Cum hac bellum est aquilæ & erodio, quorum ova confringit, dum quercum cædit propter culices. Vivúntque unà reliqui in sylvis & latebris, fulica ad lacus & mare obversante.

ἐπελθόντες λῃσταὶ συνελάμβανον· οἱ δὲ ἐκ τῶν πύργων ἔβαλλον· οὐ γὰρ ἦσαν αὐτοῖς ἰσόμαχοι, πῦρ ἐνέβαλλον οἱ κλῶπες εἰς τὰ οἰκία Ζεὺς δ' οὐ περιεῖδεν αὐτοὺς ὁσιότητος ἕνεκα, τελευτήσαντας, οἰκτίστῳ θανάτῳ· μετέβαλε δὲ πάντας εἰς ὄρνιθας· καὶ Ὑπερίππη μὲν ἐπεὶ φυγοῦσα τὸ πῦρ, εἰς ὕδωρ κατέδυ, γέγονεν αἴθυια, οἱ δὲ ἄλλοι ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνέπτησαν· Μούνιχος μὲν τριόρχης γενόμενος· Ἄλκανδρος δὲ ὀρχίλος· Μεγαλήτωρ δὲ καὶ Φιλαῖος, ὅτι τὸ πῦρ φεύγοντες διὰ τοῦ τοίχου παρὰ τὴν γῆν ἔδυσαν, ἐγένοντο μικροὶ δύο ὄρνιθες. καὶ ἔστιν μὲν αὐτῶν ἰχνεύμων· Φιλαῖος δ' ὀνομάζεται κύων· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν ἐγένετο κνιπολόγος πιπώ· πρὸς ταύτην ἀετῷ πόλεμός ἐστι καὶ ἐρωδιῷ· κατάγνυσι γὰρ αὐτῶν τὰ ᾠὰ ἀνακόπτουσα τὴν δρῦν διὰ τοὺς κνῖπας· καὶ εἰσιν οἱ μὲν ἄλλοι σύνορμοι ἐν ὕλῃ καὶ παρὰ κευθμῶνας· αἴθυια δὲ ἐφοίτα πρὸς λίμνας τε καὶ θαλάσσῃ.

ΜΕΡΟΠΙΣ.

ΚΕΦ. ιε.

Εὐμήλου τοῦ Μέροπος ἐγένοντο παῖδες ὑπερήφανοι καὶ ὑβρισταὶ, Βύσσα καὶ Μεροπὶς, καὶ Ἄγρων· καὶ ᾤκουν κατὰ τὴν Μεροπίδα νῆσον· ἡ δὲ γῆ πλεῖστον ὅτι αὐτοῖς ἐξέφερε καρπὸν, μόνην θεῶν ἐτίμων, καὶ ἐπιμελῶς γῆν ἠργάζοντο· οὔτε ἀνθρώπων οὐδενὶ συνῆλθον, οὔτε εἰς ἄστυ κατιόντες, οὔτε πρὸς εἰλαπίνας καὶ θεῶν ἑορτάς. ἀλλ᾽ εἰ μὲν Ἀθηνᾷ τις ἱερὰ ποιῶν ἐκάλεσεν τὰς κόρας, ἀπέλεγεν ὁ ἀδελφὸς τὴν κλῆσιν· οὐ γὰρ ἀγαπᾶν ἔφη γλαυκὴν θεὸν, ὅτι ταῖς αὐταῖς κόραις ὀφθαλμὸς εἰῆν μέλας· ἐχθαίρειν δὲ παράπαν γλαῦκα τὴν ὄρνιν· εἰ δὲ καλῷεν παρὰ τὴν Ἄρτεμιν, νυκτίφοιτον ἔλεγε μισεῖν θεόν· εἰ δὲ πρὸς Ἑρμοῦ σπονδὰς, κλέπτην ἔλεγεν οὐ τιμᾶν θεόν· καὶ οἱ μὲν πλειστάκις ἐκερτόμουν. Ἑρμῆς δὲ καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἄρτεμις χολούμενοι νυκτὸς

MEROPIS.

Cap. XV.

Liberos habuit Eumelus Meropis filius, superbos & injuriosos. Byssa, Meropis, & Agron ij erant: habitabántque Con insulam Meropidem. Iis terra plurimos edebat fructus: quia hanc solam deorum venerabantur, solúmque diligenter colebant. His nulli erant cum hominibus congressus, neque vel in urbem intrabant, vel solennes epulas & festos Diis dies obibant. Nam sive puellæ ad rem Minervæ sacram faciendam invitarentur, frater recusabat, gratas cæsiæ deæ sorores suas nigris præditas oculis negans, sibíque invisam omninò esse ululam avem aiens: sive ad Dianæ sacrificium vocarentur, deam se odisse dicebat. noctambulam: sive ad Mercurij libationes, furem deum à se non honorari dicebat. Cùm nullum maledicendi finem facerent, irati Mercurius, Minerva &

Diana, ad eorum ædes pervenerunt, hæ virginum formâ, ille paſtoris habitum ferens, Eumelum & Agronem compellans ad convivium invitabat, quòd ipſe cum ceteris paſtoribus Mercurio rem ſacram feciſſet: ſimulque hortabatur, ut Byſſam & Meropidem in lucum Minervæ & Dianæ ad æquales mitterent. Cum his auditis Meropis nomen Minervæ afficeret contumeliâ, in aviculam ululam ab ea mutatur. Byſſa nomen ſuum retinuit, facta Leucotheæ avis. Agron auditâ re, veru arrepto, accurrit: eum Mercurius transformat in charadriam; Eumelum quoque ob mutatum filium ſibi convicium facientem, in corvum nocturnum, ſeu cicumam convertit, avem malorum nunciam.

ἐπέστησαν αὐτῶν τοῖς οἴκοις· Ἀθηνᾶ μὲν καὶ Ἄρτεμις ἐοικυῖαι κόραις· Ἑρμῆς δὲ ποιμένος ἔχων στολήν· καὶ τὸν Εὔμηλον καὶ τὸν Ἄγρωνα προσαγορεύσας παρεκάλει παρατυχεῖν εἰς δαῖτα· διδόναι γὰρ ἱερὰ μετὰ τῶν ἄλλων ποιμένων Ἑρμῇ· Βύσσαν δὲ καὶ Μερόπιδα πρὸς τὰς ὁμήλικας ἔπειθεν ἐκπέμπειν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος ἄλσος, καὶ ταῦτα μὲν εἶπεν Ἑρμῆς. Μεροπὶς δ᾽ ὡς ἤκουσεν ἐξύβρισε πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς· ἡ δὲ αὐτὴν ἐποίησεν ὀρνίθιον γλαῦκα· Βύσσα δὲ τῷ αὐτῷ ὀνόματι λέγεται, καὶ ἔστι Λευκοθέας ὄρνις. Ἄγρων δ᾽ ὡς ἐπύθετο ἁρπάσας ὀβελὸν ἐξέδραμεν· Ἑρμῆς δ᾽ αὐτὸν ἐποίησε χαραδριόν· Εὔμηλος δὲ τὸν Ἑρμῆν δ᾽ ἐνείκεσεν, ὅτι μετεμόρφωσεν αὐτοῦ τὸν υἱόν· ὁ δὲ κἀκεῖνον ἐποίησε νυκτικόρακα κακάγγελον·

ΟΙΝΟΗ.

ΚΕΦ. ιϛ.

Ἱστορεῖ Βοῖος ἐν Ὀρνιθογονίας β.

ΠΑρὰ τοῖς λεγομένοις ἀνδράσι Πυγμαίοις ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόη, τὸ μὲν εἶδος οὐ μεμπτή, ἄχαρις δὲ τὸ ἦθος καὶ ὑπερήφανος· πάντη φροντὶς οὐδεμία ἐγίνετο τῆς Ἀρτέμιδος οὐδὲ Ἥρας· γαμηθεῖσα δὲ Νικοδάμαντι τῶν πολιτῶν ἑνὶ μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ ἔτεκε παῖδα Μόψον. καὶ αὐτῇ Πυγμαῖοι πάντες κατὰ φιλοφροσύνην πλεῖστα δῶρα πρὸς τὴν γένεσιν τοῦ παιδὸς ἀπήνεγκαν. Ἥρα δὲ μεμφθεῖσα τὴν Οἰνόην, ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔτιμα, γέρανον αὐτὴν ἐποίησεν, καὶ τὸν αὐχένα μακρὸν εἵλκυσε· καὶ ἀπέδειξεν ὑψιπετῆ ὄρνιθα· καὶ πόλεμον ἐνέβαλεν αὐτῇ τε καὶ τοῖς Πυγμαίοις· Οἰνόη δὲ διὰ τὸν πόθον τοῦ παιδὸς Μόψου, περιεπέτετο τὰ οἰκία, καὶ οὐκ ἐξέλιπε. Πυγμαῖοι δὲ καθοπλισάμενοι πάντες, ἐδίωκον αὐτήν· καὶ ἐκ τούτου ἔτι καὶ νῦν Πυγμαίοις καὶ γεράνοις πόλεμος ἀνέστηκε.

OENOE.

CAP. XVI.

Bœus in Ornithogonia.

APud Pygmæos puella fuit Oenoë, forma non contemnenda, cæterùm moribus invenuſtis & ſuperbis: & quæ nihil neque Dianam, neque Junonem curaret. Nupta Nicodamanti, mediocri & probo civi, filium peperit Mopſum: ob cujus natales Pygmæi univerſi, benevolentiæ ergò, plurimis eam donis affecerunt. Sed Juno Oenoæ infenſa, quæ nullo honore ipſam dignaretur, in gruem eam mutavit, collúmque in longum protraxit, altivolantémque avem fecit: intérque eam & Pygmæos bellum excitavit. Oenoë autem deſiderio filij Mopſi, abſque intermiſſione domos circumvolitavit, quam Pygmæi omnes, armis ſumptis, profligarunt. Atque ab eo tempore in huncuſque diem inter Pygmæos & grues bellum eſt.

LEUCIPPUS.

CAP. XVII.

Nicander Heter. secundo.

Filia Eurytij F. Spartonis Galatea, Phæsti Critæ nupsit Lampro Pandionis F. viro natalibus non obscuris, sed inopi. Is cùm uxor gravida esset, voto masculam sibi prolem expetens, edixit mulieri, si filiam peperisset, uti ne eam tolleret: simul ad oves pascendas digressus: Galatea filiam partu edidit; & miserta infantis, solitudinémque familiæ reputans, insomniis adstipulantibus, & ariolis pro filio eam educare jubentibus, Lamprum decepit, filium se enixam professa: puellámque nomine Leucippi affectam, tanquám filius si esset, enutriit. Cùm adolevisset puella, & ineffabili esset pulchritudine, metuens sibi à marito Galatea, cùm res diutiùs tegi non posset, in fanum Latonæ confugit: multísque à Dea precibus

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ.

ΚΕΦ. ιζ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων β.

Γαλάτεια ἡ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτωνος ἐγήματο Φαίστῳ τῆς Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Πανδίονος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δὲ ἐνδεεῖ· οὗτος ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλάτεια, ηὔξατο μὲν ἄρρενα γενέσθαι αὐτῷ παῖδα· προηγόρευσε δὲ τῇ γυναικὶ, ἐὰν γεννήσῃ κόρην ἀφανίσαι· καὶ οὗτος μὲν ἀπιὼν ἐποίμαινεν τὰ πρόβατα, τῇ δὲ Γαλατείᾳ θυγάτηρ ἐγένετο, καὶ κατοικτείρασα τὸ βρέφος, καὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ οἴκου λογισαμένη, συλλαμβανόντων δ' ἔτι τῶν ὀνείρων καὶ μάντεων, οἳ προηγόρευον τὴν κόρην ὡς κόρον ἐκτρέφειν, ἐψεύσατο τὸν Λάμπρον ἄρρεν λέγουσα τεκεῖν, καὶ ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κοῦρον ὀνομάσασα Λεύκιππον· ἐπεὶ δὲ ηὔξετο ἡ κόρη, καὶ ἐγένετο ἄφατόν τι κάλλος, δείσασα τὸν Λάμπρον ἡ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνῆν ἔτι λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Λητοῦς ἱερὸν, καὶ πλεῖστα τὴν θεὸν

ἱκέτευεν, εἴ πως αὐτῇ κόρος ἡ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς δύναιτο γενέσθαι, καθάπερ ὅτι Καινὶς μὲν Ἄτρακος οὖσα θυγάτηρ, βουλῇ Ποσειδῶνος ἐγένετο Καινεὺς ὁ Λαπίθης· Τειρεσίας δὲ γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρὸς, ὅτι τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ μιγνυμένους ὄφεις ἐντυχὼν, ἀπέκτεινεν, ἐκ δὲ γυναικὸς αὖτις ἀνὴρ ἐγένετο διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις· πάνακτα δὲ καὶ Ὑπερμήστραν πιπρασκομένην ἐπὶ γυναικὶ μὲν αἴρεσθαι τίμον· ἄνδρα δὲ γενομένην Αἴθωνι τροφὴν ἀποφέρειν τῷ πατρί. μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὸν Κρῆτα Σιπροίτην, ὅτι κυνηγῶν λουομένην ἴδεν τὴν Ἄρτεμιν· ἡ δὲ Λητὼ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἱκετεύσαν ᾤκτειρε τὴν Γαλάτειαν, καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι· καὶ θύουσι Φυτίῃ Λητοῖ, ἥτις ἔφυσε μήδεα τῇ κόρῃ, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν· ἐπεὶ τὸν πέπλον παῖς ἐξέδυ· νόμιμον δ' ἐστὶν ἐν τοῖς γάμοις προκατακλίνασθαι παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λευκίππου.

contendit, si filia in marem mutari posset: sicut Cænis Atracis filia, Neptuni voluntate in Cæneum Lapitham abiit: & Tiresias ob interfectos in trivio coëuntes angues, de viro mulier fuit factus: rursúsque virilem sexum adeptus est, quia draconem sæpenumerò * Panastem autem & Hypermestram venditam pro muliere invenisse pretium: cùm autem in virum esset mutata, alimenta Aethoni patri attulisse. Cretensem quoque Siprœtam mutatum, cùm inter venandum lavantem vidisset Minervam. Latona continenter lamentantem & deprecantem miserata est Galateam, puellámque in puerum mutavit. Hujus mutationis etiamnum Phæstij meminerunt, Latonæque Phytiæ sacrificant, quòd virilia puellæ creaverit: festúmque Ecdysia appellant, quòd peplum puella exuerit. Lex quoque fert, ut in nuptiis priùs accumbant ad Leucippi statuam.

AEROPVS.

CAP. XVII.

Bœus 2. Orn.

HAbitavit Thebis (quæ eſt Bœotiæ urbs) Eumelus Eugnoti F. filiúſque fuit ei, Botres nomine. Pater magno opere Apollinem colebat. Quodam tempore Botres, cùm ei ſacris operanti adeſſet, cerebrum comedit, priuſquàm hoſtia eſſet aræ impoſita. Id cùm ſenſiſſet pater, per iram titionem ab ara raptum, capiti pueri impegit: qui ſanguine defluente collapſus palpitavit. Mater & pater, atque famuli, re conſpectâ, maximum ſuſtulerunt luctum. Sed Apollo patris, à quo in honore haberetur, miſertus, puerum in avem Aëropum mutavit: quæ cùm etiamnum in terra pariat, ſemper tandem volatum molitur.

ΗΕΡΟΠΟΣ.

ΚΕΦ. ιη.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίας β.

ΕΥμηλος ὁ παῖς ὁ Εὐγνώτου κατῴκησεν ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις, καὶ αὐτῷ παῖς ἐγένετο Βότρης ὄνομα· ἔτος ὁ Εὔμηλος ἐτίμα μεγαλοπρεπῶς τὸν Ἀπόλλωνα· καί ποτε θύοντος αὐτοῦ παρὼν ὁ παῖς Βότρης ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀρνὸς πρὶν ἐπὶ τὸν βωμὸν καταθῦσαι· μαθὼν δὲ τὸ γεγονὸς Εὔμηλος περιέκρουσε κατ᾽ ὀργὴν περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῷ τὸν δαλὸν ἀφελὼν ἐκ τοῦ βωμοῦ. καὶ ὁ παῖς καταρρυέντος τοῦ αἵματος, καταπεσὼν ἤσπαιρεν· ἡ δὲ μήτηρ ὡς ἴδεν καὶ ὁ πατὴρ καὶ οἱ θεράποντες, μέγιστον ἐποιήσαντο πένθος· Ἀπόλλων δὲ οἰκτείρας ἐπεὶ αὐτὸν Εὔμηλος ἐτίμα, ὄρνιθα ἐποίησε τὸν παῖδα Ἠέροπον, ὃς ἔτι νῦν τίκτει μὲν ὑπὸ γῆς, ἀεὶ δὲ μελετᾷ πέτεσθαι.

ΦΩΡΕΣ.

ΚΕΦ. ιθ.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίας β.

ΕΝ Κρήτῃ λέγεται ἔστιν ἱερὸν ἄντρον μελισσῶν, ἐν ᾧ μυθολογοῦσι τεκεῖν Ῥέαν τὸν Δία, καί ἐστιν ὅσιον οὐδένα παρελθεῖν οὔτε θεὸν, οὔτε θνητόν· ἐν δὲ χρόνῳ ἀφωρισμένῳ ὁρᾶται καθ᾽ ἕκαστον ἔτος, πλεῖστον ἐκλάμπον ἐκ τοῦ σπηλαίου πῦρ. τοῦτο δὲ γίνεσθαι μυθολογοῦσιν, ὅτ᾽ ἂν ἐκζέῃ τὸ τοῦ Διὸς ἐκ τῆς γενέσεως αἷμα· κατέχουσι δὲ τὸ ἄντρον ἱεραὶ μέλιτται τροφοὶ τοῦ Διός. Εἰς τοῦτο παρελθεῖν ἐθάῤῥησαν Λαῖος, καὶ Κελεὸς, καὶ Κέρβερος, καὶ Αἰγωλιὸς, ὅπως πλεῖστον ἀφύσωνται μέλι· καὶ περιθέμενοι περὶ τὸ σῶμα πάντῃ χαλκὸν, ἀφύσαντο τοῦ μέλιτος τῶν μελισσῶν· καὶ τὰ τοῦ Διὸς ἴδον σπάργανα καὶ αὐτῶν ὁ χαλκὸς ἐῤῥάγη περὶ τὸ σῶμα· Ζεὺς δὲ βροντήσας ἀνέτεινε τὸν κεραυνόν· ἀλλὰ μοῖραι καὶ θέμις ἐκώλυσαν, οὐ τὸ ὡς ὅσιον ἦν θανεῖν οὐδένα· καὶ ὁ Ζεὺς πάντας αὐτοὺς ἐποίησεν ὄρνιθας· καὶ

FVRES.

CAP. XIX.

Bœus 2, Ornithogonia.

IN Creta fertur eſſe antrum apibus ſacrum, in quo fabulantur Jovem à Rhea editum partų: & vel deum, vel hominem quenquam præterire, eſt religio. Certo autem cujuſque anni tempore plurimus cernitur ex antro effulgens ignis: fieríque id fabulantur tum, cùm ſanguis de Jovis partu effervescit. Obtinent ſpeluncam eam ſacræ apes, Jovis nutrices. Hoc antrum intrare auſi ſunt Laias, Celeus, & Cerberus, & Aegolius, quamplurimi mellis exhauriendi causâ: & corporibus undique ære obtectis, mel apum hauſerunt, Jovíſque viderunt cunabula. Tum & æs circa eorum ruptum eſt corpora: & Jupiter intonuit, fulménque intendit: ſed eum Parcæ ac fas inhibuerunt, quod fas non eſſet eo loco quenquam mori. Ergo Jupiter eos omnes in avium naturam

tam transtulit: ab iisque sunt genera avium, quæ laij, colœoi, cerberi, & ægolij vocantur, súntque boni auspicij: & præ aliis rebus quod prædicunt, perficiunt, eò quòd Jovis sanguinem viderunt.

CLEINIS.

CAP. XX.

Bœus Ornith. 2. & Simmias Rhodius Apolline.

APud Babylonem Mesopotamiæ urbem habitavit Cleinis, vir diis charus, ac opulentus: boum, asinorum, oviúmque dives. Hunc mirum in modum dilexerunt Apollo ac Diana: ac sæpe cum istis diis venit ad templum Apollinis, quod est apud Hyperboreos, vidítque ei asinos immolari. Reversus Babylonem, intendit ipse quoque Hyperborico ritu Apollini sacrificare: asinorúmque magno numero victimas ad aram constituit. Supervenit Apollo, mortémque se illaturum minatus est (nisi

ὅθεν ἐξ αὐτῶν τὸ γένος τῶν οἰωνῶν λαῖοι, καὶ κολοιοὶ, καὶ κέρβεροι, καὶ αἰγωλιοί· καὶ εἰσὶν ἀγαθοὶ φανέντες, καὶ ἐπιτελεῖς περὶ τοὺς ἄλλους ὄρνιθας, ὅτι τοῦ Διὸς ἴδον τὸ αἷμα.

ΚΛΕΙΝΙΣ.

ΚΕΦ. κ.

Ἱστορεῖ Βοῖος β. καὶ Σιμμίας ὁ Ῥόδιος Ἀπόλλων.

ΤΗς λεγομένης Μεσοποταμίας περὶ Βαβυλῶνα πόλιν, ᾤκησεν ἀνὴρ θεοφιλὴς καὶ πλούσιος ὄνομα Κλεῖνις, ἔχων πολλοὺς βόας, καὶ ὄνους, καὶ πρόβατα. τοῦτον ἐκτόπως ἐφίλησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις, καὶ πλειστάκις ὁμοῦ τοῖς θεοῖς τούτοις ἀφίκετο πρὸς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις, καὶ ἴδεν ἱερουργουμένας αὐτῷ τὰς θυσίας τῶν ὄνων· παραγενόμενος δὲ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ αὐτὸς ἐβούλετο καθάπερ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερὰ ῥέζειν τῷ θεῷ, καὶ τὴν ἑκατόμβην τῶν ὄνων ἔστησεν παρὰ τὸν βωμόν. Ἀπόλλων δὲ παραγενόμενος ἠπείλησεν ἀποκ-

τενεῖν αὐτὸν, εἰ μὴ παύσατο τῆς θυσίας ταύτης· καὶ κατὰ τὸ συνήθες αἶγας αὐτῷ, καὶ πρόβατα, καὶ βοῦς ἱεράσει. τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ καθ' ἡδονὴν εἶναι· καὶ ὁ Κλεῖνις δείσας τὴν ἀπειλὴν, ἀπήγαγεν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοὺς ὄνους· καὶ τὸν λόγον ὃν ἤκουσεν, ἐξέφερε πρὸς τοὺς παῖδας. Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος καὶ Ὀρτύγιος, καὶ Ἅρπασος, καὶ θυγάτηρ Ἀρτεμίχη παῖδες ἐκ μητρὸς Ἅρπης· Λύκιος μὲν οὖν καὶ Ἅρπασος ἀκούσαντες, ἐκέλευον ἱερεύειν τοὺς ὄνους, καὶ τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ· Ὀρτύγιος δὲ καὶ Ἀρτεμίχη πείθεσθαι τῷ Ἀπόλλωνι προσέτασσον· καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κλεῖνις ἐπείθετο μᾶλλον. Ἅρπασος δὲ καὶ Λύκιος κατὰ βίαν ἐκλύσαντες τῶν δεσμῶν τοὺς ὄνους ἀπήλαυνον παρὰ τὸν βωμόν. καὶ ὁ θεὸς ἐνέβαλεν τοῖς ὄνοις λύσσαν· οἱ δὲ τούς τε παῖδας καὶ τοὺς θέραπας αὐτῶν καὶ τὸν Κλεῖνιν κατήσθιον· οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τοὺς θεοὺς ἐπεβοῶντο· καὶ Ἅρπην μὲν καὶ Ἅρπασον ᾤκτειρε Ποσειδῶν, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ λεγομένους ὀνόματι· Λητὼ δὲ καὶ Ἄρτεμις ἔγνωσαν ἀνα-

hoc abstineret sacrificio: & pro more capras sibi, boves, ovésque offerret: ita enim se asinorum gaudere immolatione, si ea fiat in Hyperboreis. His minis territus Cleinis, asinos ab altari abduxit: liberísque suis auditum sermonem exposuit. Erant ei ex Harpa uxore filij tres, Lycius, Ortygius, & Harpasus, ac filia Artemicha. Proinde Lycius & Harpasus perficere sacra ista, iisque se oblectare jubebant: Ortygius & Artemiche, quorum sententiæ etiam Cleinis adstipulabatur, obediendum Deo pronunciabant. Sed Harpasus & Lyciùs, vi solutis asinorum vinculis, eos ad aram compulerunt. Ibi Apollo in rabiem egit asinos, ita ut Cleinin & liberos famulósque mordicùs perdere aggrederentur. Ii in extremo constituti periculo, Deorum fidem implorant. Atque Harpam quidem & Harpasum Neptunus miseratus, in aves, non mutatis nominibus, convertit. Latona autem & Diana statuerunt

ſervare Cleinin, Artemicham, & Ortygium, quòd piaculi iſtius inſontes eſſent. Suis Apollo hanc gratiam dedit, ut hos, antequàm morerentur, in aves commutaret. Cleinis factus eſt Hypſiæetos, quòd aquilam altivolam ſignificat; nomen avis poſt aquilam ſummæ, difficilis internoſci: cùm hęc interfectrix hinnulorum ſit fuſco corpore, magna ac valida: aquila autem nigrior ac minor. Lycius in corvum album abiit: deinde tamen Apollinis nutu factus eſt ceruleus, cùm primus de Coronide Phlegyæ filia judicium detuliſſet, eam Alcyoneo eſſe nuptam. Artemiche piphinx facta eſt, avis diis hominibúſque grata. Ortygius ægithallus, quòd patri perſuaſiſſet pro aſinis capras Apollini immolare.

σῶσαι τὸν Κλεῖνιν, καὶ τὴν Ἀρτεμάχην, καὶ τὸν Ὀρτύγιον, ὅτι οὐκ αἴτιοι τῶν ἀσεβημάτων ἦσαν· Ἀπόλλων δὲ Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χάριν· καὶ πρόσθεν ἢ ἀποθανεῖν μεταβαλὼν ἐποίησεν πάντας ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Κλεῖνις μὲν Ὑψιαίετος· οὗτος ἐστὶ δ᾽ ἄπτερος ὀρνίθων μετὰ τὸν ἀετὸν διαγνῶναι δ᾽ οὐ χαλεπός· ὁ μὲν γὰρ ἐστι νεβροφόνος ἐρεμνὸς, μέγας τε καὶ ἄλκιμος· ὁ δ᾽ ἀετὸς μελάντερος, καὶ ἐλάσσων ἐκείνου. Λύκιος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο κόραξ τὸ χρῶμα λευκός· αὖτις δὲ βουλῇ Ἀπόλλωνος ἐγένετο κυάνεος, ὅτι πρῶτος ἤγγειλε Κορωνίδα τὴν Φλεγύου θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ· Ἀρτεμάχη δ᾽ ἐγένετο πίφιγξ, θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις προσφιλὴς ὄρνις· Ὀρτύγιος δὲ αἰγίθαλλος, ὅτι τὸν πατέρα Κλεῖνιν ἀνέπεισεν αἶγας ἀντὶ τῶν ὄνων ἱερεύειν Ἀπόλλωνι.

τενεῖν αὐτὸν, εἰ μὴ παύσαιτο τῆς θυσίας ταύτης· καὶ κατὰ τὸ συνήθες αἶγας αὐτῷ, καὶ πρόβατα, καὶ βοῦς ἱερεύσει. τὴν γὰρ τῶν ὄνων θυσίαν ἐν Ὑπερβορέοις ἀγομένην αὐτῷ καθ' ἡδονὴν εἶναι· καὶ ὁ Κλεῖνις δείσας τὴν ἀπειλὴν, ἀπήγαγεν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοὺς ὄνους· καὶ τὸν λόγον ὃν ἤκουσεν, ἐξέφερε πρὸς τοὺς παῖδας. Ἦσαν δὲ αὐτῷ παῖδες Λύκιος καὶ Ὀρτύγιος, καὶ Ἅρπασος, καὶ θυγάτηρ Ἀρτεμίχη παῖδες ἐκ μητρὸς Ἅρπης· Λύκιος μὲν οὖν καὶ Ἅρπασος ἀκούσαντες, ἐκέλευον ἱερεύειν τοὺς ὄνους, καὶ τέρπεσθαι τῇ ἑορτῇ· Ὀρτύγιος δὲ καὶ Ἀρτεμίχη πείθεσθαι τῷ Ἀπόλλωνι προσέτασσον· καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ Κλεῖνις ἐπείθετο μᾶλλον. Ἅρπασος δὲ καὶ Λύκιος κατὰ βίαν ἐκλύσαντες τῶν δεσμῶν τοὺς ὄνους ἀπήλαυνον παρὰ τὸν βωμόν. καὶ ὁ θεὸς ἐνέβαλεν τοῖς ὄνοις λύσσαν· οἱ δὲ τούς τε παῖδας καὶ τοὺς θέραπας αὐτῶν καὶ τὸν Κλεῖνιν κατήσθιον· οἱ δὲ ἀπολλύμενοι τοὺς θεοὺς ἐπεβοῶντο· καὶ Ἅρπην μὲν καὶ Ἅρπασον ὤκτειρε Ποσειδῶν, καὶ ἐποίησεν αὐτοὺς ὄρνιθας, τῷ αὐτῷ λεγομένους ὀνόματι· Λητὼ δὲ καὶ Ἄρτεμις ἔγνωσαν αἰα-

hoc abstineret sacrificio: & pro more capras sibi, boves, ovésque offerret: ita enim se asinorum gaudere immolatione, si ea fiat in Hyperboreis. His minis territus Cleinis, asinos ab altari abduxit: liberísque suis auditum sermonem exposuit. Erant ei ex Harpa uxore filij tres, Lycius, Ortygius, & Harpasus, ac filia Artemicha. Proinde Lycius & Harpasus perficere sacra ista, iisque se oblectare jubebant: Ortygius & Artemiche, quorum sententiæ etiam Cleinis adstipulabatur, obediendum Deo pronunciabant. Sed Harpasus & Lycius, vi solutis asinorum vinculis, eos ad aram compulerunt. Ibi Apollo in rabiem egit asinos, ita ut Cleinin & liberos famulósque mordicùs perdere aggrederentur. Ii in extremo constituti periculo, Deorum fidem implorant. Atque Harpam quidem & Harpasum Neptunus miseratus, in aves, non mutatis nominibus, convertit. Latona autem & Diana statuerunt

servare Cleinin, Artemicham, & Ortygium, quòd piaculi istius insontes essent. Suis Apollo hanc gratiam dedit, ut hos, antequàm morerentur, in aves commutaret. Cleinis factus est Hypsiæetos, quòd aquilam altivolam significat; nomen avis post aquilam summæ, difficilis internosci: cùm hęc interfectrix hinnulorum sit fusco corpore, magna ac valida: aquila autem nigrior ac minor. Lycius in corvum album abiit: deinde tamen Apollinis nutu factus est ceruleus, cùm primus de Coronide Phlegyæ filia judicium detulisset, eam Alcyoneo esse nuptam. Artemiche piphinx facta est, avis diis hominibúsque grata. Ortygius ægithallus, quòd patri persuasisset pro asinis capras Apollini immolare.

σῶσαι τὸν Κλεῖνιν, καὶ τὴν Ἀρτεμάχην, καὶ τὸν Ὀρτύγιον, ὅτι οὐκ αἴτιοι τῶν ἀσεβημάτων ἦσαν· Ἀπόλλων δὲ Λητοῖ καὶ Ἀρτέμιδι δίδωσι τὴν χάριν· καὶ πρόσθεν ἢ ἀποθανεῖν μεταβαλὼν ἐποίησεν πάντας ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Κλεῖνις μὲν Ὑψιαίετος· οὗτος δὲ διάφορος ὀρνίθων μετὰ τὸν ἀετὸν διαγνῶναι δ' οὐ χαλεπός· ὁ μὲν γὰρ ἐστι νεβροφόνος ἐρεμνὸς, μέγας τε καὶ ἄλκιμος· ὁ δ' ἀετὸς μελάντερος, καὶ ἐλάσσων ἐκείνου. Λύκιος δὲ μεταβαλὼν ἐγένετο κόραξ τὸ χρῶμα λευκός· αὖτις δὲ βουλῇ Ἀπόλλωνος ἐγένετο κυάνεος, ὅτι πρῶτος ἤγγειλε Κορωνίδα τὴν Φλεγύου θυγατέρα γαμηθεῖσαν Ἀλκυονεῖ. Ἀρτεμάχη δ' ἐγένετο πίφιγξ, θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις προσφιλὴς ὄρνις· Ὀρτύγιος δὲ αἰγίθαλλος, ὅτι τὸν πατέρα Κλεῖνιν ἀνέπεισεν αἶγας ἀντὶ τῶν ὄνων ἱερεύειν Ἀπόλλωνι.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗ.

ΚΕΦ. κα.

Ἱστορεῖ Βοῖος ὀρνιθογονίας β.

Τερείνη τῆς Στρυμόνος καὶ ἐγένετο θυγάτηρ Θρᾷσσα· ταύτην δ' ἔγημεν Ἵππονος ὁ Τριβαλλοῦ παῖς, καὶ αὐτοῖς ἐγένετο θυγάτηρ ὄνομα Πολυφόντη· αὕτη τὰ μὲν ἔργα τῆς Ἀφροδίτης ἐξύβρισεν, ἐλθοῦσα δ' εἰς τὸ ὄρος Ἀρτέμιδος ἐγένετο συμπαίκτρια καὶ συνήθης. Ἀφροδίτη δὲ ὅτι αὐτῆς ἠτίμασε τὰ ἔργα, ἔρωτα ἀνέβαλεν ἄρκτου, καὶ ἐξέμηνεν αὐτήν· ἡ δὲ κατὰ δαίμονα οἰστρήσασα, ἐμίγνυτο τῇ ἄρκτῳ, καὶ αὐτὴν ἡ Ἄρτεμις ἰδοῦσα, ἐκτόπως ἐμίσησεν, καὶ πάντα εἰς αὐτὴν ἔτρεψε τὰ θηρία· Πολυφόντη δὲ δείσασα μὴ θῆρες αὐτὴν διεργάσωνται. φεύγουσα ἐξίκετο εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ ἔτεκε δύο παῖδας Ἄγριον, καὶ Ὄρειον, μεγίστους καὶ δύναμιν ἔχοντας ἄπλετον. Οὗτοι ἐτίμων οὔτε θεὸν, οὔτε ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐξύ-

POLYPHONTE.

CAP. XXI.

Bœus Ornith. 2.

Thrassam Martis, & Terenæ, quæ Strymone nata fuit, filiam, Hipponus Triballi F. duxit. Eo ex conjugio nata est filia, nomine Polyphonte. Hæc, re venereâ ignominiosè spretâ, in montem se contulit, & consuetudine ludi ac studiorum Dianæ sociam se præbuit. Venus contemptu suarum rerum incitata, insanum illi ursi amorem immisit: ita ut furore divino percita, cum illo corpus miscuerit. Diana illo conspecto facinore, Polyphonten immenso est prosecuta odio, omnésque in eam convertit feras. Itaque metuens ne ab his dilaniaretur, in patris domum se recepit: duósque filios peperit, Agrium & Oreium (Agrestem & Montanum diceres) maximos, & ingenti præditos robore. Hi & deorum & hominum contemptores erant: & si

in peregrinum aliquem inciderent, eum domum suam abductum devorabant. Igitur iis infensus Jupiter, Mercurium mittit, ut suo arbitratu in eos animadverteret. Qui cùm pedibus eos & manibus truncare cogitaret, Mars, quando ad ipsum Polyphonte genus suum referebat, eo istos supplicio exemit: & adjuvante Mercurio, eos, homines cùm essent, in aves convertit. Polyphonte in Stygem mutata est, avem noctu canentem, cibi potúsque exsortem, caput deorsum, pedes imos sursùm habentem, belli & seditionis hominibus nunciam: Oreius in leporem, semper mali ominis avem: Agrius in vulturem, quæ omnium avium est diis hominibúsque invisissima: eíque perpetuum sanguinis carnísque humanæ indiderunt desiderium. Ancillam eorum fecerunt ipnam: eáque naturam mutans, deos comprecata est, ne mala hominibus avis fieret: ídque impetravit à Mercurio

βεῖζον εἰς πάντας· καὶ εἴ τις ξένων ἐντύχοιεν, ἀπάγοντες εἰς τὰ οἰκία κατήσθιον· Ζεὺς δὲ μισήσας αὐτοὺς, ἀπέστειλεν Ἑρμῆν, ὅπως ἣν ἐθέλει δίκην αὐτοῖς ἐπιβάλῃ· καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἐβούλευσεν ἀποκόψαι τοὺς πόδας αὐτῶν καὶ τὰς χεῖρας· Ἄρης δὲ ἐπεὶ τὸ γένος εἰς αὐτὸν ἀνέφερε Πολυφόντη, τούτους μὲν ἐξείλετο τῆς μόρου τοὺς παῖδας· ἤλλαξε δὲ μεθ' Ἑρμοῦ τὴν φύσιν αὐτῶν εἰς ὄρνιθας· καὶ ἐγένετο Πολυφόντη μὲν Στὺξ φθεγγομένη νυκτὸς, ἄτερ σίτου καὶ ποτοῦ τὴν κεφαλὴν ἴσχουσα κάτω, τοὺς δὲ πόδας ἄκρους ἄνω, πολέμου καὶ στάσεως ἀνθρώποις ἄγγελος. Ὄρειος δ' ἐγένετο λαγὼς, ὄρνις ἐπ' οὐδενὶ φαινόμενος ἀγαθῷ· Ἄγριος δὲ μετέβαλεν εἰς γῦπα, πάντων ὀρνίθων ἔχθιστον θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις· καὶ διὰ παντὸς ἵμερον αὐτῷ κρέως καὶ αἵματος ἐνέβαλον ἀνθρωπείου· τὴν δὲ θεράπαιναν αὐτῶν ἐποίησαν ἴπνην· ἡ δὲ μεταβάλλουσα τὴν φύσιν, ηὔξατο θεοῖς, μὴ κακὸς ὄρνις ἀνθρώποις γενέσθαι. καὶ αὐτῆς ὑπήκουσαν Ἑρμῆς, καὶ

Ἄρης, ἐπεὶ κατ' ἀνάγκας ἔδρασεν, ἃ προσέταττον οἱ δεσπόται, καί ἐστιν ἀγαθὸς οὗτος ὁ ὄρνις ἐπὶ θήραν ἰόντι καὶ δεῖπνα.

ΤΕΡΑΜΒΟΣ.

ΚΕΦ. κβ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων α.

Τέραμβος Εὐσείρου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εἰδοθέας νύμφης Ὀθρηίδος, ᾤκει ἐν τῇ γῇ τῇ Μηλιέων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὄθρυος. ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποίμαινεν αὐτός· νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾄδων ἔτερπεν· λέγεται γὰρ μουσικώτατος τῶν τότε γενέσθαι, καὶ ἐπὶ βοκολικοῖς ᾄσμασι διαβοηθῆναι, καὶ σύριγγα ποιμενικὴν ἐν τοῖς ὄρεσι συνθεῖναι· καὶ λύρᾳ πρῶτος ἀνθρώπων κεχρῆσθαι. πλεῖστά τε καὶ κάλλιστα μέλη ποιῆσαι· τούτων οὖν χάριν λέγουσιν ὀφθῆναι αὐτῷ ποτε νύμφας,

& Marte, cùm coacta quod domini mandassent, executa fuisset. Est avis bona euntibus ad venatum, aut convivium.

TERAMBUS.

CAP. XXII.

Nicander Heter. 1.

EUseiro, Neptuni & Eidotheæ nymphæ Othreidis F. Terambus fuit filius, in Meliensium terra domicilium habens, ad montis Othris radices. Is pecus, quod ei obtigerat copiosissimum, ipse pascebat, adjuvantibus nymphis, quòd eas in montibus canendo oblectabat. Fertur enim suæ ætatis hominibus arte Musicâ antecelluisse; qui & bucolicis carminibus famam reperisset, & pastoralem ex arundinibus fistulam in montibus composuisset, lyráque primus hominum usus esset, & plurimas elegantissimásque cantilenas composuisset. Eam ob rem aiunt apparuisse aliquando ei nym-

phas, & ad ictus pollicis Terambici saltasse. Pana verò benevolentia adductum, monuisse hominem, ut Othry relicto, greges in campo pasceret: inusitatum enim & incredibile frigus instare. At Terambus, qui jam inde à puero jactantia ea fuisset, ut à Deo sana privatus ratione judicari posset, greges ab Othry in planiciem depellere in animum nequaquàm induxit: nymphas autem ingrato ac fatuo sermone est insectatus, non esse eas Jovis gemis, sed Dinasperchij natas dicens: & Neptunum desiderio unius de sororibus, Diopatræ nimirùm impulsum, reliquas radicibus terræ affixisse, inque Alnos mutasse, dum eas concubitus satur dimiserit, pristinæque naturæ restituerit. Hoc fuit Terambi in nymphas convicium. Parvo pòst tempore subitò gelu incidit, quo valles sunt adstrictæ, copiosáque nix decidit, & oves Terambi unà cum viis ac arboribus perierunt. Nymphæ autem

καὶ χορεύουσι πρὸς τὰ κρούματα τοῦ Τεράμβου. Πᾶνα δὲ τοῦτο κατ' εὐμένειαν αὐτῷ παραγγεῖλαι, καταλιπόντι τὴν Ὄθρυν ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πρόβατα ποιμαίνειν· ἐξαίσιον γάρ τι καὶ ἄπιστον χρῆμα χειμῶνος ἐπιέναι μέλλειν. Ὁ δὲ Τέραμβος ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐκ νεότητος οἷα θεοβλαβὴς, ἀπελαύνειν μὲν ἐκ τῆς Ὄθρυος εἰς τὸ πεδίον οὐκ ἐγίγνωσκεν· ἀπέρριψεν δὲ λόγον ἀχαρίν τε καὶ ἀνόητον εἰς τὰς νύμφας, ὅτι γένος μὲν εἰσὶν οὐκ ἀπὸ Διὸς, ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ Δεῖνα τοῦ Σπερχειοῦ. Ποσειδῶν δὲ πόθῳ μιᾶς αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελφὰς ἐρρίζωσε, καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ἄχρι αὐτὸς κορεσθεὶς τῆς εὐνῆς ἀνέλυσε, καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν· τοιαῦτα μὲν ὁ Τέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀλίγον ἐξαίφνης ἐγένετο κρυμὸς, καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι, καὶ πολλὴ κατέπεσε χιὼν, καὶ τὰ ποίμνια τοῦ Τεράμβου σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρεσιν ἠφανίσθη· νύμφαι δὲ

μετέβαλον κατ' ὀργὴν τὸν Τέραμβον, ὅτι αὐταῖς ἐλοιδόρησε, καὶ ἐγένετο ὑλοφάγος κεράμβυξ· φαίνεται δὲ ἐπὶ τῶν ξύλων, καὶ ἐστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων, καὶ συνεχῶς τὰ γένεια κινεῖν, μέλας, παραμήκης, πτέρυγας στερέας ἔχων, ἐοικὼς τοῖς μεγάλοις κανθάροις· οὗτος ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται, παρὰ δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ· τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντες, φέρουσιν· ἡ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέρασι λύρᾳ τῇ ἐκ τῆς χελώνης.

eum, iratæ ob maledictum, mutaverunt in cerambicem, quæ est avis lignivora, conspicitúrque in lignis, curvis dentibus, malas semper movens, nigra, oblonga, solidis alis, adsimilis magnorum Cantharorum; vocatur bos lignivorus, & apud Thessalos cerambix. Hunc pueri pro ludo habent, capútque amputantes circumferunt: quòd simul cum alis similirudinem gerit lyræ è testudine confectæ.

ΒΑΤΤΟΣ.

ΚΕΦ. κγ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων α. καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἠοίαις. καὶ Διδύμαρχος μεταμορφώσεων γ. καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ἐπιγράμμασιν, ὥς φησι Πάμφιλος α.

Ἄργου τοῦ Φρίξου, καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. οὗτος ᾤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας, καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ' αὐτοῦ

BATTVS.

CAP. XXIII.

Nicander ibid. Hesiodus in magnis Eœis, Didymarchus Metamorphoseon 3. Antigonus Alterationibus, & Apollonius Rhodius in Epigrammatis, ut Pamphilius libro 1. ait.

ARgus Phrixi F. & Perimele Admeto nata, filium habebant Magnetem nomine, qui vicinam Thessaliæ regionem incoluit: eam, cui ab eo Magnesiæ

Magnesiæ nomen homines fecerunt. Filius ei fuit Hymenæus, excellenti formâ. Hunc cùm Apollo canentem audivisset, amoréque ejus correptus à domo Magnetis non discederet: Mercurius armento boum Apollinis, quod juxtà boves Admeti pascebat, insidias tendit. Ac primùm quidem canibus armenta ea custodientibus, veternum anginámque immittit: eæ oblitæ boum, custodiæque sunt. Buculas ita Mercurius abigit duodecim, & boves jugi ignaros centum, taurúmque armenti virum: caudis singulorum aliquid sylvestris materiæ appendit, ad delenda boum vestigia: agítque armentum per Pelasgos, Achaiam, Phthiotidem, Locridem, Bœotiam, Megarensem agrum, indéque in Peloponnesum per Corinthum & Larissam, Tegeam usque: inde secundùm Lycæum & Mænalum montes profectus cum iis est, & speculam Batti. Habitabat is Battus in summo scopuli: cúmque juvenco-

Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι· ἐγένετο δ᾽ αὐτῷ παῖς περίβλεπτος τὴν ὄψιν, Ὑμέναιος· ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλων ἄδοντα, ἔρως τοῦ παιδὸς, καὶ οὐκ ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἑρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος· αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵνα περ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βόες· καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσὶν, αἳ ἐφύλαττον αὐτὰς, λήθαργον καὶ κυνάγχην· αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν καὶ τὴν φυλακὴν ἀπώλεσαν. εἶτα δ᾽ ἀπελαύνει πορτίας δώδεκα· καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας, καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βουσὶν ἐπέβαινεν, ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἴχνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ· καὶ ἦγεν αὐτὰς ἐλαύνων διά τε Πελασγῶν, καὶ δι᾽ Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος, καὶ διὰ Λοκρίδος, καὶ Βοιωτίας, καὶ Μεγαρίδος· καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγέας· καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο, καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον, καὶ τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς· ᾤκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ᾽ ἄκρῳ τῷ σκοπέλῳ· καὶ ἐπεὶ τῆς φωνῆς

ἤκουσε παρελαυνομένων τῶν μόσχων, προσελθὼν ἐκ τῶν οἰκίων ἔγνω περὶ τῶν βοῶν ὅτι κλοπιμαίας ἄγει καὶ μισθὸν ᾔτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν· Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο· καὶ ὁ Βάττος ὤμοσε περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατερεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτὰς Ἑρμῆς ἔκρυψεν ἐν τῷ Πριῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἄντικρυς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, αὖθις ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτόν· καὶ πειρώμενος εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὁρκίοις ἐθέλει· διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν, ἐπυνθάνετο παρ' αὐτοῦ μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθείσας. ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα, καὶ ἐμήνυσε περὶ τῶν βοῶν. Ἑρμῆς δὲ χαλεπήνας ὅτι διχόμυθος ἦν, ἐράπισεν αὐτὸν τῇ ῥάβδῳ, καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα· λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παρ' ὁδευόντων ἄχρι νῦν σκοπιὰ Βάττου.

rum qui præteragebantur, vocem exaudiſſet, domo egreſſus, ſenſit eos eſſe furtivos: pactúſque eſt mercede ſilentium, de iis reticendi: eam Mercurius jurato ſe nemini de his quicquam relaturum Batto ſtipulatur. Mercurius cùm eas in ſpeluncam Prionis ad Coryphaſium abdidiſſet compulſas, quæ eſt è regione Siciliæ & Italiæ: ad Battum, mutatâ formâ, revertitur, periculum facturus, an is juramentum eſſet ſervaturus: datâ ergo mercedis loco chlænâ, percontatur, ánne furtivas boves præteragi vidiſſet? Ibi Battus, chlænâ acceptâ, indicium facit de bobus. Mercurius bilinguem eum eſſe indignè ferens, adacto baculo in ſaxum commutat, quod & frigori & æſtui omni eſt obnoxium. Locus adhuc hodie ab iis qui tranſeunt, Batti appellatur ſpecula.

ASCALABVS.

CAP. XXIII.

Nicander Heter. quarto.

QVo tempore filiam quærens Ceres univerſam obivit terram, conquievit in Attica. Eámque magno œſtro languente, Miſma excipit : potúmque offert, in quo pulegium & farina aquæ erant permixta : quem cùm ob ſitim Ceres confertim ebibiſſet, filius Miſmæ Aſcalabus in riſum ſe convertit : eíque denuò lebetem profundum, aut dolium afferri juſſit. Ceres irata, quòd reliquum potionis erat, ei infudit. Iſque mutata natura in variegatam corpus beſtiam aſcalaphum abiit, diis hominibúſque exoſam. Degit juxta cloacas : & gratam Cereri rem præſtat, qui eum interficit.

ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ.

ΚΕΦ. κδ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων δ.

ΔΗμήτηρ ὅτε πλανῆτις ἐπῄει γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ· καὶ αὐτὴν ὑπὸ πολλοῦ καύματος ὑποδέχεται Μίσμη, καὶ δίδωσι ποτὸν ὕδωρ ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό. καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε κατὰ τὸ δίψος, τὸ ποτὸν ἀθρόως· ὁ δὲ παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκαλαβὸς ἰδὼν, ἐποίησε γέλωτα· καὶ αὖτις ἐκέλευσεν ὀρέγειν αὐτῇ λίβητα βαθὺν, ἢ πιθάκνην· Δημήτηρ δὲ κατ᾽ ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῷ τὸ καταλειπόμενον προσέχεεν· ὁ δὲ μεταλαβὼν, ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκαλαβὸς, καὶ ὑπὸ θεῶν, καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων μεμίσηται· καὶ ἔστιν αὐτῷ δίαιτα παρ᾽ ὀχετόν· ὁ δ᾽ ἀποκτείνας κεχαρισμένος γίνεται Δημήτρι.

ΜΗΤΙΟΧΗ καὶ ΜΕΝΙΠΠΗ.

ΚΕΦ. κε.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων δ. καὶ Κόριννα Ἑτεροίων α.

Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίᾳ θυγατέρες ἐγένοντο Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὗται ὅτε Ὠρίονα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἄρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρί· καὶ Ἀθηνᾶ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν· Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος· ἐπεὶ δὲ Ἀονίαν ὅλην ἔλαβε λοιμὸς, καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς, ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριουνίους. ἔφη δὲ καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυοῖν ἑκοῦσαι παρθένοι, θύματα γένοιντο· πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον, οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὠρίωνος· αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο παρὰ τὸν ἱστὸν ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ αὐτῶν θάνατον ἐδέξαντο, πρὶν ἢ τὸ ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς

METIOCHA & MENIPPA.

CAP. XXV.

Nicander Heter. quarto, & Corinna Alteratorum primo.

Orion Hyriei F. in Bœotia, filias habuit Metiocham & Menippam. Hæ, quo tempore patrem Diana ex hominibus ſuſtulit, apud matrem educabantur. Minerva porrò texendi artem eas docuit, Venus pulchritudine donavit. Cùm autem totam Aoniam invaſiſſet peſtis, multíque exanimarentur: miſſi ſunt qui Apollinis Gortynij oraculum conſulerent. Iis præcepit Deus, ut duos Eriunios deos demulceant: ac iram deûm placatum iri, ſi duæ virgines iis immolarentur. In civitate nulla virginum ſe ad ſatisfaciendum oraculo obtulit, donec ancilla id Orionis filiabus expoſuit, ad telam ſedentibus. Eæ, oraculo cognito, ſponte ſuâ pro omnibus mortem oppetere, priuſquàm popularis lues ipſas interficeret,

delegerunt. Propterea cùm manes ter invocassent, professæ se ipsis ultrò offerre victimæ loco, radio claviculas percusserunt, ruptóque jugulo, in terram corruerunt. At Proserpina & Pluto miserati, virginum corpora è medio abstulerunt, & eorum loco stellas de terra excitârunt, quæ cùm apparuissent, in cœlum evaserunt, eósque cometas appellant. Cæterùm apud Orchomenum Bœotiæ urbem omnes Aones illustre his virginibus templum dedicaverunt, iísque quotannis pueri & puellæ sacra, placandi causâ, offerunt dona: atque etiamnum ab Æolensibus eæ Coronides virgines nominantur.

ἀφανίσαι νόσον. τρεῖς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἑκοῦσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέρρηξαν τὴν σφαγήν· καὶ αὗται μὲν ἀμφότεραι κατέπεσον ἐς τὴν γῆν. Περσεφόνη δὲ καὶ Ἅιδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν· ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες, ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανὸν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἱδρύσαντο δὲ πάντες Ἄονες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας, ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων. καὶ αὐταῖς καθ' ἕκαστον ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσι· προσαγορεύουσι δὲ αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς, Κορωνίδας παρθένους.

HYLAS.

CAP. XXVI.

Narrat Nicander Heter. quarto.

ΥΛΑΣ.

ΚΕΦ. κϛ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιουμένων δ.

HErcules cùm Argonautis, à quibus erat dux creatus, navigans, unà

ΗΡακλῆς ὅτε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἔπλει, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν ἀποδειχθεὶς, συνε-

ἤγετο μεθ᾽ αὐτοῦ καὶ Ὕλαν, παῖδα μὲν Κήυκος· ἰτυπὸς νέον δὲ καὶ καλόν· ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ στενὸν ἐξίκοντο τοῦ πόντου, καὶ τὰ σφυρὰ παρέπλευσαν τῆς Ἀργανθώνης, καὶ ἐγένετο χειμὼν καὶ σάλος, ἐνταῦθα καταβαλόντες ἀγκύρας, ἀνέπαυσαν τὴν ναῦν· καὶ Ἡρακλῆς παρεῖχε τοῖς Ἥρωσι τὸ δεῖπνον· ὁ δὲ παῖς Ὕλας ἔχων κρωσσὸν, ἦλθε πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν, ὕδωρ ἀποίσων τοῖς ἀριστεῦσι. καὶ αὐτὸν ἰδοῦσαι νύμφαι, τοῦ ποταμοῦ τούτου θυγατέρες, ἠράσθησαν· ἀρυόμενον δὲ καταβάλλουσιν εἰς τὴν κρήνην. καὶ ὁ μὲν Ὕλας ἀφανὴς ἐγένετο· Ἡρακλῆς δὲ ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐνόστει, καταλιπὼν τοὺς Ἥρωας, ἐξηρεύνα πανταχοῦ τὸν δρυμὸν, καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὕλαν· νύμφαι δὲ δείσασαι τὸν Ἡρακλέα μὴ αὐτὸν εὕροι κρυπτόμενον παρ᾽ αὐταῖς, μετέβαλον τὸν Ὕλαν. καὶ ἐποίησαν Ἠχὼ, καὶ πρὸς τὴν βοὴν πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ. καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδύνατο, πλεῖστα ποιησάμενος ἐξευρεῖν τὸν Ὕλαν, παρεγένετο πρὸς τὴν ναῦν· καὶ αὐτὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστέων· Πολύφημον δὲ καταλείπει ἐν τῷ χωρίῳ,

ſecum duxit Hylam Ceycis F. adoleſcentem pulchrum. Ut ad fauces Ponti pervenerunt, & Arganthones procurſus prætervecti ſunt, tempeſtate & fluctibus coortis, anchoras jecêre, navémq; inhibuerunt. Præbuit tum heroibus Hercules cœnam: puérque Hylas cum urna ad Aſcanium amnem ivit, aquam iis allatum. Quem ut viderunt nymphæ, ejus fluvij filiæ, amore correptæ, haurientem in fontem dejecerunt. Cùm ad hunc modum è medio ſublatus Hylas fruſtrà expectaretur, Hercules, relictis heroibus undiquaque, ſylvam perluſtrat, ſæpiùs invocato Hylâ. Nymphæ autem metuentes ne apud ſe abſconditum Hylam inveniret Hercules, puerum illum in Echo commutarunt: itaque ſæpe clamanti Herculi, vocem reddidit. Hercules cùm diu multúmque quæſitum Hylam invenire nequiret, ad navim rediit, & cum heroïbus abiit; Polyphemo ibi loci relicto,

si quà is ei posset Hylam indagando reperire. Sed Polyphemus morte est præventus. Incolæ autem in hunc usque diem Hylæ sacrificant juxta fontem: eúmque nominatim sacerdos ter vocat, cui Echo ter respondet.

εἴ πως δύναιτο ζητῶν ἐξευρεῖν αὐτῷ τὸν Ὕλαν· καὶ ὁ μὲν Πολύφημος ἔφθη τελευτῆσαι· Ὕλᾳ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν παρὰ τὴν κρήνην οἱ ἐπιχώριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τρὶς ὁ ἱερεὺς φωνεῖ, καὶ εἰς τρὶς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν Ἠχώ.

IPHIGENIA.

CAP. XXVII.

Narrat Nicander Heter. quarto.

Thesei & Helenæ Jove natæ, filia fuit Iphigenia, eámque soror Helenæ Clytæmnestra educavit, Agamemnoni dicens se eam peperisse: nam Helena fratribus auscultans, virginem se à Theseo discessisse aiebat. Cùm exercitus Græcorum Aulide, navigationis opportunitate destituente, detinerentur: significarunt vates, navigationem expeditum iri, si Iphigenia Dianæ immolaretur. Dedit eam Agamemnon pro victima, rogatu Achivorum. Ad altare adductam principes

ΙΦΙΓΕΝΙΑ.

ΚΕΦ. κζ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων δ.

Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια, καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἡ τῆς Ελένης ἀδελφὴ Κλυταιμνήστρα· πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτὴ τεκεῖν· Ἑλένη γὰρ πυνθανομένη τῶν ἀδελφῶν, ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν· ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία ἡ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, προεσήμαινον οἱ μάντεις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ δίδωσι σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν· πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ ἀριστεῖς,

οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρεψαν ἄλλῃ τὰς ὄψεις. Ἄρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε μόσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὔξεινον λεγόμενον πόντον, παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα· καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐκεῖνο τῶν Νομάδων ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηνε ταῦρον· αὐτὴν * δοσαυροπόλου· κατὰ δὲ χρόνον ἱκνούμενον, ἀπῴκισε τὴν Ἰφιγένειαν εἰς τὴν Λευκὴν λεγομένην παρὰ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἀλλάξασα ἐποίησεν αὐτὴν ἀγήρων καὶ ἀθάνατον δαίμονα· καὶ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας, Ὀρειλοχίαν· ἐγένετο δὲ Ἀχιλλεῖ σύνοικος.

non sunt intuiti, sed aliò quivis oculos averterunt. Diana autem loco Iphigeniæ juvencum ad aram statuit, ipsa longissimè à Græcia in Euxinum translata pontum, ad Thoantem Borysthenis F. noménque Nomadum genti fecit Tauros, quia loco Iphigeniæ ad aram apparuisset taurus: ipsam autem * tempore venisset, transtulit Iphigeniam in Leucen ad Achillem: mutatáque naturâ, eam senectæ mortísque expertem divam fecit, nomine in Oreilochiam converso: fuítque uxor Achillis.

ΤΥΦΩΝ.

ΚΕΦ. κη.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων δ.

Τυφὼν ἐγένετο γῆς υἱὸς ἐξαίσιος δαίμων πρὸς ἰσχύν, κατὰ δὲ τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος. ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται, καὶ χεῖρες, καὶ πτέρυγες· ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μεγι-

TYPHON.

CAP XXVIII.

Narrat Nicander Heter. quarto.

Terræ filius fuit Typhon, genius immenso robore, monstrosâ formâ: nam & capita plurima ei nata sunt, & manus, & alæ, & ex femoribus maxima

xima serpentum volumina: omnis generis voces edebat: neque ejus vires quisquam subsistebat. Is Typhon imperium Jovis affectavit: impetúmque facientem nemo deorum substitit; sed omnes in Ægyptum fugam fecerunt, solis Minervâ & Jove relictis. Typho evestigiò deos est secutus: verùm illi calliditate usi, effugerunt, habitu in bestias mutato: Apollo in accipitrem, Mercurius in ibin, Mars in squammatum piscem, Diana in silurum, Bacchus in caprum, Hercules in hinnulum, Mulciber in bovem, Latona in murem araneum: alij, ut visum fuit, in alia. Ubi Typhonem Jupiter fulmine perculit, ardens Typhon in mare seipsum abdidit, flammámque extinxit, Jupiter autem non dimisit eum: sed montium maximum Ætnam ei injecit, ínque extremitatibus custodem ei Vulcanum apposuit: ísque, impositis in cervices Typhonis incudibus, ferreas cudit massas.

σαν δρακόντων σπεῖραι· φωνὰς δὲ παντοίας ἠφίει, καὶ αὐτὸν οὐδὲν ὑπέμενεν εἰς ἀλκήν· οὗτος ἐπεθύμησε τοῦ Διὸς ἔχειν τὴν ἀρχήν, καὶ αὐτὸν ἐπερχόμενον οὐδεὶς ὑπέμενε τῶν θεῶν, ἀλλὰ δείσαντες ἔφυγον πάντες εἰς τὴν Αἴγυπτον· Ἀθηνᾶ δὲ καὶ Ζεὺς ὑπελείφθησαν μόνοι. Τυφὼν δ' ἐκ ποδὸς ἐδίωκεν· οἱ δὲ προμηθείᾳ διέφυγον, ἀλλάξαντες εἰς ζῷα τὰς ὄψεις. καὶ Ἀπόλλων μὲν ἐγένετο ἱέραξ, Ἑρμῆς δὲ ἶβις, Ἄρης δὲ λεπιδωτὸς ἰχθύς, Ἄρτεμις δὲ σίλουρος, τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυσος, ἐλλῷ δ' Ἡρακλῆς, βοῒ δ' Ἥφαιστος, μυγάλῃ δὲ Λητώ· καὶ ὡς ἕκαστος ἔτυχε, τῶν ἄλλων θεῶν μετίβαλε τὴν ὄψιν. ἐπεὶ δὲ Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραυνῷ, καιόμενος γὰρ ὁ Τυφὼν ἔκρυψεν ἑαυτόν, καὶ ἠφάνισεν τὴν φλόγα τῇ θαλάσσῃ. Ζεὺς δ' οὐκ ἀνίησι, ἀλλὰ μέγιστον ὄρος ἐπιβάλλει Τυφῶν τὸν Αἴτνην· καὶ αὐτῷ φύλακα τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐφίστησιν. ὁ δ' ἐνερείσας τοὺς ἄκμονας ἐπὶ τοῦ τραχήλου διάπυρον ἐργάζεται μύδρον.

ΓΑΛΙΝΘΙΑΣ.

ΚΕΦ. κθ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων δ.

Προίτου θυγάτηρ ἐν Θήβαις ἐγένετο Γαλινθιάς. αὕτη παρθένος ἦν συμπαίκτρια καὶ ἑταίρεια Ἀλκμήνης τῆς Ἠλεκτρύωνος. ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἠπείγεν τοῦ Ἡρακλέους, μοῖραι καὶ Εἰλείθυια πρὸς χάριν τῆς Ἥρας κατεῖχον ἐν ταῖς ὠδῖσι τὴν Ἀλκμήνην· καὶ αὗται μὲν ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας. Γαλινθιὰς δὲ δείσασα μὴ Ἀλκμήνην ἐκστήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι, δραμοῦσα παρά τε τὰς μοίρας καὶ τὴν Εἰλείθυιαν, ἐξήγγειλεν, ὅτι Διὸς βουλῇ γέγονε τῇ Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος· αἱ δὲ ἐκείνων τιμαὶ καταλέλυνται· πρὸς δὴ τοῦτ' ἔκπληξις ἔλαβε τὰς μοίρας, καὶ ἀνῆκαν εὐθὺς τὰς χεῖρας· Ἀλκμήνην δὲ κατέλιπον εὐθὺς αἱ ὠδῖνες· καὶ ἐγένετο Ἡρακλῆς· αἱ δὴ μοῖραι πένθος ἐποιήσαντο· καὶ τῆς Γαλινθιάδος ἀφείλοντο τὴν κορείαν, ὅτι θνητὴ τοὺς θεοὺς ἐξηπάτησεν. καὶ αὐτὴν

GALINTHIAS.

Cap. XXIX.

Narrat Nicander Heter. quarto.

Thebis Prœtus filiam habuit Galinthiadem, ludi & vitæ ſoliditate junctam virginem Alcumenæ, filiæ Electrionis. Cùm parturiret Alcmena Herculem, Parcæ & Lucina in gratiam Junonis eam in doloribus detinuerunt, manibus ſuis conſtrictis ſedentes. Ibi Galinthias verita ne ex doloribus moreretur. Alcmena, ad Parcas & Lucinam accurrit, nuncians Jovis voluntate puerum ab Alcmena partu editum, actúmque eſſe de ipſarum honoribus. Ad hoc obſtupuerunt Parcæ, ſtatímque manus dimiſerunt. Illicò etiam Alcmena ſoluta doloribus, Herculem eſt enixa. Ad hoc Parcæ luctum inſtituerunt: & Galinthiadi, quòd mortalis deas decepiſſet, virginitatem ademerunt, ínque

fraudulentam mutaverunt felem, vitámque in penetralibus attribuerunt, fœdúmque coitum: nam per aures concipit, & è collo eructatum fœtum edit. Hanc vultus mutationem miserata Hecate, sacram sibi eam ministram constituit. Hercules quoque adultus, memor beneficij, juxta ædem ei sacellum collocavit, rémque sacram fecit: quæ etiamnum observant Thebani: & ante ferias Herculis, primæ Galinthiadi sacrificant.

ἐποίησαν δολερὰν γαλῆν, καὶ δίαιταν ἔδωκαν ἐν τῷ μυχῷ, καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν εὐνήν. θορίσκεται μὲν γὰρ διὰ τῶν ὤτων· τίκτει δ᾽ ἀναφέρουσα τὸ κυούμενον ἐκ τοῦ τραχήλου. ταύτην Ἑκάτη πρὸς μεταβολὴν τῆς ὄψεως ᾤκτειρεν· καὶ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς διάκονον· Ἡρακλῆς δὲ ἐπεὶ ηὐξήθη, τῆς χάριν ἐμνημόνευσε, καὶ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον· καὶ ἱερὰ προσήνεγκε. ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι, καὶ πρὸς Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ.

BIBLIS.

CAP. XXX.

Narrat Nicander Heter. secundo.

IN Creta Miletus ex Apollinis & Acacallidis, quæ Minois erat filia, congressu est natus: eum mater Minois metu in sylvam exposuit: ubi eum lupi accedentes jussu Apollinis custodiverunt, ac per vices lactaverunt. Deinde bubulci supervenientes sustule-

ΒΙΒΛΙΣ.

ΚΕΦ. λ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων β.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρὸς, ἐγένετο παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητος· τοῦτον ἡ Ἀκακαλλὶς δείσασα Μίνω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλην, καὶ αὐτὸν ἐπιφοιτῶντες λύκοι, βουλῇ Ἀπόλλωνος, ἐφύλαττον, καὶ ὤρεγον παρὰ μέρος γάλα. ἔπειτα δὲ βουκόλοι περιτυχόντες

ἀνείλοντο, καὶ ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις· ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς ηὔξετο, καὶ ἐγένετο καλὸς, καὶ δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι, τότε νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμβὰς εἰς ἄκατον, βουλῇ Σαρπήδονος εἰς Καρίαν ἀποδιδράσκει· καὶ πόλιν ἐνταυθοῖ κτίσας Μίλητον, ἔγημεν Εἰδοθέαν τὴν Εὐρύτου θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Καρῶν, καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῷ Καῦνος καὶ Βυβλὶς, ἀφ' οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ, Καῦνος καὶ Βιβλίς· ταύτης ἐγένοντο πλεῖστοι μνηστῆρες ἐπιχώριοι, καὶ κατὰ κλέος ἐκ τῶν πέριξ πόλεων· ἡ δὲ τῶν μὲν λόγον ἐποιεῖτο βραχὺν, αὐτὴν δὲ ἄφατος ἔρως ἐξέμηνε τοῦ Καύνου· καὶ τὸ πάθος ἄχρι μὲν ἐδύνατο κρύπτειν, ἐλελήθει τοὺς γονεῖς· ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέραν εἴχετο χαλεπωτέρῳ δαίμονι, νυκτὸς ἔγνω καταβάλειν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν· καὶ ἡ μὲν εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦσα ῥίπτειν ἑαυτὴν ἐπεχείρησε. νύμφαι δὲ κατέσχον οἰκτείρασαι, καὶ πολὺν ὕπνον ἐνέβαλον, καὶ αὐτὴν ἤλλαξαν ἀπ' ἀνθρώ-

runt, ac domi suæ enutriverunt. Puer ut adolevit, pulcher, strenuúsque evasit: Minósque desiderio impulsus eum violare intendit: ibi tum Miletus noctu conscenso lembo, consulente Sarpedone, in Cariam profugit: urbéque ibi Mileto conditâ, Eidotheam Euryti Carum regis filiam in Matrimonium ducit: natique sunt ei gemini liberi, Caunus & Biblis, unde etiamnum sunt Caunus & Biblis Cariæ urbes. Biblidem multi incolarum ambiverunt, & qui in circumcumjacentibus urbibus magni essent nominis. Quibus illa facilè spretis, infando amore Caunum deperire cepit: qui morbus, quandiu eum ipsa occultare potuit, fefellit parentes. Cùm verò in dies magis urgeret malus genius, noctu se ipsam de saxo præcipitem dare: ac ad proximum digressa montem, adorta est se se præcipitare. Nymphæ autem misertæ eam detinuerunt: multóque incusso somno, de mortali immor-

talem reddiderunt, Biblidem nympham Hamadryadem nominantes: ínque suum sodalicium & contubernium adsciverunt. Liquor qui è saxo illo destillat, in hunc usque diem ab incolis appellatur lacruma Biblidis.

πων εἰς δαίμονα, καὶ ὀνόμασαν Ἁμαδρυάδα νύμφην Βιβλίδα, καὶ ἐποιήσαντο συνδίαιτον ἑταιρίδα· καλεῖται δὲ καὶ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας ἐκείνης ἄχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐπιχωρίοις, δάκρυον Βιβλίδος.

MESSAPII.

CAP. XXXI.

Narrat Nicander Heter. secundo.

ΜΕΣΣΑΠΙΟΙ.

ΚΕΦ. λα.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων β.

LYcaon (is qui non aliunde migrasse, sed eo ipso quem incoleret loco editus ferebatur, quos Græci Autochthonas nominant) filios habuit, Iapygem, Daunium, & Peucetium. Hi, collectâ hominum multitudine, ad Italiæ Adriam venerunt: pulsisq; Ausonibus qui tum ibi habitabant, ipsi sedes posuerunt. Major pars exercitus eorum constiterat ex advenis, Illyricis atque Messapiis. Itaque cùm & exercitum & agrum in tres divisissent partes, eisque de nominibus ducum nomi-

ΛΥκάονος τοῦ αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ καὶ Δαύνιος, καὶ Πευκέτιος· οὗτοι λαὸν ἀθροίσαντες, ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν· ἐξελάσαντες δὲ τοὺς ἐνταυθοῖ οἰκοῦντας Αὔσονας, αὐτοὶ καθιδρύθησαν· ἦν δὲ τὸ πλέον αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἔποικον, Ἰλλυριοὶ, Μεσσάπιοι· ἐπεὶ δὲ τὸν στρατὸν ἅμα καὶ τὴν γῆν ἐμέρισαν τριχῇ, καὶ ὠνόμασαν ὡς ἑκάστοις ἡγεμόνος εἶχε, Δαυ-

νίους καὶ Πευκετίους, καὶ Μεσσαπίους· τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς Ἰταλίας, ἐγένετο Μεσσαπίων, ἐν ᾗ πόλις ᾤκηται Βρεντέσιον. τὸ δὲ παρὰ τὴν ἐντὸς τοῦ Τάραντος, ἐγένετο Πευκετίων· ἐνδοτέρω δὲ τούτου τῆς θαλάσσης, ἐπέπλεον, Δαύνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων· καὶ ἐγένετο ταῦτα, πολὺ πρὸ τῆς Ἡρακλέους στρατείας· ἦν δὲ τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρεμμάτων καὶ νομῆς· μυθολογοῦσιν οὖν ἐν τῇ Μεσσαπίων γῇ, παρὰ ταῖς λεγομέναις ἱεραῖς πέτραις, φανῆναι νύμφας Ἐπιμηλίδας χορευούσας· τοὺς δὲ παῖδας τῶν Μεσσαπίων, καταλιπόντας τὰ ποίμνια, καὶ θεωμένους, εἰπεῖν, ὅτι βέλτιον αὐτοὶ χορεύουσιν· οὗτος ὁ λόγος ἤλγυνε τὰς νύμφας, καὶ τὸ νεῖκος ἐπὶ πλέον ἐγένετο, περὶ τῆς χορείας. οἱ δὲ παῖδες ὅτι μὲν ἦν αὐτοῖς ἅμιλλα πρὸς δαίμονας, ἠγνόουν. ἐχόρευον δ' οἷα πρὸς ὁμήλικας θνητάς, καὶ ὁ τρόπος αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως

na fecissent Dauniorum, Peucetiorum, & Messapiorum: quod à Tarento erat regionis usque ad extrema Italiæ, Messapiis obtigit, in qua conditum est Brundusium: quod autem juxta * intra Tarentum, Peucetiis: interius his mare navigabant Daunij. Totam autem gentem vocarunt Iapyges. Gesta hæc sunt multo ante Herculis expeditionem tempore. Vivebatur eâ ætate pecoribus & pascuis. Fabulantur ergò, in Messapiorum terra, ad locum cui Sacra saxa nomen, apparuisse nymphas Epimelidas, choros ducentes: pueros autem Messapiorum, relictis gregibus, cùm spectassent choreas, dixisse, ipsos meliùs callere rationem choros ducendi. Fuit is sermo Nymphis molestus, certatúmque de præstantia choreas ducendi inter partes aliquandiu: cùm quidem pueri sibi cum divis esse certamen ignorarent, & se cum æqualibus mortalibus feminis contendere opinarentur. Erat puerorum

ſaltandi modus ruſticus, ut pote paſtorum : at Nymphis omnia ad elegantiam ſubinde accreverunt. Victíſque pueris, ita eos compellaverunt : Provocaſtis, pueri, Nymphas Epimelides: ergo væcordes, victi dabitis pœnas; puerìq; qui eo conſtiterant loco, ad Nympharum fanum, in arbores ſunt mutati: hodiéque exauditur vox noctu ex ſylva, veluti ejulantium. Loco nomen eſt Nympharum & puerorum.

ἅτε ποιμένων, ἄμουσος ἦν. ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον ἦ πλεῖστον ἐπίδωκεν εἰς κάλλος· καὶ ἐπεκράτησαν χορεύουσαι τῶν παίδων, καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τάδε· ὦ κοῦροι, τὸ νεῖκος ἤρατε πρὸς Ἐπιμηλίδας νύμφας, οὐκοῦν ὦ ἄφρονες νικώμενοι δώσετε δίκην· καὶ οἱ παῖδες ἵναπερ ἑστήκεισαν παρὰ τὸ ἱερὸν τῶν νυμφῶν, ἐγένοντο δένδρα· καὶ ἔτι νῦν ἀκούεται φωνὴ νυκτὸς ἐκ τῆς ὕλης οἷα θρηνούντων· ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων.

DRYOPE.

CAP. XXXII.

Narrat Nicander Heter. quarto.

DRyops Sperchij fluvij F. ex Polydora, unà Danai filiarum, regnum obtinuit in Oeta : unicámque habuit filiam Dryopen, quæ patris greges paſcebat. Sed cùm eam ſummo opere amarent Hamadryades nymphæ, ſuorúmque jocorum ſociam adſciviſſent, docuiſſéntque

ΔΡΥΟΠΗ.

ΚΕΦ. λϐ.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων α.

ΔΡύοψ ἐγένετο Σπερχειοῦ παῖς τοῦ ποταμοῦ, καὶ Πολυδώρης μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων· οὗτος ἐβασίλευε ἐν τῇ Οἴτῃ, καὶ θυγάτηρ αὐτῷ μονογενὴς ἐγένετο Δρυόπη, καὶ ἐποίμαινεν αὕτη τὰ πρόβατα τοῦ πατρός· ἐπεὶ δ᾽ αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφυῶς Ἁμαδρυάδες νύμφαι, καὶ ἐποιήσαντο συμπαίκτριαν

ἑαυτὴν, ἐδίδαξαν ὑμνεῖν θεοὺς, καὶ χορεύειν· ταύτην ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύουσαν, ἐπεθύμησε μιχθῆναι. καὶ ἐγένετο πρῶτα μὲν κλεμμύς· ἐπεὶ δ' ἡ Δρυόπη γέλωτα μετὰ τῶν νυμφῶν καὶ παίγνιον ἐποιήσατο τὸν κλεμμὺν, καὶ αὐτὴν ἐνέθετο εἰς τοὺς κόλπους, μεταβαλὼν αὐτὴν τῆς κλέμμυος, ἐγένετο δράκων, καὶ αὐτὴν κατέλιπον αἱ νύμφαι φοβηθεῖσαι. Ἀπόλλων δὲ Δρυόπῃ μίγνυται· ἡ δὲ ᾤχετο φεύγουσα περίφοβος εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς, καὶ οὐδὲν ἔφασε πρὸς τοὺς γονέας· ἔγημεν αὐτὴν ὕστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου, γεννᾷ παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἄμφισσον· οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ πάντων κρατεῖ· καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἴτην πόλιν ὁμώνυμον τοῦ ὄρους, καὶ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευσεν· ἱδρύσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τῇ Δρυοπίδι, καὶ εἰς τοῦτο παροῦσαν τὸ ἱερὸν Δρυόπην, ἥρπασαν Ἁμαδρυάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν, καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὴν ὕλην· αὐτὶ δ' ἐκείνης αἴγειρον ἀνέφηναν ἐκ τῆς γῆς, καὶ παρὰ τὴν αἴγειρον ὕδωρ ἀνέρρηξαν. Δρυόπη δ'

carminibus deos celebrare, & choros ducere: Apollo, eâ visâ, concubitus cùm ea ardor ipsum incessit. Itaque primùm se in testitudinem convertit: quám cùm ut rem ludicram, Dryope Nymphæque tractarent, Dryope eam etiam in sinum conderet, de testudine Apollo in anguem transiit: itaque eam Nymphæ territæ deseruerunt, Apollo cùm Dryopa rem habet. Ea autem metus plena in domum patris confugit, nihilque parentibus ea de re indicavit. Pòst cùm eam Andræmon Oxyli F. duxisset, puerum ex Apolline conceptum parit, Amphissum. Hic cùm virilem ætatem attigisset, omnibus prævaluit: vrbémque ad Oetam condidit, monti isti cognominem, ibíque regnavit. Posuit & Apollini in Dryopide regione templum: in quod cùm se contulisset Dryope, Hamadryades benevolentiâ impulsæ eam rapuerunt, & in sylva occultarunt, loco ejus alvo excitata, ac ponè alvum fonte. At Dryope, naturæ

naturæ mutatione de mortali facta est nympha. Amphissus, pro meritis Nympharum in matrem, templum ipsis condidit, primúsque certamen confecit: quod incolæ hoc quoque nostro tempore curant. Mulierem eò accedere nefas est, quod Dryopen à Nymphis sublatam duæ virgines incolis indicarunt: quas indignatione motæ Nymphæ, in abietes mutarunt.

ALCMENA.

Cap. XXXIII.

Pherecydes narrat.

EVristheus Herculis posteros, ipso è mortalibus sublato, patriâ expulit, ac sibi regnum sumpsit. Illi ad Demophontem Thesei F. profugi, habitaverunt in tetrapoli Atticę. Eurystheus, misso Athenas legato, bellum denunciat Atheniensibus, ni Heraclidas expellant: neque ij bellum detrectant. Ergo Eurystheus in Atticam copias addu-

μετέβαλε, καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. Ἄμφισσος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μητέρα χάριτος ἱερὸν ἱδρύσατο νυμφῶν, καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπετέλεσε δρόμου. καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐπιχώριοι τὸν ἀγῶνα διαφυλάσσουσι τοῦτον. γυναικὶ δ' οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν, ὅτι Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμφῶν, δύο παρθένοι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐδήλωσαν, πρὸς ἃς ἐχαλέπηναν αἱ νύμφαι, καὶ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων ἐλάτας ἐποίησαν.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

ΚΕΦ. λγ.

Ἱστορεῖ Φερεκύδης.

ΜΕτὰ τὸν Ἡρακλέους ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισμὸν, Εὐρυσθεὺς ἐξελάσας αὐτοὺς τῆς πατρίδος, αὐτὸς ἐβασίλευεν· οἱ δὲ Ἡρακλεῖδαι καταφυγόντες πρὸς Δημοφῶντα τὸν Θησέως, ᾤκησαν τὴν Τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς· Εὐρυσθεὺς δὲ πέμψας ἄγγελον εἰς Ἀθήνας, πόλεμον προέλεγεν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰ μὴ τοὺς Ἡρακλείδας ἐξελάσωσιν· οἱ μὲν οὖν Ἀθηναῖοι τὸν πόλεμον οὐκ ἀπολέγονται· Εὐρυσθεὺς δ' ἐνέβαλε εἰς τὴν Ἀττι-

κλῶ, καὶ παρατεξάμενος, αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει μαχόμενος· ἡ δὲ πληθὺς ἐτράπη τῶν Ἀργείων· Ὕλλος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἡρακλεῖδαι καὶ σὺν αὐτοῖς, ἀποθανόντος Εὐρυσθέως, κατοικίζονται πάλιν ἐν Θήβαις· ἐν δὲ τούτῳ καὶ Ἀλκμήνη κατὰ γῆρας ἀποθνήσκει, καὶ αὐτὴν ἐξεκόμισαν Ἡρακλεῖδαι· ᾤκουν δὲ παρὰ τὰς Ἠλέκτρας πύλας ὅθιπερ καὶ Ἡρακλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ· Ζεὺς δὲ Ἑρμῆν πέμπει, κελεύων Ἀλκμήνην ἐκκλέψαι, καὶ ἀπενεγκεῖν εἰς μακάρων νήσους, καὶ δοῦναι Ῥαδαμάνθυϊ γυναῖκα· Ἑρμῆς δὲ πεισθεὶς Ἀλκμήνην ἐκκλέπτει, λίθον δ' ἀντ' αὐτῆς ἐντίθησιν εἰς τὴν σορόν· οἱ δ' Ἡρακλεῖδαι ἐπεὶ τὴν λάρνακα φέροντες, ἐβαρύνοντο, κατατίθενται· καὶ ἀποκαλύψαντες εὗρον ἀντὶ τῆς Ἀλκμήνης λίθον. καὶ αὐτὸν ἐξελόντες, ἔστησαν ἐν τῷ ἄλσει, ὅθιπερ ἐστὶ τὸ ἡρῷον τὸ τῆς Ἀλκμήνης ἐν Θήβαις.

ΣΜΥΡΝΑ.
ΚΕΦ. λδ.

Θείαντος τοῦ Βήλου καὶ Ὠρειθυίας μιᾶς τῶν νυμφῶν, ἐγένετο θυγάτηρ ἐν τῷ ὄρει τῷ Λιβάνῳ Σμύρνα· ταύτην

cit, commissóque prælio, inter pugnandum occidit: fusáque est Argivorum multitudo. Hyllus, & alij Heraclidæ cum ipso, post mortem Eurysthei, Thebas urbem incolunt. Interim & Alcmena annis confecta, obit. Quam cùm efferrent Heraclidæ (ij ad Electras portas habitabant, ubi & Hercules, in foro) Jupiter Mercurium mittit, cum mandato ut Alcmenam suffuretur: eámque in beatas insulas allatam, Rhamanto det uxorem. Paret jussis Mercurius: & loco Alcmenæ, quam furtim abstulerat, lapidem feretro injicit. Heraclidæ cùm sandapilam gestantes mole gravarentur, depositam aperiunt, & pro Alcmena lapidem inveniunt, quem inde exemtum in luco constituerunt, ubi sacellum Alcmenæ est Thebis.

SMYRNA.
CAP. XXXIII.

Smyrna filia fuit Theiantis, Beli F. & Orithyiæ nymphæ: nata in Libano. Hanc ob pulchritudinem

formæ plurimi, & ex urbibus plurimis ambiverunt. Illa multis artibus usa est ad deludendam parentum voluntatem, & extrahendum tempus: etenim diro amore patrem deperibat, quem cùm præ verecundia aliquando dissimulasset, victa tandem Hippolytæ nutrici rem aperit. Hæc pollicita remedium se malo inusitato inventuram, Theianti significat, puellam esse parentum fortunatorum filiam, quæ in ipsius cubile clanculùm venire cupiat. Theias (quippe insidiarum ignarus sibi structarum) approbatâ re, domi suæ in lectum se in tenebris composuit: nutrix Smyrnam veste occultatam ei adduxit. Ad aliquod tempus latuit hoc tam fœdum & impium facinus, interîmque Smyrna uterum ferre cepit. At Theiantem cupido incessit cognoscendi quænam ea esset, quæ ex ipso concepisset: itaque in domo ignem abdit. cúmque ad eum venisset Smyrna, subitò igne allato agnita, abortum fecit; subla-

διὰ κάλλος πλεῖστοι καὶ ἐκ πόλεων πλείστων ἐμνήστευον· ἡ δὲ πολλὰ ἐμηχανᾶτο πρὸς ἀπάτην τῶν γονέων, καὶ ἀνάθεσιν τοῦ χρόνου· δεινὸς αὐτὴν ἔρως ἐξέμηνε ἐπὶ τῷ πατρί. καὶ κατὰ μὲν ἀρχὰς δι' αἰδῶ κατέκρυπτε τὴν νόσον. ἐπεὶ δὲ τὸ πάθος αὐτὴν προσῆγεν ἐξεῖπε τὸν λόγον πρὸς Ἱππολύτην τὴν τροφόν· ἡ δὲ παραδώσειν αὐτῇ ἄκος τοῦ παραλόγου πάθους ὑποσχομένη, λόγον πρὸς τὸν Θείαντα προσέφερεν, ὅτι αὐτῷ κόρη μακαρίων ἀνθρώπων ποθεῖ παραγενέσθαι κρυφαῖος εἰς τὴν κοίτην· ὁ δὲ Θείας, οὐ γὰρ ἐγίνωσκεν οἷα ἐπ' αὐτῷ ἐμηχανᾶτο, κατήνεσε τὸν λόγον· καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ οἴκῳ σκοταῖος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς ἐξεδέχετο τὴν κόρην. ἡ δὲ τροφὸς κατακρύψασα τῇ ἐσθῆτι τὴν Σμύρναν παρήγαγεν. καὶ πλείονα χρόνον ἐλελήθει πρασσόμενον ἄχαρι καὶ ἄθεσμον ἔργον, καὶ ὡς ἐκύησε μὲν ἡ Σμύρνα· Θείαντα δὲ πόθος ἔλαβεν ἐκμαθεῖν ἥτις ἦν ἡ κύουσα· καὶ ὁ μὲν κατέκρυψε πῦρ εἰς τὸν οἶκον· Σμύρνα δ' ὡς ἐξίκετο πρὸς αὐτὸν, ἐπάϊσος ἐγένετο, προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός· καὶ τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γαστρός. αὐτὴ

δ' ἀνασχοῦσα τὰς χεῖρας ηὔξατο μήτε παρὰ ζῶσι, μήτ' ἐν νεκροῖς φανῆναι· καὶ αὐτὴν ὁ Ζεὺς μεταβαλὼν ἐποίησε δένδρον, καὶ ἐκάλησεν ὁμώνυμον αὐτῇ Σμύρναν· τοῦτο λέγεται καθ' ἔτος ἕκαστον δακρύειν τὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου καρπόν· καὶ Θείας μὲν ὁ πατὴρ τῆς Σμύρνης ἔργον ἀθέμιστον ἑαυτὸν ἀνεῖλε. τὸ βρέφος Διὸς βουλῇ τρεφόμενον, ὀνόμασαν Ἄδωνιν, καὶ αὐτὸν Ἀφροδίτη πλεῖστον ἠγάπησε διὰ τὸ κάλλος.

tíſque manibus optavit, ut neque vivis, neque mortuis intereſſe ſibi daretur. Jupiter eam in arborem convertit cognominem. Hujus arboris fructum quotannis ferunt lacrymas emittere. Theias, ob inceſtum ſibi ipſi manus attulit. Puer Jovis nutu educatus eſt, eique Adonis nomen factum, ob formæ elegantiam à Venere plurimùm adamato.

ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

ΚΕΦ. λέ.

Ἱστορεῖ Μενεκράτης Ξάνθιος Λυκιακοῖς· καὶ Νίκανδρος.

Λητὼ ἐπεὶ ἔτεκεν Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἐν Ἀστερίᾳ τῇ νήσῳ, ἀφίκετο εἰς Λυκίαν, ἐπιφερομένη τοὺς παῖδας ἐπὶ τὰ λουτρὰ τοῦ Ξάνθου· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἐγένετο ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἐνέτυχε πρῶτα Μελίτῃ κρήνῃ· καὶ προεθυμεῖτο πρὶν ἐπὶ τὸν Ξάνθον ἐλθεῖν, ἐνταυθοῖ τοὺς παῖδας ἀπολοῦσαι· ἐπεὶ δ' αὐτὴν ἐξήλασαν ἄνδρες βουκόλοι, ὅπως ἂν αὐτοῖς οἱ βόες ἐκ τῆς κρήνης πίωσιν,

BVBVLCI.

CAP. XXXV.

Menecrates Xanthius in Lyciacis, & Nicander.

Latona, cùm in Aſteria inſula Apollinem & Dianam peperiſſet, in Lyciam venit, infantes ad lavacra Xanthi apportans. Cúmque primùm eam regionem attigiſſet, in Meliten fontem incidit: ſtatuítque ibi abluere infantes, antequàm ad Xanthum pertigiſſet. Sed pulſa inde à paſtoribus, qui eò potum boves egiſſent,

ἀπαλλάττεται καταλιποῦσα τὴν Με-

diſceſſit. Lupi autem obviàm facti, & adadulantes deæ, uſque ad amnem Xanthum ductores ſe viæ præbuerunt. Ejus aquam cûn bibiſſet Latona, infantéſque abluiſſet, Xanthum Apollini conſecrat: terræ autem, quæ tum Trimilis appellabatur, Lyciæ nomen fecit, à lupis, qui viam præiverant. Rursùm deinde ad fontem pervenit, ſupplicium de paſtoribus ſumptura, qui adhuc bobus lavandis ibi vacabant. Eos dea univerſos in ranas convertit: tergíſque & humeris aſpero lapide percuſſis, in fontem conjecit, victúmque in aquis attribuit. Iíque etiamnum apud amnes & paludes vociferantur.

λίπῃ ἡ Λητώ. λύκοι δὲ συναντόμενοι καὶ σηναντες, ὑφηγήσαντο τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀπήγαγον ἄχρι πρὸς τὸν ποταμὸν αὐτὴν τὸν Ξάνθον. ἡ δὲ πιοῦσα τοῦ ὕδατος, καὶ ἀπολούσασα τοὺς παῖδας, τὸν μὲν Ξάνθον ἱερὸν ἀπέδειξεν Ἀπόλλωνος, τὴν δὲ γῆν Τρεμιλίδα λεγομένην, Λυκίαν μετωνόμασεν ἀπὸ τῶν καθηγησαμένων λύκων. ἐπεὶ δὲ τὴν κρήνην αὖτις ἐξίκετο, δίκην ἐπιβαλοῦσα τοῖς ἀπελάσασιν αὐτὴν βουκόλοις· καὶ οἱ μὲν ἀπελούοντο ἔτι παρὰ τὴν κρήνην τοὺς βοῦς· Λητὼ δὲ μεταβαλοῦσα πάντας, ἐποίησε βατράχους· καὶ λίθῳ τραχεῖ τύπτουσα καὶ τοὺς ὤμους, κατέβαλε πάντας εἰς τὴν κρήνην. καὶ βίον ἔδωκεν αὐτοῖς καθ' ὕδατος. οἱ δ' ἄχρι νῦν περὶ ποταμοὺς βοῶσι καὶ λίμνας.

PANDAREOS.

CAP XXXVI.

JOvem, quo tempore eum metu Saturni, Rea in ſpecum Cretenſem abdidit, præbita mamma Aex nympha aluit: eámque Reæ juſſu canis aureus cuſtodi-

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ.

ΚΕΦ. λϛ.

ΗΝίκα Ῥέα φοβουμένη Κρόνον, κατέκρυψεν, ἐν τῷ κευθμῶνι τῆς Κρήτης τὸν Δία, τότε αὐτὸν ἐξέθρεψεν Αἲξ νύμφη μαστὸν ὀρέγουσα· τὴν αἶγα δὲ Ῥέας βουλῇ κύων χρυ-

σιος ἐφύλαττεν· ἐπεὶ δὲ Ζεὺς Τιτᾶνας ἐξελάσας τὸν Κρόνον ἀφείλετο τὰς ἀρχῆς, ἐποίησε τὴν μὲν Αἶγα μεταβαλὼν ἀθάνατον· καὶ αὐτῆς ἔτι νῦν εἴδωλόν ἐστι ἐν τοῖς ἄστροις· τὸν δὲ κύνα τὸν χρύσεον ἀπέδειξε φυλάττειν τὸ ἱερὸν ἐν Κρήτῃ· τοῦτον Πανδάρεος ὁ Μέροπος κλέψας, ᾤχετο φέρων εἰς Σίπυλον· καὶ αὐτὸν παρεδέξατο φυλάττειν παρὰ τοῦ Πανδαρέου, Τάνταλος ὁ Διὸς καὶ Πλουτοῦς· ἐπεὶ δὲ μετὰ χρόνον Πανδάρεος ἐλθὼν εἰς Σίπυλον, ἀπῄτει τὸν κύνα, Τάνταλος ὤμοσε μὴ λαβεῖν. Ζεὺς δὲ Πανδάρεον μὲν αὐτὶ τῆς κλοπῆς ἐποίησεν ὅθιπερ εἱστήκει πέτρον· Τάνταλον δὲ ἐπεὶ τὸν ὅρκον ἐψεύσατο, κατέβαλε, καὶ περὶ αὐτὸν ὑπὲρ κεφαλῆς τὸν Σίπυλον.

vit. Jupiter poſtquàm, Titanibus pulſis, Saturno regnum ademit, Aegem immortalitate donavit, & ejus imago extat in aſtris: aureum autem canem templi Cretenſis cuſtodiæ præfecit. Hunc ſuffuratus Pandareus Meropis F. in Sipylum abduxit, cuſtodiendúmque dedit Tantalo Jovis & Plutûs F. Cùm autem aliquanto pòſt tempore Pandareus in Sipylum veniſſet, canémque repoſceret: Tantalus depoſitum ejuravit. Pandareum ergo Jupiter, propter furtum, in ſaxum, eo ipſo quo ſtabat loco, mutavit: Tantalum, ob perjurium, de Sipylo in caput præcipitem dedit.

ΔΩΡΙΕΙΣ.

ΚΕΦ. λξ.

Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου παραγενόμενος εἰς Ἄργος Αἰγιάλειαν μὲν ἐμέμψατο τὴν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ χάριν ἔργων Ἀφροδίτης· αὐτὸς δ' εἰς Καλυδῶνα τῆς Αἰτωλίας ἀφίκετο, καὶ ἀνελὼν Ἄγριον, καὶ τοὺς παῖδας

DORIENSES.

CAP. XXXVII.

Diomedes, à capta Troja cùm veniſſet Argos, Aegialea uxore ob adulterium reprehenſa, Calydonem Aetoliæ urbem abit: ibi interfecto cum liberis Agrio, avo ſuo Oeνεῖ τῷ πρεσβυτέρῳ τὴν βα-

neo regnum reddit. Rursùm inde Argos navigans, tempestate in Ionium mare ejicitur. Eò allatum agnoscens Dauniorum rex Daunius, orat ut sibi bellum in Messapios gerenti, socium se præbeat: promissa in matrimonium filia, & ditionis parte. Accipit conditionem Diomedes: cúmque prælio fusis Messapiis, agrum esset consecutus, Doriensibus eum, quos secum habebat, dividit: ipse ex filia Daunij, filios duos procreat, Diomedem & Amphinomum. Senectute consumptum, vitáque functum Diomedem apud Daunios, in insula tumulant Dorienses: & ab eo Diomedeam nominant. Proinde agros à rege ipsis datos colunt, & (quòd essent rusticorum operum periti) plurimum ex iis fructum percipiunt. Mortuo Daunio, Illyrij barbari Doriensibus, quibus terram istam inviderent, insidias struunt: ínque insula sacris operantes universos subitò adorti, trucidant. Eorum corpora Jovis nutu, nusquam

σιλείαν ἀποδίδωσιν· αὖτις δὲ εἰς πλέων εἰς Ἄργος ὑπὸ χειμῶνος εἰς τὸν Ἰόνιον ἐκφέρεται πόντον. ἐπεὶ δὲ παραγενόμενον αὐτὸν ἔγνω Δαύνιος ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν Δαυνίων ἐδεήθη τὸν πόλεμον αὐτῷ συμπολεμῆσαι πρὸς Μεσαπίους, ἐπὶ μέρει γῆς καὶ γάμῳ θυγατρὸς τῆς ἑαυτοῦ· καὶ Διομήδης ὑπεδέχετο τὸν λόγον· ἐπεὶ δὲ παραταξάμενος ἐτρέψατο τοὺς Μεσαπίους, καὶ ἔλαβε τὴν γῆν, ταύτην μὲν Δωριεῦσιν ἔνειμεν τοῖς σὺν αὐτῷ· δύο δὲ παῖδας ἐκ τῆς θυγατρὸς ἔσχε τῆς Δαυνίου Διομήδην καὶ Ἀμφίνομον· τελευτήσαντα δ' αὐτὸν κατὰ γῆρας ἐν Δαυνίοις, ἐκτέρισαν οἱ Δωριεῖς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Διομήδειαν· αὐτοὶ δ' ἐγχώριον ἣν ἐδάσαντο παρὰ τοῦ βασιλέως γῆν, καὶ αὐτοῖς ἐξέφερε πλεῖστον καρπὸν, κατ' ἐμπειρίαν γεωργικῶν ἔργων· Δαυνίου δ' ἀποθανόντος ἐπεβούλευσαν Ἰλλυριοὶ βάρβαροι κατὰ φθόνον αὐτοῖς τῆς γῆς· καὶ ἀνεῖλον ἐν τῇ νήσῳ πάντας ἐντομαθύοντας, ἐπιφανέντες Ἰλλυριοὶ τοὺς Δωριεῖς. Διὸς δὲ βουλῇ τὰ σώματα μὲν ἠφανίσθη τῶν Ἑλλήνων· αἱ

ψυχαὶ δὲ μετέβαλον εἰς ὄρνιθας· καὶ ἔτι νῦν Ἑλληνικῆς μὲν ἐπὰν καθορμίσηται ναῦς, φοιτῶσι πρὸς αὐτοὺς οἱ ὄρνιθες· Ἰλλυρικὴν δὲ φεύγουσι ναῦν, καὶ ἀφανίζονται πάντες ἐκ τῆς νήσου·

visa sunt, animæ in aves abierunt. Atque etiam hodie cùm Græca navis appellit, aves eæ accedunt: Illyricam autem fugiunt, universæque ex insula abeunt.

ΛΥΚΟΣ.

ΚΕΦ. λη.

Ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἑτεροιουμένων α.

Αἰακῷ τῷ Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ, παῖδες ἐγένοντο Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, καὶ τρίτος Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νηρέως· τοῦτον ἐφίλησε περισσῶς Αἰακὸς, ὅτι καλὸς κἀγαθὸς ἦν ἀνήρ· Πηλεὺς δὲ καὶ Τελαμὼν φθονήσαντες αὐτῷ, κτείνουσι θανάτῳ κρυφαίῳ, καὶ διὰ τοῦτ᾽ ἐξελαθέντες ὑπὸ Αἰακοῦ τὴν Αἴγιναν ἐξέλειπον· ᾤκησε δὲ Τελαμὼν μὲν Σαλαμῖνα τὴν νῆσον· Πηλεὺς δ᾽ ἐξίκετο πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου· καὶ ἱκετεύσας καθαίρεται παρ᾽ αὐτῷ τὸν φόνον· καὶ αὖτις Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίοις ἄκων ἐπὶ συὸς βολῇ κτείνει· καὶ φυγὼν ἔρχεται παρὰ Ἄκαστον, ὃ ὑπὸ

LVPVS.

CAP. XXXVIII.

Narrat Nicander Heter. primo.

AEaco, Jovis & Æginæ F. quæ filia Asopi fuit, filij fuerunt Telamon & Peleus: & præter hos Phocus, ex Psamathe Nerei filia. Hunc ob virtutem pater majorem in modum dilexit: fratres autem invidiâ moti, clàm eum necant: ideóque pulsi à patre, Æginam relinquunt. Habitavit exinde Telamon Salaminam insulam. Peleus ad Eurytionem Iri F. se confert, eíque supplex fit, & cædis causâ expiatur. Hunc Peleus postmodò in venatione aprum ferire dum intendit, imprudens interficit: profugúsque ad Acastum pervenit: is eum (quòd uxor

uxor Peleum, à quo frustrà concubitum *expetierat, ad maritum de sollicitata sua pudicitia accusasset*) in Pelio monte solum destituit. Peleus oberrans ad Cheironem venit Centaurum: ab eóque supplex impetrat ut in antrum recipiatur. Inde multis ovibus & bobus collectis, ad Irum pergit, eáq; cædis nomine pro mulcta offert. Cũ recusaret Irus: Peleus ea, oraculo monitus, custodis vacua dimittit. Ibi lupus ea invadit, atque devorat: ísque lupus divino jussu in saxum mutatur, quod diutissimè permansit inter Locridem & Phocidem.

τῆς γυναικὸς πρὸς ἀφροδίσιον ἔργον, καταλείπεται μόνος ἐν τῷ Πηλίῳ. καὶ πλαζόμενος ἐντυγχάνει Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ· ἱκετεύοντα δὲ αὐτὸν ὑποδέχεται οἰκεῖος εἰς τὸ ἄντρον· καὶ Πυλεὺς ἀγείρας πολλὰ πρόβατα καὶ βοῦς, ἄγει πρὸς τὸν Ἶρον κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου· ταύτην οὐχ ὑποδέχεται τὴν ποινὴν ὁ Ἶρος. ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν, ἀφίησι κατὰ χρησμὸν θεοῦ· τὰ πρόβατα νομέων ἔρημα λύκος ἐπελθὼν κατέδεσε· καὶ ὁ λύκος οὗτος κατὰ δαίμονα μεταβαλὼν, ἐγένετο πέτρος· καὶ ἄχρι πλείστου διέμεινε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκέως γῆς.

ARCEOPHON.

CAP. XXXIX.

Hermesianax Leontio 2.

HErmesianax Leontio II. refert Arceophontem Minnyridæ F. Salamine Cypri urbe natum fuisse, parentibus obscuris, quippe Phœnicibus: sed pecuniâ & aliis rebus, quibus beati putantur homines, pluri-

ΑΡΚΕΟΦΩΝ.

ΚΕΦ. λθ.

Ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ β.

ΑΡκεοφῶν ὁ Μιννυρίδου, πόλεως μὲν ἦν Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ· γονέων δὲ οὐκ ἐπιφανῶν, ἦσαν γὰρ ἐκ Φοινίκης. χρήμασι δὲ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ πλεῖστον ὑπερ-

ἤνεγκεν. οὗτος ἰδὼν τὴν θυγατέρα τὴν Νικοκρέοντος τοῦ Σαλαμινίων βασιλέως, ἠράσθη· γένος δ' ἦν τοῦ Νικοκρέοντος ἀπὸ Τεύκρου τοῦ ξυνελόντος Ἴλιον Ἀγαμέμνονι· παρ' ὃ καὶ μᾶλλον ὁ Ἀρκεοφῶν ἐφίετο τοῦ γάμου τῆς παιδός. καὶ ὑπέσχετο πλεῖστα παρὰ τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἀποίσειν ἕδνα· Νικοκρέων δ' οὐχ ὑποδέχεται τὸν γάμον κατ' αἰσχύνην γένους τοῦ Ἀρκεοφῶντος, ὅτι αὐτῷ πατέρες ἦσαν Φοίνικες. Ἀρκεοφῶντι δ' ἀποτυγχανομένῳ πρὸς τὸν γάμον, πολὺ χαλεπώτερος ἦν ὁ ἔρως· καὶ νυκτὸς ἐπὶ τὰ οἰκία τῆς Ἀρσινόης ἐφοίτα, καὶ διενυκτέρευε μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν· ἐπεὶ δὲ αὐτῷ πρὸς τὸ ἔργον οὐδὲν ἐτυγχάνετο, πείθει τροφὸν ἑαυτοῦ, καὶ πλεῖστα δῶρα πέμψας, ἐπειράθη τῆς παιδὸς, εἴ πως αὐτῷ δύναιτο κρύφα μιχθῆναι τῶν γονέων. ἡ δὲ παῖς ἐπεὶ τὸν λόγον ἡ τροφὸς αὐτῇ προσήνεγκε, κατεμήνυσε πρὸς τοὺς γονέας· οἱ δὲ γλῶσσαν ἄκραν, καὶ ῥῖνα, καὶ δακτύλους ἀποτεμόντες τῆς τροφοῦ· καὶ λωβησάμενοι ἀνοικτρῶς, ἐξήλασαν ἐκ τῶν οἰκιῶν. καὶ πρὸς

mûm alios excellentem. Eum, visâ Nicocreontis Salaminiorum regis filiâ, amore ejus correptum, eo magis nuptias expetiisse, quòd Nicocreon à Teucro genus duceret, eo qui Agamemnoni in Ilio expugnando affuit: itaque nuptialium munerum pollicitatione alios omnes procos superaſſe. Cæterùm Nicocreontem abnuiſſe, ut qui Punicum Arceophontis genus ſibi dedecori fore cenſeret. Huic matrimonio negato, amorem magis etiamfuiſſe moleſtum: noctúque ad Arſinoës eum domum itaſſe, & ibi cum æqualibus pernoctaſſe. Cùm autem res non ſuccederet, nutrici ſuæ perſuaſiſſe, pérque eam puellam, multis donis miſſis ad parentes, ignoratum concubitum ſolicitaſſe, puellam ea de re parentes reddidiſſe certiores. Eos, ſummam linguam, naſum, & digitos nutrici præcidiſſe: fœdéque & immiſericorditer tractatam, domo ejeciſſe. Deæ id facinus diſplicuiſſe.

τὸ ἔργον ἐνεμέσησε ἡ Διός

Arceophontem veró præ nimio dolore deſperatis rebus, inediâ vitam abrupiſſe: cives mortem ejus luxiſſe, miſeratione motos. Tertiâ die á propinquis funus in publicum productum, & juſta apparaſſe. Arſinoën veró ſuperba libidine incitatam, de domo ſpectaſſe ut corpus Arceophontis cremaretur. Venerem indignitate rei commotam, pedes ejus ſolo defixiſſe, ipſámque in ſaxum convertiſſe.

Ἀρκεοφῶν μὲν οὖν καθ' ὑπερβολὴν πάθους καὶ ἀποψίαν τῆς πρὸς τὸν γάμον ἑκὼν ἀποθνήσκει χωρὶς τροφῆς ἐνδείᾳ· οἱ δὲ πολῖται τὸν θάνατον οἰκτείραντες ἐπένθησαν. ἡμέρᾳ δὲ τρίτῃ τὸ σῶμα προήνεγκαν εἰς ἐμφανὲς οἱ προσήκοντες· καὶ οἱ μὲν ἔμελλον κηδεύσειν. Ἀρσινόη δὲ πρὸς ὕβριν ἐπεθύμησεν, ἐκ τῶν οἴκων ἐκκύψασα τὸ σῶμα τὸ τοῦ Ἀρκεοφῶντος κατακαιόμενον ἰδεῖν· καὶ ἡ μὲν ἐθεᾶτο· μισήσασα δὲ τὸ ἦθος Ἀφροδίτη, μετέβαλεν αὐτὴν καὶ ἐποίησεν ἐξ ἀνθρώπου λίθον, καὶ τοὺς πόδας ἐρρίζωσεν ἐπὶ τὴν γῆν.

BRITOMARTIS.

CAP. XL.

CArme, filia fuit Phœnicis, Agenoris F. & Caſſiepiæ, Arabij filiæ. Cum hac Carma Jupiter congreſſus, Britomartim genuit: quæ hominum fugiens conſuetudinem, perpetuam virginitatem amplexa, primùm ex Phœnicia Argos devenit ad Eraſini filias, Byzem, Melitam, Mœram, & Anchiroam.

ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΣ.

ΚΕΦ. μ.

ΚΑσσιεπείας τῆς Ἀράβου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάρμη· ταύτῃ μιγεὶς Ζεὺς, ἐγέννησε Βριτόμαρτιν. αὕτη φυγοῦσα τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀνθρώπων, ἠγάπησεν ἀεὶ παρθένος εἶναι· καὶ παρεγένετο τὰ πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄργος ἐκ Φοινίκης, παρὰ τὰς Ἐρασίνου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελίτην, καὶ Μαῖραν, καὶ Ἀγχιρόην·

ἔπειτα δ' ἐκ τοῦ Ἄργους εἰς Κεφαλληνίαν ἀφίκετο, καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες, Λαφρίαν, καὶ ἱερὰ ἦγον ὡς θεῷ· ἔπειτα ἔρχεται εἰς Κρήτην, καὶ αὐτὴν ἰδὼν Μίνως καὶ ἐρασθεὶς, ἐδίωκεν· ἡ δὲ κατέφυγε παρ' ἄνδρας ἁλιέας· οἱ δὲ αὐτὴν κατέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα, καὶ ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κρῆτες Δίκτυνναν, καὶ ἱερὰ προσήνεγκαν. ἐκφυγοῦσα δὲ Μίνωα, ἐξίκετο ἡ Βριτόμαρτις εἰς Αἴγιναν ἐν πλοίῳ σὺν ἀνδρὶ ἁλιεῖ Ἀνδρομήδει· καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐνεχείρισεν ὀρεγόμενος μιχθῆναι· ἡ δὲ Βριτόμαρτις ἀποβᾶσα ἐκ τοῦ πλοίου κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ὅθιπερ δὴ νῦν αὐτῆς τὸ ἱερὸν, κἀνταῦθα ἐγένετο ἀφανὴς, καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἄφαιαν, ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος. τὸν δὲ τόπον ἐν ᾧ ἀφανὴς ἐγένετο ἡ Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγινῆται, καὶ ὠνόμασαν Ἀφαίαν· καὶ ἱερὰ ἐπιτέλεσαν ὡς θεῷ.

Deinde Argis in Cephalleniam profecta, éstque ab incolis nominata Laphria, sacrísque numinis instar honorata. Venit inde in Cretam: visámque Minos, cùm amore ejus captus esset, insecutus est. Ea ad piscatores confugit, ab iísque subter retia occultata est. Vnde Cretenses eam Dictynnam nuncuparunt, & sacris sunt venerati. Evitato Minoë, Britomartis cum Andromede piscatore navigio Æginam venit. Cúmque piscator eam comprimere conaretur, relicto navigio, in lucum confugit, ubi nunc ejus fanum est, ibíque è medio est sublata: & nomen ei Aphæa posuerunt, in fano Dianæ. Locum, ubi oculis hominum subtracta est, Æginetæ consecrarunt, Aphaámque dixerunt, & tanquàm deo sacrificarunt.

VVLPES.

CAP. XLI.

CEphalus, Deionis F. Procrin Erechthei filiam in Thorico Atticæ duxit. Erat is Cephalus juvenis formâ atque fortitudine præclarus: itaque pulcritudine illecta eum rapuit Aurora, sibíque maritum adscivit. Tum igitur Cephalus Procrin tentavit, an matrimonij fidem servatura esset. Fictâ occasione, venatum se ire simulat: ad Procrin autem mittit servum ignotum: qui multùm auri ferens, hoc ei à peregrino viro quodam, ipsius amore capto, dari ait, si ei corporis sui velit potestatem facere. Principio Procris recusat: sed cùm duplum mitteret, consentit. Cephalus ubi eam domum ingredi animadvertit, jámque ad se, quem alium putabat, accumbere: facem ardentem infert, facinúsq; ejus arguit. Procris præ pudore Cephalum deserit, &

ΑΛΩΠΗΞ.

ΚΕΦ. μα.

ΚΕφαλος ὁ Δηΐονος ἔγημεν ἐν Θορικῷ τῆς Ἀττικῆς Πρόκριν τὴν θυγατέρα τοῦ Ἐρεχθέως· ἦν δὲ ὁ Κέφαλος νέος, καὶ καλὸς, καὶ ἀνδρεῖος· ἐρασθεῖσα δὲ τὸ κάλλος ἥρπασεν αὐτὸν Ἡὼς, καὶ ἐποιήσατο σύνοικον· τότε δ' οὖν ὁ Κέφαλος ἐπειρᾶτο τῆς Πρόκριδος εἰς συμμένειν ἀδιάφθορος αὐτῷ ἐθελήσαι· καὶ αὐτὸς μὲν, καθ' ἥν τινα πρόφασιν ἐσκήψατο εἰς θήρας ἰέναι. Πρόκριδι δὲ εἰσαπέστελλεν ἄνδρα οἰκέτην ἀγνῶτα φέροντα χρυσὸν πολύν. καὶ αὐτὸν ἐδίδασκε λέγειν πρὸς τὴν Πρόκριν, ὅτι ἀνὴρ ξένος ἐρασθεὶς δίδωσι τοῦτο τὸ χρυσίον, εἰ αὐτῷ συγγένοιτο· ἡ δὲ Πρόκρις τὸ μὲν πρῶτον ἀπολέγεται τὸν χρυσόν· ἐπεὶ δὲ διπλάσιον εἰσέπεμψε, ὁμολογεῖ καὶ προσδέχεται τὸν λόγον. ὁ δὲ Κέφαλος ὅτε αὐτὴν ἔγνω παρελθοῦσαν εἰς τὸν οἶκον, καὶ κατακλινεῖσαν ὡς παρὰ τὸν ξένον, * δᾷδα καιομένην περιήνεγκεν καὶ κατεφώρασεν αὐτήν. Πρόκρις δὲ καταλιποῦσα τὸν Κέφαλον ὑπ'

αἰσχύνης, ᾤχετο φεύγουσα παρὰ Μίνωα τὸν βασιλέα τῶν Κρητῶν· καταλαβοῦσα δ' αὐτὸν ἐχόμενον ὑπ' ἀτεκνίας ὑπισχνεῖτο καὶ ἐδίδασκεν τὸν τρόπον αὐτῷ, ὄφεις καὶ σκορπίους, καὶ σκολοπένδρας, εἰ γένοιντο παῖδες· ὁ γὰρ Μίνως οὔρεσκεν· καὶ ἀπέθνησκον αἱ γυναῖκες ὅσαις ἐμίγνυτο· Πασιφάη δ' ἦν Ἡλίου θυγάτηρ ἀθάνατος· ἥγ' οὖν Πρόκρις ἐπὶ τῇ γονῇ τοῦ Μίνωος, μηχανᾶται τοιόνδε· κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς γυναικὸς φύσιν, καὶ ὁ Μίνως τοὺς ὄφεις πρότερον ἐξέκρινεν εἰς τὴν κύστιν· ἔπειτα δὲ παρὰ τὴν Πασιφάην εἰσιὼν, ἐμίγνυτο· καὶ ἐπεὶ αὐτοῖς ἐγένοντο παῖδες, ὁ Μίνως δίδωσι τῇ Πρόκριδι τὸν ἄκοντα καὶ τὸν κύνα. τούτους γὰρ οὐδὲν ἐξέφυγε θηρίον, ἀλλὰ πάντα ἐχειροῦτο· καὶ ἡ Πρόκρις δεξαμένη ἀφίκετο εἰς Θορικὸν τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ᾤκει ὁ Κέφαλος· καὶ σὺν αὐτῷ ἐκυνηγέτει, ἐξαλλάξασα τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν κουρὰν τῆς κεφαλῆς εἰς ἄνδρα. καὶ οὐδεὶς αὐτὴν ἰδὼν ἐγνώρισε. Κέφαλος δὲ ἰδὼν ὅτι αὐτῷ μὲν οὐδὲν ἐπιτυγχάνει τῶν πρὸς τὴν θήραν, ἅπαντα δὲ συνέφερε πρὸς τὴν Πρόκριν, ἐπι-

ad Minoëm Cretæ regem confugit. Quem cùm offendisset, multam habere prolem pollicita est, & ostendit ei modum, serpentes & scorpios, & scolopendras, si nascerentur liberi. Minos enim non habebat: & moriebantur mulieres, quibus cum rem habebat. Pasiphaë autem, Solis filia, erat immortalis. Procris ergo ad Minois procreationem tale quippiam machinatur: vesicam capræ in membrum mulieris inserit, & Minos serpentes priùs excreverat in vesicam: deinde ad Pasiphaën ingressus, cum ea coiit. Postquàm prolem adepti fuerunt, dat Minos Procridi jaculum & canem, quæ nulla fera evitare poterat, sed omnes iis capiebantur. His sumptis, Procris Thoricum Atticæ venit, ubi Cephalus habitabat, & ei in venatione adfuit, mutato habitu in virilem, & tonso capillo, itá ut à nemine agnosceretur. Cephalus animadvertens se venando nihil consequi, omnia Procrin, jaculum

istud accipiendi cupiditate est captus. Procris id ei promisit, conditione concubitus. Cúmque Cephalus conditionem accepisset, Procris se prodidit: exprobrabravit, quòd multò turpiùs atque ipsa peccasset. Atque canem quidem & jaculum Cephalus accepit. Amphitruo autem canis operâ indigens, venit ad Cephalum: rogavítque ut secum ad venandum vulpem proficiscatur, promissâ prædæ parte, quam de Telebois esset capturus. Eo enim tempore Cadmeis apparuit vulpes, prodigiosum animal, quæ identidem à Teumesso irruens, Cadmeorum pueros rapiebat: eíque puer exponebatur trigesimo quoque die, quem illa ablatum devorabat. Cùm ergo Amphitruo in Teleboas bellum movens auxilia Cadmeorum posceret, non aliâ conditione promiserunt, quàm si eos in vulpe perdenda juvaret. Id pactus cum Cadmeis Amphitruo, ad Cephalum profectus, pactum

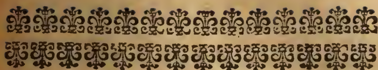
θύμησεν αὐτὸς τὸν ἄκοντα τοῦτον λαβεῖν· καὶ προσυπέσχετο δώσειν, εἰ αὐτῇ τῆς ὥρας ἐπιλῆσαι τῆς ἑαυτοῦ χαρίσασθαι· ὁ δὲ Κέφαλος παρίχεται τὸν λόγον, καὶ ὅτι κατεκλίνησαν ἐξέρηνεν ἑαυτὴν ἡ Πρόκρις, καὶ ὠνείδισε τὸν Κέφαλον, ἢ αὐτὸς πολὺ αἴσχιον ἐξαμάρτοι· Καὶ τὸν μὲν κύνα καὶ τὸν ἄκοντα λαμβάνει Κέφαλος· Ἀμφιτρύων δὲ χρήζων τοῦ κυνὸς, ἐξίκετο παρὰ τὸν Κέφαλον, εἴγε ἐθελήσειεν ἅμα αὐτῷ ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα βῆναι σὺν τῷ κυνὶ, καὶ ὑπέσχετο τῆς λείας Ἀμφιτρύων ἀποίσειν τῷ Κεφαλῷ τὴν μοῖραν, ἣν αὐ ἐκ τῶν Τηλεβόων λάβῃ· ἐφάνη γὰρ ἐν χρόνῳ τούτῳ Καδμείοις ἀλώπηξ, χρῆμά τι ἐξηλλαγμένον· αὕτη συνεχῶς ἐκ τῆς Τευμησσοῦ καταποδοῦσα, πολλάκις τοὺς Καδμείους ἡρπάζετο· καὶ αὐτῇ προὐτίθεσαν παιδίον διὰ τριακοστῆς ἡμέρας· ἡ δὲ κατήσθιε λαμβάνουσα, καὶ ἐπειδὴ Ἀμφιτρύωνος ἰόντος ἐδεήθη Καδμείων ἐπὶ Τηλεβόας αὐτῷ συστρατεῦσαι, καὶ οἱ δ' οὐκ ἔφασαν εἰ μὴ αὐτοῖς τὴν ἀλώπεκα συνεξέλοι. συντίθεται Ἀμφιτρύων ἐπὶ τούτοις πρὸς τοὺς Καδμείους. καὶ ἐλθὼν πρὸς τὸν Κέφαλον, ἔλεγεν τὴν

συνθήκην. καὶ ἔπειθε βῆναι εἰς ἄγραν τῷ κυνί· ὁ δὲ Κέφαλος ἀποδέχεται, καὶ ἐλθὼν κυνηγετεῖ τὴν ἀλώπεκα. ἦν δὲ θεμιτὸν, οὔτε τὴν ἀλώπεκα καταληφθῆναι ὑπό τινος διώκοντος· οὔτε τὸν κύνα ἐκφυγεῖν διωκόμενον οὐδέν. ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο ἐν τῷ πεδίῳ τῶν Θηβαίων, Ζεὺς ἰδὼν, ἐποίησεν ἀμφοτέρους λίθους.

ei exponit : persuadétque ut cum cane secum eat. Assentitur Cephalus, profectúsque vulpem venatur. In fatis erat, ut neque vulpis capi, neque canem evitare insequentem quicquam posset. Cùm ergo jam vulpes canísque in planicie essent Thebana, Jupiter utrumque in lapidem mutavit.

ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

NOTÆ

AD

PRIMUM LIBRUM

BIBLIOTHECÆ

Apollodori Athenienſis.

PAg. 1. lin. 1. Ὀυρανὸς] Fuit hæc Orphicorum de Diis traditio; ab iis ad Græcos pervenit. Diodorus, Euſebius ex Euemero, Athenagoras ex Orpheo hoc nos docent. Varro de L.L. *Principes Dei Cælum* [*Cælus*] *&* *Terra*, n. apud Græcos; nam *in Ægypto Serapis & Iſis, in Latio principes Saturnus & Ops.* Philo Byblius ex Phœnicum Theologia alios deos Cœlo antiquiores recenſet. V. Euſeb. Boethius quoque in Porphyrium libro 3. ſic ſcribit, *Quantum ad veteres Theologos, refertur Jupiter ad Saturnum, Saturnus ad Cælum, Cælus ad antiquiſſimum Ophionem,* cujus

cujus nullum est principium. Eadem ferè habet Schol. Æſchyli ad v. 957. Promethei; & Tzetzes in Lycophronem. Epici Cycli ſcriptores hinc originem perpetui carminis deducebant. V. Procli Chreſtomathiam.

L. 7. Βριάρεων, Γύην,] Apud Heſiodum legis Γύγην. Athenagoras ex Orpheo eandem lectionem confirmat. Scholiaſtæ tamen Apollonii Rhodii ita Scribunt, ut hîc editur, & Γύγην eundem eſſe volunt cum Briareo. Horatio quoque dicitur Gyas centimanus.

Ibid. Κοῖον] Heſiodo & Athen. Κόττος dicitur, & Paroemiographis Κόττυς καὶ Βριάρεω ἰσχυρότερος; infra in aliâ progenie occurrit Κοῖος, cujus Virgilius meminit.

L. 15. Ἄργην] Heſiodo Ἄργης; Schol. Æſchyli & Athenag. Ἄργος. Vox eſt peregrina, oſtendit ſe in 3 Marci, v. 17. Plura de his ex Antiquis adfert Schol. Eurip. in initio Alceſt. Tria eſſe Cyclopum genera obſervant viri docti. 1. Hos ipſos; 2. qui Tirynthem mœnibus cinxerunt; 3. quos Virgilius Ætnæos vocat.

Pag. 2. lin. 2. Τάρταρον] Orpheus apud Proclum

Ὡς ἐνόησεν αὐτοὺς ὁ Οὐρανὸς
———— ———— ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας,
Καὶ φύσιν ἐκνομίην———— ————
Ρίπτε βαθὺν γαίης εἰς Τάρταρον————

L. 10. Κρῖον] Alii Κρίον, & Poet. Κρεῖον ſcribunt.

16. Διώνην] Ex Orpheo; omiſit Heſiodus,

Τὴν Ὀρφέως ὑποκλείας —— καὶ παραφθείρας θεογονίας.

Tzetzes & Alexander Rhetor.

23. Ὠκεανὸν] Rem narrat Orpheus apud Proclum. Solus Titenius, qui fuit antiquiſſimus Titanum, ut ſcrip-

ſcripsêre Iſter & Philochorus; *Solus Sol ab injuriâ numinum abſtinuit*, inquit Servius ad 6 Æneid. Cæterùm præter hos Cœli & Terræ filios Stephanus Ethnicographus alios recenſet in v. Ἄδανα & Μίλητος. Ἐκτομὴν hanc quam paſſus eſt Cœlus & Saturnus ad Phyſiologiam transferunt Cornutus, Porphyrius de Antro,& Proclus in Timæum,ex Orpheo.

P.3.l.3. Παρέδωκαν] Mss. Oxon. & Palat. παρέδωκε. *Ob hanc victoriam primus coronabatur Saturnus.* Tertullianus ex Pherecyde. Saturnum & Rheam homines fuiſſe, Deorum autem numero à Phœnicibus adſcriptos prodidit Sanchoniathon apud Theodoretum, 3 contra Græcos.

21. Μελισσέων] Lege —σσέως; Meliſſei. *Parmeniſcus ait Miliſſea quendam fuiſſe regem Cretæ, ad cujus filias Jovem nutriendum fuiſſe deportatum.* Hyginus Poetic. Aſtron. Servius ad 3 Æneid. Virgilius 4. Georg. has Nymphas intelligit apes. Zenobius in Adag. more ſuo totam hanc ἀπὸ ἀρχῆν exſcripſit.

29. Ῥέα] Orphea ſequitur. Agathocles Babylonius lapidem hunc ex Proeconneſo petitum ſcripſit. Vocabatur Βαίτυλος, inquit Heſychius. De Bætuliis multa Damaſcius in Vita Iſidori. V. Seldenum de Diis Syris ex Scaligero ad N. Euſeb.2051.

P.4.l.1. Ἐγεννήθη] L. ἐγένετο.

2. Μῆτιν] Μῆτις Orphicorum deus erat. Hîc igitur Heſiodus incipit Orphea παραφράζειν, v. notam 16. p.2. confer Heſiod.Theog. v.886.

5. Ἐφ᾽ ἧ] Mss. ὑφ᾽ ἧ. Mox,iidem, ἐξάνεγκε legunt. Lineâ 20. reſtitue βροντὴν καὶ ἀστεροπὴν καὶ Κεραυνόν. Damaſcius tamen libro περὶ ἀρχῶν Orphei verſus adfert, in quibus non datur ἀστεροπὴ ———. De Cyclopibus inquit Orpheus,

Οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνὸν
Πρῶτοι τεκτονόχειρες ——— ———

25. Ἐν τῷ Ταρτάρῳ] Saturnum cum Titanibus intellige. Nota in hac re illud apud Auctorem libelli de Fluminibus, Τὸν μὲν πατέρα δήσας Ζεὺς πλεκτῷ ἐρίῳ κατεταρτάρωσεν. Augustinus alicubi commemorat laneos deorum pedes. *Auream columnam positam esse in fano Jovis Triphylii ab ipso Jove, titulus indicabat, in quâ columnâ gesta sua perscripsit.* Lactant. ex Ennio Euemeri interprete.

P. 5. l. 5. Στύξ] Ægii codd. & Pal. habent Στυξὼν, Hesiodus Ζευξώ. Styx & Zeuxω inter Oceanidas; utra hîc retinenda sit; dubium est; quoniam paucæ recensentur, v. p. 67.

L. 6. Ἀμφιτρίτη] Hesiodus & Cod. Pal. Ἀμφιρὼ, rectè. Amphitrite & Styx notiores erant scribæ, quàm Amphiro & Zeuxo; est autem Amphitrite ex aliâ gente.

L. 8. Λητώ] Apollonius Rhodius Κοιογένειαν vocat. Callimacho Κοικηῒς (mallem Κοιηῒς) & Κοιαντὶς dicitur.

L. 9. Θείας] Hesiodus & Schol. Ἡλ. Θ. Hyginus tamen Æthram ei uxorem dat.

L. 11. Εὐρυβοίας] L. Εὐρυβίας, ut & p. 6. Hesiodus emendandus in hâc parte, nam apud eum Κοῖος hujus Eurybiæ dicitur maritus, pro quo Κεῖος substitui debet ex nostro & Tzetze.

14. Ἀσίας τῆς] Mss. hîc & infra legunt τῆ.

20. Χείρων] Solus Centaurorum Chiron natus ex Saturno, reliqui nubigenæ ex Ixione & Nephele.

28. Στυγὸς

28. Στυγὸς] Styx numpha & fons. Jupiter Nymphæ favens honorem fonti habuit. Apollodorus libro 24. περὶ θεῶν egit de rebus apud Inferos, adeoque de Styge; factam hanc ait ὅρκον θεῶν δι' ἐναντιότητα, Styx enim omnia corrumpit & consumit. Dii contrà τῇ τε περιαιρέσει καὶ τῷ τρόπῳ διετήρησαν. Plura vide apud Stobæum p.129. Ed. Canter. Est autem Styx proprie non ἐν ᾅδῃ, sed infra in Tartaro, ubi Dii puniuntur, Saturnus & Titanes; nam ut Erynnys animas punit, ita Styx deos.

P.6.l.5. Φόρκος] L. Φόρκυς. L.12. pro λέξομεν, uterque codex scriptus habet λέγωμεν.

18. Γλαυκοθόη] In his magna discrepantia, nam pro

Γλαυκοθόη,	Γλαυκονόμη, Hesi.& Pal. legunt,
Δωτὼ,	Δωτῶ.
Γαλάτεια,	Γαλάτεα.
Πρωτομέδουσα,	Πρωτομέδεια, Hes. Ποντομ. O.& P.
Πιόνη,	Ἠιόνη, Hesiod.
Ἁλιμέδη,	Ἁλιμήδη, Hesiod.
Νεόμηρις,	Νημερτὴς.
Δηϊάνειρα,	Κλυτιάνειρα, Ιάνειρα, Hom.
Πολυνόη,	Πλωτόμη.
Αὐτονόη,	Αὐτονόμη.
Μελίη,	Μελίτη, Hes.
Ἰσαίη,	Νησαίη, Hes. Hom. Sch. Apoll.
Δωιαμένη,	Δυναμένη, Hygin.

Inter has Nereidas quasdam miscuit Oceanidas, uti clarum est ex Hesiodo & tabulis Genealogicis. Orpheus numerabat quinquaginta, eum sequitur Hesiodus; Homerus triginta, non sine magnâ nominum varietate ab his; Apollodorus quadraginta & quinque, Hyginus his quatuor adjecit. Apud Hesiodum bis ponitur Πρωτὼ, altero in loco ponerem Πλωτὼ, hanc enim in suis ex-

exemplaribus reperit Ægius. Ariſtarchus numerum Heſiodi auxit, addendo Θοὴν, vereor, ut rectè, nam ea ad aliam familiam pertinet.

P.7.l.1. Ζεὺς δὲ γαμεῖ Ἥραν] Ἱερὸς γάμος, multum veteribus decantatus. Piſander Larandenſis de hac re VI. libros carminum ſcripſit. His in nuptiis citrum primò è terrâ ortum ſcripſit Aſclepiades Rerum Ægypt. libro LX. *Pythagorici numero binario Junonem ideo deſignabant, quod uni i.e. Jovi acceſſione alterius inhæreret: Vulcano octonarium adſcribebant, quoniam ex primo motu, i.e. dyade, quæ Juno eſt, conſtat.* Capella.

3. Ἄργην] Lege Ἄρην. Quod autem ſequitur μίγνυται, &c. ſcias ex Orpheo depromi, ut locupletiſſime teſtatur Athenagoras.

9. Μοίρας] Heſiodus verſu 905 ex Jove & Themide procreatas ſcribit, idem verſu 218; ejuſdem Theogoniæ, Noctis filias facit. Diu eſt cùm ſuſpicatus ſum illud opus non eſſe unius hominis. Orpheus fuit auctor ultimæ ſententiæ, eámque alicubi ſecutus eſt Sophocles; colligo hoc ex Phyſicis Stobæi.

P.8. l.10. Ἐπίστρεψεν] L. ὑπέστρ. Porro Orpheus non invenit, ſed ex Ægypto in Græciam tranſtulit ſacra Bacchi. Ideo inventor creditus, quoniam multa innovavit. V. Diod. Sic. l.1. Bibliothecæ. In Latinis rectiùs vertas, *ille nihil tale credens, converſus reſpexit uxorem.* Rem hanc ἐλεεινῶς exſequitur Virgilius 4 Georg.

L. 12. Τίτανται] L. τίθενται. O quam piget lolia hæc omni ferè lineâ renaſcentia devorare!

L.14. Πιέρου] Euſtathius ad ιλ.β. p.338. ed. Rom. aliam Magnetis familiam percenſet, in quâ nulla occurrit Pieri Mentio.

19. Ὑάκινθον] De hoc v. p. 197. Heſychium in Ὑακίνθια, & quæ ad Palæphatum. Schol. Nicandri vult

vult esse Amyclæi & Diomedes filium.

Ibid. Θάμυεις.] Adagiographi scribunt Ἄμυεις; Eustathius quoque disertè hoc notat.

20. Ἀργιόπης] Natalis videtur legisse Ἀγειόπης.

30. Στερηθῇ] Lege στερηθῆσεται cum O. & P. & πληπάται. Eustath. & Zenobius, non agnito Apollodoro, hæc in sua derivarunt. V. Schol. ιλ. β.

P.9.l.9. Κορύβαντες] Hos Strabo Ἀπόλλωνος καὶ Ῥυτίας filios esse prodit ex Pherecyde, si memini; De his Scaliger ad Catullum & Eusebii Chron. multa disputat, item Casaub. ad Geographum; & Hieron. Mercurialis. Ex Ægypto (ibi enim Corybantium ponit Herodotus) in Phrygiam venisse videntur, Orpheo duce; hinc in Cretam & Græciam, Dardano auctore. Vocabulum sonat peregrinum quid. Scribitur Corybas, Curbas, & Curbeis. Non abludit ab Hebraico Cherub. Pingebant in Adytis templorum Ægyptii animalia varia; docent nos hoc Clemens, & Hero Alexandrini; vocant ζῶα πολύμορφα; Empedocles apud Porphyrium ζῶα γραπτά. Eâdem locutione utuntur Interpretes 70 in Daniele ubi fit sermo de Cherubim. Orphicorum eadem est phrasis ubi de Corybante agunt, vocant enim Αἰολόμορφον ἄνακτα, θεὸν διφυῆ, πολύμορφον. Porrò, ἀγνεολόγητον & tanquam prius notum ponit Scriptor divinus cherub suum, etiam loco eo, quo ejus primùm meminit. Diodorus scribit ἐν ἀπορρήτῳ esse, quo patre orti sunt Corybantes, v. eum lib.3. Nota etiam attribui eis gladium, & Arboris Custodiam. Paria observare licet in Sacris Corybantiacis. Quòd pingi solebant Corybantes in templis, ostendit Martia: —— picto stat Corybante tholus. Dicitur quoque (quod ad gladium refero) Corybas, in Hymnis Orpheo adscriptis, Ἄρειος & Φόνιος. De Arbore meminit Julianus, Damascius in

P. 11. l. 1. Ὕβρεως] Hæc eſt Palat. & Oxon. Codicis Lectio, eam ſecutus eſt Tzetzes in Lycophr. Schol. tamen Pindari, Ægius, Gyraldus, & Commelinus in ſuis invenerunt Θύμβρεως.

2. Θέμιδος] Delphis πρώτη νὺξ ἐχρησμῴδησε, εἶτα Θέμις, Shol. Pindari; *Themis ante Apollinem reſponſa dabat.* Schol. Juven. Θέμις εὑρέτρια χρησμῶν, & θεμιστεύειν propriè χρησμοὺς διδόναι. Diodorus.

4. Χάσμα] V. Diodorum libro XVI. ſuper hoc chaſma ſtabat Templi adytum.

L. 10. Ἐλάρης] Ἐλάρης Oxon. Ἐχάνης, Pal. primam confirmat Apollonius. 1. v. 761.

L. 16. Πύθωνα] Mss. Πυθώ.

L. 20. Τὸς παῖδας] Apollonius & Q. Calaber ſoli Apollini; Callimachus Minervæ; Pauſan. in Laconicis utrique tribuit necem Tityi.

P. 12. l. 5. Ἀπόλλων, καὶ ποιεῖν] Mss. Oxon. l. καὶ αὐτὸ π. fortè καὶ ταὐτό.

12. Ἐν Δήλῳ] Hom. Od. ε. juxta alios à Scorpio interfectus. Πανσήνεια, ὄρη τῆς Ἀχαΐας, ἐν οἷς ὁ Ὠρίων ἀπέθανε, Heſych. Tzetzes aliique eum Neptuni & Βρύλλης filium dixêre, ſed illam dictionem ex Εὐρυάλης depravatam quis non videt?

24. Μερόπην] Schol. Arati Μαίρην vocat; alii Æropen & Aeropen. Eratoſthenes, cum noſtro, rectè; fuit Oenopion Bacchi & Ariadnes filius.

27. Χαλκεῖον] Vulcani in Lemno, unde Cedalionem accepit viæ ducem. Theo in Aratum, & Hyginus.

P. 13. l. 5. Ἀλλὰ τὸ μὲν Ποσειδῶνι] Templum Neptuno in Peloriade, terræ aggeribus extruxit. Diodor. in fine 4. Callimacho & Catullo Oarion dicitur.

P.14.l.2. Ἑρμιονίων] Legebatur ἑρμονίων in Ægii Codd. Ἑρμηνίων in aliis. Commelinus restituit Ἑρμιονέων secutus Ægium & veritatem ipsam. V. Strabonem l. 8. Pausan. p. 152. l. 2. & Aristoph. Schol. in Equites, qui locum hunc exscripsit, itidem & Zenob. Schol. Hom. ιλ.β. Hermione Sacra Proserpinæ. Variant antiqui de loco raptûs Proserpinæ. Aristot. & Diodorus Siciliam, alii Atticam, alii Pontum volunt. V. Cononem p. 255.

L.20. Ὄνομα δὲ τῇ [τοῦ] Κελεοῦ] Sic alii; & Μεγανείρᾳ. De totâ hâc re (in quâ narrandâ valde discrepant scriptores) videas licet Schol. in Hephæst. & in Nicandrum Cl. Alexand. & Arnob. & Procli Chrestom. infra l. περὶ Ἴσιδος.

L. 31. Ἀντιφῶντα] Scripti habent Δημοφῶντα. Quàm autem parum sibi in nominibus his constant Historici, Vide Servium in Georg. I. Diodorum V. & Hyginum.

P.15. Τριπτολέμῳ] Pro Μετανείρας Mss. legunt Πραξιθέας. Sane de parentibus Triptolemi magna est incertitudo. Pausan. in Atticis tradit Musæum parentes ei dare Oceanum & Terram; Orphea, alios; Chœrilum & Athenienses adhuc alios. Adi Arnob. V. & Servium Georg. I. Triptol. hujus leges habemus apud Xenophontem & Hieron. adv. Jovin. l. 2. & Stobæum p. 1.

21. Ῥοιᾶς] Ovid. Metam. V. narrat eam 7 grana edisse. Fastorum verò 4 tantum 3. Qui jejunia apud Inferos solverent, apud superos permanere, ut prius, Lex Parcarum non sinebat.

26. Καταμαρτυρήσαντα] Primò verbum illud non notat *falsum testimonium*; deinde Ascalaphus non dixit falsum testimonium, tantùm prodidit Proserpinam edisse grana quod verum erat. Servius hunc facit

Stygis

Stygis filium, Ovid. Orphnes. Melanippides fabulam Περσεφόνην scripsit, de Ascalapho hoc plura v. ad p. 122.451.

27. Γοργύρας] Porphyrius de Styge apud Stob. conservavit nobis locum Apollodori ex libro περὶ θεῶν 24. ubi hæc eadem habentur. Sophron autem lepidè, ut alia, finxit Gorgyræ nutricem fuisse Μορμολύκην.

L.30. Καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν] Servius hac in re non consentit, 1 Geor.

P.16. l.6. Οὐρανοῦ]

Οὓς καλέουσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσι,
Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος οὐρανίοιο. Orpheus.

15. Ἐγένοντο] *Exorti sunt*, & φλέγραις. Videtur noster hîc distinguere inter Phlegram & Pallenen; alii, ejusdem loci duo esse volunt nomina; de hac pugnâ v. Stephan. de Urb. in Παλλήνη.

Ibid. Πορφυρίων] Alius est Porphyrion Sisyphi filius Schol. Apoll. Rhod. unde corrigendus est Sch. Ἰλ. β. qui Seriphi filium Porphyrionem facit.

P.16. l.20. Ἀλκυονεὺς] Hujus filias recenset Apostolius Cent. II. vox ψιλοῦται propter sequens K ut notant Grammatici; fuit & alius Alcyoneus, v. p. 419. 443.

27. Λόγιον] *Oraculum* potius quam rumor.

P.17. l.5. Φανεῖεν] *Prodirent*, *Orirentur*.

16. Ἐπὶ τῆς γῆς] F. ὑπὸ. In Ægii edit. legis, ἔξω τῆς Παλλήνης, quæ verba interpreti Gallico Passeratio imposuere. Porrò notant Grammatici Pallenen dici de Achaicâ, Pallanen de Arcadiâ. Schol. Pind. N. 4. & Apollonii Rhodii aliter de hâc pugnâ scribunt.

20. Ἥρα] Ptolemæus Hephæst. hâc in re duos nominat Gigantes Anonymum & Pyripnoum, v.p.310. mox βοηθὸς l.X.

P.18. l.1. Δρυὸς] In Pal. erat Διὸς. Enimvero Thyrsus postulat, ut legamus Διόνυσον —— Scripturæ abbreviatio mendum pepererat.

12. Διαῤῥήξας] Mss. Oxon. ἀποῤῥήξας, sed Νήσυρον cum Pal. l. contra Stephan. & Strabonem sine X.

16. Γρατίωνα] Non memini me alibi hunc legere; sed & stellâ locum suspectum reddidit Ægius. An ergo Αἰγίωνα leges? hunc enim huic pugnæ interfuisse scripsit Eumelus in Titanomachia, apud Sch. Apollonii Rhodii. Alii produnt à Marte interfectum Mimantem, Picoloon Sol confecit, uti apud Eustath. in Od. K. testatur Alexander Paphius; Besbicus ab Hercule & Proserpinâ victus cecidit, v. Steph. de Urb. his addendi Obrimus, Phrutus, Pelorus, Damastor, Rhœtus, Palleneus, Rhuncus, Ascus, Echion, Pronomus, Almops, Celado, Cinnus, Theodamas, Athos, & alii ex Hygino, quorum nullus hîc ponitur, post vocem Μοῖραι, Ἄγριον καὶ operæ (quod & sexcenties peccarunt) omisêre. Plura de his apud Stephanum habes in voce Ἀπάτουρον.

26. Τυφῶνα] Homero Τυφωεὺς; Pindaro Τυφὼς. Æschylo, utrâque terminatione effertur.

27. Σικελίᾳ] L. Κιλικίᾳ. Pind. Pyth. Od. 1. Τυφὼς τόν ποτε Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον, hunc versum Sch. Æschyli in Prom. Hesiodo tribuit. Schol. distinctiùs, ἐν Κιλικίᾳ μὲν ἐγεννήθη, ἐκολάσθη δὲ Τυφὼς ἐν Σικελίᾳ, v. infra p. 20.

P.19. l.7. Χεῖρας δὲ εἶχε] Leontûchus apud Zoroastrem & Jamblichum talis & tantus.

9. Κεφαλαὶ

9. Κεφαλαὶ] Pindaro, ἐγχεσιλαχάρμαν θεῶν πολέμιος. Apollodorus in hac deſcriptione quædam ſumpſit ab Æſchylo.

33. Ἰδέας μετέβαλον] v. Ovid. Metam. 5. Anton. Liberalem p. 456. Hyginum Aſtron. Poet. Bocharti Hieroz.

P. 20. l. 4. Κατεπλήσεν] L. ἐπλήσεν, ἀδαμαντίνῃ ἅρπῃ.

6. Κασίε] Oxon. Καυκάσε, Apollonius 2 Argon. hoc confirmat, ejus tamen Schol. videtur hîc legiſſe Κασίε, nam reprehendit Apollodorum de Syriâ.

P. 21. l. 10. Τύπων δὲ πάλιν] Sidonius; *reſtinguens fulmine fulmen.* Trophæum de Gigantibus victis alii Damaſcum, alii Pithecuſas inſulas poſitum contendunt.

25. Ἀνθρώπους πλάσας] Ob hæc inventa arâ & ſtatuâ honorabatur Athenis in Palladis templo; erat eadem ara Vulcano quoque ſacra. Schol. Sophocl. in Oed. Colon. ex Apollod. περὶ θεῶν.

P. 22. l. 7. Αὐτοῦ λάβους] Adde τοῦ. Infra lege ἔπνει. De Prometheo, v. p. 119.

L. 15. Δευκαλίων] Ejus matrem Clymenen dicit Sch. Pindari; idem notat ex Apollodoro (forte, in Catal. Homer.) Deucalionem habitaſſe in Κυνῷ, v. ad θ. Ol. Strab. p. 425. & Euſtath. ad β ιλ.

27. Ἀνέβη] Oxon. εἰσέζη. Hæc omnia Schol. Hom. ιλ. κατὰ λέξιν exſcripſit. Primum diluvium contigit ſub Ogyge, ſecundum ſub Deucalione, tertium ſub Dardano. Vocatum eſt hoc Deucalionis diluvium, quod in iis partibus terrarum ubi regnabat, (neque enim univerſale erat) invaluit. Tres alios Deucaliones recenſet Schol. Apollonii. Confer. pag. 189.

P.23.l.4. Δίϊσι] Verte, Montes Thessaliæ dirempti sunt, συνώματα καὶ Τέμπη δίϊσι, Sch. Hom. Seneca, aiunt aliquando Ossam Olympo cohæsisse. Casaub. ad Strabonem hæc vidit.

5. Καὶ τὰ ἐκτὸς] Pal. ἐντὸς, mox συνεχύθη Æg. συνεχέθη Commel.

10. Παρνασῶ] Servius, ad Athum. l.17. αἴρεται pro αἰτεῖται, & ὑπὲρ κεφαλῆς, Plutarchus ex Mythologis Græcis ait Deucalionem, emissâ Columbâ, intellexisse aquas consedisse; quod petitum ex sacrâ paginâ.

17. Ἑρμῆν] Ovid. & Serv. ex Themide aiunt Deucalionem quid facto opus esset, didicisse. V. Suidam in Θέμιν.

L.30. Ὃν ἐκ Διὸς] Esse enim Deucalionis tantum κατ' ἐπίκλησιν quidam volunt; v. infra p. 267.

P.24.l.2. Κρανοῦ] Lege Κρανάον, eum enim expulit, p. 225. confirmant Codd. Ægii & Palat.

3. Πρωτογένεια] Schol. Pind. plenè sed aliter, de hac, ad Olym. Θ.

6. Ὀρσηΐδ@] Pal. Ὀρνηΐδ@. Virgil. glomerantur Oreides; p. 430. Ὀθρηΐδ@.

7. Ξοῦθ@] Pulsus à fratribus suis è Thessaliâ, venit in Atticam, dignusque visus est Erectheo, qui ei gener fieret. Pausf. condidit Tetrapolin, obiit in Ægialo, v. Schol. ιλ. initio.

9. Γραικὸς] Scal. ad Euseb. ait; primò Γραῖοι dicti sunt, deinde Γραικοί. Stephanus Γραικὸν facit filium Thessali. Vox habetur apud Callimachum, Alexandrum Ætolum, Lycophronem, Aristotelem, Thucyd. Marmora Arundel. Dicæarchum. Est autem ea appellatio prior. Græcis ipsis magis placuit vox *Hellen*; aliis alia, v. Hesych. in Ῥαικὸς. Schol. Apollonii Rhodii ad v. 1089. l. 3. adfert ex nostri Apollodori libris in Homeri Catalogum nonnulla quæ locum hunc illustrant.

P.24.

P. 24. l. 24. Ἐναρέτην] Schol. Pindari ad IV. Pyth. Ἐάρεαν vocat. Apostolius Cent. II. Æolo aliam uxorem, & stirpem tribuit.

26. Κεθεία] Lege Κρηθ. Schol. Pindari & Lycophronis

Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες,
Κρηθεύς, ἠδ' Ἀθάμας, καὶ Σίσυφος αἰολομήτης,
Σαλμωνεύς τ' ἄδικος, καὶ ὑπέρθυμος περιήρης.

Videtur in his Hesiodus primus Salmonea notasse, nam Homerus laudat.

L. 29. Καναχέω] Palat. & Hygin. ——— κέω.

P. 25. l. Ἀλκυόνη] Schol. Theocr. Id. 7. Mæoli & Canobes filiam fuisse scribit.

25. Ἀλωεῖδαι] Schol. ιλ. ε. ad v. 385. Hos inter Gigantes multi recensent, non satis rectè.

P. 26. l. 14. Ἐν ἀμάξῃ] Cubat in mendo locus. Lego ἐν Νάξῳ, confirmat hanc lectionem Pindarus Pyth. 4.

24. Ἠλιν φκισε] Endymion Elidis rex secundum Ibycum, fuit Jovi ob singularem justitiam charissimus, alii Spartanum gente tradunt, v. omnino Schol. Apollonii ad v. 55. libri 4.

P. 27. l. 3. Νηΐδος] V. p. 196.

L. 6. Κυρήνηδα] Marcianus Heracl.

——— ——— Αἰτωλία
Ἐξ Ἤλιδος λαβοῦσα τὴν ἀποικίαν, &c.

L. 11. Ἀφ' ἑαυτῷ] L. ἑαυτοῦ.

L. 29. Παρθάονα] L. Πόρθα, ut infra & Palat. Hyginus tamen Parthaona legit.

P. 28. l. 4. Ἀπαρέως] L. cum aspiratione, ut in Latin.

23. Γηρῶς] Pal. γηρᾶς rectè.

27. Ἀλ-

27. Ἀλθαία] Oxon. addit Λήδα, ὕστερμ. Thestio Ledam filiam facit Sch. Apoll. Rhod. ad. I. quanquam ibi Thespius scribatur, in Comment. in τῷ κειμένῳ Thestius. De matre horum nullo modo convenit inter veteres.

P.29.l.11. Τὸν πόρφυρον] Lege τὸ πόρφυρον.

16. Ἀλθαίαν] Theoph. ad Autolycum p.85.

21. Παῖδας] Rectiùs παῖδα. Mox post φασὶ omitte τὸ.

P.30.l.4. Ἄτρακτον] Vox ista omittitur à Zenobio, qui cætera ad verbum expressit; in Latino omitte vocem *Natura.*

10. Ἐξελάσαντο] F. ἀπελάσαντο.

19. Ἐγκλείσειν] Scripti & Zenob. melius, συγκλείσειν.

24. Δρύας] Oxon. habet Γύμας.

30. Θησεὺς] Plutarchus in Thesco, hinc proverbium deductum innuit, οὐκ ἄνευ Θησέως.

P.31.l.7. Ἀταλάντη] Duas fuisse Atalantas apud plerosque constat. Altera fuit Jasi filia, cujus meminere Ælianus, v.Hist.l.13.c.1. Propertius Eleg. 1. Schol. Apollonii Rhodii. Ἀταλάντη Ἰάσωνος θυγάτηρ, ἣν ἔγημε Μελανίων, ἑτέρα ἡ ἀρχαία [Ἀρκὰς] ἡ Σχοινέως. Noster tamen infra unam tantam fuisse existimat, v. p.191. 2,3. Schol.Hom.I.ιλ.

9. Θεσίε] Pro Thestio sæpe Thespius occurrit in variis Scriptoribus, Apollonio, Diodoro & nostro. Vide p.28.n.27.

12. Κηφέως] In Latinis lege *Cepheo Ancæóque ac aliis nonnullis, venatum ire cum feminâ indignum reputantibus.*

18. Ἴδα] Scripti, Ἴδας.

25. Ὕλας] Γύλος Oxon. Γυλάς & Πίλος Pal. mihi videtur Ἴολαος, ex Hygino, nisi forte Κηφεὺς iterum cum Ancæo conjunges.

B P.32.

P.32.l.13. Τοὺς γοῦν] L. μὲν, l. 23. l. Iphiclus. Ad reliqua illustranda de Althæâ & Meleagri interitu confer Schol. Aristoph. in Ranis. Antoninum Liber: p.407. Homer. ιλ.ι. Ælian.4. Animal. Hesych. in Μελεαγρίδες. Pausan.10.

21. Ἀμφισβ. τῆς θήρας] Lege τοῦ θηρὸς.

P. 33. l. 10. Ἀνήρπαξε] Alii malè ἀνήρπαζαν, v. p. 171.

11. Γυναῖκες] Liberalis & Suidas, ἀδελφαί.

15. Ἱππονόος] Is Zenobio est Ἱππηκόος, idem ait Περίβοιαν Οἰκλέους βιάζεσθαι, legendum Οἰνεὺς, uti mox hîc sequitur.

16. Θηβαΐδα] Κυκλογράφον intelligit.

21. Τοῦ Ἀμαρυγκέως] Hipostratus non fuit hujus filius, sed Phyctei. Schol. Pind. Ol. X. ex Hesiodo. Verte igitur laxius, *ex genere Amaryncei.*

P.34.l.1. Πείσανδρος] Antiquus admodum poeta Hesiodo suppar, scripsit Heracleida.

11. Ἀλκμαιονίδα] In Latinis dele *tragœdiam.*

P.35.l.4. Μετ' ἄλλου] Faber reposuit Ἀδράστου, quod non probo; lego Εὐρυάλου, is enim cum Diomede Agrium ulciscebatur. Testis Pausanias. Hyginus tamen in hac re narrandâ Diomedi addit Sthenelum Capanei filium.

11. Θυγατέρα] In Latinis lege, *filiæ.*

17. Τηλέφου ἑστίαν] Telephi Vestam, inquit Interpres, ineptè. Emendo, Τέλφουσαν, est autem Telphussa Arcadiæ regio & urbs. Vid. Stephanum in V. & Plin.

P.36.l.1. Αὖθις δὲ] Interpres malè, *is verò uxore Nephele mortuâ.* Videtur legisse αὐτῆς δὲ. Porrò unde illud, *Nephele mortuâ*? Athamas duxit primam Themistonem, secundam Nephelen, (quæ insana facta est) Apostolius deam habitam scribit, tertiam Iönem Cadmi filiam.

filiam. Vid. Pauſan. Schol. ἐλ. η. Schol. Apollonii ad 1. ἄυθις γαμεῖ, eſt ἐπιγαμεῖ, ut alibi noſter loquitur.

P.37.l.5. Περσηΐδος] Al. Πέρσης. V.Tzetz.in Lycophr.p. 34.gr.

16. Καθηλῶσεν] Veriora his de ariete iſto vide apud Schol. Apollonii Rhodii.Crius Phrixi θρεὺς cum ſervavit. Vel κειὸς erat σκάφος κειόπρωρον quo navigavit.

17. Κλυκιόπης] Alii Iophoſſam dicunt, ſed hoc erat ἐπώνυμον. Schol.Rhodii 2. ubi & Eueniam dictam prodit.

18. Ἄργος] Inter hos qui hîc Κύτωρος dicitur, O.& P. Κυτισσωρος eſt; aliis Κυτίσσωρος & Κυτίσωρος. Tzetzes inepte duos facit Κάπυ & Σῶρον. Meminere Schol. Apollonii ad v. 1125. & 1155. l.2. Hyginus f.14. Quatuor his Pauſanias addit Presbonem, qui defuncto Phrixo in Græciam redierit.

22. Λέαρχον] Pal. Κλίαρχον, utroque modo dicitur. Tzetz.in Lyc.

P.38. l.2. Μηρὰς] Pal. μοίρας. Tzetzes κρέα.

5. Κτίσας] Non dicimus condere regionem, ſed urbibus inſtruere. Athamantium in Pthiâ, ponit Apoll. 2. Ἄλον in Theſſaliâ eum condidiſſe ait Strabo. Schol. Apollonii vicina loca eſſe dicit.

9. Λεύκωνα] Tzetzes Ἔρυθρον, Σχοίνεα, Πτῶον. Oxon. Πτύον. Steph. Πτῶον. Leuconis mentio apud Stephanum, v. Ἄργεννος, & Schol. Apoll. ad 2. v. 1147.

13. Κτίσας] Eumelus ait Ephyram Oceani fil. primam inhibitaſſe terram, ab eâque Ephyram urbem dictam. Pauſ. Corinth. Homerus tantum ἔνθα ἦ Σίσυφος ἔσκεν, v. Stephan. ἡλιόπολις.

15. Μερόπην] Vide p.194. Σίσυφος Æolicè Σείσυφος. Præter Glaucum, habuit Therſandr. Ornytionem & Almum.

20. Κολάζεσθ] Hæc ex Pherecyde adfert Schol. ιλ. Ζ.

24. Τίνες] Lege τινι.

26. Ἄιγιναν] V. p. 213.

30. Δηΐων] P. 24. aliis Deioneus dicitur, v. Eustath. ιλ. β. Mox pro Φωκίδ☉, melius Φθιώτιδ☉.

P. 39. l. 3. Ἀινεῖδς] Pal. Ἀνεῖδς. Est autem φύλακ☉ Ionicum pro φύλαξ.

P. 39. l. 23. Πολυδέκτης] Pierum hîc non γενεαλογεῖ, quia supra posuerat p. 8. Hos Androthoes & Peristhenis filios facit, Schol. Rhodii ex Pherecyde.

28. Ἦλιν] Ἦλις regio est, non tantum urbs. Schol. ιλ. Η. & Virgilius, mediæq; per Elidos urbes, & prius, p. 28. Σαλμώνη Straboni, Σαλμωνία Diodoro urbs hæc dicitur, quam condidit Salmoneus. Ex his quæ sequuntur videas manifesto Diodorum Sic. verba Apollodori retinuisse. Cæterùm Elin condidit Eleius. Sch. Hom. ιλ. ν.

P. 40. l. 4. Ἐξηραμμένας] Lego cum Cod. Pal. ἐξηραμμένας siccatas, vel ἐξηρτημένας, v. Serv. ad 6. Æneid.

15. Κρηθεῖ] Odio novercæ ad Patruum Crethea in Thessaliam recessit, qui etiam posthæc eam in connubio habuit, p. 42.

21. Ποσειδῶν]

Non sic Æmonio Salmonida mixtus Enipeo
Tænarius facili pressit amore Deus. Propert.

Vide non absimilem historiam in Epistolâ quâdam Æschinis.

25. Ἐγκειμένων] ἐκκειμένων, expositis.

P. 41. l. 1. Ἐχάλεζεν] In Latinis monstrosum illud *jugulavit*, jugula. Νηλεὺς autem παρὰ τὸ μὴ ἐλεηθῆναι ὑπὸ τῆς μητρὸς, dicebatur.

5. Μητρυιᾶν] Erat illa Σιδηρώ.

13. Ἀτι-

13. 'Ατιμάζων] Plus est, quàm negligere, n. injuriis afficere. 'Ητίμησεν, ἀτίμως ὕβρισεν, inquit Schol. Hom.

16. 'Εκπεσὼν] Iolco. Diodor.4. ait Peliam, adjunctis sibi Melampode & Biante aliisque, in Peloponnesum abiisse. Cum nostro Apollodoro facit Pindar. Pyth.4. qui ait Amythaonem (Biantis & Melampodis P.) habitasse Messenæ postquam è Thessalia decesserat. Amythaonem in Pylo allocat noster p.42. videtur Amythaon unâ migrasse cum Neleo. Δεῖ τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν ἀκούειν οὕτως ὡς μὴ ὁμολογουμένων σφόδρα, Strabo.

P.41. l.16. Πύλον] Condidit Pylas Clesonis f. Lelegis nepos.

18. 'Αμφίονος] Alius ab Amphione Thebano. Errat ergo Diodorus Sic. l.4. nam Homerus Odyss. XI. apertè docet hunc fuisse Orchomeniorum Principem. Consentit & Pausan. Bœoticis.

21. Ταῦρος] Inter hos non numeratur Chromius. Alii quoque ab aliis, qui hîc non numerantur. V. Schol. Apoll. ad v.156.1.

25. Περικλύμενος] Hæc habes in fragmentis Hesiodi.

30. 'Εκπέρθη] L. ——θεις. Vel ἐξεπόρθησε.

P.42. l.4. Νέστωρ] Hæc ex Hesiodi Catalogo. V. Stephanum in Γερηνία.

6. 'Αναξιβίαν] Al. 'Αναξίβοιαν, priorem Scripturam secutus est Eustath. & Tzetzes ex hoc loco. Fuit hæc soror Agamemnonis. Prior uxor erat Eurydice fil. Clymeni.

13. Πελίας] Hæc excerpsit Tzetzes in Lycophronem.

23. Τὴν αὐτοῦ ἀδελφ.] Uncata non sunt ab Apollodoro; nec in Latinis, nec necessaria sunt. Habet tamen Tzetzes.

26. Εἰδομένην] Sch. Rhodii, Δωρίππην vocat. Quæ sequuntur de Melampode habes ferè apud Pausan. in Messenicis, Schol. Theocr. εἰδ. γ. Homeri Odys. λ. Rhodii ad 1.

P.43, l.26. Φυλάκου] Lege Ἴφικλον τοῦ Φυλάκου. Schol. Rhodii. Ἴφικλος quasi Ἰφίκωλος. Hesiodus miram ei pedum volocitatem tribuebat. V. Eust. ad ιλ. β. p.323. & Schol. Odys. λ. v.325. φυλάκη Thessaliæ urbs.

31. Βίας] Hîc Ægius videtur legisse βίᾳ; lege in Latinis, *Quas cùm Bias nullo pacto abigere posset.*

P.44. l.11. Κορυφαῖον] Faber, Ὀρφαῖον. Palat. rectè κρυφαῖον.

P.45.7. Ἱερᾶς δρυὸς] Eustath. A, Odys. p.2685, hæc fusè enarrat. Athenæus p.498, quosdam versus ex 2 Melampodias (quam scripsisse creditur Hesiodus) adfert, qui huc faciunt; quibus ex Suidâ ejusdem Hesiodi adjungas hos,

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι·
Νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις· πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρείδῃσ.

25. Ἐν Ἄργει γυναῖκας] Vel Προιτίδας potius.

35. Τάλαος] Vide quæ Eustath. ιλ. β. p.288.

P.46. l.2. Παρθενόπαιος] Hic secundum nonnullos ad Thebas militavit, non autem ille Atalantes fil. Schol. Sophoclis Oedip. Colon.

Ibid. Πρώναξ] Phlegon eum aliter γενεαλογεῖ.

28. Ἐκείνῳ δώσειν] Sic verte, *Pelias promiserat se daturum ei filiam, qui ad currum trahendum leonem & aprum jungeret.*

P.47 l.8. Πεπληρωμένων] Faber πεπλωμένων.

11. Περὶ

11. Περὶ Μοιρῶν] L. παρὰ & μέλλῃ.

20. Ἄλκηστις] Oxon.legit ὑπεραπέθανε. Xenophon Ἀντίλοχος τοῦ πατρὸς ὑπεραπέθανε.

25. Πολυμήδη] Hanc Lectionem retinuit Tzetzes Enarrator Lycophr. De matre Jasonis veteres litigant. Erat ei mater Rhœo fil. Staphyli secundum aliquos; Alcimeden alii vocant, Polymelen alii,atque hæc fortasse est quam nonnulli Polyphemen dicunt. Præter has reperio Theogneten Laodici filiam,Arnen quoq; & Scarphen ei pro parente dari.Scholiastes Rhodii ex Herodoro commemorat Polymeden; noster Herodorum sæpe sequitur.Diodoro Amphinome ἱστορεῖται.V. p.63.n.24.

27. Ἰωλκοῦ Πελίας] Pindarus Pyth.Ode IV. & Apollonius libro 1.hanc historiam tangunt.

P,48.l.4. Θυσίας] Rectius θυσίαν ut infra. Sed & Tzetzes,& Zenob. qui representant hunc locum,sic legêre in suis.

10. Ἄναυρον] Canterus non habet pro nomine proprio, vertitque adeo *torrentem*. Consentit Turnebus. Est sanè ἄναυρος, inquit Apollonii Schol. πᾶς ὁ ἐν χειμῶνι ῥέων ποταμὸς, nec inficior ità hoc loco capi posse, & apud Callimachum hymno in Dianam; sed & latius aliquando accipitur. Ἄπας ἀναύρων ποταμὸς ἀναιδής ἐστι. Flumina perennia exsiccabant Persæ, Ilissum, Peneum, Onochonem,Mæandrum.Atque hoc sensu occurrit vox apud Schol.Callimachi,Lucanum,Hesychium, & Pindari Scholiastem.

12. Συμβαλὼν] Oraculi sententiam assecutus. Euripides Medeâ.

Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.

Et Neophron ibid. in Scholiaste. Pherecydes apud Pind.Interp. συμβάλλει τὸ μαντεῖον.

19. Ἐπῆλθεν] Quid sit ἐπιλαδιστικὴ θωπεία ostendit Casaub. ad Theophr. Eustath. ad ιλ. Procem. Verte, *sive forte ei in mentem venit.*

20. Ἥρας] Ἥρης ὃ Πελασγίδ@ ἐκ ἀλέγιζεν. Pelias, inquit, Apollonius. Schol. Pindari ex Pherecyde, ὡς ἔλθοι ἡ Μήδεια τῷ Πελίᾳ κακόν. Pindarus, κλέψεν τε Μηδείαν σὺν αὐτᾷ τὰν Πελίαο φόνον. Apollonius 3.1125. 6.& 4. v. 241. 2. V. Schol. Eurip. Medeæ. P. 441.

26. Ἄρε@ ἄλσος] V.p.27. ἐν Ἄρε@.

30. Ἐπὶ τῷ] L. τῶπ.

31. Ἄργον ἣ φρίξε] V.p.37. l.18. & sequitur Pherecydem. V. Sch.Apol.p.1. Post Phrixi mortem ejus filii in Græciam redierunt p.53. secundum autem Apollonium, non ante quàm Argonautæ expeditionem hanc jam essent ingressi. Obviam enim sibi invicem facti sunt ad Ἄρεως νῆσον. Ἄργον Ἀρεστορίδην vocat Apollonius 1. Erit ita hic Arestoris filius Argus alius à seniore illo Argo πανόπτῃ Arestoris filio. Sed Tzetzes in Lycophr. sic scribit, Ἀργὼ ἐκλήθη ὅτι κατ' Ἀπολλώνιον, Ἄργ@ αὐτὴν ἐναυπήγησεν, ὁ Ἕστορ@, ἢ Ἀλέκτορος υἱὸς, &c. Apollonii Codd. non sunt usquequaque emendati in hoc catalogo.

P.49.l.1. Πεντηκόντορον] Ante hæc tempora parvis naviculis & acatiis utebantur Græci. Phœnices primi longas naves excogitarunt, quarum prima, Græcis cognita, fuit illa Danai p.72. Euripides in Helenâ πεντηκόντορον vocat Σιδωνίαν, hoc in loco per πεντηκόντορον non necesse est intelligere navem 50 remorum absolutè, sed longam; sic puto accipi hanc vocem apud Pindarum Pyth. Od.4. imò Theocritus in Hylâ hanc ipsam navem vocat τριακοντάζυγον, i. e. ἑξηκόντορον.

6. Φωνῆ] Φωνῆεν, ex Apollonio Rhodio. Fragmentum

Ste-

Stephani in Δωδώνη. Lycophron vocat κίωναν λάληθρον.

13. Ἀγνίκ] Lege in Lat. Hagnii.

20. Κόρων͡Ο] Fragmentum Stephani in Δώτιον, Δωτιεὺς Λαπίθης Κόρων͡Ο.

21. Παλαίμων] Al. Παλαιμόνι͡Ο Apollonio.

22. Ἄδμητος φηρ.] In fragm. Steph. v. Δώτιον l. Φηρητίδης δ' Ἄδμητος, sunt Sophoclis verba Argonautas recensentis.

27. Εὔρυτος] Apoll. Ἔρυτος. Cui additur Ἐχίων. Sed Pindaro Ἔρυτος.

30. Ἐργῖνος Ποσ.] Manifesto errore, pro Εὔφημος, qui male apud Apollonium dicitur Polyphemus. Pindarus, Pausanias, Val. Flaccus meminêre Euphemi à Tænaro.

P. 50. L. 12. Αὐγείας Ἡλίε] Rectius Ἠλεῖε. Pausan. Eliacis.

5. Ἴφιτος] Rectiùs Ἴφιτος.

6. Ἄλμωνος] L. Ἰάλμενος. Horum mater Astyoche Actoris f.

7. Ἀστέριος] Apollonio Ἀστερίων. Numerum Heroum horum quod attinet, non convenit antiquis Scriptoribus inter se, nam Diodorus Siculus scribit fuisse Argonautas 54. totidem numerat Apollonius. Tzetzes in Lycophronem, quinquaginta. Noster non ultra 45. Idmon & Butes infra commemorantur. Nonnullos habes hîc, qui non ponuntur ab Apollonio. Sed Hyginus in diversum abit longissime. Periêre Catalogi quos Æschylus suis Cabiris, & Sophocles Lemniadibus intexuit.

Catalogus

Catalogus Argonautarum ſecundum Apollonium Rhodium. Quibus præfigitur ſtellula, non ſunt apud Apollodorum.

Acaſtus
Admetus
* Æthalides
* Amphidamas
* Amphion
Ancæus
* Ancæus *alter*
* Areïus
Argus
Aſterius
* Aſterion
Augéas
Butes
Calais
* Canthus
Caſtor
Cepheus
* Clytius
Coronus
* Echion
Erginus
* Eribotes
Euphemus
* Eurydamas
* Eurytion
Eurytus
Hercules
Jaſon
Idas
* Idmon
Iphiclus
* Iphiclus *alter*
* Iphitus
* Iphitus *alter*
* Laocoon
* Leodocus
* Lynceus
Meleager
Menœtius
* Mopſus
* Nauplius
* Oileus
Orpheus
Palæmonius
Peleus
Periclymenus
* Phalerus
* Phlias

Pol-

Pollux
Polyphemus
* Talaus
Telamon
Tiphys
Zetes

Ex Apollodoro his addantur

Actor
Amphiaraus
Ascalaphus
Atalanta
Autolycus
Euryalus
Ialmenus
Iritus
Laertes
Leïtus
Peneleus
Phanus
Poeas
Staphylus
Theseus

14. Ὑψιπύλος] Lege Ὑψιπύλης, & infra ἐπήμων· ἔσωσε. V. p.175. & Schol. Apoll.1. Hyginum Fab. XV. Æschylus Hypsipylen drama fecit.

P.51. l.1. Εὔνηον] Lege Εὔνηον, vel Εὔνεον. Homer. ιλ.Z. Statius 6. Εὔναιον N. Damascenus habet in Eclog. Valesii.

4. Δολίοσι] De his omnibus plenâ manu Schol. Apoll. ad v.947. 1. & porro.

25. Κατέλειπον] Ergo Hercules Theocrito λιπoναύτης dicitur. Mox lege ἡρπάγη.

P.52.l.7. Κίῳ] Chius deduxit Milesios in Mysiam; inde urbi & fluvio nomen. Schol. Rhod. fine 2. Locum hunc Zenob. exscripsit.

9. Ἡρόδοτος] L. Ἡρόδωρος. ἀρχὴν, redde, *ab initio*. Post πλεῦσαι adde τότε.

14. Ἀφεταῖς] L. Ἀφέταις. Hesiodus in Ceycis nuptiis apud Sch. Rhodii.

18. Δημάρετης] L. Δημάρατος.

19. Διονύσιος] Hanc διαφωνίαν vide apud Schol. Apoll. v.1291.

24. Ἀπῆλθεν] Lege, ἀπῆλθον.

P.53. l. 1. Πυγμὴν] Theocrit. εἰδ. 23. & Apollonius 2.

11. Τὴν θρ.] L. τ͂.

14. Ἀγήνορος] Hesiodus prodidit illum Phœnicis Agenoris filii fuisse filium. Videtur incredibile à primo Agenore ad hæc tempora perdurasse. V. Sch. Argon. 2. ad v. 178.

P.53. l.20. Βορέυ] Adi Diodor. 4.

21. Μητρυιὰ] Erat ei nomen Dia. Sch. Rhodii. Ἰδαίαν vocat Diodorus.

22. Ἴδυς] Ex Cleopatra, Orython & Crambin, habuit etiam Manandynon & Thynum.

25. Φρίξυ] Prodidit hoc Hesiod. in magnis Eœis. Sch. Rhodii.

27. Ἅρπυιας] Asclepiades ait immissas fuisse à Sole. V. Schol. Hom. Od. M. Phinei filias aliqui credidêre Ἐράσιαν καὶ Ἁρπύρειαν. Alii γενεαλογοῦσι Thaumantis & Electræ filias, Iridos sorores. Confer Apollonium & Virgilium.

P.54. l.32. Ὤκυθον] L. Ὠκυθόην. Mox Ὠκυπέτην. Hesiod.

P.55. l.1. Κατὰ τ͂] Rectius παρ'.

4. Στροφάδες] Alii apud Schol. Apollonii, quod ibi ad Jovem precantes conversi sunt Boreadæ. Infra 231.

P.56. l.19. Συμπληγάδες] Insulæ duæ Bosphro Thracio vicinæ. Homerus & Herodotus πλαγκτὰς vocant. Pindarus Vivas Petras (ex vulgi opinione) appellat. Ubi inspiciendus ejus interpres, p.257. Alii συνδρομάδας & συνορμάδας & κυανέας (à colore) nominarunt. Flexuosus erat cursus, adeóq; videbantur Petræ inter se concurrere. Schol. Eurip. Medeæ, ad v. 1. Post Argûs transmissionem intellectum est, eas reverâ stare. Theocr. in Hylâ ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.

29.

20. Χρεὼν γὰρ ἦν] Idem docet Sch.Theocr. Confer Schol. Apol.2.& Odyſ.M.

P.56.l.24. Μαριανδυνοὺς] Scalig. ad Euſeb.Chron. p.37. primò Mariandyni,deinde Galatæ dicti.

P.57. l.2. Καθορμηθείσης] L. μεθείσης.Oxon. & Pal. Æetes nomen Regum Colchidis, ut Cæſar apud Romanos. Ut hic Æetes idem forte non fuerit cum eo qui Phrixum hoſpitaliter excepit.

10. Παρ' αὐτῶν] An αὐτῷ? & mox τούτους, l. τούτοις.

25. Ἰδυίας] L. Εἰδυίας. Sophocl. Scythis apud Schol. Rhod.4.

P.58. l.1. Ὀμόσαντος] Βοᾷ μὲν ὅρκους (Μήδεια) καὶ θεοὺς μαρτύρεται. Eurip. & Apollon. initio 4.

3. Τοὺς μελλ.] Lege μέλλοντα τοὺς.

20. Νεὼ ἄλσος] Sc. Hecates aut Martis, v. 29. l. κατεζωγμένων.

P.59.l.10. Ἄψυρτος] E lecto illum rapuit. Pherecydes. Erat autem Medéæ ἑτερομήτωρ, ex Nereïde. Dictus eſt & Phaethon. Vide Interpretes Apollonii.

18. Φονεύς] In ædibus Æetæ hoc factum prodidit Sophocles in Colchidibus.

30. Διασχεθέντες] Al. διασκεδασθέντες, & διαχυθέντες.

P. 60. l. 1. Παραπλέουσι] Nota non uſitatam locutionem.

6. Ἀψυρτίδας] Cave intelligas inſulas Ponti Euxini, nunc enim Argonautæ alibi gentium ſunt. Legit Cod. Pal. Συρτίδας. Imò & Tzetzes, hæc cum deſcriberet, ita legit. Adi Ariſtotelem 8 Polit. c.X. & Solinum, cap. 8. Quare Strabonem & Melam hinc emendandos puto ubi de his agunt.

10. Αὐσονίαν] Atqui nondum natus eſt Auſon Ulyſſis filius, à quo gens nomen cepit. Tale eſt *Lavináq; venit littora.*

13. Αἰβύων] Rectiùs Λιγύων, Apollonius 4. ἔϑνεά μυρία Κελτῶν καὶ Λιγύων περόωντες.

15. Σαρδωΐον] Scribitur Σαρδόνιον (Homero,) Σαρδόνιον, & Σαρδῷον.

27. Πέτραι πλαγκ]αὶ] Oxon. & Pal.interponunt Κυάνεαι. Male, neque enim hæ Petræ, nisi ad similitudinem Symplegadum, dicuntur Cyaneæ. Et sic intelligendus est Tzetzes in Lycophr.p.131. Edit.Cant.Neque verum est quod ait Ortelius, Strabonem dicere Symplegadas esse Homero πλαγκ]άς. Scribit enim Strabo à Symplegadibus, quarum mentio occurrebat in Jasonis expeditione, Homerum finxisse πλαγκ]ὰς suas in Ulyssis erroribus.

P.61. l.1. Ἥρας] Conjunxit Homerum & Apollonium.

2. Θειρακείας] Al. κίας.

8. Κερκυραίοις] L. ex Apollonio, Κεραυνίοις, sic & Tzetzes ad Lycophronem, ubi exscribit hunc locum.

10. Ἀλμυρίδα] Lege Ἰλλυρίδα ut p.70. alii in Illyricum avecti incoluerunt insulas Apsyrtidas. Strabo 2 Schol. Apollonii ad v.1002. Tzetzes, ubi supra.

16. Cυ δῶσιν] Lege ἐκείνοις.

22. Περιπίπ]ωσι] L. περιπί]ουσι.

24. Τὴν Μενοί]ιν δ]ερὰν] Codd. scripti, τὰς Μ. δ]ερὰς. Lege Μελαν]ίας δ. Schol. Argon. Strab. Hesych. *Apollo stans super Scopulos Melantios, missâ sagittâ, in altum fulgur jaculatus est.* Lego enim κα]ήσραψεν. Dignus erat hic locus, in quo emendando aliquam operam collocassent viri docti qui Apollodorum ante nos recensuerunt.

P.62. l.4. Ἀιγλαίν] Malè Oxon. & Pal. Ἀιγαίν, rectius Ἀιγλήτου. V. Apoll.4. & p. 298. infra.

11. Σκώπ]ειν] Adde ταῖς.

14. Τάλω] Dosiadæ in arâ, γηόχαλκος ἦρως dicitur.

22. Δέρμα] Ἧλος est περόνη. Ruptâ venâ necesse erat ei mori. Sophocles in Talo. Sch. Rhod. V. Eustath. in Odyss. Y. p. 1893. Simonides eum prius in Sardinia fuisse; Ibycus charum Rhadamantho scripsit. Legum jurisque custos & vindex severus fuisse videtur.

P.63.l.7. Τελευτῆσαι] Adde λέγουσι. L. 15. pro τέσσαρσι lege τέσσαρσι. Tzetzes in Lycoph. habet δυσὶ μησί.

18. Ἐπιστροφὴν] Oxon. ὑποστροφὴν melius. Pro, desperabat, redde, *cùm non crederet reversuros.*

21. Ὁ δὲ αἰτησάμ.] *Hic autem se ipsum interficiendi copiam postulans.*

24. Μήτηρ] Amphinome Diodor. & Πελία. Quæ mox sequuntur, ὡς πρὸς πόλεμον, sunt uncis includenda. Sed nec Tzetzes legit. Πρόμαχον scribe cum Diodoro.

P.64.l.10. Ἀστεροπεΐαν] Hæc uncis comprehensa non sunt in Pal. Cod. nec Oxon. imò abesse debent. *Nomina Virginum,* inquit Pausanias, *Poetarum nemo indicavit. Micon Pictor earum imaginibus Asteropéan & Antinoen adscripsit.* Est igitur verisimile ex Pausaniâ (ut & alia nonnulla) venisse in oram alicujus Apollodori Mss. inde in textum. Hyginus, Peliadas ait fuisse Alcestin, Pelopian, Medusam, Isidocen (alii Posidicen) Hippothoen. V.p. 42. supra.

19. Ἄρνα] Æsonem. Jasonem, Dionysi nutrices cum suis viris ἀνεποίησε. Jason ideo dictus δίσαβος, Medea ἑψανδρα, Dosiadæ. Hujusmodi περιψήσεις, vide apud Zenob. c. 4. Pr. 92. V. Argum. Medéæ Eurip.

25. Κρεουργοῦσι κὴ | Καθεψοῦσιν, leg.

P.65.l.10. Μέρμερον] Al. Μόρμερον. Sequitur Euripidem.

65.

P.65. l.21. Κορίνθιοι] Euripides 5 talenta à Corinthiis accepit, ut cædem hanc in ipſam Medéam transferret à Corinthiis, vide Schol. Eurip. Medéæ, p.406. V. Plutar. *Alexandro.*

24. Θησεῖ] Plutarchus in vitâ.

27. Φυγὰς ἐξ] F. ἐξ & mox τῶν ὑπ' αὐτῶν.

P.66. l.3. Ἀψύρτον] Hunc Diodorus cecidiſſe in prælio ſcribit, cum Argonautas perſequeretur.

10. Καταλέιπουσιν] Oxon. ἀποκαταλείπουσιν.

NOTÆ

NOTÆ

AD

SECUNDUM LIBRUM BIBLIOTHECÆ *APOLLODORI.*

PAg.67. lin.4. Ἰνάχυ] Al. —χίον, ut p.147. Sic & Oxon. cum Pal.

5. Ὠκεάνυ] Hoc ideo finxerunt Græci, quoniam navi in Peloponnesum venit.

Ibid. Ποταμὸς] Auctor de Fluviis (vulgò Plutar.) ait, dictus est 1. Carmanor, 2. Haliacmon (v. Hesiodum) 3. Inachus.

6. Μελίαvης] Tzetzes in Lycoph. Schol. Eurip. & Schol. Hom. ιλ. legit Μελίας. Syncellus, Inachi & Niobæ filium esse Vult. Aliis, est Archia. Melissa Epidamni filia est, Stephano in Δυῤῥάχιον. Melissæ Jovis nutrices (v.p.3.) fuêre; has Callimachus Μελίας vocabat.

17. Λαοδίκης] Oxon. & Tzetzes, Τηλοδίκης. Pauſanias Cerdûs meminit, quæ fuerit Phoronei uxor. Δωωαστεύων videtur poſt περσαγορευθείσης ponendum.

21. Νιόβην] Alia eſt Tantali. Habuit & fil. Spartum ſive Spartonem. Euſeb.

P.68.l.4. Καὶ Τελχῖνος] L. ἢ. Græca Euſebii ponunt Telchinas in Peloponneſo, ut hîc noſter. V. Scal. ad Euſeb.22.p. & 16.

7. Σάραπις] Non eſt qui ab Ægyptiis colebatur. Quæ autem Api Sicyonio attribuenda ſunt, Argivo huic ineptè noſter dat. Nymphodorus Amphipolites apud Cl.Alex. *ſcribit Apin loculo (σορῷ) conditum, repoſitúmque in templo, primò Soroapin, poſtea Sarapin dictum fuiſſe.*

10. Πρώτη] Et ultimæ mortalium Alcmenæ, quæ erat decima ſexta à Niob.Diod. & D.Halic.

P.68.l.11. Ἀκουσίλαος] Hic Heſiodum non tantum μετήλλαξεν, ut inquit Cl. Alex. Sed aliquando ab eo diſſentit. Interpres autem non rectè vertit; redde, *Sed & Pelaſgus quoque* (Acuſilao teſte) *à quo Peloponneſi incolas dictos fuiſſe Pelaſgos.*

15. Πελασγὸς] Sic & Pauſan. Apia, Pelaſgia, Argos, Ægialia, Achaia, Inachia, Apidania, Peloponneſus, Morea, eadem eſt gens. De Pelaſgis vide Rheineccium in familiis. Cum Heſiodo facit Schol. Eurip. in Oreſt. & Nic. Damaſcenus,in excerptis.

24. Ἴαζον] Oxon. Ἔκβασον. Pal. Ἄκβαζον & Ἄκβασον. Sed nihil muto. Qui hîc eſt Πείρανθος Ms. Pal. eſt Πείρας Plutarcho; Aphricano apud Euſeb. & Hygino Peranthus. Ἐπίδαυρος ſecundum Magnas Eœas filius fuit Jovis, ſecundum Epidaurios, Apollinis. Κρίασος aliis,inquit Pauſanias, eſt Πείρασος. Auguſtinus & Schol. Eurip. Criaſum, Hyginus Crinum vocat. Πείρασος (ſive Κρίασος) ſucceſſit in regno quintus.

Ei

Ei uxorem Auguſtinus jungit Melantonicem, Sch. Eurip. Oreſte, Melanthonem.

27. Ἴασυ] Hygino eſt Βάσ☉ ; Pal. Cod. & Sch. Euripidis Ἔκβασ☉ ; accedit Oxon. cui ſupra, Ἐκβάσ☉.

Ibid. Ἀγήνωρ] Ex Triopâ Phorbantis (qui fuit Criaſi) nati ſunt gemini Pelaſgus & Jaſus, deinde Agenor & Xanthus: eſt igitur frater Jaſi Agenor. Aliter. Argus Jovis genuit Criaſum, hic Phorbantem, is Areſtorem, Areſtor Argum Panoptem. Forte igitur ſcriptum reliquerat Apollodorus Ἀγήνωρ καὶ Ἀρέςωρ γίνε) · τέτυ ἣ Ἄργ☉ · Areſtoris & Mycenes filius Argus. Pauſan.

30. Ὀφθαλμὸς] Unum oculum ei Juno dedit inſomnem, inquit Pherecydes, quatuor, alii. Vide Schol. Eurip. Phœniſſis, ubi & alia huc ſpectantia.

P. 69. l. 4. Λέγε)] Adde poſt ἣ, ὅτι, ut ſit λέγε) ἣ ὅτι καὶ.

10. Ἴασ☉] Oxon. & Pal. Ἴσ☉. Sed ſoli hoc dicunt.

11. Ἰὼ] Vehementer dubitat de hâc Io, Voſſius lib. 1. c. 14. de Idol. & Aphricanus apud Euſeb. Chron. p. 26. Sed hanc non poſſe eſſe Inachi filiam, hoc arguit, quod Argus Panoptes ei datus ſit cuſtos, qui ſex generationibus à priori Io aberat. Scholiaſtes Eurip. ex Phorbante Triopam deducit, ex Troipâ Jaſum, ex Jaſo & Leucania Iönem hanc. Deinde Iûs Sacerdotis filius fuit Trochilus, cujus tempora ab Inacho longe recedunt.

18. Πειρῆν☉] V. p. 68. ubi Πείρας. Lege Πείραντος. Ex Scal. in Euſeb. p. 24.

20. Ἱερωσύνlω] Habuit quidem Io ſacerdotium hoc primò, utra autem Io fuerit, non poteſt certò ſtatui. Videtur intelligenda Io Inachi, quoniam ejus frater

Phoroneus Junoni Argivæ ſacra fertur primus conſtituiſſe, ſuamque ſororem eis præfeciſſe eſt ſimile veri. Scribit tamen Plutarchus Peirantem primo ea Sacra, filiamque ſuam Callithyan inſtituiſſe ſacerdotem. Quod autem Io prima fuerit ſacerdos, ſolus, opinor, Heſychius dicit, cujus locus non uno mendo forte laborat. V. eum in ἱερεὺς Ἥρας. Alii Callithyan & Callithoen vocant. V. Scal. ad Euſeb. Chron. p.24. Nec adhuc probarunt viri docti (quod tamen ponunt) Callithyan eſſe Iûs cognomen, quodque una ſit ſub duplici appellatione. Obſervamus autem apud Scriptores magnam diſcrepantiam de Iônis patre.. Promethei fil. vult Euſeb. nec eſt error calami, ut voluit Scal. nam & Plutarchus in Iſide idem dicit. Cadmi filia eſt Etymologici Magni auctori in Βόσπορος. Iaſi & Inachi, ſupra. Sed & Mercurii multi eſſe crediderunt. Fuerunt plures homonymæ.

21. Φωραθεὶς] Latina non rectè ſe habent. Verte, *& cum ab illo v.f. p.h. J.c. tactu ſuo in buculam c. transf. & cum eâ ſe conc. jurejurando pernegavit.* Omiſſa eſt particula γὰρ & leg. αὐτῇ pro αὐτὴν.

P.70.l.1. Ἀσκληπιάδης] Areſtor duxit Mycenen Inachi filiam; ita Argus erit Inachi nepos, non filius. Sed Schol. Eurip. ex Pherecyde oſtendit eum fuiſſe Areſtoris qui fuit Phorbantis. Confunduntur Argi duo. Ægius hîc omnia perturbat. Schol. Æſchyli filium Alcuadæ eſſe tradit.

5. Ἀκουσίλαος] Hæc habet Sch. Sophocl. initio Elect. & Schol. Æſ.h. v. 570. Prom. Codd. Scripti propius accedentes legunt γηγενῆ. Ægius, neſcio quâ de cauſâ, hîc Peirenem inſeruit. In latinis pone *ortum*, & *filium.*

7. & 8. Ἐπιδαύρου] De hoc Luco agunt Herodotus & Pauſan. Oleam hanc Pauſan. λύγον vocat. V. eum p. 121.

121. & 403. Sophocles Electra —— τ̃ οἰστρηπλῆγος ἄλ-ξας Ἰνάχου κόρης.

12. Λαθὼν] Schol. Hom. ad ιλ. 1. λαβὼν, minus recte. Factum hoc scribit Stephanus Byzant. in Eubœâ. Argum, inquit, *Panoptem Hermes interfecit in Arguris.*

19. Ἰόνιον] Hos errores late describit Æschylus in Prom. à v. 570.

P. 71. l. 1. Ἔπαφον] Ex Διὸς ἐπαφῆς Ἔπαφον γεννᾷ.

9. Ἐμενδέτο] Pro ᾶ substitue ως.

18. Ἶσιν] Ideo & Thebis Bœotiis Ceres colebatur, quoniam Cadmus Epaphi ἀπόγονος eas condidit. Sch. Eurip. Phœn. & Stephan. de urb. in Βόσεις.

20. Μέμφιν] Cassiopéam vocat Hyginus.

29. Ἀγήνωρ μὲ ἄν] L. ἓν. Præter hos geminos, Leligem & Busiridem genuit (Pausan. & Augustinus;) de quibus infra. Tzetzes Chil. 7. n. 136. hunc locum versibus reddidit.

32. Ὑπερθησόμεθα] Deesse videtur λέγειν. Non solet Epitomator sic loqui.

P. 72. l. 3. Ἀγχινόην] Schol. Hom. α. ιλ. hunc locum ad verbum exscripsit. Tzetzes Chil. legit Achiroen. Idem alibi Euryrrhoen, ex Hippostrato historico.

6. Αἴγυπτον] Josephus contra Apionem. Αἴγυπτος *qui Sethon, Danaus qui Hermēus dicitur.*

7. Εὐεπίδης] Arato Κηφεὺς Ἰασίδης. Nam Io, Epaphus, Libye, Belus, Agenor, Cepheus. Phineus hic à Tzetze collocatur; Sch. Euripidis & hunc & Cephea ad Agenorem refert. His à nonnullis filia Damno additur.

10. Καλψάκην] Leg. —— ιπην. Mox κατάστερ φάμενος. Eustath. ex Schol. Hom. locum descripsit κατὰ λέξιν, etiam in-

inclusa uncis legit, quæ in utroque Codd. Ms. meritò non comparent.

15. Παῖδες ν] Hippostratus (apud Phlegontem) ait ex Europâ tot sustulisse filios.

20. Πλὴν ἐγὼ ἐς] Usque ad ἀνεῖλε uncis conclude omnia, nam Cod. Oxon. non habet. Deinde καθότι καὶ ἐκ χ. ἔμαθεν ὅτι φ.α. ε.α. καὶ, non sunt in Oxon. aut Pal. & salvo orationis contextu omitti possunt. Legit tamen Sch.Hom.& Eustath. Inquit vir doctus, alicubi Pindarus duas Danaidas purgat hoc scelere. Imò ei contradicit Pindarus Nem.Od. 10. eique imposuit Pind. Od.9. Pyth.

28. Τὴν κληθεῖσαν] Usque ad ἐν τῇ absunt utrique Cod.Ms. Sanè cur πεντηκόντορος à numero πεντήκοντα κορῶν dici debeat, non constat: hæc tamen enarratores Homerici admittunt. Qui corrupit hunc locum eis os sublevit.

34. Περσπόμενον] Schol. Homer. & Mss. περιχεῖν, περισίχων. priùs περισίχουσι Λίμνῳ.

P.73.l.4. Ἐλάνωρ] Ox. & P. Eustath. hinc fecit Ἐλλ.--- Sed vera lectio est apud Pausan. & Euseb. Γελάνωρ, & apud Plutarch. in Pyrrho. Danaus ab Iöne quintus jus habuit ad hoc regnum. Vide Pausan. in Corinthiacis.

5. Αὐτὸς] Hæc Mss. non agnoscunt, quæ sequuntur usque ad —— ἀνύδρου. Hinc autem dicta est Argos δίψιον. Danaus Aquatica instrumenta instituit, unde ὑδροφόρον, hoc est aquilegem Nonnus appellavit. V. Strab. 1.

P.74. l.6. Ἀργυφίης] Tzetzæ Ἀργυφη, aliis Isæa dicitur.

11. Εὐρώπης] Nili filiâ. Automaten commemorat Pausanias. Cæterùm quoniam Hyginus in his nec eadem nomina nec connubia servat, contentus ero assignasse

variantes

variantes ex Mss. lectiones. Quærant interim Grammatici (qui nihil neſcire volunt) harum Ægyptiaca nomina.

23. Ἀλκμήνων] Oxon. ——ως l. 29. Pal. Ἀμαδνάδων malè, 32. Pal. Κερκέσης.

P. 75. l. 3. Μίναχος] Lege Μέναχ. & ſtatim ἐκ Φοιν.

19. Κισσεὺς] Pal. Κισσὺς, & pro Αὐτονόη, Ἀγαυὴ, pro Ἐρατὼ, Pal. Εὐρωπώ.

27. Βρύκη] Lege Βεβρύκη. Euſtath. ad Dionyſ. ait & hanc peperciſſe marito ſuo.

28. Ἐκληρώσαντο πρὸς] Supra l. 12. παρὰ.

P. 76. l. 1. Πυλάργη] Pal. l. Πηλάργη, l. 2. in Græcis *octo* promittuntur, ſex tantum numerantur.

10. Ἄρβηλος] Pal. Ἀρβύλος, & Paulò infra Κρηνεῦς, deinde ἐγχείρ: ἰδίαν, Pal. & Zenob. His addit Marmor Arundelianum Ἑλίκην & Ἀρχεδίκην, quarum nulla hîc mentio. Hyginus priorem habet. Zenob. pro ἐκληρώσαντο, habet --σαντο-- ſupra διεκλήρου-- & hic ἐστάσας.

P. 77. l. 3. Ναύπλιον] Duo fuêre Nauplii. Poſterior vixit tempore Argonautarum, & Clymenen in matrimonio habuit. De priori meminit Schol. Eurip. ad Oreſtem. Hujus poſteri erant Damaſtor, & Periſthenes. Ejus nominis Timotheus Mileſius fabulam Scripſit. V. Athen. 8. Porrò quod Nauplienſes in coloniam Nauplius deduxerit narrat Pauſanias lib. 4. Danaus 48 è filiabus in certamen produxit. Nam Amymone & Hypermneſtra jam virgines non erant.

12. Ἀγρίως] Oxon. l. Καπρίως; qui autem Palamedem genuit, is eſt, quem Apollonius & Flaccus Valerius in Argonauticis commemorant. V. l. 16. noſter duos hos debuit deſtinguere.

14. Κίρκωψ] O. & P. Κίκρωψ malè. Adeo ubique hi duo Codd. conſpirant, ut credam unum & eundem fuiſſe, aut alterum ex altero deſcriptum.

18. Λυγκεὺς] Stephanus in Ἄργος, Argivi, inquit, appellantur πατρωνυμικῶς, ἐκ μὲν τῶν υἱῶν, Ἡρακλεῖς τε (l. Ἡρακλεῖδαι) περὶ τοῦ Ἡρακλέως, Περσεῖδαι· περὶ Περσέως τοῦ Λυγκεῖδαι καὶ Δαναΐδαι, περὶ τοῦ Δαναοῦ Ἀργεάδαι, καὶ Φορωνεῖδαι. Atque hinc apud Apollonium Λυγκήιον Ἄργος. Schol. Eurip. ad Hecubam ait, Lyncea Danaum de medio ſuſtuliſſe, unà cum filiabus.

22. Ὠκαλείας] O. & P. legunt Ἀγαλλείας. Sch. Eurip. ad Oreſt. Ἀγλαίας.

24. Δίδυμοι] Præter hos Idomene, Alce, & Lycus nothus.

P. 78. l. 1. Ἀσπίδας] Non primi; uſus erat Danaus & Abas Clypeo. Hyginus. Quidam Abantem Clypei inventorem ferunt. Serv. In hoc prælio ligneis clypeis utebantur. Schol. Eurip. Oreſt. & Strabo.

15. Μεσσηνίων] Non Cyclopes, ut vult Ægius, ſed Prœtus & Acriſius.

20. Τίρυνθος] Ibi regni caput. Poſſedit Heræum, Midéan & oram Argolidis maritimam.

Ib. Εὐρυδίκη] Aliis eſt Aganippe. V. Schol. Rhodii 4. Præter Danaen, alii addunt Apæſantum, Pharſalum, & Euareten.

22. Προίτῳ] Politianus in Sylloge 1. obſerv. integrum hunc locum melius vertit. Sed huc adferre non vacat.

24. Ἰφιάνασσα] Alii his addunt Megapenthem, Elegen & Celenen. Ælian. v. H. Diodorus hanc Ἰφιάνειραν vocat, Servius Cyrianaſſam.

30. Ξόανον] Elegantiores & opulentiores Patris ſui ædes eſſe affirmabant. Pauſ. & Schol. Odyſ. O.

P. 79.

P.79.l.6. Ἐιδωμένης] Rectè. Politianus tamen Idothean legit. Dubito an Abantis filia fuerit, nam p. 44. est Pheretis. Diodorus Aglaiam vocat,

10. Ἐυρηκώς] Sc. apud Græcos. Clemens ab Ægyptiis ait Cereris sacra; Herodotus, Liberi Patris intulisse scribit Græciæ.

P.80. l.7. Σικυῶνος] Pausanias ab Aroaniis montibus ad Lysos (in Arcadiâ) compulisse, ibíque in Minervæ templo eas sanasse scribit. Consentit Stephan. in λῦσοι & Ἀζανία. Καθαρμῶ in P.& Ox. est καθαρμῶν. Factam hanc medicinam aliqui credunt Helleboro nigro, qui exinde Melampodium & Prœtium dici postea cœpit.

14. Μελάμποδι] Hinc familiæ Melampodiarum & Biantidarum. V.Rheineccium.

16. Μεγαπένθην] A luctu Patris. Argivorum reges alios addunt aliqui Hipponoum, Capanea & Sthenelum.

17. Βελλεροφόντης] Præter ea quæ jam sunt uncis constricta, Codex Oxon. etiam εἰς Ἄργος, omittit. Prœtus Tirynthe regnabat. Pro Δηιλιάδην scripti habent Ἰλιάδην. Confer. Zenob. Cent. 2. n. 87.

P. 82. l. 4. Μαχεσθῆναι] L. μαχέσασθ, ex Homero.

9. Ἀλκίων] Errore typorum, pro Λυκίων, & pro τε, l. τῇ, vel τότε.

P.83. l.14. Λάρνακα] Hunc casum suavissimis versibus Simonides descripsit apud Dionys. Halic. περὶ συνθέσεως.

19. Ὁμομήτριος] Deest Oxon. & Pal. v. supra, p. 39. nec agnoscit Zenobius, qui totum hunc locum fideliter descripsit.

P.83.

P.3. l.25. Ἔρανον] Fingebat ſe paraphernalia non habere, ad nuptias Hippodamiæ conciliandas.

29. Περσεὺς δ' εἶπεν] Videtur ex Pal. hîc addendum, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνος, deinde οὐ vel καὶ οὐκ ἀντερεῖ. Locum hunc habet Schol.Rhod.4.v.1515.

P.84.l.5. Γίνεται] παραγίνεται. Zenob.

L.6. Ἐνυὼ,&c.] Apud permultos ſcriptores hæc corruptè leguntur, pro Ἐνυὼ, Πεμφρηδώ. Heſiodus malè Homerum interpretatus hæc finxit. Heſych. in Γοργείην.

15. Ἀποδώσειν] Mallem δώσειν, cum Pal. & Zenob.

19. Πήραν] Hactenus Zenob. & Tzetzes. Quæ ſequuntur uſque ad εἶχον δ'-- non agnoſcunt. Pindarus quidem hujuſce fabulæ meminit; quorſum autem teſtis hîc adducatur non video. Κίβεσις quid ſit ex hoc loco docet Etymol.M. & Sch. Heſiodi. Scribitur Heſychio & Palat.Cod. Κύβισις; Schol. Rhod. Κίβησις. Faber vult, Κίβοσις. Grammatici olim Scutum habuêre pro ψιλοσκεπάστῳ, uti conſtat ex Theodoſio in Dionyſ. Thracem, & Dionyſ. Longino; nec potuit hoc ignorare Apollodorus. Multi tamen (nec ij contemnendi) Heſiodi fœtum cenſuerunt. V. Schol. ad finem Aſpidis.

P.85.l.9. Ἑρμοῦ] Eratoſthenes ait à Vulcano; forte ei Mercurius dedit acceptam à Vulcano. Tzetzes l. Ἑρμοῦ.

22. Χαλκῆς] Adde καὶ-- hæc Tzetz. in Lycoph. excerpſit.

L.25. Τὰς χεῖρας] Oxon. & Pal. τὴν χεῖρα.

30. Ἀποτμηθείσης] Dicit hoc Eratoſthenes; ut mirum ſit Hyginum 2 Aſtron. affirmare neminem hoc dixiſſe. De his Drama Æſchylus dedit, Φορκίδας.

P. 86. l. 4. Ὁ μὲν Περ.] Adde ἦν. Confer Palæphatum.

P.87.l.19. Περιπτυγ.] L. περιπεφυγυῖαν.

23. Συγκαλέσαντος] Sc. ad convivium, vel in concionem. V. Palæphatum.

P.88.l.17. Τάπαμιν] L. Τάπαμίδος, Dion. Halic. in I. Antiq. R.

20. Γυμνικὸν ἀγῶνα] Tzetzes interpolans hunc locum aît fuiſſe πένταθλον. Quod verum non eſt, nam πένταθλον nondum erat in uſu. V. Schol. Rhod. ad 4.

P.89. l.9. Πέρσην] L. Πέρσης. Herodotus & Plato hunc faciunt Perſarum Principem. Sed gente Perſa fuit à quo Reges Perſarum originem traxêre. Ex Semeronio Babylonio Alexandrinum Chron. cum Perſeum vocat. Qui hîc Ἕλας, Tzetzæ Ἕλλην. Omittit Schol. Rhod. 2.

19. Ἀλκίως, &c.] L. Ἀλκαίου καὶ Ἱππονόμης.

25. Τάφιον] Paulò aliter Schol. Rhodii ad v. 747. 2.

26. Τηλεβόας] V. Stephanum in Τηλεβοῖς.

P.90. l.3. Ἀντίοχος] Tzetzes in Lycoph. hunc locum adducit, & legit Ἄμπελος, & Εὐάγρης, Φιλώνυμος.

30. Μυκηνῶν] Interpres non diſtinxit, adeóque pervertit. Lege, *Pterelai filii unà cum Taphio.*

P. 91. l. 7. Προβλήσεως] L. συμβλ. niſi malles προσκλήσεως.

11. Εὐήρης] L. ὃς καὶ τὰς ναῦς & Ταφίων — ἀπέπλευσε. Μυκήνας, αὐτῷ.

P.92. l.21. Στρατεύειν] Στρατεύει Oxon. & συλλαβέσθαι; Pal. habet συλλαμβάνεσθαι.

P.92.

P.92.l.28. Ὑποστάντος] Supra p.69.l.4. p.95.l.9. eadem vulpes cum Teumeliâ. De quâ vide quæ ad Palæphatum. V. infra p.477. &c.

P.93.l.2. Ἀρπαξούσῃ] Scripti, ἁρπαζούσῃ.

10. Μίνωος] Confer Hygin. Aſtron. P.l.11. Palæph.c.de Paſiphae. Anton.Liberalem p.477. Heraclitum de Incredib.

19. Ἔλυς] Scripti, Ἑλύσης. L. Ἔλυε τὸ, & Ἔλυον.

25. Τείχα] Vides veſtigia hiſtoriæ de Sampsône. Adi p. 236.

P. 94. l. 4. Κεφάλῳ] Confer Euſtath. ad β. ιλ. p. 307.

7. Πρὸς τοῦ] L. πρὸ. L. 12. malè omittitur γενόμενος.

P. 95. l. 22. Ἐπιπλήξαντα] Ἐπιπλήττω, increpo, hoc in loco.

30. Ἄρξαντι] Mallem ἄρξαντα, verte, qui ulciſcitur inferentem injurias; mox ἀπελύθη habet Oxon. rectè.

P.96.l.7. Τετραπηχυαῖον) Herodorus Ponticus addit, pedem unum L. ὧν-- ſunt autem duo ferè choliambi. Barth.

21. Θεσπίων) L. Θεσπιέων. Pal. Θεστιῶν. Paulò poſt θῆραν.

29. Μεγαμήδης) L. ———δης, ———της Ἀρνέω. Oxon.

P.97.l.15. Κλύμενον τὸν) L. τοῦ. Infra ἡμιθνής. Minyas Nept. & Chryſogones fil. Orchomenon non procul à Thebis condidit.

P.98.l.25. Καλὰ τοῦ) L. μαλὰ.

P.99.l.2. Πέπλον) L. πέλτην vel παλτόν. Ineptè Herculi *peplum* dat Interpres.

17. Προσηγόρευσεν) τὸ γὰρ πρῶτον vel τὸ γοῦν legendum. Oraculum hac de re extat apud Tzetz. in Lycoph.

25. Κεφ. δ.] Scribe, in Græcis Κεφ. ε. in Latino, C.V.

30. Νεμέου] L. Νεμεαίου.

P.100.l.7. Ἱερεῖ] Sic & Ægius reperit. Scribe ἱερεῖον, aut ἱερεῖα.

19. Ἀμφίστομον] Pervium, bipatens, biforum. V. Hyginum.

P.101.l.11. Ἠλείου] Adde, filium.

22. Πεδίον, καὶ τὰ βοσκήματα] Verte, *inde in campos exibat, & pecora & agros depopulabatur.* Confer p. 81.

25. Κεφαλὰς] Alii tria, alii octo; Simonides 50 capita ei dat. V. Servium in Æneid.

P.102.l.2. Ἀμυμώνης] V. p. 73. & Eustath. ad ιλ. p. 37. Ed. Rom.

7. Θᾶττον τῶν] Vidit Faber aliquid turbatum. Lege θατέρῳ. Zenob.

21. Ἀναφυομένων] Al. ἐπιφ. & ἐκφυόμ. mox παραγινόμενος.

30. Ἀνάσας] L. Ἀναξίσας, vel ἀναῤῥήξας; prior lectio apud Zenob. posterior apud Anonymum, quem edidit Allatius, in Excerptis.

P.103.l.3. Παρεγένετο] L. παραγένετο. Semper in hac voce peccatum est.

5. Κεράστην]. Palat. Κερυνῖτην. Servius Cereniten à loco dictam scribit. Lege Κερυνίτην ex 7 Pausaniæ.

9. Ἀρτέμιδος] Hanc Dianæ sacram emisit Taygete, Epigrammate & auratis cornibus insignem.

19. Τοξεύσας] Confirmat hoc Virgilius, Fixerit Æripedem cervam. videtur tamen non interfecisse. Alius igitur in hâc re narranda utitur φθάνεις καὶ συλλαμβάνεις. Vide La-Cerdam ad Æneidos 6.

25. Κτείναντα

25. Κτείναντα] *Quod occidere vellet; meditaretur.* Nam vivam Mycenis intulit.

26. Ὑποπμησάμενος] Mallem φορμασάμενος. Vel ὑποτιμησάμενος, quod propius accedit.

P.104.l.2. Ψωρίδα] Malè pro Φωκίδα. Tzetzes & Anonymus Allatianus.

29. Παρὰ Μαλέαν] Pal. περὶ Μαλ.

P.105.l.1. Τὸ γόνας] Pal. γόνατον, Tzetzes γόνατα. Deest εἰς.

7. Ἐπέθηκεν] Videtur hîc deesse ὁ δ᾽ ἄν.

8. Σπήλαιον ἀλλάσει] Rectius ἀπαλλάσει.

12. Περμηθεῖ] Scriptorum lectio consentiens est, Διὶ Περμηθέως. Mihi simplicissima placet, Περμηθέα. V. p. 120.l.1. de seipso Prometheus—— ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον, apud Æschylum.

20. Φολόην] Nequaquam. Lege Ὤλενον, ex p. 107.

23. Ἐλαφοῦντα ὄρος] Oxon. ὄρεσ.

28. Ἐκ νεκροῦ] *Ex cadavere.*

30. Χεῖρας ἐλιθεῦσαν] Ὀλιθεῖν.

P.106.l.5. Ἐκόμισεν] Credo addidisse ἔμπνουν, uti habetur apud Anonymum, quod etiam Tzetzes expressit, v.p.103.l.30.

9. Αὐγείου] Semel dixerim rectius scribendum apud omnes, Αὐγέας. Sed Αὐγείας & Αἰνείας longo usu invaluêre.

11. Ἦλιν] An Ἠλεῖος? nam is Elin condidit, ut supra p. 50. Sed Apollonio credendum, v. 172. l. 1.

25. Τὸ θεμέλιον] Τὸν θεμ. Oxon. & Anonymus in certam. Herculis.

31. Ἐκρεῖν] Rectius ἔκρεεν.

P.107. l 2. Ἐπιτεπλεῖσθαι] L. ἐπιτετέλεσται, nisi omittas ὅτι.

4. Ἡρεῖτο

4. Ἠρέπο] L. Ἠργῆπ. Paulo infra Ἠκ omisit typotheta, cujus Sphalmata confer cum Augeæ sterquilinio.

P.108.l.6. Πλωίδες] Oxon. & Pal. ἄπλετοι ut p. 19. l.1. Ægius ex Apollonii 2 posuit πλωίδες; ubi videndi Grammatici,& Etymol. in Στυμφαλίς. Aiunt *has aves emissis pennis suis jaculatas esse*. Non potuisse autem Herculem κατατοξεῦσαι διὰ τὸ πλῆθος. An igitur ἄβλητοι scripserit Apollodorus; an f. ἀνυπέρβλητοι, ut p. 1.

17. Ἀνέπαυτο] Mallem ἀφίπταντο.

P.108.l.27. Θαλάσσης καὶ] Hic aliquid desideratur, quod suppleri possit ex p.150.l.23,24,&c. ex Anonymo, & Zenob.Cent.IV.

P.109.l.4. Λαβεῖν ἀξιοῦντι] Lege, ἠξίου, postulabat Hercules. Quanquam Anonymus, Μίνως δὲ λαμβάνειν ἠξίου τὸν διαγωνισόμενον. Totum locum sic constituo — ἐπεὶ δὲ λαβεῖν ἠξίου, Μίνως εἶπεν αὐτῷ,&c. Taurum porrò hunc Eurystheus sacrum abire permisit, non Hercules.Infra lege διελυμαίνετο.

29. Ἡρίμου] O. & P. Ἑρμοῦ. Tzetzes Ἡρίνου. Sed receptam lectionem confirmat Ethnicographus in Ἄβδηρα. V. Hesychium in Διομήδειος ἀνάγκη.

P.110.l.5. Ἄβδηρον] Alii Ἄβδηρον,& Ἄβδηρα ut Gabala, Ecbatana.

7. Τὰς ἵππους] L. τὰς.

8. Μεθέντο] Sacras Junoni inquit Diodor. Quo de more vide quæ Casaub. ad Suetonii Julium, ubi de equisRubiconi dicatis sermo est.Hesych.in voce ἄφετοι. Platonem de Homero e r.p. emisso.

25. Τρέφοιεν] Verte, *liberorum alendorum*.

32. Ἀδμήτης] De hac vide Athen. L.15.c.4.

P. 111. l. 5. Ἐυζυμίδων καὶ] Illud καὶ deest Oxon. rectè.

23. Ἀμύκω] Unci notant non reperiri vocem in scriptis. Imo contra historiam hîc ponitur, & pro Βεβρύκων res ipsa postulat Μαριανδυνῶν. Deinde post συμβαλόντων distinguendum. Sententia hæc est, *suppetias venit Hercules Lyco Mariandynorum Regi contra Bebrycas, quorum multos interfecit, inter cæteros Mygdonem, cujus frater Amycus à Polluce cæstibus victus erat.* V. Schol. Apollonii ad 2. v. 755. Confer Schol. Nicandri ad Alex. Tzetzes Natali hac in re imposuit.

32. Θεμισκύρας] L. κύρας λ. mox ᾗ deest, & ὡς ἀυ̃λον. Oxon.

P. 112. l. 14. Ἱππολύτης] Tzetzes ad Lycophronem hæc exscripsit ipsum laudans Apollodorum, aliámque sententiam aliorum apponit. Aliarum Amazonum devictarum nomina exhibet Stephanus in Θηβαῖς.

30. Κῆτος] In Lat. *qui*, & *offendit*.

P. 113. l. 11. Δῶρον] In Latin. *Has* pro Hoc.

31. Πολύγονον] Tzetzes hæc enarrans, legit Tmolum.

P. 114. l. 6. Ἐρυθείας] De hac vide doctissimum Vossium ad Melam. Pomponius Lætus de Sacerd. Roman. & alii Ἐρυθρὰν vocant. Eustath. ad Perieg. hæc Herculi Tyrio tribuit, p. 80.

14. Ἐχιμ.] L. ἐχισμ.

30. Ἀντισοίχων] Al. —— χυς.

P. 115. l. 3. Χρύσεον] χαλκείῳ ἐν λέβητι μέγαν διενήξατο πόντον. Alex. Ephes. Pherecydes apud Macrob. & Panyasis. Hercules usus est leoninâ Pelle pro velo, clavâ pro malo.

6. Ἄρβαντι] Uterque scriptus, Ἄβαντι.

11. Μενοίτης] In Mss. Μενοίτης, ut infra p. 122. ubi Σκυθων: filius etiam Mss. dicitur. Tzetzes editos confirmat.

19. Ἐνδύμιος] Χλιχείῳ ἀνέτῳ βυπληθεὶς ἐξ Ἐρυθείας. Euphorion.

23. Ἀβδήειαν] Vox nihili; lege Ἰβηρίαν. Mss. Αὐδηρίαν, εἰς Λιβύην non poteſt ferri. Pono Λιγυςίνην. Vide Stephanum in voce, ubi ex noſtro pro Τάρσυ l. Ταρτησσε.

31. Διαπλεύσαμενος] Scripti διανηξάμενος.

P. 116. l. 3. Ἐρυκίνων] Scripti oſtendunt Ἐλύμων quod ferri poteſt. Elyma Siciliæ urbs erat.

4. Ἔρυξ] Filius Neptuni & Aphrodites, inquit Tzetzes.

25. Ἧγεν] O. & P. ἤγαγεν. Deinde Στρύμονα ἀμφιψάμενος. Quod & Canterus vidit. Et mox pro πλωτὸν, ὄν. Lego πλωτὸν ὄν, dele in Latinis, *accuſans*, & lege, *trajiciens*. Tzetzes in Lycoph. pro Στρύμονα, poſuit Ὀρρόντην, in mari Tyrrhenico. Vid. Ortelium.

P. 117. l. 3. Ἆθλων ἐνὶ] L. ἐν μηνὶ, vel ἐνὶ μ.

9. Κομίζει] —— ἴσον. Oxon. & Pal. h. e. ——μίσθιν.

12. Ἄθλαντον] Ἄτλαντος —— Hæc ex Pherecyde de Nuptiis Junonis ſumpſit Apollodorus uti diſcimus ex Schol. Apoll. ad v. 1396. l. 4. confer Athen. 3. c. 7. Lege mox ποικίλαις. In hac ſuâ Geographiâ ab aliis longe abit Apollodorus.

20. Αἴγλη] Ἐρυθεία & f. Ἑσπερία. Nam ἑςίαν inter has nuſquam legi. Pro Ἀρέθουσα Cod. Pal. habet Ἐρέθουσα.

30. Μέζον] Pal. μέζος.

34. Διὸς καὶ] Ex Pherecyde, quem noster, ut gentilem suum, hic & alibi potius sequitur, quam Herodorum Ponticum.

P. 118. l. 2. Συλλαβὼν] Verte, *quem comprehensum* ———

10. Ἀνταῖος] Erat ἐξηκοντάπηχυς. Herodorus. *Gabinius historicus Romanus ait apud Lingen (vel Tingin) Antæi sepulchrum esse, & sceleton cubitorum sexaginta; Sertorium autem detexisse, & iterum humasse.* Strabo l. 17. ejus ossa ad fidem faciendam, deportata ad Olympia ab Hercule scripsit Pherecydes.

15. Ἔγκασι] Forte ἐγκὰς, vel ἀγκάς. Scripti, ὤμασι quod accedit ad ἅμμασι. Pro θλίψας, κλάσας. Lucanus l. 5. describit hanc luctam. V. Fabri Agonist. l. 1. c. 19. Euseb. Chron. Can. p. 124.

16. Ψαύοντα] Locorum & regionibus peritus, facile se defendebat; unde credebatur fortior evadere si terram suam tangeret. Lego ἰσχυρότερον.

21. Ἐξῆς] Melius, δεξιῇ.

23. Λυσιανάσσης] Alicubi legere memini Λυβυανάσσης, p. 71. Λιβύης. Tzetzes vulgatam retinet. Busiris Ægypti fil. supra p. 74.

29. Θεράπνος] Oxon. Φερέσιος. Mox παύσαντος.

P. 119. l. 2. Ἔφασε] L. ἔσφαξε.

7. Ἀμφιδάμαντα] Pal. & Schol. Rhodii legunt Ἰφιδάμαντα.

10. Ἀσίας] Ἀσίαν magis probo.

11. Θερμύδροις Ῥοδίων] Λωδίων Oxon. & Pal. repone Λινδίων, ex Conone p. 253. & Parœmiographis. Tzetzes l. Θερμύδρῳ Ῥόδου. Idem tamen chil. 2. Hist. 40. de hac re loquens, habet in τῇ Λίνδῳ.

25. Δίπας

25. Δέπας] V. p. 115. v. Schol. Apollonii ad v.1396. l.4.

33. Διέλυσε δεσμὸν ἑλομ.] Lego διέλυσε, δεσμὸν ἑλόμενον τὸν τῆς ἐλ. *qui elegit vinculum ex oleâ.* Lectio hæc confirmatur ex lib. 15 Athenæi c. 4. ubi Prometheus Spontaneo vinculo ſe conſtringi paſſus eſt in memoriam priorum malorum. Reliqua ſic conſtituo, καὶ παρέσχε τῷ Διῒ Χείρωνα, ἀθάνατον ὄντα, θνήσκειν ἀντ' αὐτοῦ θέλοντα. Προμηθεὺς λυόμενος Æſchyli erat drama veteribus notum. De vinculis Prometheis Scripſit Herodorus. Primus Prometheus extiſpicia invenit; hâc pœnâ meritò affectus; *priùs enim inſpiciebant exta, tantum ad ſalubritatis & peſtilentiæ ſigna percipienda.* Cicero 1. Divin. Vid. Auctorem de Fluviis in Phaſi.

P.120.l.4. Ὑποθέντος] Oxon. & Pal. εἰπόντος. Prometheus ob beneficium acceptum, monuit Herculem de iis omnibus quæ eum exequi oportuit.

12. Τρία μῆλα] V. Suidam in Ἡρακλέους ἄγαλμα, & Ἡρακλῆς.

14. Πόλον ἔχειν] Poſt hæc aliquid deſideratur. Atlas reverſus dixit ſe nolle cœlum recipere, poma vero ad Euryſthea delaturum. Hercules (Promethei monitu) rogat tantiſper ſuſtinere velit polum, dum ipſe capiti ſpiram componeret, dolum non intellexit Atlas, cœlum recepit, eique vale dixit Hercules. V. Sch. Rhodii l. citato. Hæc loci mens. Verba non reſpondent.

33. Ὅσιον γὰρ] Oxon. addit οὐκ.

P.121. l. 10. Εὔμολπον] Schol. Sophocles ad Oedip. Colon. oſtendit hunc ob Eumolpo Thrace quintum fuiſſe, qui myſteria reperit. Fiebant autem Eleuſine quotannis Cereri & Proſerpinæ. Initiati coronam Myr-

team gerebant, & veſtimenta non mutabant, quam diu præ vetuſtate haberi poſſent.

13. 'Επειδήπερ] Hæc aliquantum luxata puto. Schol. Hom. ιλ. Θ, ad Verbum excripſit. Et poſt, μυεῖσθαι· δι' ὃ Πυλίου θετὸς γένεται υἱὸς, καὶ παραγενόμενος ἐμυεῖτο. Schol. Ariſtoph. ſcribit Athenienſes non admiſiſſe eum ad Myſteria magna, ſed inveniſſe ejus gratiâ, μυστήρια μικρὰ, quæ Proſerpinæ erant propria. Quod Pylii filius factus eſt, docet Plutarch. in Theſeo. Idem honos habitus eſt Baccho, Dioſcuris, Æſculapio & Hippocrati peregrinis, contra leges & inſtituta.

18. Κενταύρου] Sch. Hom. l. ἠγνίσθη τοῦ τῶν Κενταύρων φόνου.

20. 'Εμυήθη] Prius enim tantum μύστης, nunc factus eſt ἐπόπτης.

P.122. l.8. Ἤγειρε] Eum liberavit; quoniam ſuâ ſponte non deſcendebat.

12. 'Ασκαλάφου] Supra p.15.

17. Περισκελ.] L. σκελ. & μέσος.

31. 'Ανῆκε] Pal. ἀφῆκε; non muto.

P.123. l.1. Ἔστησε] Oportet ſit ἐπίεσε.

6. Ὦτον] Uterque ſcriptus habet ὄνον. An is eſt qui Ocni funem comedit. V. Antonin. Liberalem p. 451. Ovid. Metam. 5. & Heſych. de Oto.

P.123. l.8. 'Ηρακλῆς] Hæc certamina Tzetzes in Chiliadibus deſcribit iiſdem ſæpe verbis uſus, quibus noſter. Ordinem alicubi eundem non ſervat; Herodorum ſequi ſe profitetur. Scholiaſtæ in Rhodium multa de his Laboribus habent ex Pherecyde, ordine pariter aliquantùm mutato. Ritterhuſius in Comment. in II Cyneg. Oppiani, plurima Scriptorum loca adduxit, qui de hoc argumento egerunt. His adde Anonymum A[illegible] quem Mss. vidi penes doctiſſ. amicum noſtrum Iſ. Voſſium.

25.

25. 'Ιφίτυ] De numero & naſcendi ordine Eurytidarum, vid. Schol. in Soph. Trachin. circa v. 275.

P.124.l.3. Βοῶν] Tzetzes,equos vocat.Ejus interpres locum vertere debuit —*equis abactis per Autolycum.*

19. 'Αφικνῆ)] —— φικνῆ).

25. Δηιφόβυ] Arcadiæ rex erat.

P.125.l.10. Δυλεύσαντι] O. & P. λατρεύσαντι v. p. 99. Diodorus paulò explicatiùs, τὴν ἑαυτῦ τιμὴν, ut ſervitutis pretium nomine pœnæ penderet.

20. Τιμὴν] Oblatum pretium à Mercurio,inquit Diod.in Lat.dele *fraternæ.*

25. Κέρκωπας] Olum & Eurybatum; juxta alios Andulum & Atlantum. Ægius vocat Paſſalum & Echemum. Hunc Suidas Acmona nominat. Vetus Lexicon ex Xenagorâ, ait eos in Simios mutatos fuiſſe.

26. Συλέα] Locus hic corruptus eſt; reſtituo, Συλέα δὲ τὸν Αὔδιον. V. Cononem p. 256. & Tzetzem Chil. ex Αὔδιον vel Αὐδὸν facile fit Αὐλιδ.

P.126. l.3. Πίσῃ] Forte Piſâ.

15. Καθᾶραι] Olim Canterus emendavit κατᾶραι, appuliſſe.

19. 'Οκτωκαίδεκα] Homerus, 6 tantum. Il. ε.

P.127. l.22. 'Εξ ἧς ὕστερον] Quod ſæpe dixi, uncata non ſunt in Mss. habet tamen Tzetzes in Lycophronem hæc ξηραῖς λέξεσι.

30. Τίδε ποτε δεῖ] Pal. τί ποτε δ.

P.128.l.20. Δι' 'Αθηνᾶν] L. δι' 'Αθηνᾶς, ſic enim prius loquitur p.17.

P.128.l.27. 'Αγῶνα] Hoc factum eſt tribus annis à primo bello Thebano,uti colligo ex veteri Chronologo apud Cl. Alexand. Ideo autem Pelopi inferias perſolvit,

solvit, quoniam quartum consanguinitatis gradum ab eo tenuit.

29. Δώδεκα] Pari numero Deucalion prius. V.Schol. Apoll.l.3.Pauf.& Aristoph.

32. Πύλον] Nestoris Pylus erat Triphiliaca. Strabo l.8.

P. 130. l. 2. Περικλύμενον] Plene de eo Schol. Apollonii ad v.156.lib.1.Tzetzes Chil.2.H.45.& Severi Ethopæia.

P.130.l.17. Παῖδα] OEonus ei nomen. Pausan. Post ἥξίε deest in Oxon. καὶ lin.31.

P.131. l.21. Τυνδαρέῳ] Hippocoon hunc fratrem suum Lacedæmone ejecerat.V.p.200.

25. Ἀλεῦ] In Lat. lege *Alei* & *Aleus*, & l.seq. dele *antea*.

P.132. l.8. Τηλέφω] Hujus historiam narrant Diodor. Pausan. Arcad. & Strabo 12 & 13. noster infra, p. 191.

11. Τευθρανίας] Alia est in Paphlagonia; hæc in Mysia. V.p.192.

15. Ἡρακλῆς] Argumentum in Sophoc. Trachin: hinc desumptum multa nostro restituit.

21. Ἔπεσεν] Legit Sch.Soph. τὸ ἀριστερὸν τῶν, & Eustath. ad Dionys.p.62.

25. Ἀμαλθείας] Hoc à Mercurio accepit Hercules. Vid. Hesych. & Palæphatum & Parœmiographos.

30. Δωάμιν ἔχει] Sch. Soph. εἶχε. Mox ἀεθλοῦν τε καὶ ἄπονον.

P.133. l.2. Φύλας] Φυλάς Diodoro. Infra Phylantis filiæ Antiochus filius est.

7. Θέσιον] Interpres hîc nihil vidit. Redde, *misit, ac septem è filiis retinere apud se præcepit, tres autem ad Thebas mittere, reliquos quadraginta in Sardiniam,*

niam, deductâ coloniâ, destinare. Pro τέσσαρας Cod. Pal. habet τεσσαράκοντα. Cætera confirmantur ex Diodoro & Pausan.

17. Ἔυνομον] Cyathum vocat Pauſ. Tzetzes Ennomum. Diod. Eurynomum. Pro παίσας Codd. ſcripti habent πλῆξας. Hæc hauſit noſter ex Herodoro. Interp. multa peccat; pro *pugno*, pone *talitro*, pro, *pocula*; *aquam ei affundentem*, ex hiſtoria.

P.134.l.1. Διέβη] Scripti διῆς, & ita, Zenob. legerat. Argum. Trach. ut editus.

2. Δηιανείρας] Aliter Δηιάνειραν. L. 3. ἐπέτρεψεν ἔσω, l. —— ψε Νέσσῳ, ut legit Interpres, & Schol. Sophoclis.

6. Ἀνακραγούσης] —— ζούσης.

10. Προσκαλεσάμενος] Enarrator Sophocl. & Zenob. rectè hîc habent Δηϊάνειραν.

25. Λύσας] In Oxon. deſunt καὶ σφάξας καὶ ἑψήσας. Et Sch. Soph. non habet καὶ ἑψήσας. Pro ἧκεν, Oxon. & Pal. ἦλθεν.

31. Ἀιγιμίῳ] Stephanus & Diodorus cum noſtro faciunt. Alii Æpalium ultimum Dorienſium regem eſſe volunt.

P.135. l.9. Λαογόραν] Mss. Λογόραν. Schol. Sophoclis Ἀλλαγόραν. Tzetzes noſtram lectionem retinuit.

P.135. l.11. Μηλιέων] Μηνιέων, P.

33. Ἐπικνημιδίων] ———μιδίων. In Latin. verte *Melienſibus Trachine oriundis.* Et, *Epicnemidiis.*

P.136. l.1. Ἔυρυτον] De hoc quid veteres ſcripsêre docet Schol. Soph. in Trachin. p. 124, 125. edit. gr.

14. Ἐις Τραχῖνα] Lege, πρὸς Κύϋκα Λίχαν ἔπεμ.

18. Δείσαντα μὴ πάλιν] Oxon. μὴ κείνῳ, Alii ἐκείνῳ. Rectè.

21. Τέτε] L. τέτῳ.

27. Καλλικόντισιν] Post Βοιωτίας cætera uncis conclusa apud nullum excriptorum habentur; non malè tamen addita sunt; Æschylus in Glauco Pontio.

Εὐβοΐδα καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
Ἀκτὴν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα. Athen.

30. Συναπαντῶντο δ'] Oxon. πε. L. —— ῶντο δ' καὶ.

P.137.l.4. Ὕλλῳ] Duos hoc nomine Herculis filios prodidit Panyasis, & Sch. Soph. Hujus posteros commemorat Phlegon Lycurgum Spartanum, Prytaneum, Europum, Sosum, Procleum, Aristodemum, Aristomachum, Cleodæum Hyllo natum.

10. Ἐκέλευσεν] Ἐπιβάντων P. pro ἐπιβάντος, nisi addas αὐτῷ, lege ἐπιβὰς cum Sch. Sophoclis & Zenob. mox τοῦτο non τέτε, & Φιλοκτήτης non Ποίας officium hoc præstitit. Diodor. & Hyginus.

23. Ἥραν] L. Ἥρα.

30. Πρεσβυτάτη] Etiam natu minima geminos peperit. Pausan.

33. Θεσπίππας] Ox. Θρεψ. lego Θρέψιππος.

34. Εὐμείδης] Oxon. Εὐμηδ. f. Εὐμήδης. Post quam vocem posuit Ægius stellam. Et sanè deest nomen Mulieris quæ erat mater Creontis.

Ib. Ἐπιλαΐδος] Ægius scribit ἐπίλαος. Divinandum est.

Ib. Κράθης] Pal. Κίρθης δ' Ἴοβης, Εὐρύβιος. Sed Εὐρυβίας probabilior lectio.

P.138,

P.138.l.3. Μελίνης] Nescio an hæc sit de quâ Sophoclis enarrator ad Trach. ἵππος ὕλλος ἐκ Μελίτης. Fuit f. Nausithoi.

5. Εὐρύπυλος] Aut hæc non sunt sana, aut ordinem immutat. V.l.11.

6. Ἀγλαίης] Ἀγλαΐης Ægius & Oxon.

8. Λιασ.] Oxon. Αυσ. & Ægius.

10. Ἱπποδρόμη] Ægius & Ox. —δρομος.

11. Τελεταγόρας Εὐρυκάπυλος] Ægius ita edidit, quæ in aliis dividuntur, vide l. 4. & 5. Ἵππυτος forte est ἱππόδρομος.

13. Ὄλυμπος] Oxon. & Ægius Ὀλυμπούσης Νικόδρομος, V.l.28.v.Steph. Ὄλυνθος.

14. Κλεόλαος] Natum ex servâ scribit Diodorus, cum esset Hercules apud Omphalen.

15. Ἐξόλης] Ægius & Oxon. Ἴξολος.

16. Ὁμόλυπος] Ægius Ὁμόλιππος & Στρατόνικος.

17. Ἀτρόμης] Ægius & Oxon. Ἄτρομος.

19. Κάλης] Ante hanc vocem stellam fixit Ægius, & scripsit Κλεαμήτιδος. Nolo ὀνδρομολεῖν. V. Steph. Ακέλη.

23. Εὐρύπυλος] Oxon. & Æg. Εὐρυπύλης Ἀρχέδικος. Eustathius inter hos Ῥόπαλον commemorat. Ut non male pro aliquo ex his Eurypulis hunc substituas.

27. Λυγκεὺς] Oxon. Λυγκαῖος.

28. Ὀλυμπούσης] L.13. supra.

29. Ἡσυχείης] Ἡσυχίης mox Εὐρυόπης Oxon. & Ægius. vox Ἐλαχείας suspecta est Ægio, mihi ignota.

31. Ἀντιμάχης] Oxon. & Æg. Ἀντίμαχος; mox, itidem Πύλαππος.

34. Λύσιππος] Oxon. Λυσίππης & Ἐράσιππος, ut Ægius.

P. 139. l. 3. Λάκιππης] Ox. & Æg. & Hyginus —πος.

5. Θεσίε θυγ.] Videntur desiderari duæ in hoc catalogo. Pausanias scribit aliquos narrare unde-quinquaginta corruptas ab Hercule.

8. Γλυκισονείπς] L. Γλαῦκος, 'Ονείπς· confirmatur hæc emendatio ex Diodoro, Sch.Pind. Sophoclis, & Lycophronis, item ex Hygino & Pausaniâ.

11. Δηΐων] P.98, hunc non numeravit. Sed Interpres Pindari ad 4 Pyth. ex Æneâ Argivo γενεαλογῇ.

13. 'Αγέλαος] Λάμων dicitur Diodoro, Ovidio Lamus.

15. 'Ευρυπύλε] Regis Coi ; Pind.Schol. sed dissentit Polyænus.

16. 'Επικάσης] Ægéas quis sit quæro; an 'Αυγεύς?

20. 'Ασυέχης] Alii Medam vocant. Schol.Sophocl.

22. 'Αυτόνοης] Tzetzes ; ex Iphinoe, Antæi uxore, genuit Palæmona. Præter hos alii Herculis filii recensentur Antiochus, Rhopalus, Antimachus, Clymenus, Aristodemus, Polydorus, Mecistophonus, Toxoclytus, Menebrontes, Chersibius, Lamon, & qui apud Hyginum ; qui tamen forte iidem sunt cum his. De numero eorum quos ex Megarâ habuit non constat. Pindarus octo esse scripsit ; v. Tzetzem in Lycophr. & Sch.Pind.ad 4 θ. Pyth. Habuit quoque præter concubinas jam numeratas aliam, Myrto dictam, cujus meminit Plutarchus in Aristide. V.Herod.p.4 & 227; Scal.in Συναγ.'Ισ' p.358.

P.140.l.3. 'Ελέε βωμὸς] Statius in XII de hac eleganter ; ejus situm in medio foro describit. Barthius in eum, & Petitus in leg. Atticis omnia videntur convasasse huc spectantia.

17. "Υλος

17. Ὕλλος] Facit cum nostro Zenob. Cent. II. & Diodorus. Sed Eurip. Pind. Pausan. & Strabo hoc tribuunt Iolao.

34. Ἦλθον] In margine Oxon. ἀνεχώρησε in Tricorinthon inquit Diodorus. Uterque locus erat in Tetrapoli.

P. 141. l. 2. Τληπόλεμος] Argis jam habitabat. L. 8. ὀλίγον lege. Nisi forte tollenda sit particula negans οὐκ. Nec enim legimus eum coloniam deduxisse. Vid. Pind. Ode 7. Olymp. Homerum ιλ. β.

25. Κατῆς] L. κάθηγε. Heraclidarum Κάθοδος prima ab aliis cautè distinguenda est. Hanc pro epoche temporis noster in suis Chronicis posuit, ut ex Diodoro discas. Multa Scalig. & Petav. de hâc disputarunt.

34. Κλεολάν] Phlegon Κλεόδαιον rectè vocat. Tzetzes in Lycoph. Κλεόδατον. Eusebius Ἀρίδαιον. Sylbur. ad Pausan. & Simpson in Chronol. videri possint.

P. 142. l. 4. Πέθέντα] Mallem πεσόντας, ita & Commelinus restituit. Loquitur de Hyllo aliisque se prioribus.

10, 11. Καὶ Στένυγρον] Lege Στένυγραν, τὴν εὐρυγάστορα δεξιὰν, κατὰ τὴν ἰσθμὸν ἥκοντι θάλασσαν. Ambiguitas Oraculi erat in voce στενύγρα. Quæ & Isthmum significare posset, quemadmodum Aristomachus existimavit; Et fretum illud, quod Ætolos & Peloponnesios disterminat; nam Pythia apud Euseb. Præpar. 5. explicat se, aitque οὐ κατὰ τὴν γῆν λέγω στενύγρην, ἀλλὰ τὴν εὐρυγάστορα. Oraculum erat,

Νίκην σοι φαίνουσι θεοὶ δι' ὁδοῖο στενύγρων.

17. Ἀιτωλίας

17. Αἰτωλίας] Antiquitùs Naupactus ad Locridem pertinebat. Philippus postea Ætoliæ adjudicabat. Cod. scripti, ἐπάρστο τ Λοκρίδος ἔνθα νῦν. Pro τόπῳ Faber l. κόλπῳ.

25. Αὐτεσίωνος] Hujus meminit Schol.Pind.Pyth.4.ejus filius Theras,qui Theram condidit. V.Scal.ad Euseb. Animad.p.37.

P.143.l.3. Φύλαντος] Series hæc est; Hercules (& Meda) Antiochus, Phylas, Hippotes, Aletes. Multa ad hæc disputat Reinesius Epist.24.

13. Μάντιν] Pal. τῦ μάντεως. Alii Carnum vocant.V.Euseb.Præp.5.

16. Καὶ διὰ τῦτο δύο ἔτη] Hæc superflua sunt. Descendere in Peloponesum sæpius tentarunt Heraclidæ; hinc nata inter Chronologos de tempore disputatio; alii ab Ilii excidio annum 30, alii 50, alii 60, alii 80 posuere,ut noster apud Diodorum, & Euseb.

23. Ἀνδραίμονος] Pausan.l.5."Αιμονος. Andræmon ejus erat avus. Hæmon,Thoas,Andræmon, qui ex Gorge OEnei fil.Thoantem genuit. Fuit ergo Oxylus Heraclidarum consanguineus.

24. Μονοφθάλμῳ] Pausan.ὁ ἢ ἵππος διέφθαρτο τῷ ἡμίονῳ τ ὀφθαλμῶν. Mox l. ἐκκόπτετο.

P.144.l.3. Δύμας] Apud Steph. Δυμᾶς scribitur. Et"Αιγιμος. Horum meminit Pausanias.

26. Δῶτερα ἢ τ κλ.] Lego, ἢ λίθῳ τ. V.Polyænum l.1.

P.145.l.14. Εὐρύπυλον] Hujus meminisse videtur Stephanus in Δρυόπη. Pausanias filios ei dat Κεῖσον,Φάλκην, Ἀγραῖον,Κερύνην.

17. Δηϊφόντη] Stemma. Hercules,Ctesippus,Thrasyanor, Antimachus,Deiphontes.

20. Τιτᾶνας] Suspecta mihi hæc vox. An Δυμᾶνας? erant ij populus Doriensis, & sub Temeno militabant. Faber conjicit τινὰς reponendum , quod, mihi

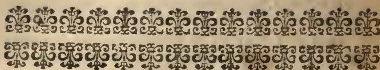
mihi non videtur ſatisfacere huic loco.

28. Φονευθεὶς] Quod populo magis quam Optimatibus ſtudebat.

31. Αὐτῶν τῶν] Al. αὐτῶν, τῶν ἢ. Fortè ἐκ τῶν. Vel αὐτὸς τῶν.

P.146.l.3. Αἴγυπτον] Haud dubiè Αἴπυτον. Hyginus vocat Telephontem.

4. Πατρὶ] Cypſelo.

NOTÆ

AD TERTIUM LIBRUM BIBLIOTHECÆ *APOLLODORI.*

PAg.147.lin.5,6. Ἀγήνωρ] Redi ad p.71. unde hæc pendent.

12. Προειρημένους] Verte, *quos supra recensuimus.*

14. Τηλεφάασαν] Alii alias uxores ei dant, Damnônem & Argiopen Schol. Apollonii ad 3; Antiopen Sch. Eurip.

16. Φοίνικα] Belum & Agenora addit Schol. Eurip.

P.148. l.1. πίστις] Suspectum habet hunc locum Faber,& alii. πέπεις Pal. unde κλέπτης quis scriptum existimet. Sed nihil mutandum. Lucianus de hâc re loquens ἐνήχετο ἐμπεσών. Idem de Deâ Syriâ Sidoniorum Nomisma

mifma fcribit Europam habere tauro infidentem. V.infra pag.279.ἀποπλέων, *adnatans*.

L.11. Καθ' Ὅμηρον] Mirum duos confudiffe Sarpedonas. Nam is de quo Homerus loquitur fuit Evandri filius; is autem Sarpedonem Europæ filium patrem habuit. Peccatum hoc peccat nofter alibi.

20. Θάσος] Agenoris, inquit, Paufan.& Steph.anus pro Κίλιξ, Oxon. l. Κιλίκος, fcilicet Κίλικος, ut juxta Pherecydem fuerit Cilicis filius. Quod non probo. Cæterùm Thafum à Poetis Pinacum dici tradit, Sch. Eurip.

35. Ἐν Θεράπνῃ] In Theram appuliffe fcripfit Theophraftus, tefte Pindari Scholiafte ad 4. Pyth.

P.149.l.3. Θάσον] De hac infulâ vide quæ Scal. ad Eufeb.Chron.n.589. & Conon, infra p.278.& Marcianus Heracl.

P.150. l.8. Καρτέα] Rectius Καβίδα. Sic Diod. Paufan. Strabo, & Mss. mox. Ægius agnofcit Κρητέα.

9. Ἀδραλίωνα] Præter hunc tres alios ejufdem nominis enumerat Schol.Apollonii ad 3.

10. Ἐγάλλω] Pal. Ἀγάλλω. Pauf. Ἀγαγαλλίδα. Vid.infra p. 459.

P.151.l.1. Θαλασσοκρατήσας] Diodorus & Strabo primo huic Minoi imperium in mare tribuunt. Fuit tamen aliter Minos Lycafti filius, hujus nepos Thalaffocratiâ non minor. Hi duo non fatis accuratè diftinguuntur apud Scriptores.

4. Ὀργιασθεὶς] V. fupra p.108.

P.152.l.4. Κράτεως] Scripti habent Καπρέως, perpetuo. V. p.77. & 154. l.4.

9. Ἀλθημένης] Pro υἱὸ. Oxon υἱὸς.

23. Περσικὴ] Oxon. περσὶχη, rectè.

24. Κρηθῆναι] Pal. Κρηθίναι. In Latin. dele *de se*.

26. Ἀταβύειον] Pal. Ἀταβίειος, male. Eſt autem Ἀτάβυρον nomen, v.Stephanum in voce. Tzetz. Chil.

P.153.l.25. Ὄρακος] L. Οἴακος.V.p.77. Hoc quod non viderit qui ante nos percurrit Apollodorum, mirari non ceſſo. Infra,operæ aliud agentes pro νεὼς poſuêre ναὼς,pro ἥρωσι,ἥρσι.

P.154.l.12. Τὸν μῦν] Pal.omittit articulum, & pro μῦν habet μιᾶ,unde facies μῦν.Vide Zenob. c.4. Pr. 45 & 46 cum notis. Sed nihil muto. Fabulam paulò aliter narrat Hyginus, Palæphatus & Apoſtolius. Muſcam an murem perſecutus fuerit, non permagni refert.

17. Τειχώματον] Mallem τρίχωμα, & paulò infra pro θέαν,Oxon. habet χρόαν,ut mox.

P.155.l.9. Συμπάθοι] Al. —θη. Enarrator Lycophronis —θέλων ἀγωνιᾶσαι δράκοντα,ὅπως ἀναιρεθῇ ὑπ' αὐτῶ. Timebat enim mortem à Minoe.Infra ἀνίεν,Oxon.V. Palæphatum.

27. Εἰς τὸ σῶμα] Tzetzes, εἰς τὸ ἑαυτῶ σῶμα. Quod autem ſequitur, μέχρι τῶδε μοι λελέχθω, ſatis oſtendit non eſſe Epitomen, quod toties clamat Faber.

P.156. l.4. Δέλφοις] Hoc Oraculum conſervavit nobis Sch.Ariſtophanis in Ranas; Euripidis in Phœniſſas. Tzetzes in Chil. tangit. Locum hunc verbatim tranſcripſit Sch.ιλ.β. unde quædam hîc emendari poſſunt.

17. Ἔνθα] Lege, ἔνθα νῦν ἡ πόλις.

18. Ἀθηνᾷ] Oraculum juſſit μελαμφύλλῳ φ... ῥίζῃν.

20. Τινὰ

20. Τινὰ τῶν] Tzetzes in Chil. duos misit, Deioleonta & Seriphum, f. τινὰς —— ληψομένους. Et sic Schol.Hom. β.

P.157.l.1. Σπαρτοὺς] De his & totâ hac historiâ. V. Sch. Apollonii ad 3. Eurip. ad Phœnissas; & quæ ad Palæph. edit. Cantabr. p.14. & Mausac. ad lib. de Flum.

13. Πέντε] Pherecydem adfert Sch.Apoll.l.3.aliis verbis hæc ipsa enarrantem. Timagoras his 5 addidit Creontem; Androtion inter Spartos numerabat Ægea. V. Sch.Lycophr.

17. Ἀΐδιον ἐνιαυτὸν] Aliter dicitur μέγας ἐνιαυτὸς, & octo annis constabat. Suidas in Κάδμος. Et Clem.Alex. Strom.1.

21. Βασιλεῖ] F.—— λείαν.

P.158.l.11. Ἐξαπατηθεῖσα] Lucianus Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα. Vide quæ collegit Barthius ad 7. l. Thebaid.

11. Κατανεύσαντος] Nutus Jovis est quasi juramentum, ιλ. α.

Ὃ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, &c.
Ergo non potuit irritum facere, sive ἀνανεῦσαι.

22. Ἐξαμηνιαῖον] Lucianus ἑπταμηνιαῖον.

26. Λοιποὶ] Vide quæ Scaliger ad p. III. Manilii.

P.159.l.7. Λέαρχον] V.p.37, supra.

21. Σισύφου] Erat enim frater Athamantis. V. Argumenta ad Pindari Isthmia.

P.160. l.23. Ἐπαύσατο] Ox. & Pal. ἔπαυσεν. In his Canibus Actæonis plane videas ἀντιπεπονθός. Adeo discerpta sunt eorum nomina, ut sanari non possint sine ope meliorum codicum. Hyginus in his sequitur

E Apol-

Apollodorum. Ex eo (& Ovidio) jactura hæc (si qua est) levari aliquantulum possit. L. ἐξ ὧν ἔτοι —— nempe, masculi, ut apud Hyginum, deinde fœminæ sequebantur μετὰ τ. ἀλ. τ. in illo versu Λυγκεὺς, &c. habebantur tres qui eum consumpsêrunt, uti meminit Hyginus, forte Λυγκεὺς, Ἰχνοβάτης πόδας αἰνετὸς, ἠδὲ Μελάμπους. Quod autem sequitur, καὶ τοῦ ὀνομαστὶ, sit alterius Poetæ de his canibus locus, Hesiodi aut Euphorionis. Post ἱμμειμαῶτες versus sequitur, qui omnino aut abesse debet, aut alio loco collocari. Videtur mihi præter morem suum facere Apollodorus, qui tot versus hîc citat in re minimè necessariâ, quod alias non facit, cum res ipsa ferè postularet. Existimo hos omnes in margine alicujus exemplaris scriptos, brevibúsque lineis distractos, in possessionem non suam, ut fit, venisse, v. p. 178. l. 15. De Actæone potest videri Pausan. l. 9. Nonnus 5. Statius 3. Palæph. cap. 4.

P. 161. l. 25. Ἀφικνεῖ] Omiserunt operæ κακῶ. Pro Κύβαλα rectius Κύβελα. Habet Lucianus & Κύβελον. Interpres Homeri ad Ζ. ιλ. hæc paulo aliter ex Eumelo. Ubique in Latinis pro Dionysius, scribe Dionysus.

P. 164. l. 15. Ἰλλυρίων] Prope montes Ceraunios.

32. Λάιον] Series. Agenor, Cadmus, Polydorus, Labdacus, Laius, OEdipus, Polynices, Eteocles.

P. 165. l. 6. Χρύσης] Mss. Θαλίδος. Vid. Pausan. l. 9.

26. Περὶ Ἔπωπ.] Aliqui legunt παρὰ, quod non necesse est.

P. 167. l. 3. Μίνυτον] Tzetzes in Chil. vocat Εὐπίνυτον. Interpres Statii Epiniten. Qui hic dicitur Ἀγήνωρ

est

est aliis Ἀρχήνους. Ἐδδαίαν Cod.Oxon. scribit Ἐθοδίαν ut & Pal. mox pro Θήραν iidem bene habent Νίαιραν, ita enim hanc alii quoque appellant. Φθίαν etiam, Φθέαν vocant. Tzetzes Φαίδαν. Pro Astycratea alii ponunt Chlorida. Sch.Eurip. ad Phœn. inter has ponit Νηίδα. Vide quæ Barth. consarcinavit ad 3 Thebaid. Hyginum fab.XI. Parthenium c.34. Tzetz. Chil.4.Hist.141.

29. χλῶεις] Homerus Odyss. λ. facit alterius Amphionis filiam, nempe Iasidæ, ut prius ostendi.

32. Ἀμύκλα] Scripti Ἀμύκλας, quod rectum est.

P.168. l.9. Καλά] Restitue μιλά.

P. 169. l. 18. Σπνλώ] Pausan. p. 616. χιρὴν vocat.

P.170.l.11. Αἴνιγμα] Habetur apud Sch.Eurip. Sophoclis, Æschyli, & Lycophronis.

21. Σωισόντης] Rectius ἐκ ζωισόντων & ἀρπάσασα, & πολλῶν pro πολλάκις, ut p.192.

P.171. l.3. Ἄνθρωπον] Schol.Æschyli ineditus rem versibus complexus est.

Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε μοῦσα θανόντων,
Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
Ἄνθρωπον κατέλεξας· ὃς ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
Πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων.
*Γηραλέος δὲ πέλων, βίταλον πόδα, βάκτρον ἐρείδει
Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

19. Εὐρυγένειαν] Pausan. & Schol. Eurip. Εὐρυγάνειαν Περίφαντος dicunt; scripti Τεύθραντος.

26. Ἀρὰς] Pelops ob raptum Chryſippum execrabatur Laium; OEdipus filios ſuos, non minori diritate. Auctor Cyclicæ Thebaidos aliam cauſam attulit, uti & Æſchylus in Septem ad Thebas. Vide Schol. Eurip. ad OEdip. Colon. v.1439. Athen. l.11.c.3. Zenob. Cent.5. Pr.43. De OEdipi ſepulturâ v. Schol. Soph.ad OEd. Col.v.90.

P.172.l.15. φυγαδευθεὶς] Vide Argumentum Septem ad Thebas.

18. Ὅρμον] Monile hoc manſerat in hac familiâ ab Harmoniæ nuptiis. Vid. p. 157. Donum exitiale.

21. Ταλαοῦ] *Stemma.* Æolus, Creteus, Amythaon, Bias, Talaus, Adraſtus.

25. Γενομένης] Locum hunc deſcripſit Zenob.in Ἀδράστεια Νέμεσις. Inſpiciendus eſt & Schol.Eurip.ad Phœniſſ. v.412.

P.173.l.10. Ἀριστέας] Quorum Catalogum dat Diod.Sic. & Statius 4.

12. Ἀμφιάρεως] *Familia.* Melampus, Antiphates, Oïcles, Amphiaraus.

19. Ἶφιν] *Genus.* Megapenthes, Argæus, Anaxagoras, Alector, Iphis.

29. Αὐλῷ] L. αὐλῇ.

P.174.l.1. Γενομένης] Pro αὐλῆς lego ὀργῆς; cum incidiſſent lites inter ſe & Adraſtum, juravit, reconciliatione factâ, Amphiarus, ſe arbitrio Eriphyles permiſſurum, ſi quando poſthac oriretur inter eos aliqua contentio. Confirmatur hæc emendatio ex Sch.Pind. Nem. & Sophocl. Interpres hîc nemini ſatisfaciet.

12. Ἄδραστον στρατεύειν] Imo ἄνδρα συστρατ. ut Commelinus ante nos vidit, & admonuit.

19. Συναθροίσας] Deest στρατὸν. Aut aliquid tale, si vox συναθροίσας sana sit. Mihi aliter videtur, puto enim rectius συνθήσας posse substitui; vel, συνθοινήσας. Splendido enim convivio duces excepit Adrastus, ut constat ex Statio & Athen.l.XI.c.1. vel συναμείψας, ut apud Pausaniam.

24. Ἀεισομάχυ] Habuit is in matrimonio Mythidicen sororem Adrasti. Ibid. Ταλαῦ. Hyginus Mnesimachi filium facit.

P. 175. l. 5. Ἴφιον] L. Ἐτέοκλον Ἴφιος. Confirmat Pausan. p. 627. Mecisteus erat Adrasti frater. Pausan.

10. Ὑψιπύλη] Deesse aliquid videtur, si omittas ἥτις, constabit melius sententia.

14. Λυκέργυ] Pausan. p. III. Hyginus Lycum vocat. V. Argumenta in Nemea Pindari.

26. Σημεῖον τῦτο] O. & P. τῶ. Amphiaraus de exitu belli hinc conjectabat. Archemorus indicat malum initium; cur Anchemoron pro eo substituat Faber non video.

P. 176. l. 21. Ἑπτὰ ἴσων] Veterum historicorum loca de Thebis & Portis adducit Tzetzes ad Lycophr. edit. Cant. p. 180.

27. Ἀγκαΐδας] Ox. & Pal. Ὀχνηΐδας. Pausan. Νηΐδας. Schol. Æschyli ineditus, de his ita, Ὄγκα ἐν τῇ Ἀιγύπτῳ καὶ Τύρῳ καὶ τῇ Φοινίκῃ καλεῖται ἡ Ἀθηνᾶ. V. Seld. D. Syr. c. 2. l. 4.

28. Ὑψίστας] Sic dictas, quoniam ibi colebatur Jupiter ὕψιστος, de quo Hesych. Cadmus ex Phœnicia *Dei excelsi* nomen Græciæ intulit.

30. Ἠλέκτρας] Alii malunt Ἠλεκτρίδας; prior lectio ter quater apud Pausan. Statium, & Schol. Euripidem. In Latin. lineâ sequenti, deest Tydeus.

P.177.l.3. Ἴσοις] Catalogum Ducum habet ex Æſchylo Euripides. Æſch. Scholiaſtes ineditus ſic locum hunc illuſtrat. Argivorum Duces; Tydeus, Capaneus, Eteoclus, Hippomedon, Parthenopæus, Amphiaraus, Polynices. Thebarum Portæ; Proetides, Electræ, Neitides, Oncææ, Boreæ, Omoloides, & Hebdomæ. Duces Thebanorum; Melanippus, Polyphontes; Megareus, Hyperbius, Actor, Laſthenes, Eteocles. Vides Septem Portas, ſub Duce quamque ſuo, intra & extra.

7. Ἐυήρους] Phlegon, Ἐυμάρους.

21. Ἐπὶ πάντα] F. ἐπιβάντα, vel ἐπιστάντα.

28. Διαγκαθάρας] Faber διαγκαθάρασαν πᾶσαν. v.p.208.n.9.

P.178.l.15. Δεκαεννέα] Quos ſequatur auctores Apollodorus non conſtat. Alii aiunt μοιρῶν ὑσῶν δέκα, τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. Sic Phlegon, & Heſiodus. Quare & hi, & verſus ſequentes Noſtro adverſantur. Ferè ſum in eâ ſententia ut credam non additos fuiſſe ab Apollodoro ipſo, (uti nec nomina Canum Actæonis.) Occurrunt apud Tzetzem in Lycophr. & Schól. Odyſſ. Huc reſpexit Auctor Amorum apud Lucian. ἢ θήλεα τέρψις ὅλη τῇ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. Barth. in 4 Statii locum hunc examinat.

30. Νικήσειν] Malè, *eum*, in Lat. redde, ſuperiores fore.

P.179.l.3. Πρὸς τῷ] L. περὶ τῷ π. prima pugna erat apud Iſmenum.

8. Ἀυτῆς] Ἀυτοῦ.

20. Λεάδης] Apud Pauſan. occurrit Laidas quidam Thebanus, apud Æſch. Sch. ined. Laſthenes. Æſchylus Megarea opponit Eteoclo.

21. Ἀμφίδικος] Uno ore Diodorus, Eurip. Statius Aſphodicum vocant, ut & Pauſan. l.9.

25.

25. Λοιπὸς τῶν] Oxon. Ἀσυέγὺς addit, ſc. Ἀσταχοῦ. Mox pro ἡμιθνῆτα, idem Oxon. ἡμίθνητον.

P. 180. l. 6. Ἔκτινεν αὐτὸν] Aliter, ἔπνεν αὐτήν.

7. Διελὼν τὸν ἐγκέφαλον] Veteres non edebant, imò non nominabant ἐγκέφαλον, inquit Apollodorus noſter apud Athen. quod verum non eſt. Euſtath. p. 757. Phlegon narrat Spectrum Comediſſe totum infantem πλὴν τῆς κεφαλῆς. Lycophron vocat Tudea Κρατόβρωτον, Doſiades in ſecunda arâ, ἀνδροβρῶτα. Sextus Emper. l. III.c.24. tangit hunc locum. Plenius enarrat Schol. Pindari Nem.Od.X.

P.180.l.10. Ἐπίσχετο] L. ἀπέσχετο.

16. Βάτωνι] Pauſanias ait fuiſſe Amphiarai cognatum; vidit ſepulchrum utriuſque.

19. Ἀθάνατον] Ideóque ejus μαντεῖον paſſim in Græcia celebre. Hujus mentio apud Herod.5. Nicol. Damaſcenum (in excerptis) Val.Max.l.8.c.16. Schol. Pind. N.O.X.

22. Ἀρείων] De eo videndus Strabo. Homerus ei divinum genus tribuit. Antimachus ſcripſit eum ex Terrâ genitum. Fuit primo Onci equus, 2. Herculis, 3. Adraſti, qui fracto curru, equo hoc vehens evaſit.

P.181. l.10. Ἐλεῦ] V. quæ ſupra. Cæterum Adraſtus mortuus Megaris, ſepultus eſt Sicyone. Herod. & Sch. Pind.

16. Ἴφιδος] Ut Ἄπιδος; Codd. tamen ſcripti Ἴφιος; quæ lectio ſupra ex Pauſan. reſtituebatur. Hyginus ait Evadnen fuiſſe Phylaci filiam.

32. Μητέρα, ὅμως] Barthius mallet ὑδαμῶς.

P.182.l.2. Θερσάνδρου] Hujus poſteri, Auteſion, Tiſamenos, Theras qui Theram condidit.

3. Τὸν ὅρμον ϗ τὸν πέπλον] Supra ab ipso Polynice dicitur accepisse monile. Solvit dubium hoc Cod. Oxon. nam omittit voces has ὅρμον ϗ τ. vides ex interpolatione multa corrupta esse. Accepit prius ὅρμον, nunc πέπλον. Confer p. 157. 173.

10. Ἀλκμαίων] Sc. Ἀλκ. ϗ Ἀμφίλοχος Ἀμφιαρέω. In his recensendis variat Pausanias.

21. Μάχην] Pugna hæc commissa est apud Glisantem.

P. 183. l. 4. Τιλφοῦσαν] Emenda Τιλφουσίαν ex Stephano, vel Τίλφωσ. Τιλφωσαῖον apud Diodorum, uterq; ex scriptis habet Τραφυσίαν. Τράφια, πόλις Βοιωτίας. Steph. Strabo 9, paulo abit à nostro. Septem ætates, à Cadmo usque, vixisse Tiresiam aiunt. Divinis eum honoribus Thebani post mortem affecerunt.

P. 184. l. 6. Οἰκλέα] Patrem Amphiarai, avum suum.

9. Ἀρσινόην] Ἀλφεσίβοια dicitur Pausaniæ.

18. Πόλιν διαλαμβ.] Urbem condere, munire. Τὰ quod mox sequitur, otiosum est.

P. 185. l. 15. Τεμένει ϗ] Hæc non nemo ex Pausaniâ hûc transtulit. Infra alios duos nominat noster, qui monile Delphos portarint, quos fuisse eosdem agnoscit Pausanias cum his qui insidiati sunt Alcmæoni.

P. 186. l. 7. Ἀγαπήνορα, οἱ] Deest ϗ.

20. Ἀνέθηκε] Phocensis quidam monile hoc Delphis furto abstulit. Ejus filius furore correptus, Paternas ædes incendit. Athen.

P. 187. l. 9. Ἀγοράσαντα] Verte, mercatum esse in servam.

17. Ἐπαναγαγὼν] Connecte cum p. 68. non solet sic loqui Epitomator.

30. Μαι-

30. Μαίναλον] Catalogus iſte conferri debet cum Pauſaniâ, lib. 8. & Tzetze in Lycophr.

P. 188. l. 6. Ἔυμονα] Al. Ἐυαίμονα.

8. Μαίναλον] Prius. Mox pro Φθίον & Λύκιον Tzetzes legit Φθῖνον & Λύκον, Pauſanias Λυκέα.

16. Νύκτιμον ἢ νεώτερον] Hæc non ſunt Apollodori verba, quoniam de Nyctimo jam egit, etiam omiſit Cod. Oxon.

19. Οὗτοι πάντες] Locum hunc deſcripſit ex Genealogiis Hecatæi Mileſii, quem Græcè citat Natalis Comes, & Tzetzes non poſito nomine. Eſt autem notandum Lycaonem hîc purgari eo ſcelere, quod ei omnes Poetæ imputant. H. Grotius in Epiſt. ad Gallos putabat Nicol. Damaſcenum in hâc hiſtoriâ conſcribendâ dediſſe aliquid Romanorum auribus, ſed vides altiùs proveniſſe. Jovi Lycæo templum poſuit Lycaon. Pauſ.

25. Ἐπιχειον] Lycophron voluit eſſe Nyctimum; Arcada Germanicus in Aratum.

P. 189. l. 3. Ἐκεραύνωσε] Hecatæus paulò diſtinctius, alios ex filiis cum Lycaone in lupos vertit, alios fulmine confecit. Conſentit & Pauſan. Nicolaus Damaſcenus Apollodorum ſecutus eſt tum in numero filiorum Lycaonis aſſignando, tum in pœna. V. ex eo excerpta; quæ in ſua quoq; tranſtulit Suidas in Λυκάων.

10. Παραλαβόντος] Tzetzes hæc deſcripſit. Nyctimum hunc (quem ni fallor Pauſanias πρεσβύτατον vocat) ex Artoniâ genuit Lycaon. Vid. Schol. Eurip. ad Oreſtem.

P. 190. l. 15. Λεανείρας] Schol. Eurip. ad Oreſt. Mss. legant Λεαυνήρας.

19. Χρυ-

19. Χρυσωπείας] Mss. χρυσοπηλίᾳ. Tzetzæ Περσωπηλείας; Ἐπιμελίδ@ Pausaniæ. Qui autem hîc Ἔλα]@ Schol. Eurip. dicitur Ἐλάτης. Tzetzes cum nostro facit & Pausanias.

28. Αὔγη] De hac prius, p. 131, 132. Atque una hæc repetitio tam prolixa satis ostendit libellum hunc non esse majoris operis Epitomen. De Auge magna apud scriptores Eurip. Strabonem, Diod. & Pausan. discrepantia est.

29. Λυκοῦργος] His addunt Amphidamanta Apollon: & Pauf. v. infra.

P. 191. l. 10. Ἔρδηρε] Supra γυναῖκα ἐποίησε. Non sunt ἀσύστατα.

24. Κλεοφίλης] Scripti, ——φύλης. Idæus qui statim sequitur, ab aliis rectiùs Jasos & Jason dicitur. Nam mox, Ἴάσου δ', & Schol. Rhodii ad v. 233. l. 1.

32. Ἀῤῥένων] In Latinis adde, *Masculæ*.

P. 192. l. 16. Πελίᾳ] Hos ludos funebres patri instituit Acastus. V. p. 64. meminit hujus agonis Zenob. c. 6. pr. 44.

P. 193. l. 7. Μὴ θηρεύοντας] Canterus l. σὺν θηρ. V. Palæphatum.

12. Ἀταλάντην] Duas Atalantas, Arcadicam, & Bœoticam, antiqui confundunt. Callimachus Hymno in Dianam ea omnia, quæ noster hactenus de Atalantâ scripsit (exceptis iis, quæ de pomis aureis) Atalantæ Jasii filiæ Arcadicæ tribuit. Atalanta quæ hîc Schœnei filia dicitur, fuit Bœotica. Schœneum inter Athamantis filios ponit Apollodorus. Condidit, aut saltem nomen dedit Schœno Bœotiæ civitat. Sch. Hom. Hanc Atalantam vicit projectis aureis malis Hippomenes. Hæc antiquior est alterâ. Tzetz. Chil. XII. H. 453. V. p. 31. supra.

23. Ἄτλαντος] Adi p.5.

P. 194. l. 6. Λύκον] Aliqui Λευκὸν scribunt. Ex hâc Eurypylum etiam genuit, ut testatur Schol. Apollonii 4.

11. Ἑλλάδης] In Latinis dele filiam. Καλλίστην additam puto ex glossa ab imperito aliquo, qui hîc de Therâ sermonem fieri crediderat.

P. 195. l. 12. Λύκαον] Certum est ex supervacuâ repetitione, ea quæ uncis circumscripta sunt, ex orâ in ordinem venisse.

31. Προσδιακομίσας] Divide πρὸς Δία κομίσας.

P. 196. l. 8. Ἀντιδίδων] Paulò aliter Schol. Nicand. Alex.

18. Μαντικὴν ἐπελθεῖν] Divinatio ei contingeret. ἐπίληπτος & δαίμων ἐπιληπτικὴ, & θεῖός μοι ὀνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, & ἐπιληπτικώτερον apud Eustath. in Iliados Proœmio, hoc confirmant. Sed & hoc prius attigi.

23. Ἐκ Διὸς] Faber putat hinc constare libellum hunc esse Epitomen majoris. Sed τίκτει, quod deest, ἀπὸ κοινοῦ intelligitur.

29. Νηΐδος] Supra p. 27. 75. hæ Nymphæ Hamadryades & Epimeliades dicuntur Arcadibus. Pausan. 8.

32. Ἀμύκλας] L. Ἀμύκλα vel ——κλῳ.

P. 197. l. 10. Τυνδάρεων] Eustath. ad ιλ. β. hos γενεαλογεῖ ab OEbalo.

12. Ἀρήνης] Tzetzes, addit ἢ Ἄρνης τῆς Αἰόλου, ex variante Scripturâ.

16. Ἤνεγκεν] Scripti melius διήνεγκεν.

19. Καὶ Φυλοδίκης τῆς Ἰνάχου] Hæc verba desunt Oxon. Cod.

29. Κορωνίδ☉] Theodoretus de Græc.affec.cur.Sermone 8, hæc adfert.

33. Ἀπόλλων] Scripti ſupra Ἀπόλλω habuere. Pro ⁊ repone τῇδε ϗ.

P.198.l.2. Τῦ ϗ] Faber ἔστι τε, mihi placet μετὰ τῶτο ϗ & ἐλομένη. Nam illud ι ſubſcriptum ſæpe in ν abiiſſe deprehendimus. Pro Ἐλάτε ὑῷ ſcripti habent Καινέως ἀδελφῷ,quod eſt otioſum gloſſema.

7. Καταρᾶται, ὅς] L. ὅν. Hanc hiſtoriam ex Pherecyde & Heſiodo noſter, Schol.Pindari, & Ovidius hauſêre. Nam Pindarus fabulam de Corvo reſpuit. V.infra p.443.

21. Γοργόνης] Γοργόν☉. Zenob. locum exſcripſit.

30. Καπανέα] Locum hunc ad ſe tranſtulere Sch. Pind. Pyth.O.III. & Eurip.in Alceſt. non ſine aliquâ varietate. Steſichorus de Capaneo & Lycurgo teſtis adfertur, ergo poſt ὡς dele ϗ. Mox ſcribe Εὐρύαλον ϗ Ἱππολ. de iis enim Auctor Naupacticorum. De Glauco Μνησαγόρας,ſic enim legit Pal.Schol. Eurip. Ameliagoram vocat. Voſſius Meleſagoram. Natalis Comes ex Mneſagorâ quædam de Chirone adfert. V.Sextum Emp.l.1.c.12.

P.200.l.3. Εὐάρ(ζοφ☉] Ἐνάρ(φορ☉ vel Ἐναρασφόρ☉. Pro Τίζρω Faber Σέβρ☉ reponit. Apud Pauſan. in Lacon. Hippocoontidæ memorantur Alcimus, Enaræphorus,Dorceus,Sebrus.

P.207.l.5. Κάσωρ] Adde ϗ Κλυταιμνήστρα.

P.201.l.7.Νεμέσεως] Heſiodus in eâ ſententiâ.V. German. in Phæn.

P.202.l.26. Κρεοθέντ☉] L.προκειθέντ☉.

P.203. l.5. Νυμφί☉] Ὑπὸ pro ἀπὸ, c.Pal. infra in numero capitum error eſt ; nam X bis ponitur.

16.

16. Δύλης] Servâ. Pauſ. Nota autem Homerum ſcribere Helenam neminem præter Hermionen genuiſſe, ideo Lycophron eam θηλύπαιδα vocat. Sophocles in Electra ex eâ διπλοῦς παῖδας dat, Heſiodum ſecutus; Euſtath. ad Γ. ἰλ. Nicoſtratum, Αἰθιόλαν (Tzetzes Ἐφιόλαν vocat) Diæthum & Maraphium tribuit. Tzetzes his addit Menelaum.

19. Τηειδάνης] Oxon. Τηρηΐδος.

P.204.l.9. Ἀνώγων] Tzetzes legit ἢ Ἄναξις καὶ Ἄνλοθος. V.Pauſan.

11. Βυλείαν] Pal. βοῦν λείαν, ſ. βοῶν λ. & proximis lineis διελεῖν. Pugnam hanc ob virgines factam ſcribunt Lycophron & Sch.Pind.

20. Πρῶτον Ἴδας] Al. πρῶτος.

29. Λυγκεὺς] Ἀμφότεροι ἐλόχων ὑπὸ τῇ δρυῒ, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε inquit Didymus apud Sch.Pind. qui quidem Sch. Apollodori verba citat, ex hoc ipſo loco.

P.205.l.3. Πέτρα] Tzetzes in Chil.11. H.48. fuſè hanc rem narrat. Habet Lycophronis Schol. qui ait fuiſſe στήλην λιθίνην raptam è ſepulchro Apharei.

17. Ἠλέκτρας] Hæc penè verbatim habes p. 260. ſub hoc Dardano accidit diluvium tertium (Vide p. 22. 189.) propter quod aiunt Dardanum deceſſiſſe.

29. Νεμόμενοι Τεῦκροι] Scholiaſt. ἰλ. Θ. Vide p. 284.

P.206.l.1. Βάτειαν] De hac plenè Euſtath. ἰλ. p.351. ed. Rom.

7. Γενομένον αὐτῶν] L. αὐτῷ. Infra poſt παραλαβὼν abeſt τὴν βασιλείαν. Poſt Καλλιρρόην pro τῆς ſcribe τὴν.

P. 207.

P.207.l.1. Καταλαβὼν] Hæc exſcripſit Tzetz.in Lycoph· lege mox πάλιν.

12. Φρυγίας Ἄτης] Sic dicebatur ab Oraculo cujus Tzetzes meminit. Sed & Ἄκτη à Trojanis, ut Stephanus in Ἴλιον docet, & ſane Tzetzes legit hîc Ἄκτης.

21. Συμβεβηκὸς] Pedibus cohærentibus. Vid. Heſychium in Δαίδαλος. L. ult. pro illatum l. illaturæ.

P.208. l.7. Ξόανον] Pherecydes ſcripſit Παλλάδα eſſe τὰ ἀχειροποίητα μορφώματα, καὶ πᾶν τὸ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς γῆν πιπτόμενον, καὶ τὸ Παλλάδιον τῆς Ἀθηνᾶς τοιοῦτο ἦν, vide Tzetzem;ut Palladium non ſolius Palladis fuerit imago. V.p.274.

9. Προσθῆναι] Et lin. 1. προσθῆναι, ſed Oxon. utrobique ——— θῆναι. Pro κατασκευάσωσαν, magis placet κατασκευάσωσι, aut delenda eſt vocula καὶ.

10. Ἦν ἕδριζον] Non caret dubio hæc lectio, Tzetzes enim in Lycophronem hæc ubi adducit,legit οὐ λέγουσιν αἰγίδα.

13.Κατὰ τὴν φθορὰν] Interpres errat. Loquitur Apollodorus de ſtupro Electræ à Jove illato, v.p.205.dele igitur *per anni peſt.contag.* Verto,ad hunc (Jovem) acceſſiſſe Electram, illum autem ſimul cum Ate demiſiſſe Palladium,&c. lego enim Δία ῥίψαι μετ' Ἄτης confirmat hanc correctionem Euſtath. ιλ. p. 157. De Palladio v.Clem.Alex.Suidam in Διοπετὴς & Παλλάδιον. Cononem p.275. Dionyſ.Halic.l.1.Antiq. Euſt. ad ιλ.p.627.

22. Ἀδράστου] Fuit is Meropis filius, princeps regionis quæ cum aliis novem Trojanis parebat. De eo Strabo agit libro 13. ex Homeri ιλ. β.

23. Σβυμιῶ] Pal. Στρυμῶ, Tzetzes Στρυμῶ habet.

27. Λευκίππε] De eo p.204. Cæterum Porphyrius in Paralipomenis Homericis ait Alcmana Priamo matrem dediſſe Ζευξίππην; Hellanicum, Στρυμῶ; Stamis in Lesbiacis adfert Thoaſan Teucri filiam. V. infra p. 324.

29. Λάμπωνα] Homero Λάμπος.

P.209.l.1. Καλύβης] Schol.Apoll. Καλύκης. De Bucolione v. ιλ. Ζ.22.

31. Ἡσιόνην καὶ Κίλλαν] Tzetz.in Lycoph. Videtur legiſſe, bis, Ἀίθυλλαν, idem Tzetzes alibi alterius Κίλλας meminit. V. p.211.n. 30. cæterùm Αἴθυλλαν hanc Euſtath. ιλ.α. vocat Ἀνθυλλαν; Polyænus editus, 7, Ἀνθίαν, Mss. Ἐνθείαν.

P.209.l.10. Μικρὸν πρόσθεν] Pal. & Oxon. μικρῷ. V.p. 127.

17. Ἀστερόπην] Legit Pal. Στερόπην, Tzetzes vocat Μερόπην. Ovid.in fine XI Metam. Heſperien vel Eperien.

25. Κισσέως] Euripides hoc ſcripſit, quem ſecuti ſunt Virgilius & Ennius; Homerus filiam Dymantis facit; Theanûs verò patrem Ciſſeum.V.Servium. Habitabat Dymas prope Sangarium, ideo Hecube credita eſt Sangarii filia.

28. Ἕκτωρ] Steſichorus, Ibycus, Alexander Ætolus, Euphorion Lycophron Hectorem Apollinis filium prodidere. V. Schol. Homeri ιλ. Γ. & Lycophronis.

P.210. l. 7. Γενέσθαι] Tzetzes in Lycophron. p. 47.ed.Cant. hunc locum illuſtrat, aliterque ac Faber intellexit.

13. Ἀγέλαος] Pal. legit Ἡγέλαος.

21. Πάειν] Ἀπὸ τῦ παιένει τὸν μέρον. Schol. Hom.

P.211. l.2. Μαντικὴν] In templo Apollinis Thymbræi Helenus & Caſſandra ſomnum captabant ; accedentes duo ſerpentes dormientium aures purgabant, καὶ ἀμφότεροι οὕτως τῆς μαντικῆς μετέλαβον. Schol. Hom. H. ιλ. Poſt μαντικῆς αὐτῦ ante πείθειν deeſt τὸ.

9. Ἄντιφον] Iliados ultimo Ἀντίφονον legis & Ἀγαυὸν, qui hîc omittitur.

14. Παῖδες] Quinquaginta filios habuit ; ſeptemdecem ex legitima uxore. Homerus ait illum ἐννεακαίδεκα ἐκ μιᾶς νηδύος ſuſcepiſſe. In his numerandis vide Hyginum fab. XC. infra lege Ἀστύνοος, Ὑπείροχος, Ἐχέμων vel Ἐχέμμων. ιλ. ε.

30. Θυγατέρες] Has & Laomedontis filias p. 208. confundit Tzetzes in Lycophron. Tettius & Rutgerſius v. Lect. l. 6. de hâc re aliter, ſed minus rectè.

P.212. l.7. Μὴ πλεῖν] Hîc elapſa eſt (ὅτι) vocula. Rheæ ſacra eſt quercus inquit Ger. Voſſius in Libris de Idolol. citat autem hujus rei teſtem Apollodorum noſtrum ex hoc tertio libro. Natalis eandem obſervationem adfert ex tertio Apollodori de Diis ; quem librum nunquam vidit.

16. Οἰνώνην] Repudii memor ; ideo μνησίκακος, & Lycophroni βαρύζηλος dicitur. V. p. 349. peperat Paridi Corythum, v. infra p. 398. Quæ mox uncis circumſcripta veniunt , non habentur in Mss.

30. Πηρεῦς] Hinc opinor emendandus Pauſanias qui l. 2. ſic ſcribit Ἀσωπὸς Κηγλέους καὶ πρεσβύτερος. Pro Μετώπην ex Diodoro repone Μεθώνην.

P. 213. l. 1. Λάδωνος ἢ τοῦ] Lege ποταμοῦ θυγάτηρ αὐτῆ.) δύομ. Pelagontem Diodorus Pelasgum vocat.

3. Ἔικοσι] Harum aliquot commemorat Pausanias. Sed Diodorus disertè 12 tantùm ponit.

5. Ἄιγιναν] Quæ sunt circeilis circumscripta in Oxon. non leguntur.

9. Σισύφυ] Consentit Pausanias, 2.

22. Μύρμηκας] Tzetzes ad Lycophron. hæc & alia.

26. Χείρωνος] Atqui Chironis non fuit, sed Schironis, testis Pausanias, & Plutarchus in Theseo; quid quòd uterque Mss. sic legit.

29. Ἀκταίυ] Stella præfixa facit ut dubitem de lectione. Ex Pherecyde Interpres Lycophronis notat Pelea familiarem factum Euryto Actoris filio, v.p.215. meminit idem Cychrei, qui synchronos his fuerit. Puto igitur reponendum Ἄκτορος, aut Ἄκτωνος ex p. 25. pro Ἀκταίυ. Pro Κρηθέως legi oportere Κυχρέος, cui lectioni favent Mss. qui legunt hîc Κυθρέως. Variè autem scribitur vox Cychreus; legitur apud Diodorum, (ubi de Telamone agit) Κεγχρέως θυγάτηρ Γλαύκη; apud Tzetzem utroque modo pingitur.

32. Ψαμάθη] Ἐις πηγὴν quid sit, non constat. Ἐις φύκλω Cod. Oxon. legit. Mox corrige. Διὰ τὸ μὴ βυλ. ζωυελθεῖν. Præter jam dictos Æaci filios Theocriti Schol. Crotona & Alcimum commemorat.

P. 214. l. 5. Ἀφαρέας] Pausan. in fine Atticorum & alibi rem narrat.

22. Τὰς κλεῖς τῦ ᾅδυ] Vir doctus ut probet hunc librum esse alterius auctoris & non Apollodori, hoc loco contendit istam locutionem desumptam esse ex Sacrâ paginâ. Enim verò legimus apud Pausaniam l.5. ἔχει δὲ ὁ Πλύτων κλεῖν καὶ λέγυσιν ἐπ' αὐτῇ τὸ καλύμενον Ἅδην κεκλεῖσθαι —— Axiochus Platonis, τὰ δὲ πρόπυλα τὸ εἰς Πλύτωνος ὁδῦ σιδηροῖς κλείθροις καὶ κλεισὶν ὠχύρωται. Novit Homerus & Pythagoras πύλας ἀΐδαο. In Apollodoro hîc & alibi Ἅδης non debet verti *Pluto*, sed *Orcus* vel *Dis pater*.

P.215.l.11. Περιβοίαν] Alii, Ἐριβοίαν. Hanc Tzetzes ait fuisse Porthaonis filiam. Pro Ἀλκάθυ Oxon.& P. legunt Ἀλκάνδρυ. Alcathoum Pelopis filium agnoscit Pausanias.

20. Καὶ συστρατευσάμενος] Latinus non satis cauté. Verte. *Hic etiam in bello contra Trojam*, &c. Telamon, non Ajax, intelligitur, p.127.

27. Πρὸς Εὐρυτίωνα] Tzetzes hæc ad verbum citat ex Pherecyde; pro Eurytione tantum legit Εὔρυτον, ita & Mss. & Schol. Aristophanis hæc ex nostro adducens. Vide Tzetzem ad Lycoph.p.37. & Apollonium, cui Eurytion est Actoris nepos, Iri filius. Euritum & Eurytiona unum eundemque intellige, p.31. ex Apollonio loquitur; hîc ex Pherecyde Apollodorus. Confer. p.472.

P.216.l.2. Πολυδώρη] Iliados Π v.175.

10. Ἐκ φθίας] Quatuor partes Thessaliæ Apollodorus esse scripsit ad Homericum Catalogum, Pelasgiotin, Thessaliotin, Pthiotin, Jolcitin. Schol. Apollonii.

14. Ἐπὶ Πελίᾳ] De quo agone supra p. 192. V.& Pausaniam libro V. Cætera habet Damascenus in Excerptis.

17. Ἀσυ-

17. Ἀσυδάμ[ε]ια] Schol. Ariſtoph. ad Nubes exſcripſit. Apollonii interpres ad 1 variat. Cretheida, aut Hippolyten juxta alios, vocat.

20. Σώζεται] Locum hunc ex Schol. Ariſtophanis reſtituam —— χείρων⊙, ὃς καὶ τὴν μάχαιραν αὐτῷ ἐκζητήσας δίδωσιν αὐτῷ.

23. Γαμεῖ δὲ] Quæ ſequuntur uſque ad τεκνοῖ, excepta voce Πηλεὺς, deſunt omnia Oxon. & Palatino codici. Pro quibus hæc habent, Γαμεῖ δὲ ὁ Πηλεὺς Πολυδώραν τὴν Περιήρους ἐξ ἧς αὐτῷ γίνεται Μενέσθιος ἐπίκλην ὁ Σπερχειοῦ τοῦ ποταμοῦ. Sed nihil mutandum. Confer Hom. ιλ. Π. v. 177.

P. 218. l. 2. Θέτιδ⊙] Lego Θέμιδ⊙. Pind. Iſthm. Ode 8. Tzetzes ita legit, & res ipſa poſtulat. Libanius in Diegematis, ait Noctem prohibuiſſe. Mox pro ἀποσχόντα, pono ἀπέχοντο.

8. Προμηθέα] Æſchylus inter cætera Promethei merita erga Jovem hoc commemorat. Poſt eum Q. Calaber l. V. Lucian. Schol. Hom. ιλ. α. vide p. 519.

26. Γαμεῖ] Re verâ Philomelam Actoris filiam. Cupiens autem Chiron celebrem reddere Pelea, ſermones ſparſit eum Thetidem ducturum, deóſque nuptiis interfuturos. V. Schol. Ariſtoph. ad Nubes. Et Apollonii ad IV. De his nuptiis agit Pind. 3 & 8 Iſth. Agameſtor Epithalamium ſcripſit, ſcripſit & Catullus, & primus omnium Heſiodus.

33. Ἥφαιστ⊙ δὲ] Apollodorus hoc non ſcripſit; deſunt Oxon. omnia uſque ad ἀθάνατοι. Vides hûc non veniſſe, ſed irruiſſe contra ordinem verborum. Quid quòd Machæram hanc ſive à Mercurio ſive à Vulcano, ante has nuptias habuit Peleus, ut ex prioribus conſtat, item ex Schol. Apollonii, & Ariſtoph. & ex Zenobio. V. plura p. 332.

P. 219. l. 11. 'Ἀσπαίροντα] Oxon. σπαίροντα.

16. Νηρηΐδας ᾤχετο] Sophocles ideo deceſſiſſe ait, quoniam Peleus ei convitiatus erat. Schol. Apollonii ubi ſupra.

31. Δι' αὐτῆς] Melius, δι' αὐτῶν.

P.220. l.9. Παρέθετο] Hîc deeſſe videtur hujuſmodi quid εἰς τὸν Λυκομήδους παρθενῶνα ἐν τῇ Σκύρῳ· κἀκεῖ ϛ. Homerus hæc de Achille nuſquam prodidit: in Λ. ιλ. teſtatur Patroclum & Achillem libentiſſime ad bellum acceſſiſſe. V. alia p. 307. 315. & Tzetz. p. 54. in Lycophr.

13. Πύῤῥος] Sic dictus à Lycomede, Neoptolemus à Phœnice. Pauſan.

21. Φοῖνιξ] Series generis. Æolus, Cercaphus, Ormenus, Amyntor, Phœnix & Euæmon cujus fil. Eurypylus.

24. Καταψευσαμένης] L. Φθορὰν, ut p.231. infra. Clytiam hanc aliqui vocant Phtiam; cui lectioni ſuffragantur Codd. Mss. & Tzetzes. Matrem quoque aliqui Hippodamiam, alii Cleobulen dixêre. Veteres Grammatici Ariſtodemus & Soſiphanes apud Euſtathium conantur purgare Heroem Phœnicem hoc crimine; imo Euripides ἐν Φοίνικι, inquit Euſtathius, ἄπταιστον τὸν ἥρωα συντηρεῖ. Et noſter fictum innuit crimen. Sed apud Homerum habes fatentem reum. Adhuc, dubitatur an re ipsâ oculos ei pater excluſerit, an diris & imprecationibus eum prole privaverit. Quod autem συμβολικῶς oporteat intelligere hanc excæcationem Tzetzes contendit. Ovidius priori ſententiæ favet, is enim In Ibin ſic ſcribit

Id quod Amyntorides, videas.

31. Πάτροκλος

31. Πάτροκλ☉] Consanguineus Achilli. Jupiter, Myrmidon, Actor (ex Æginâ Æacum & Menœtium genuit,) Menœtius Patrocli, Æacus Pelei pater fuit.

P. 221. l. 4. Πολυμήλε] Lego Πολυμήλης τῆς Π.

7. Κλυσώνυμον] Schol. Hom. ιλ. M. Κλησώνυμον, Palat. Κλυσώνυμον, Oxon. Κλειτώνυμον scribit; hunc alii Æanem dixere. Nulla hîc est lacuna uti Fabro videtur, nam μέχει τῶ Τρωικῶν nec ultra, has historias deduxit Apollodorus, teste Photio.

13. Κέκρωψ] Certum est non fuisse αὐτόχθονα, sed Ægyptium. Dat hoc Apollodorus suis Atheniensibus, qui hoc nomine plurimùm sibi blandiebantur. Barbaros tenuisse primo Græciam non negat Strabo l. 7. Cecrops διφυὴς dicebatur, quod Ægyptios mores cum Græcis miscuerat. Primus Minervam (ex Ægypto) Græciæ colendam proposuit; primus Deum Ζῆνα appellavit, (hoc sic interpretor, Deum viventem colui voluit, latet ea vis in voce quâ Hebræi deum indigitant) Aram primus apud Athenienses extruxit. Euseb. Suidas. Sch. Aristoph. Pausanias tradit paulo diversa, sed verisimilia de Cecrope. Primus Jovem cognomine *supremum* vocavit; (v. quæ de Cadmo priùs, quem multi Ægyptium credidere.) nihil ἔμψυχον ei immolandum duxit, &c. Plura Tzetzes ad Lycoph. p. 23. & Scal. ad Eusebium, p. 27. Nota porro hinc incipere *Arundelianum marmor*, inter quod & nostrum Apollodorum magnum existere consensum facilè videas; fuit istius Chronologiæ auctor Atheniensis, atque adeo Apollodori civis, ut minus mirum sit eadem de rebus patriis reperiri apud utrumque, ne dicam eadem verba, ut hâc ipsâ in re. Pro Ἄκτην Palat. Mss. legit Ἀκτὴν, Marmor Ἀκτικὴν, Pausan. Ἀκταίαν.

P.222.l.2. Ἐλαίαν, ἣ νῦν] Apollodori ætate, & Varronis paulo poſt, ut ex eo Plinius (ex Apollodoro Varro,) Athenis quoque durare traditur olea in certamine edita à Minerva. Hæc Pauſaniæ ſecunda dicitur, quæ repullulavit ex primâ à Perſis incenſâ. Ab hac Pandroſo aliæ mulieres nominari voluere, ut illa, cui Pappus Συναγωγῆς librum inſcripſit.

10. Κραναὸν] Cod. Oxon. hic ab aliis abit, legit enim Δάπον, ὐδὲ Ἐρεσίχθονα.

23. Ἀκταίου κόρην Ἄγραυλον] Porphyr. 2. L. de Abſt. vocat Nympham Agraulida. Hujus filia Agraulos; Pauſaniæ l. 4. Aglauros. Cod. Pal. Ἀγραύλη, & Stephano populus Atticus Ἀγραυλή. Actæus iſte primus Atticæ imperitavit, ut volunt aliqui. Ogygem non agnoſcunt Philochorus, Apollodorus, Marmor Arund. aut alii Athenienſes Chronologi. V. Syncellum.

30. Θυγατέρας] Vide Stephanum in Ἀγραυλή.

P.223. l.4. Ποσειδῶν] Scaliger ad Euſeb. Chron. p.31. ſic emendat hunc locum Ποσειδῶνος ἐναγοντος, ἐν Α. π. κρίνεται, δικαζόντων τῶν δώδεκα θεῶν, Ἄρης, καὶ ἀπολύεται. Sed Græci ſic loquuntur, Κρίνεται Ἄρει diſceptat cum Marte; ſic & C. Pal.: quare nihil hîc mutandum in verbis puto. Servius ad illud Virgilii --*Oleæque Minerva inventrix*, cauſam hujus litis paulo diverſam adfert, idem tamen & Pauſanias, & Marmor, collocant hæc ſub Cecrope; ut errent, qui Oreſtem dicant primum in Areopago judicium ſubiiſſe. Id autem ſcripſit Euſebius ex aliquo antiquorum, & Scholiaſtes Euripidis ad v.1651. Oreſtis; item Æſchyli ad Eumenidas. Lucianus autem in libro de Saltatione expreſſè hanc vocat πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν. Dicebatur locus primò πάγος, Saxum; poſt hoc judicium Martis, Ἄρειος. Cephalus ob Procrin, Dædalus ob Talum,

Cly-

Clytæmnestra ob Agamemnona, ante Orestem, ob Clytæmnestram & Ægisthum interfectum, causam in Areo pago dixêre.

11. Τιθωνόν] Non hunc, sed Phaethontem Auroræ filium facit Pausanias. Alius fuit Tithonus Priami frater ἀμφιμήτριος, quanquam ad λ. Iliad. v. 1. Grammatici non distinguunt. V. p. 209.

14. Σάνδοκος] O. & P. Σάνδακος. Κελλένδεριν, P. Θαινάκην, Ox. Hesychius, in Κινύρας, vocat Φαρνακήν. Stephanus in Ἀμαθοῦς, Ἀμαθοῦσαν. Fateor me in his nihil liquidi tenere. Pro Sandoco vel Sandaco Satrachum; pro Megessaro Megarsum invenio in Cypro; in Chronologis Μεγάλαρον.

20. Κινύρας] Hinc est quod Cyprii apud Herodotum profitentur se oriundos ab Atheniensibus. V. etiam Pausan. p. 5. præter hos filios Stephanus περὶ π. dat ei Κυρέα & Μαρέα.

21. Πάφον] Paphi filium facit Hyginus. Cinyras Paphi rex cum omni suâ prosapia nutriebatur in Veneris templo. Arnob. 6. Hinc intelliges Hesychium in Κινυράδαι.

26. Πυγμαλίωνος] De eo Porphyrius l. 4. de Abstinentiâ ab Anim.

27. Θυγατέρας] Cyprum Stephanus; Smyrnam Hyginus ei filiam assignat.

P. 224. l. 1. Ἄδωνις] Stephanus in Ἀμαθοῦς, in Amathunte colitur Adonis Osiris ὃν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. Alius ab hoc erat Adonis Byblius, si rectè distinguit Tzetzes; aliqui duos quoque Cinyras faciunt Byblium & Cyprium.

6. Θόαντος] Lege Θείαντος. V. p. 466. Quin imo sic legitur in 3 Halieut. Oppiani, & in Græcis Scholiis & in Tzetze. Multi hanc Myrrham Cinyræ filiam esse volunt, in eâ fuit sententiâ Theodorus apud Plutarchum

chum in Paral. minoribus, & Stobæum Sermone LXII. item Hyginum. V.Tzetzem ad Lycoph.p.135. Nicephori Basilacæ Diegemata.

15. Ἡ ἢ παρθένῳ.] Mallem πρεσβ. mox O. & P. ἀρχῆς.

27. Ἀπόδιδε] Arnobius l.IV.hoc notat. V.Hymnum Orphei in Adonidem.

P.225. l.5. Ὑπὸ συὸς] Fingunt Martem Ἀντέραστην Veneris sub specie apri Adonidem interemisse. Tzetzes.

6. Κέκροπος] Sepultus est in Acropoli Athenis. Clem. Alex.

7. Κραναὸς] Pro asterisco pone βασιλεὺς vel ἐβασίλευσε. Hujus res attigere Justinus,Suidas & Tzetzes. V.Scalig. ad Euseb.p.30. His temporibus ut Varro scribit, regnante Athenis Cranao successore Cecropis, Diluvium fuit, quod appellatum est Deucalionis. Augustinus l.18.c.10. de Civit. Eusebius sub Cecrope id evenisse scripsit. Varro hæc ex Apollodoro videtur hausisse, ut alia quædam, de quibus priùs.

20. Αὐτόχθονος] Intellige Cranaum inquit Faber.Malé. Habuit Amphictyon Cranai filiam in matrimonio, non est ergo credibile illum fuisse Cranai filium. Lego igitur αὐτόχθονα cum Oxon.Cod. Quod autem juxta alios, esset Deucalionis filius, testatur Pausanias. Itonum reliquit filium, à quo Iton civitas, & Minerva Itonis dicta fuit. Schol.Apoll. Arg. 1. Stephan. Βοιωτία.

23. Ἡφαίστῳ] Lege Ἡφαίστου καὶ Κραναοῦ θυγατρὸς Ἀθηνᾶς Tzetzes in Chil. Ἐριχθόνιος——— Ἡφαίστου παῖς καὶ Ἀθηνᾶς τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς, in margine scribitur Ἀτθίδος. Idem alibi in Chil. hanc ipsam historiam pertexe s line ullâ varietate Ἀθηνᾶς habet. Athena non nume-

numeratur inter filias Cranai. Puto igitur Apollodorum scripsisse Ἡραίου καὶ τῆς τοῦ Κραναοῦ θυγατρὸς Ἀτθίδος, ut loqui intelligatur non ex suâ sed aliorum sententiâ, nam ipse supra quidem Atthidem decessisse scribit virginem.

26. Ἀθηνᾶς] Apostolius Cent. XV. Suidas.

P. 226. l. 4. Ἐγγὺς αὐτῆς] Scribe αὐτῆς ἐγένετο, πολλῇ, &c. Verte, quantum potuit (erat enim claudus) coire conabatur. Locum hunc adducit Sch. Hom. ιλ. β. ipsis verbis. Perstrinxit Tzetzes in Lycophr. p. 24. Idem est, qui Homero Erechtheus vocatur. V. Etymol. M. in Ἐρεχθεύς.

27. Απ' αὐτοῦ] L. ὑπ' αὐτοῦ.

P. 227. l. 5. Παναθηναίων] Suidas & Meursius.

6. Πανθέαν] O. & P. Πραξιθέαν. Tzetzes Πραξιθέαν & Φραζιθέαν vocat. Mox post ἐξ ἧς Oxon. addit αὐτῇ. Mallem αὐτοῦ. Ex hâc ei natam quoque Orithyan scribit Eusebius.

12. Ἐν τῷ α, τῷ] Lego ἐν τῷ αὐτῷ τεμένει. Sepeliebatur in eo ipso fano in quo olim nutriebatur. Consule Euseb. Præp. Evang. l. 2. c. 8.

27. Ἐκλύσαντες] Pal. ἐλαύσαντες, sed rectiùs Oxon. ἐλκύσαντες; & mox fortè νήσαντες pro νεύσαντες, ut Faber.

P. 228. l. 4. Πανδίων] Hîc omiserunt operæ § & numerum VIII.

19. Ἔφθειρε καὶ] Hîc quædam exciderunt in Latino, nimiâ properantiâ operarum. Servius ad Eclogam 6. & Zenob. Cent. III. hæc narrant.

25. Καὶ διὰ τοῦτον] Deesse possit καὶ. Mox παρατίθησι quàm προστίθησι magis placet.

P. 229.

P. 229. l. 1. Περιαλάλητοι] Pal. ἐπικαλάλητοι. Servius notat etiam Ityn conversum in Phassam. Lege mox ἀπορνεῦ.

7. Ἀποθανόντος] Ob domûs suæ calamitates mœrore confectus vitâ cessit. Thucyd. Pausanias. Euseb.

13. Βέτης] Eteobutadarum genus ab hoc ortum est, ex quo genere Sacerdotes Athenis elegebantur. Harpocr. in voce, & in Σκίρον. Suidas, Hesych. in Βυτάδαι Porphyr. in π. ἀποχ.

16. Ἐχεπαῖδες] Præter hos alii addunt Orneum, Alconem, Thespium.

18. Θυγατέρες] De numero non constat; aliqui Sex fuisse volunt. Variant scriptores de immolatione, & ordine morientium. V. Suidam in Παρθένοι. Porphyrium περὶ ἀποχῆς, 2.

24. Δηϊονέως] Recte, utcunque Pal. & Oxon. Δηΐονος, & Apostolius Δήϊον. Infra lege Πτελέοντι.

P. 230. l. 9. Ἔχοντος αὐτῦ] Verte, *cum haberet Minos*. Κεφάλυ glossema est; additur contra historiæ veritatem; nec agnoscit Oxon. Canis hic (inquit Hyginus) fuit Europæ Custos addita à Jove, inde venit ad Minoem. Tzetzes Chil. Μίνως —— δὲ ς αὐτῇ ἔυσοχον ἀκόντιον καὶ κύνα ταχύδρομον. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις, *totum in his cum sciret virum suum.*

13. Πίς] Minus frequens, quam πίνς.

20. Εἰς θήραν] Oxon. ἐπὶ θ. & mox cum Pal. idem legit διωκέσης γὰρ αὐτῆς ἐν τῇ — Pal. autem λόχῃ, noster λόγχῃ retinet.

24. Τυχὼν] Oxon. τυχὼν, & Ἀρείῳ πάγῳ, & φυγὴν, quæ & apud Tzetzem Chil. habes.

P. 231. l. 1. Ἀρπάσας Βορέας] Eam raptam scripsit Chœrilus ἄνθη ἀμέλγυσαν ὑπὸ τῆς Κηφισσῦ πηγάς; Simonides, prope Brilissum, alii prope Ἰλισσὸν, vel Εἰλισσὸν ut apud Pausaniam legitur. Qui autem rapuit, erat Boreas filius Strymonis uti scripsit Hesagoras in Megaricis. Vide Schol. Apollonii lib. 1. Orithyam pro deâ cultam à mercatoribus ex saxo vetusto notat Reinesius.

4. Χιόνην] Sch.Rhodii addit χθονίαν. Sed forte error est ex simili dictione.

10. Περὶ Τῆνον] Lego Αἶνον. Prope Ænum in Cephaleniâ ad Strophadas, ita Schol. Rhodii l. 11. ex Hesiodo. Quod autem ibi occidebantur, aliqui quidem prodidêre; Hesiodus verò, Antimachus & Apollonius aliter sentiere.

13. Πλήξιππος] Scholiastæ Rhodii, Κράμβις & Orythos vel Parthenius.

16. Ἰδαίαν] Rectiùs quàm si cum Schol.Apoll. Δίαν scribas, habet autem idem utranque lectionem. V. Schol. Sophoc. in Antigonen.

23. Κολάζοντα] Hercules eum λακτίσας ἀπέκτεινεν, inquit Schol. Rhodii, ex Dionysii Argonautis.

24. Ποσειδῶνι μίγνυται]Hoc testatur Schol.Eurip.V.p.121. Cætera quæ de Eumolpo traduntur, à nemine alio (quod sciam) commemorantur, (noster autem f.hausit ex Callisthenis Thracicis, quod colligo ex Plut.Par.M.) quare licet in his quædam suspecta habeam, nolo tamen attingere; placet enim potius tacere, quam incerta scribere. Paulo infra pro ἔνδον ὁ Βενθεσικύμης, codex Palat. legit ἔνδον ἐν βένθεσι κύμης.

P.232.l.10. Μετὰ Ἰσμάρε] Apud Clementem Immarus, apud Pausaniam Immaradus, apud Eusebium Præp. Evang. Ismarus dicitur. Cecidit in prælio pro Eleusiniis

niis

niis contra Erechthea & Athenienſes. Pro Τεγύεων, Oxon. legit Τενύεων. Vide Steph. τέγυρα.

P.232. l.30. Θυγατέρων Cφάξη] V. Suidam in Παρθένος. Plutar. Paral. Minor. Porphyr. 2. l. περὶ Ἀποχῆς.

P.233. l.29. Αἰγέα] Adoptatum à Pandione ſcribit Plutarchus in Theſeo. Lycoph. Phemii filium ſcribit.

P.234. l.5. Πᾶν κράτος Αἰγεὺς] Quoniam erat πρεσβύτατος inquit Pauſanias.

13. Ὁ δ' ὁ θ.] Oxon. Ὁ δ' θεὸς.

14. Ἀσκὸν] Pro ποδεῶνα (quam lectionem hinc Tzetzes retinuit) Plutarchus legit πόδα μέγα; Schol. Eurip. ποδεῶνα; hunc vide ad Medeæ v. 678. ubi eidem ἀσκὸς vertitur γαστὴρ, ποδεὼν, αἰδοῖον.

15. Πρὶν ἐς ἄκρον] Schol. Eurip. γυνὴν Ἀθ.

P. 235. l. 7. Ἐπιτέλλη] Palatin. melius ἀπειλεῖ.

10. Μαραθώνιον] Pauſanias. p. 50.

25. Πάρῳ] P.111. Minoam dictam notat Stephanus ex Nicanore.

P.236. l.5. Τρίχα] V. p. 89. lege mox Μίνως δ' Μεγάρων.

17. Λοιμὸς] V. excerpta Helladii apud Photium. Zenob. c. 3. p. 93.

20. Ὑακίνθου] Lego Ἀνθηΐδα, (deinde omitto Ἡνθηνίδα quam ex priori factam ſuſpicor) Αὐγαίαν, ſic enim Pal. & Oxon. Ὀρθαίαν, hanc quippe addit Oxon. Hyginus aliquam ex his Spariantiden vocat. Diodorus fusè de toto hoc bello agit lib. 4.

25. Ὑάκινθος] Suidas in Ὑακινθίδες. Mox pro ἀπεῖπεν pone ἀνεῖλεν.

P.237.

P.237.l.3. 1.δ.] Omitte 1.δ. V. p.238.

12. Καῖτσκδάσι] Lege κατεσκεύακε.

17. Ἀγαλμάτων] Dædalus, inquit Pausanias, nomen habuit ἀπὸ τῶν Δαιδάλων. Erant autem antiquis ξόανα dicta δαίδαλα. Quantum ille statuariæ addidit discas ex Euseb. Chron. ex Tzetze in Chil. pag. 10. ex Hesychio,& Zenobio, Cent. III.& Palæphato,& Callistrati *Statuis*.

19. Πέρδικος) Aliis Περδίκη dicitur.

20. Τάλω) Palat. & Tzetzes vocant Ἀτάλω; Pausanias Κάλω dicitur, Schol.Eurip.in Orestem Τάνταλος. Diodoro τάλως recté. Servius ad VI Æneidos in hac narrandâ historiâ ab aliis decedit.

30. Ποσειδῶνος Ταῦρυ) Erat hic Dux exercitus qui navibus adveniens Minoem in regno acquirendo adjuvit v.p.150. & Tzetzem in Chil. 1. hist. 19. Palæphatus hoc nomine adolescentem quendam agnoscit in Minois aulâ. Eusebius in Chron. ex Philochoro pag. 125.

31. Συωήρπασι) Canterus voluit Συνήργησε; Commelinus Συνέργασι, Faber Συνέπραξε. Ego lego Συνήργησε. Sic loquitur noster alibi, Συνεργὸν τοῦ Διὸς & p. 57. Συνεργήσειν αὐτῷ & p.151. Tzetzes de hac re loquens τῇ μοιχείᾳ γυναικὸς αὐτοῦ συνεργηκότας.

P.238.l.5. Μινόταυρον) Confer p.151. Dicta est Pasiphae peperisse Minotaurum, quoniam duos peperit, unum Minoi, Tauro alterum. Serv. Atheniensium pueros à Minoe non credidit Aristoteles fuisse interfectos, sed in agris operam rusticam exercentes consenuisse. Cæterùm non videtur simile veri Apollodorum ea hîc voluisse repetere, de Minotauro & pueris, quæ superiori paginâ scripserat. Etiam suspicor, folium hîc intercidisse, in quo Icari nativitas; Dædali incarceratio; utriusque ad Cocalum fuga continebantur,

tur. Possumus τὰ λειπόμενα supplere ex Tzetze, vel potiùs ex Zenobio, qui ut aliàs, ita fors ferat, hac in re etiam conservârit nobis ipsa Apollodori verba. Scribit enim Δαίδαλον δὲ σὺν Ἰκάρῳ τῷ παιδὶ καθεῖρξε Μίνως ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ δι' ὅπερ εἰργάσαντο μίσος ἐπὶ τῷ τῆς Πασιφάης ἔρωτι, τῷ πρὸς τὸν Ταῦρον· ὁ δὲ πτερὰ κατασκευάσας ἑαυτῷ καὶ τῷ παιδὶ, ἐξῆλθε τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ ἀναπτάμενος ἔφυγε σὺν Ἰκάρῳ. Ἰκάρου μὲν οὖν μετεωρότερον φερομένου, καὶ τῆς κόλλης ὑπὸ τοῦ ἡλίου τακείσης, αἱ πτέρυγες διελύθησαν· καὶ οὕτος μὲν εἰς τὸ ἀπ' ἐκείνου κληθὲν Ἰκάριον πέλαγος κατέπεσε. Δαίδαλος δὲ διασώζεται· ὁ Μίνως οὖν ἐδίωκε Δαίδαλον, καὶ καθ' ἑκάστην χώραν ἐρευνῶν ἐκόμιζε κόχλον, καὶ πολλὴν ὑπισχνεῖτο δώσειν μισθὸν τῷ διὰ τοῦ κοχλίου λίνον διείρξαντι· διὰ τούτου νομίζων εὑρήσειν Δαίδαλον· ἐλθὼν δὲ εἰς Κώκαλον, παρ' ᾧ Δαίδαλος ἐκρύπτετο, δείκνυσι τὴν κοχλίαν· ὁ δὲ λαβὼν, ἐπαγγέλλετο διείρξειν, καὶ Δαιδάλῳ δίδωσιν· ὁ δὲ ἐξάψας μύρμηκος λίνον, καὶ τρήσας τὴν κοχλίαν, εἴασε δι' αὐτοῦ διελθεῖν· λαβὼν δὲ Μίνως τὸν λίνον διειργασμένον, ᾔσθετο εἶναι παρ' ἐκείνῳ τὸν Δαίδαλον, καὶ εὐθέως ἀπῄτει. Κώκαλος δὲ ὑποσχόμενος δώσειν ἐξένισεν αὐτόν· ὁ δὲ λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνῃρέθη, ζέουσαν πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ.

Dædalum autem cum filio Icaro Minos Labyrintho incluserat, quod illius opera Pasiphaë tauri esset amore capta. Ille vero alas sibi filioque adaptans Labyrintho excessit, volansque effugit cum Icaro. Quo altius, quam par erat, elato, ceram alarum ejus Sol dissolvit, itaque nomen dedit pelago, in quod delapsus est, Icario. Dædalus vero salvus evasit; quem & Minos est persecutus, & omnibus regionibus vestigando cochleam portavit, ingens etiam pretium pollicitus ei, qui testidini funem immitteret, Dædalum se inventurum sic confidens. Ad Cocalum vero delatus, apud quem Dædalus latitabat, ostendit ei cochleam,

cochleam, quâ ille acceptâ, immiſſurum ſe nuntiavit, & Dædalo tradidit. Qui appenſo formicæ lineo filo, & cochleam perforans, finxit ſe per illam iturum. Minos vero accepto fune, latêre apud illum Dædalum cognovit. Statimque tradi ſibi poſtulavit: Cocalus autem daturum ſe promittens, hoſpitio accepit. Ille forte dum lavat à Cocali filiabus ardenti reſinâ infusâ necatus eſt.

Cætera quæ ad Minoem & Dædalum pertinent docet Diod.Sic. Pauſ.Bœot. Strabo 6. Ariſt. Pol. .2. Stephanus in Κάμικος. Euſeb. Chron.

10. Πέτραν) Pendent hæc a p. 234. Theſei res fusè tractat Plutarchus; V. Euſeb. & Pauſan. & de ejus voto cum ad Minotaurum iret, vide Macrobium 1 Sat.c.17. & Tzetzem ad Lycophronem pag. 144.

29. Πιτυοκάμπτης ἐκαλεῖτο) Pal. & Oxon. ὑπεκαλεῖτο, unde fiat commodè ἐπεκαλεῖτο. Lucianus, Εἰ μή τις ἐμὲ διέλαθε· πιτυοκάμπτας Σινιδικώς. Præter hos ſuſtulit Phæam, Scironem, Cercyonem, & Damaſtem dictum Procruſtem. Plutarchus.

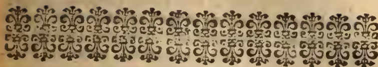
P.239.l.6. Ἀπώλωντο) L. ἀπώλλυντο.

ΛΕΙ'ΠΕΙ ΠΟΛΛΑ'.

Primo deſunt omnia, quæ pag. 151. recepit ſe ſcripturum de Phædrâ & Ariadne; Pauca ſunt quæ de Theſeo reliqua habemus; nihil autem reſtat de Amazonum contra Athenas expeditione. De Pelope ejuſque regni diviſione. De Belli Trojani origine, & Ilii exidio. De erroribus quorundam Græcorum poſt captam Trojam. Lucianus in Libro de *Saltatione* videtur Apollodorum in Epitomen miſiſſe; ex eo poſſit quis colligere, quæ hîc deſiderantur; nempe omnia, quæ acciderunt ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων; hæc erant Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσέως πλάνη

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου ἀνέμων δυναστεία καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς μνηστήρων τιμωρίας. Item ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλή. Ναυπλίου ὀργή. Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. De quibus ferè omnibus extant apud Lycophronis Interpretem narrationes, quas ex Apollodoro hausisse meritò videri potest, quoniam ex eo alia sua pleraque mutatus est.

. FRAG-

Fragmenta

BIBLIOTHECÆ

APOLLODORI.

Ἀμφίλοχος ὁ Ἀλκμαίωνος ὕστερον στρατεύσας εἰς Τροίαν μετὰ χειμῶνα ἀπεῤῥίφθη πρὸς Μόψον· καὶ ὑπὲρ τῆς βασιλείας μονομαχοῦντες, ἀλλήλους ἀπέκτειναν.

Amphilochus Almæonis filius postquam profectus est ad Trojam, tempestatis vi ejectus, venit ad Mopsum. De regno contendentes se ipsi mutuo interemerunt. Ex Tzetze in Lycophronem.

Γυνεὺς εἰς Λιβύην λιπὼν τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, ἐπὶ Κίνυφα ποταμὸν ἐλθὼν κατοικεῖ. Μάγνης δὲ καὶ Πρόθοος ἐν Εὐβοίᾳ περὶ τὸν Καφαρέα σὺν πολλοῖς ἑτέροις διαφθείρονται. Νεόπτολεμος δὲ μετὰ ζ ἡμέρας πεζῇ εἰς Μολοσσοὺς ἀπῆλθε μετὰ Ἑλένου, καθ᾽ ὁδὸν δὲ θάψας τὸν Φοίνικα. Τοῦ δὲ Προθόου περὶ τὸν Καφαρέα ναυγήσαντος, οἱ σὺν αὐτῷ Μάγνητες εἰς Κρήτην ῥιφέντες ᾤκησαν.

Guneus in Libyâ relinquens suas naves, venit ad fluvium Cinyphem ibique habitavit. Magnes autem & Prothous ad Euboeam prope Capharea cum multis aliis periêre. Neoptolemus verò post septem dies ad penetravit decessit cum Heleno, postquam Phoenicem in viâ sepelisset. Magnetes denique qui cum Prothoo erant, postquam ipse naufragio intercidisset, ejecti Cretam occuparunt. Tzetzes.

Μετὰ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν αἱ Λαομέδοντος θυγατέρες, Πριάμου δὲ ἀδελφαὶ Αἴθυλλα, Ἀστυόχη, Μηδεσικάστη μετὰ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐκεῖσε γεγονυῖαι τῆς Ἰταλίας, εὐλαβούμεναι τὴν Ἑλλάδος δουλείαν, τὰ σκάφη ἐνέπρησαν, ὅθεν ὁ ποταμὸς Ναύαιθος ἐκλήθη καὶ αἱ γυναῖκες Ναυπρήστιδες, οἱ δὲ σὺν αὐταῖς Ἕλληνες ἀπολέσαντες τὰ σκάφη, ἐκεῖ κατῴκησαν.

Post Trojæ captivitatem Laomedontis filiæ (Priami sorores) Æthylla, Astyoche, Medisicaste cum reliquis captivis, verentes servitutem apud Græcos, cum huc Italiæ pervenissent, navigiis ignes submisêrunt; unde Fluvius Nauæthus dictus est, & mulieres Naupresti-des. Græci verò qui cum eis erant, deperditis navibus ibidem habitare optimum factu credidêrunt. Tzetzes. V. Cononem p. 254.

Sunt & alia quædam loca de Græcorum à Trojâ reditu in his Tzetzæ commentariis, quæ ego ex Apollodoro desumpta fuisse non dubito; quoniam tamen ejus nomine, ut ea quæ jam protuli, non insigniuntur, omittenda censui. Scias interim L. C. me Venetiis & alibi gentium per literas diligenter quæsivisse Apollodori λειπόμενα, sed frustra. Quoniam autem Photius testatur Apollodorum Bibliothecæ finem fecisse in recensendis Ulyssis erroribus, ego quoque errores meos, quos in perlustrando Apollodoro admisi benè multos, in eodem Ulysse concludam; si prius ma-

matriculam Græcorum à bello Trojano reducum, exhibuero, quam ab hoc loco minime alienam fore exiſtimo. Ecce Matriculam,

Græci à bello Trojano reduces.

Acamas Theſei F.
Agamemnon Atrei F.
Agapenor Ancæi F.
Ajax Oïlei F.
Amphilochus Amphiarai F.
Antiphus Theſſali F.

Demophoon Theſei F.
Diomedes Tydei F.

Epiſtrophus Iphiti F.
Euryalus Meciſtei F.
Eurypilus Euæmonis F.

Guneus Enianum Dux,

Jalmenus Martis F.
Idomeneus Deucalionis F.

Leïtus Bœotorum Dux
Leonteus Coroni F.

Meges Phylei F.
Menelaus Atrei F.
Meneſtheus Petei F.
Meriones Moli F.

Neoptolemus Achillis F.
Neſtor Nelei F.
Nireus Charopi F.

Phidippus Theſſali F.
Philoctetes Pœantis F.
Phœnix Amyntoris F.

Podalirius Æsculapii F.
Polyxenus Agasthenis F.
Prothous Tenthredonis F.
Stenelus Capanei F.
Teucer Telamonis F.
Thalpius Euryti F.
Thoas Andræmonis F.
Thrasymedes Nestoris F.
Ulysses Laertæ F.

FINIS.

ANDREÆ

ANDREÆ SCHOTTI

SCHOLIA AD

CONONIS

NARRATIONES.

Interpositæ sunt D. Hoeschelii Notæ.

PAg. 243. l. 14. Σιληνός) Colloquium quoddam. Sileni cum Midâ confictum à Theopompo exscripsit Ælianus lib. 3. Var. hist. cap. 18. capti Sileni meminit Cicero Tuscul. 1. extr. D. H. legit Βειγῶν — περὶ τὸ Βρέμιον — ὑφ' ὅ —.

20. Χρυσὸς) Max. Tyrius Orat. 31. Lucian. in votis Philostrat. lib. 1. imag. Adagia, Ovid. Met. 11.

P. 244. l. 5. Βρίγων) Herodotus lib. 7. Strabo lib. 7. Cic. de Orat. Stephanus. D. H. Βρύγων, Herodotus.

7. Πολλὰς.) Vid. Suidam voce *Midas*, & ibi multas de hujus auribus opiniones.

31. Μακρᾷ] Lucianus de non Cred.Cœlum.

21. Παῖς] Ita quoque Stephanus Byzant. de urbibus, in voce Βύβλος. D.H. ὃς παῖς. Μιλήτῳ, ἔχων. Μιλητὼ, ἔχουσα. Suidas in Βύβλις, & in Καῦνος ἔρως, & ἔχειν καὶ αὐτὴ ἀδελφόν.

23. Μίλητον] De quo Strabo lib.14. initio. Mox D. H. Ἴωνες καὶ οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν.

Ib. Ἀσίας] Nam & alia Cretica fuit, à qua in hanc cum colonis traductum nomen, Strabo ib.

25. Νηλέως] Vide Ælianum libro 8.cap.5.

P.244. l.27. Τὸ γὰρ] Lego hîc, τότε γὰρ.

29. Καῦνος] Vide, Caunius amor, in Adagiis, Parthenium quoque ἐρωτικῶν cap.11.

P.245.l.30. Καῦνος] Ita quoque Stephanus de urb. simúlque observa ibi dici refugientem Caunum à Byblide fuisse adamatum. Quod & Ovidius testari videtur.

P. 246. l. 9. Κοιρίνθιον] Lege Strabonem lib. 6.

12. Κορκύραν] Ab Asopi filiâ hujuscemodi nominis. Pausanias Corinthiacis.

12. Θαλάσσης] Ita quoque Thucydides lib.i.& in excerpt. ex lib. 7. Strabo. ——— D. H. infra ——— βασιλεύειν μετ' Ἀλκίνου. ——— διὰ ταῦτα μὲν ὡς συγγενῶν.

P.248.l.1. Ὄλυνθος] Olynthus Thraciæ civitas apud Sithoniam Macedoniæ, ab Olyntho Herculis filio, Steph. Byzant. L.6. D.H. Ἠιόνος.

23. Ῥηγίνε] Aristonem hunc Rheginum citharœdum fuisse appellatum, leges cum fabulâ hac tota apud Strab.lib. 6. sub-finem Italiæ, & apud Antigonum mirab. narrat.1. vid.& Clem.Alexand. ipso mox initio Protrep. & lib.4. Epig. gr. Pausan. Æliac. poster. atque Adagia.

26. Δελφοῖς] Certamen apud Delphos antiquitùs fuiſſe citharœdorum, teſtis Strabo lib.9. Phocide. Uſus eſt fabulâ hâc Photius in quâdam ſuâ Epiſtolâ ad Joan. Patricium exercitûs in Græciâ ducem. Vide Epiſt. in notis Hæſchelii ad Photii Bibliothecam & in Epiſtolarum corpore.

P.249. l.10. Μάντις] Emendo Μάντεις. Strabo lib.14. Cilic. extrem. vide quoque ejuſdem Joniam extrem. lib.13. & Heſiodum, Lycophronemque alioſque. Infra, D.H. ἔχεσα τὸ μαντ. *Adi Interpretem Lycophronis. p.78.* mox pro Μίνθος μετὰ ἔτι μᾶλλον —— Al. ἔτι μᾶλλον.

P.250. l.7. Νυμφῶν] Argiopam quidam dixere cum Apollodoro lib. 1. *Legerem hîc* ὑπερφυῆς *pro* ὑπο φυῆς.

12. Θάμυειν] Vide Euſtathium Hom. Ilia. B. Lyl. Gyraldum Dial. 2. Natalem Comit. Mythologos & Diod. Sic. lib.3. c.5. V. quæ ad Apollodorum, & Suidam in Philammon. & Lucian. in ἁλιεῦς, & Encomio domûs D.H.

24. Ὀρθαλμοῖς] Apud Euſtathium etiam loquendi facultate privatus legitur. D. H. ιλ. β. Diodor. l. 3.

27. Μενελάυ] Strabo lib. 17. Ægypto. D.H. τῆ Τρώω. *Sed inepta eſt utraque lectio, repono* τῆ Ἀπείως.

P.251. l.5. Ἐχίδνης] Lege Nicandri Theriaca in Hæmorrheo à quo ipſe percuſſum Canobum refert. Helenámque propterea huic Serpenti lumbos fregiſſe. Nicandri narrationem exhibet Ælian. lib. 14. de animal. c.13.

15. Σεμιράμιως] Juſtinus lib.1. Diod. Sic. lib.2. Herod. Ælianus, aliique de ea pluribus.

20. Ἀπλόους] Herodotus & Ælianus, cum multis historicis.

P.252.l.5. Μηβάσι] Non Matres quidem uxores ducunt Persæ. Sed à genitricibus abstinentes, cum novercis etiamnum consuetudinem habent, ut narrant Persicarum rerum periti. Cod.Mss. hîc ad marg. Clemens tamen lib.3. Stromat. è Xantho in Magicis, magos matribus, filiabus, sororibus commisceri sólitos esse refert. Catull. *Nam magus ex matre & gnato nascatur oportet, Si vera est Persarum impia religio.* Plura collegit Cælius Rhodiginus c.18.l.10. D.H. Philo. Cl. Alex. l.1. Pædag. c.7. & Strom. III. Chrysost. περὶ παρθενίας. Theodoret. quæst. in Levit. 24. Tatianus adv. Græcos.

6. Ὄιθων] Stephanus Byzant. voce *Pallene* Ἔιθωνα vocat. Parthenius c.6. ἐρωτικῶν ubi hanc fabul. paulo fusius refert. l.15. D.H. ἀθλῶν.

31. Παλλήνη] De quâ in excerpt. ex fine l. 7. Strabonis.

P.253. l.3. Αἴνδιοι] Consule Gyrald. Syntag. 10. hist. deorum; vel potius Lactantii l. 1. institut. extrem. cujus & in Adagiis habes descripta verba ad illud: Λίνδιοι τὴν θυσίαν.

23. Τρωὸς] Vide Diod.Sic.c. 12.l.4. & Apollodorum l. 3. Bibliothecæ.

P.254.l.14. Μετὰ τῶν ἄλλων] D. H. l. μετὰ καὶ τ. α. † Ego mallem τῶν λοιπῶν. Non caret autem controversiâ, quod ait Protesilaum hîc interfuisse; nam primus cecidit Græcorum ad Trojam. Lycophronis Interpres p.147. ejus socios tantum rediisse affirmat οἱ τοῦ Πρωτέσ. Servius ad X. Æneid. videtur ad Epéum hæc referre.

25. Πεῖθι] Stephanus Byz. in Σκιώνη. V. *Pausan. l.X. Fragmenta Apollodori. Servium ad X. La-cerdam ad*

ad V Æneidos. Plutarchum initio de Mulierum Virtute.

P.255.l.2. Ἀέθλιυ] Pauſan. l.1. Eliac. & Apollodorus in Bibliothecâ Aethlium vocant.

5. Εὐρυπύλω] Pauſanias, Eurycyden.

7. Λιπὼν] Stephanus à Salmone Piſâ pulſum refert in Ætol. lege & Pauſan. ſup.

9. Ἐκβαλὼν] Strabo l.X.

12. Ἦλις] Pauſanias Eleiis.

13. Ἐνδυμίων] Pauſanias. Euſtathius.

17. Φενεάτων] Stephanus *Pheneum* in Arcadia ponit, & quidem ſub Cyllene monte.

24. Κυλλήνη] Cyllenem Arcadiæ montem ex Strabone & Stephano intelligo; apud quem Stygis aquæ. Euſtathius, alii.

P.256.l.1. Προμάχυ] Attingere videntur hanc fabulam Strabo lib.10. ex Thephraſto de amore, & Plut. ἐρωτικῷ. Apud quos Euxiathetus pro hoc Promacho inducitur.

3. Κνωσός] Minois regia. Homerus & alii. Vide Strabonem.

24. Δίκαιος] Dicæam Thraciæ urbem ab hoc nomen traxiſſe tradit in eâ voce Stephanus.

27. Ὑβειςὴν] Peregrinos per Aulidem iter facientes, terram fodere compuliſſe refert Apollod. l.c. Biblioth. *V. quæ ad Apoll. ubi hoc in Lydiâ non in Aulide factum oſtendi.*

30. Θυγατρός] Xenodicen tamen Sylei filiam una cum patre occiſam ſcribit Apollodorus.

P.258.l.7. Στησιχόρῳ] Vide Iſocratis Encomion Helenæ. Suidas & Gyraldus D. hiſt. Poet. Dion. Chryſoſt. orat. undecimâ, & alios. Falſam autem hanc narrationem eſſe vult Ptolem. Hephæſt. infra p. 321.

15. Ψαμάθη] Narrationem hanc cum Pauſan. in Attic. comparare pretium operæ fuerit.

P.259.l.11. Ποίνῃσι] Quod præter Hom. etiam Heſiodus docet apud Euſtath. ad verſ. 570. Iliad. Σ. ubi plura, de Lino, déque appellato ab eo carmine, quod & Αἴλινον eſt nominatum. Heſychius quoque Αἴλινον ᾠδῆς ὄνομα κατά μὲν τινας ἀπὸ τῦ κλωσῦ λίνυ notavit. Vid. & Theſ. ling. græc.H.Steph. D.H. l.12. Καὶ Αἴλινος. Athen.l.14. Bion.Idyl.III.

15. Μῆνα] Euſtathio quoque teſte.

24. Κροίβωπός] Pauſanias Corœbo hæc tribuit.

28. Χαλκίδης] Lego χαλκιδεῖς.

P.260.l.17. Δάρδανος] Lege Stephanum voce *Dardanus* & Strabonem lib.7. extremo de Samothrace. Apollodorum quoq; lib.3. ex quo hæc penè ad verbum deſcripta eſt narratio: ubi & Jaſion legi obſervandum, puto.

P.261.l.3. Ἰδαίας] Id nymphæ nomen, quod hinc forte fugerat, ex Apollod.& Diod. Sicul. l.4. revocari viſum.

13. Μεγαρίῳ] Refert hanc etiam Ælianus Var. hiſt. l.13 c.46.

P.262.l.2. Οἰνώνης] Lege Parthenium ἐρωτικῶν cap. 4. & 34. & Lycophronem Caſſan. ejuſque interpretem.

21. Μαντείας] A Rhea edocta, ut vult Apollodorus l. 3. ubi & plura de his.

22. Τομῆς] Dono Apollonis, ut ipſa ſuâ docet epiſtolâ ad Paridem apud Ovid. in fine.

28. Ἀλέξανδρος] Hæc Q. Calaber poſteriore parte libri ſui X. paulo aliter deſcribit. Vult enim fato decretum fuiſſe, ut non niſi ab Oenone Paris curari poſſet, & ipſam ſe in rogum mariti conjeciſſe, &c.

P.263.

P. 263. l. 28. Ἀπηγορδ' ἐξεῖν] Sequor τὸ ἀπηγόρευσαν.

P.264.l.6. Νάρκισσος] Pauſanias Bœotic. legendus, & Ovidius Met.3. D.H. ad l.10. adducit Cl.Alex.Pæd. III. Nazianz. carmine ad Vitaiium, & Carm. contra mulieres καλλωπιζούσας. Mox legit Ἀμεινίας,& ὡς ἐκεῖνα Θεσπιεῦς μᾶλλον,&c.

21. Δοκοῦσι] Sed vana, ut docet Pauſanias Bœoticis.

P.264. l.27. Δαίδαλον] Lege Pauſaniam Achaic. initio.

P.265.l. 1. Ἀνθρεῖ] D.H. Caſaub. ad 1 Athen.ex Zenob, *Vide Fragm. Apollodori.*

5. Ἰάπυγας] Vide Strabonem l.6. & pro Σικιῶν l. Σικελῶν.

30. Κάρνος] Hæc de Carno aliter aliquanto refert Pauſanias in Laconic. D.H. Κάρνος ὁ Ἀπόλλων, & Κάρνεια, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος, Suidæ.

P. 266.l.1. Ἱππότης] Quem Phylantis F. facit Pauſanias cum Apollodoro lib.2. Bibl.qui hanc ad Naupactum patratam cædem tradit.

13. Ἀλήτης] Quaſi erronem à parentis erroribus dixeris. *De eo fabulam ſcripſit Lycophron.*

14. Ἀνδρωθεὶς] Pauſanias init. Corinthiacorum.

26. Κόδρον] D.H. Melanthi filius. Lycurgus orat. adv, Leocratem. Paterculus l.1.

P.267. l.22. Νεώτατος] Strabo lib. 8. initio Achaiæ *Xuthum* nominat, ubi hanc leges hiſtoriam.

24. Ἀττικῆς] Oenoën, Probalinthum, Tricorithum, & Marathona, ut refert Stephanus & Strabo ſupra.

27. Ἴωνα] Stephanus in Ionia facit eum ex Athenienſium opinione Apollinis & Creüſæ F. *V. Apollod.* p. 24.

P.268

P.268. l.10. Τραλλός] Strabo l.13. Colonarum hunc regem facit, in Troade tamen. Vid. Lycoph. Interp. & Servium ac Pausan. in Phocicis; Diod. quoque Sicul. extremo l.5.

12. Ἑτέραν) Philonomen vocat Steph. in *Tenedos*: quem fusiùs hæc tractantem lege, & Adag. opus.

P. 269. l. 6. Πέλικων) Suidas etiam Τενέδιος ἄνθρωπος, & Τενέδιος ξυνήγορος, παροιμιωδῶς dici refert.

14. Παρθένε) *V. Interpretem Lycophronis p.146.*

P.270.l.1. Πιθηνίε) Euenium nominat Herodot. Calliope sub finem, ubi integra hæc narratio legitur.

18. Ἀπολλωνία) De quâ Strabo lib. 7. in Illyride.

20. Λᾶος) Aôus, Strabo,& Livius.

22. Τηρεὺς) Pausanias in Atticis, & Mythologi omnes. Vide quoque Ælian.Var.hist.l.12.c.20. D.H.Thucyd. Homeri & Aristoph. Schol.

P.271. l.1. Γεννήματα) Scil. Ityn.

18. Ἀηδόνα) Cum hoc sentit Aristoph. in avibus, Apollod.lib.3.Biblioth. & alii plures.

29. Εὐρώπη) Vide Natalem Comitem & cæteros Mythologos.

Ibid. Φοίνικος) Apollodorus l.3. Biblioth.init. Agenoris fuisse mavult. Ubi & alia quædam aliter quam hîc narrata legas.

P.272.l.28. Σμικρὸς) Simerum vocat Lactantius ad vers. 198. l.8. Thebaid. Statii Papinii, ubi plura ex Varrone. D.H. Σμικρὸν ὄνομα.

P.273.l.31. Ἐξῆλθε) Εἰσῆλθε potiùs legendum videtur. D. H. l. 29. Βρόγχον. ὅτι ὁ ἡ α. διὰ τοῦ βρόγχου.

P.274.l.10.Βραγχίδων] De quo Strabo,& Pausanias non semel.

24. Λόχῳ] *Adi Schol. Lycophronis p. 147. ed. Canter.*

31. Διοπετῆς] De qua voce lege Suidam. *V. quæ ad Apollodorum. Omnes populi antiquissimum quodque deorum sive dearum,quos colebant,simulacrum* διοπετῆς *existimarunt.*

Ibid. Παλλάδιον] Vide Suidam & Interpretem. Virg. Apollodorum item l.3. Biblioth. ac Dictyn Cretensem l.5. init.

P.275.l.18. Κινηθέντα] *Non prædicebat Palladium, nisi motum & agitatum. V. quæ ad Apollodorum. De motu Anciliorum res nota.*

P.276.l.2.Διομήδεα] Quod ipsum alia etiam ratione affert Suidas. *Vide Adagiographos.*

10. Σπηλαίῳ· ὁ μὲν] D.H. ὅμως ὁ μέν.—— & κατελθὼν ὃ καὶ τὸ μέλι· & τὸ ἑταῖρον.

P. 278. l.1. Φιλόνομος] Meminit Strabo l. 8. initio Laconicæ. *Meminit & Nicolaus Damascenus in excerptis p.444. Vide infra p.295.*

15. Μῆλον] Cycladum una Stephano cum ejusdem nominis urbe. D.H. l.16. καὶ τὸ τῶν Μηλιέων γένος—— & ἅμα τῶν ἀποίκων Κρητῶν.

22. Θάσον] Apollodorus Thasum Neptuni filium facit, l. 3. init. Stephanus Thassum geminato sibilo profert.

26. Κάδμος] De Cadmo Pausanias legendus in Bæoticis.

P.279. l.21. Ἄρξαι καὶ] D.H. ἄρξαι καὶ πρὸς τοὺς. Infra, κρόνος γὰρ καὶ αὐτὸς οὔπω τοῖς Ἕλλησι ἔγνωστο.

P.280.l.12. Σπάρτοις] Pausanias initio Bæotic. & alibi. *In interprete lege, Spartos. De his ad Apollodorum.*

P.281.

P.281.l.27. Σόρισμα] D.H. ὁ τὰ Σικελικὰ γράψας, &c. V. locum.

P.282.l.12. Ὀινόης) Περὶ Κελαινῶν. Suidas, & Polyænus Strateg. *In 2 autem lineâ hujus p. lego* Νηλειδῶν *pro* Ἠλείδων. *Neleus, Periclymenus, Penthilus, Borus, Andropompus, Melanthus.*

15. Θυμοίτης) Oxynthæ F. qui poſtremus de Theſidis regnavit. Pauſan. Corinth. Attingit quoque hanc hiſtoriam Strabo l.9. init. & maxime Suid ἀπατούρια, Interp. Ariſtoph. Polyæn. lib. 1. Stratagem: Frontin. l.2. c.8. *Nothum fuiſſe Thymætem notat Athenæus l.3. Fuit Athenienſium rex decimus quintus.*

P.283.l.9. Μελανθίδη) Suidas voce Ἀπατούρια Dionyſum hunc μελαναίγιδα vocat, ex eo quod τραγῆν ἐνημμένος μέλαιναν, viſus ille, poſt Xanthum apparuerit. Hujus tamen Bacchi ædem Pauſanias in Corinthiacis, apud Trœzenios ſtatuit. D.H. V. Suidam in Μέλανθος & Ξάνθος.

15. Ἀνδρομέδας) Vid. Hyginum, Apollodorum, & interpretes Apollonii, Arati, atque Lycophr. Ovid. 5. Met. *Manilium, ejuſque Interpretem Ed. Sherburne, Virum elegantis ingenii & eruditionis.*

22. Ἰόπης) Strabo hanc item ſententiam adfert, l. 1. & iterum XVI. Plinius quoque, Pauſanias ac plerique omnes.

P.284. l.20. Περσεὺς) Perſei hujus imaginem inſpice apud Philoſtratum l. 1. icone antepenultimâ.

31. Γοργόνος) Strabo l. X. extrem. vid. Ovid. & Mythol.

P.285.l.22. Ὄνομα) Antandrus, inquit Stephanus, ab Antandro Æolenſium ſtratego.

P.286.l.5. Χερρόνησον) Strabo l. 12. extrem. Cyzicum facit inſulam, ut Apollonius Argonautic. 1. Vid. Scholiaſtas. Plinius vult olim Inſulam ab Alexandro continenti junctam.

10. Ῥυνδακὸν) Ryndacus Strabo l. 12. extr. In Cyzico fluvius est in Propentidem exiens. Stephano etiam urbs Phrygiam inter & Hellespontum.

12. Οἱ δ') De quibus Apollonius lib. 1. Argonaut. & Valerius Flaccus.l. hic οἱ δ' μετὰ Ἰάσον૪.

P.287.l.6. Ἱμεραίων) Polyænus l.1.Strateg. Syracusanum Tyrannum hunc factum scribit, aliâque usum fraude.

12. Στησίχορος) Aristoteles 2. Rhetor. refert hæc Stesichorum in Phalaridem recitasse.

18. Ἵππος) Eâdem usus fabulâ Horatius l. 1. Epist. 10.

P.288.l.15. Κρατῆρες) Ita vocant Ætnæ Montis fauces illas & ora (ut vertit Lucret.l.6.) per quæ ignis cinisque evomitur. Vid. Aristot. de mundo, Pausaniam in Phocicis, Plinium l.3. c.8. Strab. 6. Sicil. extr. Val. Max. l.5.c.4. Ælianum, Solinum c. 11. Claudianum,aliosque; apud quos etiam variari horum fratrum nomina deprehendes. Porro de Ætnæ incendio, crateribus, situ, & aliis eo pertinentibus, lege planè admiranda in libello Ant. Philothei de Homodeis, inter scriptores Italiæ illustratæ.

27. Ἀναπίας) Strabo l. 6. Sicil. in Catanâ. Seneca de benific.l.3.c.37. Silius l.14. & auctor Ætnæ in Catalect. Virgil.

P.290.l.9, Βραγχὸς) De quo supra narratione 33.

11. Ἐνέμοντο) Lego ἐκόμισε.

23. Ὀρφεὺς) De Orpheo leges multa præter hæc apud Pausaniam in Bœotic. & apud Mythologos & Suidam.

27. Ὀδρυσίδος) Quam ad Thraciam referunt Strabo & ex eo Stephanus de urbibus.

P.291,

P.291.l.13. Ἐντολῶν) Virgilius 4. Georgicorum Apollodorus l. 1. init. Diodorus Sicul.l.4.

19. Διασπασαμένων) D.H. Philetas, five Phanocles de eo,

> Τὸν μὲν Βιςονίδες κακομήχανοι ἀμφιχυθεῖσαι
> Οὕνεκα πρῶτος ἔδειξεν ἐνὶ Θρήκεσσιν ἔρωτας.
> Ἔκτανον ———————

P. 292. l. 15. Ὀρφέως) Lucianus adverfus indoctum.

P.293. l.21. Ἀνιχοντα) Errore Geographico pro κελαδῶντα. *De morte Anchifæ & reliquis de quibus hîc, vide etiam Tzetzem ad Lycophr.*

29. Βρυζιάδα) An Brufis forte an hæc, illa Macedoniæ pars, quam ab Emathii F. Brufo nomen habere docet Steph.Byzantius περὶ πόλεων?

P.294.l.9. Αἰνεία) Apud Stephanum etiam Æneadas dictam obfervo, ibiq; fepultum Anchifen, lege Virg.3. Æneid. init. & ibi Servium, cæterófque interpretes.

11. Αἶνος) Ita Plinius & Pomponius Mela l. 2. eam quoque appellant, & Paufanias Eliacis. Aur. Victor etiam in Orig. gentis Romanæ.

20. Τραπέζας) Aurelius Victor de orig. gentis Romanæ.

23. Ἀλθαιμένης) Meminit Stephanus Byzant. voce Κρητηνία, & Strabo l.14. in Rhodo.

25. Τημένης) De quo multa Paufanias.

33. Νηλέω) Vide Ælianum l. 8. c. 5. variæ hiftoriæ.

P.295.l.2. Φιλονόμυ) Vide fupra narrat XXXVI.

P.296.l.14. Ῥώμυ) Sic quoque Appianus hunc nominat, quem Latini Remum. *V. Schol. Lycophronis ad p.* 184.

P.298. l.25. Ἀνάφη) De qua Stephanus Byzantius. Totam porro ſabulam leges apud Apollonium Rhodium extremo l.4. Argonaut. D. H. Philo ex Pindaro, l. σοὶ ἀφθαρσίας κόσμον.

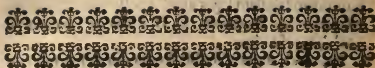
28. Αἰγλήτῃ) Æglæo ſcribit Apollodorus l.1. qui tibi legendus hîc.

P.299. l.21. Δῶρον) Ab Arete Alcinoi Phæacenſium regis uxore, duodecim numero ut narrat Apollod. lib.1.

P.300. l.1. Ἀλέξανδρος) Videndus Cicero offic. 2. init. Valer. Max. l.9. c.13. Plutarch. Pelopida extremo.

6. Εὐλαβὴς) *Aliter* Εὐαλκής.

7. Πυθόλαον) D. H. Hunc locum reſtitui ex Plutarchi Erotico.

ANDREÆ SCHOTTI

SCHOLIA AD

PTOLEMÆI HEPHÆSTIONIS

HISTORIAS.

Interpositæ sunt D. Hoeschelii Notæ.

PAg.305. l.11. 'Ὀστοῦν] Ut acino uvæ passæ Anacreon, teste Plinio l.7.c.7.

17. Παλαμήδην] De quo plurima Philostratus in Heroicis, Suidas & Pausanias Phocicicis.

P.306.l.6. 'Εὐφορίων] Ab Athenæo iste adductus non semel.

8. Κακυλδὶς] Sic & Propertius Eleg. ultima lib. 1.

21. Ἁρμονίας] In angues conversos fingit Ovidius Metamorph.4.

23. Τειρεσίας] Lege Eustath. ad Odyss.K.

33.

33. Πειρ́άδας] Vide Eustathium ad versum 63 Odyss. M.

P.308.l.5. Μνήμονα] Pædagogorum id, sive potiùs consiliariorum intimorum genus, Heroibus addi solitum, maximè Junioribus. Quales ferè hodie *Gubernatores*, majoris potestatis significatu appellamus. Quomodo etiam dixit Statius. Indomiti Phœnix Moderator alumni. Sylv. 5. Epiced. in patrem. Similem hinc pædagogorum catalogum (in quo & Phœnix Achilli tributus) lego apud Clem. Alexandr. lib. 1. Pædagogic. 8. & Plutarch. in præcept. Politic. *De hujusmodi Scribis multa Tzetzes in Chil.* V.

7. Φοῖνιξ] Ausus sum celebratissimum apud omnes nomen hic inserere, nihil dubitans, quin τὸ νοήμων prudentissimi viri Epitheton fuerit.

8. Καλυδώνιος] Sic enim hîc malo legere quam Καρχηδόνιος, etsi non ignorem Demetrium Scepsium apud Strabonem lib.9. Thessaliæ, Ormenium Phœnicis patriam facere. N.L.

11. Δάρητα] Dares etiam quidem sacerdos Trojanus ab Homero laudatus Iliad. E. At quod in manibus jam de bello Trojano poëma, Dareti falsò suppositum censent eruditi.

25. Ἀντικύρα] Vide Proverbia.

P.309.l.7. Τρυγόνος] De pastinacæ incurabili morsu Ælian. variis locis, & alii multi. V.p.349.

34. Εὐφόρβου] Iliad. P. vers. 51. de Euphorbo multa Philostr. Heroic. *Qui autem paulò infra* Ἀνώνυμος *dicitur, vide an non rectiùs intelligatur* Πρόνομος, *quem ab Hercule interfectum alii tradunt.* Vide quæ ad Apollodorum p.17.

P.310. l.19. 'Αναγραφῆναι] De χερσύδρῳ dracone Ajacis Locri legendus Philostrat. Heroic. in Ajace Locro; de aliorum draconibus,alii. Heroibus enim sacros fuisse Dracones à multis observatum.

23. Νεοσσοὺς] De quibus Homer.Iliad.B. v.331. & seqq. tu ibi Eustath.lege.

P. 311. l. 8. Κρήτῃ] D. H. Lucianus in Jove Trag. de Sacrificiis, in Philopatri & Philopseude.

26.Περαίτερα] Odysseias, 9 ; v.347. D.H. καὶ πάλιν legit καὶ πάλιν, περὶ περσὶ.

P.312. l.8. Στυγὸς] Quo verò vase teneri posset aqua Stygia, docuimus *vitis comparatis*, ad Olymp. CXIV. an.1.

15. 'Επήρεσ] D. H. 'Επήρεσ, quo sensu Lucianus πήρῳ sæpe adhibet.

21. 'Εκάλη] Ovidius liber 2. de remed. Hecalen fæminam pauperem adducit Suidas, ἢ ἥρωὶς ἢ περὶ Καλλιμάχῳ ἢ πρὸς ἑαυτὴν καλῦσα, &c. Politianus miscellan. Cap.24. legendus.

31. Καρδίαν] Vide infra in excerptis ex lib. 7. Hephæstionis,p.335.

P.315. l.4. Πανδαρέου] Homerus Odyss. T. v.518. D.H Simonidi χλωραύχην.

6. Παλλάδιν] Vide Cononis Narrationem 34. p. 274.

9. Καλάμον] Vide Ovidium Metamorph.11.Persii Sat.1. & Scholiast.Aristoph.in Plutum.

P.314.l.1. Μάγειν] Athenæus Deipn.2. Atheniensem facit. Is ergo videndus.

11. "Εικοσι] Ita Strabo quidem. Lynceus per CXXXV millia passuum perspexit,ut ex Varrone narrant Plin. lib.7. cap.21. Val. Max.lib.1.cap.8. Solin.c.6.Vide & quæ narrantur inf. de Candauli conjuge in excerptis ex lib.5.Hephæstionis.

18. Ἀρτεμισίας] Quam habes descriptam apud Herodotum.

31. Κυρηναῖος] Idem de Anaxagorâ Clazomenio refert Ælian. τῆς ποικίλης 8 Cap. 13. & de M. Crasso Solin. Cap.4.Cicero semel duntaxat risisse, de finibus V. & Plin.l.7.c.19.

P.315.l.11. Σωσικλπάσιος] D.H. legit Ζωσιμπλάσιος, ut in fine hujus libri 3.

P.313.l.14. Ροδοδάφνη] Describit eam Plinius lib.16. c. 20. Apuleo *rosea laurea* dicitur.

33. Ταῦρε] Vide Ctesiam in Persicis D.H. ἴσι καὶ Ταῦρε πῶν αἷμα ἀπέβιω.

P.316.l.6. Ἡρακλῆς] Aliter Ὀρακλῆς.

18. Ἀστὴρ] Lege Suidam in Κέραυνος,& *vitas* à nobis *comparatas Arist.*& *Demosth.*

21. Μαρσύας] Ab ipso Apolline,ut refert Xenophon lib. 1. de expedit.Cyri.

30. Τίτος] D.H. Τιτὺς & Ἀλέξανδρον.

31. Κλαύδιος] Narrat & Dion. lib. LX. extremo, addens propterea Senecam libellum de hujus morte, ἀποκολοκύντωσιν inscripsisse.

P.317. l.27. Κεςὸ] Legendus Homerus Iliad.Ξ, & ejus interpretes.

P. 318. l. 4. Πάντων] Homerus Odyss. Δ. vers. 279.

12. Ἑλενεῖς] Describit Plinius lib. 21. cap. 10. & 21.

P.320.l.2.Τελεσῖνε] D. H. Τελεσινῶ.

8. Ὅμηρος] Similem leges narrationem infra in excerptis ex lib. 3 Hephæstionis.

P.321.l.2. Στησίχορε]Supra narrat. 18.Cononis.Plato in Phædro,& alii.

3. Μῶλυς] Homerus Odyss.K. vers.304.& ejus ibi interpret.

11. Μῶλος] D. H. Archilochus apud Plutar. in vitâ Thesei, ἔυτ' ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ.

17. Μυρτίλλων] Lege Pausaniam Eliac.II. pag.199. edit. German.

20. Φημονόης]. De hac vate Pausanias Phocicis non semel.

P.322.l.13. Θάνατος] Odyss.Λ.v.133.

23. Ψαλάχανθαν] Ἀλίσπορον hoc quibusdam videri vocabulum notavit Hesychius.

25. Εὐξένλυ] De quo multa Gyraldus Dialog. 7. hist. Poet.Meminit & Suidas.

P.323.29. Κρῆτες] Vide Prover. cujus aliam alii causam commenti sunt.

P.324. l.3. Ἀντίοχον]· Eodem argumento Acestorides scripsit libros, v. Photii Cod. CLXXXIX. D. H. περιττῶς ἱστοροῦντα, & Ἴλος φησίν.

13. Θύλας] Mylas reponam ego ex Geographorum sententia. D.H. habet & σῆλας.

15. Ἀχιλλέως] Vide Alciati emblema 28.

29. Ἡρόδοτος] Libro 1. ubi omnem ferè de Gyge historiam legas.

32. Ὀξυωπεστάτην] Vide supra in excerpt. ex lib.3.

P.325. l.17. Νηασίας] D.H. Νυσίας.

21. Στρήνων] Vide mox infra p.330.

P.326.l.10. Ἰφιγένειαν] Tragœdiam hanc docuit Euripides. *De Tollide vide Pausaniam, libro decimo. Eustath. p.1696.*

23. Τὰς κολυμβώσας] Quarum etiam Suidas meminit voce, Alcman. D.H. τὰς ἢ Κολυμβ. *Pro* Τιτωνύχε,lego Τυννίχε, *ejus mentio apud Porphyrium* περὶ ἀποχῆς *ex Platone, quod non vidit qui nuper edidit Porphyrium Cantabrigiæ.*

25.

25. Κρατῖνε] Eupolidis vitam collegit Lib. Gyraldus Dial. 6. ut & Cratini.

26. Ὑβρισοδίκαι] οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν apud Pollucem & Hesych. vide Sigon. de Magist. Athen.

27. Εὐωνίδαι] γένος τι Ἀθήνησι κιθαριστῶν. Vide Hesych. ac Suidam, & citatur ab Athen.

P. 327. l. 23. Οὐδ'] Iliadis δ. v. 127. D. H. Μενέλαε (θεοῦ) θεοὶ ἀντὶ τοῦ.

P. 328. l. 14. Ἄλλος] Vide Proverbia, & Plutarchi Theseum initio.

17. Ὁμηρον] Supra in excerpt. ex lib. 4. similem narrationem retulit.

P. 329. l. 1. Φλυαρῶν] ut cæteri quoque gentium historici.

2. Μουσῆς] Lege quæ ad Philonem περὶ τῶν μετονομαζομένων notata extant. D. H. Vid. Suidam in Ἀβραάμ.

P. 330. l. 18. Σειρῆνας] Idem indicatum 225 paginâ. *Paulo aliter versus ille apud Lycophronem legitur p. 108.* Τίς οὐκ ἀκούων, *&c.*

27. Θέτιν] Vide quæ hic referuntur aliter pleraq; narrata apud Apollod. l. 3. Bibliothecæ. *V. & Tzetzem ad Lycophronem p. 38, 39.*

P. 331. l. 18. Ποδάρκης] Ὡς ἐξαρκοῦντα τοῖς ποσὶ καὶ ἐπιπολὺ θεῖν δυνάμενον notavit Eustathius.

P. 332. l. 18. Πάσας] Iliadis I. v. 214.

P. 333. l. 5. Ὀρχηστικὸν] Quem explicat Diod. Siculus l. 11. & Suidas, sæpius Plutarchus. D. H. infra pro μισοπάσαν l. νεμεσήσασαν. Bion. Ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος.

P. 334. l. 15. Μῆλον] Præter vulgarem sententiam Hygini fab. XCII. & aliorum.

24. Σκινδαψός] Athenæus deſcribit lib. 4. & Euſtathius.

30. Ἑπτὰ] Unum Zoroaſtrem eodem quo genitus eſſet die riſiſſe, pro valde inſolito adſert Plin. lib. 7. cap.16.

P.335.l.14. Δημόδοκος] Vide Suidam in ἀοιδός.

18. Καρδίαν] Idem de Ariſtomene Meſſenio Plinius l. II. c.37. & Valer.Max.l.1. cap.ult. alii quæ de Hermogene Rhetore, Leonida, Lyſandro, cane Alexandri. Vide Rhodiginum lib.4. cap.16. Pro Στίχιος D. H. habet Τίχιος.

P.336.l.1. Οὐκ ἂν] Iliadis Γ. v.54. τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης.

6. Ἀδριὰς] De qua Strabo lib. X. & Gyrald. Dial.IX. Poet.

10. Ὅμηρος] Iliad.Δ. ver.491.

P. 338. l. 6. Ῥόπην] Legitur Ῥόπην & Ῥοδόπην D. H.

22. Χαρῖνον] Χαρῖν D.H.

P.339.l.9. Ἀπεληλασμένος] D.H. l. ἀπεληλασμένος ἄλλα, καὶ μή.

NOTÆ

NOTÆ

IN

Parthenium.

PAg.343.l.14. Τὰ γὰρ περὶ] Hic locus aut ἐλλιπὴς aut σόλοικος. Interpres nihilo meliore codice usus sententiam utcunque reddidit: legisse autem videtur κατανοήσεις ὅτι τῶνδε τὰ πλεῖστα. *Quæ apud Poetas breviter atque adeò obscurè dicta sunt, ex his meliùs intelliges.*

22. Ὁ δὴ οὐ μελέρχων] Thomas Stanleius amicus summus meus (qui edito Æschylo famæ nomen suum inserüit) legit ὁ δὴ μὴ στέργων. Mox οἰονεί.

P.344.l.5. Νικαίνετος] Ejus meminit Athenæus lib. 13. Fuit Poeta, gente Samius vel Abderites.

6. Ἀπολλώνιος Καύνῳ] Qui vitam Apollonii Rhodii (nam is intelligendus est) scripsere, hujus operis non meminêre. Stephanus in voce Δάπνον laudabat Apollonium in Ῥόδου κτίσις; uti vides in Fragmento Stephani nuper edito; idem videtur adducere Apollonium in Καύνῳ; V. in Κόρινθος, ubi corruptè Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν Κανώπῳ. Plura vide p.384.

P.345.l.4. Διδυμέως] Didyma ſunt in Mileto. Διδυμεὺς & Διδυμαῖος gentilia ſunt.

7. Κἂν ἐκ τοῦ ναοῦ] Lego ἢ ἂν ἐκ τοῦ. In Latino lege *genitorum*.

14. Στάφυλον] Staphylum Dionyſi filium inter Argonautas καταλέγει Apollodorus l. 1. pag.49. Bybaſtos hæc erat in Caria; Bubaſtos in Ægypto.

26. Ῥοιώ] Tzetzes ad Lycophronis verſum

Ὧν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς Ἶνις εὐνάζων μένος
Σχήσει———

Videndus eſt. Meminit & Stephanus in voce Μύκονος, qui mihi obiter emendandus venit. Μύκονος inquit, ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνείου, τοῦ Καειστοῦ καὶ Ῥυοῦς τῆς Ζάρηκος. Atqui nullus Æneæ filius agnoſcitur à veteribus Myconus. Sed & reliqua ſunt perturbata. Lego igitur ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Ἀνίου, τοῦ τῆς Ῥοιοῦς καὶ Ζάρηκος, τοῦ Καρύστου. Certè Zarex erat maritus Rhœûs non filius. Rhœo hæc gravida facta ab Apolline peperit Anium. De illâ prius ad Apollodorum aliquid dictum eſt.

P.346.l.8. Γνωρίσματα] Monumenta, annulus, aut quid tale cum expoſito infante relictum. Donatus in Terent. Habet & Ariſtoteles in libris de Poeticâ.

P.347.l.3. Φιλήτας] Gente Cous, Poeta & Grammaticus. Vixit Philippi & Alexandri temporibus & deinceps. Ejus meminit Athenæus l.XI. vide plura apud Voſſium de Hiſtoricis Græcis. Ἑρμῆν intelligo opus; quo nomine, Eratoſthenes etiam librum ſcripſit. Verto, in Hermete.

4. Ἀλόμβρος] Lego Ἀλώμενος. Cæterùm cùm errata typothetæ in hoc quoque libello infinita ſint, nemo

nemo meam expectet in iis emendandis operam.

P. 348.l.6. Εὐρυάλῳ] Interpres malè vertit *ad Euryalum*. Est enim drama Sophoclis *Euryalus*. Casaub. ad Athenæum, putat capite hoc contineri argumentum fabulæ. Fuit alius Euryalus Mecestei filius; quem bello Trojano interfuisse docet Apollod. p.49, ex Homero.

12. Ἤπειρον] Ad urbem Trampyam, in quâ colebatur ipse, vel forte Neptunus, V.Schol.Odyss.Stephanum in Βούνιμα; & Tzetzem ad Lycoph. p. 127. ex quo emendare licet Stephanum in v. Εὐρυτᾶνες, qui erant gens Αἰτωλική, & non Ἰταλική, ut ibi editur.

13. Τυρίμμα) Nomen rarum, & ut rarius esset, omisit Latinus noster. Tyrimmas Macedonum rex, alius est.

P.349.l.7. Ἀκάνθῃ) Sagittas Pastinacæ (τρυγόνος θαλαττίας) veneno infectas Telegono Circe dedit, quibus nec opinans Ulyssem patrem interfecit, alii non venenum, sed radium sive aculeum meliùs intelligunt. Fusè hanc historiam narrat Ritterhusius ad 2 l. Halicut. Oppiani, ubi videas veterum auctoritates & loca hûc spectantia; quibus adde Tzetzem in Lycophronem p. 126. Rem hanc dramate videtur docuisse Sophocles cui titulum fecit Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλήξ. Meminit Hesych.& Steph. Tetigit & Æschylus in ψυχαγωγοῖς, cujus verba adfert Schol. Homeri Odyss.Λ.v. 133.

P.349.l.14. Κεφάλων) Scribitur & Κεφαλίων, & Κεφαλαίων minus rectè. De Cephalone post Scaligerum & J.G. Vossium disputavit Leo Allatius libro de Patria Homeri, c.1. & Jacobus Goar ad Georgium Syncellum.

15.

15. Γεργίθιος] Straboni Γέργιθα πόλις, unde & Γεργίθιος scribitur. Occurrit infra p.398.

21. Ταύτην ἐκ τοῦ] Restitue ἐκ θεοῦ. Confer p. 212. & 398.

P.351.l.13. Διεχρήσατο] Quintus Calaber ait seipsam Alexandri pyræ super injecisse; Dictys vero, laqueo dolorem finivisse. Lycophron denique de turri præcipitem se misisse.

16. Ἑρμησιάναξ] Meminit Athenæus l. 13. idem eum Colophonium vocat, & Leontium amicam habuisse dicit, & ejus gratiâ scripsisse tres Elegiarum libros; ac è tertio quoque longè plurimos citat versus, quibus eos complexus est, qui vehementius amârint. Hîc igitur malim legere Λεοντίῳ. Et sanè hanc veram esse Lectionem, ostendit Antoninus Liberalis Metamorphos.c.39. ubi legas ἱστορεῖ Ἑρμησιάναξ Λεοντίῳ β'. Hæc Ger.Voss.in Hist.Græcis.

20. Βελλεροφόντης] Æolus genuit Sisyphum & Perieren, p. 24. Sisyphus Glaucum, Glaucus Bellerophontem p.38. Perieres Leucippum pag. 39. & 197. Vides saltem consanguinitatem. Alius est Leucippus de quo p.375.

P. 352. l. 21. Πρόσεισι] Lege προσίζει τῷ ——— Ἀρθίῳ.

P. 353. l. 16. Ἡγήσατο] Verte, *Coloniam deduxit.*

20. Ὤκησε] Lege ᾤκισε, & ἐπικληθείς.

29. Δεκατευθέντων] Interpres historiam non satis expressit. Redde —— *missi in Coloniam ex Pheris in Cretam.* V. Stephanum in Φεραί.

P.355.l.3. Διογένης] Quis sit, incertum. Videtur tamen ex hoc loco Palleniaca scripsisse, inquit Ger. Vossius, Mihi potius videtur Θεαγένης intelligi. Certè Stephanus in Παλλήνη agens de hâc ipsa historiâ Hegesippum

pum & Theagenem laudat. Scripsit Carica & Macedonica. Palleniaca præter Hegesippum reliquit Themison, de eo Athenæus l. 6.

P.356.l.3. Ἐρέσιος] Eressus civitas erat Lesbi, unde Phanias hic aliquando Lesbius dicitur; inter alia scripsit Τυράννων ἀναίρεσιν ἐκ τιμωρίας, cujus operis meminit Athen. l.3. & 10. ex hoc opere hæc historia videtur fuisse desumpta. Apud Plutarch. Lib. *de defectu Orac.* malè scribitur Ἀιρέσιος.

16. Ἡρακλεώτων] Ælianus v. Hist. l. 8. & Diodorus Sic. de Archelao Macedonum rege similem narrant historiam.

21. Φρούριον ὑπελθὼν] *Subingressus.*

P.357.l.24. Νησαεὺς] Scribe Νυσαεὺς vel Νυσαιεύς. Interpres legit ut emendatum est. Nysa hæc in Caria. V. Strabonem l.14. videtur hic Aristodemus idem esse cum eo, cujus meminit Cl.Alex. in 1 Strom. qui de *rerum inventione* scripsit. Hoc autem colligo ex procœmio Philostrati ad Icones.

P.361. l.10. Ναξιακῶν] Andriscum infra quoque laudat Parthenius; & Athenæus l.3. c.5. Νάξιοι ὡς Ἀνδρίσκος, ἔτι δ' Ἀγαθένης, ἱστορεῖ. Quis sit ille Agasthenes nec Casaubonus nec Vossius docet. *Videtur nescio quid historicum scripsisse*, inquit Gesnerus. Agasthenes ille nullus est. *Aglaosthenes qui Naxica scripsit*; Hyginus in Poet. Astron. Ad hunc locum J. Schefferus non satis ex vero notat alicubi legi *Æglosthenes, sine dubio corruptè, pro Aglosthenes.* Hyginus iterum cap. 16. l. 2. *Aglaosthenes autem qui Naxica conscripsit.* Eodem modo & Cæsar in Aratum, & ex eo Lactantius lib. 1. c. XI. Meminit & Plinius & Pollux. Adde his & Eratosthenem (quem sequuntur Hyginus & Cæsar.) in Asterismis, cui bis dicitur Ἀγλαοσθένης ἐν Ναξικοῖς, & rectiùs, ἐν Ναξιακοῖς.

αὐτοῖς. Lego igitur apud Athenæum & Gesnerum in Bibliotheca, pro Agasthene Aglaosthenem. Sed & alibi latet hoc nomen in mendo. Cæsar in Phænomena Arati non procul ab initio, *Agatosthenes quidem in Asiaticis carminibus Cynosuram dicit*, &c. hæc cum legisset G. Vossius, inter Hist. Græc. locum Agatostheni fecit. Certè *Asiatica carmina* non statim arguunt opus historicum. Deinde si carmina scripsit Agatosthenes, cur non eum inter Poetas Græcos posuit idem doctissimus Vossius? Quod autem addit, ubi de eo loquitur, *nec dubito quin idem opus signet Tzetzes Chil. VII. Hist. CXLIV.* non caret scrupulo. Est quidem Agathosthenes historicus; ejusque adeo meminit Tzetzes in Lycophronem p. 115. edit. Canterianæ, (quanquam pag. 161. videatur eundem etiam pro Philosopho habere.) Sed hic nihil affine habet cum Agatosthene. Imò ille ipse Agatosthenes mutandus est in Aglaosthenes. Quæ enim Cæsar, ut vult Lactantius; sive Bassus, ut alii, in Aratum scripsit, desumpta sunt ex Eratosthenis Asterismis, (quos nuper edidit vir omni præconio dignus omni major Joannes Fell S.T.D. Academiæ Oxon. magnum decus) Eratosthenis autem verba sic se habent de Ursâ minori, Ἀγλαοσθένης δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς φησι τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν, εἶναι δὲ μίαν τῶν Ἰδαίων Νυμφῶν, ἀφ' ἧς ἐν μὲν τῇ πόλει τῇ καλουμένῃ * Ἰστοῖς, τοὔνομα τοῦτο ἦν, ἣν οἱ περὶ Νικόστρατον ἔκτισαν, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ δὲ λιμένα, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι. Hæc sic vertit Cæsar. *Agatosthenes quidem in Asiaticis carminibus Cynosuram dicit Jovis fuisse nutricem, unam ex Idæis Nymphis, à qua in Cretæ oppido Histe Nicostratus constituit portus*, &c. Quis dubitare potest quin ex Eratosthene emendari debeat Cæsar? nam & Hyginus hunc ipsum locum adducens legit,

Agla-

Aglaoſthenes. Quare pro *Aſiaticis carminibus* repono *Naxiacis* apud Germanicum. Confirmat Hyginus; *Aglaoſthenes qui Naxica conſcripſit, ait Cynoſuram eſſe unam de Jovis nutricibus, &c.* Reliqua quæ in Cæſare ſunt corrupta, poſſunt reſtitui quà ex Eratoſthene, quà ex Hygino.

11. Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ τῶν καιρῶν] In editione priori erat ἐν τῷ ιά περὶ τῶν κ. Cornarius interpres videtur in ſuo exemplari legiſſe δ΄. π. τ. κ. Laertius indicat hoc Theophraſti opus conſtitiſſe tantùm quatuor libris, quare numerus iſte ιά ferri nequit. Utrum autem ἐν τῷ δ΄ cum Cornario, an ἐν τῷ ά cum Mauſſaco legendum ſit, ſtatui opinor à nemine poſſit. Libros hos citat Harpocration. *Noſter* infra c. XVIII. Suidas in Ἀρχῇ Σκυρία. Et ex eo Apoſtolius C. IV. Proverb. 31. His in libris videtur *Theophraſtus ſcripſiſſe quæ eſſent in rep. inclinationes rerum & momenta temporum; quibus eſſet moderandum, utcunque res poſtularet;* *inquit Cicero l. v. de Finib.* Hæc ferè Meurſius in Theophraſto, & Menagius ad Diog. Laertium.

13. Καθ᾽ ὃν χρόνον] Hujus belli cauſa narratur cap. 18. hujus operis; quod rectiùs hoc in loco fuiſſet collocatum. Cum autem hæc ibi tangatur hiſtoria, eſt ſimile veri, petitam fuiſſe ex eodem Theophraſti libro; & proinde in titulo hujus cap. legi oportere ἐν τῷ ά τῶν.

20. Ἀπολειφθεῖσα] Plutarchus in libello de *virtutibus Mulierum* hanc hiſtoriam paulo aliter narrat. Polycritam non tam relictam, quàm cum aliis multis à Diogneto captam fuiſſe ſcribit. Κατά τινα δαίμονα *circum numen aliquod*, inquit Interpres; Mallem, *deo ita volente.*

21. Ἐν

21. Ἐν Δηλίῳ ἱερῷ πλησίον] Omittitur ἐ. Δήλιον Plutarchus ἔρυμα vocat & χωρίον, quomodo & noster. Mox fortè Δηλίῳ ἱερῷ vel Δηλίας rectiùs; nam Δηλία Stephano est civitas Cariæ.

23. Ἐρυθραίων] Ἐρυθραὶ civitas Ionum; Stephanus.

28. Διεπέμπετο] Consentit cum Aristotele, qui scripsit non fuisse captam Polycritam, sed fortuitò visam, in sui amorem pertraxisse Diognetum. V. Plutarchum.

P. 362. l. 9. Ἄρτεμιν] Melesii & Delii hanc colebant. Strabo 14. Habebant & Tanagræi Δήλιον, in quo erat Ἀρτέμιδος ἄγαλμα; Vid. Pausan. lib. 9.

P. 364. l. 7. Βιάζεσθαι τὴν κόρην] Interpres videtur legisse τιμᾶσθαι. Propius accedit vox θεάσασθαι.

12. Ἀπαντίγὴν] Simile quid narrat Plutarchus de Ephesinâ puellâ, & de Tarpeiâ virgine, in Paral. minoribus.

13. Πεδίῳ] Βασκάνου τάφος dicebatur, ob invidentiam fortunæ. Plutarch.

14. Πάντα ἑκατὸν] Locum hunc adducit Casaubonus ad Athenæum pag. 270. notarum, exemplisque illustrat, quibus omissis aliud addo ex 1 libro Herodoti, κτήνεα τὰ θύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθυσε. Interpres ineptè vertit.

20. Λευκώνης] Hanc historiam habet Plutarchus in Parall. minorib. ex ipso Parthenio, sed breviorem.

P. 365. l. 3. Διὰ λόγον] Lege διὰ λόγου — συγγινόμενον.

P.366.l.3. Ἀριστόκριτος] De Mileto ſcripſiſſe vidit in ſuo Cornarius: colligi idem poteſt ex Scholiaſte Apollonii Rhodii ad v. 186. Meminit ejus Plinius l. v. c. 31.

4. Ἀπολλώνιος] Rhodius Apollonius plurium urbium κτίσεις ſcripſit. Alexandriæ, Cnidi, & Cauni. De Cauno teſtatur Stephanus in Fragmento in voce Δώπον. Vide infra p.384.

9. Νικαίνετος] Ἐποποιὸν vocat Athenæus; item Stephanus in Ἄβδηρα. Dubitatum fuiſſe video de ejus patriâ; Abderites eſt, vel Samius Athenæo libro 13; eidem Samius libro 15. Stephanus Abderitem facit. Verſus qui ſequuntur ex conjecturâ ſtrictim ſic emendo

Κτίσατο· Τραγασίης δὲ μάλ' αἰνῶς ἤχθετο, παῖδα
Ἢ οἱ Καῦνον, &c.
Τείνατο δὲ ῥαδινῆς ἐναλίγκιον ἀρκεύθοιο
Βυβλίδα —— ——
Βῆ δὲ φέρων δ᾽ ἰτρῶς, φεύγων ὀφιώδεα Κύπρον
Καὶ Κάσπος ὑλιγενὲς, &c.
Ἔνθ' ἤτοι πολίεθρον ἐδείματο πρῶτος Ἰώνων.
Αὐτὴ δὲ γνωτὴ, &c.

Κάσπος porrò dictum eſt ὑλιγενὲς, quoniam tota inſula valde ſylveſcebat, uti docet Strabo in fine XIV. Apollo Ὕλατος dicebatur, qui in Cario colebatur; eſt autem Carius Cypri locus. Tzetzes ad Lycophronem.

P.367.l.7. Οἱ δὲ πλείους] Supra, Nicænetus erat in alterâ ſententiâ, & Conon Narratione 2; Hæc autem ſecutus eſt Antoninus Liberalis, Ovidius, l. IX, & Stephanus in Καῦνος.

26. Παρ' ἡμῶν] De Parthenio ejusque scriptis agit G.Vossius libro 2. de Hist. Græcis.

28. Ἀονίδων] Sic legit Interpres. Tho. Stanleius (cui ego & alias in Parthenium emendationes debeo) legit Ἀηδονίδων. V. p. 423.

P. 368. l. 5. Βδίδα] Βεῦδος est ἱμάτιον γυναικεῖον πολυτελές. Vide Etymol. M. Apud Pollucem scribitur βεῦδος, l. 7; apud Hesychium Βίδος; utrobique perperam.

P. 369. l. 5. Παραπλὴξ ἴσαι] Lege ἴσαι.

17. Θρακὶ] Verte, *in Thrace*. Est enim poematis titulus, ut Διόνυσος hujus Euphorionis apud Stephanum, & Ἀπολλόδωρος. V. p. 390. V. Stephanum in Ἄσβωτος. Et Schol. Apollonii p. 51, Gr.

18. Δεκτίδας] Quis sit, incertum; neque enim alibi Dectadæ mentio. Observo inter historicos Διδχίδαν & Ἀρητάδην; Διδχίδας aliquando (sed perperam) scribitur Δαχίδας, quod propè accedit ad Δεκτάδας. Aretades multa scripsit & hujusmodi quidem historias, ut ex Plutarcho aliisque constat.

23. Ἁρπαλύκην] De hac videtur loqui Virgilius lib. 1. Æneid. Qualis equos Threissa fatigat Harpalice.—— Servius hujus Patrem facit Thracum regem.

25. Ἔρωτα ἐλθὼν] Hìc omissa est vox Κλύμενος.

P. 370. l. 4. Εἰς τῶν Νηλειδῶν] Interpres sine dubio legit εἷς γῶν Νηλειδῶν. Atqui Alastor erat ex stirpe Nelei, ejusque meminit Apollodorus p. 41. verte igitur, *aderat Alastor unus è posteris Nelei.*

11. Καταθεῖ] Non redderem *transverberavit*. Sed *hostili animo insecutus est*; Hoc in sensu Xenophon usus est.

P. 371. l. 4. Μιλησιακά] Milesiorum res scripsêre inter alios Aristocritus, Hegesippus, Clitus, Leander. Aristidæ Milesiaca alius generis opus fuit. Plutarchus vocat ἀκόλαστα βιβλία, lascivos libros; quales sunt Apulei Metamorpho-

morphoſeis, quas ipſe ſe ſcripturum ait ſermone Mileſio.

6. Ἄνθης] Anthes Halicarnaſſum condidit. Strabo.

8. Φοβίῳ ἐπὶ] Lego ἐνὶ τῶ Νηλείδων, vel Νειλείδων. Vide Pauſaniam p.397.8,9.

18. Διὰ ξένιον] Lege Δία ξένιον. Infra, Ζῆνα ξένιον.

29. Ἀνθέως καλέσαντος] Elapſa eſt vocula ὡς, & cauſa patet.

P.372.l.15. Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς] Fuit in Pleiade Tragicorum, Suidâ teſte. Strabo adfert aliquot ejus verſus libris 12 & 14. Sunt & penes me ejuſdem de ordine Planetarum carmina elegantiſſima, quæ alibi edam.

24. Ἠλάκατ' ἐν] In fine hujus verſûs lego ἱλασομένης.

25. Ἀσησοῦ] Ἀσησὸς, πόλις Μιλησίας γῆς. Stephanus.

29. Μελίσσῳ] Lego Πειρήνῃ; eſt autem Meliſſus vicus agri Corinthiaci; docet Plutarchus.

P.373.l.1. Θαλήσεῖ] L. Θαλήσει. poſt Βακχιάδαις pone plenam diſtinctionem. Paulo poſt, ἔξον & καθαψαμένη, & σπονδὰς τ' ἐκ Φοβίου. Deinde ἄλα ξυνέωνα, θαλάσσης; &c. Paulò infra, lege ἢ δ', ὅταν ἄρῃ, &c.

2. Φρέατος ἐκ μυχάτου] Mallem ἐν μυχάτῳ.

P.374.l.4. Λελεγηΐων] Miletus dicta fuit Lelegeïs. Stephanus.

6. Ἐλλαμένης] Forte ἀλλόμενος.

21. Ἐλαΐτῃ] Diodorum *Mendicum* hoc ex loco commemorat Geſnerus. Vides tamen in Latino Elaiten. Elaitarum meminit Pauſanias in Æolide; inde fuit Menecrates, quem περὶ κτίσεων laudat Strabo. Cùm autem hujus Diodori nullibi (ἐμοὶ δοκεῖν) occurrat mentio; cogitet mecum cautus lector, an non legi poſſet pro Διοδώρῳ Διονυσόδωρος, qui Trœzenius appellatur, & cujus adfert verſiculum Plutarch. in Arato, & Cicero ad Attic. Eſt autem Trœzene in Aſia minori, (uti Elæa, unde Elaites) ut teſtatur Plinius. Dionyſio-

dorum laudat quoque Scholiastes in Apollonium Rhodium; eum esse Troezenium ait G. Vossius; quam ob rem, non docet. Idem Vir doctus ex hoc ipso loco profert nobis Dionysium cognomento ἐπαίτην. Vereor ut recté.

22. Φυλάρχῳ] Est ubi scribatur & Φίλαρχος. De eo videndus Vossius in Hist. Gr. In Latinis lege XV. pro IV. constabat hoc historicum opus duodetriginta libris. Adducitur à Nostro infra.

23. Ἀμύκλα] Ovidius in 1 Metamorph. Penei filiam esse vult. Pausanias, Philostratus, Aphthonius, Geoponicon Collector, Libanius, aliique patrem ei tribuunt Ladonem.

P.375. l.6. Περὶ τῆς Ἠλικίαν ἀλ.] Lego ex conjecturâ Ἠλείαν. Intellige Peloponnesi regionem omnibus notam. Interpres hîc pro Εὐιππος videtur legisse Λάκωνος, ut mox. Apollodorus p. 39, ex Periere Leucippum producit; Perieres Cynortem, Cynortes Amyclam patrem habuit, secundum alios; v. Apollodorum p. 197. fuit ergo Leucippus circa eadem tempora, in quibus Daphne.

14. Οὐ μεθιείς τι] Potius cum Interprete, μηθὲν τι. Idem tamen, cum statim pro ἀμφιπεσοῦσα legat ἀμφιπεσοῦσα, videtur à vero aberrare.

P.367. l.18. Ἀκάμαντος] Thesei filius fuit hic Acamas. Eponymorum unus; statuam Delphis meritus est; nomen fecit φυλῇ Ἀκαμαντίδι. Harpocration, & Pausanias. Apud Virgilium in 2 Æneidos pleræque editiones habent *Athamas* pro *Acamas*; nec vidit hoc La-cerda. Est & mons in Cypro Acamas. Legatio hæc suscepta est antequam Græci ad Trojam navigarent.

P. 377.

P.377.l.6.'Εις Δάρδανον] Herodotus 7, Δάρδανος, ἥπερ δὴ Ἀβύδῳ ὅμυρός ἐστι.

21. Ὑπ' αἴθρᾳ] *Sub dio* inquit Interpres; at illum fugit ratio. Lego ὑπ' Αἴθρᾳ. Rem omnem fusè narrat Tzetzes ad Lycophronem, p.79. & 87; & Plutarchus in Theſeo.

22. Ἐπ' οἴκου] Ἀνεχώρησεν ἐπ' οἴκου, Thucydides. Tzetzes, ἁλούσης τῆς Τροίας ἀναγνωρισθεῖσα [ἡ Αἴθρα] Ἀκάμαντι, ἀπῆρε μετ' αὐτοῦ, κομίσασα καὶ τὸν Μούνιτον. Hinc emendes Plutarchum in fine *Theſei*, ubi Μούνιχος legitur pro Μούνιτος.

24. Ὀλώσθῳ] Euphorio,

——ἐν κνήμοισιν Ὀλώσθου
Ἀγρώσσοντ' ἅμα πατρὶ πελώριος ἔκτανεν ὕδρος.

31. Τὴν ἀρχὴν] Eadem hæc prodidit Ariſtippus περὶ τῆς παλαιᾶς τρυφῆς; Matremque Cratéam fuiſſe dictam ſcribit. V.Laertium in Periandro.

P.378.l.4. Νέου, πολλῷ κατείχετο] Non placet hæc lectio. Menagius vir doctiſſimus ſequitur interpretem; quod miror. Lego autem πόθῳ κατείχετο, *amore capiebatur.* Vel πολλῷ πόθῳ.

23. Νύκτα φαίνειν] Etiam hîc Interpres erravit. Lego λύχνα φαίνειν. Infra, λύχνα κατακρύψαι. Quod autem mox ſequitur, ἐπιπροσθεῖσθαι, non videtur intellexiſſe Interpres; verte, *occultari præ pudore.* Illud verò ὡς ἂν τοῦτο ἐκ ἀνοίας mihi corruptum videtur; diſſimulet licet Interpres. Fortè, ὡς ἂν τοῦτο ἐκ ἀνάγκης.

P.380.l.2. Φῶς] Confer p.467. ubi ſimilis hiſtoria habetur.

17. Θέρσος] Vide caput IX. p.361.

P.381.l.5. Διὰ τε ἑταιρήϊον] Pessimè Interpres; lege Δία τε ἑταιρήϊον, *Jovem socialem & hospitalem veritus*; ita supra emendavimus p.371.

19. Ἐπὶ τῆ ἑςίας] Verto, *ad focum qui erat in Prytanéo.* Ignem æternum in sacrariis omnes ferè populi nutriebant. Constat de Persis, Ægyptiis, Trojanis, Græcis, Romanis. Vide quæ ad Cornutum, p. 74.*edit.Cant.*

P.382.l.6. Κήπρος] Videtur legendum Κήπρος ἐκ Θράκης, ὁ μήσαντι ἀπὸ νήσου.— infra lege Ἰφιμέδην pro Ἱππομέδην.

21. Περὶ Ἀιρῆς] Historiam hanc tangit Apollodorus p. 12. cui tamen Hæro dicitur Merope.

30. Νῆσον] Chium intelligit. Vide Eratosthenem in Catasterismis.

P.384.l.1. Ἐγχειρίζειν] Tharbe filia Regis Æthiopum Moysi urbem Sabam prodidit, ejus formâ capta. Josephus & Georgius Syncellus. Achilles in hac expeditione contra Lesbum comitem & συςράτηγον habuit Palamedem. Res ibi gestas narrat Homerus *libro nono Iliados.* Fuit Methymna Lesbi urbs. Diomedam Phorbantis filiam sibi Achilles ex mulieribus captivis selegit. Quemadmodum autem Pisidice amore Achillis capta hîc periit; ita & ipse Achilles non dissimili fato occubuit. Nam cùm Polyxenam Priami filiam vehementer adamasset, & conditione pacis initâ uxorem sibi postulasset, Paridis fraude interceptus cecidit. Vide Philostrati *Heroica.*

11. Λίσβου κτίσιν] De primis urbium gentiumque originibus & conditoribus scripsêre multi. Hellanici κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων laudat *Stephanus.* Eodem in argumento versati sunt Dionysius Chalcidensis, Clitophon, Trisimachus (vel Thrasymachus,) Menecrates, Der-

Dercyllus, Cadmus Milesius, Callimachus, Apollonius Rhodius, Apollodorus, (si rectè Marcianum Heracleotam intelligo) aliique.

14. Λάμπεδον] Scribo Λάμπετον; & fortè pro Ἥρω legas Ἶρυ. Stephanus περὶ πόλεων. Λαμπέτειον, σῆμα ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Λαμπέτου τοῦ Ἴρου.

15. Ἰθαγενέ☉] Scribo Ἰθαιγενέ☉, *generosi.* Scribo Λεπετύμνου, & distinctionem colloco post Μηθύμνης τε. Est enim Methymna hæc mater Hicetaonis, non locus. Stephanus; Μήθυμνα, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Μηθύμνης τῆς Μάκαρ☉ θυγατρὸς καὶ γυναικὸς Λεπύδνου, emenda, Λεπετύμνου. Ab hoc Lepetymno mons quoq; in quo ejus erat monumentum, dictus est Lepetymnus. Antigonus in Synag. Hist. Notat Tzetzes in eodem monte sepultum fuisse Palamedem.

23. Θυέσκετο] Lege θνέσκετο. Horatius Carminum l. 3. Ode 2.

——illum ex mœnibus hosticis
Matrona bellantis tyranni
Prospiciens, & adulta virgo
Suspiret.——— ——

P.385.l.2. Κλειΐδας ὑποχλίασασα] Quid ὑποχλίασασα sonet, ex ὑποχλίζω constat. Quidam ait, Videtur Poeta scripsisse ὑποχαλάσασα. Dicitur enim Græcè χαλᾷν τὰ κλεῖθρα. Malé.

3. Ἔθλη] Haud dubiè ἔτλη, & ita Interpres.

8. Ὑποχείσης] Repone ὑποχεύσης. Et mox νύ☉, & οἱ ἦεν. Confer cum his Simuli versus de Tarpeiâ virgine, apud Plutarchum in *Romulo.* Adi etiam eundem in *Parallelis minoribus*, ubi de Tarpeiâ scribit, ibique pro ἔσοδον lege εἴσοδον; pro Ἀλβανοὺς, Σαβίνους.

P.386.l.3. Σάρδεις] Rem hanc aliter narrat Herodotus in I.

21. Χιλωνίδος] Χιλωνίς quod ſit mulieris nomen, ex Plutarcho conſtat. Hîc tamen magis placet Χελιδονίς, quoniam idem Plutarchus in *Pyrrho* hanc ipſam hiſtoriam perſtringens eo nomine Leotychidis filiam (quam Parthenius intelligit) deſignat.

P.387. l.1. Βασιλίως] Areum vult. Paulò infra lege ἀυτῆ, & ἔθεσιν. Plutarchus ἐνταφηνσομένοις Λακωνικοῖς ἔθεσιν. Pro τὰς ἐν ἀυτοῖς πόλεις, reſtitue ἀυτῆ.

17. Στάσιν] Græca ſana ſunt; aliud quid legit Interpres.

19. Ἱππαρίνε) Dionyſii & Ariſtomachæ filius fuit.

P. 388. l. 8. Φάϋλλος) Fuit Phocenſium Tyrannus.

P.389.l.9. Προνοίας) Hoc titulo multis in locis colebatur Minerva. V.Cornutum p.49. Pauſaniam p.623, Herodotum, Heſychium & Macrobium.

10. Ἐριφύλης) Vide quæ de Monili hoc fatali notavimus ad Apollodorum.

P. 390. l.3. Θρᾳκὶ) Vide quæ ad p.369. De Euphorione hoc multa diligenter collegit G. Voſſius in Hiſt. Græcis. Equidem arbitror ex ejus Ἀτάκτοις deſumptas fuiſſe hiſtorias has, quas Parthenius adfert; Euphorionem autem operi πολυςίχῳ varios titulos feciſſe: Hinc eſſe Euphorionis *Apollodorum*, *Thracem*, *Dionyſum*, *Hyacinthum*, *Hippomedontem*, *Anium* (apud Stephan.in *Fragmento*) & fortè, *Xenion*, *Artemidorum*, *Aras* (execrationes) ſive *Poterioclepten*. Opus hoc, aut aliqua ejus pars, χιλιὰς inſcribebatur; videturque Tzetzes, in ſuis Chiliadibus ſecutus Euphorionem, metri genere mutato. Præter alios multa ex Euphorione adducit Interpres Lycophronis.

nis; Inter cætera innuit Euphorionem egisse de Mopso; Quare considerandum relinquo, an non ea, quæ apud Suidam corruptissimè leguntur de Euphorionis Μοψοπία, hinc lucem aliquam accipere possint. Scripsit autem Euphorion non tantùm epico charactere, sed & Elegiaco; atque hunc *ejus colorem secutus est Cornelius Gallus*, ut testatur *Probus*. Nam Tiberius Cæsar quo in genere carminis imitatus sit *Hunc*, *Rhianum*, aut *Parthenium* (omnes enim utroque metro, epico & elegiaco usi sunt) incertum est.

5. Τρέμβηλος] Lelegum regem facit Athenæus l.2.c.6. ubi tamen corruptè editur Στρέμβηλος. Natus est ex Hesione, quæ elapsa ex nave Telamonis in reditu à Trojâ, natando pervenit in Miletum; eam in sylvis occultantem se offendit Arion Meliti rex; & Trambelum pro suo filio sustulit. V. Tzetzem in Lycophronem.

P.391.l.9. Ἡρῷον Τρεμβήλου] Sic Lepetymnus, Lampetus, Palamedes, Pylæus sepulti in Lesbo monumenta in montibus sortiti sunt. Sic & Misenus apud Virgilium, *Monte sub aerio* ——.

13. Μοιρώ] Athenæo dicitur Byzantia, ejusque ab eo laudatur poema Μνημοσύνη. Scribit Vossius eam in Neptunum elucubrasse hymnum. Idem aliam esse vult à Myrône Byzantiâ, de quâ Suidas; Gesnerus eandem putat, quod & mihi videtur. Ἀρὰς quoque scripsit Euphorion, Callimachus, & Ovidius *Ibin*; Valerius Cato *Diras* & *Indignationem*, simili argumento.

16. Πολύβω] V.p.168.

21. Ξάνθος] Herodotus 2. Planudes in vitâ Æsopi.

P.392.l.2. Ἀπολιπεῖν οἶκον] Juvenalis Satyrâ sextâ versu 83.

Nupta Senatori comitata est Hippia Ludum,
Ad Pharon, ad Nilum, famosáque mœnia Lagi.
Immemor illa domûs, & conjugis atque sororis,
Nil patriæ indulsit, plorantésque improba natos,
Utque magis stupeas, Paridem ludósque reliquit.

18. Ἀπολλοδώρῳ] Hinc constat nos rectè supra correxisse, cum non *ad Thracem*, sed *in Thrace* vertimus. Sanè, ut simpliciter hîc dicitur Εὐφορίων Ἀπολλοδώρῳ, ita pleniùs apud Scholiastem Apollonii de hâc ipsâ re verba facientem legas, Εὐφορίων ἐν Ἀπολλοδώρῳ. Primam tantum partem hujus historiæ attigit Euphorion.

19. Ἀργοναυτικῶν ά] Rectè; errat Interpres qui quartum adducit.

20. Διαφόρως] Scholiastes Rhodii, περὶ τῆς τοῦ Κυζίκου ἀναιρέσεως, καὶ τῆς ὅλης μάχης, οὐ συμφωνεῖται.

21. Αἰνέου] Malè; lege Αἰνέως. Schol. Apollonii, Κυζίκου πατὴρ Αἰνεὺς Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Στίλβης, ex Æneta Eusori Thracum regis filia Cyzicum genuit.

23. Λάρισαν] Scribe Λάρισσαν. Strabo l. 13, eadem de Piaso Pelasgorum rege & Larissâ commemorat. In Scholiis Rhodii Θρῆσσα dicitur, non satis ex vero.

27. Κλείτην] Filia ea fuit Meropis Percosii, qui & vates fuit. Ab hâc fons in Cyzico Clite dictus legitur.

P.393. l.8. Ἀνήρτιζεν] Consentit cum Apollonio Deilochus, & Euanthes apud Interpretes Apollonii; dissentit Euphorion. Idem Cyzicum prodidit μελλόγαμον, Apollonius autem νεόγαμον; Euanthes ei filium dat ὁμώνυμον, Apollonius & Euphorion ἄπαιδα faciunt. A Cyzico urbs Cyzicus dicta habuit portum Panormum, cujus nominis in Sicilia urbs.

P.393.

P.393. l.13. Ἑρμοῦ παῖς] Servius ad Eclogam quintam. Pro δεξιῶς mallem δέξιος χερῆσαι. Et ſtatim ἐκπρεπὴς, Formoſus. Servius, *Daphnin pulcherrimum multi ſcriptores aſſerunt.* Meminit Callimachus in Fragmentis.

20. Ἐχεναΐδα] Servius Nomiam, Pipleam, vel Italiam fuiſſe ſcribit ad Eclogam 8.

29. Βασιλίδων] Chimeram vocat Servius. Plura de Daphnide leges apud Athenæum libro 10, Suidam in Λιτυέρσης, & ἀκοσίησας.

30. Δηλησαμένη] *Sancians*, vel, *decipiens.*

P.397. l.4. Κίχυρον] Meminit Strabo ſemel atque iterum.

7. Ἠπάρου] Interpres obſcurè. Verte; Sylvam hanc eſſe Epiri quæ filia fuit Echionis.

18. Νέανθος] Alius non eſt quàm Neanthes Cyzicenus.

Ib. Σιμμίας] Adducam locum Stephani περὶ πόλεων in ἡμικύνες, unde nomen hujus Simmiæ excidit; eſt ergo legendum —Ὑπερβορέων. Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι, deinde verſus ſic reſtituendi ſunt, qui ſequuntur.

Ἡ μιύνων τ' ἐνόησα γένος περιώσιον ἀνδρῶν
Τῶν ὤμων ἐφύπερθεν ἐυστρέων, κύνεον κρᾶς,
Τέβατε γαμφηλῇσι περὶ κραταιοῖσιν ἐρυμνόν.

Sed & Tzetzes, ex quo hæc emendavimus, ipſe viciſſim ex Stephano ſanari poteſt; nam apud illum malè legitur ——— ὑδέπ τέγη. pro πίγυ,
& Ὄνομα κλυτὸν pro ὀνομάκλυτον αὐδήν.
Simmiæ interim *Ovo* & *Securi* addendus eſt *Apollo*, ex Tzetzæ Chil; & Antonino Liberali p.441; & Μῆνες, ex Stephano in Ἀμύκλαι. Vide *Fragmentum* in Δωδώνη. Adi G.Voſſium in Hiſt. Græcis.

20.

20. Διαφόρως] Quippe plures fuêre Niobæ; & inter fabulatores rara eſt concordia.

P.398.l.18. Κόρυθος ἐπίκουρος] Oenone, (eo quod Paris Helenam, ſe ſpretâ, adamârat) Corythum miſit qui Græcis ad Trojam viæ dux eſſet. Confer p. 262.

P.399.l.1. ὑπὸ Ἀρπακλοῖζιν ὑποδμηθεὶσ] Lege ὑποδμηθεῖσ᾽ ὑμεναίοις.

11. Λύκαστος] Lycaſtus αὐτόχθων habebatur, Stephanus. Cydon autem Apollinis filius & Acacallidis Minois filiæ. Stephanus.

12. Ἀπτέρῳ] Aliis eſt Ἀπτέραι. Syncellus.

P.400.l.14. Ξάνθον] Herodotus 1.p.173.notat eos fuiſſe cognatos. V. & Stephanum in Τερμίλη & Τέρμερα.

25. Ἀργανθώνη] Aliis Ἀργανθών. Stephanus; ubi pro Ἀργανθώνις mallem legere Ἀργανθώνη. Strabo 12. V. infra p.454.

Finis Notarum in Parthenii Nicæni Ἐρωτικά.

NOTÆ

NOTÆ

IN

ANTONINI LIBERALIS

METAMORPHOSEIS.

PAg.406.l.26.Σῶμα κομίσαντος] Lege aut κομίσαντες aut κομίσαντες. Est porro Ἰουλὶς civitas & fons in Ceo insula. Patria fuit virorum aliquot celebrium, Putà Simonidæ, Bacchylidæ, Erasistrati, Aristonis Peripatetici.

P.407.l.7.Οἰνεὺς ὁ Πορθέως] Apollodorus I, Parthaonem (vel Porthaonem) Oenei patrem agnoscit. Lineâ antepenultimâ ἱερὸν σῶν intelligo sacrum Dianæ; Hesychio ἅγιον: vel magnum.

P.409.l.11.Βοῖος] Plinius libro 10. & Pintianus, qui sic in Mss. Codd. invenit. Gesnerus videtur hîc legisse Boemum, vitioso cōdice usus; sunt qui Βίνθος legunt. Ὀρνιθογονίαν scripsit, ut Eumelus Corinthius Βυγονίαν, Hesiodus Θεογονίαν.

P.411.

P.411.l.11. 'Αμβρακίαν] Vide tamen Stephanum in voce, & in Δεξαμεναί.

11. Τόξγον] Strabo vocat Τόλγον, l.7. Apud Marcianum Γόργος & Τόλγος.

21. Ποιῆσαι] Imò παῦσαι.

P.312.l.21. Κελτοὺς] Aſſentior viro docto qui nuper edidit Antoninum; legi enim Κελαίθους oportere docet ex Stephano. Scimus tamen & Κελτοὺς his populis immixtos.

25. Συνελθόντες] Aut deeſt vox aliqua, aut legendum ζωῆθεον.

P.413.l.22. 'Εκείνης εἰς οἰκεῖα] Lege οἰκία ut p. 416.l.3. Vide & Ætym. magnum in voce. *Homerus* ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων.

P.415.l.7. Περίφας] Periphas hic mihi videtur Ægypti eſſe filius, cui Actæam obtigiſſe narrat Apollodorus p.75. Alius fuit Periphas pater Lapithæ, de quo Stephanus in Λαπίθη; alius quoque ille apud Virgilium *Unà ingens Periphas.*

P.418.l.21. "Ανθος τῷ 'Εφίππῳ] Simplex magis placet ἵππῳ. Plin. L.X.c.42.

P.420.l.3. Κυρήνιος] Nempe ex Locride. Axia & Axios in Locris. Obſervat & Halicarnaſſeus Κυρήτας eſſe Λοκρούς. Meminit Stephanus Axii fluminis in Κρόταν.

28. Σύβαεις] "Η ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ. Schol. Theocriti ad εἰδ. ε. Vide Stephanum in Θύσιοι; & Strabonem p.262,263. pro ἔκτισε vir doctus reponit ἐκάλησεν.

P.422.l.8. Μινύα] De Minyâ ejuſque ſtirpe agit Scholiaſtes Apollonii ad librum 1, copioſé. Filiarum meminit Plutarchus & Ælianus non ſine aliquâ diſſonantia. V. Ovid. Metam. l.4.v.390.

11. 'Απί-

11. Ἀπέβυζαν] Lege Ἀπέβηζαν.

23. κελεόντων] Mireris meritò Sylburgium hîc non vertiſſe vocem iſtam, quæ apud Heſych. Pollucem alioſque ἱστόποδας notat. explicat & Harpocration, modo apud eum legas, non ἱνόποδες, ſed ἱστόποδες, *Radii textorii pedes.*

P. 423. l. 10. Ἀυλὴν] An ἀυλὴν? aliter, ἀκτῖνα & ἀυγὴν.

15. Πανδάρεως] In Latino lege Pandareus. Vide ſupra p.313.

16. Ἵνα ἐστὶ νῦν] Prion Straboni deſcribitur libro 14. dicebatur & Λέπρη Ἀκτή.

24. Κολοφῶνι] Videtur fuiſſe inter Colophonios & Epheſios antiqua cognatio. V. Strabonem ibidem p. 634.

P. 424. l. 22. Διδῶζειν ἀπάγειον] Lege ἀπάγειν.

P.425.l.30. Τὰς ἐσοβζηζεν] Excidit aliquid; fortè καὶ ἐσόβηζεν τὰς μυίας.

P. 426. l. 3. Πάντας] Dele in Latinis, *perſonas.*

8. Ἀλκύον] Lege Ἀλκυών.

P.427.l.8. Κύκνος] Cygni fuêre tres, Martis, Neptuni, Apollinis F.

P. 428. l. 6. Ἐχαραχώθη] Xylandro placuit ἐκαρώθη.

P. 429. l. 9. Ἡρακλέα] Phylius ille, vel Phyllius, idem forte fuerit cum Phylio Augeæ filio, de quo in Apollodoro p.106. Quæ autem Thyrie hîc, aliis eſt Hyrie.

18. Βυλήσας] Hiulcus eſt locus. Infra lege ἀτιμηθέντι, & in Interprete, lineâ penultimâ, *lacus Cygneus.* Lineâ ultimâ pro ἀγλῦ pone ἀξότυ.

P.430. l.8. Ὀθρηΐδος] Vide Apollodorum p. 24. & 446. Infra, pro ὑπῆλθεν, elegantiùs diceres ἐπῆλθεν.

P.432. l.17. Ἐχθέμενον] Pro quo ἐκθέμενον cum V. D. mallem.

27. Μεγαλύτορα] Infra rectè Μεγαλήτωρ.

P.434. l.6. Μηρπίδα τῆζον] Non debet solicitari hæc lectio.

7. Ἡ δὲ γῆ] Nec hæc in dubium vocanda. Attica est locutio, Latinis quoque usurpata, Terentio & Catullo.

18. Ταῖς αὐταῖς] Lego αὐτῆ.

22. Καλῶεν] *Si vocarent.* Vel καλοίη, *si quis vocaret.*

P.438. l. 11. Πάνακτα] Locus mendosissimus meliores codices implorat.

P. 439. l. 11. Ἐγκέφαλον] Comedere cerebrum antiquitùs μυσαρὸν habebatur. V. quæ ad Apollodorum p.180.

P.441.l.22. Ὑπερβορέοις] Frequenter & per diphthongum effertur ὑπερβόρειοι. De his incerta admodum scripsêre veteres Græci, adeo ut fuisse omnino eam gentem dubitarint nonnulli, inter quos Herodotus. Posidonius fuisse circa Alpes credidit; idem sensit & Protarchus. Pausanias libro 1. p.59. quàm proximè eos videtur indigitasse, Zenothemin, Aristéan & Damasten auctores secutus. Sunt qui putant tabulam Geographicam Ptolemæi, in quâ de Hyperboreis agitur, contra ipsius mentem, resupinatam nunc & inversam exhiberi. Plura de his colligas ex Tzetze, in Chil. VII. ex Pausaniâ p. 299, & 617. ex Stephano in Ὑπερβόρειοι & in Γαλεῶται, ex Schol. Apoll. ad v.677.lib.2. ex Harpocratione, Porphyrio, Strabone. De sacrificatis autem Apollini asinis testatur Cle-

Clemens Alex. in Protreptico, ex Callimacho; & Pindarus.

P.442. l.22. 'Ακυονεῖ] Apollodorus Ἰχὼ vocat; conveniunt in ſignificatione utraque nomina; impoſitum hoc videtur á poetis.

P.446.l.6. Τέραμβος] An Κέραμβος.

13. Μηλιέων] Ex vicinitate Othryos colligimus Melienſes hos eoſdem eſſe, quos Strabo Malienſes vocat. Eum vide ſis l.9.p.433. ex iis porrò quæ ſequuntur hæc in Theſſalia geſta conſtat.

P. 447. l. 17. Ἡ Δεῖνα] Quædam ex filiabus Spercheii.

P.448.l.9. Μεγάλοις κανθάροις] Vir doctus qui Antoninum nuperrimé edidit, ex Heſychio locum hunc illuſtravit. Vide Heſychium in Κεράμβηλον.

P.449. l.4. 'Απόλλων αἰδόντα] Rectè vidit V. D. legi oportere 'Απόλλωνα ἰδόντα. Confer Apollodorum p. 199. Alii dicunt Apollinem ipſius Admeti amore captum fuiſſe. V. Callimachum Hymno in Apollinem.

P.451.l.8. Καύματος] *Æſtu.* De hac Cereris oberratione Apollodorus, Clemens Alexand. & Cicero in Verrinis.

P.452. l.19. 'Ερινύες] Intellige χθονίους, Plutonem & Proſerpinam. Heſychius & Euſtathius ex Tragicis ſic interpretantur.

21. Δυσὶν ἔχουσαι] Reſtitue ἑκοῦσαι, volentes.

P.453. l.8. 'Αΐδης] Colebatur Coroneæ; Strabo l.9.

22. Κορωνίδας] Ut Κνειδὸς & Κνειὰς fæm. ita Κορωνὶς & Κορωνιὰς formatur. Lego igitur Κορωνιάδας.

27. 'Επερειδομένον δ'] Scholiaſtes Rhodii hæc adducit ex *ſecundo* Heter. Nicandri.

28. Στρατηγὸς] Militiæ magiſtrum, ducem. Diodorus Siculus.

P.454.l.2. Κήϋκος] Aliis, Theiodomantis. Pro ἐποπὸς, placet ἐκλόπως. Ad reliqua hujus capitis illuſtranda faciet Scholiaſtes Apollonii in fine l.1. Ovidius fabulam ab Hylâ ad Narciſſum tranſtulit. Virgilius in Eclogis nobiſcum facit.

12. Χερσὸν] Scribe χερνιβεῖον; eſt autem χερνίβιον, ὑδρεῖα, ςάμνος. Heſychius, Pollux, Euſtathius.

P.455.l.14. Θησέως] Enarrator Lycophronis hujus rei teſtem adfert Durin Samium.

P.456. l.7. Ἔυξεινον] Tauroſcythæ captivam abduxerunt, & Dianæ ſive Lunæ ſacerdotem conſtituêre.

10. Ταύρους] Oſiris ibi boves aratro junxit, διὰ οὖν τὸ ζεῦγος τ ταύρων τὸ ἔθνος κληθῆναι, inquit Stephanus.

12. Αὐτὴν διςαυροπόλου] Nemo dubitat quin hæc ſint corrupta. Lego igitur αὐτὴν δὲ ταυροπόλον, ſeipſam vocavit ταυροπόλον; vel αὐτὴν δὲ ταυροπόλου ἱέρειαν καλέσασα. Scholiaſtes ineditus ad Ariſtophanis Lyſiſtratam ſic ſcribit. Νὴ τὴν ταυροπόλον' οὕτω τ Ἄρτεμιν ἐκάλουν. τ δὲ αἰτίαν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐκτίθεται. Suidas ὡς ταῦρος περιΐει πάντα. ὡς Ἀπολλόδωρος. Cæterùm Iphigeniam hanc Iphianaſſan vocarunt Sophocles, Euripides, aliique é poetis. Eámque convertit in anum Diana, ſecundum alios; alii in urſum mutatam prodidêre, inter quos Phanodemus; teſte Tzetze. Scholiaſtes Ariſtophanes ineditus, ad hæc verba Ἄρκτος ἦ Βραυρωνίοις ſcribit, δοκεῖ δὲ Ἀγαμέμνων σφαγιάσαι τ Ἰφιγένειαν ἐν Βραυρῶνι, οὐκ ἐν Αὐλίδι· καὶ ἄρκτον ἀντ' αὐτῆς οὐκ ἔλαφον φονευθῆναι. Videntur autem mihi Sacra Brauronia Tauricorum fuiſſe imitamina; ipſa enim Iphigenia in Tauris ſepulta fuit; cùm Braurone ipſius eſſet tantùm κενοτάφιον. Euphorion ſic mihi intelligitur apud eundem Scholiaſtem

Ἀγχίαλον Βραυρῶνα κενήριον Ἰφιγενείης.

15. Ἀδάκλω] De hac insula Stephanus Ἀχίλλειος δρόμος· νῆσος μετὰ τὴν Ταυρικὴν ὡς ἔνιοι, Λευκή. Dicitur & Macaron Plinio; nempe μακάρων νῆσος. V. p. 257. & 317. & Schol. Apollonii Rhodii.

25. Τυρῶν] Vide quæ ad Apollodori p. 18 & 19. adduximus.

P. 457. l. 15. Ἄρτεμις δ' αἴλουρος] Legimus cum aliis αἴλουρος. Stephanus in Βούβαστος; πόλις καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος· οἱ δ' Αἰγύπτιοι βούβαστον, τὸν αἴλουρον φασί.

P. 458. l. 1. Γαλανθιὰς] Libanio Acalanthis, Ovido Galanthis rectiùs dicitur.

8. Ἐπαίτεια] Lego ἱταμὴς, ut p. 461.

11. Μοῖραι] Pausanias in Bœoticis, veneficas fuisse prodit.

P. 459. l. 4. Θορίσκω] Dictio ista videtur facta ἐκ θορός. fortè legendum, Θορίσκεται. *Aristoteles libro 3. de generatione animalium* figmentum hoc evertit.

21. Ἀκακαλλίδος] De hac alibi; meminit Stephanus in Κυδωνία.

P. 460. l. 13. Καῦνος] Vide Parthenium, p. 366.

P. 461. l. 21. Αὔσονας] Si Ausonia ab Ulysse filio Ausone dicta fuit, quæ est receptissima sententia Scriptorum; Lycaonis ævo erant in Italia Ausones. De Lycaone ejusque stirpe vide Apollodorum.

P. 462. l. 22. Ἐπιμηλίδας] Arcades Dryadas & Ἐπιμηλιάδας vocant Nymphas, quas alii Ναΐδας dicunt. Pausanias, quod & alibi observavimus.

P. 464. l. 6. Δρυόπη] Stephanus Eurypyli filiam fuisse scribit.

18. Ἀνδραίμων] Andræmon juxta Apollodorum p. 464, fuit pater Oxyli.

P.466. l.29. Θεῖαντος] Confer Stobæum p.404, ubi fabulam hanc ex Theodoro adfert, item Plutarchum Paral. Minoribus, Servium ad Virgilium; Parthenium p. 380. Apollodorum.

P.470. l.24. Διομήδης] Post Apollodorum plenè hæc narrat Tzetzes ad Lycophronem p.101. Stephanus in Διομήδεια ubi lego. Pro ἔστι καὶ Διομήδεια πλησίον Ἄργυρα * Ἀργυρίππης.

P.472. l.11. Αἰακῷ] Scribit eadem Apollodorus p. 215.

P.475. l.18. Βριτόμαρτις] Pausanias & Diodoro, Jovis & Carmes F. De eâ vide illum, Hesychium, Virgilium in Ciri, Callimachum aliosque.

P. 477. l. 1. Ἀλώπηξ] Vide quæ ad Apollodorum.

Finis Notarum in Antoninum Liberalem.

Addenda.

Addenda in Notis.

P.131, poſt hæc verba *alibi edam*, adde,

Theon Smyrnæus in Libro cui titulus περὶ τῶν εἰς τὸ μαθηματικὸν χρησίμων hos citat verſus Alexandri Ætoli, quem μουσικώτατον vocat.

Ὑψοῦ δ' ἄλλοθεν ἄλλος ὑπέρτατον ἔλλαχε κύκλον.
Ἀγχοτάτη μὲν δῖα σεληναία περὶ γαῖαν.
Δεύτερος αὖ στίλβων * χελυαιόν Ἑρμείαο.
Τῶν δ' ἔπι φωσφόρος ἐστὶ φαεινότατος κυθερείης.
Τέτρατος αὐτὸς ὕπερθεν ἐπ' ἠέλιος φέρεθ' ἵπποις.
Πέμπτος δ' αὖ πυρόεις φωστὴρ Θρηΐκιος Ἄρηος.
Ἕκτος δ' αὖ φαέθων Διὸς ἀγλαὸς ἵσταται ἀστήρ.
Ἕβδομος αὖ φαίνων κρόνου ἀγχόθι τέλλεται ἄστρων.
Πάντες δ' ἑπτατόνοιο λύρης φθόγγοισι συνῳδὸν
Ἁρμονίην στοιχοῦσι * διαστάδην ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

Scriptum erat χελιζῶν & διαστάς.

Verſus iſti totidem verſibus Latinè expreſſi leguntur apud Chalcidium in commentario ad Timæum Platonis.

Sortitos celſis replicant anfractibus orbes;
Vicinum terris circumvolat aurea Luna:
Quam ſuper invehitur Cyllenius: Alma ſuperne
Nectareum ridens latè ſplendent Cytherea.

Quadrijugis invectus equis Sol igneus ambit
Quartus & aethereas metas: quem deinde superne
Despicit Armipotens, sextus Phaëtontius ardor
Suspicit excelsum brumali frigore sidus.
Plectricanae citharae septem discriminibus quos
Adsimilans genitor concordi examine junxit.

Perperam vero hos versus Alexandro Milesio adscribit Chalcidius, manifeste Alexandrum Ætolum confundens cum Alexandro Polyhistore.

Adfert dein Theon sequentes ejusdem Alexandri versus.

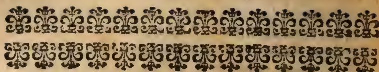
Γαῖα μὲν ὑπάτη τε βαρεῖα τε μεσσόθι ναίει.
Ἀπλανέων δὲ σφαῖρα συνημμένη ἔπλετο νήτοις.
Μέσσην δ' ἠέλιος πλαγκτῶν θέσιν ἔχ' ὑπὲρ ἄστρων.
Τοῦ δ' ἀπὸ δὴ ψυχρὸς μὲν ἔχει διὰ τέσσαρα κύκλος.
Κείνου δ' ἡμίτονον Φαίνων ἀνίησι χαλασθείς.
Τῷ δὲ τόσον Φαέθων ὅσον ὄβριμος Ἄρεος ἀστήρ.
Ἠέλιος δ' ὑπὸ τοῖσι τόνον τε, φίβρεντον ἔχει
Αἴγλης δ' ἠελίοιο τριημίτονον κυθέρεια.
Ἡμίτονον δ' ὑπὸ στίλβων φέρεθ' Ἑρμείαο.
Τόσσον δὲ χρωσθεῖσα φύσιν πολυκαμπέα μήνη.
Κέντρον δ' ἠελίοιο θέσιν παρὰ δῖα λάχε χθών.
Αὐτὴ πενταζωνος ἀπ' ἠερίης φλογόεν πῦρ
Ἁρμοσθεῖσ' ἀκτῖσι πυρὸς κρυεροῖσί τε πάχναις
Οὐρανὸν ἑξάτονον τόνον ἔσχετ' ἐπῶν διὰ πάντων,
Τοίνυν τοι σφαῖραν ὁ Διὸς παῖς ἥρμοσεν Ἑρμῆς
Ἑπτάτονον κίθαριν θεομήτορος εἰκόνα κόσμου.

Nicomachus in Enchir. & Achilles Tatius ad Aratum haec illustrant.

Atque

A que hæc quidem ad me nuper misit V. C. & mihi amicissimus Isaacus Vossius; ex cujus exemplari nostram emendavimus. Alexandri Ætoli meminit quoque Strabo lib. XI & XIV. in quo etiam libro notat illum κιναιδολογοῦντα ἐν ψιλῷ λόγῳ. Ejus Tragœdias laudat Athenæus, & alia. Alexandri Ætoli habentur quædam in Anthologia Græcâ; Joachimus Camerarius inter Homeri Interpretes hunc quoque Alexandrum recenset. Alii in Aratum scripsisse testantur, nisi fortè plures fuerint ejusdem nominis.

P. 121. l. antepenultimâ, *idem videtur*, Hæc & cætera ad *plura*, indicta volo.

INDEX Auctorum

Qui in his notis citantur, illustrantur, & emendantur.

Anti-

Conon.

Har-

H.

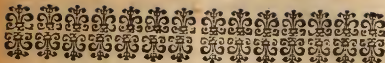
I.

K.

L.

Leo

F I N I S.

INDEX RERUM.

A

Argus

B.

Bias

C.

—per

D. Dædalus

D.

 Di-

Erysichthon

F.

G.

Hebe. 7.

I.

 C —juxta

—Calistonem

Luna

M.

N.

Nicandra

Oeneus.

Ossa

Pafithea

Pepo,

Phæres.

T.

Thesmo.

Titony-

X. Xanthippe

X.

Z.

INDEX.

INDEX AUCTORUM.

A.

B.

C.

D.

E.

G. Gallus

FINIS.

VIRO ILLUSTRI D. JOSEPHO WILLIAMSON,

EQUITI AURATO,

SERENISSIMO CAROLO II. MAG. BRIT. FRANC. ET HIB. *REGI* A CONSILIIS INTERIORIBUS, ET A SECRETIS STATUS.

EXstant in me, VIR CLARISSIME, *promerita tua, magna sanè & diuturna. Sponte tuâ, nullo meo merito, descendisti etiam ad me, eâ benevolentiâ, quâ Gentis*

a *hujus*

hujus & aliarum literatos homines complecteris. *Nec ſpem, nec cogitationem quidem fovi, dignum aliquid tantis beneficiis unquam reponendi; neque enim patiebatur id aut fortunæ TUÆ magnitudo, aut meæ anguſtia. Non ceſſo interim juſtâ debitâq; prædicatione ubiq; teſtari tantum Tibi debere me, quantum fermè homo homini poteſt. Jugi hâc (nullâ aliâ de causâ) gratitudinis meæ ſignificandæ curâ adductus,* Nomini Tuo *hos libellos inſcripſi. Malui parum modeſtus haberi, quàm minùs gratus. Quanquam conſilio huic meo illud etiam patrocinari poſſit, quòd non ita pridem (quæ tua eſt humanitas)* ſtudiorum meorum rationem Te expectare

pectare *diceres. Obtempero juſſis tuis ; etiam ad exiſtimationis meæ periculum. Hæc tamen qualiacunque ſunt, non prorſus , uti ſpero, apud* TE *evileſcent. Votorum religioni nihil addit marmor quantumvis pretioſum, nec detrahit vile ſaxum, ſed nuncupantis* animus. *Hunc ut velis intueri, non quæ offeruntur, obnixè rogat,*

SUMME VIR,

Amplitudini Tuæ

Devotiſſimus

Londini,
Decemb. Idib. Anno
MDCLXXV.

THO. GALE.

DISSERTATIO
DE
SCRIPTORIBUS MYTHOLOGICIS.

CAP. I.
De Mythologiâ. Quæ sint ejus species; contra Asclepiadem Myrleanum.

OMne genus scriptionis ad certam aliquam *disciplinæ* partem & sedem revocare oportet. Τάξιν vocant Græci, & post quatuor illa προτεχνολογέμενα, sc. ἐπιγραφὴν, συγγραφέα, σκοπὸν, τέλος & χρήσιμον, quæ in quóque libro consideranda veniunt, agunt loco ultimo de Ordine, quem in orbe disciplinarum sibi postulare debeat id, de quo instituitur sermo. Atque hæc, quanquam vulgaria sint, non omisit Ammonius in Porphyrii Isagogen, nec Theodosius ad Dionysium Thracem.

Jam qui de Grammaticæ partibus accuratissimè disputasse videntur, Historiarum cognitionem & explicationem ad Grammatici officium pertinere unanimiter decreverunt. Dionysius Thrax & Asclepiades apud Sextum Empiricum *adversus Mathematicos* c. XII, hanc ejus partem ἱστορικὸν vocant.

Historia porrò omnis aut vera est, aut quasi vera, aut planè falsa. Veram intelligo, quæ de iis agit, quæ aliquando in rerum naturâ extitêre; Verisimilis illa erit, in quâ versanturDramatici & Mimi: ut falsa sit ea, quæ continet μῦθοι; ea volo, quæ nec fuerunt unquam, neq; *post aliis erunt in annis*. Suetonius in Tiberio *Mythistoriam* appellavit.

Mythistoriæ speciem unam tantùm constituit Asclepiades, τ μυθικῆς ἐν εἶδΘ- μόνον γενεαλογικόν. Angusta autem & iniqua mihi videtur hæc Asclepiadæ ratiocinatio; imò tota Peripateticorum Schola litem ei intendet, qui genus in unâ specie consistere posse affirmabit.

Sit igitur & alia species τὸ πεπλασμένον, sive Plasma. Sanè cùm scriberent Theogonias Hesiodus aut Orpheus, & cùm Apollinem Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸν diceret alius è Poetis; in Genealogico charactere versati sunt. Cùm autem Simonides Ἀνεμον fecit Δαίμονα; Homerus Δεῖμον & Φόβον deos; cum alius Ζηλοτυπίαν deam finxit, cui *invidiam* pro *vittis*, pro *zonâ contentionem* apposuit; omnes quidem μυθικὰ scribebant, non tamen γενεαλογικά. Restat igitur aliud adhuc membrum assignandum.

Porrò si hoc aliud adjiciamus membrum; erit, quò commodè referamus *Allegorias*; nam & hæ sunt inter μυθικὰ: Tale est; *Apollo Admeto servitium exhibuit. Laomedonti murum ædificavit.* Plura hujusmodi Sallustius de Diis, & Julianus παραβάτης exhibent. Erit quoque ubi collocemus διηγήματα μυθικὰ, cujusmodi scripsêre Libanius & Severus Sophista. Denique habebimus caput ad quod *Metamorphôseis*, & istiusmodi scriptiones, tanquam ad fontem suum, revocemus.

Genus

Genus hoc cum ſuis ſpeciebus iſthoc pacto ſubductis, illûſtrare videtur voluiſſe divinus Plato in *Sympoſio*.Certè quæ *ibi* Ariſtophani & Agathoni attribuuntur, ſunt planè τῶ μυθικῶ τύπυ; quæ *porrò* Phædrus de Amore diſputat, ſunt γενεαλογικὰ; Socrates autem apertè finxit,quæ de Poro & Peniâ, ad imaginem veri,diſſerit.

Quanquam autem parum dignitatis habere potuit tota hæc ſcribendi ratio, ut quæ omnia ferè de lenocinio,parum de veritate traheret; quæq; nullâ arte, ſcientiâ aut fine comprehendi poſſit, cùm error omnis infinitum quid & incertum ſit, & pro ſcriptorum ingenio varium, & mutationi ſemper obnoxium; habuit tamen cultores ſuos, benè multos, nec eruditionis famâ incelebres. Quorum inſtitutum ſi aliud nihil,ſaltem numerus defendere poſſe videatùr.

Aceſtorides libros quatuor edidit τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν *De civitatum fabulis*. In his, veris multis non pauciora falſa admiſcuit; ut tamen ſimul calumniam effugeret, & operis jucunditatem palam faceret, μυθικὰ nominavit.

Sed ad alia feſtinanti ſatis erit nuda nomina hujuſmodi aliquot Scriptorum in medium conjeciſſe.

Fabularem igitur hiſtoriam pro ſuo quiſque conſilio pertractarunt apud Græcos præcipuè Agatharcides, Antiochus cognomento *Mythicus*, Apollonius Alexandrinus, Alexon Myndius, Ariſtodemus, Chamælion, Herodoti duo, & Herodorus, Diodotus, Euanthes, Silenus Chius,Didymus:præter poetas Euphorionem,Rhianum,Leſchem, Onomacritum,Arctinum, Parthenium alioſque, quos index Apollodori complectitur.

Portentoſa Græcorum mendacia minus placuere Latinis ingeniis. Hyginus tamen, & Marſus hanc viam

am ingressi sunt; Cornelius quoq; Nepos paulò minus monstrifica quàm Græci tradidit, &, si Plinio fides, avidissimè credidit.

Sed his, ut jam dixi, prætermissis, ad Apollodorum Atheniensem (qui Græcorum hodie extantium in hoc genere scribendi aut antiquissimus aut præcipuus est) sermonem converto.

CAP. II.

Apollodorus Atheniensis. Antiquorum aliquot de eo judicia. Recentiorum de eo scripta. Scipio Tettius. Ger. Vossius. Joannes Jonsius.

NEminem latet, qui in Græcis literis planè hospes non sit, quàm in omni Philologiæ parte Apollodorus Atheniensis Grammaticus diligenter, & cum laude se exercuit. Atque hoc abundè constare possit, cùm ex aliis argumentis, tùm ex eo, quòd ut frequens occurrat Apollodori apud Veteres commemoratio; ita nulla ferè extet, quæ non ad ejus honorem pertineat. Plinius scribit lib. 2. Naturalis Hist. *Amphictyonas Apollodoro honorem habuisse.* Quinetiam περὶ πόλεων Stephanus θαυμασιώτατον; & Marcianus in περιηγήσει γνήσιον φιλόλογον vocat. Quarè quanquam interierunt omnia pænè Viri doctissimi scripta, ex quibus justam, & solidam diffusissimæ eruditionis gloriam, & famam sponte suâ esset consecuturus; qualis tamen quantúsq; fuerit Apollodorus non malè possumus conjectare, ex fragmentis, & ut sic dicam, strícturis de ejus lumine haustis, quas adhuc retinent alii Scriptores; quemadmodum & Solem nobis,

bis,etiam post occasum, radii fracti, & vibrantes in aere inferiori repraesentant.

Tantis celeberrimi viri meritis permotus Johannes Jonsius accuratè quidem multa attulit ad illustrandum Apollodori nomen in elaborato opere de *Scriptoribus Historiae Philosophicae*. Ante Jonsium hoc argumentum tractavit J.Gerhardus Vossius (& fortè J. Meursius in *Athenis Atticis*) ita tamen, ut Jonsio non satisfecerit,& ulteriori diligentiae aditum potiùs aperuisse, quàm spem, aut fructum ademisse visus sit.

Utrisque his in hoc curriculo lampadem tradidit Scipio Tettius Neapolitanus. Is enim Commentarium edidit, in quo recepit se acturum *de Vitâ, & Scriptis Atheniensis Apollodori*, & illorum omnium pariter, quos cognomines huic nostro, de quo nunc agitur, in veterum Scriptis reperisset.

Dices igitur, quid est, quod tua diligentia amplius efficere possit in hâc re post istos Triumviros? *invento scalmo* fortè *navem aedificas*; Nolo de aliis quicquam humiliùs, nec de meipso ambitiosiùs dicere. Licuit Vossio Tettii vestigiis insistere;nec Jonsium à scribendo deterruit Vossius. Liceat & mihi in eodem campo me exercere. Procul enim habeo & omnem invidiam, & contumeliam; nec aliena pro meis, nec mea prae alienis venditabo.

CAP. III.

Apollodori multi, Scriptores ὁμώνυμοι. Laertius tentatus. Casauboni lectio refutata. Cl. Alexandrinus illustratus.

VErissimè,ut alia, illud Aristoteles protulit, τόπος τοῦ ἀσαφῶς, ὁμώνυμον.Nihilq; adeo historiae,& veritatis

tatis faciem ignorabilem reddidit, ac nimia nominum Similitudo, hominúmque longè inter ſe diſſimilium homonymiæ. Vitio hujc diligenter cavit *Magnus Magiſter* Topicorum libro 6, ne Philoſophiæ diſputationibus officeret; eidemque malo in alio cognitionis genere occurrere voluit Agreſphon, & Demetrius Magnes, qui περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν, καὶ Συγγραφέων *De Scriptoribus, & Poetis homonymis* egregium opus edidiſſe cognoſcitur.

Ego autem in recenſendis Apollodoris variis id temperamentum ſervabo, ut eos omnes, qui ab hoc noſtro planè diverſi ſint, ſtrictim, & quaſi καθ' ὁμάδα nominâſſe ſatis ſim habiturus; de iis autem explicatiùs agam, quos pro Athenienſi Apollodoro lectoribus incautis aliquando impoſuiſſe deprehenderim.

Primò igitur Apollodorus Adramyttenus; item Arithmeticus qui ſæpè & Logiſticus apellatur; Artemites; Caryſtius (cujus fabulæ nonnullæ Apollodoro Gelôo attribuuntur;) Cittienſis; Corcyræus; Cyzicenus; Dorieus; Erythræus; Gelôus; Lemnius; Megarenſis; Nicænus; Pergamenus rhetor; Pythagoræus; Socraticus; Tarentinus medicus; Apollodorus ſculptor, Tarſenſis (ſive Cilix) tragicus; Telmeſſenſis onirocrites, ab Athenienſi alius omnino eſt, quod nemini, puto, dubium eſſe poſſit. De his ferè omnibus agit in Bibliothecâ Geſnerus, ubi etiam quis à quoquam citetur, & quæ ſcripſerit, diſtinctè docet.

Accedo ad alios, inter quos & Athenienſem noſtrum non ita in promptu ſit diſcrimen ponere.

Primus ſit Apollodorus quidam Athenienſis. Scripſit is, teſte Laertio, ſupra quadragintos. libros; vide-

videtur operi ſuo titulum feciſſe Συναγωγὴν δογμάτων; è quibus libri de vitâ Epicuri adducuntur ab eodem Diogene Laertio. Idem opus videtur mihi intelligi, cùm Apollodorum idem citet in τῷ α΄ εἰς τὰ δόγματα εἰσαγωγῶν. Quanquam enim Ἔριλλος à Laertio, libro 7, cognominetur; eundem tamen eſſe poſt Jonſium, putat Menagius cum eo Apollodoro, de quo jam ſumus locuti. Huic porro tribuitur συναγωγὴ ἠθικὴ & φυσική. Nequeo autem Geſnero aſſentiri, qui exiſtimat has *Synagogas* ad Apollodorum Athenienſem Grammaticum pertinere; Quoniam ad diſtinctionem innuendam Laertius perpetuò Apollodorum iſtum aut Epicuréum vocat, aut Κηποτύραννον, aut denique Ephillum, vel ut alii legunt, Syllum. Fateor interim ætatem utriuſque ita coincidere, ut nihil auſim in hâc re definire. Quinimo *noſtrum* inter Philoſophos numerari infra obſervabimus.

Laertius Apollodorum adfert ἐν τῷ περὶ τῶν φιλοσόφων αἱρέσεων; ea autem quæ laudantur, omninò ſunt τοῦ ἠθικοῦ γένους; ut meritò ſuſpicetur aliquis idem adhuc opus innui cum Συναγωγῇ ἠθικῇ. Porrò idem Laertius Ἀντόδωρον ἐπικούρειον citat, aitque Heraclidæ Ethicis contradixiſſe. Jam vero cùm Antodorus ille (Neque enim intelligendus videtur Antodorus Cumæus Grammaticus, cujus meminit Theodoſius ad Dionyſium Thracem, & fortè Cl. Alexandrinus) nullibi inveniatur, non eſt alienum à probabilitate Apollodorum in corrupto vocabulo latere.

Secundus Apollodorus ſit Athenienſis, ſed poeta Comicus; ejus fabulæ fuêre XLVI vel XLVII. Diverſus hic eſſe creditur ab Apollodoro Gelôo qui Menandro Synchronus fuit, & à quo Terentius duas fabulas tranſtulit. De his Apollodoris Ric. Montacutius ad Photii Epiſtolam 156, ſic ſcripſit, *Scipio Tettius*

in

in commentario de Apollodoris negligenter satis hîc se gessit.

Est & alius adhuc Apollodorus Atheniensis. Hunc tamen ab eo quem quærimus, facile internoscas, quòd ab Eustathio in K. ιλ. p. 723. ed. Frobenianæ, apertè σκιαγράφος dicitur. Hic Ulyssis capiti pileum primus pictorum circumposuisse traditur; ejus meminit Plinius Historiæ Natur. l. 35. c. 9. Est quoque & in Plutarcho hujus mentio, & apud Hephæstionem in Enchiridio, & Eustathium in ιλ. p. 984.

Subtilioris erit acuminis alios adhuc quos producam Apollodoros ab Atheniensi illo discriminare; quoniam aut obscura aut nulla secum adferunt γνωρίσματα.

1. *A Polluce*, inquit Gesnerus, *adducitur Apollodorus ὁν νεὼ poemate, qui fortè erit navium catalogus.* Laudatur quidem Apollodorus noster ἐν τῷ περὶ νεῶν, & ἐν νεῶν καταλόγῳ, hoc est, in opere eo, quod de catalogo Homerico fecit, libris duodecim; sed opus illud nullo modo dici potuit ποίησις, vel ποίημα, quod infra demonstrabo.

2. Ἡ τοῦ νεὼ ποίησις ita fuisse Apollodori dicitur à Polluce, ut & Philonis cujusdam ab aliis existimatam innuat. De libris Apollodori in catalogum navium Græcarum, sive Bœotiam, nemo unquam dubitavit.

3. Apollodorus ὁ τὴν τοῦ νεὼ ποίησιν συντεθεικὼς, potest esse Apollodorus Mechanicus. Philonem & Apollodorum de iisdem rebus scripsisse significat Pollux. *De Ædium sacrarum Symmetriis* Philonem laudat Vitruvius in præfatione ad librum septimum. At enim Apollodori τοῦ νεὼ ποίησις, non erat fictio poetica; sed tale opus, quale egregius Mathematicus & ingeniosissimus Architectus *Christophorus Wren* Londini nunc molitur, qui Templum D. Paulo ejusmodi ædificat, quod omnia omnium poetarum opera, artificio, & elegantiâ longè superabit.

4. Alius

4. Alius in hoc censu erit Apollodorus ille, cujus πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφὴν commemorat Athenæus lib. 14. c. 9. Scripserat Aristocles περὶ Μουσικῆς & περὶ χορῶν; in his disputabat de nominibus musicorum instrumentorum, uti colligere licet ex variis Athenæi locis; conjicit Jonsius Aristoclem hunc vixisse circa eadem tempora, in quibus Apollodorus Grammaticus; & proinde qui ad Epistolam hanc Aristoclis respondit, videtur ei esse idem Apollodorus.

5. Distingui debet Apollodorus Cyrenæus Grammaticus ab Atheniensi nostro; scripsit sanè uterque *de poculis*, ut non obscurè innuit Athenæus libro XI, C. 12, ubi de Cyrenæo verba facit, & libro eodem, c. 13. & 14, ubi Atheniensem citat de poculis ἱστοροῦντα. Illud autem scriptores hos ab invicem distinguere possit, quòd Cyrenæus de poculis egit tanquam glossographus, & proinde cum Pamphilo eum conjungit Athenæus, Suidas cum aliis γλωσσογράφοις in voce Ἀντικρὺς & βδελύσσω, ut & Etymologus magnus; Apollodorus autem noster poculorum *historias* collegisse videri meritò potest.

Iidem Apollodori non sunt confundendi, licet περὶ θεῶν scripsisse uterque fortè reperiatur. Sanè Natalis de Comitibus libro 3. c. XVI. sic scribit, *Theagenes & Apollodorus Cyreniacus in libro de Diis scriptum reliquit, Jovem ad placandam Proserpinam, Ipsi Siciliam donasse.* Idem c. 17, *Ære veteres utebantur in omnibus expiationibus, quod scriptum fuit ab Apollodoro Cyreniaco in libro de Diis.* Alia producit de Britomarti, c. 18. de Rheæ quercu l. 9. c. 5. Equidem fateor ignotum esse mihi hunc Apollodorum Cyrenæum, credo & aliis. J. Ger. Vossius libro 5 de Idol. citat Apollodori Bibliotheces

lib.

lib.3. de quercu Rheæ sacrâ; quæ autem adducit, eadem sunt cum iis quæ Natalis l.9. c.5. Adhuc, locus ille de *ære* quem laudat Natalis lib.3. c. 17, ad verbum occurrit in Scholiis græcis ad Theocriti εἰδ. β. ibi tamen Apollodorus περὶ θεῶν, sine adjecto Cyreniaci habetur. Quod autem ibidem statim sequitur, φησὶν Ἀπολλόδωρος Ἀθήνησι τὴν ἱεροφάντην τῆς κόρης,&c. Apollodorum Atheniensem tantùm non sonat. Ut igitur rem in pauca mittam, Apollodorum Natalis & Scholiastæ alium non esse pronuncio, quàm Apollodorum Atheniensem; Hunc autem à Natali visum fuisse nequeo à me impetrare ut credam.

6. Apollas de civitatibus Peloponnesi commemoratur Athenæo, lib. IX. Hunc cum Apollodoro eundem judicet quis, factâ diminutione, quæ frequens est in hujusmodi vocabulis, ut in Ζηνᾶς, Ἀρτεμᾶς: Quin imo & Cyrenæum, hunc quoque dictum existimat D. Ger. Vossius, ex epitome Artemidori Ephesii. Quare idem quoque non nemini videbitur cum Apollodoro Cyrenæo. Hunc igitur pro nostro minimè admittendum censeo.

7. Apollodorus ὁ γράψας τοὺς ὕμνους profertur Erotiano in explicatione vocis πέρθρον. Idem ne sit cum Apollodoro Logistico (nam & is versus fecit, ut ex Laertio & Plutarcho, p. 1094. discimus) videndum; certè cum Atheniensi, nulla hactenus oboritur suspicio, cur eundem existimemus.

8. Addo his Apollodorum Mechanicum. Floruit sub Hadriano; cujas fuerit nondum mihi constat; Pollux eum appellat l. XI. c. li. ejus extare Mechanica & Poliorcetica Romæ, affirmat Gesnerus; in Galliis Labbæus: cum aliis Stratege-

tegeticis Salmasius se editurum receperat ; quod, puto,non præstitit. Hoc in scriptionis genere quoniam nusquam laudatur Atheniensis Apollodorus minimè dubito, quin hi pro diversis sumi debeant.

Sunt & alii Apollodori, quos faciliùs est distinguere à *nostro*, quàm qui sint,determinare.

1. Horum primus sit Apollodorus Cumæus. De eo prodidit Cl.Alex.Strom.1. quòd πρῶτος τὸ κριτικοῦ ἐπενόησατο τοὔνομα. Hujus Scripta *nusquam* commemorantur, adeóque nihil habet cum nostro commune, excepto quod uterque ἐμφατικῶς Grammaticus fuit cognominatus.

2. Sit secundus Apollodorus ille, ad quem Lyncei Samii Epistola data fuit, cujus meminit Athenæus. Fuit Lynceus Theophrasti discipulus ; longo intervallo ab Apollodoro nostro disjunctus.

3. Eodem discrimine sejungimus Apollodorum, ut credibile est,Atheniensem,Archilai patrem à Grammatico Apollodoro. Fuit enim Archilaus Socratis magister , atque ita Apollodorus Socrate est prior. Horum igitur tempora non conveniunt. De hoc Apollodoro legere est apud Diogenem Laertium & Justinum Martyrem.

4. Apollodorum περὶ Θηρίων laudat Athenæus XV. c.8. Causabonus dubitat an rectè legatur περὶ Θηρίων, mallétque,παρθενικῶν ; alius potiùs, μύρων substitueret ; loquitur enim Apollodorus non de animalibus, sed de plantis,apud Deipnosophistam. Sed nihil mutandum censeo, quoniam Plinius l. XI. Nat. Hist. quædam se desumpsisse agnoscit ex *Apollodoro de bestiis venenatis* ; meminit hujus Apollodori Scholiastes Nicandri semel atque iterùm.

5. Apol-

5. Apollodorus quintus est ille qui Athenæo l. XV. c.8, producitur περὶ μύρων καὶ στεφάνων. Quin hic idem sit cum eo, quem Plinius ait scripsisse de Odoribus, vix dubito.

6. Apollodorus Corcyræus memoratur Cl. Alexandrino Strom. 5. ubi narrat quid de Branchi vatis lustrali *carmine* (non autem Empedoclis, ut scripsit Jonsius) Apollodorus ille prodidit. De hoc alibi me legere non memini; cur autem cum Atheniensi aliquis hunc eundem esse velit, nihil est, opinor, quod vereamur.

Quoniam autem incidit mentio *carminis* istius apud Cl. Alexandrinum valdè ænigmatici, in quo explicando multi olim sudarunt viri docti, proferam hic in medium, quæ Porphyrius ad id commentatus est, nondum, quod sciam, à quoquam producta.

Πορφυρίου φιλοσόφου περὶ τοῦ Κνάξ. ζβὶ. χθὺπτῆς. φλέγμω. δρόψ. ἑρμηνεία ——— ———.

Hæc est libri veteris & amicissimi E. Bernardi Oxoniensis scriptura. Apud Clementem Alex. paulò aliter; Κναξζβὶ, χθύπτης, Φλεγμὸς, Δρώψ; & quidem rectiùs; nam voces istæ sunt τεχνικαὶ, & continere debent elementa linguæ Græcæ omnia, prout Clementis locus ea exhibet. Sed Porphyrium audiamus. Ἐν Δέλφοις, εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέγραπται. Τράγος ἰχθὺς ἐπὶ δελφῖνος ἐπικείμενος. Κνὰξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος κατ᾽ ἀποκοπὴν τῶν στοιχείων τοῦ Κος· ἢ καὶ πάλιν ἀφαίρεσις τοῦ ξ. Κνακὸν γὰρ καλεῖται· ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν Βουκόλοις λέγει, οἷον τράγος καὶ ἰχθὺς, ὁ μὲν φλεγόμενος· ὁ δὲ δρὸν ὀψόν· λέγει δὲ ὅτι ὁ τράγος φλεγόμενος

ἐστιν

ἐστιν πάντοτε ὑπὸ λαγνείας, ὅτι ἐάν τις τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἀποσφαλίζῃ, διὰ τῶν κεράτων ἀναπνεῖ. Multa in his ſunt, ſive Scribæ antiqui incuriâ, ſive rei ipſius obſcuritate, δυσνόητα. Imo ipſe Philoſophus, quaſi nec ſibi nec aliis ſatiſfeciſſe ſe crederet, aliam ſtatim ſubnectit interpretationem, & ipſam quoque mancam. Τὸ Κνὰξ ζβὶ, γάλα ἐστί. τὸ δὲ χθὼ πτίς, πυρός. δρὼψ ὁ ἄνθρωπος· δρῶπες γὰρ ἄνθρωποι λέγονται. Hæc eadem ferè apud Heſychium habes in ζαβὶχ, δρὼψ & Κνακὸν; ubi πυῤῥὸς pro πυρὸς non eſſe ſubſtituendum conſtat ex eodem Heſychio in Κνηκὸν & Κνηκός.

Apud Clementem Alex. aliud eodem loco adducitur carmen, huic planè ſimile. Βεδὺ, Ζὰψ, Χθὼν, Πλῆκτρον, Σφὶγξ: in quo etiam Alphabetum Græcum comprehenditur. Nec multùm diſcrepat Porphyriana hujus carminis explicatio à Clementinâ. Sic enim pergit Porphyrius; καὶ ἕτερα δὲ πλεῖστα τοιαῦτα διὰ τῶν κδ΄ στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν ἐχόμενα, οἷον, Cέδυ [βέδυ] ζὰψ, χθῶ [χθὼν] πλῆκτρον, Σφὴγξ [Σφὶγξ] ἅ ἐστιν οὕτως. βέδυ ἐστὶν ἡ ὑγρὰ οὐσία. ζὰψ ἡ πυρώδης οὐσία. χθὼν ἡ γῆ. Πλῆκτρον ὁ ἀήρ. σφὴγξ ἡ τούτων φιλία, διὰ τὸ συνεσφίγχθαι. Κλόδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἡρμήνευσεν τὸ προκείμενον. ἀὴρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. καὶ ἕτεροί τινες φιλόσοφοι καὶ ποιηταὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν [τρόπον] ἡρμήνευσαν.

Quanquam autem ex his dictionibus pleræque aliquam ſignificationem in Græcâ linguâ obtinuerint; inventas tamen exiſtimo à Grammaticis ad puerorum memoriam & pronunciationem confirmandam; quod ipſum Cl. Alexandrinus innuit, ubi vocat στοιχειωτικὴν τῶν παίδων διδασκαλίαν. Monet quoque Quintilianus alicubi de hujuſmodi auxiliis.

Sed ad obſcuritatem de Apollodoris ulteriùs tollendam, illud ampliùs monendum cenſeo, non tantùm alios Apollodoros pro hoc Noſtro venire, ſed etiam pro

b Apol-

Apollodoro Apollonium, & viciſſim, frequenti errore permutari. Stephanus adducit Apollodorum περὶ Ἀλεξανδρείας, περὶ γῆς, & ἐν Κρητικοῖς. Quibus in locis Apollonium Aphrodiſienſem ſubſtituo. Idem in Χαλκηδόνιον ex Apollodoro fecit Apollonium : Quo pacto Erotianus Apollonium Cittienſem pro Apollodoro laudat. Porrò apud Scholiaſtem Apollonii Rhodii legitur Apollodorus in Ponticis: Sed & hæc quoque Apollonio attribuerim. D. Voſſius Lib. 1. de Hiſtoricis Græcis Apollonium Logiſticum commemorat: Is tamen Laertio Apollodorus dicitur. Nolo tamen his annumerari Apollonium, quem Scholiaſtes Homeri ad Iliad. θ, producit in καταλόγῳ νεῶν. Nam certum eſt deſignari Apollonium Rhodium in catalogo Heröum; quemadmodum patebit inſpicienti Pindari Interpretem ad Nemeorum Oden quintam, ubi Apollonii verſus ex libro primo eâdem de re proferuntur, de quâ loquitur Homericus Scholiaſtes.

His ita utcunque abſolutis, rectâ deveniamus ad eum Apollodorum, quem jamdudum mente agitamus, cujus opuſculum nunc edimus, & cujus gratiâ hoc, quicquid eſt ſubitaneæ ſcriptionis, aggreſſi ſumus.

Pauca ſunt & obſcura, quæ de eo Suidas in ſuis collectaneis; Ἀπολλόδωρος Ἀσκληπιάδου γραμματικὸς, εἷς τῶν Παναιτίου τοῦ Ῥοδίου φιλοσόφου, καὶ Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν· Ἀθηναῖος τὸ γένος. ἦρξε δὲ πρῶτος τῶν καλουμένων τραγιάμβων.. *Apollodorus Aſclepiadæ F. Grammaticus; unus diſcipulorum Panætii Rhodii Philoſophi, & Ariſtarchi Grammatici. Genere Athenienſis. Primus Tragiamborum inventor extitit.*

Quin

Quin fuit domo Atheniensis Apollodorus hic, dubitavit nemo; præter unanimem omnium Scriptorum consensum (qui quoties illum ad partes vocant, Ἀθηναῖον appellant) eum omninò gentis istius fuisse illud argumento esse possit, quòd in dubiis Chronologiæ rationibus, & speciatim in controversis Antiquitatum Atticarum locis, Scriptorum Atticorum sectam perpetuò sequatur.

Primum Atticæ Regem Chronologi aliarum gentium affirmant fuisse Ogygem; Hoc Philochorus in *Atthide* pro figmento habuit, ut ex Eusebio colligimus: Philochorum Apollodorus sequitur libro 3 Biblioth. c. 13. Argivi Historici de Cereris adventu ad se quid senserint, docet Pausanias libro 1; docet idem quòd de ea re diversa ab aliis scripserint οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὅσοι παρὰ τούτοις: cum his eadem prorsus tradidit Apollodorus Biblioth. libro 1. cap. 5. Inter scriptores rerum Atticarum non ultimæ notæ fuit Pherecydes Lerius, (qui & Atheniensis dictus fuit, quia apud eòs viveret;) Hujus Pherecydæ sententiam ubique ferè amplectitur Apollodorus. Plures hujusmodi συμπτώσεις possint addi, sed rem manifestam nimiâ solicitudine in dubium non vocabo.

Illud potiùs videtur ventilandum, utrum Ἀσκληπιάδου apud Suidam, vertendum sit, *Asclepiadæ filius*, quemadmodum vertit Portus, D. Vossius in Histor. Græcis, & Gesnerus; an rectiùs, *Asclepiadæ discipulus*? Frequens est ellipsis nominativi, ita ut subintelligatur aliquando *pater*, *mater*, *uxor*, *amicus*, aliquando *discipulus*. Sic Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου apud Athenæum, est Dionysii *discipulus*, non *filius*: constat utique ex Suidâ aliisque, Dionysium Alexandrinum fuisse Parthenii præceptorem. Quid multis? Stephano περὶ πόλεων dicitur Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου Alexan-

der (*Cornelius Polyhiſtor*) Aſclepiadæ *diſcipulus* in v. Κολυάζον; ſin minus, Apollodorus noſter erit Alexandri frater, quod, ſi verum fuiſſet, non tacuiſſent, opinor, qui de utroque ſcripſêrunt; imò Ἀριστοτέλης ὁ Πλάτωνος, duos patres habiturus eſt. Hac ratione tot fuerint Aſclepiadæ filii, quot erant diſcipuli. Denique, Polyhiſtor fuit Mileſius, Apollodorus verò Athenienſis, Aſclepiades autem Myrleanus; quis credat filios gente tam diverſos unius fuiſſe patris, qui & ipſe aliunde eſſet?

Aſclepiades interim ille Myrleanus ſit, oportet, Diotimi filius, qui floruit ſub regibus Pergamenis Attalo I, & Eumene; Circa hæc tempora floruit Panætius; clarus fuit & Ariſtarchus, quos auditos ab Apollodoro teſtes ſunt Suidas & Marcianus Heracliota. Quarè cùm nullus Aſclepiades, præter Myrleanum illum, his temporibus vixerit (fuit quidem alius, ſed junior, Romæ non ignotus Pompeio,) ſit is, neceſſe eſt, quem Apollodorus præceptorem habuit, quémque ipſe apud Etymologum in Ἀσπληδὼν laudare videtur.

Ariſtarcho & Aſclepiadæ debuit Apollodorus quicquid in Grammaticâ potuit. Non inferiores ſecutus eſt in Philoſophiâ magiſtros, Panætium & Diogenem ſectæ Stoicæ principes. De Panætio audivimus Suidam. Diogenem ei præficit Marcianus in Periegeſi,

Τῶν Ἀττικῶν τις γνησίων τε φιλολόγων,
Γεγονὼς ἀκουστὴς Διογένους τοῦ Στωικοῦ.
Ex Atticis quoque inclytis ſcriptoribus,
Diogenis auditor docentis in Stoâ, &c.

Auditorem hunc fuiſſe Apollodorum volo mihi tantiſper credi, donec ad eum locum venero, ubi de *Opere Chronico* Apollodori diſputabo; ibi huic rei probandæ

locus

locus erit opportunior. Diogenem autem hunc Babylonium vulgò cognominant; is eſt qui pro populo Athenienſi nobilem Romæ legationem obibat cum Carneade & Critolao, Olymp.CLVI,2.P.Scipione & M. Marcello Coſſ. Anno V.C. DXCVIII.

Credi poſſit Apollodorus ſectam Stoicorum fuiſſe amplexus. Sanè Jonſius libro II, c.XV. de ſcript. Hiſt. Philoſ. de eo hæc reliquit, *Apollodorus Panætii Rhodii Stoici diſcipulus; Stoicus fortaſſis & ipſe, ſed hæc ſententia dubio non caret.* Idem tamen cap.XVIII, inter Stoicos recenſet. Vereor ut hæc idoneis auctoribus probari queant. Enimverò Apollodorus cognomine Ephillus patria fuit Athenienſis, fuit quoque ſectâ Stoicus; quod colligi videtur ex Suidâ in Θέων. Conſiderandum igitur, uter ex his meliori jure Stoicus dici debeat.

Felix erat, & magnorum virorum, ſi quod aliud, fecundiſſimum illud ſeculum, in quo vixit Apollodorus. Habuit enim Apollodorus æquales & συγχρόνους, florentiſſimos in omni eruditionis genere homines, Poſidonium & Mneſarchum *Stoicos*, Polemonem, & Lælium *Sapientiſſimum*, condiſcipulos ſub Panætio. Cognoviſſe potuit Mnaſeam *Patarenſem*, Demetrium *Scepſium*, Ariſtodemum *ſeniorem*, Menecratem, & Apollonium, omnes *Nyſæos*; Iiſdem temporibus celebres erant Herodicus *Cratetis diſcipulus*, Clitomachus *Carneadis*, Ariſtocles *Muſicus*, Dionyſius *Thrax* (cujus Grammatica non edita in Bibliothecâ Regis noſtri Clementiſſimi, & Oxonienſi-Bodleianâ ſervatur) Alexander *Polyiſtor*, Artemidorus *Epheſius*, Apollonius *Tyrius*, Caſtor *Chronographus*, Didymus *Chalcenterus*, Lyſimachus *Attali præceptor*, Lycon *Troadenſis*, Attalo in primis amicorum, & præter innumerabiles alios, potuit vidiſſe Nicandrum *Colophonium*, Cteſibium *Mechanicum*, Apellicontem *Teium*,

um, Æschinem *Neapolitanum*, Melanthium *Rhodium* Philonem & Charmidem *Academicos*; quos omnes secunda apud veteres fama prosequitur.

Ex his igitur possit colligi ætas Apollodori. Nam si Aristarchum & Panætium vidit, sequitur eum floruisse, quo tempore Ægypti regnum obtinebat Ptolemæus cognomine Physco, sive Euergetes secundus; in cujus tempora incidit Attalus Philadelphus Pergami Rex. Fuit igitur Olympiade CLX, & deinceps, nam sub Lathuro quoque eum collocant Vossius & Jonsius. Atque ista firmè sunt quæ de patriâ & ætate Apollodori impresentiarum exploratè & liquidè affirmare possum. Pauca in hanc partem alia subjiciam, quo loco de Chronicis Apollodori sermo instituetur. Venio ad scripta.

CAP.

CAP. IV.

Apollodori ſcripta hiſtorica. De iis Heraclidæ judicium. Temporis triplex diſcrimen, ſecundum Varronem, ἄδηλον, μυθικὸν, ἱστορικόν. Tria hæc, ſuis quodque ſcriptis, illuſtravit Apollodorus. Ejuſdem XXIV libri περὶ θεῶν, quale habuerint argumentum. Sopatri Eclogæ ex iiſdem. Fragmenta. Vera Inſcriptio. Malè cum Bibliothecâ confundi. De diis quinam ſcripſère.

VIdeo Apollodorum in ſcribendo varium fuiſſe, & valdè diffuſum; nullam non, pænè, partem humaniorum literarum illuſtraſſe comperio. Cum autem nullis indiciis conſtet, quo primùm in campo eruditionis ſe oſtenderit; de ejus ſcriptis agam ita, ut quodque ſe obtulerit.

Heraclides Ponticus (modo is auctor ſit Allegoriarum Homericarum) Apollodorum περὶ πᾶσαν ἱστορίαν δεινὸν vocat. Eſt autem Hiſtoria *teſtis temporum.* Tempus porrò aliud ἄδηλον, aliud μυθικὸν, aliud deniq; ἱστορικὸν dici poſſit; tria hæc temporum diſcrimina ſuis lucubrationibus complecti voluiſſe videtur Apollodorus. De iis igitur non abs re fuerit Varronem audire differentem.

Censorinus libro de die natali, cap.21, ex eo sic scribit. *Hic*, inquit, *tria discrimina temporum esse tradit: primum, ab hominum principio ad cataclysmum priorem; quod propter ignorantiam vocatur ἄδηλον. Secundum, à cataclysmo priore ad Olympiadem primam; quod, quia in eo multa fabulosa referuntur, μυθικὸν nominatur: tertium, à primâ Olympiade ad nos; quod dicitur ἱστορικὸν, quia res in eo gestæ veris historiis continentur. Primum tempus, sive habuit initium, sive semper fuit, certè quot annorum sit, non potest comprehendi. Secundum non planè quidem scitur, sed tamen ad mille circiter & sexcentos annos esse creditur. De tertio autem tempore fuit quidem aliqua inter auctores dissensio, in sex septémve tantummodo annis versata.*

Primo illi intervallo illustrando Apollodorus attribuebat libros περὶ θεῶν; opus, haud dubiè, multiplici antiquitatis & historiarum varietate plenissimum. De Diis apud veteres duplex erat sermo & sententia, Philosophorum unus, vulgi alius. Quòd Deus naturâ esset ingenitus & incorruptibilis, illi ferè existimabant. (Nisi quod Plato videatur, ad aliam sententiam descivisse, ubi scribit, γεγόνασι θεοὶ ὑπὸ τοῦ φύσει θεοῦ.) Vulgus omnes Deos γεννητοὺς, nec ullos Jove aut, fortè, Saturno priores credebat; unúmque hoc in Sallustio desiderabat, quòd non sentiret περὶ θεῶν τὰ αὐτὰ τοῖς πολλοῖς.

Cæterùm quousque priorem sermonem de Diis in hoc opere suo excoluerit, quámque altè penetrârit in scrutandâ & pervestigandâ primâ causâ Apollodorus, tam est mihi incertum, quàm certissimum habeo, in posteriori sermone longè latéque eum fuisse spatiatum. Certè ex reliquiis librorum de Diis facile est observatu, quòd ejus disputatio complexa sit Deorum γενέσεις, & quid de eis tradiderint tum Græci, tum Barbari; Atque hîc disserebat de ætatibus deorum; quis seni-

ſenior,quis recentior. Item quis pro Deo ſine controverſia admittebatur, & de quo non conveniret, putà de Hercule & Baccho. Porrò hujus loci erat dicere de poteſtatibus deorum; etiam quot quiſque in ſe contineret; aiebant enim ut Solem & Apollinem eundem eſſe; ſic Lunam,Dianam,Hecaten. Nec omiſit Apollodorus imperia exponere, ſive in Cœlis,in terris, in aquis verſarentur;nec tacuit opera, inventa,beneficia erga humanum genus, ἐπιδημίας (nam Apollo Delios & Mileſios, Diana Argivos inviſere credebatur,) Feſta, & cognomina, Templa, Sacra, Loca, Animalia, Arbores, Plantas, Herbas, Fontes, Fluvios, Hymnos, Sacerdotes, Oracula, Dies, & quicquid erat hujus ὕλης explicuiſſe debuit. Fuit autem genus hoc commentandi hiſtoricum, quatenus Grammatici hiſtoriam attingunt; Quamquam ad Theologiam referri quoque poſſit,quatenus de Diis agebat;licet id ipſum fecit aliter, ac Philoſophi, qui ſcripsêre περὶ θεῶν.

Hos libros perdidit aut ſua moles,aut Sopatri Epitome; Eclogas ex his fecerat Sopater, libris duodecim,inquit Photius Cod. CLXI.Horum primus περὶ τῆς παρ' Ἕλλησι μυθολογουμένων θεῶν διαλαμβάνει: ὃ συνείλεκται ἐκ τῆς Ἀπολλοδώρου περὶ θεῶν γ' λόγου. Ἀθηναῖος δὲ ὁ Ἀπολλόδωρος, καὶ γραμματικὸς τὴν τέχνην· οὐκ ἐκ τοῦ βίτου δὲ μόνον ἡ διαλογὴ αὐτῷ πεποίηται, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκ Δ' καὶ Ε', καὶ θ', τοῦτε Α' πάλιν, καὶ Ιβ', καὶ Ιε' τε καὶ Ιϛ', μέχρι τοῦ Κδ'. ἐν ᾗ συλλογῇ τά τε μυθικῶς περὶ θεῶν διαπεπλασμένα, καὶ εἴ τι καθ' ἱστορίαν εἴρηται περιείληφε· περί τε τῶν παρ' αὐτοῖς ἡρώων καὶ Διοσκούρων· καὶ περὶ τῶν ἐν ᾅδου καὶ ὅσα παραπλήσια.

Horum I de Græcorum Diis fabulosis tractat. Electa hæc ex Apollodori libro tertio de Diis, qui patria Atheniensis Grammaticam docuit. Nec verò è tertio duntaxat libro hæc selegit. Sed & è quarto, quinto, ac nono; Item è primò, duodecimo, decimo quinto, & decimo sexto, usque ad quartum & vicessimum. Quibus collectaneis, quæ de diis fabulosè ficta sunt, quæque historicè narrantur, complectitur universa, ut & de Heroibus ad Dioscuris; de iis item quæ apud inferos sunt, aliaque id genus plurima.

Præter Photium alii quoque scriptores passim utuntur testimoniis ex hoc Apollodori opere petitis. Stephani *Fragmentum* librum I. adducit in Δωδώνη.

Ἀπολλόδωρος ἐν α΄ περὶ θεῶν· τὸν Δωδωναῖον οὕτως ἐτυμολογεῖ. Καθάπερ δὲ τὸν Δία Δωδωναῖον μὲν καλοῦσι, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά. Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστί. *Apollodorus l.* I. *de Diis, vocis* Δωδωναῖον *hanc Etymologiam ponit. Jovem aliqui Dodonæum vocant, quoniam bona nobis donat; Pelasgicum verò quoniam terræ vicinus est.*

Ex II libro de Diis Stobæus libro I. Eclogæ Physicæ hæc habet, Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ περὶ θεῶν, Πυθαγορείαν εἶναι περὶ τούτων αὐτὸν εἶναι φωσφόρον τε καὶ ἕσπερον δόξαν. *Apollodorus altero de Diis libro Pythagoram ait primum opinatum esse, eundem esse Luciferum, & Hesperum.* Erotianus in v. χάριτες, ejusdem II libri adhibet hunc locum, Ἀπολλόδωρος ἐν β΄ περὶ θεῶν, φησὶν αὐτὰς κληθῆναι ἀπὸ μὲν τῆς χαρᾶς, χάριτας· καὶ γὰρ πολλάκις οἱ ποιηταὶ τὴν χάριν χαρὰν καλοῦσι. *Apollodorus in 2 de Diis dicit charitas à* χαρᾷ *derivari, & Poetas sæpe* χαρὰν *ponere pro* χάριν.

Librum VI citat Harpocration in ἀποπομπάς. Ἀποπομπαῖοι τινὲς ἐκαλοῦντο θεοὶ, περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος ἐν ἕκτῳ περὶ θεῶν διείλεκται. *Dii quidam appellantur ἀποπομπαῖοι, de quibus Apollodorus agit in VI libro* περὶ θεῶν. Stephanus Ethnicographus in Ἄρειος πάγος IX advocat, Ἄρειος πάγος, ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν ἐννάτῳ περὶ θεῶν. *Areus Pagus est locus editus Athenis, quemadmdum docet Apollodorus libro IX de Diis.*

Macrobius XIV appellat, Saturn. l. 1. c. 17. ubi ait Apollodorum affirmare Ἰήιον Solem dici ἀπὸ τοῦ κατὰ κόσμον ἵεσθαι, καὶ ἰέναι. *Quod Sol per orbem impetu fertur.*

Laudatur Stephano liber XVI in v. Ἀγρας. Inde quædam de Cerere nobis narravit. Sed locus corruptus est.

Profertur XVII Sophoclis Scholiastæ ad Oedip. Colon. περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ ἱερέως. *De familiâ Hesychidarum, & Sacerdote.*

Stobæus denique in Ecl. Physicis, libro 1, p. 129, locum benè longum ex XX περὶ θεῶν Apollodori conservavit. Cæterùm cùm in eo libro egerat Apollodorus περὶ τῶν ἐν ᾅδου, ut quidem Stobæus inquit, ut autem Photius, de istis tractârat in libro XXIV; suspicor peccatum esse in numero, aut apud hunc aut apud illum.

Jam ut de filo & ratione totius operis περὶ θεῶν pleniùs constare possit, libet eundem Apollodori locum (quem nec Porphyrium, nec Stobæum excribere piguit) hîc ob oculos ponere.

Τοῦ δὴ Ἀπολλοδώρου ἐν τῷ εἰκοστῷ περὶ τῶν θεῶν συγγράμματι, ὅ ἐστι περὶ τοῦ ᾅδου, τάδε περὶ τῆς Στυγὸς λεγόμενα εὕρομεν. Ἀρκτέον γὰρ ἀπὸ τούτων, τῆς τ' ἐκ τῶν ὀνομάτων παρεκφράσεως οὐ καταφρονητέον. ἐκ γὰρ τοιούτων ὁρμώμενοι πιθανῶν, καὶ τοὺς ἐν ᾅδου νομιζομένους ποταμοὺς κατωνομάκασιν. Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ. Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίας ἀχέεσι προχέων Ἀχέρων.

——— Ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι,

Μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει. καὶ πάλιν,
Ἀχέρων ἄχεα πορθμεύει βροτοῖσι.

Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτὸν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τὴν Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν.

Ὦ τὰς Ἀιῶνας τε καὶ μελαμβαφεῖς,
Λιποῦσα λίμνης Ἀχέροντος ὀξυπλῆγας,
Ἤχουσα γόους ἦλθον ἄρσενας χοάς.

Τὰς τῶν νεκρῶν λέγων, παιῶνα οὐκ ἐχούσας· ἄρσενας δὲ, τὰς οὐδὲν ἐκτρεφούσας, θήλεα μὲν γὰρ τὰ καρποφόρα· ἄρσενα, τὰ ἄγονα λέγονται, τὸ μὲν, τὸ σπέρμα παρέχον μόνον. Τὴν δὲ, καὶ ἐκτρέφειν· ὅθεν καὶ θῆλυς ἔερση, ἡ πολύγονος, καὶ τροφίμη. διαπεραιοῦσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ἀπογινομένων τὸν Ἀχέροντά φασιν εἰκότως· ὁ γὰρ μεταλλαχὼς· πάντα τὰ τοῦ ζῆν ἄχη σχεδὸν ὑπερήρηται, καὶ ἔστιν ἐν ἀπονίᾳ καὶ ἀλυπίᾳ πάσῃ· Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλαξε, ἀπὸ τοῦ γοργοὺς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾅδου· καθὸ δὴ καὶ αὐτοῦ τούτου τιθήνην ὁ Σώφρων Μορμολύκαν ὠνόμασεν. Εἰπὼν περὶ τοῦ Ἀχέροντος Ἀπολλόδωρος ἐπάγει περὶ τῆς Στυγὸς αὐταῖς λέξεσι τάδε. Στύγα δὲ δεινήν τινα, καὶ φοβερὰν ὑποστησάμενοι δαίμονα, θεῶν ὅρκον, ἐν ᾅδου τε ταύτην κατῴκισαν καὶ τῆς προση-

γορίας

χρείας ταύτης ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ συγνάζειν τοὺς πένθεσι, καὶ στυγνάζειν τὰ ἐν ᾅδου· ὅρκον καὶ τῶν θεῶν, δι' ἐναντιότητα· ἡ μὲν γὰρ τῶν ὄντων τε καὶ ζώντων φθαρτικὴν ἔχει δύναμιν, ὅσον ἐφ' ἑαυτῇ, οἱ δὲ ταύτης ἀναιρέσει καὶ τῷ τρόπῳ διεστήκασι· τοσαῦτα περὶ τῆς στυγὸς εἰπὼν, ἐπάγει, Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ἀνέπλασαν ἀπὸ τοῦ κωκύειν, ὅς ἐστι στυγὸς καὶ στυγνώσεως ἀπορρώξ. Τοιοῦτος δέ ἐστι γένους καὶ ὁ Πυριφλεγέθων· εἴρηται γὰρ ἀπὸ τοῦ πυρὶ φλέγειν τοὺς πλαδῶντας· ὡς Ὅμηρος φησὶ,

Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν,
Ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
Δαμνᾷ, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὀστέα θυμὸς,
Ψυχὴ δ' ἠΰτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.

ὑποτίθεται γὰρ τὰς ψυχὰς τοῖς εἰδώλοις τοῖς ἐν τοῖς κατόπτροις φαινομένοις ὁμοίας, καὶ τοῖς διὰ τῶν ὑδάτων συνισταμένοις· ἃ καθάπαξ ἡμῖν ἐξείκασται, καὶ τὰς κινήσεις μιμεῖται, στερεμνίαν δ' ὑπόστασιν οὐδεμίαν ἔχειν εἰς ἀντίληψιν, καὶ ἁφήν· ὅθεν αὐτὰς βροτῶν εἴδωλα καμόντων λέγει.

In vicesſimo Apollodori de diis volumine, quod de Inferis inſcribitur, hæc de Styge reperi: Ab his enim incipiendum eſt, nec Nominum contemnenda Notio. Siquidem hâc notione fluvios quoque inferorum nuncupârunt, Acherontem quidem à doloribus, quemadmodum ait in Proſerpina Menalippides: vocatur autem in terræ viſceribus fluens doloribus Acheron. Ac ſimiliter ait Licymnius, Infinitis lachrymarum, ac dolorum fluit fontibus: ac rurſum, Acheron dolores hominibus parit. Acheron porrò, & Acheruſia palus idem valent, quemadmodum Sophocles in Polyxena Achillis animam introducit loquentem, Ad Pæonis expertia, & nigricantia, relinquens paludis Acherontis planctus, maſ-

masculа veni libamina: in quibus quidem mortuorum dicit libamina, quæ medico carerent: masculа verò, quæ nihil producerent. Siquidem frugifera quidem feminea, sterilia verò mascula dicuntur, quod ille semen duntaxat suppeditet, hæc etiam nutriat: unde etiam ros femineus à fecunditate dicitur. Nec immeritò dicunt à mortuis Acherontem traijci, quoniam tales omnes vitæ dolores excesserunt, omnique labore, ac mœrore carent. Gorgyram deinde Acherontis uxorem finxerunt, quod horrendi quibusdam inferi videantur: ut & ejus Nutricem Sophron Mormolycem vocavit. Atque hæc de Acheronte locutus Apollodorus, ista de Styge subjungit: Stygem verò horrendam quandam fingentes deam, ac deorum jusjurandum, tum apud inferos eam collocârunt, tum quod præ luctu invisi sint inferi, hoc eam nomine donârunt: ut jurisjurandi per contrarium, quandoquidem ut hæc vitæ tollendæ vim in se habet, ita illi voluntate, ac moribus ab eâ distant. Quibus de Styge positis, hæc subjicit: Cocytum porrò fluvium à ploratu finxerunt, qui Stygis est rivus. Neque alterius generis est Pyriphlegethon, ab urendis mortuis dictus, quemadmodum Homerus ait.

Nam nec adhuc carnem, nec habent ossa arida nervi.
Illa sed ardentis Victrix violentia flammæ
Edomat, ut primùm spirantem vita reliquit.
Ast anima ut fumus supera in convexa volavit.

Ponit enim animas imaginibus speculorum, vel aquarum similes, quæ ut planè nos exprimunt, ac motus imitantur, ita solidam Naturam ad contactum non habent: qua de causa illas vitâ simulacra carentum nominat.

Quin-

Quinimò ſine ullo librorum diſcrimine ſæpe occurrit Apollodorus περὶ θεῶν; ſæpè ſimpliciter, nec poſito περὶ θεῶν indice; ſi quis tamen ad ea de quibus fit ſermo, diligentiùs attenderit, facilè perſpiciet quæ loca ad hoc opus pertineant. Clemens Alexandrinus, Athenagoras, Theodoretus, Arnobius, Suidas in ἀμφιφῶντες, μεγαγωγία. Ταυροπόλον, & χόες. Heſychius in Ἄγρας, Stephanus in Ἴλιος, Scholiaſtes Odyſſ. Δ. Apollonii Rhodii & Ariſtophanis, Sophoclis ad Oedip. Colon. Porphyrius περὶ ἀποχῆς L. II. aliiq; (ne infinitus ſim in re non neceſſariâ) ex his Apollodori rivis largiter hauſerunt.

Illud non prætermittam, poſſe alicui videri hos libros fuiſſe inſcriptos περὶ θεῶν καὶ ἡρώων. Nam & Photius hoc aliquatenus innuit, & Scipio Tettius verbis conceptis affirmat.

Equidem exiſtimo Apollodorum ſcriptis his ſuis titulum feciſſe περὶ θεῶν: deſcendiſſe tamen eo uſque, ut etiam Heroas (intervalli Mythici partem) complecteretur. Conſtat hoc ex Photii verbis jam allatis; Multúm quoq; ſententiæ huic favet locus Zenobii in Μῆλον Ἡρακλῆς, ubi ait ὅτι θύεται Ἀθήνησιν Ἡρακλεῖ ἀλεξικάκῳ ἰδιάζουσά τις θυσία, & quæ ſequuntur; ſunt autem ex libris περὶ θεῶν.

Favet & ille locus apud Demetrium Triclinium in Sophoclis Oedip. Colon. ubi Apollodorus de Promethei cultu & ſtatuâ allegatur. Sed, ut hæc ita ſint, certum eſt Tettium errare; & obtorto collo (quod aiunt) ad teſtimonium traxiſſe Macrobium. Imò teſtis eſt locupletiſſimus Macrobius (ut qui legerit Apollodorum) nos verum titulum indicaſſe, nam libro I. Stat. C. XX apertè ita ſcribit, *Apollodorus in libris quibus titulus eſt περὶ θεῶν.*

Atque ita quidem apud omnes sine ullâ discrepantiâ isti libri indigitantur, ut mirum sit repertos fuisse, qui hoc opus cum Bibliothecâ idem esse crediderunt.

De diis,ut jam diximus, multi scripsêre; Maussacus ad Harpocrationem,& nos alibi complures designavimus. Pauci tamen eo instituto, quo noster Apollodorus; nisi forte Cleanthes, & ex parte Cornutus, & Nicolaus Damascenus, (quem Simplicius in Physicis adducit) nam & is libenter usus est Apollodori collectionibus, ut ex Photio discas, & ex Notis nostris ad Apollodori Bibliothecam; De quâ jam sermonem instituemus.

C A P.

CAP. V.

Secundum temporis intervallum. Huic Bibliothecam *applicuit Apollodorus. Photii de eâ judicium. Errare qui idem opus cum libris* περὶ θεῶν *faciunt. Erroris origo. Ægii Spoletini, contra veteres, tum codices, tum scriptores inceptum. Error eorum qui epitomen esse contendunt. Erroris duæ causæ. Quòd sit synopsis hæc Bibliotheca, sed ab ipso Apollodoro facta. Testimonia ex epigrammate, & Jos. Scaligero. Argumenta contra opinionem eorum qui epitomen putant. Refellitur F.T. qui Castorem ante Apollodorum vixisse statuit. Bibliothecæ titulus huic libello quare inscriptus. Diodori Bibliotheca. Veterum de eâ judicia huic Apollodori conveniunt. Apollodorus Anaximenem Lampsacenum, Dodorus & Hyginus hunc & Apollodorum imitati sunt. An librorum divisio in hoc opusculo antiqua sit? Editiones variæ.*

SEcundo temporis intervallo, quod μυθικὸν Varro dixit, Bibliothecam accommodavit Apollodorus. Quale fuerat id opus, docet Photius Cod. CLXXXVI. Ἐν τῷ αὐτῷ δὲ τεύχει καὶ Ἀπολλοδώρου γραμ-

ματικοῦ βιβλιδάριον ἀνεγνώσθη μοι, Βιβλιοθήκη αὐτῷ ἡ ἐπιγραφή. περιεῖχε τὰ παλαιότατα τῶν Ἑλλήνων, ὅσα τε περὶ θεῶν καὶ ἡρώων ὁ χρόνος αὐτοῖς δοξάζειν ἔδωκεν, ὀνομασίας ποταμῶν, καὶ χωρῶν, καὶ ἐθνῶν, καὶ πόλεων· ὅθεν καὶ τὰ πολλὰ ὅσα εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχει, καὶ κάτεισι μέχρι τῶν Τρωϊκῶν· καὶ ἀνδρῶν τινων πρὸς ἀλλήλους μάχας καὶ ἔργα ἐπιτρέχων. καὶ τῶν ἀπὸ Τροίας πλάνας τινάς, μάλιστα δ' Ὀδυσσέως, εἰς ὃν αὐτῷ καὶ ἡ ἀρχαιολογία καταλήγει. Σύνοψις δ' ἐστὶ τὰ πολλὰ τοῦ βιβλίου, καὶ οὐκ ἄχρηστος τοῖς τὰ παλαιὰ ἐπὶ μνήμης ἔχειν λόγον μεταποιουμένοις.

In eodem item volumine legi Apollodori Grammatici libellum, cui Bibliothecæ titulus erat. Continebat antiquissimas quasque Græcorum historias, & quæ sive de Diis sive de Heroibus temporis ratio dedit opinanda, cum appellationibus, fluminum, regionum, gentium, & urbium. Hinc & pleraque antiqua, ad ipsa usque Trojana tempora descendens, refert. Virorum quoque nonnullorum inter se pugnas, resque gestas commemorat, & capta jam Troia, errores quorundam, præcipuè Ulyssis, in quem ejus priscarum rerum narratio terminatur. Compendiosa quædam narratio est maxima hujus libelli pars, iis non inutilis, qui vetera complecti memoriâ volunt.

Meminit idem Photius cod. CLXXXIX, ubi docet easdem magnâ ex parte historias à Conone & Apollodoro fuisse congestas.

Quanquam autem verbis disertis de Bibliothecâ Apollodori loquatur Photius his in locis, alibi autem Librorum περὶ θεῶν non minus distinctè; video tamen viros doctissimos complures, (quorum nominibus parco, quoniam laudare nequeo,) utrumque opus mirâ quâdam ἀβλεψίᾳ ita confundere, ut libri περὶ θεῶν nunc pro Bibliothecâ ponantur, nunc hæc, vice versâ, pro illis sumatur. *Video*, inquit F.T. *librum* XVI *Bibli-*

Bibliotheca ab Hermolao citari in voce 'Αἰγὶς. Atenim nulla ibi *βιβλιοθήκης* mentio.

Huic errori tam latè diffuso occasionem dedit Benedictus Ægius Spoletinus, qui Romæ anno MDLV primus edidit Græcè, cum versione & notis, Apollodori Bibliothecam.

Ægius enim in epistola ad Fulvium Ursinum, postquam de operis hujus titulo vero, BIBLIOTHECA, (quémque adeo apud veteres solum repererat) verba fecerat, sic scribit, *Quòd autem*, sive DE DEORUM ORIGINE LIBRI TRES *adjecerimus*; *Hîc, qui hujusce auctoris primi certè libri unam aut alteram pagellam vel lippientibus ocellis legerit: in sententiam nostram, & manibus & pedibus, eum iturum certò scio.*

Ausu temerario (ne quid gravius dicam) indicem operis obscuravit Ægius, dum adjicit de suo cerebro, quod nullius è veteribus libri auctoritate comprobare poterat. Nam ut de Photii accuratâ & planè criticâ in titulis librorum distinguendis diligentiâ nihil dicam, affirmo

1. Nullos codices manu exaratos, quos Ægius Romæ vidit, aut quos servant Bibliothecæ Venetæ, Florentina, Palatina, Altempsiania, Montchaliana, Gallicana Regia, aut Oxoniensis, alium dare huic libello titulum, quàm hunc

Ἀπολλοδώρου Ἀθηναίου γραμματικοῦ Βιβλιοθήκη.

2. Assero neminem ex antiquis Poëtarum Scholiastis (qui frequenter tamen depromptis ex hoc opusculo testimoniis utantur) alio nomine, quàm Bibliotheces, hunc librum appellare.

Sed nec hic solus error de libello isto doctorum hominum animis insedit. Prodierunt in lucem quoque, qui epitomen esse contendunt, *& diffusioris operis τῶν*

θεῶν *compendium.* Duo ſunt quæ mihi videntur impuliſſe eos, qui ſic ſentiunt, in iſtam fraudem.

Primò Apollodori libros περὶ θεῶν paſſim laudari obſervabant; deinde iſtud opus conſtare libris non minus viginti quatuor; exiguum porrò librum qui circumferebatur, περὶ θεῶν inſcribi: eſſe ergo epitomen, quòd tantùm nomine, non mole operi illi περὶ θεῶν reſponderet.

Secundò Photii verba malè intellecta errorem aut peperere aut auxere. De hâc Bibliothecâ ſic Photius prodidit, Περιεῖχε τὰ παλαιότατα τῶν Ἑλλήνων, ὅσα περὶ θεῶν καὶ ἡρώων ὁ χρόνος αὐτοῖς δόξάζειν ἔδωκεν.

De diis egiſſe in hoc opuſculo Apollodorum quis poteſt inficias ire? Enimverò (ut notarum p. 1. oſtendi) hîc tantùm Græcorum de Diis traditiones & hiſtorias perſecutus eſt; in illo autem altero opere aliarum quoque gentium Theologiam, & ritus ſacros enarraverat, ſaltem attigerat. Quæ dixi partim ex Photii verbis preſſiùs obſervatis patent, partim ex Cl. Alexandrino; (is enim Apollodorum de Scytharum, & Carum ſacris egiſſe oſtendit in Protreptico ad Gentes,) & ex eo Arnobius lib. IV. Idem colligi poteſt ex iis, quæ de Ταυροπόλῳ Suidas ab Apollodoro, aliique ante Suidam mutuati ſunt. Nec eſt nunc primùm à me excogitata iſta Græcarum & Barbaricarum traditionum diſtinctio; Docuit me Diodorus Sic. qui ſex primis libris complexus eſt Βαρβαρικὰς ſimul & Ἑλλήνων ἀρχαιολογίας. Apollodorus hîc tantùm Græcanicas perſtringit.

Alius Photii locus, qui à vero nonnullos abduxit, paulò infra ſequitur ea quæ jam poſui; Σύνοψις δ' ἐστὶ τὰ πολλὰ τοῦ βιβλίου. Quæ non ita accipienda ſunt, ac ſi hic libellus eſſet epitome alterius alicujus ab Apollodoro ſcripti, ſed ita dicta ſunt, ut intelligamus ea

quæ

quæ fusiùs apud varios scriptores de re Mythologicâ pertractata fuêre, quæque apud Poetas sparsim & variè occurrunt, hîc uno quasi intuitu conspicienda proponi. Confirmatur hæc mea sententia disticho ultimo elegantissimi Hexastichi, quod de Apollodori hâc Bibliothecâ apud Photium & alibi extat.

Αἰῶνος σπείρημα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμεῖο
Παιδείης, μύθους γνῶθι παλαιγενέας.
Μήδ' ἐς Ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε, μήδ' ἐλεγείην,
Μὴ τραγικὴν μοῦσαν, μηδὲ μελογραφίην.
Μὴ κυκλίων ζήτει πολύθρουν στίχον· ἐς με γὰρ ἀθρῶν
Εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει.

Seclôrum seriem nostrâ si legeris arte,
. Antiqua hinc fiet fabula nota tibi.
Mæonidæ ne volue volumina, neve Elegian,
Ne Tragicam Musam, ne melicos numeros.
Multisonos Cyclicûm versus ne quære: quòd in me
Invenias, quicquid maximus orbis habet.

Quoniam autem in hoc testimoniorum quasi loco versamur, addam de Bibliothecâ hac quod magnus Scaliger ex vero scripsit in Elencho Orationis Chronologicæ. *Apollodori Bibliotheca, opus sanè ingeniosissimum, & elegantissimum, fabula est: Non si homines, sed si hominibus attributa considerantur. Eam totam si velimus, possumus* κατὰ γενεὰς *in certum Chronicum conjicere.*

Enimverò ne eminùs diutius veliter; Quæro quid sit epitome? Strabo, Stephanus, Artemidorus Ephesius, Athenæus, Dionys. Halicarnassensis (ne plures addam,) epitomatores, iratis diis suis, experti sunt; ii tamen ità se gesserunt, ut multa immutata & in-

intacta reliquerunt, nec commiserunt, ut prorsus Stephanum in Stephano desideraremus; alii medullam, alii saltem ossa & cutim, (ut olim Jovi Prometheus) nobis afferunt. At qualis est hæc Apollodori περὶ θεῶν epitome, in quâ nec vola nec vestigium majoris operis apparet, imò meliora & γλαφυρώτερα omittuntur, minus utilia comparent?

1. Mecum sentiet qui loca ea, quæ jam supersunt apud antiquos scriptores, ex libris περὶ θεῶν contulerit cum hac Bibliothecâ.

2. Qui varias & benè longas, quæ subinde in hac Bibliothecâ occurrunt, repetitiones, & transitiones, qui dicendorum προλήψεις, & ὑποθήσεις animadvertet, non poterit pro epitome habere.

3. Qui consideret multis in locis αὐτοπροσώπως loqui Apollodorum, aliter statuet. Perpendat enim prudens lector hæc & hujusmodi plura loca, p. 9. περὶ ὧν ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως ἐροῦμεν. p.21. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων μέχρι τοῦ δεῦρο, ἡμῖν λελέχθω. v. & p.152. Addantur his primæ lineæ libri secundi, & varii loci, quos in notis adduxi; Quis epitomatorum sic solet loqui? quis tam religiosus est in indicandâ historiæ serie & methodo? quis tam verborum prodigus, ut puras putas repetitiones nobis repræsentare, & ingerere locis quamplurimis non parcat?

4. Qui attenderit hæc duo opera Apollodori ab antiquis, (qui utrumq; viderunt,) ita distinctè citari, ut libri περὶ θεῶν nunquam ab iis Bibliotheca appellentur, nec hæc illorum titulo proferatur.

5. Libri

5. Libri de Diis XXIV non poterant non conficere justum volumen; erat quippe argumentum latum, varium & spissum: Photius autem ubi Bibliothecam describit, βιϐλιδάριον vocat. Sed Photius non vidit Epitomen esse? Vellem autem qui Photio tantùm tribuit, ubi de loco Josephi contenditur, etiam in hac re non minus eidem daret.

Nec momenti quicquam habet, quod scripsit V. D. *Castor post Apollodorum vixit, itaque ab Epitomiste additum id fuerit.* Castor certè vixit eodem tempore, quo Apollodorus, sed paulò seniorem fuisse ostendunt Jonsius & Rheinesius; quorum sententiæ & illud favet, quòd Josephus II contra Apionem, post Castorem collocet Apollodorum: Quòd autem Bibliothecæ titulum tantillo libellulo parùm convenire nonnulli existiment, id me parùm movet. Est enim hic libellus, quasi Bibliotheca eorum tantùm scriptorum qui Antiquitates Græcanicas intervalli Mythici conscripserunt; est ἱστοριῶν βιβλιοθήκη, ut enarrator Aristophanis de Diodori Bibliothecâ loquitur. Et Diodorus ipse videri potest, ut in argumento aliquatenus, ita & in titulo nostrum secutus; adeóque quæ ab H. Stephano de inscriptione Diodoréi operis disputantur, omnia ferè pro nobis faciunt. De Diodoro ait Eusebius, ὁ ἐκ πλείονων τὰς ἱστορίας ἀναλεξάμενος, & alibi, ὁ τὰς βιβλιοθήκας ἐπὶ ταὐτὸν ὁμοῦ συναγαγών. De eodem Justinus Martyr sic scripsit, ὁ τὰς βιβλιοθήκας ἐπιγεγραμμένος. Atqui nihil aliud de Diodoro dicunt, quàm Photius de Apollodori Bibliothecâ, cùm, ut jam innuimus, scriberet, συνοψίς ἐστι τὰ πολλὰ τοῦ βιβλίου. Opus utriusq; variorum historicorum monumenta ita complectitur, ut, tanquam instructissima & commodè disposita Bibliotheca, omnes exhibeat auctores, qui in isto commentandi genere à quoquam expeti possent. Quarè non malè

Barthius ad Statium alicubi vocat libellum hunc *medullam omnium Mythologiarum.*

Ut autem Apollodorus Anaximenem Lampſacenum habuit quem ſequeretur, ita Diodorus & Hyginus (cujus Genealogiæ epitomen tantùm habemus, quam Grammaticus quidam penes V. D. Iſ. Voſſium, ait ſe feciſſe, Maximo & Apro Coſſ.) utrumque videntur expreſſiſſe: De Anaximene Diodorus; τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν ἀνέγραψεν, ἀρξάμενος ἀπὸ θεογονίας καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνθρώπων. *Anaxamenes Lampſacenus primam rerum Græcarum hiſtoriam deſcripſit; eamque à deorum ortu & generis humani primordiis exorſus eſt.* Quæ planè gemina ſunt iis, quæ pauló ſuprà ex Photio audivimus de Apollodori Bibliothecâ.

Quæri poteſt, ad quam claſſem & ordinem ſcriptorum Apollodori hoc opuſculum referri mereatur. Sanè cùm partim ex Genealogiis, partim ex Mythologiis (ſunt enim hæc inter ſe diverſa) conſurgat; ita tamen utrumque perpetuò inter ſe connectat, & quaſi miſceat, unius non erit nec ſimplicis naturæ ſcriptum hoc, ſed ex mixtorum genere. Grammaticos tamen de his agere non negabit Sextus Empiricus, alioqui his hominibus parum æquus; περὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων προσώπων, περὶ πλασμάτων καὶ μύθων eorum provinciam peculiarem eſſe concedit. Hæc igitur cùm ſcriberet Apollodorus non receſſit ab arte ſuâ.

Porrò illud non injuriâ quæri poſſit, an in libros I, II & III, hos ſuos labores diſpeſcuerit Apollodorus an continenti & perpetuâ ſcripturâ à capite ad calcem deduxerit. Illud certè conſtat, nullum ex ſcriptis codicibus librorum iſtos numeros ponere. Scholiaſtes tamen Homeri adducit primum, & ſecundum; tertium, quod ſciam, nemo. Non eſt diffitendum interim huic di-

disti nctioni ansam dedisse ipsum βιβλίου πατέρα· nam apertis & manifestis exordiis utitur iis in locis, unde I, II, & III liber jam initium capit. Et Lectoris fastidio mederi fortè voluere qui tot, quasi interstitia, constituerunt. Nec hoc improbandum, nec recens incœptum est. Nam Ennii Annales Vargunteius divisit libros; & Nævium Octavius, & Lampadio. Nos quoq;, ut longius iter falleremus, plures adhuc quasi σταθμοὺς sumus dimensi. Nam singulos libros in capita; hæc iterum in περιοχὰς divisimus; quarum tamen unam & alteram à Typothetis contrà atque oportet, positam seriùs deprehendi.

Editiones hujus libelli tres vidi, Romanam, Commelinianam, & Salmuriensem; Antwerpianæ nondum incidi; nec versioni Gallicæ. Quid post has in nostrâ præstitum sit quæris? Interpretationem multis in locis ad Græca exegimus; ipsa Græca emendavimus; aliorum tamen culpâ, πάντα iterum ἐλλιπτὰ καὶ οὐδὲν ὑγιές. Notæ brevitate suâ (quanquam etiamnum longiores, quàm speraram, evasisse video) placere voluerunt.

CAP.

CAP. VI.

Tertium temporis intervallum. Ejus initium varium. Diodorus & Porphyrius Apollodorum secuti. Marciani locus expensus. χρονικὴ σύνταξις verus titulus operis Apollodoréi de tertio intervallo. Ejus argumentum ex reliquiis. Attalo II dicabatur. De Attalo. Chronicum Apollodori an epitomen sensit? metro conscriptum. Quale illud. Tragiambi, Heroiambi, Meliambi.

TErtium temporis intervallum ἱστορικὸν Varroni dicebatur, *quia res in eo gestæ veris historiis continentur.*

De initio hujus intervalli nonnulla videtur fuisse inter auctores dissentio. Varro id exorsus est à primâ Olympiade; & Julius Africanus pronunciavit μέχρι τῶν ὀλυμπιάδων οὐδὲν ἀκριβὲς ἱστόρηται τοῖς Ἕλλησι. Idem sensit Eusebius Chronicorum p. 28. Nihilominus Apollodorus ab ipsis temporibus Trojanis exordium hujus intervalli arcessivit, & ad ejusdem notitiam nobile & fidei plenum opus Chronologicum elaboravit.

De eo opere loquitur Diodorus Siculus in prooemio, Ἀπὸ τῶν Τρωικῶν ἀκολούθως Ἀπολλοδώρῳ τῷ Ἀθηναίῳ, τίθεμεν ὀγδοήκοντα ἔτη πρὸς τὴν κάθοδον τῶν Ἡρακλειδῶν. Eadem ex Apollodoro adfert Porphyrius apud

apud Eusebium, loco quem jam attuli. Atque hæc ut mihi quidem videtur, satis clarè ostendunt, illa Marciani Heracleotæ verba omninò de Apollodoro Chronographo esse accipienda. Dicit enim Marcianus Atticum quendam Philologum, Aristarchi discipulum, composuisse Chronographiam à captivitate Trojæ usque ad sua tempora. Subnectam ipsa Marciani carmina, quoniam istius scriptoris non nimis frequentia sunt exemplaria; simul quòd eam rem quam agimus, mirificè illustrent.

Τῶν Ἀττικῶν τις γνησίων τε φιλολόγων,
Γεγονὼς ἀκουστὴς Διογένους τοῦ Στωϊκοῦ,
Συνεσχολακὼς δὲ πολὺν Ἀριστάρχῳ χρόνον,
Συνέταξε τὰ ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς ἁλώσεως,
Χρονογραφίαν στοιχοῦσαν ἄχρι τοῦ νῦν βίου.
Ἔτη δὲ τετταράκοντα πρὸς τοῖς χιλίοις
Ὡρισμένως ἐξέθετο, καταριθμούμενος
Πόλεων ἁλώσεις, ἐκτοπισμοὺς στρατοπέδων,
Μεταναστάσεις ἐθνῶν, στρατείας βαρβάρων,
Ἐφόδους, περαιώσεις τε ναυτικῶν στόλων,
Θέσεις ἀγώνων, συμμαχίας. σπονδάς, μάχας,
Πράξεις βασιλέων, ἐπιφανῶν ἀνδρῶν βίους.
Φυγάς, στρατείας, καταλύσεις τυραννίδων·
Πάντων ἐπιτομὴν τῶν χύδην εἰρημένων,
Μέτρῳ δὲ ταύτην ἐκτιθέναι προείλετο,
Τῷ κωμικῷ δὲ, τῆς σαφηνείας χάριν,
Εὐμνημόνευτον ἐσομένην οὕτως ὁρῶν.

Ex Atticis quoque inclytis scriptoribus,
Diogenis auditor docentis in Stoâ,
Qui unà cum Aristarcho diu versatus est,
Conscripsit à Trojæ ruinis inclytæ

Chronographiam

Chronographiam pergentem usque ad hoc seculum,
Annos quaterdenos super mille integros
Comprendit omninò, oppidorumque explicat
Excidia, castra quoque metata, indeque
Migrationes gentium, atque barbaros
Excercitus, trajectiones classium,
Certamina, Arma socia, fædera, prælia,
Regum acta, vitas, & virorum illustrium :
Exilia, labes imperj tyrannici.
Summam omnium, quæ dicta sunt fusè supra,
Versu explicare voluit, atque comico
Potissimùm, dilucidi causâ ordinis,
Duntaxat id juvare memoriam videns.

Credo genuinum titulum operis fuisse σύνταξιν χρονικὴν, cùm ob Marciani verba, tum etiam quoniam Diodorus libro XIII. sic scribat. Ἀπολλόδωρος ὁ τὴν χρονικὴν σύνταξιν πραγματευσάμενος. Aliàs, passim Apollodori χρονικὰ dicuntur.

Ex iis est, quòd Cicero, libro XII petit ab Attico doceri, cùm alia, tum *qui etiam Athenis πολιτικοὶ fuerint illustres, quæ*, inquit, *ex Apollodori, puto posse inveniri.* Hinc est quod Diodorus libro XIII quo tempore *Euripides mortuus sit, nos docet.* Nam Eusebius quot & quanta ex Apollodoro desumpsit, nemini ignotum esse possit. Idem dixerim de Diogene Laertio, & Stephano. Hujus operis fidem advocant etiam Gellius, Cl. Alexandrinus, Phlegon, Eustathius, Tzetzes, Plutarchus, Strabo, Scholiastes Nicandri, aliique, quibus enumerandis abstineo. Illud tantum adjicio Chronographiam hanc diversis libris constitisse; nam III Laertius, l. III & IV. Stephanus, & VIII forte Syncellus laudat.
Inscripsit Chronica hæc Attalo. Marcianus.

Εἰς βασιλέως ἀπέθετο Φιλαδέλφου χάριν,
Ἀθάνατον ἀπονέμοντα δόξαν Ἀττάλῳ.

In

In principiis Philadelphi honorem condidit,
Et gloriam æternam dederunt Attalo.

Attali tempora plenè cognita, Apollodori quoque illustrabunt. De Attalo igitur pauca adjiciam.

Fuit hic Attalus ob fraternam benevolentiam, & amorem erga Eumenem cognominatus Φιλάδελφος. Livius ejus industriam & fortitudinem cum singulari modestiâ conjunctam prædicat. Hic est, cujus egregiam operam in Romanis bellis navatam legimus. Ad Magnesiam strenuè pro iis depugnavit. Manlio Volsoni contra Galatas auxiliariis copiis adfuit. Regnum à fratre morituro (nam & priùs, falso nuncio de Eumenis morte inductus, occupaverat) per manus traditum accepit. Is est Attalus, qui Antiochum Magnum obsessus Pergami rejecit; qui Nicomedi Epiphani auxilia subministravit. Nicomedes idem est, ad quem scripsit Periegeseos metricæ auctor qui Marcianus Heracleota appellatur, scripsit. Ostendit autem idem Periegetes Attalum hunc II, Nicomedem, Apollodorum, & seipsum fuisse συγχρόνους; nam ad ea tempora descendisse tradit Apollodori Chronicon.

Attalo quoque labores suos obtulit Biton Mechanicus. G. Vossius in Mathematicis de Bitone haec habet; *Opusculum suum Bito inscripsit* τῷ πάλαι βασιλεῖ. Nesciit, quem intelligere oporteat παλαιὸν βασιλέα; tandem Dionysium Corinthi agentem esse suspicatur. Codex meus calamo exaratus, (in quo cum aliis nonnullis Bito ille comprehenditur,) apertissimè hunc titulum præ se fert. Βίτωνος κατασκευαὶ πολεμικῶν ὀργάνων καὶ καταπελτικῶν, πρὸς Ἄτταλον.

Ni-

Nicandri Biographus & Suidas notant Poetam ſua quædam Attali nomini dicaſſe. Atqui hic Attalus junior,& Γαλατονίκης cognominatus fuit; alius ingenio moribúſque à ſecundo,& ſecundi interfector. Hunc igitur, an potiùs ſecundum Attalum Bitonis libellus ſibi præſcripſerit, nequeo affirmare.

Epitomen ſenſit hoc Apollodori πόνημα; incertum cujus manu. Stephani Fragmentum in v. Δύμη ſic loquitur, Ἀπολλόδωρος ἢ ὁ τὰ τούτου ἐπιτεμνόμενος, *Apollodorus, vel qui eum in epitomen redegit.* Hæc autem ex Chronicis deſumpta fuiſſe ex iis patet, quæ mox ſubnectit ibidem Stephanus. Idem ſentire videatur & Marcianus his verbis

Πάντων ἐπιτομὴν τῶν χύδην εἰρημένων.
Summam omnium quæ dicta ſunt fuſè.

Equidem fui aliquando in hâc ſententiâ, ut exiſtimarem Apollodorum in compendium metricum contraxiſſe, quæ fuſiùs ſcripſerat de rebus Chronologicis, ſolutâ oratione. Sanè Philochorus Atthidem ſuam in epitomen conſtrinxit. Hunc imitari in hâc re, quod fecit in aliis, potuit Apollodorus. Enimverò ut,quid ſtatuendum ſit,neſciam,facit Marcianus;

Ἐκεῖνα μὲν ἐν κεφάλαια συναθροίσας χρόνων.

Apollodorus, inquit, *ſumma temporum capita & res maximè inſignes complexus eſt.* Quod profectò aliud non erit,ac Apollodorum ipſum de multis rebus breviter & conciſè in opere iſto egiſſe,quemadmodum ſe quoq; ſcripturum profitetur verbis his ipſe Marcianus;

Ἐκ τῶν σποράδην γὰρ ἱστορημένων
Ἐν ἐπιτομῇ σοι γέγραφα ——
Nam ſparſa varie olim à quibuſdam literis
Compendiariâ viâ ſcripſi ——

Faci-

Faciliùs in hâc re decipi potuit Stephanus, qui longius ab Apollodori ætate disjunctus erat, quàm Marcianus, qui eodem tempore cum eo vixit. Et rectiùs judicare videatur is, qui opus hoc in materiâ Chronologicâ talem fuisse σύνοψιν credat, qualis fuit in re Mythicâ ejusdem Apollodori Bibliotheca.

Ostendit porrò idem Periegetes Chronicon istud ab Apollodoro carmine fuisse consignatum. Hoc ut tacuisset ille, ostendisset tamen Stephanus περὶ πόλεων, cujus *Fragmentum* locis aliquot Apollodori carmina nonnulla reliqua nobis fecit. Etiam in v. χαλκηδόνιον versus comparet, non certè ex Apollonii (ut ibi habetur) sed Apollodori Chronicis. Nec cuiquam insolens in hoc argumento existimari debet metrum : fecere hoc alii, item boni ; Helladius apud Photium, Manasses, Tzetzes χειρογράφοις ἰάμβοις, ut ipse de se testatur ; quinimò ante hos omnes, Nævius Saturnino metro, Ennius Heroico historias & res gestas luculentè concepere.

Restat dubium quoddam de Apollodori metro, cui tollendo, ut par sim, vereor. Suidas igitur in v. τραγήματα, dicit Apollodorum invenisse Τραγιάμβους. Ex Suidâ Gyraldus & G. Vossius idem docent, nec tamen docent, quid metri fuerit Tragiambus. Augetur dubium ex eo; quòd Marcianus, uti jam vidimus, apertè dicat Apollodori carmen fuisse κωμικόν. Ego sic censeo; dicuntur Heroiambi, quando Heroicis miscentur Jambi; Ἰαμβέλεγοι, cùm in Elegiaco veniant; μελίαμβοι si ἐν τῷ μέλει adhibeantur. Primum genus Homerus in Margite attulit, secundi meminit Hephæstion, tertio usus est Cercidas. Pari ratione Tragiambi dici videntur, ubi in carmine Jambico (Co-

micis

micis & Tragicis usitatissimo) plures Tragici Jambi interponerentur.. Qualis autem fuerit Jambus Tragicorum, docent Hephæstion, Tzetzes, & post Latinos Grammaticos Delrius ad Senecam.

Res huc redit. Quod Marcianus laxè loquendo κωμικὸν vocabat, id Suidas pressiùs, τραγίαμβον; quemadmodum Cercidæ versus Athenæo simpliciter ἴαμβοι audiunt, quos Laertius appellavit μελιάμβους. Aliis quoque versibus scripsit bellum Punicum Nævius, quàm Saturninis; quoniam tamen aliis crebrior is erat, diciturNævius eo ἁπλῶς fuisse usus. Potuit igitur Apollodorus auctor istius Tragiambi à Suidâ dici, non quidem absolutè, sed quia in Chronicis primus Græcorum eum frequentissimè adhiberet.

CAP.

CAP. VII.

Alia Apollodori ſcripta. In Catalogum navium apud Homerum. De Poculis. De Sophrone & Epicharmo. An de legum latoribus? De Etymologiis, & fortè de Proverbiis. De Meretriculis Athenienſibus. Non ſcripſiſſe de Heraclidarum reditu; nec de rebus Geographicis opus aliquod diſtinctum.

FEſtino ad reliqua Apollodori ſcripta, in quibus primum locum do libris περὶ τοῦ νεῶν καταλόγου. Libros XII impendit explicandæ Homericæ Bœotiæ. Horum meminere Euſtathius, Tzetzes Chil. VII, Hiſt. 144. Etymol. M. Scholiaſtes Apollonii, & Homeri, Athenæus, & imprimis Strabo, qui vehementiùs ſubinde contra Apollodorum, præcipuè l. XIV inſurgit. Meminit & Enarrator Nicandri; quanquam in totum Homerum ſcripſiſſe Apollodorum nonnulli ex eo loco fortè conjiciant; nam Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον, nihil certi ponit. Scripſere in eundem Homeri catalogum Polus, ut teſtis eſt Suidas, & Menogenes, quemadmodum ex Porphyrio oſtendit Euſtathius.

Apollodorum ſcripſiſſe περὶ κυλίκων & περὶ κρατῆρος docet nos Athenæus libro XI c. 12. dubito, utrùm opere ſeparato, & his proprio.

Egit quoque de Sophrone mimographo Siculo, uti manifeſtum eſt ex Etymologi variis locis p. 72, 51, 151. item Schol. Ariſtophanis; ex Athenæi l. 3. ut & l. 7, in quo loco vertendo peſſimè lapſus eſt latinus in-

terpres. Ex quibus locis inter ſe collatis liquet ab Apollodoro Sophronem (ſermonis peregrinitate obſcurum & pænè obſoletum minimâ vetuſtate,) ſive gloſſis, ſive commentariis fuiſſe illuſtratum. De Sophrone egi aliàs, & plenâ manu ad Ariſtotelis Poeticen.

In Epicharmo recenſendo ſimilem operam collocavit Apollodorus. Teſtis eſt Porphyrius in vitâ Plotini, ubi ſe Apollodori exemplo diſpoſuiſſe Plotini ſcripta fatetur. Teſtatur & Lexicon vetus in v. Καρδιώττειν.

Aſclepiades Apollodori præceptor ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου videtur explicuiſſe voces apud eum difficiliores, ut docet Athenæus lib. XI. ubi ſermo eſt περὶ βαλανειομφάλων. Alexander Polyhiſtor laudatur ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων. Alcman enim in ſuis Hymnis Dianam ex μυρίων ὀρέων, πόλεων, ποταμῶν ἀνακαλεῖ, inquit Menander; in his tenebras depellere voluit Alexander. Hos igitur quos imitaretur in iſto ſcribendi genere habuit Apollodorus.

Vix perſuaderi mihi poteſt, quin περὶ Νομοθετῶν ſcripſit Apollodorus. Iſtius operis II expreſſè citat Laertius in *Solone*; niſi malis ſecundum librum Chronicorum intelligere; certè ex Chronicis Apollodori multa hauſit Euſebius de Legum Latoribus; τὰ Λυκούργου νόμιμα, ὡς Ἀπολλόδωρος. *Lycurgi leges à Lacedæmone juxta ſententiam Apollodori, hâc ætate ſuſceptæ,* inquit Hieronymus. Nec eſt alius quiſquam præter Laertium, qui meminerit librorum Apollodori περὶ Νομοθετῶν.

Citantur Apollodori libri ἐτυμολογιῶν; ex iis enim profeciſſe ſe teſtatur Varro l. 4. & 5. de L.L. Etymologus multis locis; Schol. Apollonii, & Harpocration. Ad hunc librum pertinere puto duos Athenæi locos de *Paphiis*, & de *Deliis*, quos deſcribere

bere longum esset. Nescio autem an & περὶ παροιμιῶν commentatus sit; nam quæ ex eo Hesychius & Parœmiographi in γραῦς Σέριφος adducunt, non satis evidenter hoc probant.

Adhuc; sunt inter veteres auctores, qui Apollodori libros in testimonium vocant, qui inscribebantur περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων, *de meretriculis Atheniensibus*. Scriptum hoc legêre Harpocration, Etymologus, aliique ex quibus Suidas sua compilavit. Quale fuit istud opus, possit sciri ex jam prolatis scriptoribus; & pleniùs ex Athenæo. In hoc argumento (quod mireris meritò) tempus posuêre Antiphanes, Ammonius, Aristophanes, Gorgias Atheniensis,, & Callistratus; quos omnes cum Apollodoro non leviter perstringit Athenæus libro XIV; ac si in re parum honestâ malè abusi essent otio suo.

Hactenus videor certos & indubitatos Apollodori fœtus suo parenti restituisse. Plures si quis ei attribuet, non invitus pro suis admittet, modò justa monumenta & necessaria agnitionis indicia proferantur; spurios interim non adoptavit.

Hujus notæ erit *Historia Atheniensium*. *Scripsit* (inquit vir quidam doctus) *Historiam Atheniensium usque ad reditum Heraclidarum*. Atqui nemo antiquorum opus hoc aut vidit, aut laudat. Dum hujus erroris fontem quæro, puto me in Diodoro Siculo malè intellecto deprehendisse. Ait Diodorus se collocare Ἡρακλειδῶν κάθοδον in anno à Trojâ captâ octuagesimo ἀκολούθως Ἀπολλοδώρῳ. Hæc quidem habes in fine prooemii ad librum primum, nec ultrà quicquam.

Hujus quoque notæ erit *Apollodori Geographia*. Vir magnus & nunquam satis laudandus J. Ger. Vossius libro III de Hist. Græcis, existimabat se invenisse Apol-

 lodorum

lodorum Geographum, apud Tzetzem chil. 3.H.100. Perpendenti Tzetzæ verba aliud mihi videtur. Nam hæc, ἐν τῷ περὶ πόλεων, καὶ νήσων, καὶ δήμων, non sunt ad Apollodorum (qui præcedit) referenda, sed ad Stephanum qui proximâ lineâ subsequitur. Deinde, quæ ibi Tzetzes scribit, ex Bibliothecâ Apollodori hausit, non aliunde. Sed hunc, & si qui alii sunt, errorem tollet secunda editio istius operis, quod quidem optimus Vossius ante mortem auxerat plurimùm, & emendaverat. *Atque* de Apollodoro nihil addam ampliùs, ut qui jamdudum longiùs provectus sim, quàm decreveram.

CAP. VIII.

Conon. Ejus tempus, scripta, stylus, homonymi. Ptolemai, vulgò Hephæstionis, ætas. Tzetzes de eo; integrum vidit. Tertulla. Parthenius; de ejus ætate. Dubitatur an ad Tiberium pervixerit. Suidæ locus controversus. Parthenii scripta; & versio Gallica. Plures Ἐρωτικῶν Scriptores. Antoninus, vel Antonius Liberalis; doctorum de eo dissidia. Metamorphoseων Græci aliquot scriptores.

SEquuntur Conon, Ptolemæus Hephæstionis, Parthenius, & Antoninus Liberalis. In his, L.C. tædium tuum brevitas solabitur.

Apollodorum excipit Conon. Floruit is Julii Cæsaris tempore & sub Augusto. Photius benè animadvertebat

vertebat opus ſuum Cononem Archelao dicaſſe. Archelaus porrò dictus Philopator is erat, qui M. Antonium in Aſiâ ſecutus eſt, eique favit contra Auguſtum.

Idem Photius ait ſe ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει reperiſſe has Cononis Narrationes & Apollodori Bibliothecam. Ea ratio me permovit, ut hîc quoque conjungerem. Præceſſit in eo codice, quo utebatur Photius, Apollodorum Conon. Sed ab illo cùm viderem pleraque hunc fuiſſe mutuatum, volui ut hîc etiam Apollodorum ſequeretur. Quicquid de Conone reliquum eſt, acceptum referimus Photio; qui de ſtylo operis quid ſenſerit, ſic nos docet. Ἀττικὸς τὴν φράσιν ἐστὶν Κόνων· ταῖς τε συνθήκαις καὶ λέξεσι χαρίεις τε καὶ ἐπαφρόδιτος. *Attico ſermone utitur Conon; compoſitione ac dictione elegans eſt & venuſtus.*

Conones plures memini me legere. Erat Athenienſium Prætor nemini ignotus Conon; erat Zenonis imperatoris frater hoc nomine, cúmque fortè intelligit Stephanus in Ψιμάδα. Conon Mathematicus fuit Archimedis amicus. Fuit denique qui περὶ Ἡρακλείας, περὶ Νησιάδος, περὶ Ἰταλίας citatur. Jam, an unus, an plures fuere qui de his ſcripſere; &, ſi unus, utrùm is noſter fuerit Conon, incompertum habeo.

Ptolemæum ſubjunxi Cononi; habui rationem argumenti, (quod utrique ſimile eſt) non temporum. Suidæ teſtimonio Alexandrinus fuit Ptolemæus, cognomento Chennus. Quòd autem Hephæſtionis filium vulgò faciant viri eruditi, dubio non caret. Vixit enim Ptolemæus ſub Trajano; Hephæſtion autem ſub Antonino Pio; alius certè non occurrit apud veteres, excepto illo Hephæſtione, qui Enchiridii auctor exiſtimatur, & cujus meminit Capitolinus inter Veri præceptores. Hephæſtion apud Apſyrtum inferioris ſeculi omnino fuit. Tzetzæ interim Ptolemæum Hephæ-

ſtiona,

ſtiona, non Hephæſtionis,dici video, Chil.VIII. Hiſt. CXCV, (ubi etiam quædam refert quæ in excerptis non habentur) quod quanti ſit, doctis æſtimandum relinquo. Emiſit Ptolemæus VII libros καινῆς ut Photius, παραδόξου ἱστορίας ut Suidas indicat. Dedicavit labores lectiſſimæ feminæ Tertullæ, cujus τὸ φιλολόγον & πολυμαθὲς vehementer ſuſpiciebat. Photius minimè malus judex credidit hoc ſcriptum utile fore πρὸς πολυμάθειαν ἱστορικὴν, ideóque excerpta fecit, nec jucunditatis nec fructûs expertia. Plura de eo commemorat Suidas.

Parthenius merito ſuo & exemplarium paucitate jamdudum carus factus eſt. Ideo locum in hoc corpôre Mythologico invenit. Ejus tempora notiora ſunt, quàm ut in iis colligendis moram faciamus. Vixit cum Cornelio Gallo familiariſſimè, habuítque in Græcis auditorem Virgilium,(qui ex eo nonnulla tranſtulit, inter alia, Moretum; quod D. V. Iſaaci Voſſii obſervatione didicimus.) Bello Mithridatico captus à Cinnâ Romam venit. Atque hæc certa ſunt. Suidas autem mox magnas turbas creat, ubi ſcribit eum ad Tiberium in vivis perduraſſe; ita enim anni, inquit Gyraldus, CXX plus minus ei attribuendi ſunt. Huic incommodo J.G. Voſſius ſic mederi conatur, ut *Tiberii tempus intelligi velit, non quo imperare, ſed quo florere cœpit.* Solenne eſt Suidæ homonymos commiſcere. Sanè Parthenii plures fuere. Fuit quidam Grammaticus Dionyſiii Alexandrini diſcipulus. Hunc in teſtimonium advocat Athenæus, & ejus compilator Euſtathius p. 1412 Il. item p. 567. Odyſſ. Editionis Frobenianæ. Cùm autem Dionyſius ille ſub Nerone vixerit; nullo pacto ad Tiberium revocari poteſt ejus auditor Parthenius. Fuit quoque alius, patriâ Phocenſis; Is cùm in ſcriptis ſuis Magnentii memi-

meminerit,ut ex Stephano in Δεκέλειοι clarè conſtat, longè abeſt ab iis temporibus, in quibus ſcimus Nicænum noſtrum innotuiſſe. Tertius adhuc Parthenius fuerit, Chius gente,poeta ex Homeri familiâ oriundus. Scripſit hic inter alia ἐλεγεῖα εἰς Ἀφροδίτην; colligo hoc ex Scholiis in Epigrammatum Græcorum librum 3.c.40. Suidas tamen hæc ipſa attribuit Parthenio Nicaenſi.Qui,ſi Scholiaſtæ fides ſit, duos diverſos Parthenios confudit, & poterit Chius ille ſub Tiberio floruiſſe. Sed redeo ad noſtrum. Præter ea ejuſdem ſcripta quæ alii ex Suidâ congeſſere, reperio citari in Crinagorâ,apud Etymologum; in Leucadiis, apud Stephanum. Quòd autem Ἐρωτικὰ hæc ejus ſint, licet ſolutâ oratione concepta, ambigere nos non ſinunt Plutarchi Parallela Minora. Si cui argumentum operis minùs placeat; poetam fuiſſe Parthenium cogitet. Quinimò Ἐρωτικὰ ſcripſit Ariſtoteles,Ariſto Chius, Cadmus, Capito, Clearchus, Heraclides Ponticus, Phanocles, Plutarchus junior, Philippus Amphipolites, Achilles Tatius,Heliodorus,Antonius Diogenes, Ariſtænetus, Longus, Alciphron,Ælianus, Jamblichus *Babylonicorum* auctor,Lucianus,Lucius Patrenſis, Xenophontes tres, Babylonius, Epheſius, Cyprius; Zeno Cittiéus; Lyſias Rhetor, Zonæus, Euſtathius,Cyrus Prodromus. His Herodianum adderem,ex Rheineſii Var.Lect. ſi quis eſſet, affirmare poſſem.Secutus ſum in Parthenio Cornarii Editionem, ducem non ſatis fidam.Exemplar Ms. nullum invenire potui, ſed nec verſionem Gallicam, quam J.Fornier adornavit.

Antonini Liberalis incertum an apud veteres fiat mentio. Exiſtimabat Iſ.Cauſabonus in notis ad Suetonii Rhetoras, hunc eſſe Antonium Liberalem illum, quem Hieronymus ex Suetonio ponit ad annum Euſeb. Chronici CIϽ CIϽ LXIV; hujus opinioni refragantur

gantur Scaliger, Mauſſacus, & G. Voſſius; accedit ei Abr. Berkelius V. D. qui Liberalem nuper in lucem emiſit. Ego in re dubiâ ἐπέχω. Narrationes complectitur Antoninus ex ſcriptoribus ævi melioris, qui interciderunt; quo nomine commendatior eſſe debet Philologis. Metamorphoſeis apud veteres ſcripſiſſe reperio (præter eos quos laudat Liberalis) Calliſthenem, Dorotheum, Theodorum, Parthenium, & Adrianum Sophiſtam. Sed de his hactenus. Ne fortè, ut citra laudem (quod facilè credo,) ſcripſi, ita ultra veniam quoque moleſtus eſſe pergam.

ERRATA.

In Diſſert. p 41, lege *in* lib. 45, dele *ſcripſit*. In Notis, p. 85, l. *coli*. 90, *additus*. 98, *ad Moloſſos*, *&* *d. deceſſit*. 147, *Ulyſſis*. 148, *Pauſaniæ*, cætera L. C. condonabit.

APOL-

Tab.I.

Cœlo ex Tellure geniti
1 *Centimani*
Briareus
Gyes
Cottus
2 *Cyclopes*
Harpes
Steropes
Brontes
3 *Titanes*
Oceanus
Cœus
Hyperion
Crius
Japetus
Saturnus
4 *Titanides*
Tethys
Rhea
Themis
Mnemosyne
Phœbe
Dione
Thia

Ex præsectis genitalibus { *Erinnyes*
Alecto
Tisiphone
Megæra

Tab.II.

Saturno ex Rheâ { Vesta
Ceres
Juno
Pluto
Neptunus
Jupiter

Ex Philyrâ { Chiron *centaur.*

Oceano ex Tethye { *Oceanides Nymphæ*
Asia, Styx, Electra, Doris, Eurynome, Amphiro, Metis. & fluvii,

Cœo ex Phœbe { Asteria
Latona

Hyperioni ex Thia { Aurora
Sol
Luna

Crio ex Eurybœâ { Astræus
Pallas
Perses

Tab.III.

Japeto ex Asiâ { Atlas
Prometheus
Epimetheus
Menœtius

Astræo ex Aurorâ { Venti
Astra

Persæ ex Asteria { Hecate

Pallanti ex Syge { Nice
Cratos
Zelus
Bia

¶ Ponto

- Ponto ex Tellure
  - Phorçys
    - Phorcyni ex Cetone → Phorcides: Enyo, Pemphredo, Dino
  - Thaumas
    - Gorgones: Euryale, Stheno, Medusa *mortalis*
  - Nereus, Eurybœa, Ceto
    - Thaumanti ex Electrâ → Iris; Harpyæ: Aello, Ocypete, Celæno
    - Nereo ex Doride → Nereides: Cymothoe, Speio, Glaucothoe, Nausithoe, Thalia. p. 6.

Tab. IV.

- Jovi
  - E Conjugibus
    - Junone: Hebe, Ilithya, Mars, Vulcanus, v. Tab. XVII.
    - Themide
      - Horæ: Irene, Eunomie, Dice
      - Parcæ: Clotho, Lachesis, Atropos
    - Dione: Venus
    - Eurynome, *Gratiæ*: Aglia, Euphrosyne, Thalia
    - Styge: Proserpina
  - Ex aliis
    - Maiâ: Mercurius
    - Taygete: Lacedæmon. Tab. XV.
    - Semele: Bacchus. V. Tab. XVI.
    - Æginâ: Æacus
    - Alcmene: Hercules
    - Plutô..e: Tantalus. V. Tab. XIV.

- Deabus ex hominibus geniti
  - Cereri ex Jasio: Plutus
  - Harmoniæ ex Cadmo: Ino, Semele, Agave, Autonoe, Polydorus, Illyrius
  - Psamathæ ex Æaco: Phocus
  - Thetidi ex Peleo: Achilles

Callirrhoe

Callirrhoæ ex Chrysaore { Geryon

Veneri ex Archise { Æneas

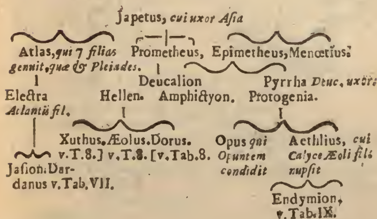
Auroræ ex { Tithono { Memnon, Emathion — Cephalo { Phaeton } { Circe ex Ulysse { Agrius, Latinus, Amymon, Craterus

Medeæ ex Jasone { Mermerus, Pheres { Calypsoni ex Ulysse { Nausithous, Nausinous

ex Ægeo { Medus

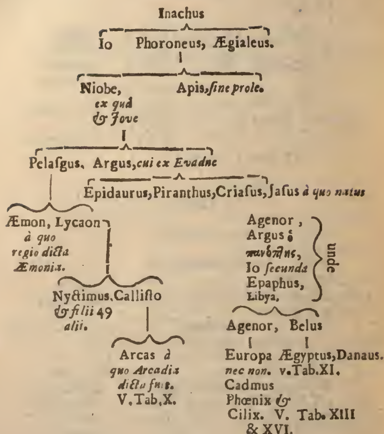
Tab.V.

Japeti Stemma.

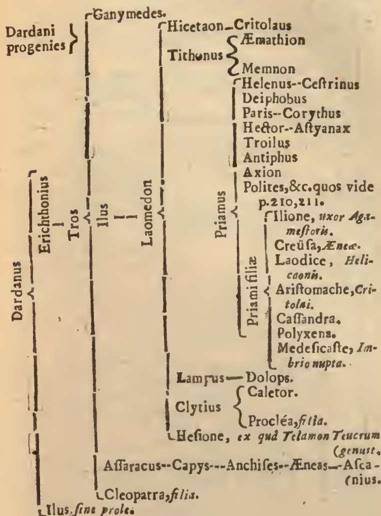

Tab.VI.

Inachi Stemma.

Tab.

Dardani progenies
Dardanus
Erichthonius
Tros
Ilus
Laomedon
Ganymedes.
Hicetaon–Critolaus
Tithonus
Æmathion
Memnon
Priamus
Helenus--Cestrinus
Deiphobus
Paris--Corythus
Hector--Astyanax
Troilus
Antiphus
Axion
Polites,&c.quos vide p.210,211.
Priami filiæ
Ilione, *uxor Agamestoris.*
Creüsa, *Æneæ.*
Laodice, *Helicaonis.*
Aristomache, *Critolai.*
Cassandra.
Polyxena.
Medesicaste, *Imbrio nupta.*
Lampus—Dolops.
Clytius
Caletor.
Procléa, *filia.*
Hesione, *ex quâ Telamon Teucrum (genuit.*
Assaracus--Capys---Anchises--Æneas—Ascanius.
Cleopatra, *filia.*
Ilus, *sine prole.*

Hellenis progenies

Hellen Deucalionis filius

Xuthus { Achæus à quo Achæi. / Ion à quo Iones.

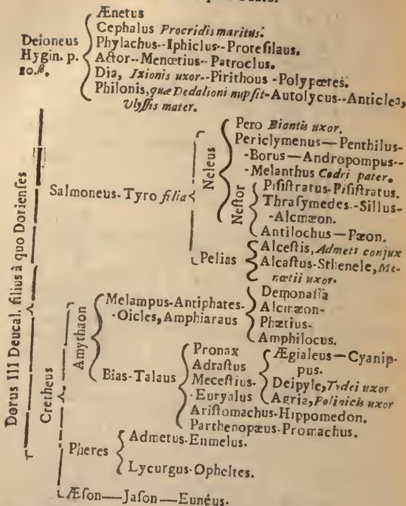
Æolus,

- Alcyone *Ceyci nupsit*
- Canache { Aloeus { Otus / Ephialtes; Triops--Erysichthon }
- Calyce
- Perimede { Hippodamas Orestes
- Pisidice *Myrmidonis uxor*--Acton--Antiphus--Philomela, *quæ & Thetis Pelei uxor.*
- Mimas--Hippotes, Æolus II-Arne-Æolus III.
- Cercaphus--Ormenus { Euæmon--Eurypylus *qui bello Trojano interfuit.*; Amyntor--{ Phœnix, *Achillis pædagogus.* / Astydamia, *ex qua Hercules genuit Ctesippum.* } }
- Magnes { Pierus, / Dictys, / Polydectes,
- Sisyphus
  - Thersander { Coronus / Haliartes
  - Halmus { Chrysogenia--Chryses--Minyas--Orchomenus. / Chryse-Phlegyas *Orchomeniorum rex.*
  - Ornytion { Thoas--Demophon-{ Doridas. / Hyanthidas. }; Propodas; Phocus }
  - Glaucus. Bellerophontes { Isander / Hyppolochus--Glaucus / Laodamia-Sarpedon } *bello Trojano. Hi interfuere.*

- Athamas
  - Ptous
  - Leucon
    - Euippe--Eteocles
  - Schœneus--Atalanta, *quam Hippomenes Megarei F. duxit.*
  - Phrixus-
  - -Presbon-
  - -Clymenus
    - Erginus
      - Agamedes,
      - Trophonius,
    - Azeus-Actor-Astyoche
      - Ascalaphus
      - Ialmenus
  - Helle
  - Learchus
  - Melicertes

- Perieres
  - Borus-Menesthius, *ex Polydora Pelei filia natus* Pisus
    - Machaon
      - Sphryrus
      - Alenor
      - Polemocrates
    - Podalirius
  - Leucippus *cujus tres filiæ*
    - Arsinoe- Æsculapius
    - Phœbe, *quam Pollux rapuit*--Mnesilaus
    - Ilaira, *quam Castor rapuit*--Anogon.
  - Aphareus
    - Lynceus
    - Idas--Cleopatra *Meleagri uxor.*

Tertia

Æneus
Cephalus *Procridis maritus.*
Phylachus--Iphiclus--Protesilaus.
Actor--Menœtius--Patroclus.
Dia, *Ixionis uxor*--Pirithous -Polypœtes.
Philonis, *quæ Dedalioni nupsit*-Autolycus--Anticlea, *Vlyssis mater.*
Deioneus Hygin. p. 10.
Dorus III Deucal. filius à quo Dorienses
Salmoneus-Tyro *filia*
Neleus
Pero *Biantis uxor.*
Periclymenus—Penthilus--Borus—Andropompus---Melanthus *Codri pater.*
Nestor
Pisistratus-Pisistratus.
Thrasymedes.-Sillus--Alcmæon.
Antilochus—Pæon.
Pelias
Alcestis, *Admeti conjux*
Alcastus-Sthenele, *Menœtii uxor.*
Cretheus
Amythaon
Melampus-Antiphates--Oicles, Amphiaraus
Demonassa
Alcmæon-
Phætius-
Amphilocus.
Bias-Talaus
Pronax
Adrastus
Mecestius-
·Euryalus
Aristomachus-Hippomedon.
Parthenopæus-Promachus.
Ægialeus—Cyanippus.
Deipyle, *Tydei uxor*
Agria, *Polinicis uxor*
Pheres
Admetus-Eumelus.
Lycurgus-Opheltes.
Æson—Jason—Eunéus.

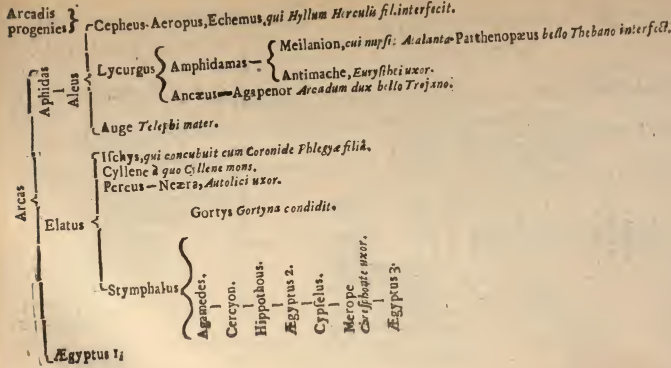
Tab.IX.

Tab. IX.

Endymionis progenies

- Endymion
  - Ætolus
    - Pleuron-Agenor
    - Portheus, Leophontes *Homero.* Sterope, Stratonice
      - Parthaon
        - Oeneus, Alcathous, Melas, Leucopeus
          - Tydeus *Diomedis pater.*
          - Dejanira *Herculis uxor.*
          - Meleager.
          - Gorge Andræmonis uxor.
            - Thoas qui bello Trojano interfuit.
              - Hæmon
                - Oxylus, qui Heraclidas in Peloponnesum duxit.
        - Agrius qui multos filios habuit.
      - Demonice *Martis uxor.*
        - Euenus-Marpessa *Idæ ux.* Cleopatra *Meleagri ux.*
        - Molus, Pylus, Thestius
          - Leda *Tyndarei uxor.*
          - Plexippus, *& alii filii.*
          - Althæa *Oenei uxor, & mater Meleagri.*
    - Calydon
      - Protogenia.
      - Epicaste, *quæ Agenori nupsit, & ex Marte peperit Oxylum, ut aliqui volun'.*
  - Eurycyde filia-Eleus-Augeas
    - Agasthenes-Polyxenus-Amphimachus-Eleus *alter, quem Oxylus regno pepulit.*
    - Phyleus—Meges.
  - Epeus—Hyrmin. *Phorbantis uxor.* Actor—*Moliones Maritus*
    - Eurytus—Thalpius.
    - Creatus—Amphimachus.
  - Pæan, *qui Pæoniæ regioni nomen dedit.*

Tab.X.

Arcadis progenies
Arcas
Aphidas
Aleus
Cepheus-Aeropus, Echemus, *qui Hyllum Herculis fil. interfecit.*
Lycurgus
Amphidamas
Meilanion, *cui nupsit Atalanta*-Parthenopæus *bello Thebano interfect.*
Antimache, *Eurysthei uxor.*
Ancæus—Agapenor *Arcadum dux bello Trojano.*
Auge *Telephi mater.*
Elatus
Ischys, *qui concubuit cum Coronide Phlegyæ filiâ.*
Cyllene *à quo Cyllene mons.*
Percus—Neæra, *Autolici uxor.*
Gortys *Gortyna condidit.*
Stymphalus
Agamedes.
Cercyon.
Hippothous.
Ægyptus 2.
Cypselus.
Merope
Cresphonte uxor.
Ægyptus 3.
Ægyptus 1.

Tab.XI.

Danai progenies
Danaus
Hypermnestra, *Lyncei uxor*
Abas
Acrisius
Danae
Perseus
Perses.
Sthenelus—Eurystheus.
Mestor—Hippothoë *filia*, Taphius—Pterilaus—Comætho *filia*.
Alcæus
Anaxo *filia*.
Amphitryon—Iphicles—Iolaus.
Electryon
Alcmena—Hercules
1 Hyllus ex Dejanira Oceani filia.
Cleodæus
Aristomachus. v. Tab. 2 pars XI. 1
Aristodemus
Eurysthenes, *à quo regum Eurysthenidarum familia apud Spartanos.*
Procles, *à quo familia regum Proclidarum*
Cresphontes
Æpytus, *à quo Æpytidæ reges Meniorum.*
Et alii duo
Temenus, *qui Argis regnavit*
Eurypylus
Agelaus
Callias
Hyrnetho, *Deiphontis uxor.*
Cisus
Phalces
Cerynes
Agræus
Pausaniæ.
2 Thessalus *ex Calciope Eurypyli filia*
Antiphus.
Phidippus.
3 Tlepolemus, *ex Astyoche Phylantis Ephyræ regis filia.*
4 Telephus ex Auge *Alei filia*—Eurypylus
Thrasyanor.
Antimachus.
Deiphontes *Temeni gener.*
5 Ctesippus, *ex Astydamia Amyntoris filia*
6 Antiochus, *ex Medea Phylantis Dryopum regis filia.*
Phylas.
Hippotes.
7 Lamus, *ex Omphale regina.*
Licymnius—Oeonus.
Gorgophone, *Perieris uxor, & post Oebalo nupta.*
Proetus—Megapenthes—Anaxagoas—Alector—Iphis—
Eteocles *bello Thebano cecidit.*
Evadne *Capanei uxor*-Sthenelus
Cylarabes
Cometes.

Tab.XII.

Æaci progenies

Æacus Jovis ex Æginâ

- Talmon
  - Ajax—Eurysaces—Phylæus.
  - Teucer.
- Peleus
  - Achilles — Neoptolemus, *qui & Pyrrhus*
    - Pergamus.
    - Molossus.
    - Pielus.
  - Polydora, *Bori uxor.*
- Phocus
  - Panopæus—Epeus *equi Trojani Faber.*
  - Crisus—Strophius—Pylades.

Tab.XIII.

Europæ progenies

Europæ quam Jupiter Cretensis rapuit.

- Rhadamanthus-Erythrus
- Minos I-Lycastus-Minos-II
  - Molus—Meriones.
  - Deucalion—Idomeneus.
  - Androgeos.
  - Glaucus.
  - Crateus
    - Aerope, *Agamemnonis mater.*
    - Clymene, *mater Palamedis.*
  - Phædra, *Thesei uxor.*
  - Ariadne.
- Sarpedon,—Evandrus—Sarpedon II, rex Lyciæ *qui bello Trojano intererat.*

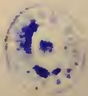
Tab.

Pelopis progenies

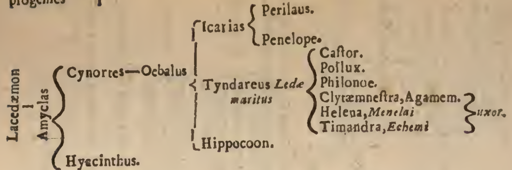
Pelops *Tantali fil.*

- Lætreus, five Letreus, *qui Letrinis nomen dedit.*
- Trœzen, à quo urbs Trœzen dicta
  - Anaphyftus
  - Sphettus
- Pittheus
  - Henioche, *Canethi uxor* — Sciron, *quem Thefeus interfecit.*
  - Æthra, *Thefei mater.*
- Alcathous
  - Echepolis, *ab apro Calydonio occifus.*
  - Callipolis, *à patre peremptus.*
  - Peribœa, *Ajacis Telemonii mater;*
  - Aphinoe, *virgo deceffit.*
- Thyeftes — Ægyfthus — Erigone.
- Atreus, *fratris Plifthenis filios adoptavit.*
- Plifthenes
  - Agamemnon
    - Electra, *Pyladi nupfit.*
    - Oreftes
      - Tifamenus, *ex Hermione natus.*
      - Penthilus, *ex Erigone natus.*
  - Menelaus
    - Nicoftratus, & Megapenthes, *nothi.*
    - Hermione, *Orefti nupfit.*
- Anaxibia, *Pyladæ mater.*
- Lyfidice, *Alcmenæ mater.*

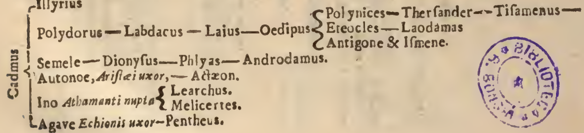
Tab.

Tab.XV.

Tab.XVI.

Progenies Actæi

Agraulos *nupta Cecropi*

I Cecrops-Erysichthon-Agraulos, Herse, Pandrosos.

Alcippe. Cephalus

Tithonus

Phaeton

Astynous

Sandocus *cui Thanace* } *uxor.*
Cinyras *cui Methano*

Oxyporus, Adonis, Orsidice,
Laogere
Bræsia.

II Cranaus — *Pedias uxor*

Atthis, Cranae, Cranæchme — III Amphictyon.

Itonus filia *ἀνώνυμος.*
Bœotius

Triptolemus. Cercyon.

Ecphantus. Alope.

Antiphemus.

Musæus.

Eumolpus.

Erichthonius *Cecropis I cognatus, hunc Homerus videtur Erecthea vocare, Il. 2.*

Pandion I

Erectheus — *Praxithea.* Butes, Progne. Philomela

Cecrops II V. Tab XVIII.

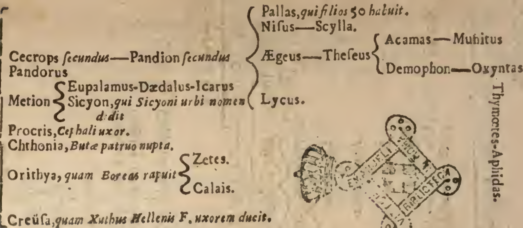
Tab XVIII.

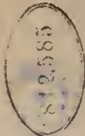
Erechthei progenies

Erichthonius
|
Pandion
|
Erechtheus

- Cecrops *secundus*—Pandion *secundus*
  - Pallas, *qui filios 50 habuit.*
  - Nisus—Scylla.
  - Ægeus—Theseus
    - Acamas—Muhitus
    - Demophon—Oxyntas
  - Lycus.
- Pandorus
- Metion
  - Eupalamus-Dædalus-Icarus
  - Sicyon, *qui Sicyoni urbi nomen dedit*
- Procris, *Cephali uxor.*
- Chthonia, *Butæ patruo nupta.*
- Orithya, *quam Boreas rapuit*
  - Zetes.
  - Calais.
- Creüsa, *quam Xuthus Hellenis F. uxorem ducit.*

Thymœtes-Aphidas.

r/2 £ 15.37

Ex Variorum Classe No. 143.

apud Albertum Revelly. Philosophum Procurantem –

